

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HOS LIBROS
E BIBLIOTHECA
IOANNIS SPENCERI MEADE
OLIM HARROVIENSIS
D. D.
UXOR EJUS VIDUATA.

J. S. Meade -

88

P3

B6

Philostratus, Flavius

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΗΡΩΙΚΑ

PHILOSTRATI
HEROICA

AD FIDEM CODICUM MANUSCRIPTORUM IX

RECENSUIT

SCHOLIA GRÆCA ADNOTATIONESQUE SUAS

ADDIDIT

J. FR. BOISSONADE.

PARISIIS

TYPIS J.-J. DELANCE.

1806.

L. FR. BERTIN DEVEAUX

LITTERARUM AMANTISSIMO

ET

IN REBUS MEIS NON LÆTIS

PRÆSIDIO MEO SEMPER PRÆSENTI

PHILOSTRATEAM HANC EDITIONEM

IN QUAM MUNIFICE SUMPTUS

EROGAVIT

DICO ET OFFERO

PERPETUUM ANIMI GRATI

MONIMENTUM;

ET HANC SIMUL

F R. J. B A S T

AMICO MEO SUMMO

ET

INTER PRINCIPES CRITICOS

FACILE NUMERANDO

DICO ET OFFERO

ANTI Δ Ω P O N T E N U E.

Greek
Harris
18729

AD LECTOREM.

NON multum morabor tua tempora, Lector: nam de Philostrato dicenda occupaverunt olim Meursius, Olearius, Fabricius, alii; et de mea editione non sunt longa de quibus te monitum velim.

Præsidia textui constituendo petii ex codicibus manuscriptis et editionibus. Editiones habui Aldinam, Juntinam, Venetam Nicolinianorum, Morellianam, Olearianam. Codices quos possidet Parisina Bibliotheca omnes contuli, benignis mecum communicatos a viro eruditissimo et humanissimo DE LAPORTE DU THEIL. Hi codices sunt 1096. 1698. 1760. 2596. 2775. 3019. olim Regii; 81. 100. olim Vaticani; 183. olim Venetus. Codex 1096. est optimæ notæ, et ad undecimum duodecimumve sæculum refertur. In annotationibus indicantur litteris, 1096. A: 1698. B: 1760. C: 2596. D: 2775. E: 3019. F: 81. G: 100. H: 183. I.

Scholia græca inveni in A et B plurima; non magni illa pretii, servanda tamen. Quæ si non

subjeci textui Philostrateo, erunt quibus meum consilium probabitur, erunt quibus displicebit. Equidem non putabam illa tanti esse momenti, ut deberem legentis oculos ad talia a textu avocare.

Adnotationes totæ fere sunt critici generis. Quam fecerunt viam doctissimi inter Batavos et Anglos viri hanc sum ingressus, etsi parvæ essent vires meæ, parvæ ingenioli et eruditionis copiæ. Præstiti quæ potui: dabunt alii meliora.

A VILLOISONO desideratissimo nonnullas accepi notulas, quas H. VALESIUS adscripserat margini Aldini exemplaris in Aurelianensi Bibliotheca nunc adservati. Non magno opere utiles repertæ sunt. HUETII quæ identidem cito verba, inveni scripta ad oram duorum voluminum, Morelliani alterius, alterius Nicoliniani, quæ nunc habet Parisina Bibliotheca. Sed majus meis adnotationibus ornamentum addidit VISCONTIUS, in quo celeberrimo viro summa eruditio cum summa humanitate conjuncta est. Cum audiisset me in Philostrato edendo versari, Heroïca legit, et doctas animadversiones sibi inter legendum natas benignissime transmisit.

Versionem servavi STEPHANI NIGRI non elegantem admodum nec tersam, sed quæ poterit iis facere satis qui græca absque latinis non legunt

libenter. Nonnulla loca, quia vel a sensu aberrare videbantur, vel textum mutaveram, correxi: modeste tamen et parce, nam non amo hoc mihi juris in aliorum labores adsumere, et multa quæ forte fuissent corrigenda, intacta reliqui. Idcirco et Olearianum commentarium omisi: nam integrum nolebam repetere, ne lectori viderer illudere, nolebamque excerpere. Quæ bona malave scripsit Olearius, in ipsius editione integra legi possunt.

Index in notas non fuit additus: non quod ipse noluerim; sed diutius fuerant protractæ typographicæ moræ, et libri moles jam creverat enormiter. Hoc nonnullis ingratum fore non nescio; sed aliter fieri non potuit. Utinam nullum sit majus et gravius editionis meæ vitium! Multi sunt critici sine indicibus libri, qui tamen non carent sua laude, nec leguntur minus a viris doctis, citanturve minus, si quando fuerit opus.

Expectabas forsân, Lector, non parvam dissertationem de Philostrati in his Heroicorum mendaciis scribendis consilio: sed qui dicam quod ignoro? Auctores, si quos fuerit secutus, non habemus hodie. Præterea non te fugit quid sibi permittere potuerit Rhetor, Declamator, Sophista. Isti generi hominum quidlibet audendi fuit potestas. Nonne Dio Chrysostomus, vel

Hozostomus (si fides habenda lepidulo cuidam grammaticastro), Trojam fuisse captam negavit, et in alia omnia ivit, Homero contradicendi cupidus? Similiter lusit Philostratus, et magnum Palamedem, heroem Sophistarum scholasticis declamationibus nobilem, ut perfectæ virtutis exemplar, sibi sumpsit celebrandum. Dionis auctoritas quosdam doctos viros in transversum egit : ne tantum in te valeat Philostratus. Si sponte sua, ut faveret Ulyssi, Homerus est mentitus, quod humile vitium in tam grande ingenium vix potest cadere, num Philostratus ipse non mentitur, et res Trojanas Homero fere coævo potuit certius et melius noscere? Sophistam ingeniosissimi nostrorum poetarum verbis compellabo, Homerum vindicantis ;

« Il ment, mais il sait plaire ; il ment, mais en grand homme ;

» Sottement vous avez menti. »

Vale, Lector erudite.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΗΡΩΙΚΑ.

PHILOSTRATI
HEROICA.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΗΡΩΙΚΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΞ.

Ed. Olear.
p. 66o.

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. Ἴων ὁ ξένος, ἢ πόθεν;
ΦΟΙΝΙΞ. Φοῖνιξ, Ἀμπελουργὲ, τῶν περὶ
Σιδῶνά τε καὶ Τύρον.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ δὲ Ἴωνικὸν τῆς θολῆς;

ΦΟΙΝ. Ἐπιχώριον ἤδη καὶ ἡμῖν τοῖς ἐκ Φοι-
νίκης.

ΑΜΠΕΛ. Πόθεν οὖν μετεσκειύασθε;

ΦΟΙΝ. Σύβαρις Ἴωνικὴ τὴν Φοινίκην κατέ-
σχευε ὁμοῦ πᾶσαν· καὶ γραφὴν ἐκίτ' ἂν τις, οἶμαι,
Φύγοι μὴ τρυφῶν.

ΑΜΠΕΛ. Βαδίζεις δὲ ποῖ, μετιώρός τε καὶ
ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσσίν;

ΦΟΙΝ. Ξυμβόλου καὶ Φήμης, Ἀμπελουργὲ,

PHILOSTRATI HEROICA.

DIALOGI PERSONÆ VINITOR ET PHŒNIX.

VINITOR. Ion estne hospes, vel unde?

PHŒNIX. Phœnix, O Vinitor, ex his qui circa Sidona habitant, ac Tyrum.

VIN. Habitus autem est Ionicus.

PHŒN. Patrius jam et nobis Phœnicibus.

VIN. Unde igitur habitum mutastis?

PHŒN. Sybaris Ionica universam pariter occupavit Phœniciam : et si quis opinor illic non indulgeret deliciis, damnaretur.

VIN. Quo autem vadis elatus, et super obvia quæque?

PHŒN. Omine, Vinitor, atque oraculo, ad

δέομαι περὶ εὐπλοίας. Φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφήσειν εἰς
τὸν Αἰγαῖον αὐτόν· δεινὴ δὲ, οἶμαι, ἢ θάλαττα,
καὶ οὐ ῥαδίᾳ πλεῦσαι. Βαδίζω δὲ τὴν ἐναντίαν
ὁδὸν τῷ ἀνέμῳ· τὰ γὰρ ὑπὲρ εὐπλοίας πρὸς
τουτοῖ τὸν σκοπὸν θεωροῦσι Φοῖνικες.

ΑΜΠΕΛ. Σοφοί γε, ὦ ξένη, τὰ ναυτικὰ ὄν-
τες. Ἔμεις γὰρ που καὶ τὴν ἑτέραν ἀρχὴν ἐνεσημή-
νασθε τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς αὐτὴν πλείτε. Ὡσπερ
δὲ τὰς ναυτιλίας ἐπαινεῖσθε, οὕτω τὰς ἐμπορίας
διαβέβησθε, ὡς φιλοχρήματοί τε καὶ τρώχαιοι.

ΦΟΙΝ. Σὺ δὲ οὐ φιλοχρήματος, Ἄμπε-
661. λουργέ, ζῶν ἐν ταύταις ταῖς ἀμπελοῖς, καὶ ζη-
τῶν ἴσως ὅσῃς μὲν ὀπωριεῖ, καταβαλὼν σοι δραχ-
μὴν τῶν βοτρυῶν, ὅτῳ δὲ ἀποδώσῃ τὸ γλεῦκος,
ἢ ὅτῳ τὸν ἀνθοσμῖαν, ὄν, οἶμαι, κατορωρυγμένον
Φῆς ἔχειν, ὥσπερ ὁ Μάρων;

ΑΜΠΕΛ. Ξένη Φοῖνιξ, εἰ μὲν εἰσὶ που τῆς
γῆς Κύκλωπες οὐς λέγεται ἢ γῆ ἀργοὺς βόσκειν,
φυτεύοντας οὐδὲν, οὐδὲ σπείροντας, ἀφύλακτα
μὲν τὰ φυόμενα εἴη ἂν, καὶ τοι Δήμητρός γε
καὶ Διονύσου ὄντα, παλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς
γῆς, ἀλλ' ἄτιμά τε καὶ κοινὰ φύοιτ' ἂν, ὥσπερ
ἐν συῶν ἀγορᾷ. Σπείρειν δὲ ὅπου χρὴ καὶ ἀροῦν
καὶ φυτεύειν, καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ πονεῖν προσ-

secundam indigeo navigationem. Aiunt enim nos *Ægæum* ipsum adituros: vehemens autem mare est (ut puto) nec navigatu facile. Tendo autem adversus ventum. Phœnices enim quod ad secundum pertinet cursum, ad hocce respiciunt signum.

VIN. Periti utique (o hospes) nauticæ rei existentes: vos enim alteram quoque *Ursam* in cælo adnotastis, et ad ipsam navigatis: sed ut navigandi peritia laudem consequimini, ita in negociatione, utpote pecuniarum avidi, ac voraces arguimini.

PHŒN. Tu autem non pecuniarum es cupidus (o Vinitor) in hisce vitam agens vitibus, et fortasse quærens, quinam fructus colligat, tibi pro racemis drachmam reponens, cuique mustum vendas, et cui odoratum vinum, quod, puto, defossum inquis habere, ut *Maro*?

VIN. Hospes Phœnix, sicubi terrarum sunt Cyclopes, quos nec plantantes, nec serentes quicquam, tellus ociosos ac lentos dicitur pascere, nullo quidem custode genita indigerent, ut pote *Cereris* ac *Dionysii* existentia; nihilque ex terra ortum venderetur; sed neglecta, ac communia nascerentur, ut in suum foro. Ubi vero terræ incumbentem, ac temporibus inservientem, seminare, et arare, ac plantare, ite-

κείμενον τῇ γῆ, καὶ ὑποκείμενον ταῖς ἄραις, ἐν-
 ταῦθα πωλεῖν τε χρὴ καὶ ἀνεῖσθαι. Δεῖ γὰρ καὶ
 γεωργία χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὔτε ἀρότην
 θρέψεις, οὔτ' ἀμπελουργὸν, οὔτε βουκόλον, οὔτε
 αἰπόλον, οὐδὲ κρατὴρ ἔσθαι σοι πιεῖν ἢ σπεῖσαι.
 Καὶ γὰρ τὸ ἥδιστον τῶν ἐν γεωργία, τὸ τρυγαῖν
 ἀμπέλους, μισθοῦ χρὴ πράττειν· εἰ δὲ μὴ, ἄνοιοί
 τε καὶ ἀργοὶ ἐσθίξουσιν, ὥσπερ γεγραμμένας.
 Ταυτὶ μὲν οὖν, ὦ Ξένη, ὑπὲρ παντὸς εἴρηκα τοῦ
 τῶν γεωργῶν κύκλου· τοῦμὸν δὲ πολλῶ ἐπιει-
 κέστερον. Οὐ γὰρ ξυμβάλλω ἐμπόροις, οὐδὲ τὴν
 δραχμὴν ὃ, τι ἐστὶ γιγνώσκω, ἀλλὰ βοῦν σίτου,
 καὶ οἴνου τράγον, καὶ τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ἀνοῦ-
 μαι, ἢ αὐτὸς ἀποθίδομαι, σμιπρά τε εἰπῶν καὶ
 ἀκούσας.

662. ΦΟΙΝ. Χρυσὴν ἀγορὰν λέγεις, Ἀμπελουργέ,
 καὶ ἠρώων μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ὁ κύων οὗ-
 τος, τί θέλει; Περίεσι γὰρ με προσκνυζόμενος τοῖς
 ποσὶ, καὶ παρέχων τὸ οὔς ἀπαλόν τε καὶ πρᾶον.

ΑΜΠΕΛ. Τοῦμὸν ἦθος ἐρμηνεύει σοι, Ξένη,
 καὶ ὅτι πρὸς τοὺς δεῦρο ἀφικνουμένους οὕτω με-
 τρίως καὶ χρησιῶς ἔχομεν, ὡς μηδὲ τῶ κυνὶ ξυγ-
 χωρεῖν ὑλακτεῖν αὐτούς, ἀλλὰ προσδέχεσθαι τε καὶ
 ὑποσπίπτειν ἠκοντας.

rumque atque iterum laborare oportet : ibi vendere, atque emere necesse est : pecuniarum enim opus est agrorum cultui : et sine ipsis, neque aratorem, neque vinitorem; nec bubulcum, nec caprarum custodem ales : nec tibi ad bibendum; ac libandum erit poculum. Etenim uvas decerpere, quod in agrorum cultu suavissimum est, non sine mercede fit : alioqui vites absque vino et ociosæ existent, nihil a pictis differentes. Hæc itaque (o hospes) pro omni agricolarum choro dixi. Quod autem ad me pertinet, multo est humilior ac mitior : neque enim cum negotiatoribus commercium habeo : nec quid sit drachma cognosco : sed paucis et dictis et auditis, bovem tritico, hircum vino, et talia talibus aut emo, aut ipse vendo.

PHŒN. Aureum forum et heroum potius quam hominum memoras, Vinitor. Sed hic canis quid sibi vult? circuit enim me pedibus adganniens, mollem ac mitem aurem præbens.

VIN. Meam tibi interpretatur consuetudinem, hospes, et quod in eos qui huc accedunt, adeo modestè ac benignè habemus, ut ne canis quidem eos adlatrare permittamus, sed venientibus cedere atque ipsos excipere.

ΦΟΙΝ. Ἐξεσθιν οὖν ἀμπέλω προσβαλεῖν ;

ΑΜΠΕΛ. Φθόνος οὐδέεις. Εἰσὶ γὰρ ἡμῖν ἱκανοὶ
βότρυς.

ΦΟΙΝ. Τὶ δὲ, καὶ συκάσαι ;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ τούτου ἄδεια. Περίεσθι γὰρ καὶ
σύκων καὶ κάρυα δόινη, καὶ μῆλα δόινη καὶ
μυρία ἀγαθὰ ἕτερα. Φυτεύω δὲ αὐτὰ ὄσον παρο-
ψήματα τῶν ἀμπέλων.

ΦΟΙΝ. Τί ἂν οὖν καταβάλλοιμι ;

ΑΜΠΕΛ. Τί δ' ἄλλο γε ἢ Φαγεῖν τε ἡδέως,
καὶ ἐπισιτίσασθαι, καὶ ἀπελθεῖν χαίρων ;

ΦΟΙΝ. Ἄλλ' ἢ Φιλοσοφεῖς, Ἀμπελουργέ ;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ σὺν γε τῷ καλῷ Πρωτεσίλειω.

ΦΟΙΝ. Σοὶ δὲ τί, καὶ τῷ Πρωτεσίλειω κοι-
νόν, εἰ τὸν ἐκ Θετταλίας λέγεις ;

ΑΜΠΕΛ. Ἐκεῖνον λέγω τὸν τῆς Λαοδαμείας·
τούτῳ γὰρ χαίρει ἀκούων.

ΦΟΙΝ. Τί δὲ δὴ δεῦρο πράττεις ;

ΑΜΠΕΛ. Ζῆ καὶ γεωργοῦμεν.

ΦΟΙΝ. Ἀναβιβιωκῶς, ἢ τί ;

ΑΜΠΕΛ. Οὐδὲ αὐτὸς λέγει, ὡς ξένης, τὰ ἑαυ-
τοῦ πάθη, πλὴν γε δὴ ὅτι ἀποθανοὶ μὲν δι'
Ἑλένην ἐν Τροίᾳ, ἀναβιβίῃ δὲ ἐν Φθίᾳ, Λαοδα-
μείας ἐρώων.

ΡΗΘΕΝ.

PHŒN. Licetne igitur vineam adire?

VIN. Invidia nulla : est enim nobis racemorum satis.

PHŒN. Quid autem, ficusne colligere?

VIN. Et hujus facultas : est enim et ficuum copia : et nuces darem, et poma darem innumeraque alia bona. Planto autem hæc perinde atque vitium condimenta.

PHŒN. Quidnam præmii dabo?

VIN. Quid aliud, quam ut et libenter edas, et edenda capias, lætusque discedas?

PHŒN. At numquid philosopharis, Vinitor?

VIN. Et cum bono quidem Protesilao.

PHŒN. Quid autem commune est tibi cum Protesilao, si Thessalum dicis?

VIN. Illum dico Laodamiæ conjugem : hoc enim dum audit, gaudet.

PHŒN. Quid autem hic agit?

VIN. Vivit : et terram colimus.

PHŒN. Vitæ restitutus, vel quid?

VIN. Ne ipse quidem suos ipsius dicit affectus : præter quam quod decesserit quidem in Troja propter Helenen : in Phthia vero revixerit, Laodamiam diligens.

ΦΟΙΝ. Καὶ μὴ ἀποθανεῖν γε μετὰ τὸ ἀναβίωναι λέγεται, καὶ ἀναπαύσασαι τὴν γυναικα ἐπισπείσθαι οἱ.

ΑΜΠΕΛ. Λέγει καὶ αὐτὸς ταῦτα· ἀλλ' 663. ὅπως καὶ μετὰ τοῦτο ἀνῆλθε, πάλαι μοι βουλομένην μαθεῖν, οὐ λέγει, μοιρῶν τι ἀπόρρητον, ὡς φησι, κρύπτων. Καὶ οἱ συστρατιῶται δὲ αὐτοῦ, οἱ ἐν τῆδε τῇ Τροίᾳ, ἔτι ἐν τῷ πεδίῳ φαίνονται μάχιμοι τὸ σχῆμα καὶ σείοντες τοὺς λόφους.

ΦΟΙΝ. Ἀπιστῶ, εἴ τὴν Ἀθηνῶν, Ἀμπελοουργέ, καὶ τοι βουλόμενος ταῦτα οὕτως ἔχειν. Εἰ δὲ μὴ πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ, μηδὲ ὀχετηγείς ἦδη, διέλθε μοι ταῦτά τε καὶ ἕσα τοῦ Προτεσίλεω γιγνώσκεις· καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τοῖς ἥρωσιν, εἰ πιστεύων ἀπέλθοιμι.

ΑΜΠΕΛ. Οὐκέτ', ὦ ξένη, κατὰ μεσημβρίαν τὰ φυτὰ πίνει· μετόπωρον γὰρ ἦδη, καὶ ἔρδει αὐτὰ ἢ ἄρα. Σχολὴ γοῦν μοι διελεῖν πάντα. Μηδὲ γὰρ λανθάνοι τοὺς χαρίοντας τῶν ἀνθρώπων θεῖα οὕτω καὶ μεγάλα ὄντα. Βέλτιον δὲ καὶ ἐν καλῷ τοῦ χαρίου ἰζῆσαι.

ΦΟΙΝ. Ἦγοῦ, ὡς ἐφομένου καὶ ὑπὲρ τὰ μέσα τῆς Θράκης.

PHŒN. Atqui postquam revixit, decessisse rursus, uxorique ut se sequeretur, persuasisse dicitur.

VIN. Et ipse hæc dicit: sed quo pacto postea reversus sit, mihi jam percipere volenti haud dicit, Parcarum arcanum quid (ut ait) celans. Qui autem in Troja sub ipso militabant, habitu pugnaces, cristasque quatientes adhuc in campo apparent.

PHŒN. Minime, per Minervam, credo, Vinitor: licet hæc ita habere velim. Quod si nec plantis vacas, nec rivos deducis, hæc mihi et quæcunque de Protesilao nosti, percurre. Gratiaberis enim Heroibus, si verbis tuis fidem præstans discessero.

VIN. Non amplius (o hospes) plantas circa meridiem bibant. Jam enim est autumnus, et tempus ipsas irrigat. Itaque mihi ad narranda omnia, ocium: neque adeo magna ac divina elegantes lateant homines. Optimum autem est pulchro prædii loco sedere.

PHŒN. I præ, sequar et ultra mediam Thraciam.

ΑΜΠΕΛ. Παρέλθωμεν ἐς τὸν ἀμπελῶνα, ὃ Φοῖνιξ· καὶ γὰρ ἂν καὶ εὐφροσύνης τι ἐν αὐτῷ εὔροις.

ΦΟΙΝ. Παρέλθωμεν· ἡδὺ γὰρ που τῶν φυτῶν ἀνασπνεί.

ΑΜΠΕΛ. Τί λέγεις ἡδὺ; Θεῖον. Τῶν μὲν γὰρ ἀγρίων δένδρων αἱ ἀθάσι εὐσομοί, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί· εἰ δὲ ἐντύχοις ποτὲ φυτῷ ἡμέρῳ παρὰ τὴν ἀθην εὐώδει, δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ὀδωδέει.

ΦΟΙΝ. Ὡς ποικίλη σοι ἡ ὄρα τοῦ χωρίου, καὶ ὡς ἐκδεδώκασιν ἰλαροὶ οἱ βότρυς! τὰ δένδρα τε ὡς διάκειται πάντα, καὶ ὡς ἀμβροσία ἡ ὄσμη τοῦ χωρίου! τοὺς δρόμους δὲ, οὓς ἀνῆκας, χαρίεντας μὲν ἠγοῦμαι· τρυφᾶν δὲ μοι δοκεῖς, Ἀμπελουργέ, τοσαύτη γῆ ἀργῶ χρώμενος.

ΑΜΠΕΛ. Ἴερο!, ξένοι, οἱ δρόμοι· γυμνάζεται γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ἦρω.

ΦΟΙΝ. Ἐρεῖς ταῦτὰ ἐπειδὴν ἰζήσωμεν οὐ ἀγεις. Νυνὶ δὲ μοι ἐκείνο εἰπέ· οἰκεία γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεσποότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα;

ΑΜΠΕΛ. Ἐν τοῦτ' ἐκ πολλῶν γῆδιον λείπεται μοι, τρέφον οὐκ ἀνελευθέρως. τοὺς δὲ ἄλλους

VIN. Accedamus ad vineam, o Phœnix. Nam et lætitiæ aliquid in ipsa reperies.

PHÆN. Adeamus. Suave enim quid de plantis spirat.

VIN. Quid ais suave? divinum. Silvestrium namque arborum flores odorati; cicurum vero fructus: quod si forte in cicurem incideris arborem, florum tempore, odoratam, de foliis decerpe potius: illa enim bene olent.

PHÆN. Quam varia est tibi prædii pulchritudo, quamque hilares eruperunt racemi! Omnes præterea quam belle dispositæ arbores, et quam immortalis est prædii odor! Curriculos autem quos reliquisti, elegantes quidem existimo; tu vero mihi deliciari videris, cum tanta sine cultu utaris tellure.

VIN. Sacri (hospes) sunt curriculi: se enim in ipsis exercet heros.

PHÆN. Hæc dices, cum, quo ducis, sedebimus. Nunc autem aliud mihi narrato, propria tibi hæc colis? an dominus quidem ipsorum alter? Tu vero hunc alentem nutris, ut Euripidis *Œneum*?

VIN. Unus hic agellus reliquus est mihi de multis haud illiberaliter nutriens: alios vero

ἄγρους ἀφείλοντό με οἱ δυνατοὶ κομιδῇ ὄρφαιόν .
 664. καὶ τουτὶ δὲ τὸ χωρίδιον ὑπὸ Ξείνιδος ἦδη τοῦ
 Χερρόνησσιτου κατεχόμενον ἐξείλετο ὁ Πρωτεσί-
 λειος , προσβαλὼν τι αὐτῷ ἑαυτοῦ Φάσμα , ὑφ'
 οὗ τὰς ὄψεις ἀνακοσθεῖς , ἀπῆλθε τυφλός .

ΦΟΙΝ. Ἄγαθόν γε τοῦ ἀγροῦ Φύλακα
 ἐκτίσω · καὶ οὐδὲ λύκου τινὸς ἔφοδον , οἶμαι , δέ-
 διας , ἐγρηγορότος οὕτωςι τοῦ Φίλου .

ΑΜΠΕΛ. Ἀληθῆ λέγεις . Οὐδὲ γὰρ Θηρίων
 Ξυγχαρῆ ἑσφοιτᾶν οὐδενί · οὐδὲ ὄφεις ἐνταῦθα , οὐ-
 δὲ Φαλάγγιον , οὐδὲ συκοφάντης ἡμῖν περὶ τοῦ
 ἀγροῦ ἐπιτίθεται · τὸ δὲ Θηρίον τοῦτο δεινῶς
 ἀναιδές · ἀπόλλυσι γοῦν ἐν ἀγορᾷ .

ΦΟΙΝ. Τὴν δὲ Φωνὴν , Ἀμπελουργί , πῶς
 ἐπαιδεύθης ; οὐ γάρ μοι τῶν ἀπαιδευτῶν φαίνεται .

ΑΜΠΕΛ. Ἐν ἄσσει , ξέτε , τὸ πρῶτον διητρί-
 βομεν τοῦ βίου , διδασκάλοις χρώμενοι , καὶ Φε-
 λασσοφῶντες . Ποιήρας οὖν τὰ ἐμὰ ἔχον · ἐπὶ δού-
 λους γὰρ ἦν τὰ γειργούμενα · οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῶν
 οὐδέν · ὅθεν δατείζεσθαι τι ἐπὶ τῷ ἀγρῷ ἔδει καὶ
 πεινήν . Καὶ δῆτα ἀφικόμενος ἐνταῦθα , ξύμβουλον
 ἐποιοιούμην τὸν Πρωτεσίλειον . Ὁ δ' ὀργὴν μοι δι-
 καίαν ἔχων , ἐπειδὴ καταλιπὼν αὐτὸν ἐν ἄσσει
 ἔξεν , ἐσώσασα . Λιπαροῦντος δ' ἐμοῦ καὶ ἀποβλέ-
 σεν .

agros mihi sane quam orphano, potentes abstulere, et prædiolum hoc a Xenide Cherrhonesita jam occupatum recepit Protesilaus, suum ipsius ei objiciens simulacrum, unde luminibus captus, cæcus discessit.

PHŒN. Strennum utique agri custodem adeptus es : nec (ut puto) amico perinde vigilante, alicujus lupi impetum formidas.

VIN. Vera dicis, neque enim ut quæpiam fera ingrediatur, permittit : nec serpens hic, nec phalangium, nec sycophanta nobis circa agrum insidiatur. Hæc autem fera valde impudens est : nam multos in foro perdit.

PHŒN. Eloquutionem autem quo pacto edoctus es, Vinitor ? neque enim mihi inter rudes recensendus videris.

VIN. Primo vitæ tempore (hospes) in urbe versabamur præceptoribus utentes, ac philosophantes. Quare res meæ non belle habebant. In servorum enim manu agrorum cultus erat. Hi autem nihil nobis reddebant : unde agri causa et mutuari, et esurire oportebat. Quare huc profectus Protesilaum consulebam. Ipse vero haud immerito mihi iratus, quod cum ipsum destituissem, in urbe viverem, minime respondebat.

σθαι Φάσκοντος εἰ ἀμελιθεῖν, « μεταμφιάσαι » ἔφη. Τοῦτ' ἔσ' ἐκείνης μὲν τῆς ἡμέρας ἀργῶς ἤκουσα. Μετὰ ταῦτα μὲν τοι βασανίζων αὐτὸ, ξυ-
ῆκα ὅτι μεταβαλεῖν κελεύει με τὸ τοῦ βίου σχῆμα.
Ὅθεν διφθέραν τε προσαρμοσάμενος καὶ σμινύην
Φέρων, καὶ οὐδὲ τὴν ἐς ἄστυ ὁδὸν ἔτι γιγνώσκων,
βρούει μοι τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ πάντα. Κἂν νοσήσῃ προ-
βάτιον, ἢ σμῆνος, ἢ δένδρον, ἰατρῷ χρῶμαι τῷ
Πρωτεσίλειω, ξυῶν αὐτῷ, καὶ τῇ γῆ προσκείμε-
νος · σοφώτερός τε ἑμαυτοῦ γίγνομαι, περίεσσι
γὰρ καὶ σοφίας αὐτῷ.

: ΦΟΙΝ. Μακάριε τῆς ξυνουσίας, καὶ τοῦ
ἀγροῦ, εἰ μὴ μόνον ἐλάας καὶ βότρυς ἐν αὐτῷ
665. τρυγᾶς, ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέψῃ θεῖαν τε καὶ
ἀκήρατον! Καὶ ἴσως ἀδικῶ τὴν ἐν σοὶ σοφίαν, κα-
λῶν σε ἀμπελουργόν.

: ΑΜΠΕΛ. Οὕτω κάλει · καὶ γὰρ αἶν χαρίζοιο
τῷ Πρωτεσίλειω, γεωργόν τε ἐμὲ, καὶ κηπουρόν,
καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων.

: ΦΟΙΝ. Ἐνταῦθα οὖν, Ἀμπελουργέ, ξύνεσσι
ἀλλήλοις.

ΑΜΠΕΛ. Ἐνταῦθα, ξένε. Πῶς δὲ ἐτεκμήρω;

: ΦΟΙΝ. Ὅτι μοι δοκεῖ τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ
τοῦτο ἡδιστόν τε εἶναι καὶ θεῖον. Καὶ εἰ μὲν ἀνα-

Με

Me autem supplicante, et perire, si negligerer, dicente: « mutato » inquit « vestes. » Hoc illo quidem die frustra audiui. Postea vero id ipsum explorans percepi, ut vitæ habitum mutarem, mihi imperare. Unde pellicea veste indutus, et bidentem ferens, ne ad urbem quidem ducentem viam cognosco; omnia mihi in agro scaturiunt. Quod si pecus, aut examen ægrotaverit, aut arbor, medico utor Protesilao, ipsius utens consuetudine, et terræ incumbens, sapientiorque in dies evado: ipsi enim plurimum inest sapientiæ.

PHÆN. Beate ob consuetudinem et agrum, si non modo olivas ac racemos in ipso vindemias, verum integram ac divinam decerpis sapientiam! Et fortasse, quæ tibi inest, sapientiam injuria afficio, dum te vinitorem appello.

VIN. Ita me appella. Etenim agricolam me, atque hortulanum, hujusmodique nominibus appellans, Protesilao gratificaberis.

PHÆN. Hic igitur, vinitor, mutua utimini consuetudine.

VIN. Hic (o hospes). Quo pacto autem coniecisti?

PHÆN. Quoniam hæc agri pars mihi esse suavissima, ac divina videtur. Et numquid revivis-

βίῃ ἂν τις ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα· βίῃ δ' ἂν ἥδισθ' αὖ
 που καὶ ἀλυπτότατα, ἐξελθὼν τοῦ ὀμίλου. Δέν-
 δρα τε γὰρ ὑπερμήκη ταῦτα, τοῦ χρόνου αὐτὰ
 ἄρατος· ὕδωρ τε ἐκ πηγῶν τουτὶ ποικίλον, καὶ
 ἀρύεσθαι, οἶμαι, αὐτὸ, ὥσπερ ἄλλου καὶ ἄλλου ἀνθ-
 οσμίου πίνοντες. Σὺ δὲ, καὶ σκητὰς φυτεύεις,
 ξυμπλέκων τὰ δένδρα καὶ ξυκερμότῃσι, ὡς οὐδ'
 ἂν σφέφανόν τις ἐκ λειμῶνος ἀκηράτου ξυμβάλοι.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ οὕτω, ξένη, τῶν ἀηδόνων
 ἤκουσας, οἷον τῷ χωρίῳ ἐνατῆρικίζουσιν, ἐπειδὴν
 δείλη τε ἦκη, καὶ ἡμέρα ἄρχεται.

ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι ἀκηκόεσαι, ξυγτίθεσθαί τε
 μηδὲ θρηνεῖν αὐτάς, ἀλλὰ ᾄδειν μόνον. Πλὴν εἰπέ
 τὸ τῶν ἡρώων· ἥδιον γὰρ ἂν τούτων ἀκούομαι.
 Ευγχαρῆς δέ που καὶ ἰζῆσαι;

ΑΜΠΕΛ. Ευγχαρεῖ ὁ Ἥρωος χρησθὸς ὦν, ξυ-
 τίξων τουτοισὶ τοῖς θάκοις.

ΦΟΙΝ. Ἴδου ἀναπαύομαι· τὸ γὰρ ξέσιον
 ἦδὲ τῷ γε ἀπροωμένῳ λόγου σπουδαιοτέρου.

ΑΜΠΕΛ. Ἐρώτα, ξένη, ὅ, τι βούλει, καὶ οὐ
 μάτην ἀφῆχθαι φήσεις. Ὀδυσσεῖ μὲν γὰρ, ὅσποτε
 πόρρω που τῆς νεῶς ἦλυεν, ἐντυχὼν ὁ Ἑρμῆς, ἦ
 τις τῶν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ σοφῶν, ἐς κοινοσίαν λό-
 γου τε καὶ σπουδῆς ἀφῆετο· τουτὶ γὰρ ἠγνώσθαι

cere hic aliquis posset, minime novi: viveret autem suavissime ac jucundissime, a turba semotus. Arbores enim hæc procerae, tempore ipsas extollente, et hæc ex fontibus varia aqua, et hauritis (ut puto) hanc, utpote ex alio atque ex alio odorato vino bibentes. Tu autem et scenas plantas, contexens ac concinnans arbores, ut ne ab amœnissimo quidem prato coronam quispiam conferat.

VIN. Nondum (hospes) philomelas audivisti, ut prædio erudite accinant, cum et serum diei accesserit, et dies cœperit?

PHŒN. Mihi videor audivisse, tecumque consentire ipsas non lugere, sed tantum canere. Tu tamen quæ ad Heroes pertinent, dicito. Libentius enim hæc audiam. Concedisne alicubi sedere?

VIN. Concedit Heros frugi existens, hisce te sedibus hospitans.

PHŒN. Ecce quiesco: xenium enim hoc suave est graviorem audituro orationem.

VIN. Percunctare, hospes, quicquid vis, et haud frustra venisse dices. Ulyssi quidem cum, procul a navi, consilii inopia ambigeret, obvius factus Mercurius, vel eorum aliquis, qui a Mercurio sapientiam perceperant, in orationis ac studii communicationem pervenit. Hoc enim ar-

προσῆκει τὸ Μῶλυ. Σὲ δὲ ὁ Πρωτεσίλειος ἰστορίας τε δι' ἐμοῦ ἐμπλήσει, καὶ ἡδῶ ἀποφανεῖ καὶ σοφώτερον· τὸ γὰρ πολλὰ γιγνώσκειν, πολλοῦ ἄξιον.

ΦΟΙΝ. Ἄλλ' οὐκ ἀλύω, βέλτιστε. Κατὰ δὲ θεόν, νῆ τὴν Ἀθηναῶν, ἦκω· ξυνίημι γὰρ λοιπὸν τοῦ ἐνυπνίου.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ πῶς ἔχει σοι τὸ ἐνυπνιον; Θεῖον γάρ τι ὑποδηλώσεις.

ΦΟΙΝ. Πλέω μὲν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης πέμπτην καὶ τριακοσὴν ἤδη πού ταύτην 666. ἡμέραν. Κατασχούσης δὲ τῆς νεῶς εἰς Ἐλεούντα τοῦτον, ἔδοξα τὰ Ὀμήρου ἔπη ἀναγιγνώσκειν, ἐν οἷς τὸν κατάλογον τῶν Ἀχαιῶν φράζει, καὶ ξυνεκάλουν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐμβῆναι τὴν ναῦν, ὡς ἀποχρῶσαν ὁμοῦ πᾶσιν. Ἐπεὶ δὲ ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου (καὶ γὰρ με καὶ Φρίκης τι ὑπεληλύθει), ξυνεβαλλόμεν μὲν αὐτὸ ἐς βραδυτῆτα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος· αἱ γὰρ τῶν ἀποθανόντων ὄψεις ἀργοὶ τοῖς ἰσπουδαίοσι. Βουλευθεὶς δὲ ξυμβόλῃ περὶ τοῦ ἐνυπνίου χρήσασθαι (οὐδὲ γὰρ τὸ πνεῦμά πω ξυνεχώρει πλεῖν), ἐξαλλάττω δειῦρ ἀπὸ τῆς νεῶς. Βαδίζων δὲ, ὡς εἶδες, πρώτῃ ἐντετύχηκά σοι, καὶ περὶ τοῦ Πρωτεσίλειω διαλεγόμεθα. Διαλεξόμεθα δὲ καὶ περὶ τοῦ καταλόγου τῶν ἡρώων· Φῆς

bitrari convenit esse Moly. Te vero Protesilaus et historia per me explebit, et suaviorem ac sapientio rem reddet. Multorum namque cognitio plurimi facienda.

PHŒN. At non ambigo, optime. Sed, per Minervam, Dei nutu veni: intelligo enim deinceps insomnium.

VIN. Et quo pacto tibi habet insomnium? divinum enim quid indicabis.

PHŒN. Quintum jam ac tricesimum nunc diem ex Ægypto ac Phœnicia navigabamus. Appulsa autem navi ad hunc Eleuntem, Homeri carmina legere visus sum: quibus Græcorum catalogum dicit: et Achivos, ut navem ascenderent, convocabam, ut pote omnium capacem. Postea vero quam ab insomnio exsili (mihi enim horroris quid incesserat), ad navigationis quidem tarditatem ac longitudinem ipsum conjiciebam. Defunctorum namque visiones, tarditatem indicant properantibus. Cum autem circa insomnium uti symbolo voluissem (nondum enim ventus navigare permittebat), huc de navi abscedo. Ambulans autem, ut vidisti, primo tibi occurri: et de Protesilao disserimus. Sed et de Heroum catalogo disseremus. Ita namque te ais facturum: et colligere ipsos in navim nihil aliud

γὰρ οὕτω ποιήσιν· καὶ τὸ καταλέγειν σφᾶς εἰς τὴν ναῦν, εἴη ἂν τὸ ξυλληξαμένους τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, εἶτα ἐμβῆναι.

ΑΜΠΕΛ. Κατὰ θεὸν ἦκεις ἀληθῶς, ξένη, καὶ ὑγιῶς ἐξηγῆ τὴν ὄψιν. Περαιίνωμεν οὖν τὸν λόγον, μὴ καὶ διαβρῦπλισθαί με Φῆς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ.

ΦΟΙΝ. Ἄ ποθῶ μαθεῖν, ξενίης δὴ γε. Αὐτὴν γὰρ τὴν ξηνουσίαν, ἣ τις ἐστί σοι πρὸς τὸν Προτεσίλων, καὶ ὁποῖος ἦκει, καὶ εἴ τι παραπλήσιον τοῖς ποιηταῖς, ἢ διηγητομένοις αὐτοῖς περὶ τῶν Τρωϊκῶν οἶδεν, ἀκοῦσαι θέομαι. Τρωϊκὰ δὲ λέγω τὰ τοιαῦτα, τὴν τε ἐν Αὐλίδι ξυλλογὴν τοῦ στρατοῦ, καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἦρωες, εἰ καλοὶ τε αἰς ἄδονται, καὶ ἀνδρείοι καὶ σοφοὶ ἦσαν. Τὸν γὰρ πόλεμον, ὃς περὶ τὴν Τροίαν ἐγένετο, πῶς ἂν διηγοῖτο, μήτε διαπολεμήσας αὐτὸν, ἀποθανόν τε πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ παντός, ἐν αὐτῇ, Φασί, τῇ ἀποθάσει;

ΑΜΠΕΛ. Εὐπθες τουτί σοι, ξένη. Ψυχαῖς γὰρ οὕτω θεῖαις καὶ μακαρίαις ἀρχὴ βίου, τὸ καθαριῦσαι τοῦ σώματος. Θεοὺς τε γὰρ, ὧν ὁπαδοὶ εἰσι, γιγνώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσαι καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξηνουσίας φανεράς πρὸς αὐτοὺς ποιοῦμεναι· τὰ τε τῶν ἀνθρώπων ὀρώσιν, ἐλευθεραὶ νόσων τε καὶ σώματος· ὅτε δὴ καὶ μαθητικῆς σοφίας

est, quam ut collecto super ipsis sermone, postea conscendam.

VIN. Dei nutu procul dubio venisti, hospes, recteque visionem interpretaris. Perficiamus igitur sermonem, ne me deliciari dicas, si ab eo te abduxero.

PHŒN. Quæ cupio discere, nosti utique. Nam quicumque tibi cum Protesilao sit congressus et qualis veniat, et numquid de Trojanis rebus eadem quæ Poetæ, an ignoratum ab ipsis aliquid noverit, audire concupisco. Trojana autem dico hujusmodi, et exercitus in Aulide collectionem, et singulos Heroes, an pulchri ut canuntur, fortesque ac sapientes fuerint. Bellum enim quod circa Trojam gestum est, quonam pacto narrare posset, cum nec pugnaverit ipse, et Græcorum omnium primus in descensu (ut aiunt) decesserit?

VIN. Imprudenter hoc dixisti, hospes. Animis enim perinde divinis, ac beatis, vitæ initium est, cum corpore expurgantur. Deos enim, quorum pedissequæ sunt, tunc cognoscunt, non simulacra colentes, ac suspiciones, sed veros atque apertos cum ipsis congressus facientes: morbisque ac corpore liberæ, res hominum speculantur: quando jam divinationis sapientia re-

667. ἐμφοροῦνται, καὶ τὸ χρησιμῶδες αὐταῖς προσβα-
 χεῖσι. Τὰ γοῦν Ὅμηρου ποιήματα, τίνα Φήσις οὐ-
 τως ἀνεγνωκέναι τῶν σφέδρα βασανιζόντων Ὅμηρον,
 ὡς ἀνεγνωκέναι τε ὁ Πρωτεσίλειος, καὶ διορᾷ αὐτὰ;
 καὶ τοι, Ξένε, πρὸ Πριάμου καὶ Τροίας, οὐδὲ
 ραψωδία τις ἦν, οὐδὲ ἤδετο τὰ μήπωπραχθέντα.
 Ποιητικὴ μὲν γὰρ ἦν περὶ τε τὰ μαντεῖα, περὶ τε
 τὸν Ἀλκμήνης Ἡρακλῆα, καθισταμένη τε ἄρτι καὶ
 οὐπω ἠβάσκουσα. Ὅμηρος δὲ οὐπω ἤδεν· ἀλλ'
 οἱ μὲν Τροίας ἀλούσης, οἱ δὲ ὀλύγαις, ἢ ὀκτῶ γε-
 νεαῖς ὕσιρον, ἐπιθέσθαι αὐτὸν τῇ ποιήσει λέγουσιν.
 Ἄλλ' ὅμως οἶδεν ὁ Πρωτεσίλειος τὰ Ὅμηρου πάντα·
 καὶ πολλὰ μὲν ἄδει Τρωϊκὰ μεθ' ἑαυτὸν γενόμενα,
 πολλὰ δὲ Ἑλληνικὰ τε καὶ Μηδικὰ. Τὴν τε γοῦν
 στρατείαν τὴν τοῦ Ξέρξου, τρίτην ὀνομάζει Φθορὰν
 τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνός τε καὶ
 Φαίθοντος Ξυμβᾶσαν, ἐπειδὴ πλεῖστα ἔθνη ἐν αὐτῇ
 ἐφθάρη.

ΦΟΙΝ. Κέρας Ἀμαλθείας ἐμπλήσις, Ἀμπε-
 λουργέ, τοσαῦτα εἰδότες τοῦ ἑταίρου. Ὑγιῶς γὰρ
 που ἀπαγγελεῖς αὐτὰ, καὶ ὡς ἤκουσας.

ΑΜΠΕΛ. Νὴ Δί', ἢ ἀδικοῖην φιλόσοφόν τε καὶ
 φιλαλήθη ἥρωα, μὴ τιμῶν ἀλήθειαν ἢ ἐκείνος μη-
 τέρα ἀρετῆς ὀνομάζειν εἶωθεν.

plentur,

plentur, et Bacchico quodam divinandi furore corripuntur. Itaque Homeri poemata, quem ex iis etiam qui diligenter Homerum explorant, ita legisse dices, ut et legit Protesilaus, et ipsa dispicit? Atqui, hospes, ante Priamum et Trojam, ne ullâ quidem erat rhapsodia, nec quæ nondum gesta erant, canebantur. Poetice enim circa vaticinia erat et Alcmenes Herculem, instituta nuper, nec dum vigens. Homerus autem nondum canebat. Sed hi quidem capta Troja, hi vero paucis, vel octo post ætatibus, poesim aggressum dicunt. Veruntamen Homeri omnia novit Protesilaus: et multa quidem Trojana canit, quæ post ipsum fuere: multa vero et Græca, et Medica. Xerxis igitur expeditionem, tertiam appellat hominum perniciem, post eas quæ Deucalionis ac Phaëthontis tempestate contigere, quandoquidem plurimæ in ipsa gentes periire.

PHŒN. Amaltheæ cornu explebis, Vinitor, cum tantarum rerum peritiam socius habeat. Sane enim referes ipsa, et ut audivisti.

VIN. Per Jovem, philosophum ac veri studiosum Heroem injuria afficerem, veritatem negligens, quam ille virtutis matrem appellare consuevit.

ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι καὶ καταρχὰς τῶν λόγων ἀμολογηκέναι πρὸς σὲ τὸ ἑμαυτοῦ πάθος. Φημι γὰρ ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη· τὸ δὲ αἴτιον, οὐδενί πω ἑωρακότι αὐτὰ ξυγγέγονα. Ἄλλ' ὁ μὲν ἑτέρου ἀκηκοέναι Φησὶν, ὁ δὲ οἶσθαι, τὸν δὲ ποιητῆς ἑπαίρει. Καὶ τὰ λεγόμενα δὲ περὶ τοῦ μεγέθους
 668. τῶν ἡρώων, ὡς δεκαπῆχεις ἦσαν, χαριέντα μὲν κατὰ μυθολογίαν ἠγοῦμαι, ψευδῆ δὲ καὶ ἀπίθανα τῶ γε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, ἧς μέτρα οἱ νῦν ἀνθρώποι.

ΑΜΠΕΛ. Ταυτὶ δὲ ἠγεῖσθαι ἀπίθανα, πότε ἤρξω;

ΦΟΙΝ. Πάλαι, Ἀμπελουργέ, κἂν μειρακίῳ ἔτι. Παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι, ἐπίσθιεν τοῖς τοιούτοις, καὶ κατεμυθολόγει με ἢ τίτθη, χαριέντως αὐτὰ ἐπαδουσα, καί τοι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν. Μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐκ ἀβασανίστως ᾤθηεν χρῆναι προσδέχεσθαι ταῦτα.

ΑΜΠΕΛ. - Τὸ δὲ τοῦ Πρωτεσίλεω, καὶ ὅτι ἐν ταῦθα φαίνοιτο, ἀκηκόας ποτε ἔτυχες;*

ΦΟΙΝ. Πῶς, Ἀμπελουργέ; ὅς γε καὶ σοῦ τῆμερον ἀκούων, ἀπίσθῳ.

ΑΜΠΕΛ. Οὐκοῦν ἀρχὴ τοῦ λόγου μοι γιγνέσθαι τὰ πάλαι σοι ἀπιστούμενα. Φῆς δὲ που ἀπισθῆναι,

PHÆN. Videor mihi et in orationis exordio meum ipsius affectum tibi fassus. Aio enim, fabulosis me fidem minime præstare, cujus utique rei causa est, quod oculato nondum occurrerim testi: sed hic quidem ab alio se audivisse inquit, hic vero arbitrari, hunc autem Poeta accendit. Nam quæ de Heroum magnitudine traduntur, quod decimum proceritate cubitum æquaverint, grata quidem ob fabulosum existimo sermonem, sed falsa et minime persuasum facilia: si quis ipsa pro natura spectaverit, cujus mensura præsentis sunt homines.

VIN. Sed quando hæc non persuasum facilia censere cœpisti?

PHÆN. Jamdiu, Vinitor, cum adhuc essem adolescentulus: puer enim adhuc, talia credebam; et nutrix mihi fabulas narrabat, venuste ipsas accinens; atqui et in ipsarum nonnullis lugens. Sed cum ad juvenilem ætatem pervenissem, operæ pretium existimavi, si hæc non temere admitterem.

VIN. Quod autem ad Protesilaum pertinet, et quod hic appareat, audivistine unquam?

PHÆN. Quo pacto, Vinitor? quippe qui a te hodie audiens non credo.

VIN. Orationis itaque meæ initium ab iis, quæ abs te diu minime sunt credita, sumatur.

εἰ δεκαπῆχαις ἐγένοντο ἄνθρωποι. Ἐπειδὴν δὲ τοῦ-
του ἰκανῶς ἔχης, ἀπαίτει λοιπὸν τὸν περὶ τοῦ Πρω-
τεσίλειω λόγον, καὶ ὅσῳσα βούλει τῶν Τρωϊκῶν·
οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ἀπιστήσεις.

ΦΟΙΝ. Καλῶς λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν.

ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε δὴ. Πάτωπος ἦν μοι, ξένη,
πολλὰ τῶν ἀπιστουμένων ὑπὸ σοῦ γιγνώσκων· ὃς
ἔλεγε διατθαρῆναι μὲν ποτε τὸ σῆμα τοῦ Αἴαντος
ὑπὸ τῆς Θαλάττης, πρὸς ἣ κεῖται, ὅστ᾽ αὖ δὲ ἐν αὐ-
τῷ Φανῆναι κατὰ ἐνδεκάπηχυν ἄνθρωπων· καὶ ἔφασ-
κεν Ἄδριανὸν βασιλέα περιστῆλαι αὐτὰ, ἐς Τροίαν
ἐλθόντα, καὶ τὸν νυνὶ τάφον περιαρμόσαι τῷ Αἴαντι,
ἔσθιν ἂ καὶ προσπυξάμενοι τῶν ὀστέων, καὶ Φιλί-
σαντα.

ΦΟΙΝ. Οὐ μάτην ἀπιστεῖν ἔοικα τοῖς τοιού-
τοις, Ἀμπελουργέ· καὶ σὺ γὰρ πάτωπος μὲν τοι
ἀπηκοῖναι Φῆς, καὶ ἴσως μητρὸς ἢ τίτθης, σεαυτοῦ
δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδὲν, εἰ μὴ ἄρα περὶ τοῦ Πρω-
τεσίλειω ἔρωις.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ μὴν εἰ μυθολογικὸς ἦν, τὸν τε
τοῦ Ὀρέσθου νεκρὸν διήειν ἄν, ὃν ἐπὶ ἑκάπηχυν ἐν Νε-
669. μέα Λακεδαιμόνιοι εὗρον, καὶ τὸν ἐν τῷ χαλκῷ
ἴστω τῷ Λυδίῳ, ὃς κατωρῶρυκτο μὲν ἐν Λυδίᾳ,
πρὸ Γύγου ἔτι· σεισμῷ δὲ τῆς γῆς διασχούσης,

Dicis autem non credere, an decem cubitorum homines fuerint : postea vero quam hujus rei satis habueris, de Protesilao sermonem deinceps exigit, et de rebus Trojanis quæcunque volueris ; omnibus enim fidem præstabis.

PHÆN. Bene dicis, et sic faciamus.

VIN. Audi, quæso. Avus erat mihi multorum, quæ abs te haudquaquam creduntur, peritus, qui Ajacis sepulchrum a mari quidem cui adjacet, quandoque fuisse dirutum dicebat : ossa vero undecim cubitorum hominem præ se ferentia in ipso extitisse. Aiebat præterea Adrianum Imperatorem ad Trojam profectum ipsa composuisse, et qui nunc extat tumulum Ajaci construxisse, cum et ossium nonnulla amplexatus atque osculatus fuisset.

PHÆN. Haud temere hujusmodi rebus fidem tollere mihi videor, Vinitor. Nam et tu quoque ab avo quidem audivisse quid autumas, et fortasse a matre, aut nutrice : ex te ipso vero nihil nuncias : nisi utique de Protesilao dicas.

VIN. Atqui si fabuliloquus essem, et Orestis mortui corpus percurrissem, quod septem cubitorum in Nemea Lacedæmonii invenere, et quod erat in æneo equo Lydio : quod etiam ante Gygen defossum quidem fuerat in Lydia : motu vero cum terra discessisset, pastoribus Lydiis

Θαῦμα τοῖς περὶ Λυδῖαν ὤφθη ποιμήσιν, οἷς ἄμα ὁ
 Γύγης ἐθήτευσεν. Ἐς γὰρ κοῖλον τον Ἰσῶπον θυρί-
 δας ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ ἔχοντα, νεκρὸς ἀπέκειτο
 μείζων ἢ ἀνθρώπου δόξαι. Εἰ δὲ ταῦτ' αὖ οἶα ἀπι-
 σθεῖσθαι διὰ τὸν χρόνον, ἀλλὰ τοῖς γε ἐφ' ἡμῶν οὐκ
 οἶδ' ὅ, τι ἀντερεῖς. Ἀρυάδην γὰρ ὃν οἱ μὲν Αἰθίο-
 πα, οἱ δὲ Ἰνδὸν ἔφασαν, τριακοντάπηχυν ἐν τῇ
 Ἀσσυρίῳν γῆ κείμενον, οὐ πάλα ἀνέφηεν ἢ τοῦ
 Ὀρόντου ποταμοῦ ὄχθη σχισθεῖσα. Τουτὶ δὲ τὸ Σί-
 γειον, πρὸ πεντήκοντα οὔσω ἐτῶν, ἐν προβολῇ τοῦ
 ἀκρωτηρίου, σῶμα ἀνέδειξε Γίγαντος, ὃν αὐτὸς
 Ἀπόλλων ἀπεικτονένας Φησὶν ὑπὲρ Τροίας αὐτῶ
 μαχόμενον· καὶ εἶδον, ξένη, πλεύσας ἐς τὸ Σίγειον,
 αὐτό τε τὸ πάθος τῆς γῆς, καὶ τὸν Γίγαντα ὅσος
 ἦν. Ἔσωλεον δὲ καὶ Ἑλλησποντίων πολλοὶ καὶ Ἰώ-
 νων, καὶ νησιῶται πάντες, καὶ τὸ Αἰολικὸν ἅπαν.
 Ἐπὶ γὰρ μῆνας δύο, μέγας ἐν μεγάλῳ ἀκρωτηρίῳ
 προὔκειτο, παρέχων ἄλλον ἄλλω λόγον, οὔσω δη-
 λούντος αὐτὸν τοῦ χρησμοῦ.

ΦΟΙΝ. Εἴποισ ἂν οὖν ἔτι, Ἀμπελουργέ, περὶ
 τε τοῦ μεγέθους αὐτοῦ, περὶ τε ὁσῶν ἀρμονίας,
 περὶ τε τῶν λεγομένων ὄφρων ξυμπεφυκέναι τοῖς
 Γίγασιν, οὓς ὑπογράφουσιν οἱ ζωγράφοι τῶ Ἐγκε-
 λάδῳ, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν.

visum est admiratione dignum, cum quibus et Gyges mercede conductus serviebat. In cavo enim equo fores in utroque latere habente defuncti corpus jacebat, majus quam ut hominis videretur. Quod si hæc rursus ea sunt ut propter tempus fide careant, haud novi quid adversus ea sis dicturus, quæ nostra fuere tempestate. Aryaden namque, quem hi quidem Æthiopem; hi vero Indum dixerant, triginta cubitorum magnitudine in Assyriorum tellure jacentem, non diu est, cum Orontæ fluminis scissa ripa in lucem edidit. Nondum agitur quinquagesimus annus cum hocce Sigeum in projectu promontorii Gigantis ostendit corpus, quem ipse Apollo ait pro Troja adversus se dimicantem interfecisse. Et vidi, hospes, cum ad Sigeum navigassem, et quid passa esset tellus, et Gigantem, quantus erat. Navigabant autem et Hellespontiorum multi, et Ionum, insularesque omnes, atque Æoles. Duos enim menses ingens in magno jacebat promontorio, alium alii præbens sermonem, nondum oraculo ipsum significante.

PHŒN. Dicas igitur, Vinitor, de ipsius quoque magnitudine, deque ossium harmonia, et de serpentibus, qui Gigantibus innasci dicuntur; quos Encelado et sociis ejus pictores appingunt.

ΑΜΠΕΛ. Εἰ μὲν τερατώδεις ἐγένοντο ἐκεῖνοι, ξένη, καὶ ξυμβεβλημένοι θηρίοις, οὐκ οἶδα. Ὁ δὲ ἐν τῷ Σιγείῳ, δύο μὲν καὶ εἰκοσι πῆχεις ἐπεΐχεν· ἐκεῖτο δὲ ἐν πετρώδει σήραγγι, τὴν κεφαλὴν μὲν πρὸς τὴν ἠπειρον ἔχων, τοὺς δὲ πόδας ξυναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ. Δρακόντων δὲ οὐδὲν σημεῖον περὶ αὐτὸν ἐωρῶμεν, οὐδὲ ἔστιν ὃ, τι τῶν ὀστέων παρ᾽ ἄλλα τιν ἐσθράπτου. Καὶ μὴν καὶ Ἵγμναῖος ὁ Πρωταρῆθιος, ἐπιτηδείως μοι ἔχων, ἐπεμψέ τινα τῶν ἑαυτοῦ υἱέων πρὸ ἐτῶν ἐνταῦθά που τετάρων, ἐρησόμενον δι' ἐμοῦ τὸν Πρωτεσίλεων περὶ ὁμοίου θαύματος. Ἐν Κῶ γὰρ τῇ νήσῳ (κέκτηται δὲ αὐτὴν μόνος), ἔτυχε μὲν ὀρύττων ἀμπελούς· ἡ γῆ δὲ ὑπέχρησε τοῖς ὀρύττουσιν οἶον κενή. Διανοξίξαντες οὖν, δωδεκάπηχους μὲν ὁ νεκρὸς ἔκειτο· τὸ δὲ γε κρᾶνιον, ὥκει δράκων. Ὁ μὲν δὲ νεανίας ἀφίκετο ἐπερησόμενος ἡμᾶς ὃ, τι χρὴ ἐπ' αὐτῷ πράττειν. Ὁ δὲ Πρωτεσίλεως, « τὸν ξένον » ἔφη « ξυγκαλύπτω » μὲν· » κελεύων δὲ ἡ που ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μὴ γυμνοῦν ἐκόντας. Εἶπε δὲ καὶ ὡς Γίγας εἶη τῶν βεβλημένων. Ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ Φανείδης, ὃν Μενεκράτης ὁ Σλειριεύς εὔρε, μέγιστός τε ἦν, καὶ εἶδον αὐτὸν πέρυσι, ἐξ Ἴμβρου πλεύσας· δι' ὀλίγου γὰρ ἦν ἐς τὴν Λῆμνον. Τα μὲν οὖν ὀστέα οὐκέτι ἐν κόσμῳ

VIN.

VIN. An immensi illi fuerint, hospes, et serpentibus concreti, non novi: qui autem in Sigeo erat, duos quidem supra viginti cubitos continebat. In lapidoso vero jacebat specu, cum caput quidem versus continentem haberet, pedes vero cum promontorio terminaret. Draconum autem nullum signum in ipso cernebamus, nec ullum erat os quod ab humanis differret. Atqui et Hymnæus Peparethius mihi necessarius, quarto ante anno ex filiis suis quemdam de hujusmodi miraculo per me Protesilaum percunctaturum huc misit. In Cō namque Insula (possidet autem ipsam solus) contigit, ut cum vites foderet, terra utpote inanis fodientibus resonaret. Quam cum aperuissent, duodecim quidem cubitorum mortuus jacebat, sed calvam habitabat draco. Itaque juvenis quid super ipso facere oporteret, nos percunctaturus accesserat. Protesilaus autem, *hospitem*, inquit, *operiamus*, jubens videlicet defunctum sepelire, nec sponte detegere: dixit præterea esse de Gigantibus Jovis fulmine petitis. Qui autem in Lemno apparuit, quem Menecrates Stiriensis reperit, et maximus erat: et superiore ipsum vidi anno, cum ex Imbro navigassem. Brevis enim erat in Lemnum cursus. Ossa autem non amplius in compacto cernebantur: vertebrae enim,

ἰωρᾶτό· καὶ γὰρ οἱ σπονδυλοὶ ἀπ' ἀλλήλων ἔκλειτο, σεισμοῖς, οἶμαι, διενεχθέντες, καὶ τὰ πλευρὰ ἐξ- ἥρμοστο τῶν σπονδύλων. Ἐνθυμουμένω δὲ αὐτὰ ὁμοῦ τε καὶ κατὰ ἔν, Φρικῶδες εἶδοκει τὸ μέγεθος, καὶ οὐ ῥάδιον ἀνατυποῦσθαι. Τὸ γοῦν κράνιον, ἐμ- φησιάντων ἡμῶν εἰς αὐτὸ οἶτον, οὐδὲ ὑπὸ δυοῖν ἀμφορέοισιν ἐνεπλήσθη, τῶν ἐκ Κρήτης. Ἔστι δέ τι κατὰ Νότον ἄνεμον ἀκρωτήριον τῆς Ἰμβρου Ναύ- λόχος, ἧ πηγὴ ὑφώρμισθαι, τὰ μὲν ἄρσена τῶν ζώων εὐνούχους ἐργαζομένη, τὰ δὲ θήλια οὕτω μεθύσκουσα, ὡς καθεύδειν αὐτά. Τρύφος οὖν ἐν- ταῦθα τῆς γῆς ἀπορράγην συνεπισηπᾶσατο σῶμα μεγίστου Γίγαντος. Καὶ ἀπιστήης, πλεύσωμεν. Πρα- κτεται γὰρ γυμνὸς ἔτι, καὶ ὁ εἰς Ναύλοχον πλοῦς βραχύς

ΦΟΙΝ. Ἐβουλόμην μὲν ἂν καὶ ὑπὲρ τὸν Ὠκεα- νὸν ἰλθεῖν, Ἀμπελουργέ, θαῦμα εἶ που τοιοῦτον
671. εὐροίμι. Ἡ δὲ ἐμπορία οὐ ξυγχωρεῖ τοσοῦτον ἀπο- φοιτᾶν ἑαυτῆς· ἀλλὰ δεῖ προσδεῖσθαι τῇ νηϊ, κα- θάπερ τὸν Ὀδυσσεῖα· εἰ δὲ μὴ, καὶ τὰ ἐκ πρᾶρας, Φασί, καὶ τὰ ἐκ πρύμνης ἀπολείται.

ΑΜΠΕΛ. Πάντα ὀρθῶς λέγεις. Ἀλλὰ μή πω, ζῆνε, πιστὰ ἠγοῦ ἃ εἶπων, πρὶν ἂν εἰς τε τὴν νῆσον τὴν Κῶ πλεύσης, ἐν ἧ τὰ τῶν γηγενῶν ὄσῃ ἀνάκειται,

procul invicem jacebant, terræ motibus (puto) disjectæ, costæque a vertebra disjunctæ. Ipsa autem simul, ac singula animadvertenti horrenda videbatur magnitudo: nec instauratu facilis. Calva igitur vinum nobis infundentibus, ne duabus quidem Cretensibus amphoris expleri potuit. Naulochus autem Imbri est promontorium, ad Notum ventum vergens, cui fons adhæret, animalium mascula quidem Eunuchos efficiens: fœminas vero usque adeo inebrians, ut sopitæ dormiant. Terræ igitur frustum ibi abscissum maximi Gigantis corpus secum traxit: quod si minime credis, navigemus. Jacet enim adhuc nudus, et ad Naulochum brevis est navigatio.

PHŒN. Vellem utique ultra etiam Oceanum venire, Vinitor, sicubi hujusmodi miraculum invenirem. Sed mercatura usque adeo a se discedere nequaquam permittit; verum navi ut Uliissem, adligatum esse oportet: alioqui et quæ a prora aiunt, et quæ a puppi interibunt.

VIN. Omnia recte dicis: sed quæ dixi, ne prius fide digna arbitrare, quam et in Co insulam navigaveris, in qua terrigenarum ossa jacent, Meropum aiunt primorum, et in Phrygia

Μερόπων, Φασί, τῶν πρώτων, ἐν Φρυγίᾳ δὲ τὰ τε τοῦ Ἑλλου τοῦ Ἡρακλέους Ἰδης, καὶ γῆ Δί', ἐν Θετταλίᾳ τὰ τῶν Ἀλωάδων, ὡς ἐννεόργυιοι ἀτεχνῶς ἐγένοντο, καὶ ὁποῖοι ἄδονται. Νεαπολίται δὲ οἱ Ἰταλίαν οἰκοῦντες, θαῦμα πεποίηται τὰ τοῦ Ἀλκυονέως ὁσῆ. Λέγουσι γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἐκεῖ βεβλήσθαι, καὶ τὸ Βέσβιον ὄρος ἐπ' αὐτοὺς τύφισθαι. Καὶ μὴν καὶ ἐν Παλλήνῃ, ἢν Φλέγραν οἱ ποιητὰὶ ὀνομάζουσι, πολλὰ μὲν σώματα ἢ γῆ τοιαῦτα ἔχει, Γιγάντων στρατοπεδευσάντων ἐκεῖ· πολλὰ δὲ ὄμβροι τε καὶ σεισμοὶ ἀνακαλύπτουσι. Θαρσῆ δὲ οὐδὲ ποιμὴν πρὸς μεσημβρίαν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ὑποσπαταγούντων εἰδώλων ἃ ἐν αὐτῷ μαίνεται. Τὸ δὲ ἀπιστεῖν τοῖς τοιούτοις, ἴσως που καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἦν. Ὄθεν τὸν Γηρυόνην ἐν τῇ Ἐρυθρίᾳ ἀποκτείνας, καὶ μεγίστῳ αὐτῷ ἐν τετυχηκίνας λεγόμενος, ἀνέθηκε τὰ ὁσῆ εἰς Ὀλυμπίαν, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄθλου.

ΦΟΙΝ. Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἰστορίας, Ἀμπελουργέ. Ἐγὼ δὲ μεγάλα μὲν ἠγνούου, ἀνοήτως δὲ ἠπίσθου. Ἄλλὰ τὰ τοῦ Πρωτεσίλειου, πῶς ἔχει; 672. Καιρὸς γὰρ που ἐπ' ἐκεῖνα ἦκειν.

ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε, ξένε, μηκέτ' ἀπιστοῦμένα περὶ τῶν τοιούτων.

Hylli Herculis filii ossa videris, et per Jovem Aloidarum in Thessalia, ut septenorum jugerum magnitudine fuerint, et quales celebrantur. Neapolitani autem Italiam habitantes, Alcyonei ossa mira fuisse memorant. Aiunt enim de Gigantibus multos illic fuisse ictos: Besbiumque montem super ipsos flagrare. Præterea et in Palene, quam poetæ Phlegram nominant, multa quidem hujusmodi corpora tellus Gigantum qui illic castrametati sunt, continet: multa vero umbres ac terræ motus detegunt. Audet autem ne pastor quidem circa meridiem in eo loco versari, substrepentibus sinulacris, quæ in ipso insanunt. Hujusmodi autem rebus, Hercules quoque tempestate fidem fortasse minime præstabant. Unde cum in Erythea Geryonem occidisset, et ipsi maximo occurrisse dictus esset, ne certamini fides tolleretur, ossa in Olympia dedicavit.

PHŒN. Beatum te duco scientiæ causa, Vinitor: ego autem magna quidem ignorabam, iisque imprudenter fidem haud præstabam. Ceterum quæ ad Protesilaum spectant, ut se habent? Tempus est enim ut ad illa veniamus.

VIN. Audi, hospes, quæ de hujusmodi rebus non amplius fide careant.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΕΩΣ.

Κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ ὁ Πρωτεσίλειος, ἀλλ' ἐν Χερρόνῃσιν ταύτῃ. Κολωνὸς δὲ που αὐτὸν ἐφέχει μέγας, οὕτω δὴ που ὁ ἐν Ἄρισιεῖ. Πτελέας δὲ ταύτας αἱ νύμφαι παρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτευον, καὶ τοιόνδε ἐπὶ τοῖς δένδροις ταύταις ἐγραφέον που αὐταὶ νόμον· τοὺς πρὸς τὸ Ἴλιον τετραμμένους τῶν ὄζων ἀνθεῖν μὲν πρῶτ', Φυλλορροεῖν δὲ αὐτίκα καὶ προαπόλλυσθαι τῆς ὥρας· τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Πρωτεσίλειου πάθος· τῷ δὲ ἐτέρῳ μέρει, ζῆν τὸ δένδρον καὶ εὖ πράττειν. Καὶ ὅσους δὲ τῶν δένδρων μὴ περὶ τὸ σῆμα ἔσθηνκεν, ὥσπερ καὶ ταυτὶ τὰ ἐν τῷ κήπῳ, πᾶσιν ἔρρωται τοῖς ὄζοις, καὶ θαρσέει τὸ ἴδιον.

ΦΟΙΝ. Ὅρῳ, Ἀμπελοργί, καὶ θυμαύζειν ἔχων, οὐ θαύμακα· σοφὸν γὰρ τὸ θεῖον.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ δὲ γε ἱερὸν, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ἔβριζεν, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ τάριχος ἀναβιώναί φασι, τοῦτο ἡγοῦ, ᾧ ξένε. Καταλείπειται δὲ αὐτοῦ ὄρῳ ὡς ὀλίγα. Τότε δὲ, οἶμαι, χάριέν τε ἦν, καὶ οὐ μικρὸν, ὡς ἔστι τοῖς θεμελίοις ἔμβάλεισθαι. Τὸ δὲ ἄγαλμα ταῦτο, βέβηκε μὲν

PROTESILAUS.

Jacet quidem Protesilaus non in Troja, sed in hac Cherrhoneso, collis autem ipsum magnus continet, hic videlicet, qui ad sinistram situs est: ulmos autem has, quæ juxta collem sunt, nymphæ posuerunt, et hujusmodi ipsæ legem his arboribus inscripsere: ut qui ad Ilium vergunt rami, manere quidem florent, foliorum vero quamprimum profluvium patiantur, et ante tempus pereant: quod passus est Protesilaus indicantes. In altera vero parte, vivat ac vigeat arbor. Nam quæcunque arborum non circa sepulchrum stant, ut hæc quæ in horto sunt, omnibus vigent ramis, et sibi ipsis confidunt.

PHÆN. Video, Vinitor, et cum mihi quod admirarer, esset, nequaquam admiratus sum. Sapiens enim est Deus.

VIN. Sacellum autem, in quo parentum memoria Medus contumeliose se gessit, quamobrem salitam carnem revixisse memorant, hoc arbitrare, hospes. Vides autem quam pauca ipsius reliqua sint, cum elegans (ut puto) tunc, nec parvum fuerit, ut ex ipsis colligere fundamentis licet. Hæc autem statua stat quidem in navi: basis

ἔπι νεός· τὸ γὰρ τῆς βάσιως σχῆμα, πρῶτα ἰδρυ-
ται δὲ ναύαρχος. Περιτρίφας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος, καί,
νῆ Δί', οἱ ἀλείφοντές τε καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι
τὰς εὐχὰς, ἐξηλλάχασιν τοῦ εἶδους. Ἐμοὶ δὲ οὐδὲν
τοῦτο· αὐτῷ γὰρ ξύνειμι καὶ αὐτὸν βλέπω, καὶ
οὐδὲν ἂν μοι γένοιτο ἄγαλμα ἐκείνου ἥδιον.

ΦΟΙΝ. Ἡ καὶ διαγράψεις μοι αὐτὸν καὶ κοι-
νωήσεις τοῦ εἶδους;

ΑΜΠΕΛ. Χαίρων γε, νῆ τὴν Ἀθηναίων, ξένη.
Γέγονε μὲν γὰρ ἀμφὶ τὰ εἴκοσι που μάλιστα ἔτη.
Τηλίκος δὲ ἐλάσας εἰς Τροίαν, ἀβρῶ ἰούλω βρούει, καὶ
ἀπόζει αὐτοῦ ἥδιον ἢ τὸ μετώπων τῶν μύρτων.
Φαῖδραν δὲ ὄφρυν περὶ τὸ ὄμμα βέβληται· τὸ γὰρ
ἐπίχαρι αὐτῷ Φίλον. Βλέπει δὲ, ἐν μὲν ταῖς
σπουδαῖς σύντονον καὶ σφῆδρον, εἰ δὲ ἀνειμένου τύ-
χοιμεν, Φεῦ τῶν ὠφθαλμῶν! ὡς ἐπαφρόδιτοί τε
καὶ Φιλικὸὶ φαίνονται! Καὶ μὴν καὶ κόμης ξανθῆς
ἔχει τὸ μέτριον· ἔστι γὰρ ὅση ἐπικρίμασθαι τῷ
μετώπῳ, μᾶλλον ἢ κατ' αὐτοῦ πίπτειν. Καὶ τε-
τράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινός, ὄλον ἀγάλματος. Φθέγ-
γεται δὲ γεγωνότερον ἢ αἱ σάλπιγγες, καὶ ἀπὸ
μικροῦ γε τοῦ στόματος. Γυμνῷ δὲ ἐντυχεῖν, ἥδισ-
τον· εὐπαγῆς γὰρ καὶ κοῦφος, ὥσπερ οἱ δρομικοὶ
τῶν Ἑρμῶν. Τὸ δὲ μῆκος, δεκάπηχους τάχα. Δοκεῖ
enim

enim figura prora est, erectus vero est navarchi habitu. Ceterum cum ipsam et tempus et, per Jovem, qui illinunt, et vota incerant attriverint, speciem immutarunt. Mea autem hoc nihil interest. Cum ipso namque versor, ipsumque intueor, nec ulla unquam statua mihi esse posset jucundior.

PHŒN. Numquid et mihi ipsum describes, et speciem communicabis?

VIN. Libens utique, per Minervam, hospes. Natus quidem erat vigesimum maxime annum. Id ætatis autem ad Trojam cum navigarit, molli pullulat lanugine, dulciusque ac suavius fragrat, quam myrthorum messis. Oculo autem lætum ac jucundum circumjectum est supercilium. Venustas enim ipsi amica. Intuetur autem in seriis quidem contentum ac vehemens. Sin vero relaxato ac ciris soluto occurreremus, papæ! quam venusti atque amabiles videntur oculi! Atqui flavæ etiam comæ modum habet: Est enim quanta fronti potius immineat, quam in ipsam incidat: et perinde ac statuæ quadrangularis est nasi idea: et parvo sane ore tubis clamosius resonat. Nudo autem occurrere suavissimum. Bene enim compactus, ac levis, ut curriculorum Hermæ. Proceritas autem ad decimum fortasse cubitum

δ' ἂν μοι, καὶ ὑπὲρ τοῦτο ἀναδραμεῖν, εἰ μὴ ἐν
μειρακίῳ ἀπέθανεν.

674. ΦΟΙΝ. Εἶδον τὸν νεανίαν, Ἀμπελουργέ, καὶ
ἀγαμαί σε τοῦ ἐταίρου. Ὡπλισθαι δὲ, ἢ τί;

ΑΜΠΕΛ. Χλαμύδα ἐνήσθαι, ξένη, τὸν Θετ-
ταλικὸν τρόπον, ὥσπερ τὸ ἀγαλμα τοῦτο. Ἄλουρ-
γίς δὲ ἢ χλαμύς, θείου ἀνθους· ἀρρήτον γὰρ τὸ τῆς
πορφύρας ἀνθος.

ΦΟΙΝ. Ὁ δὲ δὴ ἔρωσ ὃν τῆς Λαοδαμείας ἦρα,
πῶς ἔχει αὐτῶ νῦν;

ΑΜΠΕΛ. Ἐρᾶ, ξένη, καὶ ἐράται· καὶ διάκειν-
ται πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ οἱ Θερμοὶ τῶν νυμφίων.

ΦΟΙΝ. Περιβάλλεις δὲ ἤκοντα, ἢ διαφεύγει σε
καπνοῦ δίκην, ὥσπερ τοὺς ποιητάς;

ΑΜΠΕΛ. Χαίρει περιβάλλοντι, καὶ ξυγχωρεῖ
Φιλεῖν τε αὐτὸν, καὶ τῆς δέρης ἐμπορεῖσθαί γε.

ΦΟΙΝ. Θαμίζει δὲ ἢ διὰ πολλοῦ ἤκει;

ΑΜΠΕΛ. Τετράκις τοῦ μηνὸς ἢ πεντάκις οἶ-
μαι αὐτοῦ μετέχειν, ὅσποτε ἢ φυτεῦσαί τι βούλοιοτο
τουτωνὶ τῶν φυτῶν, ἢ τρυγῆσαι, ἢ ἀνθη κείραι. Φι-
λοσίφανος γὰρ τις, καὶ ἠδῖα ἀποφαίνων τὰ ἀνθη,
ὅσποτε περὶ αὐτὰ ἴοι.

ΦΟΙΝ. Ἰλαρόν γε τὸν ἦρα λέγεις, καὶ ἀτεχ-
νῶς νυμφίον.

tendit; hoc etiam (ut videtur) superatura, ni
adolescens periisset.

PHŒN. Vidi juvenem, Vinitor, tibi que so-
cium gratulor. Sed armatus ne est? an quid?

VIN. Chlamydem Thessalo more indutus est,
hospes, ut statua hæc. Purpurea autem est chla-
mys divino flore: ineffabilis enim purpuræ flos.

PHŒN. Amor autem, quo Laodamiam prose-
quebatur, quo pacto ipsi in præsentia habet?

VIN. Amat, hospes, et amatur: et ut ardentis
sponsi mutua sunt affecti benevolentia.

PHŒN. Amplexeris ne venientem? an fumi
more te fugit, ut poetas?

VIN. Gaudet amplexante, et ut ipsum oscu-
ler, colloque exsaturer permittit.

PHŒN. Frequenter te adit? an multo inter-
jecto tempore venit?

VIN. Quater in mense aut quinquies me ip-
sius fieri participem puto, cum aut harum aliquid
plantarum voluerit plantare, aut vindemiare, aut
flores carpere. Est enim coronarum cupidus, et
suaviores reddit flores, quoties ad ipsos acces-
serit.

PHŒN. Hilarem utique inquis Heroem, et
plane sponsum.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ σάφρονά γε, ὦ ξένη. Φιλόγελας γὰρ ὢν ὑφ' ἡλικίας, ὕβρει οὐδ' ἐν πράττει. Καὶ σμυνύης δὲ ἀπλεται πολλαίης, εἴ που ὀρύττων πέτρα ἐντύχοιμι, καὶ ξυλλαμβάνει μοι τῶν δυσέργων, καὶ ἀγνοήσω τί τῶν κατὰ γεωργίαν, διορθοῦταί με. Τὰ τε δένδρα, ἐγὼ μὲν παρακηκοὺς τοῦ Ὀμήρου, μακρὰ ἐφύτευον, μείον τοῦ ἄνω τὸ ἐς τὴν γῆν ἐμβιάζων· καὶ ὅποτε ἐπελάβετό μου ὁ Πρωτεσίλωος, ἐχράμην τοῖς Ὀμήρου πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, « αὐτὸς μὲν τοι Ὀμηρος τὸν ἐναντίον » ἔφη « κε » λεύει τρόπον, ἢ σὺ πράττεις. Μακρὰ γὰρ ὑπὸ » σοφίας τὰ βαθύα οἶδεν, ὡς που τὰ φρέατα
 675. » μακρὰ ὀνομάζει, βαθύα ὄντα. » Καὶ τὰ δένδρα δὲ εἶπεν ἐμβιῶσθαι τῇ γῆ μᾶλλον, εἰ τῷ μὲν πλείονι ἐσθήκοι, τῷ δὲ ὀλίγῳ κινοῖτο. Ἐπισηλὰς δέ μοι ποτὲ ἄθη ποτίζοντι, « τὸ μῦρον, » εἶπεν « ὦ τῶν, οὐ δεῖται ὕδατος· » διδάσκων δὲ ἢ που μὴ ἐκπλυτὰ ποιεῖν τὰ ἄθη.

ΦΟΙΝ. Τὸν δὲ ἄλλον χρόνον, ὦ Ἀμπελουργέ, ποῦ διατᾶται;

ΑΜΠΕΛ. Ποτὲ μὲν ἐν ἄδου φησί, ποτὲ δὲ ἐν Φθίᾳ, ποτὲ δὲ αὖ ἐν Τροίᾳ, οὗ οἱ ἑταῖροι. Καὶ πρὸς Θῆραν συῶν τε καὶ ἐλάφων γινόμενος, κατὰ μεσημβρίαν ἀφικνεῖται καὶ καθεύδει ἐκταθείς.

VIN. Et modestum sane, o hospes: risus enim amans ob ætatem existens, nihil agit cum contumelia: et sarculum nonnunquam attingit, sicubi fodiens saxo occurrero: et mihi in arduis auxiliatur operibus. Si quid præterea in agricultura ignoravero, me corrigit, atque instituit. Ego quidem Homero obsecutus altas plantabam arbores, superiore minorem terræ partem infigans. Et quoties me Protesilaus corripiebat, Homeri verbis adversus ipsum utebar: hic autem respondens. Ipse, inquit Homerus, contrario quam tu facis modo imperat. Altas enim præ sapientia profundas novit, ut et puteos altos nominat, profundos existentes. Itaque et arbores melius humi victuras ait, si majore quidem parte starent, parva vero agitentur. Cum flores quandoque mihi irriganti adstitisset, o sodes, inquit, unguentum aqua non indiget: docens videlicet, ne flores diluerem.

PHÆN. Reliquum autem tempus, o Vinitor, ubi degit ac versatur?

VIN. Quandoque quidem (ut ait) in Orçi, quandoque vero in Phthia, nonnunquam rursus in Troja, ubi socii, et ad suum ac cervorum venerationem profectus, circa meridiem revertitur; prostratusque dormit.

ΦΟΙΝ. Ποῦ δὲ τῆ Λαοδαμείῃς ξύνεσθιν;

ΑΜΠΕΛ. Ἐν ἄδου, ξένε. Καὶ λέγει αὐτὴν εὐδοκιμώτατα γυναικῶν πράττειν, ἀριθμουμένην ἐν αἷς Ἀλκησίς τε ἢ Ἀδμήτου καὶ Εὐάδην ἢ Καπαίνεως καὶ αἱ ταύταις ἴσαι, σώφρονες τε καὶ χρησταί.

ΦΟΙΝ. Εὐσπιτοῦνται δὲ ἀλλήλοις, ἢ οὐ θύμεις;

ΑΜΠΕΛ. Οὕτω, ξένε, σιτουμένην ἐνέτυχον, οὐδὲ πίνοντα ἔγνω. Καί τοι σπένδω γε αὐτῶ, κατὰ ἐσπέραν, ἀπὸ τουτωνὶ τῶν Θεσίων ἀμπεέλων, ἃς φυτεύει αὐτός· καὶ τρακτὰ ὠραία προτίθεται κατὰ μισημβρίαν, ἐπειδὴν θύρος τε ἦκη, καὶ μετόπωρον ἴσηται· σελήνης δὲ ἰούσης ἐς κύκλον ἐν τῆ τοῦ ἦρος ὄρα, γάλα ἐγχείας ἐς τὸν ψυκτῆρα τοῦτον, « ἰδού σοι » λέγω « τὸ τῆς ὄρας νῆμα, σὺ » δὲ πίνε. » Καγὼ μὲν εἰπὼν ταῦτα, ἀπαλλάττομαι, τὰ δὲ βέβρωταί τε καὶ πίποται θῦττον ἢ καταμῦσαι.

ΦΟΙΝ. Περὶ δὲ τῆς ἡλικίας ἢ γεγονὸς ἀπέθανε, τί φησιν;

ΑΜΠΕΛ. Ἐλεῖ, ξένε, τὸ ἑαυτοῦ πάθος, καὶ τὸν δαίμονα ἐφ' ᾧ τότε ἦν, ἄδικόν τε ἠγῆται καὶ βάσκανον, μὴ ξυγχαρήσαντά οἱ τὸν γοῦν πόδα ἐς τὴν Τροίαν ἐρεῖσαι· μὴ γὰρ ἂν μήτε Διομήδους τι
676. ἐλατρωθῆναι μαχόμενος, μήτ' ἂν Πατρόκλου, μήτ'

PHŒN. Ubi autem Laodamiæ utitur consuetudine?

VIN. In Orci, hospes, et ipsam mulierum honoratissime agere dicit, enumeratam, inter quas et Admeti uxor Alcestis, et Capanei Evadne, et his pares, modestæ ac frugi.

PHŒN. Convivantur invicem? an minime fas est?

VIN. Nondum hospes cibum capienti occurri, neque bibentem vidi. Atqui ex hisce Thasiis vitibus ad vesperam ipsi libo, quas ipse plantat, maturaque edulia circa meridiem appono, cum et æstas adventaverit, et autumnus fuerit; lunaque ad orbem tendente verno tempore, in hoc poculum lac infundens: Ecce tibi (inquam) tempestatis latices, tu autem bibe. Et ego quidem hæc locutus discedo. Hæc autem ocyus quam conviveres, et eduntur, et bibuntur.

PHŒN. Super ætate autem in qua constitutus interiit, quid ait?

VIN. Suum ipsius (hospes) casum miseratur, et sub cuius tutela tunc erat, dæmonem iniquum arbitratur, atque invidum. Cum ut pedem saltem in Troja firmaret, sibi minime concesserit. Fore enim ut neque a Diomede, neque a Patroclo,

ἀν τοῦ δευτέρου Αἴαντος. Τῶν γὰρ Αἰακιδῶν λε-
 λειφθαι τὰ πολέμια δι' ἡλικίαν φησὶν· αὐτὸς μὲν
 γὰρ εἶναι μειράκιον, ἐκείνων δὲ, τὸν μὲν Ἀχιλλεὺς
 εἶναι νεανίαν, τὸν δὲ Αἴαντα ἄνδρα. Καὶ τὰ ἔπει
 τὰ εἰς αὐτὸν Ὀμήρῳ εἰρημένα, ἔπαινεῖ· καὶ τοι μὴ
 πάντα ἔπαινων τὰ Ὀμήρου· ὡς ἀμφίδρυφον μὲν
 αὐτῷ τὴν γυναῖκα εἶπεν, ἡμιτελῆ δὲ τὴν οἰκίαν,
 περιμάχητον δὲ τὴν ναῦν ἐφ' ἧς ἔπλευσε, πολεμι-
 κόν τε αὐτὸν καλεῖ. Ἐαυτὸν δὲ ὀλοφύρεται μηδὲν
 ἐν Τροίᾳ ἐργασάμενον, ἀλλὰ πεισόντα ἐν γῆ, ἧς
 οὐδὲ ἐπέβη. Καὶ τὴν οὐλὴν δὲ ἐντετύπωται τῷ
 μηρῷ· τὸ γὰρ τραῦμα ξυναπορρίψασθαι φησι τῷ
 σώματι.

ΦΟΙΝ. Γυμνάζεται δὲ, ὧ Ἀμπελουργέ, τίνα
 τρόπον, ἐπειδὴ ἔφασκες αὐτὸν καὶ τοῦτο ἐξασκεῖν;

ΑΜΠΕΛ. Γυμνάζεται, ξένε, τὰ πολεμικά,
 πλὴν τοξικῆς, τὰ δὲ γυμναστικά, πλὴν πάλης.
 Τὸ μὲν γὰρ τοξεύειν, δειλῶν ἡγείται, τὸ δὲ πα-
 λαίειν, ἀργῶν.

ΦΟΙΝ. Παγκρατιάζει δὲ πῶς, ἢ πυκτεύει;

ΑΜΠΕΛ. Σκιὰς, ὧ ξένε, τούτων γυμνάζεται.
 Καὶ δισκεύει μῖζον ἢ ἐφικίσθαι ἀνθρώπων· ἀνακρῶντι
 μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰς νεφέλας τὸν δίσκον, ῥίπτει δὲ
 ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πήχεις, καὶ ταῦθ', ὡς ὄρας,
 neque

neque a secundo Ajace in dimicando superaretur. *Æacidas* enim in rebus bellicis ob ætatem sibi antecessisse haudquaquam inficiatur, etenim se adolescentem fuisse, verum ex illis *Achillem* quidem juvenem, *Ajacem* vero virum. Et carmina in ipsum ab *Homero* dicta commendat (licet non *Homerica* omnia laude prosequatur), quibus suam quidem uxorem utrasque scissam genas dixerit, domum vero semiperfectam, et qua vectus est, navim magnam, ac validam, bellicumque ipsum appellet. Seipsum autem luget, quod nihil in *Troja* peregerit : sed in terra, in quam vix descenderat, conciderit. Femori autem impressa est cicatrix : vulnus enim una cum corpore abjectum asserit.

PHÆN. Quo autem pacto, o *Vinitor*, certat, quando quidem ipsum hoc quoque facere dicebas?

VIN. Omnia quidem bellica præter sagittariam exercet, *Gymnastica* vero præter luctam. Nam sagittas quidem mittere timidi, luctari vero ociosi esse arbitratur.

PHÆN. *Pancratio* vero, quomodo aut pugilatu utitur?

VIN. Horum umbras, o hospes, exercet, et supra hominem discum jaculatur : etenim supra nubes discum torquet. Jacit autem supra centum cubitos, cum tamen discus, ut vides, sit *Olym-*

διαλλάσσει τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὄντα. Δραμόντος δὲ αὐτοῦ, οὐκ ἂν εὐροις ἴχθος, οὐδ' ἂν ἐνοσημῆναιτό τι τῆ γῆ ὁ πούς.

ΦΟΙΝ. Καὶ μὴν καὶ ἴχνη μεγάλη ἐντετύπω-
ται τοῖς δρόμοις, ἐς τὸ δεκάπηχyu μέγεθος τοῦ
ἤρω.

ΑΜΠΕΑ. Βαδίζοντας, ξέτε, τὰ ἴχνη ἐκέῖνα,
677. καὶ γυμναζομένου τι ἕτερον · δραμόντος δὲ, ἀση-
μος ἢ γῆ · μετέωρος γάρ τις καὶ οἶον ἐπικυματί-
ζων αἶρεται. Φησὶ δὲ καὶ παραδραμεῖν ἐν Αἰλίδι
τὸν Ἀχιλλεῖα, ἐν ἀθλοῖς γυμναζομένης ἐπὶ Τροίαν
τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὑπὲρ τὸ πῆδημα τὸ ἐκείνου
ἀρθῆναι. Τὰ δὲ πολέμια ξυγχαρεῖ, ὡς ἔφαν, τῶ
Ἀχιλλεῖ, πλὴν τῆς ἐν Μυσοῖς μάχης · ἐκεῖ γὰρ
πλείους ἀπεικλονέαι τῶν Μυσῶν ἢ ἐκεῖνος, ἀριστεῖά
τε ἀπεικλήχθαι · καταταπέναι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν
ἀγῶνα τὸν περὶ τῆς ἀσπιδος.

ΦΟΙΝ. Καὶ τί ἂν εἴη, Ἀμπελουργὲ, τὸ τῆς
ἀσπιδος; Οὔτε γὰρ ποιητῆ εἴρηται πω, οὔτε ἐς
λόγον τινὰ τῶν Τρωϊκῶν ἦκει.

ΑΜΠΕΑ. Περὶ πολλῶν, ξέτε, τοῦτ' ἐρεῖς.
Πολλὰ γὰρ περὶ τε ἀνδρῶν, περὶ τε πολεμικῶν
ἔργων, ὁ ἦρωε λέγει, μὴ πω τοῖς πολλοῖς δῆλα
ὄντα. Τὸ δὲ αἴτιον, φησὶν αὐτοὺς κατὰ ἑκπληξιν

pico duplo major. Currente autem ipso, non utique vestigium invenires: nec signi quidquam terræ imprimeret pes.

PHŒN. Atqui magna curricula impressa sunt vestigia, ipsius Herois decem cubitorum magnitudini convenientia.

VIN. Incedentis, hospes, illa sunt vestigia, et aliud quidquam exercentis. Nulla autem currentis signo tellus afficitur. Suspensus enim et ut pote undarum superficiem attingens, tollitur. Ait autem dum in Aulide certaminibus se Græci adversus Trojam exercerent, Achillem se cursu ac saltu superasse: quæ autem ad bellum pertinent, Achilli (ut dixi) cedit, præter in Mysos pugnam: illic enim Mysorum plures interfecisse quam illum, præmiaque virtutis retulisse: vicisse autem ipsum et in certamine de clypeo.

PHŒN. Quidnam est, Vinitor, quod ad clypeum spectat? nondum enim a Poeta dictum, nec ad ea, quæ de Trojanis rebus memorantur, accessit.

VIN. De multis hoc, hospes, dices. Multa namque cum de viris, tum de rebus bellicis memorat Heros multis nondum cognita. Cujus rei causam esse ait, quod ipsi ob eam, qua Homeri

τῶν Ὀμήρου ποιημάτων, ἐς μόνους Ἀχιλλέα τε καὶ Ὀδυσσεύα βλέψαντας, ἀμελῆσαι καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν μὲν οὐδ' ἐπιμνησθῆναι τὸ παράπαν, τοῖς δὲ ἀναθεῖναι τριήρη τετάρων ἐσῶν. Τὸν μὲν δὴ Ἀχιλλέα φησὶν ἐπαξίως ὑμνεῖσθαι, τὸν δὲ Ὀδυσσεύα μειζόνως. Καὶ ὁπόσα δὲ Σθενέλου τε καὶ Παλαμῆδους, καὶ τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν παραλέλειπται, δίδίμι σοι μικρὸν ὕψιρον· μὴ γὰρ ἀγνοήσας γε ἀπέλθοις τι τούτων. Καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὃν τι ἡ ἀσπίς, αὐτίκα ἀποτελοῦμεν. Νῦν δὲ ἐπειδὴ παγκρατίου καὶ πυγμαχίας καὶ δίσκου μνημονεύοντες, ἐς τὴν ἀσπίδα ἀσπνήχθημεν, ἄκουε τοῦ ἥρω θαύματα πρὸς ἀθλητὰς, οἳ ἐχρήσαντο αὐτῷ ξυμβούλῳ. Τὸν Κίλικα, οἶμαι, παγκρατιασὴν ἀκούεις, ὃν Ἀλτῆρα ἐκάλουν οἱ πατέρες, ὡς μικρὸς ἦν καὶ τῶν ἀντιπάλων παραπολύ.

678. ΦΟΙΝ. Οἶδα τεκμαιρόμενος δὴ που τοῖς ἀνδράσι. Χαλκοῦς γὰρ πολλαχοῦ ἔσθηκε.

ΑΜΠΕΛ. Τούτῳ, ξέने, περιῖν μὲν καὶ ἐπιστήμης, περιῖν δὲ καὶ θυμοῦ, καὶ μάλα ἑρρώνυ αὐτὸν ἢ εὐαρμοσία τοῦ σώματος. Ἀφικόμμενος οὖν ἐς τὸ ἱερὸν τοῦτο ὁ παῖς (ἔσθλει δὲ εὐθὺ Δελφῶν ἀγιοιοῦμενος τὴν κρίσιν), ἡρώτα τὸν Πρωτεσίλειον, ὃ, τι

poemata prosequuntur admirationem, solum Achillem atque Ulyssem contemplati, bonos ac strenuos viros contempserint, et horum ne penitus quidem meminerint: his vero quatuor versibus triremem tribuerint. Achillem autem ait pro dignitate celebrari, Ulyssem vero supra dignitatem. Sed quæ de Sthenelo, ac Palamede huiusmodique viris prætermissa sunt, tibi paulo post percurram. Neque enim horum quidquam ignorans discesseris. Mysium quoque sermonem ad clypeum pertinentem, mox ad exitum perducam. Nunc vero postea quam pancratiï pugilatusque ac disci mentionem facientes, ad clypeum delati sumus, audi Herois mira adversus athletas, qui ipso monitore usi sunt. Cilicem (puto) pancratiastem audis, quem Halterem patres appellabant, ut parvus et multo fuit adversariis minor.

PHÆN. Novi utique ex status conjiciens.
 Æneus enim multis in locis erectus est.

VIN. Huic, hospes, maxima inerat peritia,
 maximus animus, vehementerque ipsum apta
 quædam membrorum figura ac concinnitas cor-
 roborabat. Ad hoc itaque templum profectus
 puer (navigabat autem recta Delphos, iudicium
 certaminis subiturus) percunctabatur Protesi-

πράττων, περίσσοιτο τῶν ἀντιπάλων· ὁ δὲ « πα-
 » τούμενος » ἔφη. Ἐθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν
 ἀθλητὴν ἔσχεν, ὡς καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ χρησ-
 μοῦ. Τὸ δὲ ἀποσπινίσειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὐρών,
 ξυνηῆκεν ὕσπερον, ὅτι κελεύει αὐτὸν μὴ μεθίσθαι τοῦ
 ποδός. Τὸν γὰρ προσπαλαίοντα τῆ πύργῃ, πα-
 τεῖσθαι τε ξυνεχῶς χρῆ, καὶ ὑποκείσθαι τῷ ἀντι-
 πάλῳ. Καὶ τοῦτο πράττων ὁ ἀθλητὴς οὗτος ὀνόμα-
 τος λαμωροῦ ἔτυχε, καὶ ἠτλήθη οὐδενός. Ἀκούεις
 δὲ που καὶ Πλούταρχον ἐκείνον τὸν δεξιόν;

ΦΟΙΝ. Ἀκούω. Τὸν γὰρ πύκην, ὡς τὸ εἶκος,
 λέγεις.

ΑΜΠΕΛ. Οὗτος ἀνιῶν τὴν δευτέραν Ὀλυμ-
 πιάδα ἰσῶι τοὺς ἀνδρας, ἰκετεύει τὸν ἦρω χρῆσασί
 οἱ περὶ τῆς νίκης. Ὁ δὲ αὐτὸν, κελεύει Ἀχιλλεύῳ
 ἐναγωνίῳ χρῆσθαι.

ΦΟΙΝ. Τί οὖν τὸ αἰνίγμα;

ΑΜΠΕΛ. Ἦγωνίζετο μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸς
 Ἑρμείαν τὸν Αἰγύψιον, τὴν περὶ τοῦ σφαινοῦ
 νίκην. Ἀπειρηκότες δὲ, ὁ μὲν ὑπὸ τραυμάτων,
 ὁ δὲ ὑπὸ δίψης (καὶ γὰρ ἀκμάζουσα μισημεβρία
 περὶ τὴν πυγμὴν εἰσλήκει), νεφέλη ἐς τὸ στάδιον
 καταρρήγνυται, καὶ δίψῳ ὁ Πλούταρχος ἔσπασε
 τοῦ ὕδατος, ὁ ἀνεἰλῆφαι τὰ περὶ τοῖς πήχασιν κῶδιαι,

laum, quidnam faciens adversarios superaret? hic vero, *premens*, respondit. Animi autem sollicitudo ipsum statim cepit athletam, ut pote ab oraculo rejectum. Sed cum primus supplantare in palæstra excogitasset, mox intellexit, quod juberet non dimittere pedem. Eum enim qui calce obnititur, conculcari constanter oportet, et adversario subjacere: quod cum fecisset athleta, et præclarum est nomen consecutus, et a nemine victus. Audis autem fortasse et Plutarchum dexterrimum?

PHŒN. Audio. Pugilem enim, ut par est, dicis.

VIN. Hic secunda Olympiade ad viros accedens Heroem precatur, ut sibi de victoria respondeat. Ipse vero jubet, ut Acheloo utatur *enagonio*.

PHŒN. Quid sibi vult hoc ænigma?

VIN. Certabat autem in Olympia adversus Hermeam Ægyptium pro victoriæ corona: sed cum, hic quidem præ vulneribus, hic vero siti, defecissent (nam vigente meridie, pugile certamen exercebant), nubes in stadium discinditur, et sitiens Plutarchus aquam, quam coria brachiis involuta exceperant, hausit. Et oraculi

καὶ τὸν χρησμὸν ἐνθυμηθεὶς, ὡς μετὰ ταῦτα ἔφασκεν, εἰς Θάρσος ὤρμησε, καὶ ἔτυχε τῆς νίκης. Εὐδαίμονα δὲ τὸν Αἰγύπῳιον θαυμάζεις τῆς καρτερίας ἴσως, εἰ πυκτεύοντί που παρέτυχες. Τούτῳ ἐρομένῳ πῶς ἂν μὴ ἠτήθειῃ, « θανάτου » ἔφη « καταφρονῶν. »

ΦΟΙΝ. Καὶ πείθεταί γε, ὦ Ἀμπελουργέ, τῷ χρησμῷ. Παρασκευάζων γὰρ οὕτως ἑαυτὸν, ἀδαμάντινος τοῖς πολλοῖς, καὶ θεῖος δοκεῖ.

ΑΜΠΕΛ. Ἐλιξ δὲ ὁ ἀθλητῆς, αὐτὸς μὲν οὕτω προσπαύλευκε τῷ ἱερῷ τούτῳ, πέμψας δὲ τινα τῶν ἑαυτοῦ ἐταίρων, ἤρετο ποσάκις νικήσει τὰ Ὀλυμπία. Ὁ δὲ « δὶς » ἔφη « νικήσεις, εἰὰν μὴ » ἐβέλης τρίς. »

ΦΟΙΝ. Δαιμόνιον, Ἀμπελουργέ! Λέξεις γὰρ που τὸ ἐν Ὀλυμπία πραχθέν.

ΑΜΠΕΛ. Προὔπαρχούσης γὰρ αὐτῷ νίκης μιᾶς, ὅτ' ἀνῆρ ἐκ παίδων ἐνίκα πάλην, ἀπειδύσατο τὴν ἐπ' ἐκείνη Ὀλυμπιάδι πάλην τε καὶ παγκράτιον, ἐφ' ᾧ δυσχεράναντες οἱ Ἥλειοι διανοοῦντο μὲν ἀμφοῖν εἶργειν αὐτὸν, ἐγκλήματα Ὀλυμπιακὰ ζυγτιθέντες αὐτῷ· μόγις δ' οὖν ἀνέδησαν τὸ παγκράτιον.

ΦΟΙΝ. Καὶ τοῦτον ἄρα τὸν φθόρον ὁ Πρωτε-
 memog.

memor, ut postea dicebat, audenter in adversarium irruit, ac victoriam consecutus est. Eudæmonem autem forte admiraris, sicubi pugnis certanti occurristi: Huic sciscitanti quo pacto vinci haud posset, *si mortem neglexeris*, respondit.

PHÆN. Et paret quidem (o Vinitor) oraculo. Sic enim se ipsum constituens, adamantinus, ac divinus nonnullis videtur.

VIN. At Helix athleta, ipse quidem ad hoc nondum navigavit templum: sed cum de suis quemdam sociis misisset, sciscitatus est, quoties in Olympia futurus esset victor: Hic vero, *bis*, inquit, *superabis*, *si ter nolueris*.

PHÆN. Divinum, Vinitor! Dices enim forte quod in Olympia gestum est.

VIN. Una enim victoria sibi prius existente, cum, vir e puero, luctando vicisset, in illa Olympiade ad luctamque et pancratium sese paravit. Cujus rei causa indignati Elei, deliberabant quidem ab utroque ipsum arcere, Olympica crimina in ipsum componentes; vix vero ob pancratium coronarunt.

PHÆN. Hanc igitur ut declinaret invidiam

είλωσι φυλάξασθαι προύλογεν; εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξηρημένοις ὄντα.

ΑΜΠΕΛ. Ἄριστα, ξένη, τοῦ χρησιμοῦ ἔτεκμήρω.

ΦΟΙΝ. Τῶν δὲ δὴ νόσων, τίνας ἰᾶται; πολλοὺς γὰρ αὐτῷ Φῆς εὐχέσθαι.

ΑΜΠΕΛ. Πάσας ἰᾶσαι ὀφείσαι εἰσί, μάλιστα δὲ τὰς φθόσας τε καὶ τοὺς ὑδέρους, καὶ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν νόσους, καὶ τοὺς τιταρταίω πυρέττοντας. Ἔστι καὶ ἐρώντι τυχεῖν αὐτοῦ ξυμβούλου. Ξυναλγεί γὰρ σφόδρα τοῖς τὰ ἐρωτικά ἀτυχεοῦσι, καὶ ὑποτίθεται αὐτοῖς ἰατροδαῖς καὶ τέχνας, αἷς τὰ παιδικὰ θέλξουσι. Μοιχοῖς δὲ, οὔτε προσδιδέγεται οὐδὲν, οὔτε ὑποτίθεται τι ἐρωτικόν. Φησὶ γὰρ ἀπαηχθῆσθαι αὐτοῖς, ἑπειδὴ τὸ ἐρᾶν διαβάλλουσιν. Ἀφικομένου γοῦν ἐνταῦθα μοιχοῦ ποτὲ αὐτῇ γυναικὶ ἦν ἐπέιρα, καὶ ξυνομνύει βουλομένων ἐπὶ τὸν ἄνδρα, παρόντα μὲν, ξυνίστα δὲ οὕτω· ὁ μὲν γὰρ ἔτυχε καθύδων μισημερίας ἐνταῦθα, οἱ δ' ὁμνύουσιν ἤδη προσσηκώτις τῷ βασιμῷ...

ΦΟΙΝ. Τί οὖν ὁ Πρωτοσίλωσις;

ΑΜΠΕΛ. Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα, καὶ τοὶ χρηστὸν, ὡς ὀρεῖ, ὄντα, προσπεισεῖν τε αὐτοῖς κατόσπιν, καὶ δακείν ἔτι ὁμνύοντας· καὶ τὸν ὄρκον ρύ-

Protesilaus prædicebat, cum præstantibus ipsam viris adversari minime ignoreret.

VIN. Optime, hospes, oraculum conjectasti.

PHŒN. Ex morbis autem, quibus medetur? Multos enim ipsi ais supplicare.

VIN. Omnes quicumque sunt, curat: maxime vero phthises atque hydropicos, et oculorum morbos, febrique quartana laborantes. Potest et amore captus ipso uti consultore. Vehementer etenim dolet, cum aliquem circa amorem infelicem noverit: carminaque atque artes subjicit, quibus suas demulceant delicias. Adulteros autem neque alloquitur, nec amatorium quicquam admonet. Ait enim se ipsis iratum, quod amorem calumniantur. Quare cum mœchus huc quandoque cum muliere quam sollicitabat, profectus esset, vellentque in virum conjurare, præsentem quidem, sed qui nihil resciret: ille quidem hic sub meridiem dormiebat: ipsi vero aræ adsistentes jurabant.....

PHŒN. Quid igitur Protesilaus?

VIN. Excitat hunc canem, etsi (ut vides) mitem, ut eos invadat, et adhuc jurantes mordeat. Et cum hoc pacto jusjurandum confudisset, in-

680. τωσὶ ξυγχίας, ἐφίσταται τῷ ἀνδρὶ, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκείνων μὲν ἀμελεῖν, τὸ γὰρ δῆγμα σφῶν ἀνάτατον εἶναι, σώζειν δὲ νῦν γοῦν αὐτὸν τε καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον· τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς, πάντα γιγνώσκειν, τοὺς δὲ ἥρωας, θεῶν μὲν ἐλάττω, πλείω δὲ ἀνθρώπων. Πολὺς ἐπιρρεῖ τῶν τοιούτων ὄχλος, εἰ πάντων ἀπομνημονεύοιμι, ὄντων γε καὶ τῶν ἐν Φθίᾳ τε καὶ Φυλάκῃ Φανεράων πᾶσιν, ὅσοι Θετταλίαν οἰκοῦσι. Καὶ γὰρ τὸ ἐκείνη ἱερὸν, ἐνεργὸν τῷ Προτεσίλειω, καὶ πολλὰ τοῖς Θετταλοῖς ἐπισημαίνει Φιλάνθρωπά τε καὶ εὐμενῆ, καὶ ὀργίλα αὖ, εἰ ἀμελοῖτο.

ΦΟΙΝ. Πείθομαι, νῆ τὸν Πρωτεσίλειον, Ἄμπελουργέ· καλὸν γὰρ, ὡς ὄρω, καὶ ὀμνῆναι τοιοῦτον ἥρω.

ΑΜΠΕΛ. Ἡ ἀδικήσις γε ἀπιστῶν, ξένη, τὸν τε Ἄμφιάρειον, ὃν λέγεται ἢ γῆ ἐν σοφῷ ἀδύτῳ ἔχειν, Ἄμφιλοχόν τε τὸν τούτου παῖδα, πλείω ἴσως ἢ ἐγὼ γιγνώσκων, οὐ πολὺ ἀπέχων τῆς Κιλίκων ἠπείρου. Καὶ Μάρωνα δὲ τὸν Εὐάνθου ἀδικοῖης ἀν, ἐπιφοιτῶντα ταῖς ἐν Ἰσμαρῷ ἀμπελοῖς, καὶ ἡδυσίους αὐτὰς ἐργαζόμενον, φυτεύοντά τε καὶ κυκλοῦντα· ὅτε δὴ ὄραται τοῖς γεωργοῖς ὁ Μάρων καλὸς τε καὶ ἀβρὸς, καὶ ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνώδεις. Γιγνώσκειν δὲ χρῆ καὶ τὰ τοῦ Θρα-

stat viro, ac jubet, ut illos negligat: esse namque ipsorum morsum incurabilem: se vero nunc saltem, suamque ipsius domum conservet. Deos enim ait omnia scire, Heroas vero Diis quidem pauciora, hominibus vero plura. Multa hujusmodi rerum confluit turba, si omnia in Phthia, ac Phylace existentia commemorarem, cunctis Thessaliam incolentibus nota. In templo enim ibi Protesilaus operatur: multaque Thessalis humana ac mitia significat, rursusque iracunda, si negligatur.

PHŒN. Credo, per Protesilaum, Vinitor: honestum est enim, ut video, per hujusmodi quoque jurare Heroem.

VIN. Injuria utique afficies, hospes, si non credideris, et Amphiaräum, quem tellus sapienti fertur adyto continere, hujusque Amphilochem filium, plura fortasse quam ego cognoscens: cum haud procul a Cilicum continente distes: et Evanthis filium Maronem, quæ in Ismaro sunt, vineas frequentantem, et ut suavissimum ferant vinum, efficientem, plantantemque, ac perlustrantem: ac interea ab agricolis pulcher ac deliciosus spectatur Maro; potabile quid, ac vinolentum spirans. Scire autem opus est quæ et ad

κὸς Ῥήσου. Ῥῆσος γὰρ, ὃν ἐν Τροία Διομήδης ἀπέκλεινε, λέγεται οἰκίῃ τὴν Ῥοδόπην, καὶ πολλὰ αὐτοῦ θαυμασιὰ ἄδουσιν. Ἰσσωτοτροφεῖν τε γὰρ Φασιν αὐτὸν, καὶ ὀπωλιτεύειν, καὶ θήρας ἀπῆσθαι· σημείον δὲ εἶναι τοῦ θηρᾶν τὸν ἦρω, τὸ τοὺς σῦς τοὺς ἀγρίους καὶ τὰς δορκάδας καὶ ὅποσα ἐν τῷ ὄρει θηρία, φοιτᾶν πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Ῥήσου κατὰ δύο ἢ τρία, θύεσθαι τε οὐδενὶ δεσμῷ ξυνεχόμενα,

681. καὶ παρέχειν τῇ μαχαίρᾳ ἑαυτά. Λέγεται δὲ ὁ ἦρωσ οὗτος, καὶ λοιμοῦ ἐρύκειν τοὺς ὄρους. Πολυανθρωποτάτη δὲ ἡ Ῥοδόπη, καὶ πολλαὶ περὶ τὸ ἱερὸν αἰ κῶμαι. Ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ βοήσισθαι ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ συστρατιωτῶν ὁ Διομήδης, εἰ τὸν μὲν θηρᾶκα τοῦτον, ὃν αὐτὸς ἀπέκτεινε μηδὲν εὐδόκιμον ἐν Τροία ἐργασάμενον, μηδὲ δειξάντά τι ἐκεῖ λόγου ἄξιον πλὴν ἰσσωτων λευκῶν, εἶναι τι ἠγούμεθα, καὶ θύοιμεν αὐτῷ διὰ Ῥοδόπης τε καὶ θηράκης πορευόμενοι, τοὺς δὲ θεῖά τε καὶ λαμπρὰ εἰργασμένους ἔργα ἀτιμάζοιμεν, μυθῶδῃ τὴν περὶ αὐτοὺς δόξαν ἠγούμενοι καὶ κεκομψασμένην.

ΦΟΙΝ. Μετὰ σοῦ λοιπὸν, Ἀμφιλουργέ, τάττω ἱμαντὸν, καὶ οὐδεὶς ἔτι τοῖς τοιούτοις ἀπισήσεις. Οἱ δὲ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ἐν Ἰλίῳ, οὓς ἔφασκες τὸν μάχιμον τρόπον δι' αὐτοῦ στείχειν, πότε ἄφθησαν;

Thracem Rhesum spectant. Rhesus enim, quem in Troja Diomedes interfecit, Rhodopen dicitur habitare, multaque ipsum admiratione digna facere canunt. Aiunt enim equos ipsum alere, armatumque incedere, ac venationi vacare: quod autem Heros venetur, indicio esse, quod apri, ac dorcades, ceteræque in monte versantes feræ ad Rhesi aram, ut immolentur, accedant, nulloque vinculo detentæ cultro seipsas exhibeant. Fertur autem hic Heros pestem quoque a finibus arcere: Rhodope vero hominum copiosissima est, multique circa templum existunt pagi. Unde pro suis ipsius militibus mihi videtur clamaturus Diomedes: si hunc quidem Thracem, quem ipse interfecit, cum in Troja nihil memoratu dignum gessisset, nihilque illic plurimi faciendum præter candidos equos ostendisset, et esse quid arbitremur, eique per Rhodopem ac Thraciam iter facientes immolemus: ipsos vero, qui præclara, ac divina peregerunt facinora, contemnamus, suam ipsorum gloriam fabulosam temereque jactatam arbitantes.

PHŒN. Tuæ accedo sententiæ, Vinitor, nec quispiam deinceps hujusmodi rebus non fidem præstabit. Hi autem quos bellico more in Phrygio campo incedere aiebas, quando conspecti sunt?

ΑΜΠΕΛ. Ὅρῶνται δὴ, ἔφην, ὁρῶνται ἔτι βου-
 κόλοις τε τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ καὶ νομεῦσι, μεγάλοι
 καὶ θεῖοι, καὶ θεῶνται ἔσθιν ὅτε ἐπὶ κακῷ τῆς
 γῆς. Εἰ μὲν γὰρ κεκοιμημένοι φαίνοιντο, αὐχμούς
 ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ· εἰ δὲ ἰδρώτος πλῆρ, κα-
 τακλυσμούς τε καὶ ὄμβρους· εἰ δὲ αἷμα περὶ αὐ-
 τοῖς ἢ τοῖς ὄσπλοις φαίνοιντο, νόσους τῷ Ἰλίῳ ἀνα-
 πέμπουσιν· εἰ δὲ μηδὲν τούτων περὶ τοῖς εἰδώλοις
 ὀράτο, ἀγαθὰς ἤδη ἄγουσι τὰς ἄρας, καὶ σφάτ-
 τουσιν αὐτοῖς τότε οἱ νομεῖς, ὁ μὲν ἄρνα, ὁ δὲ ταῦ-
 ρον, ὁ δὲ πῶλον, ὁ δὲ ἄλλο τι ὧν νέμει. Φθορὰς δὲ,
 ὁπώσαι περὶ τὰς ἀγέλας γίνονται, πάσας ἐξ
 Αἴαντος ἠκὲν φασίν· οἶμαι διὰ τὸν ἐν τῇ μακίᾳ
 λόγον, ὅτε δὴ ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλας ἐμ-
 πεσὼν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἶον κλείων τοὺς Ἀχαιοὺς
 ἐπὶ τῇ κρίσει. Καὶ οὐδὲν νέμει περὶ τὸ σῆμα οὐ-
 δεὶς, φόβῳ τῆς πόας· νοσώδης γὰρ δὴ ἀναφύεται,
 καὶ πονηρὰ βόσκειν. Ἔσθι δὲ τις λόγος, ὡς Τρῶες
 682. ποτε ποιμένες ἐς τὸν Αἴαντα ὑβρίζον, νεοσπηκῶτων
 αὐτοῖς τῶν προβάτων, καὶ περιστάντες τὸ σῆμα,
 πολέμιον μὲν Ἐκτορος τὸν ἦρω ἐκάλου, πολέμιον
 δὲ Τροίας τε καὶ ποιμνίων, καὶ ὁ μὲν μαῆναι αὐ-
 τόν, ὁ δὲ μαίνεσθαι, ὁ δὲ ἀσελγέστατος τῶν ποι-
 μένων,

VIN.

VIN. Spectantur, inquam, spectantur a bulcis, ac pastoribus: et quandoque in telluris cernuntur pernitiem. Etenim si pulvere inspersi apparent, ariditatem significant regioni. Sin Sudore impleti, diluvia atque imbres præ se ferunt. Quod si sanguis circa ipsos aut arma spectentur, morbos Ilio remittunt. Cum vero horum nihil circa simulacra cernatur, bona jam adducunt tempora. Itaque immolant ipsis tunc pastores, hic quidem agnum, hic vero taurum, ille pullum, alius ex iis quæ pascit aliquid. Quæcunque autem greges invadunt contagia, omnia ab Ajace propterea (ut puto) aiunt proficisci, quod cum iudicii causa insaniret, greges pro Græcis dicatur trucidasse. Nec quisquam circa sepulcrum quicquam herbæ metu pascit. Pestifera enim ac pastu pernicioosa nascitur. Fama est Trojanos quandoque pastores, pecudibus sibi ægrôtantibus, contumeliose in Ajacem sese gessisse: qui cum sepulcrum circumstetissent, modo Hectoris, modo Trojæ, nonnunquam gregum hostem appellabant. Et hic quidem insania fuisse correptum, hic vero insanire dicebat. At pastorum petulantissimus, *Ajax autem haud amplius manebat*, hucusque Homeri versum in ipsum ut

« Αἶας δ' οὐκέτ' ἔκειμεν. . . . »

μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπερραφάδει, ὡς δειλῷ. Ὁ δὲ « ἀλλὰ ἔμιμον » εἶπε, βοήσας ἐκ τοῦ τάφου Φρικῶδές τι καὶ ὄρθιον. Λέγεται δὲ καὶ δουσαῖσαι τοῖς ὄπλοις, οἷον ἐν ταῖς μάχαις εἶσθαι. Τὸ μὲν δὲ κακοδαιμόνων ἐκείνων πάθος, οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ Τρῶές τε καὶ νομεῖς ὄντες, ἐξεπαλάγησαν ὄρμην Αἴαντος, καὶ οἱ μὲν ἔπεισον αὐτῶν, οἱ δὲ ἔτρεσαν, οἱ δὲ ᾤχοντο Φεύγοντες οὐ ἐποίμεινον· τὸν δ' Αἴαντα θαυμάσαι ἄξιον. Ἀπέκλεινε γὰρ οὐδένα αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν παροιμίαν, ἣ ἐχρῶντο, ἐκαρτέρησε, μόνον ἐνδειξάμενος αὐτοῖς τὸ ἀκούειν. Ὁ δὲ Ἔκτωρ, οὐκ ἐγίγνωσκεν, οἶμαι, ξένη, τὴν ἀρετὴν ταύτην. Ἔτρεσαντος γὰρ ἐς αὐτὸν πέρυσε μεираκίου τινός. (ἦν δ' ὡς Φασὶ κομιδῆ νέον καὶ ἀπαίδευτον), ᾤρμησεν ἐπὶ τὸ μεираκίον αὐτός, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸ ἐν ὄδῳ, ποταμῷ τὸ ἔργον προσθείς.

ΦΟΙΝ. Ἀγνοοῦντε λέγετε, Ἀμπελουργέ, καὶ σφόδρα ἐκπαινημένοι τοῦ λόγον· φήμη γὰρ μηδαμοῦ φαίνεσθαι τὸν ἦρω τούτον, καὶ ὅπως μοι τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπήγγελτος, ὑπερίγουν τοῦ Ἔκτορος, εἰ μὴ τε ἀρότης τι ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει, μὴ τε αἰσώλος, ἀλλ' ἀφανὴς ἔστι τοῖς ἐπεῖ

pote timidum canebat. Ipse vero : at manebam , inquit : horrendum quid atque altum ex tumulto clamitans. Dicitur præterea et armis obstrepuisse , ut in præliis consueverat. Quod autem infelices illi passi sint , minime admirari oportet. Si quidem Trojani , ac pastores existentes , Ajacis impetu perculsi sunt , et ipsorum quidem pars cecidere : pars tinuere : nonnulli vero quo pascebant , aufugerunt. Ajax autem admiratione dignus est. Ipsorum enim neminem occidit , quin immo qua usi fuerant , contumeliam patienti sustinuit animo : cum ipsis se tantum audire indicasset. Hector vero , ut puto , hospes , hanc ignorabat virtutem. Superiore namque anno ab adolescentulo quodam admodum (ut ferunt) juvene ac rudi , affectus contumelia , in adolescentulum irruit : ipsumque in via interfecit , flumini id facinoris imponens.

PHŒN. Ignoranti dicis , Vinitor , orationemque admiranti. Nusquam enim Heroem hunc apparere censebam. Et cum mihi Græcorum res nunciabas , Hectoris vicem dolebam ; si quidem neque arator , neque caprarius de ipso quicquam

ἀνθρώποις, καὶ ἀτεχνῶς κείται. Περὶ μὲν γὰρ τοῦ Πάριδος, οὐδ' ἀκούειν ἀξιῶ οὐδέν, δι' ὃν τοιοῖδε καὶ τοσοῖδε ἔπεισον· περὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος (ὃς ἔρισμα μὲν τῆς Τροίας καὶ τοῦ ξυμμαχικοῦ παντὸς ἦν, ἴππους δὲ ξυνεῖχε τέτταρας, ὃ μηδεὶς τῶν ἡρώων ἕτερος, τὰς τε τῶν Ἀχαιῶν κατεπαίμ-
 683. πωρα ναῦς, ἐμάχετο δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁμοῦ πάντα, ἐφορμῶντάς τε καὶ ξυντατλομένους ἐπ' αὐτὸν) καὶ ἐροίμην γέ· τι, καὶ ἀκούσαιμι χαίρων, εἰ μὴ διασηδῶς αὐτὰ, μήδ' ἀμελῶς λέγοις.

ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε διὰ πλείονον, ἐπειδὴ τοῦτο ἦγῃ τὸ μὴ ἀμελῶς φράζειν. Τὸ γὰρ ἐν Ἰλίῳ ἀγαλμα τοῦ Ἑκτορος ἡμιθῖω ἀνθρώπῳ ἔοικε, καὶ πολλὰ ἦθη ἐπιφαίνει τῷ θεωροῦντι αὐτὸ ξὺν ὀρθῷ λόγῳ. Καὶ γὰρ φρονηματῶδες δοκεῖ καὶ γοργὸν καὶ φαιδρὸν καὶ ξὺν ἀβρότητι σφριγῶν, καὶ ἡ ὄρα μετ' οὐδεμιᾶς κόμης. Ἔστι δ' οὕτω τοι ἔμπουν, ὡς τὸν θεατὴν ἐπισπᾶσασθαι θύγειν. Τοῦτο ἴδρυνται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρησιὰ, κοινῇ τε καὶ ἐς ἓνα· ὅθεν εὐχονται αὐτῷ, καὶ ἀγᾶνα θύουσιν· ὅτε δὴ θερμὸν οὕτω καὶ ἐναγῶνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἰδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι. Μειράκιον οὖν Ἀσσύριον ἦκον ἐς τὸ Ἰλιον, ἐλοιδορεῖτο τῷ Ἑκτορι, προφέρον αὐτῷ

narret, illosque homines lateat, ac plane jaceat. Nam de Paride cujus causa tales ac tanti cecidere, nihil penitus audire dignum censeo. De Hectore vero et libenter percunctabor, et lætus audiam, nisi hæc pertransieris, ac negligenter dixeris: quippe qui et Trojæ, et totius auxilii erat columen: quadrigis autem, quibus Heroum nullus alius, utebatur, Græcorumque naves comburebat, et adversus pariter omnes in ipsum structa acie irruentes pugnabat.

VIN. Audi igitur plura, quandoquidem hoc esse haud negligenter dicere autumas. Quæ enim Ilii est Hectoris statua, semideum refert hominem, multosque præ se fert affectus, si quis diligenter accurateque spectaverit. Etenim elata est, ac terribilis, alacrisque, et cum mollitie vicens, et absque ulla coma pulchritudo. Est autem usque adeo spirans, ut ad se tangendam spectatores attrahat. Hæc in circumspecto quidem Ilii loco erecta est. Multa vero cum publice, tum privatim operatur bona. Unde ipsi supplicant, et sacrificii vice certamen celebrant. Quando jam adeo fervida efficitur atque *athletica*, ut ex ipsa defluat sudor. Adolescens itaque Assyrus Ilium profectus, convicio Hectorem prosequ-

τάς τε ἄλξεις αἱ ἐξ Ἀχιλλείως ποτὲ ἐς αὐτὸν ἐγί-
νοντο, καὶ τὸν τοῦ Αἴαντος λίθον, ᾧ βληθείς
ἐπέθανε πρὸς βραχὺ, καὶ ὡς Πάτροκλον τὰ πρῶτα
ἔφυγε, καὶ ὡς οὐδὲ ἀπέκτενον, ἀλλὰ ἕτεροι. Με-
τεπείθει δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑκτορος Ἄχιλ-
λέως γὰρ ἔφασκεν εἶναι αὐτὸ μετὰ τὴν κόμπη, ἦν
ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Τούτων ἐμφορηθὲν
ἐξήλασεν ἐκ τοῦ Ἰλίου, καὶ πρὶν ἢ δέκα πορευθῆναι
σλαδίου, ποταμὸς οὕτω βραχὺς, ὡς μηδὲ ὄνομα
αὐτοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ εἶναι, μέγας ἐκ μικροῦ αἴρεται,
καὶ ὡς ἀπήγγελλον οἱ διαφυγόντες τῶν ὀσπαδῶν,
ὀσπλίτης ἠγεῖτο τοῦ ποταμοῦ μέγας, παρακλιευό-
684. μιν αὐτῷ, βαρβάρῳ τῇ Φωνῇ καὶ σφοδρᾷ, ἐπι-
στρέφειν τὸ ὕδωρ ἐς τὴν ὁδὸν, δι' ἧς τὸ μειρακίον
ἤλαυνεν ἐπὶ τετάρων ἰσπῶν οὐ μεγάλων, οὓς
ὑπολαβὼν ὁ ποταμὸς ὁμοῦ τῷ μειρακίῳ βοᾶντί
τε καὶ ξυιέντι λοιπὸν τοῦ Ἑκτορος, ἀπήγαγεν
ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἦθη, καὶ οὕτως ἀπώλειον, ὡς μηδὲ
ἀνελίσθαι ξυγχωρῆσαι τὸ σῶμα ἄχθετο γὰρ οὐκ οἶδ'
ὅσοι ἀφανισθῆν.

ΦΘΙΝ. Οὔτε τὸν Αἴαντα χρὴ θαυμάζειν,
Ἄμπελουργε, καρτερήσαντα τὰ ἐκ τῶν ποιμένων,
οὔτε τὸν Ἑκτορα ἠγεῖσθαι βάρβαρον, μὴ ἀνασχό-
μνον τὰ ἐκ τοῦ μειρακίου. Τοῖς μὲν γὰρ καὶ ξυγ-

batur : currus , quibus ab Achille quondam tractus est , ipsi objiciens , Ajacisque lapidem quo petitus aliquamdiu exanimatus jacuit : et quod Patroclum primum fugerit , nec ipsum interfecerit , sed alii. Hectoris autem statquam transmutabat. Achillis enim ipsam esse dicebat , post comam Patrocli causa abscissam. His satiatus conviciis adolescens Ilio abiit , et priusquam decem inde absolvisset stadia , annis adeo brevis , ut ne nomen quidem in Troja adhuc sortitus esset , ingens ex parvo attollitur : et , ut qui diffugerunt comites retulere , magnus atque armatus anni præcedebat miles , barbarâ ac vehementi ipsum exhortans voce , ut in eam viam aquam flecteret , qua haud magnas adolescens agitabat quadrigas , quas una cum adolescente vociferante , et Hectorem jam cognoscente , cum annis surripuisset , in suum ipsius abduxit laevum , et ita eum perdidit , ut ne corpus quidem recipere permetteret. Nam nescio quo profectum evanuit.

PHŒN. Neque Ajacem admirari oportet , Vinitor , quod pastorum contumelias æquo animo tulerit , neque Hectorem esse barbarum existimare , quod adolescentis convicia nequiverit

νάμη ἴσως, οἱ Τρῶες ὄντες, ἔτι καὶ πονήρως ἐχόντων σφίσι τῶν προβάτων, ἐπιπέδων τῷ τάφῳ, μεираκίῳ δὲ Ἀσσυρίῳ πομπεύοντι ἐς τὸν τοῦ Ἴλιου ἦρω, τίς ἂν ξυγνώμη; Οὐ γὰρ δὴ Ἀσσυρίοις τε καὶ Τρωσὶ πόλεμός ποτε ἐγένετο, οὐδὲ τὰς ἀγέλας σφῶν ὁ Ἔκτωρ ἐπόρθησεν, ὡς τὰς τῶν Τρῶων ὁ Αἴας.

ΑΜΠΕΛ. Πεπονθέναι τι πρὸς τὸν Ἐκτορα δοκεῖς, ὦ Ξένε, καὶ οὐκ ἀξιῶ διαφέρεισθαι. Ἄλλ' ἐπανίωμεν ἐπὶ τὰ τοῦ Αἴαντος· ἐκείθεν γὰρ οἶμαι τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου πεποιῆσθαι.

ΦΟΙΝ. Ἐκείθεν γὰρ Ἀμπελουργέ· καὶ ὡς δοκεῖ, ἐπανίωμεν.

ΑΜΠΕΛ. Πρόσθε οὖν, Ξένε. Νηὸς ποτε καθορμισμένης ἐς τὸ Αἴαντειον, δύο τῶν Ξένων πρὸ τοῦ σήματος ἤλυόν τε καὶ πετλοῖς ἐπαιζον. Ἐπιστὰς δὲ ὁ Αἴας, « πρὸς Θεῶν » ἔφη « μετάθεσθε » μὲν τὴν παιδίαν ταύτην· ἀναμιμνήσκει γὰρ με » τῶν Παλαμίδου ἐργῶν σοφοῦ τε καὶ μάλα » ἐπιτηδείου μοι ἀνδρός. Ἀπολώλεκε δὲ καὶ μὲ » κάκεινον ἐχθρὸς εἶς, ἄδικον εὐρὸν ἐφ' ἡμᾶς » κρίσιν.»

ΦΟΙΝ. Διδάκρυκα, νῆ τὸν ἥλιον, Ἀμπελουργέ· τὰ γὰρ ἀμφοῖν πάθη, παραπλήσιά τε
sustinere.

sustinere. His enim et venia fortasse danda est, qui cum Trojani essent, pecudesque sibi male haberent, tumulo insultabant. At adolescenti Assyrio in Trojanum Heroem convicia jactanti, quænam venia danda esset? neque enim inter Assyrios ac Trojanos ullum unquam gestum est bellum, neque ipsorum greges Hector diripuit, ut Trojanorum Ajax.

VIN. Affectu quodam erga Hectorem moveri videris, hospes, nec tecum dissidium exercere dignum censeo. Ceterum ad Ajacis gesta redeamus: illinc enim nostra (ut puto) digressa est oratio.

PHÆN. Illinc quidem, Vinitor; et, ut videtur, revertamur.

VIN. Adverte igitur, hospes. Appulsa quandoque Ajacis tumulo navi, externorum duo pro sepulcro exultabant, ac tesseris ludebant: quibus adsistens Ajax, Per Deos (inquit) hunc mutata ludum. Palamedis enim et sapientis, et mihi oppido quam necessarij facinora in mentem reducit. Perdidit autem tam me quam illum inimicus unus, iniquum in nos machinatus iudicium.

PHÆN. Lacrymas effudi, per solem, Vinitor. Nam quæ uterque passus est, similia sunt, et ad

καὶ εὐκότα ἐς κῆρον. Ἀγαθῶν μὲν γὰρ κοινωνία
τίκτει ποτὶ καὶ Φθόρον, ὅσοι δ' ἂν κοινωνήσωσι
ξυμφορῶν, ἀγαθῶσιν ἀλλήλους, τὸν ἔλεον τοῦ
ἐλείου ἀντιδιδόντες. Παλαμίδους δὲ καὶ εἶδωλον
ἔχοις ἂν τινα εἰπεῖν ἐωρακότα ἐν Τροίᾳ;

685. ΑΜΠΕΛ. Τὰ μὲν ὀρώμενα εἶδωλα, οὕτω
δῆλα ὅτου ἕκαστον· πολλὰ γὰρ, καὶ ἄλλοτε ἄλλα·
διαλλάττει δὲ ἀλλήλων καὶ ἰδέα καὶ ἡλικία καὶ
ὄψελοις. Ἀκούω δὲ ὅμως καὶ περὶ τοῦ Παλαμή-
δους τοιαῦτα. Ἦν γεωργὸς ἐν Ἰλίῳ ταυτόν ποτ'
ἔμοι πρᾶτῳ. Οὗτος ἐπεπόνθει τι πρὸς τὸ τοῦ
Παλαμίδους πάθος, καὶ ἐβήνευ αὐτὸν, ἦκων ἐπὶ
τὴν ἡίονα, πρὸς ἣ λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν βε-
βλήσθαι, καὶ ὁπόσα νομίζουσιν ἐπὶ σημάτων ἀν-
θρώπων, ἐπέφερε τῇ κόπῃ, τὰς τε ἡδύους τῶν
ἀμπέλων ἐξαίρων αὐτῷ, κρατῆρα ἐτρύγα, καὶ
ξυμπίνειν τῷ Παλαμίδει ἔφασκεν, ὅτε ἀναπαύ-
οιτο τῶν ἔργων. Ἦν δὲ αὐτῷ καὶ κύων τέχνη αἰ-
κάλων καὶ ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους. Τοῦτον
ΟΔΥΣΣΕΑ ἐκάλει, καὶ ἐπαίετο ὑπὲρ τοῦ Παλαμή-
δους ὁ Ὀδυσσεὺς οὗτος, προσακούων κατὰ μαίρια.
Δοκεῖ δὲ τῷ Παλαμίδει ἐπιφοιτῆσαί ποτε τῷ
ἐραστῇ εαύτῳ, καὶ ἀγαθόν τι αὐτῷ δοῦναι. Καὶ
δῆτα ὁ μὲν πρὸς ἀμπέλῳ τινὶ ἦν, γόνυ αὐτῆς

benevolentiam creandam convenientia. Bonorum etenim communicatio, invidiam quoque plerumque parit. Quicumque vero calamitates communicaverint, mutua se invicem diligunt miseratione. Sed potesne quempiam dicere, qui Palamedis in Troja simulacrum viderit?

VIN. Quæ quidem spectantur simulacra, nondum cuja singula sint, constat. Multa namque, et alibi alia; specie autem atque ætate, armisque invicem differunt. Talia tamen et de Palamede audio. Erat Ilii agricola, idem quod ego aliquando faciens. Is Palamedis calamitatem iniquo animo ferebat: et ad litus profectus, juxta quod lapidibus ab Achivis dicitur petitus, ipsum iugebat, et quæcunque sepulcris lege sanciant homines, pulveri offerebat, vitiumque suavissimas ipsi delicens, vini poculum exprimebat, et una cum Palamede bibere se dicebat, cum ab operibus quiesceret. Erat autem ipsi et canis, qui arte quadam blandiens hominibus insidiabatur. Hunc *Ulysses* appellabat, et Palamedis causa hic cædebatur Ulysses, mala insuper exaudiens infinita. Statuit autem hunc quandoque adire amatorem, aliquoque afficere beneficio. Itaque cum viti vacaret, gena que ipsius mederetur, assistens

ἰώμενος · ὁ δὲ ἐπιστὰς αὐτῷ « σὺ γιγνώσκεις με »
 εἶπεν « γεωργέ; » — « καὶ πῶς » εἶπεν « ὄν οὕτω
 » εἶδον; » — « Τί οὖν » εἶπεν « ἀγαθῶς ὄν μὴ γι-
 » γνώσκεις; » ξυνῆκεν ὁ γεωργὸς ὅτι ὁ Παλαμή-
 δης εἶη, καὶ τὸ εἶδος ἐς ἦρω ἀνέφερε μέγαν τε καὶ
 καλὸν καὶ ἀνδρείον, οὕτω τριάκοντα ἔτη γεγονότα·
 καὶ περιβαλὼν αὐτὸν μειδιῶν, « Φιλῶ σε, ὦ Πα-
 » λάμηδες, » εἶπεν « ὅτι μοι δοκεῖς Φρονημώ-
 » τατος ἀνθρώπων γεγονέναι, καὶ δικαιοτάτος
 » ἀθλητῆς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων, πεπον-
 » θῆναι τε ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔλκειν, διὰ τὰς
 » Ὀδυσσείως ἐπὶ σοὶ τέχνας · οὗ τάφος, εἴ τις ἦν
 » ἐνταῦθα, ἐξωρόρυκτ' ἂν ὑπ' ἐμοῦ πάλαι · μισαρός
 » γὰρ, καὶ κακίων τοῦ κυνός, ὄν ἐπ' αὐτῷ τρέφω. »
 — « Φειδώμεθα λοιπὸν τοῦ Ὀδυσσείως » ὁ ἦρω
 εἶπεν. « Τούτων γὰρ ἐπραξαίμην αὐτὸν δίκας ἐγὼ ἐν
 » ἄδου. Σὺ δὲ, ἐπειδὴ Φιλεῖς που τὰς ἀμπε-
 » λους, εἰπέ μοι τί μάλιστ' ἀπερὶ αὐταῖς δέδοι-
 » κας. » — « Τί δ' ἄλλο γε » εἶπεν « ἢ τὰς
 » χαλάζας, ὑφ' ὧν ἐκτυφλοῦνται τε καὶ ῥήγνυ-
 » ται; » — « Ἰμάντα τοίνυν » εἶπεν ὁ Παλαμήδης
 « περιάσσωμεν μιᾷ τῶν ἀμπελών, καὶ οὐ βεβλή-
 » σονται αἱ λειπαί. »

ΦΟΙΝ. Σοφός γε ὁ ἦρω, Ἀμπελουργέ, καὶ

ipsi Palamedes : Ecquid me nosti (inquit) agricola? — Quo pacto, respondit, quem nondum vidi? — Quid igitur (inquit) amas, quem minime nosti? Intellexit agricola esse Palamedem : et speciem ad ingentem Heroem pulcrumque, ac virilem referebat, nondum triginta annos natum : ipsumque ridendo amplectens : Diligo te (inquit) ô Palamedes, quod mihi hominum sapientissimus, et in iis quæ ad sapientiam pertinent, æquissimus athleta fuisse videaris, et ob Ulyssis in te fraudes, ab Achivis miseratione digna perpeusus. Cujus tumulus si quis hîc esset, defossus jam diu à me fuisset. Scelestus est enim, ac. cane, quem ipsius causa alo, deterior. — Parcamus in reliquum Ulyssi, inquit Heros. Horum namque apud inferos ab eo accepi pœnas. Tu autem quoniam vites diligis, dic mihi, quid maxime ipsi times? — Quidnam aliud (inquit) quam grandines, a quibus occæcantur ac franguntur? — Vitium uni (inquit Palamedes) lorum applicemus, et ceteræ grandinibus haudquaquam pententur.

PHŒN. Sapiens utique est Heros, Vinitor,

αί τι εὑρίσκων ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις. Ἀχιλλέως
 δὲ περὶ, τί ἂν εἴποις; Τοῦτον γὰρ θειότατον τοῦ
 686. Ἑλληνικοῦ παιγῶς ἠγούμεθα.

ΑΜΠΕΛ. Τὰ μὲν ἐν τῷ Πόντῳ, ξένη, εἴ μὴ
 πῶς ἐς αὐτὸν πέπλευκας, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐκείνῃ γῆσιν
 λέγεται πράττειν, ἐγὼ σοὶ ἀπαγγελῶ ὕστερον ἐν
 τῷ περὶ αὐτοῦ λόγῳ, μακροτέρῳ ὄντι· τὰ δὲ ἐν
 Ἰλίῳ, παραπλήσια τοῖς ἄλλοις ἦρωσι. Καὶ γὰρ
 προσδιαιλέγεταιί τισι καὶ ἐπιφοιτᾷ, καὶ θηρία
 διώκει. Συμβάλλονται δὲ αὐτὸν Ἀχιλλεία εἶναι,
 τῇ τε ὥρα τοῦ εἶδους, καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῇ
 ἀσπραγῇ τῶν ὄσων. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ, ζᾶλη
 ἀνέμων εἰλείται, πομπῶς τοῦ εἰδώλου. Ἐπιλείψει
 με ἡ Φωνή, ξένη, τῶν τοιούτων μνημονεύοντα. Καὶ
 γὰρ τι καὶ περὶ Ἀντιλόχου ἄδουσιν, ὡς κόρη Ἰλιάς
 φοιτῶσα ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον, εἰδῶλε τοῦ Ἀντι-
 λόχου ἐνέτυχε, καὶ προσέειπε τῷ σήματι, ἐρῶσα
 τοῦ εἰδώλου· καὶ ὡς βουκόλοι μυράκια περὶ τὸν τοῦ
 Ἀχιλλέως βωμὸν ἀσπραγαλίζοντες, ἀπέκτεινε αὐ-
 τὸν ὁ ἕτερος τῇ καλαύρωσι τὸν ἕτερον πλήξας, εἴ μὴ
 ὁ Πάτροκλος αὐτοὺς διασώσῃ, « ἀρκεῖ μοι, »
 εἰπὼν « ὑπὲρ ἀσπραγάλων αἶμα ἐν. » Γιγνώ-
 σκειν δὲ ὑπάρχει ταῦτα, καὶ παρὰ τῶν βουκόλων,
 καὶ πάντων τῶν οἰκούντων τὸ Ἴλιον. Ἐπιμύγομεν

semperque boni aliquid hominibus excogitat. De Achille autem quid dices? Hunc enim omnium Græcorum maximè divinum arbitramur.

VII. Quæ quidem in Ponto, hospes, si nondum ad ipsum navigasti, quæque in insula ibi existente agere dicitur, ego tibi in prolixiore de ipso oratione postea referam: quæ vero in Troja, ab aliis nequaquam differunt Heroibus. Etenim nonnullos adit atque alloquitur, ferasque insequitur: quod autem sit Achilles, cum speciei pulchritudine, tum magnitudine, atque armorum fulgore conjiciunt. Post terga autem ipsius, ventorum procella simulacri comes volutatur. Deficiet me vox, hospes, talia memorantem. Etenim de Antilocho quoque canunt, quod scilicet puella Ilias ad Scamandrum proficiscens, Antilochi simulacro obvia facta fuerit, ipsiusque amore capta tumulo inhæserit: quodque bubulci adolescentes, dum circa Achillis aram talis luderent, alter pedo percutiens alterum occidisset, ni ipsos Patroclus deterruisset: mihi satis est, dicens, unus pro talis sanguis. Licet autem hæc cum ex bubulcis, tum ex omnibus Ilium incolentibus percipere. Eorum enim utimur commercio, ut pote Helespontiaci ostii ripas habitantes, et fluvium, ut vi-

γὰρ, ἄτε τὰς ὄχθας οἰκοῦντες τῶν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκβολῶν, καὶ ποταμῶν, ὡς ὄρεῖς, πεπωρημένοι τὴν θάλατταν. Ἄγε δὴ, ξένη, τὴν ἀσπίδα ἥδη ἀναλάβωμεν, ἣν ὁ Πρωτεσίλεως Ὀμήρω τε ἠγοῦσθαί Φησι, καὶ ποιηταῖς πᾶσι.

ΦΟΙΝ. Ποθοῦντι ἀποδίδως, Ἀμπελουργέ, τὸν περὶ αὐτῆς λόγον. Σπᾶνιον δὲ οἶμαι διακούσεσθαι.

ΑΜΠΕΛ. Σπᾶνιώτατον. Προσέχων δὲ ἀκροῶ.

687. ΦΟΙΝ. Προσέχων λέγεις; οὐδὲ τὰ θηρία ἐς τὸν Ὀρφέα οὕτως ἐιχεῖναι ἄδοντα, ὡς ἐγὼ σου ἀκούων τά τε ᾧτα ἴσθιμι, καὶ τὸν νοῦν ἐγρήγορα, καὶ ξυλλέγομαι ἐς τὴν μνήμην πάντα. Ἐγοῦμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἰσρατευκότων εἰς εἶναι τοσοῦτον κατίσχημαι τοῖς ἡμιθέοις ὑπὲρ ὧν διαλεγόμεθα.

ΑΜΠΕΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ φρονεῖς οὕτως, αἴρωμεν ἐξ Αὐλίδος, ᾧ ξένη· τὰ γὰρ ἐκεῖ ξυνειλῆσθαι σφᾶς, ἀληθές. Τὰ δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου τῷ Πρωτεσίλειω εὐχθῶ. Ὡς μὲν δὴ τὴν Μυσίαν πρὸ Τροίας οἱ Ἀχαιοὶ ἐπώρθησαν ἐπὶ Τηλέφῳ τότε οὔσαν, καὶ ὡς ὁ Τηλέφος ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ μαχόμενος ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἔστι σοὶ καὶ ποιητῶν ἀκούειν· οὐ γὰρ ἐκλέλειπται αὐτοῖς

des,

des , mare facientes. Age hospes , jam clypeum resumamus , quem neque ab Homero , neque à cæteris fuisse cognitum poetis asserit Protesilaus.

PHŒN. Exoptanti mihi reddis , Vinitor , istum de clypeo sermonem : est enim (ut puto) auditu rarum.

VIN. Rarissimum , quare attentus audi.

PHŒN. Attentus , inquis ? Ne feræ quidem in Orpheum canentem sic inhiaverunt , ut te audiens ego et aures arrigo , et mente invigilo , omniaque ad memoriam colligo. Existimo autem , me ex iis unum esse , qui ad Trojam militarunt , usque adeo à Semidiis de quibus disse-
rimus , detentus sum.

TIN. Postquam igitur ita sentis , ex Aulide solvamus , ô hospes : nam quod illic collecti fuerint Græci , verum est. Orationis autem ingressus atque initium Protesilao dedicetur. Quod Mysiam quidem tunc Telepho subditam , priusquam Trojam , diripuerint Græci , Telephusque pro suis dimicans , ab Achille fuerit vulneratus , licet tibi et à Poetis audire : neque enim hæc ab ipsis omis-

ταῦτα. Τὸ δὲ πιστεύειν ὡς ἀγνοήσαντες οἱ Ἀχαιοὶ
 τὴν χώραν, τὰ τοῦ Πριάμου ἄγειν τε καὶ Φέρεν
 ᾤοντο, διαβάλλει τὸν τοῦ Ὀμήρου λόγον, ὃν περὶ
 Κάλχαντος ἄδει τοῦ μάντεως. Εἰ γὰρ ἐπὶ μαγ-
 τικῇ ἔπλεον, καὶ τὴν τέχνην ἠγεμόνα ἐποιοῦντο,
 πῶς ἂν ἄκοντες ἐκεῖ καθωρμίσθησαν; Πῶς δ' ἂν
 καθορμισθέντες, ἠγνόησαν ὅτι μὴ ἐς Τροίαν ἦκουσι,
 καὶ ταῦτα, πολλοῖς μὲν βουκόλοις ἐντετυχηκότες,
 πολλοῖς δ' αὖ ποιμέσι; Νέμεται τε γὰρ ἡ χώρα
 μέχρι θαλάττης, καὶ τοῦνομα ἱρωτᾶν τοῖς Ξενοῖς
 Ξύνηθες, οἶμαι, τοῖς καταπλέουσιν. Εἰ δὲ καὶ μη-
 δὲν τούτων ἐνέτυχον, μηδὲ ἤροντο τῶν τοιοῦτων
 μηδὲν, ἀλλ' Ὀδυσσεύς γε καὶ Μενέλειος ἐς Τροίαν
 ἤδη ἀφιγμένω τε καὶ πεπερσεβευκότε, καὶ τὰ κρή-
 δεμνα τοῦ Ἰλίου εἰδότε, οὐκ ἂν μοι δοκοῦσι περι-
 ἰδεῖν ταῦτα, οὐδ' ἂν ξυγχαρῆσσι τῷ στρατῷ
 διαμαρτάνοντι τῆς πολεμίας. Ἐκόντες μὲν δὲ οἱ
 Ἀχαιοὶ τοὺς Μυσοὺς ἐληΐζοντο, λόγου ἐς αὐτοὺς
 ἤκοντος, ὡς ἄριστα ἠπειρωτῶν πράττοιεν· καὶ πη
 688. καὶ δεδιότες μὴ, πρόσσοικοι τῷ Ἰλίῳ ὄντες, ἐς
 κοινωγίαν τῶν κινδύνων μετακληθῶσι. Τηλέφῳ δὲ,
 Ἡρακλείδῃ τε ὄντι καὶ ἄλλως γενναίῳ καὶ ὠπλι-
 σμένης γῆς ἄρχοντι, οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα ἐφαίνετο.
 Ὅθεν πολλὴν μὲν ἀσπίδα παρίταττε, πολλὴν δὲ

sa sunt. At credere quod Græci regionem ignorantés, Priami res se depopulari arbitrarentur, Homeri de Calchante vate redarguit sermonem. Nam si ad vaticinium navigabant, et artem ipsam ducem faciebant, quonam pacto illuc inviti impulsusunt, aut advecti, quod ad Trojam non irent, ignorarunt : cum præsertim multis et bubulcis et pastoribus occurrerent. Nam hæc regio usque ad mare pascua exhibet, et navigantibus (puto) mos est regionum nomina percunctari. Quod si in neminem horum incidissent, ac nihil percunctati fuissent, at Ulysses saltem, ac Menelaus, legati quondam ad Trojam profecti, atque Ilii Pergama conspicati, haud videntur hæc fuisse neglecturi, exercituique concessuri, ut ab hostili aberraret regione. Sponte igitur Græci depopulabantur Mysos, cum omnium Asiam incolentium esse opulentissimos ac felicissimos accepissent : id quoque præterea metuentes, ne proximi atque accolæ Ilio existentes, ad discriminum societatem accerterentur. Hæc autem Telepho, ut pote ab Hercule genito, atque alioqui inclyto, armatæ imperanti regioni, haudquaquam ferenda videbantur. Unde tam clypeatorum, quam equitum multas con-

Ἰσπεσον. Ἦγε δὲ τοὺς μὲν, ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῷ Μυ-
 σίας (ἦρχε δὲ, οἶμαι, πάσης ὁπόσῃ ἐπὶ Θαλάτῃ)·
 οἱ δὲ ἐκ τῶν ἄνω Μουσῶν ξυνεμάχουν, οὓς Ἀβίους
 τε οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ Ἰσπεσων ποιμένας, καὶ
 τὸ γάλα αὐτῶν πίνοντας. Τῆς τε γὰρ τῶν Ἀχαιῶν
 διανοίας, καὶ ἦν ἐποιοῦντο τοὺς περίπλους, οὐκ
 οὔσης ἀδήλου, Τληπολέμου τε πέμψαντος ἐπὶ
 Ῥοδίας ὀλκάδος ἀγγελον ὡς ἀδελφόν, καὶ κελεύ-
 σαντος ἀπὸ γλώττης αὐτῷ σημαίνειν ὁπόσα τῶν
 Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι διήσθετο (γράμματα γὰρ οὔπω
 εὔρητο), πᾶσα ἢ μεσόγεια ἐς ξυμμαχίαν κατεβε-
 θήκει, καὶ τῷ πεδίῳ ἐπεκύμαινε τὰ Μύσιά τε
 καὶ Σκυθικὰ ἔθνη. Λέγει δὲ ὁ Πρωτεσίλεως, ὅτι
 καὶ μέγιστος αὐτοῖς ἀγῶνων γένοιτο, τῶν τε ἐν
 αὐτῇ τῇ Τροίᾳ, καὶ ὁπόσοι πρὸς τοὺς βαρβάρους
 ὕψηρον διεπολεμήθησαν Ἕλλησι. Καὶ γὰρ καὶ κατὰ
 πλῆθος εὐδόκιμοι καὶ κατ' ἄνδρα ἦσαν ἡ ξυμμα-
 χία τοῦ Τηλέφου. Καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν
 Αἰακίδαί τε ἤδοντο, καὶ Διομήδεις καὶ Πάτροκλοι,
 οὕτω Τηλέφου τε ὄνομα ἦν, καὶ Αἴμου τοῦ Ἄρρος
 ὀνομασιότατοί τε ἦσαν Ἐλωρός τε καὶ Ἀκλαῖος,
 ποταμοῦ παῖδες τοῦ κατὰ Σκυθίαν Ἰσθρου. Τὴν
 μὲν δὴ ἀπόβασιν οὐ ξυνεχάρουν οἱ Μυσοὶ ποιεῖσθαι,
 τοξεύοντες ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀκοντίζοντες. Οἱ δὲ

struxit acies. Ducebat autem omnes ex sibi subdita Mysia. Universæ namque (ut puto) maritimæ imperabat. Superiorem præterea Mysiam incolentes, belli societatem inierant: quos equarum pastores, atque ipsarum lac bibentes, et Abios poetæ appellant. Grecorum enim consilio, quo navigationis ambitum facerent, haudquaquam incognito (quod Tlepolemus Rhodia navicula actuaria nuncium ad fratrem miserat, qui, literis nondum repertis, ore significaret, quæcunque Græcorum in Aulide persenserat), universi mediterranei ad belli societatem descenderant, Mysiæque ac Scythicæ gentes in campum confluebant. Ait autem Protesilaus, hoc Græcis omnium quæcunque et in ipsa Troja, et cum barbaris postea subierunt discrimina, maximum extitisse. Nam et universi pariter Telephi in bello socii, et singuli, viri erant probatissimi: et ut Æacidæ, Diomedesque, ac Patrocli ab Achivis canebantur, sic et Telephus, ac Martis filius Hæmus nominis claritate excelebant. Nominatissimi præterea erant Istri, Scythici fluvii, filii Helorus, et Actæus. Ut autem Græci navibus egrederentur, Mysi, cum sagittis tum aliis quoque à terra telis, minimè concedebant. At

Ἄχαιοι, καὶ μὴ ξυγχωρούντων, ἐβιάζοντο, καὶ τινὰς
καὶ ὤκελλον τῶν νεῶν οἱ Ἀρκάδες, ἄτε πρῶτον πλέ-
οντες καὶ θαλάττης οὕτω γεγυμνασμένοι. Φησὶ γάρ,
689. ὡς πού γιγνώσκεις, Ὅμηρος, ὅτι μῆτε ναυτικοὶ
ἦσαν πρὸ Ἰλίου Ἀρκάδες, μῆτε ἔργων θαλαττίων
ἤσπιοντο· ἀλλ' ἐπὶ νεῶν ἐξήκοντα ὁ Ἀγαμέμνων
ἐσηγάγετο αὐτοὺς ἐς τὴν θάλατταν, αὐτὸς ἐπιδούς
ναῦς οὕτω πεπλευκόσιν. Ὅθεν ἐπιστήμην μὲν,
ὁπόση πολεμικὴ, καὶ βίωμην ἐς τὰ περὶ ἀπαρέιχοντο·
πλείοντες δὲ, οὔτε ὁπωλύται ἀγαθοὶ ἦσαν, οὔτε ἐρέ-
ται. Τὰς μὲν δὴ ναῦς ἀπειρία τε καὶ τόλμη ὤκελ-
λον, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐτρώθησαν ὑπὸ τῶν ἐπὶ
τῇ ῥαχίᾳ τεταγμένων, ὀλίγοι δὲ ἀπέθανον. Ἀχιλ-
λεὺς δὲ καὶ Πρωτεσίλεις, δέισαντες ὑπὲρ τῶν
Ἀρκάδων, ὥσπερ ἀπὸ ξυθήματος, ἄμφω ἅμα ἐς
τὴν γῆν ἀπεισῆδον καὶ ἀπεώσαντο τοὺς Μυσοὺς,
εὐσπλοτάτω ὀρθέντε, καὶ καλλίσῳ τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ· τοῖς δ' ἄγαν βαρβάροις, καὶ δαίμονες ἐδοξάτην.
Ἐπεὶ δὲ ὁ Τηλεφός ἐπανήγαγε τὴν σπυριανὴν ἐς τὸ
πεδίον, καὶ προσέπλευσαν οἱ Ἀχαιοὶ καθ' ἰσχυ-
ρίαν, ἐξεπῆδον αὐτίκα τῶν νεῶν, πλὴν κυβερνήτου
καὶ περίνεω, πάντες οὓς ἡ ναῦς ἦγεν· ἐτάττοντο δὲ
ὡς ἐς μάχην, κόσμον καὶ σιωπὴν ἐν θυμῷ ἔχοντες.
Ὅρθῶς γὰρ τοῦτο τὸν Ὅμηρον περὶ αὐτῶν εἰρηκίαι

Achivi, etiam non permittentibus Mysis, exire nitebantur : et Arcades, utpote tunc primum navigantes, et in mari minimè exercitati, navium nonnullas littori appulere. Ait enim (ut fortasse nosti) Homerus, Arcades ante Ilium nec nauticos fuisse, nec maritima opera attigisse: sed Agameinnonem sexaginta, quas ipse præbuerat, navibus eos, cum nondum antea navigassent, in mare deduxisse. Unde rei quidem militaris peritiam, ac robur in pedites exhibebant. Navigantes vero neque boni militis, neque remigis officio fungebantur. Naves igitur inperitia, atque audacia appulerunt: et ipsorum quidem multi ab iis qui in littore dispositi erant, vulneribus affecti sunt: pauci vero desiderati. Achilles autem et Protesilaus, Arcadibus metuentes, utpote ex compacto, ambo pariter in terram desiluerunt, Mysosque expulere: cum Græcorum omnium optime armati ac pulcherrimi cernerentur, et iis qui admodum essent barbari, dæmones viderentur. Postea vero quam Telephus exercitum in campum reduxit, et Græci secure appulsi sunt, omnes qui navibus vecti fuerant, præter gubernatores ac servitia, in litus statim emicabant, ordinemque, ac silentium continentes, ut ad pugnam struebantur. Recte namque hoc Homerum de ipsis

Φησὶν, ἔπαινοῦντα τὸ τῆς Ἑλληνικῆς μάχης ἦθος, ἧς ξύμβουλον γενέσθαι Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος λέγει. Μενεσθέως γὰρ τοῦ Ἀθηναίου τακτικωτάτου τῶν βασιλέων εἰς Τροίαν ἔλθόντος, καὶ διδάσκοντος ἐν Αὐλίδι τὴν στρατιὰν πᾶσαν ὡς χρὴ ξυνηρμόσθαι, κραυγῇ τε χρωμένοις μὴ ἐπιπλήττοντος, οὐ ξυνεχώρει ὁ Αἴας, ἀλλ' ἐπετίμα, γυναικεῖόν τε ἀποφαίνων καὶ ἀτακτον· ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ τὸν θυμὸν ἢ κραυγῇ κακῶς ἐρμηνεύει. Ταχθῆναι δὲ, πρὸς μὲν τοὺς Μυσοὺς, ἑαυτὸν τε καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα Φησὶν ὁμοῦ τῷ Πατρόκλῳ, πρὸς δὲ τὸν τοῦ Ἄρεος Αἴμον, Διομήδην τε καὶ Παλαμῆδην καὶ Σθηνελον· πρὸς δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἰσθρου ἦκοντας, οἱ Ἀτρεΐδαί τε καὶ ὁ Λοκρὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐτάχθησαν. Αἴας δὲ ὁ μέγας, τοὺς μὲν τὰ πλῆθη ἀποκλείνοντας, β9α. θεριστὰς ἠγείτο μέγα οὐδὲν ἀμῶντας, τοὺς δὲ τῶν ἀρίστων κρατοῦντας, δρυτόμους ἐκάλει, καὶ ταύτης ἑαυτὸν τῆς μάχης ἠξίου μάλλον. Ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ἦξεν, οὔτε τοῦ μέρους ἑαυτοῦ ὄντας, καὶ τὸν τοῦ Ἐκτορος τρόπον ἀπὸ τετάρτων μαχομένους ἴστων, βαίνων τε σοβαρόν, μετὰ τῆς αἰχμῆς πρὸς τὴν ἀσπίδα ἐδούπησεν, ταραχῆς ἕνεκα τῶν ἴστων. Οἱ δὲ ἴστωι ἐκφρονές τε αὐτίκα ἐγένοντο, καὶ ὀρθοὶ ἀποσείρη-

dixisse

dixisse asserit, dum Græcæ pugnae consuetudinem commendat: cujus consultorem Ajacem Telamonis filium ait fuisse. Menestheo enim Atheniensi struendæ aciei regum peritissimo, ad Trojam profecto, atque in Aulide, ut instruendus esset exercitus, edocente, nec clamore utentes increpante, Ajax minime permittebat, quin inno corripiebat, muliebri atque innorme id esse judicans. Dicebat præterea clamorem perperam animum interpretari. Collocatos autem fuisse ait adversus quidem Mysos se, et una cum Patroclo Achillem: adversus vero Martis filium Hæmum, Diomedem, Palamedemque, ac Sthenelum. Sed Atridæ, Locrusque, ac reliqui in eos, qui ab Istro venerant, instructi. Magnus autem Ajax, eos quidem qui multitudinem vulgumque interficerent, *messores* esse magni nihil metentes arbitrabatur: qui vero optimos superassent, *arboricidas* appellabat: et hac se ipsum pugna magis esse dignum censebat. Propterea igitur in fluminis quoque filios, nec ipsius partis existentes et ex quadrigis Hectoris more pugnantes, irruit, superbeque cum hasta incedens, strepitum ad perturbandos equos clypeo edidit. Equi autem et amentes repente facti sunt, et erecti

σαν. Ὄθεν ἀπιστήσαντες οἱ Σκύθαι τῷ ἄρματι, ἀπε-
 πηδῶσαν τε αὐτοῦ ἀτακτοῦντος, καὶ ξυνέπεισιν τῷ
 Αἴαντι, λόγου τε ἀξίως μαχόμενοι, ἀμφω ἀπέθανον.
 Μνημονεύει ὁ Πρωτεσίλεως καὶ τῶν τοῦ Παλαμή-
 δους ἔργων, ὡς μεγάλων, οἷς αὐτός τε καὶ Διο-
 μίδης καὶ Σθένελος, τὸν Αἴμον καὶ τοὺς ἀμφ'
 αὐτὸν ἀποκτείναντες, οὐδὲ ἀριστίων ὁ Παλαμήδης
 ἠξίου τυγχάνειν, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν τῷ Διομήδει
 ξυνεχώρει ἔχειν, ἐπειδὴ πάντ' ὑπὲρ τῆς τῶν πολε-
 μικῶν τιμῆς τε καὶ δόξης ἐγίγνωσκεν αὐτὸν πρατ-
 τόντα· σοφίας δ' εἴ τινα στέφανον προθείη τὸ Ἑλ-
 ληνικὸν, οὐκ ἂν ἐκσῆναι τούτου ἑτέρῳ, σοφίας τε
 ἀπ' ἀρχῆς ἐρῶν, καὶ μελετῶν τούτο. Τηλέφῳ δὲ
 ὁ Πρωτεσίλεως, αὐτὸς μὲν ξυμπλακῆναι Φησι,
 καὶ τὴν ἀσπίδα ζῶντος περισσῶσαι· τὸν δὲ Ἀχιλ-
 λέα γυμνῷ προσπεσόντα, τρώσαι αὐτὸν εὐθὺ τοῦ
 μηροῦ, καὶ ἰατρὸν μὲν ὑσσίφον ἐν Τροίᾳ γενέσθαι
 τοῦ τραύματος· τότε δὲ λειποθυμῆσάι τε ὑφ'
 αὐτοῦ ὁ Τήλεφος, καὶ ἀποθανεῖν ἂν, εἰ μὴ οἱ Μυ-
 σοὶ ξυνδραμόντες ἀνείλωτο αὐτὸν ἐκ τῆς μάχης·
 ὅτε δὴ λέγονται πολλοὶ τῶν Μυσῶν ἐπ' αὐτῷ
 πεσῖν, ὑφ' ὧν ἡματωμένον βυῆσαι τὸν Κάϊκον. Λέ-
 γει δὲ ὡς καὶ δικάσαιτο μὲν πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλ-
 λεύς περὶ τῆς ἀσπίδος, ἐπειδὴ ἐτετράκει τὸν Τή-

resultarunt. Unde Scythæ currui, ut pote perturbato, non amplius fidentes, ab eo desiluerunt, et cum Ajace congressi sunt, strenueque dimicantes ambo occidere. Palamedis quoque gesta, ut ingentia memorat Protesilaus, qui una cum Diomede, ac Sthenelo, cum Hæmum, et qui cum eo erant, interfecisset, ne virtutis quidem præmia consequi dignum censebat: sed illa quidem Diomedi habenda concedebat: quandoquidem pro bellicæ virtutis honore ac gloria ipsum omnia agere noverat. Si vero sapientiæ coronam aliquam proposuisset Græcia, hanc nemini concedebat, cum et sapientiæ esset studiosissimus, et hoc unum meditaretur. Cum Telepho autem se quidem conflixisse ait Protesilaus, clypeumque viventi detraxisse: Achillem vero in nudum irruentem femori vulnus impegisse, vulnerisque postea in Troja medicum extitisse: tunc vero præ vulnere exanimatum Telephum, fuisse moriturum, nisi concurrentes Mysi ipsum de prælio recepissent: cum interea Mysorum quam plurimi ipsius causa cecidisse feruntur, quorum cruore infectus fluxit Cæcus. Litem autem de Clypeo adversus se, Achillem ait exercuisse: quandoquidem ipse Telephum vulneraverat: sed

λεφον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ψηφίσαιντο αὐτῷ μάλλον προσήκειν τὴν ἀσπίδα, ὡς οὐκ ἂν τοῦ Τηλέφου τρωθέντος, εἰ μὴ ἐκείνης ἐγυμνώθη. Φησὶ δὲ ὅτι καὶ Μυσαὶ γυναῖκες ἀφ' Ἰσσωων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀν-
 691. δράσει, ὥσπερ Ἀμαζόνες, καὶ ἦρχε τῆς Ἰσσωου ταύτης Ἰέρα, γυνὴ Τηλέφου. Ταύτην μὲν δὴ λέγεται Νιρεύς ἀποκτεῖναι (τὸ γὰρ μειρακιῶδες τοῦ στρατοῦ, καὶ οὐπω εὐδόκιμον, πρὸς αὐτὰς ἔταξαν)· πεισούσης δὲ, ἀνέκραγον αἱ Μυσαί, καὶ ξυνταράξασαι τὴν ἑαυτῶν Ἰσσωων, εἰς τὰ τοῦ Καΐκου ἔλη ἀπηνέχθησαν. Τὴν δὲ Ἰέραν ταύτην ὁ Πρωτεσίλεως μεγίστην τε ὧν εἶδε γυναικῶν γεέσθαι λέγει, καλλισίτην τε ἀπασῶν, ὅποσαι ὄνομα ἐπὶ κάλλει ἤραυτο. Ἐλένην μὲν γὰρ τὴν Μενέλεω γυναῖκα ἰδεῖν οὐ Φησιν ἐν Τροίᾳ, νυκτὶ δὲ ὄρᾶν μὲν αὐτὴν τὴν Ἐλένην, καὶ οὐ μέμφεσθαι τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθανεῖν· εἰ δὲ ἐνθυμηθεῖη τὴν Ἰέραν, τοσοῦτον αὐτὴν Φησι πλεονεκτεῖν τῆς Ἐλένης, ὅσον κάκεινη τῶν Τρωάδων. Καὶ οὐδὲ αὕτη, ξένη, Ὀμήρου ἑσπαινέτου ἔτυχεν· ἀλλὰ Ἐλὴν χαριζόμενος, οὐκ ἐσηγάγετο εἰς τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα θεῖαν γυναῖκα, ἐφ' ἧ καὶ παθεῖν τι οἱ Ἀχαιοὶ καὶ πεισούση λέγονται, καὶ παρακαλεῦσασθαι πρεσβύτεροι νέοις, μὴ σκυλεύειν τὴν Ἰέραν, μηδὲ προσάπτεισθαι κειμένης. Ἐν ταύτῃ, ξένη,

Græcos clypeum sibi magis convenire decrevisse, quia vulnerari Telephus haudquaquam potuisset, ni illo fuisset spoliatus. Ait autem Protesilaus, quod Mysæ mulieres cum viris ex equis, ut Amazones, pugnabant, Telephique uxor Hiera huic equitatu imperabat. Hanc igitur Nireus dicitur interfecisse. Adolescentes enim totius exercitus, nec dum probatos adversus ipsas collocaverant. Occisa autem Hiera, Mysæ exclamarunt, et cum suum ipsarum equitatum perturbassent, in Caïci paludes delatæ sunt. Hanc autem Hieram Protesilaus omnium, quas unquam viderit, mulierum fuisse maximam fatetur, omniumque earum pulcherrimam, quæcunque pulchritudinis nomen consecutæ sunt. Etenim Helenam Menelai uxorem in Troja quidem vidisse inficiatur. Nunc vero ait se ipsam Helenen intueri, nec quod pro ipsa decesserit accusare. Sed si Hieram in mentem redegerit, tanto ipsam Helena esse præstantiorem contendit, quanto illa Trojanis præstitit mulieribus. Et ne hæc quidem, hospes, ab Homero laudem consecuta est. Verum Helenæ gratificans, in sua ipsius poemata divinam haudquaquam induxit mulierem. Cujus etiam occisæ causa, nescio quid passi dicuntur Achivi, imperasseque juvenibus seniores, ne Hieram exuerent, nec jacentem attingerent. In hac, hos-

τῆ μάχῃ, πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐβράθισαν, καὶ λου-
τρά τοῖς τετρωμένοις μαντευτὰ ἐγέροντο, πηγαὶ
θερμαὶ ἐν Ἰωνία, ἃς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμεμνονεῖους
καλῶσιν οἱ Σμύρναν οἰκοῦντες· Ἀπέχουσι δὲ τετ-
ταράκοντα, οἶμαι, στάδια τοῦ ἄσθιος, καὶ ἀνῆσθό-
ποτε αὐτοῖς ἀιχμάλωτα κρήνη Μύσια.

ΦΟΙΝ. Τί οὖν, Ἀμπελουργέ, Φῶμιν; ἐκόντα
τὸν Ὀμηρον, ἢ ἄκοντα παραλιπεῖν ταῦτα, οὕτως
ἡδέα καὶ ποιητικὰ ὄντα;

ΑΜΠΕΛ. Ἐκόντα ἴσως, ξέτε. Βουλευθεὶς γὰρ
τὴν Ἑλένην ὡς ἀρίστην γυναικῶν ὑμῆσαι ἐπὶ τῷ
κάλλει, καὶ τὰς Τρωϊκὰς μάχας ὡς μεγίστας τῶν
ἀλλαχοῦ διαπολεμηθεισῶν ἐπαινέσαι, Παλαμῆδην
τε τὸν θεῖον ἐξαίρων ἅπαντος λόγου διὰ τὸν
Ὀδυσσεῖα, Ἀχιλλεῖ τε μόνῳ τὰ μαχιμώτατα τῶν
ἔργων οὕτως ἀπατιθεὶς, ὡς ἐκλειθάνισθαι τῶν ἄλ-
λων Ἀχαιῶν, ὁπότε Ἀχιλλεὺς μάχοιτο, οὔτε
692. Μύσια ἐποίησεν ἔπει, οὔτε ἐς μνήμη κατέστη τοῦ
ἔργου τούτου, ἐν ᾧ καὶ γυνὴ καλλίων Ἑλένης εὐ-
ροίῳ ἄν, καὶ ἄνδρες οὐ παραπολύ Ἀχιλλεῶς τὴν
ἀνδρείαν, καὶ ἀγῶν εὐδοκιμώτατος. Παλαμῆδους
δὲ μνημονεύσας, οὐκ ἂν εὔρεν ὅτῳ ποτὲ κρύβοι τὸ
τοῦ Ὀδυσσεῖως ἐπ' αὐτῷ ὄνειδος.

ΦΟΙΝ. Πῶς οὖν ὁ Πρωτεσίλεως περὶ τοῦ

pes, pugna Græcorum multi vulneribus affecti sunt: et balinea vulneratis ex vaticinio fuere, tepidi in Ionia fontes, quos nunc quoque Smyrnam incolentes, Agamemnonios appellant. Quadraginta autem (puto) stadia ab urbe distant: et Mysiæ captæ galeæ olim ipsis suspensæ.

PHŒN. Quid igitur, Vinitor, dicemus? sponte an invitum Homerum hæc tam suavia, ac poetica reliquisse?

VIN. Sponte fortasse. Nam cum vellet Helenam, ut pote mulierum optimam pulchritudinis causa celebrare; Trojanaque prælia, ut omnium quæ unquam alibi gesta sint maxima, laudibus prosequi; divinumque Palamedem, ut Ulyssi gratificaretur, de suo exciperet sermone; et uni Achilli operum præstantissima ita adscriberet, ut Achille pugnante, ceterorum omnium obvisceretur; neque Mysia composuit carmina, neque hujus belli meminit, in quo et mulier Helena formosior, et viri Achilli fortitudine minime inferiores, et probatissimum certamen inveniri potuisset. Quod si Palamedis mentionem fecisset, non utique invenisset, quo pacto Ulyssis opprobrium in ipsum celaret.

PHŒN. Quid igitur Protesilaus de Homero

Ὅμηρου Φρονεῖ; Βασανίζειν γάρ που αὐτὸν ἔφασκες
τὰ τούτου ποιήματα.

ΑΜΠΕΛ. Τὸν Ὅμηρόν Φησι, Ξένε, καθάπερ
ἐν ἀρμονίᾳ μουσικῇ, πάντας ψῆλαι τοὺς ποιητικούς
τῶν τρόπων, καὶ τοὺς ποιητὰς, ἐφ' οἷς ἐγένετο,
ὑπερβεβῆσθαι πάντας, ἐν ᾧ ἕκαστος ἦν αὐτῶν
κράτιστος· μεγαλορρημοσύνην τε γὰρ ὑπὲρ τὸν
Ὀρφέα ἀσκήσαι, ἠδὲ ὡς τε ὑπερβαλίσθαι τὸν Ἡσίο-
δον, καὶ ἄλλω ἄλλον· καὶ λόγον μὲν ὑποθέσθαι
τὸν Τρωϊκόν, ἐς ὃν ἢ τύχη τὰς πάντων Ἑλλήνων τε
καὶ Βαρβάρων ἀρετὰς Ξυνήνεγκεν, ἰσαγαγίσθαι δὲ
ἐς αὐτὸν πολέμους, τοὺς μὲν πρὸς ἀνδρας, τοὺς
δὲ πρὸς Ἴωππους καὶ τείχη, τοὺς δὲ πρὸς ποτα-
μοὺς, τοὺς δὲ πρὸς θεοὺς καὶ θεάς, καὶ ὅσῳσα
κατ' εἰρήνην εἰσὶ, καὶ χοροὺς, καὶ αἶδὰς, καὶ ἔρω-
τας, καὶ δαῖτας, ἔργα τε ὧν γεωργία ἀπείλει, καὶ
ἄρας αἱ σημαίνουσιν ὅσῳσα χρὴ ἐς τὴν γῆν πράτ-
τειν, καὶ ναυτιλίας, καὶ ὄπλοποιίαν τὴν ἐν Ἠφαίσ-
τῳ, εἶδη τε ἀνδρῶν, καὶ ἦθη ποικίλα. Ταῦτα πάντα
τὸν Ὅμηρον δαιμονίως ἐξεργάσθαι Φησὶ, καὶ τοὺς
μὴ ἐρῶντας αὐτοῦ μαινέσθαι. Καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ
οἰκιστὴν Τροίας, ἐπειδὴ εὐδοκίμησεν ἐκ τῶν Ὀμή-
ρου ἐπ' αὐτῇ Θρήνων. Θαυμάζει δὲ αὐτοῦ καὶ
sentit?

sentit? Hujus enim poemata ipsum aiebas explorare.

VIN. Homerum ait (o hospes) ut pote in harmonia musica omnes cecinisse poeticos modos, cunctosque sui temporis poetas, in quo quisque maxime excelleret, superasse; magniloquentiam enim supra Orpheum exercuisse, Hesiodumque suavitate vicisse, et alio alium; et Troicum sibi subjecisse sermonem, in quem Græcorum, ac barbarorum omnium virtutes fortuna contulit. Adduxisse autem in ipsum bella, hæc quidem in viros, illa vero adversus equos ac mœnia, alia contra fluvios, nonnulla adversus Deos ac Deas, et præterea quæcumque in pace existunt, choreas, odas, amoresque atque epulas, et quæ ad agrorum cultum pertinent, opera et tempora, quæ quid in agris sit agendum, significant: navigationes, et quæ fabrefecit Vulcanus arma, virorumque species, ac varios mores. Hæc omnia Homerum ait divinitus expressisse, eosque qui ipsum haud diligunt, insanire. Appellat autem ipsum Trojæ conditorem, quod ex Homeri in ipsam luctibus sit nomen consecuta. Illa etiam Homeri carmina admiratione prosequitur, quibus ceteros poetas increpat, quoniam non as-

ὁπόσα ἐπιτιμᾶ τοῖς ὁμοτέχνοις, ὅτι μὴ τραχέως διορθοῦται σφᾶς, ἀλλ' οἷον λαθάνων. Ἡσίοδος μὲν, ἐν ἄλλοις τε οὐκ ὀλίγοις, καὶ, νῆ Δί', ἐν τοῖς ἐκτυπώμασι τῶν ἀσπίδων (ἐρμηνεύων γὰρ οὗτός ποτε τὴν τοῦ Κύνου ἀσπίδα, τὸ τῆς Γοργούσ εἶδος ὑπώλιος τε καὶ οὐ ποιητικῶς ἦσεν, ὅθεν ἐπιστρέφων αὐτὸν ὁ Ὅμηρος,

693. « Τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐσσεφά-
« νῶτο

« Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος
« τε, »

οὕτως τὴν Γοργῶ ἄδει.), Ὀρφέα δὲ ἐν πολλοῖς τῶν κατὰ τὴν θεολογίαν ὑπερῆρε, Μουσαῖον δὲ ἐν ᾠδαῖς χρησμῶν. Καὶ μὴν καὶ Παμφῶ, σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος ὅτι Ζεὺς εἶη τὸ ζωογονοῦν, καὶ δι' οὗ ἀνίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐθέστερον δὲ χρῆσαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔσση ἐς τὸν Δία ἄσαντος (ἔσσι γὰρ τὰ τοῦ Παμφῶ ἔσση,

« Ζεῦ κύνισσε, μέγισσε θεῶν, εἰλυμένε κό-
« πρῳ

« Μηλείη τε καὶ ἰσπεσίη, καὶ ἡμιονεῖη »), τὸν Ὅμηρον ὁ Πρωτεσίλειός φησιν ἐπαύξιον τοῦ Διὸς ἄσαι ὕμνον,

« Ζεῦ κύνισσε, μέγισσε, κελαινεφές, ἀθήριναίων, »

pere, sed quasi latens ipsos corrigit. Hesiodum quidem cum in aliis non paucis, tum per Jovem in clypeorum delineationibus (hic enim Cycni clypeum quandoque interpretans Gorgonis speciem supinè, ac minimè poetice cecinit. Unde ipsum monens Homerus ait,

*Terribiles oculos volvens ibi sæva Medusa,
Constitit; hanc circum stabant Horrorque Pavorque.*

Sic Gorgonem canit), Orpheum autem in multis ad Theologiam pertinentibus superavit, necnon et Musæum in oraculorum carminibus. Præterea etiam cum Pamphus sapienter quidem animadvertisset Jovem esse animantium genitorem, et per quem omnia e terra oriuntur, ignavius vero ac simplicius esset usus oratione, demiscaque in Jovem cecinisset carmina: (Sunt enim Pamphi versus:

*Juppiter excelse, et quem turpia stercora cingunt,
Immendusque ovium fimus et muli atque caballi).*

Homerum Protesilaus ait pro dignitate Jovis hymnum cecinisse:

Juppiter illustris, nubes atque æthera torquens:

ὡς οἰκοῦντος μὲν αὐτοῦ τὸ καθαρώτατον, ἐγ-
 ζομένου δὲ ἔμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι. Καὶ τὰς μά-
 χας δὲ ὁπόσαι τῷ Ποσειδῶνι μὲν πρὸς Ἀπόλλω,
 Λητοῖ δὲ πρὸς Ἑρμῆν ἐγένοντο, καὶ ὡς ἐμάχοντο
 ἢ Ἀθηναῖ τῷ Ἄρει, καὶ ὁ Ἥφαιστος τῷ ὕδατι,
 ταῦτα τὸν Ὀρφέως τρόπον πεφιλοσοφῆσθαι τῷ
 Ὀμήρῳ Φησὶ, καὶ οὐ μισθῶν εἶναι πρὸς ἑκκλη-
 ζιν, καὶ θεῖα, ὥσπερ τὸ,

« Ἄμφι δὲ σάλπιγγε μέγας οὐρανός..... »

καὶ « ἀνεπαῖδησεν Ἀἰδωνεύς τοῦ θρόνου, τινασσο-
 » μένης τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος. » Μέμφεται δὲ
 τοῦ Ὀμήρου ἐκεῖνα· πρῶτον μὲν, ὅτι θεοὺς ἐγκατα-
 μίξας ἀνθρώποις, περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων μεγάλα
 εἶρηκε, περὶ δὲ τῶν θεῶν μικρὰ καὶ φαῦλα· εἶτα
 καὶ ὅτι σαφῶς γινώσκων ὡς ἐν Αἰγύπτῳ ἢ Ἑλένη
 ἐγένετο, ἀπεινεχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁμοῦ τῷ
 Πάριδι, ὁ δὲ ἄγει αὐτὴν ἐπὶ τὸ τοῦ Ἰλίου τεῖ-
 χος ὀφιομένην τὰ ἐν τῷ πεδίῳ κακὰ, ἦν εἰκός,
 εἰ καὶ δι' ἑτέραν γυναῖκα ταῦτα ἐγένετο, ζυγα-

694. λύσασθαι τε καὶ μὴ ὄρᾶν αὐτὰ, διαβεβλημένου
 τοῦ γένους. Ἐπαινουμένου δὲ οὐδὲ ἐν αὐτῇ τῇ
 Τροίᾳ Πάριδος ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς Ἑλένης, οὐτ'
 ἀν' Ἐκτορα τὸν σωφρονέστατον καρτερῆσαί· Φησὶ, τὸ
 μὴ οὐκ ἀποδοῦναι αὐτὴν τῷ Μενέλεω ἐν Ἰλίῳ οὐ-

utpote incolente quidem ipso quod purissimum est, animata vero quæ sub æthere sunt reddente. Pugnas autem quæcumque Neptuno quidem adversus Apollinem, Latonæ vero in Mercurium fuere, et quod Pallas cum Marte, Vulcanusque cum aqua pugnaverint, hæc ad Orphei modum Homerum ait fuisse philosophatum, nec esse damnanda, quod ad admirationem; quin immo divina; ut et illud, *Circum autem magnum intonuit cælum, et, a sede resultavit Pluto, concussa a Neptuno terra.* Illa vero Homeri accusat: primum quidem quod cum Deos hominibus miscuerit, de hominibus quidem ingentia, de Diis vero exigua ac vilia dixerit: deinde quod plane cognoscens Helenam in Ægypto esse una cum Paride a ventis delatam, hic vero ipsam ad Ilii murum adducit, quæ in campo erant mala, spectaturam, quam par erat, etiam si per aliam mulierem hæc facta fuissent, tegere se, ac minime cernere, cum ad generis calumniam spectarent. Cum autem Paris, ne in Troja quidem, ob Helenæ raptum laudaretur, neque Hectorem ait virum temperatissimum, quin ipsa, si Ilii fuisset, Menelao redderetur, fuisse passurum: neque Priamum multis jam sibi interem-

σαν, οὐτ' ἂν Πρίαμον ξυγχωρήσαι τρυφᾶν τῷ Πάριδι, πολλῶν ἤδη ἀπολωλότων αὐτῷ παίδων, οὐτ' ἂν τὴν Ἑλένην διαφυγεῖν τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν Τρωάδων, ὁπόσων ἤδη ἄνδρες ἀπολώλεσαν, καὶ ἀδελφοί, καὶ παῖδες, ἴσως δ' ἂν καὶ ἀποδρᾶναι αὐτὴν παρὰ τὸν Μενέλεων διὰ τὸ ἐν τῇ Τροίᾳ μῖσος. Ἐξηρήσθω δὲ καὶ ὁ ἀγὼν, ὃν Φησὶν Ὅμηρος ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἀγωνίσασθαι τῷ Μενέλεω τὸν Πάριν, ἐπὶ σπονδαῖς τοῦ πολέμου· καὶ Ἀἴγυπτόν τε γὰρ τὴν Ἑλένην εἶναι, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς πάλαι τοῦτο γιγνώσκοντας, ἐκείνη μὲν ἐβῶσθαι φράζειν, μάχεσθαι δὲ ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ πλούτου. Οὐδὲ ἐκείνα ὁ Πρωτεσίλεως ἴσωνεῖ τοῦ Ὀμήρου, ὅτι λόγον ὑποθέμενος Τρωϊκόν, ἀποσηδᾶ τοῦ λόγου μετὰ τὸν Ἐκτορα, καθάπερ σπειύδων ἐπὶ τὸν ἕτερον τῶν λόγων, ὧς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπιγράφει, καὶ ἄδει μὲν ἐν ᾠδαῖς Δημοδόκου τε καὶ Φημίου τὴν τε τοῦ Ἰλίου πόρθησιν, καὶ τὸν Ἑπειοῦ τε καὶ Ἀθηναῶν ἴσωνον, δίεσι δὲ αὐτὰ ἀποτεμῶν τοῦ λόγου, καὶ ἀνατιθεὶς Ὀδυσσεῖ μᾶλλον, δι' ὃν Κυκλώπων τε αὐτῷ ἐπινοήθη γένος οὐδαμοῦ τῆς γῆς Φύντες, Λαιστρογόνες τε ἀνετυπώθησαν, οὐς οὐδεὶς οἶδεν ὅπου γενομένοι, Κίρκη τε δαίμων ἐξεπνοήθη, σοφὴ ἐπὶ Φαρμάκοις,

ptis liberis, Paridi ut deliciose ageret, permissurum fuisse: neque Helenam, quin ab illis Trojanis mulieribus occideretur, fuisse declinaturam, quæcumque viros, aut fratres, aut filios amisissent: fortè vero ipsam ob contractum in Troja odium, ad Menelaum fuisse transfugituram. Excipiatur autem et certamen, quod Paridem pro Helena cum Menelao pro belli fœderibus concertasse inquit Homerus. Etenim in Ægypto Helenam fuisse ait, Græcosque id jam diu hand ignorantes, illi quidem valere dixisse, pro Trojanis vero opibus dimicasse. Ne illa quidem Homeri laudat Protesilaus, quod cum Troicum sibi subjecisset sermonem, post Hectorem a sermone transilit, utpote ad alium properans sermonem, cui Ulysem inscribit; et Demodoci quidem, ac Pheii odis, Trojæ direptionem, Epei que ac Palladis equum canit, percurrit vero hæc, Troicum abscindens sermonem, Ulyssique potius dedicans: propter quem Cyclosum ab ipso excogitatum est genus, cum nusquam terrarum fuerint, expressique Læstrygones, quos nemo ubi unquam fuerint, novit, Circen præterea Deam, venenorum peritam, aliasque Deas ipsius Ulyssis, licet ad crudam vergentis senectam, amore

καὶ θναὶ ἕτεραι ἐρᾶν αὐτοῦ, καὶ τοὶ προήκοιτος ἤδη ἐς ὠμόν γῆρας, ὅτε καὶ τὰς ὑακινθίνους κόμας, ἀπὸ τὴν Ναυσικάαν αὐτῷ ἤθησαν, Φαίνεται 695. ἔχων. Ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως παίγνιον τὸν Ὀδυσσεύα καλεῖ τοῦ Ὀμήρου. Οὐδὲ γὰρ τῆς λεγομένης αὐτοῦ σοφίας ἦρα ἡ κόρη. Τί γὰρ σοφὸν ἦ εἶπε πρὸς τὴν Ναυσικάαν, ἢ ἔπραξε; Καλεῖ δὲ αὐτὸν Ὀμήρου παίγνιον καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ· καθεύδων τε γὰρ πολλαχοῦ, ἀπόλλυται, καὶ ἐκφέρεται τῆς νεῶς τῶν Φαιάκων ὥσπερ ἀποθανῶν ἐν τῇ εὐπωλοῖα. Τὴν δὲ τοῦ Ποσειδῶνος μῆνιν, δι' ἣν οὔτε ναῦς ὑπελείφθη τῷ Ὀδυσσεῖ οὐδεμία, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ πληροῦντες αὐτὰς ἀπώλοντο, οὐχ ὑπὲρ τοῦ Πολυφήμου γενέσθαι Φησὶν (οὔτε γὰρ ἀφικέσθαι τὸν Ὀδυσσεύα ἐς ἤθη τοιαῦτα, οὔτ' ἂν εἰ Ποσειδῶνι Κύκλωψ παῖς ἐγένετο, μνήσαι τὸν Ποσειδῶ ποτὲ ὑπὲρ τοῦ τοιούτου παιδός, ὃς λέοντος ὠμοῦ δίκην τοὺς ἀνθρώπους ἤσθιεν)· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Παλαμίδου, υἱοῦ ὄντος, ἀπῆλυν μὲν τὴν θάλατταν τῷ Ὀδυσσεῖ ἐποίει, διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκεῖ πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕψισρον, θάλατταν, οἶμαι, αἰχμὴν ἐπ' αὐτὸν δούς. Λέγει δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν οὐχ ὑπὲρ τῆς τοῦ Χρύσου θυγατρὸς ἐμπαρεῖν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ κακίον

captas

captas confinxit : cum et hyacinthinas comas, quæ apud Nausicaam ipsi floruerunt, habens ostenditur. Unde Homeri ludibrium, Protesilaus Ulyssem appellat : neque enim celebratam ipsius sapientiam, diligebat puella. Quid enim apud Nausicaam sapienter aut dixit, aut egit ? Vocat autem ipsum Homeri ludibrium et in erroribus. Dormiens etenim multis in locis, perit et ex Phæacum navi in secunda navigatione ut defunctus effertur. Neptuni autem iram, qua et nulla est Ulyssi relicta navis, et qui eas implebant nautæ periere, non Polyphemi causa fuisse asserit. Neque enim Ulyssem ad hujusmodi pervenisse domicilia : neque si Neptuno Cyclops fuisset filius, pro tali filio potuisset unquam ad iram concitari Neptunum, qui sævi leonis more homines devoraret; sed propter Palamedem nepotem, navigatu difficile quidem Ulyssi reddebat mare. Cum vero maris discrimina evasisset, in ipsa Ithaca eum postea perdidit, cum marinam (ut puto) cuspidem in ipsum edidisset. Ait autem Achillis quoque iram haud ob Chryssæ filiam Græcis incidisse : verum et illum Palamedis

ὕπερ τοῦ Παλαμίδου μνήσαι. Καὶ ἀποκείσθαι
μοὶ ὁ λόγος οὗτος, εἰς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἔργα.
Δίειμι γὰρ καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἦρας, ἀπαγγελ-
λῶν ὅσα τοῦ Πρωτεσίλεω περὶ αὐτῶν ἤκουσα.

ΦΟΙΝ. Ἦκεις ἐπὶ τὸν ἠδίστον ἔμοι τῶν λό-
γῶν. Ἰστωπῶν γὰρ ἦδη δὴ με, καὶ ἀνδρῶν

« ἀμφὶ κλύπος οὐατα βάλλει, »
καὶ μαντεύομαί τι ἀγαθὸν ἀκούσθαι μέγα.

696. ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε, Ξένη. Παρέλθοι δέ με, ὦ
Πρωτεσίλεω, μηδὲν, μηδὲ ἐκλαθόμην τπὸς ἔν
ἤκουσα.

ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΙ ΑΝΤΙΑΟΧΟΣ.

Πρεσβύτατον μὲν τοῖσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φησὶν
ἔλθεῖν εἰς Τροίαν τὸν Νηλέως Νέστορα, πολέμων
τε πολλῶν γεγυμνασμένον, οἱ ἐφ' ἡλικίας αὐτῷ
ἰσπολεμήθησαν, ἀγῶνων τε γυμνικῶν, ἐν οἷς πυγ-
μῆς καὶ πάλης ἄλλα ἐτίθειτο, τακτικὴν τε ὁπλοσὴ
ὁπλιτῶν τε καὶ ἰστωπῶν ἀρίστα δὴ ἀνθρώπων γιγ-
νώσκοντα, δημαγωγία τε ἐκ μεираκίου ξυμβεβη-
κότα, μὰ Δί' οὐ τῇ κολακευούσῃ τοὺς δῆμους,
ἀλλὰ τῇ σωφρονιζούσῃ· πράττει δὲ αὐτὸ ξὺν
ῶρα τε καὶ ἠδονῇ τῶν λόγων, ὅθεν καὶ τὰς ἐπι-

causa fuisse iratum. Sed hic sermo ad Achillis facinora reservetur. Omnes enim percurram heroas, quæ de ipsis à Protesilao audiverim referens.

PHŒN. Ad suavissimam mihi orationem pervenisti,

Quadrupedumque virumque sonus jam percutit aures :
magnique aliquid boni me auditurum auguror.

VIN. Audi hospes. Nihil autem me prætereat, o Protesilae : nec eorum quæ audivi quidquam obliviscar.

NESTOR ET ANTILOCHUS.

Nestorem igitur Nelei filium, Græcorum natu maximum, ad Trojam venisse dicit, multisque exercitatum bellis, ætate jam vigente sibi exhaustis, gymnasticisque certaminibus, in quibus pugilatus ac luctæ præmia proponebantur, et quod ad struendos tam pedites quam equites perfinet, hominum optime tenentem, et ab adolescentia ita populum ducentem, ut per Jovem non ipsi adularetur, sed modestiorem redderet. Agere autem hoc orationis pulchritudine, ac suavitate. Unde et increpationes, quibus utere-

πλῆξεις ἄς ἱπποῖτο, μὴ ἀγροίκους, μηδὲ ἀηδέϊς
 φαίνεσθαι. Καὶ ὅπως Ὀμήρῳ περὶ αὐτοῦ εἶρηται,
 ξὺν ἀληθείᾳ Φησὶν εἰρῆσθαι. Καὶ μὴν καὶ ὅπως
 ἕτεροι περὶ τὸν τοῦ Γηρυόνου βοῶν εἶπον, ὡς ἀφεί-
 λοντο αὐτὰς τὸν Ἡρακλῆα Νηλεὺς τε καὶ οἱ Νη-
 λεῖδαι, πλὴν Νέστορος, ἱππαινεῖ ὁ Πρωτεσίλευς ὡς
 ἀληθῆ καὶ μὴ παρευρημένα· τὸν γὰρ τοι Ἡρακλῆα
 δικαιοσύνης μισθὸν τῷ Νέστορι δοῦναι τὴν Μεσ-
 σήνην, ἵππιδὲν ὧν οἱ ἀδελφοὶ περὶ τὰς βοῦς
 ἡμαρτε. Λέγεται δὲ καὶ ἀλῶναι αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς,
 σωφρονεσίᾳ του τε καὶ καλλίστου ὄντος, ἀγαπησαί
 τε αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν Ἐλλαν τε καὶ τὸν Ἄβ-
 δηρον, οἱ μὲν γὰρ παιδάρια ἦσαν, καὶ κομιδῆ
 νήπιοι, Νέστορι δὲ ἐφῆβῳ ἤδη ἐντυχεῖν αὐτὸν, καὶ
 ἀρετὴν ἀσκοῦντι, ὅπως ψυχῆς τε καὶ σώματος,
 ὅθεν ἀγαπησαί τε καὶ ἀγαπηθῆναι. Τό τοι διο-
 μῦναι τὸν Ἡρακλῆα, οὕτω ξύνηθες τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ὄν, πρῶτόν γε νομίσαι Φησὶ τὸν Νέστορα, καὶ
 παραδοῦναι τοῖς ἐν Τροίᾳ· γενέσθαι δὲ αὐτῷ
 697. καὶ παῖδα Ἀντίλοχον, ὃν μεσοῦντος ἤδη τοῦ
 πολέμου ἐλθεῖν· νέον μὲν γὰρ εἶναι τὸν Ἀντί-
 λοχον, καὶ οὐκ ἐν ἄρα τῶν πολεμικῶν, ὅπως

tur, minime rudes atque injucundas videri : et quaecumque de ipso ab Homero dicta sunt, vere omnia dicta esse fatetur. Præterea etiam quaecumque alii de Geryonis bobus dixere, quod scilicet Herculi eas Neleus, ac ceteri præter Nestorem Nelidæ abstulerint, ut vera, nec adinventæ, sive ficta, laude prosequitur Protesilaus. Herculem enim æquitatis præmium Messenen Nestori dedisse, quod non ut fratres quidquam adversus boves deliquisset. Dicitur autem Hercules ipsius modestissimi ac formosissimi existentis, amore fuisse captus, magisque ipsum quam Hyllam aut Abderum dilexisse. Hi enim puelluli adhuc erant, atque admodum infantes. Nestor vero jam ephebus, animi ac corporis virtutem exercebat. Quo factum est, ut non magis eum Hercules diligeret, quam ab eo diligeretur. Cum autem Herculem jurare hominibus minime esset consuetum, primum id ait instituisse Nestorem, iisque qui ad Trojam erant, tradidisse. Fuisse autem ipsi filium Antilochum circa media belli tempora ad Trojam profectum. Juvenem enim nec dum bellicis per ætatem rebus idoneum

ξυνηγόσαντο ἐς Δυλίδε· βουλομένω δὲ αὐτῷ
 σφραπαίνειν, σὺ ξυγχερήσοι τὸν πατέρα· πῶν δ',
 ἐπειδὴ πῆμασθ' ἔτος ἴδα προβάβημι τῷ πα-
 λῆφι, κείς πε ἐπιβόστα ἀφικέσθαι, καὶ πα-
 ρελθόντα ἄς τῶν τοῦ Ἀχιλλέως σκεπῶν, ἐπειδὴ
 τούτων ἐπιτιμειότατον εἶναι τῷ πατρὶ ἦκουεν,
 ἵκετεύσαι τὸν Ἀχιλλέα παραιτήσασθαι αὐτὸν τοῦ
 πατρὸς, εἴ πως ἀπειθήσαντι μὴ ἄχθοιτο. Ὁ δὲ,
 ἦσθεις τῇ τοῦ Ἀκτιλόχου ὄρα, καὶ σῆς προθυμίας
 ἀγασθεὶς αὐτὸν, « οὐπω τὸν πατέρα » εἶπεν « ὦ
 » μεираκιον, τὸν σεαυτοῦ γιγιώσκεις, εἰ μὴ ὑπ'
 » αὐτοῦ ἐπαινεθήσεσθαι μᾶλλον οἴει, ἔργον Φι-
 » λότιμόν τε καὶ νεαγικὸν εἰργασμένος. » Καὶ ὀρ-
 θῶς εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς ταῦτα. Ὑπερησθεὶς γὰρ
 τῷ παιδί ὁ Νέστωρ, καὶ ἐπ' αὐτῷ φρονήσας,
 ἄγει αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὁ δὲ αὐτίκα
 ξυγκαλεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ λέγεται ἀρίστω εἰα-
 τοῦ διαλεχθῆναι τότε ὁ Νέστωρ· ξυνηλθεῖν μὲν γὰρ
 αὐτοὺς χαίροντας ἐπὶ τῷ παῖδι ἀψέσθαι Νέστο-
 ρος· οὐδὲ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἐν Τροίᾳ υἱόν, οὔτε, ὥς
 Φασὶ πινες ψευδῶς, Θρασυμήδην τινα, οὔτε ἕτα-
 ρον· ἐστάναι δὲ πόν Ἀντίλοχον ὑπὸ τῷ πατρὶ,
 ἐριφροῦντά τε καὶ ἐς πᾶν γῆν βλίσσαντα, καὶ
 θαυματούχως κρήσασθαι προῦ κάλλους αἰὲν ἰλιότατος

fuisse ait Antilochum, cum in Aulide Græci cogerentur; volenti autem ipsi militare, patrem haudquaquam concessisse. Verum cum quintus jam bello accessisset annus, navim conscendisse, ad Trojamque venisse, ad Achillique tentorium profectum, quoniam maximam ipsi cum patre intercedere auicitiâ audiebat, Achilli supplicasse ut ipsum apud patrem excusaret, si quo pacto fieri posset, ne, quod ipsi haud obsecutus fuisset, indignaretur. Hic vero Antilochi pulchritudine lætatus, ipsumque ob animi promptitudinem admiratus: Nondum (inquit) tuum, adolescens, nosti patrem: si non ab ipso te potius laudatum iri existimas, cum juvenile ac liberale facinus peregeris. Et recte hæc dixit Achilles. Vehementer enim filio gavisus Nestor, et ipsius causa sibi placens, ad Agamemnonem ducit. Hic autem illico Achivos convocat, et tunc melius quam unquam alias disse-ruisse dicitur Nestor. Convenisse enim lætitiâ affectos, ut Nestoris filium intuerentur. Neque enim in Troja fuisse filium, neque (ut nonnulli falso ferunt) Trasymedem quemdam, neque alium. Stetisse autem Antilochum sub patre erubescens, atque in terram despicientem, nec

ἢ Ἀχιλλεύς ἐπέκλιτο · τὸ μὲν γὰρ ἐκείνου εἶδος ἐπωληκτικόν τε φαίνοσθαι καὶ θεῖον, τὸ δὲ τοῦ Ἀντιλόχου, τερπνόν τε καὶ ἡμερον δοκεῖν πᾶσι. Καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ Πρωτεσίλειος, οὐδὲ ἄλλως ἐκλελησμένους, τότε δὴ μάλιστα ἐς ἔνοιαν ἑαυτοῦ ἀφικέσθαι λέγει, ζυμβαῖνοντος ἑαυτῷ τοῦ Ἀντιλόχου τὴν ἡλικίαν τε καὶ τὸ μέγεθος. Πολ-
 698. λοῖς δὲ αὐτῶν καὶ δάκρυα ἐπεελθεῖν Φησὶν οἴκτω τῆς ἀμφοῖν ἡλικίας, εὐφημίαις τε χρῆσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς ἐς τὸν Νέστορα, ἐφ' οἷς εἶπε · δῖε κεντὸ γὰρ ὡς παῖδες πρὸς πατέρα. Ἔσθι σοὶ καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν τοῦ Νέστορος. Ὁ γὰρ Πρωτεσίλειος αὐτὸν ὧδε διερμηνεύει, ὡς Φαῖδρος μὲν αἰεὶ φαίνοιτο, καὶ ἐν ὄρμῃ μειδιάματος, γενειῶν δὲ σμινῶς τε καὶ ζυμμέτρως, τὰ δὲ ἀμφὶ παλαίστρας αὐτῷ πιπνονημένα, τὰ ὧτα κατηγοροῖη, καὶ ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι · καὶ γὰρ δὴ καὶ ὀρθὸν εἶναι τὸν Νέστορα, καὶ μὴ ἠτρώμενον ὑπὸ τοῦ γήραος, εἶναι δὲ καὶ μελανόφθαλμον καὶ μὴ ἀποκρεμώμενον τὴν ῥίνα. Ταυτὶ δὲ ἐν γῆρα μόνοι ἴσχουσιν, οὐς μὴ ἐπιλείπει τὸ ἐρῶσθαι. Τὸν δὲ Ἀντίλοχον, τὰ μὲν ἄλλα ὁμοίον Φησι γενέσθαι τῷ Νέστορι, δρομικώτερον δὲ, καὶ περιεπλισμένον τὸ εἶδος, καὶ μὴ φρονούντα ἐπὶ τῇ κόμῃ. Κακείνα δὲ μοι
 pauciores

pauciores assecutum formæ admiratores, quam Achilles adeptus fuerit. Etenim illius quidem speciem horrendam pariter, ac divinam apparere. Antilochi vero formam jucundam ac placidam omnibus videri. Et Achivos ait Protesilaus, ne alioqui quidem oblitos, tunc maxime in sui ipsius cogitationem venisse, cum et ætate et magnitudine sibi ipsi Antilochus congrueret: ipsorum autem multis amborum ætatis miseratione lachrymas obortas; Græcosque Nestorem laudibus ob ea quæ dixerat, prosecutos: in ipsum enim ut patrem affecti erant. Licet tibi et Nestoris adducere imaginem: sic enim ipsum Protesilaus depingit, quod scilicet hilaris, atque in risus appetitione videretur, venerabilisque esset barba, atque intra modum; quæ autem in lucta ipsi peracta fuere, aures arguerent, et adhuc subjuvenescens cervix. Etenim rectum ait fuisse Nestorem, nec senio victum. Fuisse autem et nigrum oculos, nec suspensum nares. Hæc autem in senecta ii soli retinent, quos haudquaquam deficit bona valetudo. Antilochum vero cetera quidem patris fuisse similem ait, sed cursu præstantiorem, specieque puriorem, nec comæ causa sibi placentem. Illa præterea mihi de Antilocho re-

Ἄντιλόχου ἱρμπεύει· Φιλοπότατον γενέσθαι αὐτὸν, καὶ κυνηγετιπώτατον, καὶ ταῖς τῶν πολέμων ἀνοχαῖς ἐπὶ τὰ Θηρία χρώμενον· ἀναφοιτῶν γαῦν εἰς τὴν Ἴδην τὸν Ἄντιλόχον ξὺν Ἀχιλλεῖ καὶ Μυρμιδόσι, καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ μετὰ Πυλίων τε καὶ Ἀρκαδῶν, οἳ Θηρίων ἀγορὰν παρεῖχον τῷ σφρατῶ, διὰ πλῆθος τῶν ἀλισκομένων· τὰ δὲ πολέμια, γενναῖόν τε εἶναι, καὶ πλὴνὸν τῷ πόδε, καὶ ταχὺν τὴν ἐν τοῖς ὄφλοις κίνησιν, εὐξύνετόν τε τοῖς παραγγελλομένοις χρήσασθαι, καὶ τὸ ἐπιχάρι μηδὲ ἐν ταῖς μάχαις ἀπολείποντα· ἀποθανεῖν δὲ οὐχ, 699. ὡς οἱ πολλοὶ ἄδουσιν, ὑπὸ Μέμνονος ἐξ Αἰθιοπίας ἦκοντος· Αἰθίοψα μὲν γὰρ γενέσθαι Μέμνονα, δυναστεύσαντα ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐν Αἰθιοπία, ἐφ' οὗ καὶ τὸ Ψάμμιον ὄρος ἀναχασθῆναι λέγεται ὑπὸ τοῦ Νείλου, καὶ θύουσιν αὐτῷ κατὰ Μερόην καὶ Μέμφιν Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες, ἐπειδὴν ἀπτίνα πρώτην ὁ ἥλιος ἐκβάλλῃ, παρ' ἧς τὸ ἄγαλμα Φωνὴν ἐκρήγυσιν, ἧ τοὺς θεραπεύοντας ἀσπάζεται. Τρῶα δὲ ἕτερόν φησι γενέσθαι Μέμνονα, νεώτερον τοῦ Τρωϊκοῦ, ὄν, ζῶντος μὲν Ἐκτορος, οὐδὲν βιλτίω δόξαι τῶν ἀμφὶ Διήφοβόν τε καὶ Εὐφορβον, ἀποθανόντος δὲ προθυμώτατον καὶ ἀνδριότατον νομισθῆναι, καὶ τὴν Τροίαν εἰς αὐτὸν βλέψαι, κακῶς ἦδη

fert, equorum ipsum fuisse ac venationis studiosissimum, utpote qui bellorum intervallis in feras uteretur. Itaque una cum Achille ac Myrmidonibus sæpe Idam Antilochum ait repetiisse, et per se cum Pyliis atque Arcadibus, qui exercitui ferarum forum præbebant, cum innumeras caperent. In bellicis autem rebus generosum fuisse ait, ac pedibus volucrem, atque in armis agilem, et ad ea quæ præcipiebantur exequenda oppido quam prudentem: venustatemque, ne in præliis quidem amittentem. Interfectum fuisse non, ut multi canunt, a Memnone ex Æthiopia profecto. Etenim Æthiopem quidem ait fuisse Memnonem in Æthiopia, Trojani belli tempore ibi imperantem, sub quo et Psammius mons a Nilo dicitur aggeratus, et ipsi circa Meroem ac Memphin Ægyptii atque Æthiopes sacrificant: quum primos sol emiserit radios, quibus statua vocem emittit: qua eos, a quibus colitur, salutat. Verum, Trojanum ait alterum fuisse Memnonem Trojanorum maxime juvenem, quem vivente quidem Hectore, nihil Deiphobo atque Euphorbo meliorem visum: defuncto vero promptissimum ac fortissimum fuisse existimatum, Trojamque jam oppressam in ipso spem collo-

πράττουσαν. Οὗτος, ξένη, τὸν καλὸν τε καὶ χρη-
 στὸν Ἀντίλοχον ἀποκλείναι λέγεται, προασπί-
 ζοντα τοῦ πατρὸς Νέστορος· ὅτε δὴ τὸν Ἀχιλλεῖα
 πυρὰν τε τῷ Ἀντιλόχῳ νῆσαι, καὶ πολλὰ ἐς αὐ-
 τὴν σφάζει, τὰ τε ὄπλα καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ
 Μέμνονος ἐπωκαῦσαι αὐτῷ. Τὸ γὰρ τοῦ ἀγῶνος,
 ὃν ἐπὶ Πατρόκλῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν, ἐπὶ πλείον
 καὶ Ἀντιλόχῳ καὶ τοῖς ἀρίστοις νενομίσθαι Φησὶν·
 ὅθεν τεθῆναι μὲν ἐφ' ἑαυτῷ ἐνταῦθα, τεθῆναι δ'
 ἐπ' Ἀχιλλεῖ τε καὶ Πατρόκλῳ, καὶ Ἀντιλόχῳ
 ἐν Ἰλίῳ. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ Ἐκχωρὶ τεθῆναι
 ἀγῶνα δρόμου καὶ τόξου καὶ αἰχμῆς· πάλιν δὲ
 καὶ πυγμὴν, μηδένα ἀποδύσασθαι Τρώων. Τὸ
 μὲν γὰρ οὕτω ἐγίγνωσκον, τὸ δὲ, οἶμαι, ἐφο-
 βούντο.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΑΙ ΣΘΕΝΕΛΟΣ.

Διομήδης καὶ Σθέnelος, ἡλικίας μὲν ταυτὸν εἶ-
 χον· ἥσθη δὲ, ὁ μὲν Καπανείως, ὁ δὲ, Τυδείως,
 οἳ λέγονται τειχομαχοῦντες ἀποθανεῖν, ὁ μὲν,
 ὑπὸ Θηβαίων, ὁ δ', οἶμαι, κεραυνωθείς. Κειμένων
 700. δὲ ἀτάφων τῶν νεκρῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωμά-
 των ἀγῶνα Ἀθηναῖοι ἤρανον, καὶ ἔθαψαν αὐτοὺς
 νικῶντες· τὸν δ' ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, οἱ παῖδες

casae. Hic (o hospes) pulchrum atque optimum interfecisse Antilocho dicitur, dum pro patre Nestore dimicaret. Quando Achillem pyram Antilocho struxisse aiunt, multaque in ipsa mac-tasse: armaque Memnonis, ac caput combussisse. Etenim certamen, quod Patrocli causa Achilles instituit, Antilocho ac fortissimis viris ut plurimum ex instituto factum esse ait. Unde sibi quidem hic, Achilli vero Patrocloque atque Antilocho Ilii certamen institutum ait. Cursus autem, arcusque ac jaculi, Hectoris causa certamen institutum dicitur. Sed luctam ac pugilatum Trojanorum neminem exercuisse. Alterum enim nondum noverant: alteram, puto, metuebant.

DIOMEDES ET STHENELUS.

Diomedes et Sthenelus in eadem quidem erant ætate constituti, sed hic quidem Capanei, ille vero Tydei erat filius, qui dum mœnia oppugnarent Thebana, periisse dicuntur: hic quidem a Thebanis, ille vero fulmine (ut puto) ictus. Cadaveribus autem insepultis jacentibus, pro corporibus quidem certamen Athenienses susceperunt, victoriaque potiti sepulture mandarunt.

ὑπὲρ τῶν πατέρων ἐνίκησαν, ὅτε ἤβησαν. Καὶ τὸ κράτος τῆς μάχης, εἰς Διομήδην τε καὶ Σθέnelον ἦλθεν, ὡς ἀρίστῳ τε καὶ ὁμοίῳ ἄνδρσι. Ὀμηρος δὲ οὐκ ἀξιοῖ σφᾶς τῶν ἴσων. Τὸν μὲν γὰρ λέοντί τε εἰκάζει, καὶ ποταμῷ γεφύρας ἀπάγοντι καὶ ἀνθρώπων ἔργα (καὶ γὰρ οὕτως ἐμάχητο) · ὁ δ' ὄσον θεατῆς τοῦ Διομήδους ἔσθηκε, Φυγῆς τε ξύμβουλος αὐτῷ γιγνόμενος, καὶ ἄρχων φόβου. Καί τοι φησὶν ὁ Πρωτεσίλειος μὴ ἐλάττω τοῦ Διομήδους ἔργα τὸν Σθέnelον, μηδὲ ἐκεῖ, δρᾶσαι · Φιλίαν μὲν γὰρ σφίσιν εἶναι οὐ μείω, ἢ Ἀχιλλεῖ τε καὶ Πατρόκλῳ ἐγένετο · Φιλοτιμειῖσθαι δὲ οὕτω πρὸς ἀλλήλους, ὡς ξύν ἀθυμῖα ἐπανήκειν ἐκ τῆς μάχης τὸν ἀπολειφθέντα τοῦ ἐταίρου. Καὶ τὸ ἔργον δὲ, τὸ ἐς Αἰνείαν τε καὶ Πανδαρὸν, πεπρωῆσθαι αὐτοῖς φησὶν ὁμοῦ · τὸν μὲν γὰρ τῷ Αἰνείᾳ προσπεισῖν, μεγίστῳ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντι, τὸν Σθέnelον δὲ τῷ Πανδάρῳ προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν Ὀμηρον Διομήδει μόνῳ ἐξηρηκέναι ταῦτα, ὥσπερ ἐκλαθόμενον ὄν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ὑπὲρ τοῦ Σθέnelου εἶπε. Τὸ γὰρ,

« Ἡμεῖς τοι πατέρων μίγ' ἀμείνοτες εὐχόμεσθ' »
 » εἶναι,

« Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἶλομεν »

Pro animabus vero, filii jam pubescentes certamen subeuntes, et pro parentibus sunt victoriam consecuti, et totius pugnae robur ad Diomedem ac Sthenelum, utpote optimos ac similes, accessit. At Homerus ipsos haudquaquam pari gloria dignos censet. Hunc enim leoni, fluminisque pontes, atque hominum opera abducenti, ac secum trahenti assimilat: sic etenim pugnabat. Hic vero ut Diomedis spectator stabat, et fugae consultor, et fugere incipiens. Atqui Protesilaus ait, ne illic quidem Sthenelum Diomede minora peregissee facinora. Nam amicitiam quidem inter ipsos haud minorem fuisse ait, quam inter Achillem ac Patroclum fuerit: et usque adeo invicem se ambitiose gessisse, ut uterque ab altero in gerendo bello superatus, invitus atque iniquo animo de praelio rediret: et quod in Aeneam, ac Pandarum peractum est opus, utriusque ait fuisse commune. Hunc etenim in Aeneam Trojanorum maximum incidisse, Sthenelum vero adversus Pandarum certasse, ipsumque superasse. Ceterum Homerum ait perinde atque eorum quae de Sthenelo apud Agamemnonem dixerat, oblitum, haec uni Diomedi adscripsisse. Haec enim Stheneli apud Homerum verba,

Jactamus meliores nos majoribus esse,
Cepimus et Thebarum mania.....

701. Ἄνδρός που ἴσῃ παραπλήσια τούτοις τοῖς ἐν ταῖς Θήβαις ἔργοις καὶ ἐν Ἰλίῳ πρᾶττοντος. Ἔστω κακείνῳ σοι περὶ τοῦ Σθένελου εἰδέναι, ὡς τείχος μὲν οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξεποινήθη ἐν Τροίᾳ, οὐδ' ἐῖσιν. ἧ ἔφραζαντο ἢ τὰς ναῦς ἢ τὴν λείαν, ἀλλὰ τειχομαχίας ᾧδαί ταῦτα Ὀμήρῳ ἐπινοήθησαν, δι' ἃς καὶ τὸ τείχος αὐτῷ ξυνετέθη. Ὀρμη μὲν τοι τειχοποίτας ὁμολογεῖται τὸν Ἀγαμέμνονα εἰσιλθεῖν, μνηίνοντος Ἀχιλλεύως, ἧ πρῶτον ἀντιρηκέναι τὸν Σθένελον εἰπόντα, « ἐγὼ μὲν τοι ἐπι- » τηδεϊότερος τείχη καθαιρεῖν, ἢ ἐγείρειν » ἀντιρηκέναι δὲ καὶ τὸν Διομήδην τῷ τείχει, Φήσαντα, « μεγάλων ἀξιούσθαι τὸν Ἀχιλλέα, εἰ ξυγκλεί- » σαιμιν ἑαυτοὺς λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐκείνος μνήει. » Αἴας δὲ λέγεται, ταυρηδὸν ὑποβλέψας τὸν βασιλέα, « δείλαιε, » εἰπεῖν « τί οὖν αἱ ἀσπίδες; » Καὶ τὸν ἴππων δὲ τὸν κοῖλον παρητέτο ὁ Σθένελος, οὐ τειχομαχίαν τοῦτο εἶναι φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν τῆς μάχης. Τὰ μὲν δὴ μάχιμα ὁμοίως ἦσθην, καὶ ἴσου τοῖς Τρωσὶ φόβου ἄξιοι. Ἐλείπειτο δὲ τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος ξυνεσὶν τε καὶ λόγου ἰσχὺν καὶ καρτερήσεις, ὁπόσαι ψυχῆς τέ εἰσι καὶ σώματος. Ὀργῆς τε γὰρ ἤττων ἦν καὶ ὑπέρφρων τοῦ ὀμίλου καὶ τραχὺς ἐπιωλήτρισθαι, καὶ τὰ

Viri

viri sunt consentanea his quæ ad Thebas peracta sunt, et in Troja peragentis. Liceat et illud tibi de Sthenelo non ignorare, quod nullus quidem ab Achivis ductus est in Troja murus: nec est quo naves, ac prædam sæpiverint: sed ut de muri oppugnatione carmina, hæc ab Homero excogitata sunt, ob quæ murus ab ipso est compositus. consilium enim struendi murum, Agamemnonem irato Achille fatetur incesisse. In qua re primum ait contradixisse Sthenelum dicentem: Ego quidem ad demoliendos muros magis sum idoneus, quam ad erigendos. Diomedem quoque muro adversatum ait, cum diceret, magnifieri Achillem, siquidem postquam ille iratus est, nosmetipsos mœnibus concluderimus. Ajax autem torve regem inspiciens, o timide, dixisse fertur quid igitur prosunt clypei? Cavum præterea equum Sthenelus renuebat; non muri oppugnationem, sed pugnæ furtum hoc esse memorans. In iis quidem quæ ad pugnas pertinent, similes erant, paremque Trojanis terrorem incutiebant. Prudentia vero et orationis vi, corporisque, atque animi continentia Sthenelus a Diomede superabatur. Ira etenim inferior erat, vulgique contemptor, et ad

εἰς τὴν δίκαιται, ἀβρότερον ἢ ἐπὶ στρατοπέδου
 ἐχρῆν, κατεσκευάσθω. Διομήδῃ δὲ τάναντία τούτων
 ἐπαράγγετο. Μιστρίως τε γὰρ πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις
 εἶχε, καὶ ἐκόλαζε τὸ ἐξοιδῶν τῆς ὀργῆς, ὑβρίζων
 τε οὐ ξυνεχάρει τοῖς· πλήθεισιν, οὐδὲ ἀθυμεῖν, αὐ-
 τός τε αὐχμῶν φαίνεσθαι στρατιωτικὸν ἠγεῖτο, καὶ
 τὸ, ὡς ἔτυχε, καθεύδειν ἐπέηκει, σπία τε ἦν αὐτῶ
 τὰ ἐπιτυχόντα, καὶ οὐδὲ οἴνω ἔχαιρει, εἰ μὴ κα-
 θίκοιντο αὐτοῦ οἱ πόνοι. Τὸν δὲ Ἀχιλλεία ἐπέηκει
 702. μὲν, οὐ μὲν ἐξεπέπληκτό γε, οὐδὲ ἐθεράπευεν,
 ὥσπερ οἱ πολλοί. Καὶ ἀνέκραγέ ποτε ὁ Πρωτεσί-
 λειωσ ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔπεσιν, οἷς ὁ Διομήδης πε-
 ποίηται λέγων,

« Μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,

» Μυρία δῶρα δίδους. Ὅ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ

» καὶ ἄλλως. »

Ταῦτα γὰρ τὸν Ὅμηρον, ὡς συστρατιώτην, ἔφη
 εἰρηκέναι, καὶ οὐχ ὡς ὑποτιθέμενον, ἀλλ' αὐτὸν
 ἔστυγεγονότα τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τροίᾳ· τὸν γὰρ Διο-
 μῆδην καθάπτεσθαι τοῦ Ἀχιλλείως παρὰ τὴν μῆ-
 νιν τρυφῶντος εἰς τοὺς Ἕλληνας. Τὰ δὲ εἶδη ἀμφοῖν,
 τὸν μὲν Σθένηλον, εὐμήκη ὁ Πρωτεσίλειωσ εἶδε, καὶ
 ἀνεσπῆκτότα, γλαυκόν τε καὶ γρυπὸν, καὶ οἶον κο-
 μῶντα, ὑπερυθρόν τε καὶ ἔτοιμον τὸ αἶμα· τὸν

increpandum asper. Quæque ad victum spectant, lautius atque deliciosius, quam ut in castris conveniret, præparabat. Sed a Diomede his contraria fiebant. Modeste enim in reprehensionibus sese gerebat, et iræ tumorem castigabat: populisque nec contumeliam inferre, nec trisitari permittebat: quodque ipse squallidus videretur, id militare arbitrabatur: et ut contigerat, somnum capere laudabat. Cibique sibi erant obvia quæque, nec nisi laboribus oppressus vino gaudebat. Achillem autem laudibus quidem prosequabatur, non tamen perterrefactus observabat, ut multi: et illorum quandoque carminum causa exclamavit Protesilaus, quæ Agamemnoni dicens inducitur Diomedes:

Haud e re fuerat Pelidem orare superbam,
Muneribus collatis; nam multa arrogat armis.

Hæc enim Homerum ut commilitonem dixisse ait, nec ut edoctum, sed ut qui cum Achivis in Troja fuerit. Diomedem namque mordere Achillem ait, dum iratus erat, in Græcos deliciantem. Quod autem ad amborum species, Sthenelum quidem procerum atque erectum novit Protesilaus cæsiumque, et adunco naso, et fere comantem subrufumque et sanguine promptum. Diomedem

Διομήδην δὲ, βεβηκότα τε ἀναγράφει καὶ χαροπὸν,
καὶ οὐπω μέλανα, καὶ ὀρθὸν τὴν ῥίνα· καὶ οὐλη
δὲ ἡ κόμη, καὶ ξὺν αὐχμῶ.

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ.

Φιλοκλήτης δ' ὁ Ποίαντος ἐσφράτευσε μὲν ὄψι
τῶν Τρωϊκῶν, ἀρίστα δὲ ἀνθρώπων ἐτόξευσεν, Ἡρα-
κλέους Φασὶ τοῦ Ἀλκμήνης μαθὼν αὐτό. Καὶ κλη-
ρονομήσαι λέγεται τῶν τόξων, ὁπότε Ἡρακλῆς
ἀπιὼν τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, αὐτόν τε παρεσή-
σατο, καὶ τὸ ἐν τῇ Οἴτῃ πῦρ. Τοῦτον ἐν Λήμνῳ
Φασὶν ἄτιμον καταλειφθῆναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ὕδρου
ἐνσκήφαντος αὐτῶ ἐς τὸν πόδα, ὑφ' οὗ νοσεῖν αὐ-
τὸν, ἐπὶ ἀκτῆς ὑψηλῆς ἐν πέτρᾳ κείμενον, καὶ μαν-
τευτὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ἐλθεῖν ὕστερον ἐπὶ τὸν Πάριν,
ὃν ἀποκλείνας, τὴν μὲν Τροίαν ἐλεῖν τοῖς Ἡρα-
κλέους τόξοις αὐθις, ἰαθῆναι δὲ ὑπὸ τῶν Ἀσκλη-
πιαδῶν αὐτός. Ταῦτά Φησιν ὁ Πρωτεσίλειος οὐ
παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἰρησθαι· τὰ τε γὰρ τόξα,
703. τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ὁποῖα ὕμνηται, καὶ τὸν Φι-
λοκλήτην ξυλλαβεῖν αὐτῶ τοῦ ἐν τῇ Οἴτῃ ἄθλου,
τὰ τόξα τε ἀπελθεῖν ἔχοντα, καὶ μόνον ἀνθρώπων
γιγνώσκειν ὡς χρὴ ἔλκειν αὐτὰ, τυχεῖν τε ἀριστείας

vero sedatum ac jucundum describit, nec dum nigrum, et rectum nares; crispa vero et cum squalore coma.

P H I L O C T E T E S.

At Pœantis filius Philoctetes, longe quidem post Trojani belli initium militavit; hominum vero optime sagittas arcu emittebat; id, ut aiunt, ab Hercule Alcmenes filio edoctus, cuius arcum hereditate tunc dicitur consecutus, cum, Hercule humanam exuente naturam, et ipsum et in OËta ignem comparavit. Hunc a Græcis neglectum, et in Lemno destitutum ferunt, cum, natrix ejus pedem invasisset. Ex quo ipsum in alti littoris saxo jacentem ægrotasse aiunt: posteaque adversus Paridem ad Græcos ex oraculo venisse: quem cum interfecisset, Trojam quidem Herculis arcubus rursus captam, ipsum vero ab Æsculapii filiis curatum dicunt. Hæc haud minus quam verum sit fuisse dicta, Protesilaus ait; Herculis enim arcus haud secus ac celebrantur, extitisse memorat: et Philoctetem in OËtæ certamine ipsi Herculi adfuisse, arcusque habentem discessisse: hominumque unum quo adducerentur pacto

λαμπρῶν ἐπὶ τῇ ἀλώσει τοῦ Ἰλίου. Τὰ δὲ τῆς νόσου καὶ τῶν ἰασαμένων αὐτὸν, ἐτέρως λέγει· καταλειφθῆναι μὲν γὰρ ἐν Λήμνῳ τὸν Φιλοκλήτην, οὐ μὴν ἔρημον τῶν θεραπευσόντων, οὐδὲ ἀπερρίμμενον τοῦ Ἑλληνικοῦ· πολλοὺς τε γὰρ τῶν Μελίβοϊαν οἰκούντων, ξυγκαταμεΐναι (στρατηγὸς δὲ τούτων ἦν), τοῖς τε Ἀχαιοῖς δάκρυα ἐπελθεῖν, ὅτι ἀπέλιπε σφᾶς ἀπὸ πολεμικὸς καὶ πολλῶν ἀντάξιος· ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βάλου τῆς Λημνίας, ἐς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἥφαιστος. Ἡ δὲ ἐλαύνει μὲν τὰς μανικὰς νόσους, ἐκραγὲν δὲ αἷμα ἴσχει, ὕδρου δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνου ἔρωε τῶν. Ὅν δὲ ἐτρίβοντο οἱ Ἀχαιοὶ χρόνον ἐν τῷ Ἰλίῳ, τοῦτον ὁ Φιλοκλήτης Εὐνέῳ τῷ Ἰάσωνος ξυνεξήρει τὰς μικρὰς τῶν νήσων, Κάρας ἐξελαύνων, ὑφ' ὧν κατείχοντο. Καὶ μισθὸς τῆς ξυμμαχίας αὐτῷ μοῖρα τῆς Λήμνου ἐγένετο, ἣν Ἄκεσαι ὁ Φιλοκλήτης ἐκάλεσεν, ἐπεὶ δὲ ἐν Λήμνῳ ἰάθη. Ἐκείθεν αὐτὸν Διομήδης καὶ Νεισφόλεμος ἐκόντα ἐς Τροίαν ἦγαγον, ἰκτεύσαντες ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ ἀναγνόντες αὐτῷ τὸν ὑπὲρ τῶν τόξων χρησμὸν ἐκ Λέσβου, ὡς Φοῖβον, ἦκοντα· χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις τῶν Ἀχαιῶν, τῷ τε Δωδωνάϊῳ καὶ τῷ Πυθικῷ, καὶ ὅσα μαντεῖα εὐδὸ-

non ignorasse, præclaraque in Ilii direptione virtutis præmia consecutum : quæ vero ad morbum, et ad eos qui ipsum curarunt pertinent, longe secus dicit. Relictum quidem esse in Lemno Philoctetem, non tamen ab iis destitutum, qui eum essent curaturi, nec à Græcis omnibus neglectum. Eorum enim multos qui Melibœam incolunt, commoratos : horum nanque dux erat : et Achivis lacrymas obortas, quod ipsos vir fortis ac plurimi faciendus reliquisset : a terra autem Lemnia ipsum statim curatum, in quam cecidisse Vulcanus dicitur. Ipsa autem insanos quidem expellit morbos : sanguinis vero profluvium sistit, et ex serpentibus natricis mor sui medetur. Dum autem Græci in Troja morabantur, interea Philoctetes una cum Euneo Jasonis filio parvas capiebat insulas, Cares, a quibus obtinebantur, expellens : cui pars Lemni societatis in bello præmium fuit : quam Philoctetes, quod in Lemno curatus esset, Acesam appellavit. Illinc Diomedes, ac Neoptolemus ad Trojam volentem adduxere, cum pro universis Græcis ei supplicassent, oraculumque de arcibus ex Lesbo (ut ait) profectum recitassent. Uti enim Achivos ait et domesticis oraculis, Dodonæo

κιμα Βοιωτία τε ἦν καὶ Φωκικά. Λέσβου δὲ ὀλίγον
 ἀπεχούσης τοῦ Ἰλίου, ἔσπελλον εἰς τὸ ἐκεῖ μα-
 τεῖον τοὺς Ἑλληνας· ἔγρα δὲ, οἶμαι, ἐξ Ὀρφείως.
 Ἡ κεφαλὴ γὰρ μετὰ τὸ τῶν γυναικῶν ἔργων εἰς
 Λέσβον κατασχοῦσα, ῥήγμα τῆς Λέσβου ᾤκησε,
 704 καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῆ ἔχρησμάφει· ὅθεν ἐχρῶντο τό-
 τε αὐτῇ τὰ μαντικά Λέσβιοί τε καὶ τὸ ἄλλο ξύμ-
 παν Αἰολικόν, καὶ Ἴωνες Αἰολεύσι πρόσσοικοι.
 Χρησμοὶ δὲ τοῦ μαντείου τούτου, καὶ εἰς Βαβυ-
 λῶνα ἀνεπέμψοντο. Πολλὰ γὰρ καὶ εἰς τὸν ἀνω
 Βασιλεία ἢ κεφαλὴ ἦδε. Κύρω τε τῷ ἀρχαίῳ χρησ-
 μὸν ἐντεῦθεν ἐκδοθῆναι λέγεται, « τὰ ἐμὰ, ᾧ
 » Κῦρε, σά. » Καὶ ὁ μὲν οὕτως ἐγίγνωσκεν, ὡς
 Ὀδρύσας τε καὶ τὴν Εὐρώπην καθέξων, ἐπεὶ οὐδὲ
 Ὀρφεὺς ποτε μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατοῦ γε-
 νόμενος, ἀνά τε Ὀδρύσας ἴσχυσεν ἀνά τε Ἑλληνας,
 ὁπόσοι τελεταῖς ἐθείαζον. Ὁ δ', οἶμαι, τὰ ἑαυτοῦ
 πείσεσθαι ἐδήλου τὸν Κῦρον. Ἐλάσας γὰρ Κῦρος
 ὑπὲρ ποταμὸν Ἰσθρον, ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ
 Ἰσσηδόνας (τὰ δὲ ἔθνη ταῦτα Σκύθαι), ἀπέθανε
 τε ὑπὸ γυναικός, ἢ τούτων ἦρχε τῶν βαρβάρων,
 καὶ ἀπέβημεν ἢ γυνὴ τὴν Κύρου κεφαλὴν, καθάπερ
 αἱ Θραῦται τὴν Ὀρφείως. Τοσαῦτα, ξένη, περὶ τοῦ
 μαντείου τούτου, τοῦ Πρωτεσίλειώ τε καὶ Λεσβίαν
 scilicet

scilicet et Pythico, et quæcunque Bœotica sive Phocica probarentur, vaticinia. Lesbo autem haud procul ab Ilio distante, ad oraculum illic existens miserunt. Dabat autem responsa ex Orpheo. Caput enim post mulierum facinus Lesbo appulsum specum habitavit, et in cava humo vaticinabatur. Unde Lesbii, cæterique Æoles, atque his finitimi Iones, ipso ad vaticinia utebantur. Responsa autem hujus vaticinii et Babylona mittebantur. Multa etenim Persarum quoque regi caput hoc cecinit : Cyroque vetusto editum inde oraculum ferunt : *Mea, o Cyre tua*. Et hic quidem sic interpretabatur, utpote Odrysas atque Europam occupaturus : quandoquidem Orpheus una cum sapientia potentiam quoque adeptus per Odrysas plurimum valuit, ac Græcos, quotquot mysteria celebrant. Ipse vero (ut puto) sua ipsius Cyrum passurum indicabat. Profectus enim Cyrus ultra Istrum fluvium adversus Massagetas atque Issedones, Scythicas gentes, a muliere, quæ his barbaris imperabat, interfectus est, Cyrique caput mulier abscidit, ut et Thressæ mulieres Orphei. Atque hæc quidem (o hospes) de hoc oraculo a Protesilao, ac Lesbiis audiui. Philoctetem autem non modo non ægrotantem,

ἤκουσα. Ἐλθεῖν δὲ εἰς Τροίαν τὸν Φιλοκλήτην, οὔτε νοσοῦντα, οὔτε νεοσηκότι ὄμοιον, ἀλλὰ πολὺν μὲν ὑφ' ἡλικίας ἐξήκοντα γάρ που ἔτη γεγονέαι, σφριγῶντα δὲ παρὰ πολλοὺς τῶν νέων, βλέπειν τε δεινότατα ἀθρόων, καὶ φθίγγεσθαι βραχυλογώτατα, καὶ ὀλίγοις τῶν βουλευμάτων ζυγντίθεσθαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΝΕΛΕΩΣ.

Ἄγαμέμνονα δὲ καὶ Μενέλεων οὔτε τὸ εἶδος ὁμοίω γενέσθαι φησὶν, οὔτε τὴν ῥώμην· τὸν μὲν γὰρ ἐν αὐτουργίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι, μαχόμενόν τε οὐδενὸς τῶν ἀρίστων ἥττον, καὶ ὅποσα εἰς βασιλείᾳ ἦκει πράττοντα, γινώσκειν τε αὐτὸν ἂν χρὴ τὸν ἄρχοντα, καὶ ὃ, τι ἕτερος γνώη πείθεσθαι, πρίστων τε τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ, καὶ δι' αὐτὸ τὸ εἶδος· σιμνὸν γὰρ καὶ μεγαλοπρεπεῖ φάινεσθαι, καὶ οἷον ταῖς Χάρισι θύοντα· τὸν δὲ Μενέλεων, μάχεσθαι μὲν μετὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀποχρησθαι δὲ τῶ ἀδελφῷ πάντα, καὶ τυγχάνοντα προθύμου τε καὶ εὐνου τοῦ Ἄγαμέμνονος, ὅμοις βασι-

705. καίνειν αὐτῷ καὶ ὄν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἱερατῆν, ὑπὸ τοῦ ἄρχειν μὲν καὶ αὐτὸς ἐθέλειν, μὴ ἀξιοῦσθαι δέ. Τὰν γοῦν Ὀρέσῃν, Ἀθήνησι μὲν καὶ παρὰ τοῖς

sed ne ægrotanti quidem similem, ad Trojam venisse, sed ætate quidem canum, utpote sexaginta fere annos natum, sed præter multos juvenes vigentem, hominumque acerrime cernere, et brevissima loqui, paucisque consiliorum assentiri.

AGAMEMNON ET MENELAUS.

Agamemnonem autem, ac Menelaum, nec specie nec robore fuisse similes ait: hunc quidem in bellicis operibus versatum ipsum, optimorum nemine deterius pugnantem, et quæcunque ad regem pertinent, agentem: et cum ipsum, quæ principem oporteat, cognoscere, tum si quid alius cognosceret, parere; Græcorumque imperio ipsa etiam forma ornamento esse. Gravem enim ac magnificum videri, ut qui Gratiis sacrificaret. Menelaum vero pugnare quidem Græcorum quam plurimis deterius; abuti vero in omnibus fratre: et licet promptum ac benevolum Agamemnonem experiretur, ipse tamen invidere, et si quæ etiam pro ipso egisset; quod imperare quidem et ipse vellet, imperio vero dignus haudquaquam duceretur. Itaque Orestem Athenis

Ἕλλησιν εὐδοκιμοῦντα, ἐπειδὴ τῷ πατρὶ ἐτι-
μώρησεν, ἐν δὲ τῷ Ἄργει κινδυνεύοντα, βληθέντα
ἀν περιεΐδειν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, εἰ μὴ Ὀρέστῃς
ἐμπεισὼν τούτοις μετὰ ξυμμάχων Φωκίων, τοὺς
μὲν ἐτρέψατο, τοὺς δὲ καταπλήξας, τὴν ἀρχὴν
τοῦ πατρὸς, καὶ ἄκοντος τοῦ Μενέλεω, κατεκτή-
σατο. Κομᾶν δὲ τὸν Μενέλεω μειρακιωδῶς Φησὶν,
ἐπεὶ δὲ ἡ Σπάρτη ἐκόμα, ξυγγιγνώσκειν αὐτῷ
τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιχωριάζοντι. Οὐδὲ γὰρ τοὺς ἀπὸ
Εὐβοίας ἦγοντας ἐτάθραζον, καὶ τοὶ γελοίως κο-
μῶντας. Διαλεχθῆναι δὲ αὐτὸν ῥᾶστα ἀνθρώπων
Φησὶ καὶ βραχυλογώτατα, ξυγκεραννύοντα ἡδο-
νὴν τῷ λόγῳ.

Ι Δ Ο Μ Ε Ν Ε Τ Σ.

Κρῆτα Ἰδομενέα ὁ Πρωτεσίλεωσ οὐκ οἶδεν ἐν
Ἰλίῳ, ἀλλ' ἐν Αὐλίδι ὄντων, πρὸς βίαν ἀφικέσθαι
παρ' Ἰδομενέωσ Φησὶν, ὑπισχυομένου τὸ Κρητῶν
ξυμμαχικόν, εἰ ξυμμετέχοι τῆσ ἀρχῆσ τῷ Ἀγα-
μέμνονι· τὸν μὲν δὴ Ἀγαμέμνονα σωφρόνωσ τε
ἀκοῦσαι ταῦτα καὶ παραγαγεῖν τὸν ἦγοντα· τὸν
δὲ, λαμπρῶ τῇ Φωνῇ καὶ Φρονηματώδει, « ὦ
« Ἀχαιοί, » Φάσαι « ἀνὴρ τὴν Μίνω τοῦ Κρητὸσ

quidem, atque apud Græcos illustrem, postquam patrem ultus est, Argis vero periclitantem, neglexisset ab Argivis lapidibus petatum, ni Orestes una cum Phocensibus auxiliantibus hos invadens, partim quidem evertisset, partim vero perterrefactis, patris imperium, invito etiam Menelao, adeptus fuisset. Adolescentium autem more nutrisse comam Menelaum ait: sed quod Sparta comam promitteret, ipsi Achivos patrium morem servanti ignovisse. Neque enim ex Eubœa profectos, licet ridiculose comantes, increpabant. Disservisse autem hominum facillime dicit, ac brevissime, suavitatem orationi commiscentem.

I D O M E N E U S.

Cretensem Idomeneum Protesilaus non vidit in Ilio, sed Græcis in Aulide existentibus legationem ab Idomeneo venisse ait, Cretensium in bello societatem pollicitante, si Agamemnonis imperii particeps fieret: tunc Agamemnonem quidem hæc modeste audivisse, legatumque in concionem adduxisse: ipsum vero clara voce ac elata dixisse: O Achivi, vir Minois Cretensis imperium habens,

» ἀρχὴν ἔχων, δίδωσιν ὑμῖν ξυμμάχους ἑκατὸν
 » πόλεις, καὶ ὡς τὴν Τροίαν ἐλεῖν παίζοντας.
 » Ἄξειοι δὲ ξυντετάχθαι τῷ Ἀγαμέμνονι, καὶ
 » ἄρχειν ὑμῶν, ὥσπερ οὗτος. » Πρὸς ταῦτα εἰ-
 » πόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος, « Ἐγὼ δὲ καὶ πάσης
 » τῆς ἀρχῆς παραχωρεῖν ἔτοιμος, εἰ βελγίων ἐμοῦ
 » φαίνοιτο, » παρελθεῖν Φησὶ τὸν Τελαμῶνος
 Αἴαντα, καὶ διαλεχθῆναι ᾧδε · « Ἡμεῖς, Ἀγά-
 » μενον, δεδώκαμέν σοι τὴν ἡγεμονίαν, ὑπὲρ
 » εὐταξίας τοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ μὴ πολλοὺς
 706. » ἄρχειν. Στρατεύομεν δὲ οὐχ ὑπὲρ τοῦ δουλείης
 » ἢ σοὶ ἢ ἑτέρῳ, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ καταδουλώσα-
 » σθαι Τροίαν, ἣν λάβοιμεν, ᾧ Θεοὶ, λαμπρὰ
 » καὶ καλὰ ἐργασάμενοι. Τοιοῦτοι γὰρ ἐσμεν τὰς
 » ἀρετὰς, οἳοι Τροίαν μὲν ἐσπουδακότες λαβεῖν,
 » Κρήτην δὲ παίζοντες. »

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ.

Αἴαντα δὲ τὸν Λοκρὸν, τὰ μὲν πολέμια Φησὶ
 κατὰ Διομήδην τε καὶ Ἰδίνελλον γεγονέναι, ξυν-
 τὸν δὲ ἦτις δόξει, προσέχην τε αὐτὸν τῷ Ἀγα-
 μέμνονι · « πατρός τε γὰρ εἶμι Λοκρεῖν δυνάτα-
 » τάτου, στρατιᾶν τε οὐκ ἀφανῆ ἄγειν, οὐδὲ

centum vobis dat socias in bello civitates, et ut ludentes Trojam capiatis : ceterum dignum censeat, ut æquo cum Agamemnone jure vobis imperet. Ad hæc cum Agamemnon dixisset : Ego et universo cedere imperio paratus sum, si me visus præstantior fuerit : accessisse ait Telamonis filium Ajacem, atque ita disseruisse : Nos tibi, Agamemnon, imperium tradidimus, et ut exercitus in ordine contineatur, et ut pauci nobis imperent. Militamus autem, non ut tibi, aut alii serviamus, sed ut Trojam in servitutem redigamus : quam utinam capiamus, o Dii, cum præclara ac pulchra fecerimus. Tales enim virtute sumus, qui Trojam quidem laborando, Cretam vero ludendo capiamus.

A J A X L O C R E N S I S.

Locrensem autem Ajacem in bellicis quidem rebus Diomedis, ac Stheneli æmulum fuisse ait, sed minus prudentem existimatum, nihilque Agamemnoni obsequentem, utpote qui diceret se ortum patre Locrensi fortissimo, neque adduxisse exercitum ignobilem, nec sponte

» δουλεύουσιν ποτὲ ἐκὼν οὔτ' ἂν Ἀτρείδαις οὔτ'
 » ἄλλω οὐδενί, ἔσθ' ἂν ἦδε ἀσπράσῃη, » τὴν
 αἰχμὴν δεικνὺς ταῦτ' ἔλεγε, γοργὸν βλέπων,
 καὶ ἀναχαιτίζων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης
 ἐτοίμου. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἔφασκεν, ὅσοι προσ-
 εἶχον τῷ Ἀγαμέμνονι, ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἤκειν,
 ἑαυτὸν δὲ, ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης· δεῖν γὰρ δὴ Ἑλ-
 ληνας ὄντας κρατεῖν βαρβάρων. Εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ
 χειροῖθι δράκοντα, πεντάσπηχυν τὸ μῆκος, ὃν ξυμ-
 πίνειν τε καὶ ξυνεῖναι τῷ Αἴαντι, καὶ ὀδῶν ἠγεῖ-
 σθαι, καὶ ξυνομαρτεῖν, οἷον κύνα. Τὴν δὲ Κασάν-
 δραν ἀποσπᾶσαι μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἔδους,
 προσκειμένην τῇ Διῷ καὶ ἰκετεύουσαν, οὐ μὴν
 βιάσασθαι γε, οὐδὲ ὑβρίσαι ἐς αὐτὴν ὅποσα οἱ
 μῦθοι ἐπιψεύδονται, ἀλλ' ἀπαγαγεῖν μὲν ἐς τὴν
 ἑαυτοῦ σκηνὴν, τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἰδόντα τὴν
 Κασάνδραν (πρὸς γὰρ τῇ ᾧρα καὶ κατέστρωτο
 παρὰ τῆς τέχνης), ἀλῶναί τε δὴ αὐτίκα τῆς κό-
 ρης, καὶ ἀφελῆσθαι αὐτὴν τὸν Αἴαντα. Ἐριδός τε
 αὐτοῖς ἐν τῷ δασμῷ γενομένης, ὃ μὲν ἠξίου ἑαυ-
 τοῦ εἶναι ἂ εἶλεν, ὃ δὲ οὔ τ' ἀπεδίδου καὶ ἀσε-
 βῆσαι αὐτὸν ἐς τὴν Ἀθηνᾶν ἔφασκε. Καθεῖντο δὲ
 τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοὶ ἐς τὸ Ἑλληνικόν,
 707. διὰ τὸ αἰεὶ πρὸς τὸν Αἴαντα ἔχθος τὴν Διὸς
 aut

ant Atridis, aut cuiquam alii unquam servitūrum, *donec hæc fulgeat*, hastam ostentans, hæc dicebat, horrendum spectans, comamque quatiens præ mentis promptitudine: et cæteros quidem, quicumque Agamemnoni obtemperarent, pro Helena, seipsum vero pro Europa venisse dictitabat: decere enim ut Græci barbaris præstent, atque imperent. Fuisse autem ipsi et mansuetum, ac cicurem draconem in septem cubitos porrectum, una cum Ajace et bibentem et versantem, viasque præeuntem, atque ut canis consequentem. Cassandram autem extraxisse quidem a Palladis simulacro, Deæ inhærentem, ac supplicantem: non tamen violasse, nec vitium intulisse, ut fabulæ mentiuntur: sed adduxisse quidem ad suum ipsius tentorium: Agamemnonem vero, cum Cassandram vidisset (nam ad pulchritudinem ingenitam arte quoque exornata erat), puellæ amore confestim fuisse captum, ipsamque Ajaci eripuisse: orta que in prædæ partitione contentione, hic quidem sua esse censebat, quæ ceperat: ille vero non modo non reddebat, verum et adversus Deam impie fecisse ipsum dictitabat. Dimissi autem sunt ab Agamemnone per Græcorum exercitum, qui huiusmodi dis-

πολλὰ καὶ ἄτοπα ἐπισημαίνειν ὑπὲρ τῆς κόρης,
καὶ ἀπολείσθαι τὴν στρατιάν, εἰ μὴ ἀπολέσειν
αὐτόν. Ὁ δ' ἐνθυμηθεὶς, ὅπως Αἴαντα μὲν ἀπώ-
λισεν ἄδικος κρίσις, Παλαμίδην δὲ οὐδὲν ἢ σο-
φία ὤνησε τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν διαβληθέντα,
ἀποδράναι νύκτωρ ἐν πορθμείῳ οὐ μέγαλω, χει-
μῶνός τε καὶ ὡς ἔτυχεν ὅτε δὴ πλείων εὐθὺ Τή-
νου τε καὶ Ἄνδρου, πρὸς Γυραῖς ἀπέθανεν. Ἄγχι-
λίας δὲ τοῦ πάθους ἐς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐλθούσης,
ὀλίγους μὲν αὐτῶν σίτου ἄψασθαι, πάντας δὲ
ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ χεῖρας ἄρασθαι, προσεσχ-
κότας τε τῇ θαλάττῃ ἀνακαλεῖν αὐτὸν καὶ ὀλο-
φύρεσθαι, καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ὀργῇ ἔχειν,
μονοноῦ χερσὶ πράξαντα τὴν ἀπαύλειαν τοῦ Αἴαν-
τος ἑναγισμάτων τε αὐτὸν τυχεῖν, ἃ μὴ πο-
ῖε πνέχθη πρότερον μήτε μὴν ὑσπερον ἀνθρώπων
μηδενί, μηδὲ ὁπόσους ναυμαχίας ἀφανεῖς ἔσχον.
Ἐς γὰρ Λοκρίδα ναῦν ἢ τὸν Αἴαντα ἦγε, ξύλα
νήσαντες ὥσπερ ἐς πυρὰν, ἔσφαξαν μέλανα πά-
τα, καὶ στείλαντες αὐτὴν ἰσθίοις μέλασι καὶ τοῖς
ἄλλοις ὁπόσα ἐς τὸ πλεῖν εὔρηται, ξυνεῖχον πεί-
σμασιν ἔσπε πνεῦσται τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀνεμον,
ὄν περὶ ὀρθρὸν μέλισσα ἢ Ἴδη ἀποστέλλει. Ἐπεὶ
δὲ ἡ ἡμέρα διεφαίνετο καὶ κατήει τὸ πνεῦμα,

pergerent sermones : ob perpetuum in Ajacem odium , Deam multa atque horrenda pro puella portendere , exercitumque , ni ipsum perderet , esse periturum . Hic vero recordatus quod Ajacem quidem iniquum perdiderit judicium , Palamedi vero nihil sapientia profuisset , quin lapidibus petitus occideret , noctu cymba haud magna , tempestateque existente , et ut fors tulit , aufugit : cum interea recta ad Tenum atque Andrum navigans , juxta Gyras interiit . Cujus calamitatis nuncio ad Græcos delato , paucos quidem ipsorum cibum attigisse ait : omnes vero ut pro viro strenuo manus ad sidera sustulisse , marique intentos ipsum appellasse , atque luxisse ; Agamemnonique , quod tantum non manibus Ajacem occidisset , fuisse iratos ; ipsumque justa consecutum , quæ nec unquam antea , nec postea cuiquam oblata sunt , ne iis quidem qui in bello navali periere . Congestis enim in Locrensem navim , quæ Ajacem vexerat , lignis , utpote in pyram , nigra omnia mactarunt , et cum velis ipsam nigris , cæterisque quæ ad navigandum inventa sunt exornassent , rudentibus tantisper continere , donec ventus a terra spiraret , quem maxime Ida sub crepusculum mittit . Postquam

πῦρ ἐς τὴν κοίλην ναῦν ἐνῆκαν, ἔπαλει τε δὴ με-
τιωρίζουσα ἐς τὸ πέλαγος, καὶ οὐρανὸν ἡλίου ἀνί-
σχοντος, αὐτὴ τε κατεφλέχθη, καὶ ὅποσα τῷ
Αἴαντι ἔφερε.

Χ Ε Ι Ρ Ω Ν.

Χείρωνας δὲ τὸν ἐν Πηλίο, γενέσθαι μὲν Φησι
ἀνθρώπων ὅμοιον, σοφὸν δὲ καὶ λόγους καὶ ἔργα
(θῆρας τε γὰρ ποικίλης ἤσθητο, καὶ τὰ πολε-
μικὰ ἐπαίδευε, καὶ ἰατρικοὺς ἀπέφαινε, καὶ μου-
σικοὺς ἤρμωζε, καὶ δίκαιους ἐπαίοι.) , βιῶναι τε
ἐπὶ μύκιστον, Φοιτῆσαι δὲ αὐτῷ Ἀσκληπιὸν, Τι-
λαμῶνά τε καὶ Πηλέα, καὶ Θησία, θαμίζειν δὲ
καὶ Ἡρακλέα τῷ Χείρωνι, ὅτε μὴ ἀπαύγοιεν αὐ-
208. τὸν οἱ ἄθλοι. Μετασχῆν δὲ τῆς τοῦ Χείρωνος ὁμι-
λίας καὶ αὐτὸς Φησι Παλαμῆδαι ἅμα καὶ Ἀχιλ-
λεῖ καὶ Αἴαντι.

Π Α Λ Α Μ Η Δ Η Σ.

Καὶ τὰ τοῦ Παλαμῆδους ὥσδε ἀπαγγέλλει·
αὐτομαθῆ ἀφικέσθαι αὐτὸν, καὶ σοφίας ἤδη γυ-
γυμνασμένον, καὶ πλείω γιγνώσκοντα ἢ ὁ Χείρων.
Πρὸ γὰρ δὴ τοῦ Παλαμῆδους, ὥρας μὲν οὐρα

autem illuxit dies, et spiritus descenderat, ignem cavæ navi indidere, quæ in altum sublata pelagus, nondum oriente sole, et ipsa cremata est, et quæcumque Ajaci vehebat.

G H I R O N.

Cæterum Chironem in Pelio habitantem, fuisse quidem (ait) homini similem, verbis vero ac factis sapientem. Etenim variæ erat venationis studiosus, remque docebat militarem, necnon et medicos reddebat, ac musicos concinnabat, æquosque faciebat: diutissimeque vixisse ait. Operam autem ipsi dedisse *Æsculapium*, *Telamonem*, *Peleumque*, ac *Theseum*: *Herculem* præterea *Chironem* [frequentasse, cum certamina ipsum haud abducerent: participem quoque se *Chironis* consuetudinis una cum *Palamede*, *Achilleque* atque *Ajace* fuisse asserit.

P A L A M E D E S.

Et quæ ad *Palamedem* pertinent, sic refert: nullo præceptore eruditum ad *Trojam* ipsum venisse et, sapientia jam exercitatum, pluraque quam *Chiron* scientem. Nam ante *Palamedem*

ἦσαν οὔσαι, μνηῶν δὲ οὔσαι κύκλος, ἐνιαυτὸς δὲ οὔσαι ὄνομα ἦν τῷ χρόνῳ, οὐδὲ νόμισμα ἦν, οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα, οὐδὲ ἀριθμεῖν, σοφίας δὲ οὔσαι ἔρωσ, ἐπεὶ μήποτ' ἦν γραμμῶματα. Βουλαμένου δὲ τοῦ Χείρωνος ἄλλα τε καὶ ἰατρικὴν διδάσκειν αὐτὸν, « ἐγὼ, » ἔφη « ὦ Χείρων, ἰατρικὴν οὐκ οὔσαι μὲν, ἠδέως ἂν εὔρον, εὐρημένην δὲ οὐκ ἀξιῶ μαθάνειν. Καὶ ἄλλως τὸ ὑπέρσοφόν σου τῆς τέχνης ἀπήχθηται μὲν Διῖ, ἀπήχθηται δὲ Μοίραις. Καὶ διήειν ἂν τὰ Ἀσκληπιοῦ, εἰ « μὴ ἐνταῦθα ἐβέβλητο. » ὄντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι, πετρίους εὔρον, οὐ ράβθυμον παιδιάν, ἀλλ' ἀγχίνουν τε καὶ εἴσω σπουδῆς. Τὸν δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς τῶν ποιητῶν εἴρηται, ὡς στρατεύοι μὲν ἐπὶ τὴν Τροίαν ἢ Ἑλλάς, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν Ἰθάκῃ μακίαν πλάττοιτο, καὶ πρὸς ἀρότρῳ εἶη βοῦν ἕσπεω ξυμβάλων, Παλαμίδης τε αὐτὸν ἐλόγξιε τῷ Τηλεμάχῳ, οὐ Φησιν ὑγιᾶ εἶναι· προθυμότηατα γὰρ δὴ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐς Αὐλίδα ἐλθεῖν, καὶ 709. ὄνομα ἤδη αὐτοῦ παραδεδοσθῆαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ δεινότητι· διενεχθῆναι δὲ αὐτὸν τῷ Παλαμίδει ἐντεῦθεν. Ἐκλειψις ἡλίου ἐν Τροίᾳ ἐγένετο, καὶ ὁ στρατὸς ἄθυμοι ἦσαν, λαμβάνοντες τὴν διοσημείαν ἐς τὰ μέλλοντα. Παρελθὼν οὖν ὁ Παλαμίδης αὐτό

nondum erant nec horæ, nec mensium orbis, temporique annus nondum erat nomen: nec signata adhuc erat pecunia, nec pondera, nec mensuræ, atque numeri: nec dum sapientiæ amor, quandoquidem nondum erant literæ. Volente autem Chirone cum alia, tum vel maxime medicinam ipsum edocere: ego, inquit, o Chiron, libenter quidem medicinam minime existentem invenissem, inventam vero haud opto percipere: et alioqui nimia tuæ artis sapientia, tam Jovi, quam Parcis est odio: et quæ Æsculapio acciderint percurrissem, nisi hic fulmine ictus fuisset. Græcis autem in Aulide existentibus, tesseræ excogitavit, ludum non modo non desidem, verum solertem, ac non sine studio. Sermonem autem a poetarum nonnullis celebratum, quod scilicet Græcia quidem in Trojam expeditionem faceret, Ulysses vero in Ithaca insaniam simularet, et ad aratrum bovem equo jungeret, Palamedesque eum Telemacho jumentis opposito redargueret, minime esse sanum ac verum asserit. Promptissime enim in Aulidem venisse Ulyssem, nomenque ipsius jam apud Græcos quod acerrimus esset orator, celebre erat. Inter ipsum autem, ac Palamedem, hinc ortum est dissidium. Solis defectus in Troja factus est, et exercitus tristis, ac mæstus erat, cum

τε τὸ πάθος τοῦ ἡλίου διεξῆλθε, καὶ ὅτι τῆς
 σελήνης ἐπαποτρεχούσας αὐτὸν ἐξαμαυραῦται, καὶ
 ἀχλὺν ἔλκει. « Κακὰ δὲ, εἴ τινα σημαίνει, ταῦτα
 » δὴ που, » ἔφη « οἱ Τρώες πείσσονται. Οἱ μὲν
 » γὰρ ἀδίκων ἤρξαν, ἡμεῖς δὲ ἀδικούμενοι ἦκο-
 » μεν. Προσέκει δὲ καὶ ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ εὐχε-
 » σθαι, πᾶλλον αὐτῷ καταθύσαντας λευκόν τε
 » καὶ ἄνετον. » Ταῦτα τῶν Ἀχαιῶν ἐπαυσιπαι-
 των, καὶ γὰρ ἠτήρητα τῶν τοῦ Παλαμῆδους λό-
 γων, παρελθὼν ὁ Ὀδυσσεύς, « ἂ μὲν χρὴ εἶπαι »
 ἔφη « ἢ ὁ, τι εὐχεσθαι ἢ ὅτι, Κάλχχος ἐμαί.
 » Μαντικῆς γὰρ τὰ τοιαῦτα. Τὰ δὲ ἐν τῷ οὐ-
 » ρανῷ καὶ ἦτις τῶν ἀστρον ἀταξία τε καὶ
 » τάξις, Ζεὺς οἶδεν, ὑφ' οὗ ταῦτα κεκόσμηται
 » τε καὶ εὐρηται. Σὺ δὲ, Παλάμηδες, ἦτρον
 » ληρήσεις, προσέχων τῇ γῆ μάλλον, ἢ τὰ ἐν
 » τῷ οὐρανῷ σφριζόμενος. » Ἐπολαβὼν οὖν ὁ
 Παλαμῆδης, « εἰ σοφὸς ἦσθα, » εἶπεν « ὦ Ὀδυσ-
 » σεῦ, Ξυνήκας ἂν ὅτι μηδεὶς ἂν σοφὸν τι περὶ
 » τῶν οὐρανίων εἴποι, μὴ πλείω περὶ τῆς γῆς
 » γιγνώσκων. Σὲ δὲ ἀπολελεῖσθαι τούτων οὐκ
 » ἀπιστῶ. Φασὶ γὰρ ὑμῖν τοῖς Ἰθακησίοις, μήτε
 » ὥρας εἶναι, μήτε γῆν, » Ἐκ τούτων ὁ μὲν
 Ὀδυσσεύς ἀπαῆλθεν ὀργῆς πλείως, ὁ δὲ Παλα-
Jovis

Jovis signum ad futura perciperet. Progressus igitur Palamedes ipsum solis affectum exposuit, quod scilicet luna subtercurrente ipse obscuretur ac caliginem contrahat: quod si quæ mala portendit, hæc (inquit) Trojani procul dubio patientur. Nam hi quidem injuriam inferre cœperunt, nos vero injuria affecti venimus. Oportet autem ut orienti soli supplicemus, eique pullum candidum atque indomitum immolemus. Hæc cum Græci Palamedis rationibus victi collaudassent, processit in medium Ulysses, et, quæ (inquit) sacrificare, quidque precari, et quem oporteat, dicet Calchas. talia enim ad divinationem spectant. Quæ vero in cœlo sunt, et utrum astrorum sit ordo, an non, novit Jupiter, a quo hæc et distincta, et inventa sunt. Tu autem, o Palamedes, minus nugaberis, si humo magis animum intenderis, quam quæ in cœlo sunt, excogitaveris. Cui respondens Palamedes, si (inquit) sapiens esses Ulysses, intelligeres utique neminem de cœlestibus sapienter posse disserere, quin multo plura de terrestribus cognoverit. Te autem his deficere haud diffido. Aiunt enim vobis Ithacensibus nec horas esse, nec tellurem. Ex his Ulysses ira plenus discessit,

μέδης εἰς πρὸς βασιλεύοντα ἤδη παρασκευάζων
 ἑαυτὸν. Ἐν ἐκκλησίᾳ δὲ ποτε τῶν Ἀχαιῶν ὄντων,
 γέρανοι μὲν ἔτυχον πετόμεται τὸν εἰωθότα ἑαυταῖς
 τρόπον. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν Παλαμῆδην βλέ-
 ψας, « αἱ γέρανοι » ἔφη « μαρτύρονται τοὺς
 » Ἀχαιοὺς, ὅτι αὐταὶ γράμματα εὔρον, οὐχὶ
 710. » σύ. » Καὶ ὁ Παλαμῆδης, « ἐγὼ γράμματα
 » οὐχ εὔρον, » εἶπεν « ἀλλ' ὑπὸ αὐτῶν εὑρέθη.
 » Πάλαι γὰρ ταῦτα ἐν Μουσῶν οἴκῳ κείμενα
 » ἰδεῖτο ἀνδρὸς τοιούτου. Θεοὶ δὲ τὰ τοιαῦτα
 » δι' ἀνδρῶν σοφῶν ἀναφαίνουσι. Γέρανοι μὲν οὖν
 » οὐ μεταποιοῦνται γραμμάτων, ἀλλὰ τάξιν
 » ἐπαινοῦσαι πέτονται. Πορεύονται γὰρ εἰς Λι-
 » βύην, ξυνάψουσαι πόλεμον σμικροῖς ἀνθρώποις.
 » Σὺ δ' οὐδὲν ἂν περὶ τάξεως εἴπωις· ἑτακτεῖς
 » γὰρ τὰς μάχας. » Διτίαν δὲ, αἶμαι, ξένη, ὃ
 Ὀδυσσεὺς εἶχεν, αἷς, εἴ ποιν Ἐκτορα ἢ Σαρπηδόνα
 ἢ Λινείαν ἴδοι, καταλιπὼν τὴν τάξιν καὶ μεθι-
 στήμιος πρὸς τὰ ρασιάνην ἔχοντα τοῦ πολέμου.
 Μειρακιώδης δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας δέξας, καὶ
 πρῶτος νέου τοῦ Παλαμῆδους ἔτληθαι, ἐπι-
 τέχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς πρὸς τὸν
 Ἀχιλλεῖα τοὺς Ἀχαιοὺς μίσησάντι. Δινεχθῆναι δὲ
 πάλιν αὐτοὺς ἐκ τοιούτου Φησι. Λύκοι καταβαί-

Palamedes vero, ut adversus invidentem jam seipsum præparans. In concione autem Græcis aliquando existentibus contigit, ut grues solito volarent more : Ulysses autem in Palamedem respiciens, Grues, inquit, Græcos testantur, se, non te, literas invenisse. Et Palamedes : ego (inquit) literas minime inveni, verum ab ipsis inventus sum. Jam diu in Musarum domicilio sitæ, hujusmodi indigebant viro. Nam Dii talia per viros sapientes in lucem edunt. Grues autem sibi literas haud vindicant, sed ordinem laudantes volant. In Libyam enim profiscuntur, bellum cum parvis hominibus conflaturæ. Tu autem de ordine nihil dixeris. Nullum enim in præliis servas ordinem. Nam Ulyssi vitio dabatur (o hospes) quod sicubi Hectorem, aut Sarpedonem, aut Æneam vidisset, ordinem desereret, seque ad faciliora prælii transferret. Infantissimus autem in concione visus, et senior a juvene superatus, ipsi inimicavit Agamemnonem, utpote Græcos ad Achillem tradurenti. Ipsos rursus ex hoc inimicitias exercuisse ait. Lupi ex Ida descendentes, ferentibus sarcinas pueris, et quæ

νοντες ἐκ τῆς Ἰδης ἐσπόντο τὰ σκευοφόρα παιδά-
 ρια, καὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ περὶ τὰς σκηνάς. Ὁ
 μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς ἐκέλευσεν ἀραμένους τόξα τε καὶ
 ἀκόντια, φοιτᾶν ἐς τὴν Ἰδην ἐπὶ τοὺς λύκους.
 Ὁ δὲ Παλαμίδης, « ὦ Ὀδυσσεῦ, » ἔφη « τοὺς
 » λύκους ὁ Ἀπόλλων προοίμιον λοιμοῦ ποιεῖ-
 » ται, καὶ τοξεύει μὲν αὐτοὺς, καθάπτει τοὺς
 » ὀρέας τε καὶ τοὺς κύνας ἐνταῦθα. Πέμπει δὲ
 » πρότερον παρὰ τοὺς νοσήσοντας, εὐνοίας ἔνεκα
 » τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ φυλάξασθαι. Εὐχά-
 » μεθα οὖν Ἀπόλλωνι Λυκίῳ τε καὶ Φυξίῳ, τὰ
 711. » μὲν Θηρία ταῦτα, τοῖς ἑαυτοῦ τόξοις ἐξελεῖν,
 » τὴν νόσον δὲ ἐς αἴγας, Φασι, τρέψαι. Καὶ
 » ἡμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ἐπιμιλώμεθα ἡμῶν
 » αὐτῶν. Δεῖ γὰρ τοῖς φυλαττομένοις τὰ λοι-
 » μώδη διαίτης λεπτοῦς καὶ κινήσεων ξυττόνων.
 » Ἰατρικῆς μὲν γὰρ οὐχ ἠψάμην, σοφία δὲ κατα-
 » ληπτὰ πάντα. » Εἰπὼν ταῦτα, τὴν μὲν τῶν
 κριῶν ἀγορὰν ἐπέσχε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῶν
 σιτίων ἐκέλευσε παραιτήσασθαι, τραγήμασι δὲ,
 καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν πειθο-
 μένους αὐτῷ, καὶ πᾶν τὸ ἐκ Παλαμίδους θεῖον
 τε ἡγουμένους καὶ χρησιμῶδες. Καὶ γὰρ δὴ ὁ
 λοιμὸς ὃν προῦλεγεν, ἐνίσκηψε μὲν ἐς τὰς Ἑλ-

juxta tentoria erant jumentis oberant. Itaque Ulysses quidem jussit, ut arcus ac jacula summentes, in Idam adversus lupos tenderent. Palamedes vero : O Ulysses (inquit) lupos Apollo pestis præludium facit, et ipsos quidem haud secus sagittis petit, atque hic mulos ac canes : præmittit vero ad ægrotaturos, hominum benevolentiaë causa, et ut sibi caveant. Itaque Lycio ac Phyxio supplicemus Apollini, ut has quidem feras suis ipsius tollat sagittis, pestem vero in capras, quod aiunt, vertat. Nos autem (o viri Græci) nosmetipsos curemus. Opus enim est pestifera declinantibus tenui diæta, motuque concitato. Medicam quidem haud attigi facultatem, sed omnia sapientia comprehenduntur. Hæc locutus, carniū quidem forum cohibuit, cibosque jussit renuere militares, exercitumque jam sibi obsequentem, et quicquid a Palamede dictum foret, divinum, atque ut Apollinis oraculum arbitrantem, ad bellaria sylvestriaque olera deduxit. Nam pestis quam prædicebat, cum ex Ponto initium sumpsisset, Hellespontiacas invasit civitates. Incidit autem et Ilio, sed

λησποντικὰς πόλεις, ἀρξάμενος, Φασίη, ἐκ τοῦ
 Πόντου, προσέπεισι δὲ καὶ τῷ Ἰλίῳ, τῶν δὲ
 Ἑλλήνων οὐδενὸς ἦφατο, καὶ τοὶ στρατοπεδευόν-
 των ἐν γῆ νοσοῦσιν. Πρὸς γὰρ τῇ διαίτῃ, καὶ τὰς
 κινήσεισι αὐτῶν ᾧδε ἐσοφίσατο. Καθειλύσας ἑκατὸν
 ναῦς, ἐνεβίβαζε τὸν στρατὸν κατὰ μέρος, ἐρέττον-
 τὰς τε καὶ ἀμιλλωμένους ἀλλήλοις, ἢ ἀκρωτήριον
 περιβαλεῖν, ἢ σκοπέλου ἀψασθαι, ἢ προκατάραι
 τῶν πέλας ἐς λιμένα τινὰ ἢ ἀκλῆν. Ἔπεισι δὲ καὶ
 τὸν Ἀγαμέμνονα προθεῖναι σφίσι τοῦ ταχυναυ-
 τεῖν ἄθλα. Χαίροντες οὖν ἐγυμνάζοντο, καὶ ξυνιέν-
 τες τὸ ὑγιαίνειν. Καὶ γὰρ ἐδίδασκον αὐτούς, ὅτι
 τῆς γῆς παρεφθορίας τε καὶ οὕτως ἐχούσης ἡδίστων
 ἢ θαλάττης, καὶ ἀσφαλές ἔρα ἀνασπείν. Ἐπὶ τού-
 τοις ὁ μὲν σοφίας ἀριστεία ἐσφρανοῦτο ὑπὸ τῶν
 Ἑλλήνων· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀτίμως τε ἠγεῖτο πράτ-
 τειν, καὶ παπουργίας δ, τι εἶχεν, ἐπὶ τὸν Παλαμή-
 δην ἐστρεφεν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πρωτεσίλαος τοιαῦτα
 ἀπαγγέλλει· τὸν Ἀχιλλεῖα στρατεύοντα ἐπὶ τὰς
 νήσους καὶ τὰς ἀκλαίας πόλεις, αἰτήσαι τοὺς
 712. Ἀχαιοὺς ξὺν Παλαμήδει στρατεύσαι. Ἐμάχοντο
 δὲ, ὁ μὲν Παλαμήδης γενναίως τε καὶ σαρφρόνως,
 ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ καθικλῶς. Ὁ γὰρ θυμὸς ἐξέκα-
 ρον αὐτὸν, ἐς ἀταξίαν ἦγον, ὅθεν ἔλασεν τῷ Παλα-

Græcorum, licet in pestilenti tellure castramentati essent, neminem attigit. Nam præter vivendi modum, ipsorum quoque motus sic sapienter instituit. Centum deductis navibus vicissim exercitum imposuit, remigantem invicemque certantem, aut promontorium ambire, aut scopulum attingere, aut alicui ante vicinas naves portui litorive navim appellere. Agamemnoni præterea persuasit, ut celeris navigationis præmia ipsis proponeret. Itaque læti, bonæque valetudinis conscii, sese exercebant. Etenim ipsos edocebat, corrupta seque ita habente tellure, snavius et ad spirandum tutius esse mare. Horum causa hic quidem a Græcis sapientiæ præmia tulit; Ulyssea vero citra honorem degere existimabatur, et quicquid versutiæ habebat, in Palamedem torquebat. Ad hæc Protesilaus talia refert: Achillem adversus insulas maritimasque civitates exercitum ducentem, a Græcis petiisse, ut secum Palamedes militaret. Pugnabant autem, Palamedes quidem strenue ac modeste, Achilles vero haud continenter. Animus enim ipsum efferens, extra ordinem abducebat: unde Palamede gaudebat so-

μήδῃ ξυνασπίζοντι, καὶ μὴ ἀπάγοντι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Φοραῆς, ὑποτιθεμένῳ δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἔφηκε λειοντοκόμῳ, λείοντα γενναῖον πραύνοντί τε καὶ ἐγείροντι. Καὶ οὐδὲ ἐκκλίνων ταῦτα ἔπαρατ' ἔιν, ἀλλὰ καὶ βάλλον, καὶ Φυλατῶμιμος βέλη, καὶ ἀσπίδα ἀντερείδων, καὶ διώκων σίφις. Ἐξέπλευσαι μὲν δὴ χαίροντες ἀλλήλοισι· εἶποντο δὲ αὐτοῖς Μυρμιδόνες τε καὶ οἱ ἐκ Φυλακῆς Θετταλοί. Ταχθῆναι δὲ μετὰ ταῦτα τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ Πρωτεσίλειος ὑπ' Ἀχιλλεῖ Φησι, καὶ Μυρμιδόνας οὕτως ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλοῦς. Αἱ μὲν οὖν πόλεις ἠλίσκοντο, καὶ εὐδόκιμα τοῦ Παλαμῆδους τὰ ἔργα ἀσπηγέλλετο, ἰσθμῶν διωρυχαὶ, καὶ ποταμοὶ ἐς τὰς πόλεις ἐπιστρεφόμενοι, καὶ στυροὶ λιμένων, καὶ ἑπιτελισμάτα, νυκτομαχία τε ἢ περὶ Ἄβυδον, ὅσῳτε καὶ τραθέντες, ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἀνεχώρησεν, ὁ Παλαμῆδης δὲ οὐκ ἀπέειπεν, ἀλλὰ πρὶν μίσσην ἰσθᾶναι νύκτα, εἶλε τὸ χωρίον. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐν Τροίᾳ ξυνετίθει λόγους πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ψευδεῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ πρὸς τὸν εὐθύως ἀκούοντα, ὡς ἐρῶν μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς τῆς τῶν Ἑλλήτων ἀρχῆς, μαστροπῶ δὲ τῷ Παλαμῆδει χρώτο. « Καὶ ἀφί » ξονται μὲν » ἔφη « μικρὸν ὕστερον, σοὶ μὲν
c10,

cio, et ab impetu quidem ipsum non abducente, sed quo pugnandum esset pacto admonente. Etenim leonum magistro, generosum leonem nunc placanti, nunc excitanti, similis videbatur : nec pugnam declinans hæc faciebat, sed emittens et evitans tela, clypeumque admovens, atque aciem insequens. Enavigarunt igitur invicem gaudentes. Myrmidones autem, atque ex Phylace Thessali ipsos sequebantur; suos autem dein ipsius milites Achilli additos ait Protesilaus, et ita universos Thessalos Myrmidonas appellatos. Itaque civitates capiebantur, egregiaque Palamedis facinora nuntiabantur, isthorum effossiones, fluminaque in civitates conversa ac derivata, portuum septa ac propugnacula, nocturnaque in Abydum pugna; cum, utroque vulnere affecto, Achilles quidem recessit, Palamedes vero haudquaquam defecit, sed ante mediam noctem oppidum cepit. Cæterum Ulysses sermones apud Agamemnonem componebat, falsos quidem, sed qui facile eum qui temere audiret, ad credendum compellerent; quod scilicet Achilles Græcorum imperium affectaret, lenoneque ad id Palamede ute-

» βοῦς τε ἀπάγοντες καὶ ἵππους καὶ ἀνδρά-
 » ποδα, ἑαυταῖς δὲ χρήματα ὡς ὑποσποϊή-
 » σονται δὴ που τοὺς δυνατοὺς τῶν Ἑλλήνων
 » ἐπὶ σί. Ἀχιλλέως μὲν οὖν ἀπέχισθαι χρεῖ, καὶ
 » γιγνώσκοντας αὐτὸν φυλάττεισθαι, τὸν σο-
 » φιστὴν δὲ ἀποκλεῖναι τοῦτον. Εὐρήται δέ μοι
 713. » κατ' αὐτοῦ τέχνη, δι' ἧς μισθῆσται τε ὑπὸ
 » τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀπολεῖται ὑπ' αὐτῶν. »
 Καὶ διεξῆλθεν ὡς ἠτοίμασαι αὐτῷ τὰ περὶ τὸν
 Φρύγα, καὶ τὸ χρυσίον τὸ ληφθὲν ὑπὸ τῷ Φρυγί.
 Σοφῶς δὲ τούτων ἐπινοῆσθαι δοκούντων, καὶ
 ξυθημένου τῇ ἐπιβουλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, « ἄγε
 » δὴ, ὦ βασιλεῦ, » ἔφη « τὸν μὲν Ἀχιλλεῖα
 » φύλαττε μοι περὶ τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐστὶ
 » νῦν, τὸν Παλαμῆδην δὲ, ὡς τειχομαχῆσοντα
 » τῷ Ἰλίῳ, καὶ μηχανὰς εὐρήσοντα, μεταπέμ-
 » νου ἐνταῦθα. Ἄνευ γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ἦκαν,
 » οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἔσθαι ἄλωτος, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ
 » ἦπτον σοφῶ. » Ἔδοξε ταῦτα, καὶ ἔπεισον οἱ
 κέρμας ἐς Λίεβον. Ἐλάσκει δὲ ὄψω πᾶσι, ἀλλ'
 ἄθε τὰ περὶ αὐτὴν εἶχε. Πάλιν Λιέλλης Λύρησπος
 ἠκίετο, τειχίης τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲ ἀτείχιστος,
 ἧ Φασὶ τὴν Ὀρφίως προσπνεχθῆναι λίραν, καὶ
 δοῦναί τινα ἠχὴν ταῖς πέτραις, καὶ μεμύουσται

retur : Et revertentur (inquit) paulo post, tibi quidem boves, equos, ac mancipia abducentes, sibi vero ipsis pecunias, quibus utique Græcorum potentes sibi adversus te vindicabunt. Ab Achille autem abstinere oportet, ipsunque haud ignorantem cavere, hunc vero Sophistam occidere. Excogitatus est autem mihi in ipsum dolus, per quem et Græcis odio erit, et ab ipsis interficietur. Et percurrit, ut a se parata essent, quæ ad Phrygem, quæque ad aurum a Phryge relictum pertinent. Cum autem sapienter excogitata, Agamemnonque ad insidias compositus videretur : Age, o Rex, (inquit) Achillem quidem circa civitates, in quibus nunc est, mihi custodias : Palamedem vero ut Ilium oppugnaturum, machinasque inventurum, huc accersito. Nam si absque Achille venerit, non modo mihi, verum etiam alii minus sapienti, captu per quam facilis erit. Placuerunt hæc, et caduceatores in Lesbum navigabant. Nondum enim tota capta erat, sed quæ ad ipsam pertinent, sic habebant. Lyrnessus Æolica civitas habitabatur naturali munita situ, nec tamen sine mœnibus, quo Orpheus lyram delatam ferunt, lapidibusque sonitum quemdam edidisse; et adhuc Lyrnessi maritima

ἔτι καὶ νῦν τῆς Λυρνησοῦ τὰ περὶ τὴν Θάλατταν
 ὑπὸ τῆς ᾠδῆς τῶν πετρῶν. Ἐνταῦθα προσκαθη-
 μένων δεκάτην ἡμέραν (χαλεπὸν γὰρ ἦν ἀλῶναι
 τὸ χωρίον), ἀπήγειλαν μὲν οἱ κήρυκες τὰ παρὰ
 τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἰδοῦκε δὲ πείθεσθαι, καὶ τὸν
 μὲν καταμένειν, τὸν Παλαμῆδην δὲ ἀπείναι. Καὶ
 ἀπῆλθον ἀλλήλων δακρύοις ἅμα. Ἐπει δὲ κατέ-
 πλευσεν εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ τῆς στρατιᾶς
 ἀπήγειλεν, Ἀχιλλεῖ πάντα ἀνατίθεις, « ὦ βα-
 » σιλεῦ, » ἔφη « κεύεις με τειχομαχεῖν τῇ
 » Τροίᾳ· ἐγὼ δὲ, μηχανήματα μὲν γενναῖα ἠγού-
 714. » μαι τοὺς Αἰακίδας, καὶ τὸν Κασσανέως τε καὶ
 » Τυδείως, καὶ τοὺς Λοκροὺς, Πάτροκλόν τε δῆ
 » που καὶ Αἴαντα. Εἰ δὲ καὶ ἀψύχων μηχανῶ-
 » μάτων δεῖσθε, ἤδη ἠγεῖσθε κείσθαι τὴν Τροίαν
 » τό γε ἐσθ' ἐμοί. » Ἄλλ' ἔφθισαν αὐτὸν αἰ
 Ὀδυσσεὺς μηχαναὶ σοφῶς ξυντεθεῖσαι, καὶ χρυσοῦ
 μὲν ἤτλων ἔδοξε, προδότης δὲ εἶναι κατεφύεσθαι.
 Περιαχθεὶς δὲ τῷ χεῖρι, κατελιθάθη, βαλλόντων
 αὐτὸν Πελοποννησίων τε καὶ Ἰθακησίων. Ἡ δὲ ἄλλη
 Ἑλλάς οὐδὲ ἰᾶρα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ δοκοῦντα ἀδι-
 κεῖν ἠγάπα. Ὠμὸν καὶ τὸ ἐσθ' αὐτῷ κήρυγμα·
 μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμῆδην, μηδὲ ὅσοῦν τῆ
 γῆ, ἀποθνήσκειν δὲ ὁ ἀνελόμενός τε καὶ θάψας.

lapidum concentu resonant. Ibi decimum jam diem obsidentibus (nam difficile captu oppidum erat) caduceatores Agamemnonis mandata retulere. Videbatur autem esse regi obtemperandum, et huic quidem permanendum, Palamedi vero decedendum. Itaque uterque ab altero cum lachrymis abiere. Postea vero quam ad castra navigavit, et quæ ad exercitum gesta essent, Palamedes enunciavit, cuncta Achilli adscribens; O Rex, (inquit) jubes me Pergama oppugnare Trojana: ego autem Æacidas, Capaneique ac Tydei filios, et Locrenses, Patroclum utique atque Ajacem præclara esse machinamenta existimo. Quod si inanimatis indigetis machinis, jam Trojam, quantum in me est, jacere arbitramini. Ceterum Ulyssis machinæ sapienter compositæ ipsum prævenere, et auro quidem inferior existimatus est, proditiōnis vero falso accusatus; vinctisque post terga manibus, lapidibus petitus interiit, vulnerantibus ipsum Peloponnensibus atque Ithacensibus. Nam cæteri Græci ne viderunt quidem hæc, sed existimatum injuriam facere, diligebant. Crudele fuit et quod in ipsum edictum est: ne scilicet Palamedem quispiam sepe- lret, humoque pie tegeret; supplicioque affice-

Κηρύττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Ἀγαμέμνωνος, Αἴας ὁ
 μέγας ἐπιβρίβας ἑαυτὸν τῷ νεκρῷ, πολλὰ μὲν
 δάκρυα περὶ αὐτῷ ἀφῆκεν. Ἀναθέμνος δὲ αὐτὸν,
 διεξέπαισι τοῦ ὀμίλου, γυμνῶ τῷ Ξίφει καὶ ἐτοί-
 μω. Θάψας οὖν ὡς εἰκὸς ἦν τὸν εἰργόμενον, οὐ
 προσέειπε τῷ κοιτῷ τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ βουλῆς ἢ
 γνώμης ἠπαίτετο, οὐδὲ ἐξῆει ἔτι ἐς τὰς μάχας.
 Ἀχιλλέως τε ἀφικομένου μετὰ τὴν τῆς Χερρόνη-
 σου ἄλωσιν, ἄμφω ἐπὶ τῷ Παλαμῆδει ἐμπίσταν,
 ὁ μὲν Αἴας οὐκ ἐπὶ πολὺ ὡς γὰρ ἤσθετο τῶν
 ξυμμάχων κακῶς πραττόντων, ἠλέησέ τε καὶ τὴν
 ὄργην μετέθηκεν ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπιεμύκνυτε τὴν
 μῆνιν. Ὡδὴν τε γὰρ τῆς λύρας τὸν Παλαμῆδην
 ἐπεποιήετο, καὶ ἦδεν αὐτὸν ὅσα τοὺς προτέρους
 τῶν ἡρώων, εἰδείτό τε ὄναρ ἐφίστασθαί οἱ, σπένδων
 ἀπὸ κρατῆρος, οὗ Ἑρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πίνει. Ἔοικέ
 τε ὁ ἦρωσ οὗτος, οὐκ Ἀχιλλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 πᾶσιν οἷς βράμης τε καὶ σοφίας ἔρωσ, παρέχειν
 ἑαυτὸν ζήλου τε καὶ ᾠδῆς ἄξιον. Ὁ, τε Πρωτε-
 σίλειωσ, ἐπειδὴν ἐς μνήμην αὐτοῦ ἀφικόμεθα,
 ἀσπληγὶ δακρύει, τὴν τε ἄλλην ἀνδρῖαν ἐπασιῶν
 τοῦ ἥρωσ, καὶ τὴν ἐν τῷ θανάτῳ ὡς γὰρ δὲ ἔκα-
 715. τεῦσαι ὁ Παλαμῆδης, οὐδὲ αἰχρὸν τι ἐπέειπεν,
 οὐδὲ ἐδύρασθαι, ἀλλ' ἐπέειπεν, « ἔλεῶ σε, Ἀλέ-

retur capitali, si quis excepisset, ac sepulturæ mandasset. Hæc autem Agamemnone edicente, magnus Ajax, cum se in mortuum injecisset, multas quidem lachrymas circa ipsum emisit: tollens vero eum, denudato ac prompto ense per multitudinem transivit. Itaque cum ipsum, ut par erat, adversus edictum sepelivisset, haud amplius communes adibat Græcorum conventus, nec consilium ac sententiam proferebat suam, nec ad pugnas exhibat. Et Achille post captam Cherrhonesum reverso, ambo Palamedis causa irati sunt: Ajax quidem non diu; postquam enim socios oppressos sensit, miseratus est, iramque deposuit. Achilles vero iram protrahebat, lyræque cantum Palamedem fecerat, et ipsum, ut priores Heroes, cantu celebrabat: cratereque unde Mercurius pro somniis bibit, libans; ut sibi per quietem adsisteret, rogabat. Videtur et Heros hic non modo Achilli, verum et omnibus, quibus roboris ac sapientiæ amor, seipsum æmulatione ac cantu dignum præbere. Protesilaus quoque (postquam in ipsius mentionem incidimus) cum aliam Herois fortitudinem, tum vel maxime quam in morte præ se tulit, laudibus prosequens, affatim lachrymat. Neque enim supplicavit Agamemnoni Palamedes, nec miserabile quidquam dixit, nec lamentatus est, sed

» θεια· σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας, » ὑπέσχε
τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, ὅσον ξυνηΐς ὅτι ἡ Δίκη
πρὸς αὐτοὺς ἴσται.

ΦΟΙΝ. Ἔστι καὶ τὸν Παλαμῆδην ἰδεῖν, Ἄμ-
πελουργε, καθάπερ τὸν Νέστορα εἶδον, καὶ τὸν
Διομῆδην, καὶ τὸν Σθέnelον, ἢ οὐδ' ἐν περὶ τῆς
ἰδέας αὐτοῦ ὁ Πρωτεσίλειος ἐρμηνεύει;

ΑΜΠΕΛ. Ὑπάρχει, ξένη, καὶ ὄρα. Μέγεθος
μὲν τόνον αὐτὸν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν μίζω γε-
νέσθαι, κάλλος δὲ Ἀχιλλεῖ τε ἀμιλλᾶσθαι, καὶ
Ἄντιλόχῳ, καὶ αὐτῷ, Φησὶν ὁ Πρωτεσίλειος, καὶ
Εὐφόρῳ τῷ Ἰρωτῇ· γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἀπαλαῖ ἐκ-
φύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων, τὴν δὲ
κόμην ἐν χρῶ εἶναι, τὰς δὲ ὀφρῦς ἐλευθέρας τε καὶ
ὀρθὰς, καὶ ξυμβαλλούσας πρὸς τὴν ῥῖνα τετρά-
γωνόν τε οὔσαν καὶ εὖ βεβηκυῖαν· τὸν δὲ τῶν ὀφ-
θαλμῶν τοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις, ἀτριπλόν τε
φαίνεσθαι καὶ γοργόν, ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ, Φιλέται-
ρόν τε καὶ ὑπεροσῆγορον τὰς βολὰς. Λέγεται δὲ
καὶ μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς χρῆσιμος. Καὶ
μὴν καὶ γυμνόν Φησι τὸν Παλαμῆδην μίσα Φέ-
ρεσθαι βαρίως ἀθλητοῦ καὶ κούφου, καὶ αὐχμὸν
περὶ τῷ προσώπῳ ἔχειν πολὺν, ἠδ' ἰὼ τῶν Εὐ-
φόρῳ πλοκάμων τῶν χρυσῶν. Αὐχμοῦ δὲ ἰσμε-

hæc

hæc locutus : Misereor tui, o Veritas, tu enim ante me periisti : lapidibus caput objectavit, utpote non ignorans Nemesin in ipsos adfuturam.

PHŒN. Licet ne Palamedem videre, o Vinitor, ut Nestorem, Diomedemque, ac Sthenelum vidi? an nihil de ipsius idea Protesilaus narrat?

VIN. Licet (o hospes) et vide. Itaque magnitudine quidem majori Ajaci similem fuisse, pulchritudine vero cum Achille Antilochoque atque Euphorbo Trojano, secumque certasse, inquit Protesilaus. Etenim barbam quidem mollem ipsi erumpere, et quæ cincinnos promitteret : comam vero ad cutem abrasam, supercilia libera, atque erecta, et ad nasum quadrangularem, beneque compactum occurrentia : oculorum autem mentem in præliis quidem immutabilem et acrem videri : in quiete vero, amicabilem, et affabilem. Dicitur autem hominum maximis usus oculis. Atqui nudum ait Palamedem, medium inter gravem ac levem Athletam tenere; multumque circa faciem habere squalorem, aureis Euphorbi cincinnis suaviorem : squalorem autem contrahebat, cum quod ubicumque con-

μέλητο ὑπὸ τοῦ καθεύδειν τε αἰς ἔτυχεν, αὐλί-
 ζισθαί τε πολλάκις ἐν τῇ ἀκρωτυχίᾳ τῆς Ἰδης, ἐν
 σχολῇ τῶν πολεμικῶν. Τὴν γὰρ κατάληψιν τῶν
 μειώρων, ἐντεῦθεν ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων οἱ σοφοὶ
 ποιοῦνται. Ἦγε δὲ ἐς Ἴλιον οὔτε ταῦν, οὔτε
 ἄνδρα, ἀλλ' ἐν πορθμείῳ ξὺν Οἰάκι τῷ ἀδελφῷ
 ἔσπευσε, πολλῶν, Φησὶ, βραχιόνων ἀντάξιον ἑαυ-
 τὸν ἠγούμενος. Οὐδὲ ἀκόλουθος ἦν αὐτῷ, οὐδὲ θί-
 716. ράπων, οὐδὲ Τέκμησσα τις ἢ Ἴφις, λούουσα τε ἢ
 σφορῦσα τὸ λέχος, ἀλλ' αὐτουργὸς βίος, καὶ ἔξω
 τοῦ κατεσκευάσθαι. Εἰσόντος γοῦν ποτὲ πρὸς
 αὐτὸν Ἀχιλλέως, « ὦ Παλάμηδες, ἀγροικότερος
 » φαίη τοῖς πολλοῖς, ὅτι μὴ πέπασαι τὸν θε-
 » ραπεύσοντα. » — « Τί οὖν ταῦτα, » ἔφη « ὦ
 » Ἀχιλλεῦ; » τὰ χεῖρε ἄμφω προτείνας. Διδόν-
 των δὲ αὐτῷ τῶν Ἀχαιῶν ἐκ δασμοῦ χρήματα,
 καὶ κλειυόντων αὐτὸν πλουτεῖν, « οὐ λαμβάνω· »
 ἔφη « κἀγὼ γὰρ ὑμᾶς κλειύω πέπασθαι, καὶ οὐ
 » πείθεισθε. » Ἐρομένου δὲ ποτὲ αὐτὸν Ὀδυσσεὺς
 ἐξ ἀστρονομίας ἥκοντα, « τί πλέον ἡμῶν ὄρας ἐν
 » τῷ οὐρανῷ; » — « τοὺς κακοὺς » εἶπεν. Ἀμεί-
 νων δ' ἂν ἦν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκδιδάξας ὅτῳ ποτὲ
 τῶν τρόπων φανεροὶ οἱ κακοὶ· οὐ γὰρ ἂν προσήπαντο
 τὸν Ὀδυσσεῖα, ἰπαντλοῦντα αὐτῷ ψευδεῖς οὔτω

tingeret, dormiret, tum quod in summo Idæ cacumine sæpenamero pernoctaret, cum præsertim a rebus bellicis vacaret. Cœlestium enim perceptionem inde ex altissimis sapientes sibi comparant. Duxit autem ad Trojam neque navem neque virum, sed cymba cum Oëace fratre trajecit, pro multis (ut ait) brachiis seipsum existimans : nec pedisequus ipsi erat, nec servus, nec Tecmessa aliqua, aut Iphis quæ lavaret, ac lectum sterneret, sed ipse sibi ipsi ministrans vivebat nullo apparatu. Itaque cum ipsi quandoque Achilles dixisset : rudior nonnullis videris, o Palamedes, quod tibi ministraturum non comparaveris. — Quid igitur hæc, o Achilles ? inquit, utramque manum protendens. Achivis autem pecunias ipsi ex partitione præbentibus, ac ditescere jubentibus : Non accipio, inquit : ego enim paupertatem colere vos jubeo, et non obsequimini. Percunctante autem olim ipsum Ulysse, ex astronomia redeuntem : quid nobis plus in cœlo vides ? — malos, respondit. Præstantior utique fuisset, si quonam pacto dignosci possent mali, Græcos edocuisset : neque enim Ulyssem adeo mendaces ac flagitiosas in ipsum artes exhaurientem admisissent.

καὶ πανούργους τέχνας. Τὸ δὲ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ
 Ναυπλίου περὶ κόλῃν Εὐβοίας ἐπὶ τοὺς Ἀχαιοὺς
 ἀρθῆναι, ἀληθές τε φησὶν εἶναι, καὶ ὑπὲρ Παλα-
 μηδους ἐκ Μοιρῶν πεπράχθαι καὶ Ποσειδῶνος,
 ἴσως, ξένε, μηδὲ βουλομένης τῆς τοῦ Παλαμή-
 δους ταῦτα ψυχῆς. Σοφὸς γὰρ ὦν, ξυνεγίγνωσκέ
 που αὐτοῖς τῆς ἀσπίδος. Ἔβαλαν δὲ αὐτὸν Ἀχιλ-
 λεύς τε καὶ Αἴας, εἰς τὴν ὄμορον τῇ Τροίᾳ τῶν
 Αἰολέων ἠπειρον, ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν αὐτῷ τι ἐξω-
 κοδόμητο μάλα ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα Παλαμή-
 δους ἴδρυται γενναῖόν τε καὶ εὖσπλον. Καὶ θύου-
 σιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὰς ἀκλαίας οἰκοῦντες πόλεις.
 Μασσηύειν δὲ χρὴ τὸ ἱερὸν, κατὰ Μῆθυμνιάν τε καὶ
 Λεωπέτυμον. Ὅρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαίνεται
 τῆς Λέσβου.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

717. Τὰ δὲ Ὀδυσσείως οὕτωςι φράζει· γενέσθαι μὲν
 αὐτὸν ῥητορικώτατον καὶ δεινόν, εἴρωνα δὲ καὶ
 ἐρασίην φθόνου, καὶ τὸ κακότηδες ἐπαινοῦντα,
 κατεφῆ τε αἶε, καὶ οἶον ἐπισκεμμένον, τὰ πολέ-
 μιά τε δοκοῦντα μᾶλλον γενναῖον ἢ ὄντα, οὐ μὴν
 ἐπιστήμονα ὁπλίσιως ἢ τοῦ τάξαι, ναυμαχίας τε

Quod autem dictum est, ignem scilicet a Naulio circa cavam Eubœam in Græcos fuisse sublatum, et verum esse ait, et pro Palamede a Parcis, ac Neptuno factum, Palamedis manibus fortassis (o hospes) ne hæc quidem volentibus. Sapiens etenim existens, ipsis quod decepti fuissent, ignoscebat. Ipsum autem Achilles atque Ajax, in finitima Trojæ Æolensium continente sepulturæ mandarunt, a quibus et sacellum admodum vetustum ipsi exædificatum est, et Palamedis statua generosa pulchrisque armis prædita erecta est: et qui litorales incolunt civitates, convenientes ei sacra faciunt. Quærere autem oportet sacellum circa Methymnam, ac Lepe- tymnum: hic autem mons altus supra Lesbum apparet.

U L Y S S E S.

Quæ vero ad Ulysses pertinent, ita enarrat. Fuisse quidem ipsum facundissimum, atque acrem, dissimulatorem vero, atque invidum, malignitatemque laudantem, tristemque semper ac cogitabundo similem, et qui in rebus bellicis videretur potius quam esset fortis. Ignorasse tamen quonam pacto armarentur acies, nauma-

καὶ τειχομαχίας, καὶ αἰχμῆς, καὶ τόξων ἔλξεως·
 τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ εἶναι μὲν πολλὰ, οὐ μὴν θαυ-
 μάσαι ἄξια, πλὴν ἑνός, τοῦ ἐς τὸν Ἰάπων τὸν
 κοῖλον, οὗ τέκτων μὲν Ἐπειὸς ξὺν Ἀθηναῖς ἐγένετο,
 Ὀδυσσεὺς δὲ εὐρετής, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ λέγεται
 τῷ λόγῳ θαρσαλέωτατος ὀφθῆναι τοῦ πληρώ-
 ματος. Ἐς Ἴλιον μὲν οὖν παρηβηκῶς ἦλθεν, ἐς δὲ
 Ἰθάκην γεγρακῶς. Μακροτέρῃ γὰρ ἐχρήσατο τῆ
 ἄλῃ, διὰ τὸν πόλεμον ὅς πρὸς τοὺς Κίκονας αὐτῷ
 διεπολεμήθη, κατατρέχοντι τὰ ἐπὶ θαλάτῃ
 τοῦ Ἰσμάρου. Τὰ γὰρ Πολυφήμου καὶ Ἀντιφά-
 του καὶ Σκύλλης, καὶ τὰ ἐν ἄδου, καὶ ὁπόσα
 αἱ Σειρήνες ἐν τῇ νήσῳ ἤδον, οὐδὲ ἀκούειν ξυγχωρεῖ
 ὁ Πρωτεσίλειος, ἀλλ' ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς
 ὠσὶ, καὶ παραιτεῖσθαι αὐτὰ, οὐχ ὡς οὐ πλέα
 ἠδονῆς καὶ ψυχαγωγῆσαι ἱκανὰ, ἀλλ' ὡς ἀπι-
 θανά τε καὶ παρευρημένα. Καὶ τὴν νῆσον δὲ τὴν
 Ὠλυγίαν καὶ τὴν Διάϊαν, καὶ ὡς ἔβρον αὐτοῦ αἰ-
 θρᾶι, παραφλεῖν κελεύει, καὶ μὴ προσορμίζεσθαι
 τοῖς μύθοις· ἔξωρόν τε γὰρ τῶν ἐρωτικῶν εἶναι τὸν
 Ὀδυσσεῖα, καὶ ὑπόσιμον, καὶ οὐ μέγαν, καὶ πε-
 718. πλανημένον τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὰς ἐννοίας τε
 καὶ ὑπονοίας. Ἐνθυμουμένῳ γὰρ αἰεὶ ἐφίκει· τοῦτο
 δὲ ἄχαρι ἐς τὰ ἐρωτικά. Ὅσος μὲν δὴ οἶον· καὶ

chiæque ac murorum oppugnationes fierent, cuspidesque atque arcus traherentur. Ipsi autem facinora multa quidem fuisse ait, nulla tamen admiratione digna, præter unum quod ad cavum pertinet equum, cujus faber quidem fuit *Epeus* cum *Minerva*, *Ulysses* vero inventor, et in ipsis insidiis cæterorum ardentissimus extitisse perhibetur. *Ilium* autem jam puberem transgressus ætatem venit, in *Ithacam* vero senio jam confectus rediit. Longiore enim ob id bellum usus est errore, quod ipsi in *Ismaro* *Thraciæ* civitate maritima prætercurrenti adversus *Ciconas* gestum est. Nam quæ ad *Polyphemum* et *Antiphatem*, *Scyllam*que atque inferos pertinent, et quæcunque *Sirenes* in insula canebant, ne audire quidem concedit *Protesilaus*, sed oblitis cera auribus ea rennere: non quin voluptatis referta sint et ad oblectandum animum satis faciant, verum minime verisimilia ac ficta. *Ogygiam* præterea insulam *Ææam*que, et quod ipsius amore captæ fuerint deæ, præternavigare jubet nec fabulis appellere. Ipsum enim *Ulysses* ex amabili ætate jam excessisse ait, et subsimum fuisse, nec magnum, oculisque errabundis ob cogitationes ac suspiciones. Meditantem enim semper referebat: hoc autem ad amorem conciliandum minime valere. Qualis quidem qualem, et quam se sa-

ὡς σφώτερόν τε καὶ ἀνδρειότερον ἑαυτοῦ τὸν Παλαμῆδην ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπέκλειεν, ἱκανῶς ἐκ τούτων διδάσκει ὁ Πρωτεσίλωος. Ὅθεν καὶ τὸν Θρήνον τὸν παρ' Εὐριπίδῃ ἰσπανεῖ, ὁπότε Εὐριπίδης ἐν Παλαμῆδους μέλεσιν,

« Ἐκάνετ' (Φησὶν) ἐκάνετε
 » Τὰν πάνσοφον, ᾧ Δαναοί,
 » Τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν
 » Ἀηδόνα μουσᾶν, »

καὶ τὰ ἐφεξῆς μᾶλλον, ἐν αἷς φησὶ καὶ ὅτι πεισθέντες ἀθρώπῳ δεινῷ, καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ, ταῦτα δράσειαν.

ΑΙΑΣ Ο ΤΕΛΑΜΩΝΙΩΣ.

Αἴαντα δὲ τὸν Τελαμῶνος ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραττε. Καὶ ἰποιοῦντο αὐτὸν ξύμβολον τοῦ πολέμου ἀγαθόν, ἐκ πατρῶου ἔργου. Τὸν γὰρ Λαομέδοντα, τὸν Ἡρακλῆ ἀπατήσαντα, μετήλθε ξὺν Ἡρακλεῖ ὁ Τελαμών, καὶ ξὺν αὐτῷ τὸ Ἴλιον εἶλεν. Ἐχαιρον μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ἀόσῳ. Πελώριος γὰρ τις ἦν καὶ ὑπὲρ τὴν στρατιὰν πᾶσαν, καὶ Φρόνημα αἴρων εὐνήϊόν τε καὶ σῶφρον. Ὡπλισμένου δὲ ἐξεπρέμαντο, *metentorem*

pientioſiorem ac fortiorem Palamedem interfecerit Ulyſſes, ſatis hiſ docet. Proteſilaus. Unde luctum apud Euripidem exiſtenteſ laude proſequitur, quum Euripides in Palamedis cantibus lyricis : Interfecisti (ait) interfecisti in omnibus ſapientem, o Danaï, muſarum philomelam, nil cuiquam triſte afferentem : et reliqua maxime quibus dicit eos acri viro atque impudente oratione perſuaſos hæc fe- ciſſe.

A J A X T E L A M O N I U S.

Ajacem autem Telamonis filium Achivi magnum appellabant, non a corporis proceritate, nec quod alter minor eſſet, ſed a rebus geſtis. Et a paterno opere bonum belli ſymbolum ipſum faciebant. Laomedontem enim Telamon una cum Hercule, quod ipſum Herculeſ decepiſſet, ultus eſt, cumque ipſo Ilium cepit. Eo igitur etiam ineremi gaudebant; ingens enim erat, totumque ſupereminebat exercitum, modicum, ac frenatum præ ſe ferens faſtum: ab armato vero pende-

τε βαίνοντος ἐπὶ τοὺς Τρῶας, καὶ τὴν ἀσπίδα εὖ
 μεταχυριζομένου τοσαύτην οὖσαν, βλέποντός τε
 χαροποῖς ταῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κέρυν, οἷον οὐ
 719. λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὀρμῆσαι. Τὰς μάχας δὲ,
 πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐπαίεῖτα· Δυκίους μὲν γὰρ
 καὶ Μυσαῖος καὶ Παίονας, ἀριθμοῦ Φάισαν ἕνεκα
 ἐς Τρῶαν ἔπειν, τοὺς δὲ τάντων ἔγχεμάσας, ἀξιο-
 μάχους τε ἠγούμενας, καὶ οἷους ἀποκτείναντι μὲν,
 ὄνομα δαῦναι, τραβέντι δὲ, οὐκ ἄδοξα τραῦμα.
 Πολέμιόν τε ἰλῶν, ἀπέιχετο τῶν ὄσλων· τὸ μὲν
 γὰρ ἀποκτείνειν, ἀνδρὸς εἶναι· τὸ δὲ σκυλεύειν,
 λωποδύτου μᾶλλον. Ἀκόλαστον δὲ οὐδὲν, οὐδὲ
 ὑβριστικὸν ἐφθέγγετο ἂν οὐδεὶς ἐν ἐπισημῶν τοῦ
 Αἴαντος, οὐδὲ ὁπόσοις ἦν διαφορὰ πρὸς ἀλλήλους.
 Ἄλλα καὶ Θάκων ὑπανίσταντο αὐτῶ, καὶ ὀδῶν
 ὑπεξίσταντο, οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ
 τῆς εὐδοπίμου μοίρας. Πρὸς δὲ Ἀχιλλεῖα Φιλία
 ἦν αὐτῶ, καὶ βασκαίπειν ἀλλήλοισι οὔτε ἰβούλοντο
 οὔτε ἐπαφύκισαν. Τὰς τε λύσας, παύσαι περὶ
 τὸν Ἀχιλλεῖα, εἰ καὶ μὴ μικρὰν ἕνεκα ἐγγύοντο,
 πάσαις ἐπαρῶντι, τὰς μὲν, ὡς ἂν ἐξωλογῶν τις,
 τὰς δ' οἷον ἐπισπλήτων. Καθημέτων δὲ ἑμοῦ καὶ
 βασιλεύοντων, ἐπιστρέφετο ἡ Ἑλλάς, ἐς ἀνδρὸς ὀρεῖ-
 σε, οἷα μετὰ Ἡρακλεῖα αὐτῶ ἐγενίσθη. Τὰς μὲν

bant, elateque in Trojanos proficiscente, clypeumque tantum existentem, optime pertractante, jucundisque sub galea oculis spectante, ut leones iruendi dilatione ac mora: pugnas autem adversus optimos conferebat. Lycios quidem, Misosque, ac Pæones numeri tantum causa, ad Trojam venisse dicitabat. Horum vero duces, dignos cum quibus pugnaretur existimabat, hujusmodique alios, utpote qui occidenti quidem nomen, vulnerato vero vulnus haud inglorium præberent. Hoste interempto, ab armis abstinebat. Viri etenim esse aiebat interficere, spoliare vero ad latrones potius pertinere. Nullus autem audiente Ajace immodestum quidquam, ac contumeliosum loquebatur, ne si inter aliquos quidem ortum esset dissidium. Ceterum non vulgus modo, verum et probatissimus quisque et ipsi assurgebant, et via cedebant. Ipsi autem cum Achille amicitia intercedebat, et mutuo sibi invidere nec volebant, nec natura poterant. Omnes præterea circa Achillem sollicitudines, licet non modicæ rei causa excitatas, leniebat, partim quidem, ut simul dolens, partim vero increpans. Una autem sedentibus aut incedentibus, omnes in ipsos convertebantur Græci, viros aspicien-

γε Αϊαντα, καὶ τρόφιμον τοῦ Ἡρακλείους εἶναι ἔφασαν, καὶ βρέφος ὄντα ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος, ὅτε ἀνασχὼν αὐτὸν τῷ Διὶ, ἀνάλωτον ἦτι γενέσθαι κατὰ τὴν δорάν τοῦ λέοντος. Ἄετός τε εὐξαμένω ἀφίκετο, Φέρον ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδὶ ὄνομα, ταῖς δὲ εὐχαῖς νεῦμα. Δῆλός τε ἦν καὶ ἀπωλῶς ἐς αὐτὸν βλέψαντι, μὴ ἀθεὶ Φῦναι, διὰ τε τὴν ἄραν, διὰ τε τὴν ῥάμπην τοῦ εἶδους. Ὄθεν ὁ Πρωτεσίλειος, ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτόν. Ἐμοῦ δὲ ποτε εἰπόντος, « καὶ μὴν κατεπαλαίσθη » αἰεὶ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ ΜΕΓΑΣ οὗτος, καὶ » θεῖος. » — « Εἰ Κύκλωπες, » ἔφη « γεγόνασι, » καὶ ἀληθὴς ἦν ὁ περὶ αὐτῶν μῦθος, μᾶλλον » αὐτῷ Πολυφήμῳ διεπάλαισεν Ὀδυσσεύς, ἢ τῷ » Αἴαντι. » ἤκουσα τοῦ Πρωτεσίλειου κάκεινα, 720. ξένη, περὶ τοῦ ἥρωος τούτου, ὡς ἄρ' ἐκόμα ποταμῷ Ἴλισσῷ τῷ Ἀθηναίσι, καὶ ἠγάπων αὐτὸν οἱ ἐν Τροίᾳ Ἀθηναῖοι, καὶ ἠγεμόνα ἠγοῦντο, καὶ ὁ, τι εἴπωι ἔπαρτηλον. Ἡτλίκιζέ τε ἄτε, οἶμαι, Σαλαμίνα οἰκῶν, ἦν Ἀθηναῖοι δῆμον πεποίηται. Παῖδά τε αὐτῷ γενόμενον, ὃν Εὐρυσάκην οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλουν, τὴν τε ἄλλην ἔτρεφε τροφήν ἦν Ἀθηναῖοι ἐπωαινοῦσι, καὶ ὅτ' Ἀθηναῖοι οἱ παῖδες ἐν μηνὶ Ἀνθιστηριῶν σιφρανοῦνται τῶν ἀνθίων, τρίτῳ ἀπὸ γε-

tes, quales post Herculem nondum fuerant. Ajacem quidem Herculis fuisse alumnum ferebant, infantemque existentem Herois leonina pelle fuisse involutum, cum Jovi ipsum attollens, ut qua parte Leonis pelle tegeretur, inexpugnabilis esset, peteret. Aquila quoque ad supplicantem accessit, puero quidem nomen, precibus vero nutum a Jove adferens. Videbatur autem ei etiam qui temere ipsum aspexisset; non sine Deorum numine genitus, cum ob formæ pulchritudinem, tum vel maxime ob corporis robur. Unde Protesilaus, belli ipsum simulacrum appellat: me autem quandoque dicente: atqui *magnus* hic ac divinus ab Ulysse semper in palæstra prostratus est. — Si Cyclopes (inquit) extitissent, veraque de ipsis fabula, cum Polyphemo potius quam cum Ajace luctatus esset Ulysses. Audivi a Protesilao et illa (o hospes) de Heroe, quod scilicet Ilisso Attico flumini comam nutriret, et ab Atheniensibus in Troja existentibus amaretur, ducemque sibi existimarent, et quidquid imperaret, exequerentur. Atticissabat autem, utpote Salamina (ut puto) habitans, quam Athenienses sibi pagum fecerunt: filium quoque sibi genitum, quem Eurysacem Achivi appellabant, et alias ab Atheniensibus laudata alebat institutione: et cum Athenis pueri tertio a nativi-

νεῆς ἔτει, κρατῆρας τε ταύς ἐκείθεν ἐθήσατο, καὶ
 ἔθυσεν ὄσα Ἀθηναίοις ἐν νόμῳ. Μεμνησθαι δὲ καὶ
 αὐτὸν ἔφασκε τουτωνὶ τῶν Διονυσίων κατὰ Θησίᾳ.
 Ὁ δὲ τοῦ θανάτου λόγος, ὃν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀποσφα-
 γεις ἀπέθανεν, ἀληθῆς μὲν, ἐλεεινὸς δὲ καὶ Ὀδυσσεῖ
 τάχα. Τὰ τε ἐν ἄδου,

« ... μὴ ὄφελον νικᾶν τοίφθ' ἔπ' αἰθλω,

« Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατίσχει, »

ἐκεῖ μὲν οὐ Φησιν εἰρήσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ, μὴ γὰρ
 καταβῆναι αὐτὸν ζῶντα, πάντως δὲ εἰρήσθαι που·
 πιθανὸν γὰρ που παθεῖν τι καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ
 ἀσπίξασθαι τὴν ἑαυτοῦ νίκην, ἐλέω τριουῶδε ἄν-
 δρὸς ἔπ' αὐτῇ ἀποθανόντος. Ἑσπαιῶν δὲ ὁ
 Προτεσίλειος τοῦ Ὀμήρου ταῦτα, πολὺ μᾶλλον
 ἑσπαινεῖ τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἔπος, ἐν ᾧ Φησι,

« Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν. »

Καὶ γὰρ τῶν Ἀχαιῶν ἀφείλε τὴν ἄδικον κρίσιν,
 καὶ δικαστὰς ἐκάθισεν, οὓς εἰκὸς ἦν καταψηφίσα-
 σθαι τοῦ Ἀλάντος· ἔυγενὲς γὰρ φύβῳ μῦσος. Μα-
 721. νήντα δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν Τρῶες ἴδειςαν πλεῖον ἢ
 εἰώθεσαν, μὴ προσβαλὼν τῷ τείχει, ῥῆξῃ αὐτό.
 Καὶ ἤυχοντο Ποσειδῶνί τε καὶ Ἀπόλλωνι, ἐπειδὴ ἢ

tate anno, Maio mense floribus coronentur, crateras more illinc accersito statuit, et Atheniensium ritu sacrificavit, Meminisse autem horum Dionysiorum et ipsum dicebat, ut et Theseum. Sermo autem quo manum sibi conscivisse dictus est, verus fuit, et ipsi fortasse etiam Ulyssi miserabilis. Et apud inferos hæc verba :

— vicisse hæc ob præmia nollem ,

Terra tegit caput hoc armorum lite peracta.

illic quidem haudquaquam ab Ulysse dicta ait : neque enim ad inferos vivum descendisse : omnino vero potuisse dici. Verisimile est enim aliquid Ulysses passum, suam ipsius victoriam, hujusmodi viri ipsius victoriæ causa perempti miseratione, deprecatum. Hæc autem ab Homero scripta laudibus prosequens Protesilaus, multo magis superius carmen laudat, quo ait,

— a natia Troum sententia dicta est.

Abstulit enim Achivis iniquum iudicium, iudicesque constituit, quos par erat Ajacem condemnare. Cognatum est enim timori odium. Furor autem correptum, longe magis ac consueverant, ipsum Trojani formidarunt, ne murum aggressus ipsum dirueret. Neptunoque atque

ἐς τὸ τεῖχος ἰθήτευσαν, προβεβλήσθαι τῶν Περ-
 γάμων τοῦ ἄσπιος, καὶ σπλῖν τὸν Αἴαντα, εἰ τῶν
 ἐπάλξεων ἀπολοῖτο. Οἱ δὲ Ἕλληνες, οὐκ ἐπαύοντο
 ἀγαπῶντες αὐτὸν, ἀλλὰ πένθος τε τὴν τοῦ Αἴαν-
 τος μαρτίαν ἐποιοῦντο, καὶ τὰ μαρτεῖα ἰκέτευσον
 χρῆσαι, πῶς ἂν μεταβάλοιτο καὶ ἐς νοῦν ἔλθοι.
 Ἐπεὶ δὲ ἀποθάνοντα εἶδον, καὶ περὶ τῷ Ξίφει
 κείμενον, ᾤμωξαν μὲν οὕτως ἀθρόον, ὡς ἀνήκοι
 γενέσθαι μηδὲ τῷ Ἰλίῳ. Προὔθεντο δὲ Ἀθηναῖοι
 τὸ σῶμα, καὶ Μενεσεύς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευ-
 σεν, ᾧ νομίζουσιν Ἀθήνησι τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πο-
 λέμων τελευτῶντας. Ἔργον ἰνταῦθα τοῦ Ὀδυσ-
 σέως εὐδόκιμον ὁ Πρωτεσίλειος οἶδε. Προκειμένα
 γὰρ τῷ Αἴαντι, τὰ ὄπλα ἐπενεγκῶν τοῦ Ἀχιλ-
 λείως, καὶ δακρύσας, « θάπτου τοι, » ἔφη « ἐν
 » οἷς ἠγάπησας, καὶ τὴν νίκην τὴν ἐπ' αὐτοῖς
 » ἔχει, μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλόμενος. » Ἐπαινού-
 ντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ὀδυσσεύς, ἐπαίει μὲν καὶ
 ὁ Τεῦκρος, τὰ δὲ ὄπλα παρητεῖτο· μὴ γὰρ ὅσα
 εἶναι ἐνθάφα, τὰ τοῦ θανάτου αἷτια. Ἐθαψαν δὲ
 αὐτὸν, καταβήμενοι ἐς τὴν γῆν τὸ σῶμα, ἐξηγου-
 μένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσοι πυρὶ θάπτεσθαι,
 οἱ ἑαυτοὺς ἀποκλείναντες.

Apollini

Apollini supplicabant, ut Pergama a se constructa tuerentur, et Ajacem, si propugnacula attigisset, arcerent. At Græci ipsum diligere haudquam desinebant, sed Ajacis insaniam lugebant, oraculaque precabantur, ut quonam pacto mutaretur, sibi que ipsi restitueretur, prædicerent. Postea vero quam et defunctum, et gladio inhaerentem viderunt, usque adeo universi ejularunt, ut Ilii quoque exaudirentur. Athenienses autem ipsius corpus proposuerunt, et Mnestheus, quæ Athenis in bello defunctos prosequi mos est, funebrem in ejus laudem habuit orationem. Egregium Ulyssis opus hæc novit Protesilaus. Proposito enim Ajaci Achillis arma adferens, ac lachrymans: Sepeliaris (inquit) in his, quæ tantopere adamasti, victoriamque quæ ipsorum causa fuit, habeas, nihil ad iram concitatus. Achivis autem Ulysssem laudantibus, laudabat quidem et Teucer, arma vero renuebat: neque enim pium esse, ut quæ mortis causa fuissent, cum ipso sepelirentur. Sepeliverunt autem ipsum humi corpus deponentes, Calchante interpretante impium esse, ut si igni sepeliantur, qui sibi manum conscivere.

Τ Ε Τ Κ Ρ Ο Σ .

Τὸν δὲ Τεῦκρον, κείν μιν ἠγοῦ, μέγθος δέ, καὶ εἶδος καὶ ῥάμην ἐν τοῖς μέσοις τῶν Ἀχαιῶν ἔχειν.

ΦΟΙΝ. Τὰ δὲ τῶν Τρώων γιγνώσκει ὁ Πρωτεσίλαος, Ἀμπελοργὴ, ἢ οὐκ ἀξιοῖ μνημονεύειν αὐτῶν, ὡς μὴ ἀξιοὶ σπουδῆς φαίνοντο;

ΑΜΠΕΛ. Οὐκ ἔστι, ξένη, τὸ τοῦ Πρωτεσίλαου τοιοῦτον ἄπεισι γὰρ αὐτοῦ Φθόνος. Ἀπαγγέλλει δὲ δὴ καὶ τὰ τῶν Τρώων ἰσπουδακῦα τῇ γνώμῃ. Φησὶ γὰρ κάκεινους πολὺν πεποιθῆσθαι λόγον ἀρετῆς. Δίειμι δέ σοι πρὸ τοῦ Ἀχιλλείου λόγου ταῦτα· εἰ γὰρ μετ' ἐκείνον λέγοιτο, οὐ θαυμαστὰ εἶναι δόξει.

Ε Κ Τ Ω Ρ .

722. Ἐσπαινῶν τοίνυν τὸν Ἐκλῶρα ὁ Πρωτεσίλαος, ἔσπαινέ καὶ τὸν Ὀμήρου ἐπ' αὐτῷ λόγον· ἀρίστα γὰρ τὸν Ὀμηρον τὰς τε ἠνιοχῆσεις αὐτοῦ διελθεῖν καὶ τὰς μάχας καὶ τὰς βουλάς, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ καὶ μὴ ἐπ' ἄλλῳ εἶναι τὴν Τροίαν. Καὶ ὁπόσα δὲ κομωάζει ἐν τῇ τοῦ Ὀμήρου ποιήσει ὁ Ἐκλῶρ ἀπειλῶν τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἐπὶ τὰς ναῦς πῦρ,

TEUCER.

Teucrum autem juvenem quidem arbitrare,
magnitudine vero specieque ac robore inter
Achivorum medios se habere.

PHŒN. Trojanorumne res novit Protesilaus;
o Vinitor? an eorum meminisse haudquaquam
dignum censet, ne studio digni videantur?

VIN. Non est Protesilai tale quid, o hospes.
Abest enim ab ipso invidia. Refert utique et
quæ ad Trojanos pertinent, diligenti opinione
ac sententia. Asserit enim illos quoque virtutem
plurimi fecisse. Percurram autem hæc tibi prius-
quam Achillis mentionem faciam. Nam si post
illum dicta fuerint, nulla admiratione digna
videbuntur.

HECTOR.

Protesilaus itaque Hectorem laudans, Homeri
quoque super ipso laudat sermonem. Optime
enim Homerum ait ipsius aurigationes; pugnas-
que ac consilia percurrisse, et quod in ipso
et non in alio suam Troja spem collocasset: et
quæcumque in Homeri pœsi jactanter dicit Hec-
tor, dum Achivis navium incendium minatur;

πάνυ Φησὶν ἰοικίμαι τῇ Φορᾷ τοῦ ἥρω. Πολλὰ γὰρ
 τοιαῦτα λέγειν αὐτὸν ἐν ταῖς μάχαις· ἐκπληκτικώ-
 τατα δὲ ἀνθρώπων βλέψαι, καὶ Φθίγξασθαι μέγα·
 εἶναι δὲ τοῦ μὲν Τελαμωνίου μείω, κακίω δὲ οὐ-
 δὲν τὰς μάχας, ἐν αἷς ἐνδείκνυσθαι τι αὐτὸν καὶ
 τῆς τοῦ Ἀχιλλεύου θαρρότητος. Διεβέβητο δὲ
 πρὸς τὸν Πάριν, ὡς Φειλὸν καὶ ἤτις τοῦ κοσμοῦ
 σθαι. Τό τοι κομᾶν, καὶ τοι σπουδαζόμενος βασι-
 λεῦσί τε καὶ βασιλῆων πατρὶν, ἀνάξιον ἑαυτοῦ δι-
 ἐκείνον ἠγείτο. Τὰ δὲ ὄπτα κατ' ἐπαγωγὴν ἦν, οὐχ ὑπὸ
 πάλης (ταυτὶ γὰρ, ὡς ἔφη, οὐτ' αὐτὸς ἐγίνω-
 σκεν, οὔθ' οἱ βάρβαροι), ἀλλὰ ταύροις ἀντήριξε, καὶ
 τὸ ξυμπλέκεσθαι τοῖς θηρίοις τούτοις, πολεμικὸν
 ἠγείτο. Παλαιόντος μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ἦν· ὁ δὲ,
 τοῦτο μὲν ἠγνοεῖ πράττων, τὸ δὲ ὑφίστασθαι μυ-
 κωμένους, καὶ θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων,
 καὶ ἀπαυχεῖσθαι ταύρον, καὶ τραθεῖς ὑπ' αὐτοῦ
 μὴ ἀπεισεῖν, ὑπερὲς μελέτης τῶν πολεμικῶν ἦσ-
 και. Τὸ μὲν δὲ ἄγαλμα τὸ ἐν Ἰλίῳ γέρον τὸν Ἑκ-
 τορα καὶ μερακιώδη φέρει· ὁ Πρωτεσίλλεως δὲ,
 γινέσθαι μὲν αὐτὸν κακίονου ἠδὲ Φησὶ καὶ μείζω,
 ἀποθανεῖν δὲ τριακοντούτην ἴσως, αὐ μὲν Φεί-
 γοντα· ἢ παρικμάτα πὰς χεῖρας (ταυτὶ γὰρ σκα-
 φαπταῖσθαι τὸν Ἑκτορα ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου), ἀλλὰ

Herois impetui vehementer ait congruere. Multa namque hujusmodi ipsum in præliis dicere. Maxime autem horrendum ipsam spectasse, magnamque clamasse. Sed Telamonio quidem minorem fuisse : nihil vero in præliis deteriores, in quibus et Achilleæ nescio quid concitationis ac fervoris ipsum ait ostendisse. Paridem autem utpote timidum, et cultui deditum arguebat. Comam utique nutrire, licet id regibus regumque liberis, curæ esset, se ipso indignum illius causa arbitrabatur. Fractus erat aures, non ob luctam (hoc enim nec ipse, ut dixi, nec barbari noverrant) sed cum tauris certabat; et cum hujusmodi congredi feris, bellicum censebat. Luctantis enim et hæc erant, ipse vero se id facere ignorabat. Subsistere enim mugientes, cornuumque cuspides audenti animo sustinere, ac taurum frænare, et cum ab ipso vulneratus fuisset, haudquaquam deficere, pro bellica exercebat meditatione. Statua autem quæ Ilii erecta est, juvenem Hectora præ se fert. At Protesilaus fuisse quidem ipsum illa suaviorem inquit, ac majorem. Decessisse vero tricesimo ferme ætatis anno, non utique fugiendo, nec manus remittendo, in his enim Hectorem ab Homero falso

καρτιρῶς ἀγωνισάμενοι, καὶ μόνον τῶν Τρώων
καταμεινάντα ἔξω τοῦ τείχους, πεισὴν ὄψι τῆς
μάχης· ἀποθάνοντα δὲ, ἐλχθῆναι μὲν ἀνηρητη-
723. μένον τοῦ ἄρματος, ἀπαρδοθῆναι δὲ ὡς Ὀμήρω
εἴρηται.

ΑΙΝΕΙΑΣ.

Αἰνείαν δὲ, μάχεσθαι μὲν τούτου ἦτρον, ξυένεσι
δὲ περιεῖναι τῶν Τρώων, ἀξιοῦσθαι δὲ τῶν αὐτῶν
αὐτῷ Ἐκτορι, τὰ δὲ τῶν θεῶν εὖ εἰδέναι, καὶ ἅδῃ
ἐπέπωρωτο αὐτῷ, Τροίας ἀλούσης, ἐκπλήτρισθαι
δὲ ὑπὸ οὐδενὸς φόβου· τὸ γὰρ ἔνθου τε καὶ λε-
λογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν.
Ἐκάλουν δὲ αἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἐκτορα, χεῖρα τῶν
Τρώων, τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν· καὶ πλείω παρέχειν
αὐτοῖς πράγματα Αἰνείαν σωφρονοῦντα, ἢ μεμη-
νότα Ἐκτορα. Ἦσθη δὲ ἰσῆλικές τε καὶ ἰσομήκεις.
Τὸ δὲ εἶδος τοῦ Αἰνείου, Φαιδρὸν μὲν ἦτρον ἐφαί-
νετο, καθεσηπκότη δὲ ἐφίκει μᾶλλον. Ἐκόμα τε
ἀνεπαχθῶς· οὐ γὰρ ἦσκει τὴν κόμην, οὐδὲ ὑπέ-
κειτο αὐτῇ, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρετὴν ἐποιεῖτο κόσ-
μημα. Σφοδρὸν δὲ οὕτω ται ἔβλεπεν, ὥστε ἀπο-
χρῶν εἶναι οἱ πρὸς τοὺς ἀτακτοῦντας καὶ αὐτὸ τὸ
βλέψαι.

accusari, sed strenne dimicantem, Trojanorumque unum extra murum moratum, longaque tandem pugna cecidisse. At defunctum currui quidem alligatum ac suspensum, fuisse tractum ait, redditum autem ut ab Homero dictum est.

Æ N E A S.

Æneam autem pugnare quidem hoc deterius, prudentia vero Trojanis præstare, iisdemque quibus Hector ipse dignum censi. Novisse præterea quæ ad Deos pertinent, quæque sibi capta Troja fato destinata essent. Nullo autem terrore affici. Tunc enim mentis ac cogitationis maxime fuisse compotem ait, cum inter discrimina versabatur. Achivi autem Hectora quidem Trojanorum manum, Æneam vero mentem appellabant, pluraque ipsis cautum Ænæam, quam furibundum Hectorem negotia præbuisse. Erant autem cum ætate, tum corporis proceritate pares. Sed Ænææ species minus alacris videbatur, at majorem præ se ferebat constantiam, comamque absque invidia alebat. Neque enim comam exercebat, neque ipsi vacabat, sed unicam virtutem ornamento esse statuebat. Adeo autem horrendum intuebatur, ut in eos qui ordinem deseruisent, ipsi solus satis esset aspectus.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ.

Σαρπηδόνα δὲ, Λακία μὲν ἦγεγε, Τροία δὲ
 ἦρον. Ἦν μὲν γὰρ κατὰ τὸν Λιυόαν τὰς μάχας.
 Ἦγε δὲ Λυκίους ξύμπαντας, καὶ ἀρίστων ἀν-
 δρες, Γλαυκόν τε καὶ Πάνδαρον. Ἦν δὲ αὐτοῖν ὁ
 μὲν, ὄπλισθῆναι εὐδόκιμος, ὁ δὲ Πάνδαρος, τὸν
 Ἀπόλλων τὸν Λύκιον ἐπιστάντα οἱ μυρακίῳ ἔτι,
 κοινωῆσαι ἔφη τοῦ τοξεύειν. Καὶ πύχθεο αἰὲ
 τῷ Ἀπόλλωνι, ὅτι τοῦ τάξου ἐπὶ μεγάλοι ἀσ-
 λουτο. Καὶ πανστρατιᾷ δὲ ὁ Πρωτεσίλειος ἀπει-
 τῆσαι Φησι τῷ Σαρπηδόνι τοὺς Τρῶας. Πρὸς γὰρ
 τῇ ἀνδρία, καὶ τῷ εἶδει θείῳ τε καὶ γυναικίῳ
 ὄντι, ἀνήρητο τοὺς Τρῶας καὶ τῷ λόγῳ τῷ
 περὶ τοῦ γένους· ἀπὸ Διὸς μὲν γὰρ Διακίδας
 τε φέσθαι, καὶ Δαρδανίδας καὶ τοὺς Ταντάλου,
 724. τὸ δ' αὐτοῦ Διὸς γεγονέναι, μόνον τῶν ἐπιτῶν
 Τροίας τε καὶ ἐπὶ Τροίαν ἰλθόντων ἐκείνων ἐπαρ-
 ξαι· τούτῳ δὲ καὶ τὸν Ἡρακλῆα μείζων ποιῆσαι
 καὶ θαυμασιώτερον τοῖς ἀνθρώποις. Ἀποθανεῖν
 δὲ ὡς Ὀμήρῳ εἴρηται, καὶ εἶναι ἀμφὶ τὰ τετρα-
 ράκοντα ἔτη, καὶ τάφου ἐν Λυκίᾳ τυχεῖν, ἐς ὃν
 παρίεμεψαν οἱ Λύκιοι, δειπνῦντες τὸν νεκρὸν τοῖς
 ἔθνεσι δι' ὧν ἦγετο. Ἐσκήασθη δὲ ἀράματα, καὶ

SARPEDON.

SARPEDON.

Sarpedonem autem Lycia quidem tulit, Troja vero sustulit: hand secus enim atque Æneas in pugnis versabatur: omnes ducebat Lycios, sed Glancum ac Pandarum præstantissimos. Quorum alter quidem in armis tractandis peritissimus, Pandarus vero Apollinem Lycium sibi adhuc adolescentulo adstitisse, sagittandique artis participem fecisse aiebat: et cum arcum magnæ rei causa sumeret, Apollini semper supplicabat. Universum autem Trojanum exercitum, Sarpedoni obviam processisse ait Protesilaus. Nam præter fortitudinem et speciem divinam pariter ac nobilem, fama etiam ad generis nobilitatem pertinente, sibi Trojanos obligabat: a Jove enim Æacidas celebrari, Dardanidasque, et a Tantalo oriundos, sed ab ipso genitum esse Jove, id ipsi soli ex iis qui pro Troja, quique adversus Trojam venerant, extitisse. Hoc autem et Herculem majorem, majoreque apud homines admiratione dignum reddidisse. Decessisse autem, ut ab Homero dictum est, quum quadragesimum ferme ageret ætatis annum, tumulumque in Lycia consecutum: ad quem Lycii, cadaver genitibus, per quas ferebatur, ostendentes comitati sunt. Aromatibus autem conditum erat, dor-

ἰώκει καθεύδοντι · ὅθεν οἱ παιηταὶ πομπῶ Φασὶν αὐτὸν τῶ ὕπνῳ χρήσασθαι.

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ.

Ἄκουε δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος, εἰ μὴ ἄχθη αὐτῶ σφόδρα.

ΦΟΙΝ. Ἄχθουμαι μὲν, οὐ χεῖρον δὲ ἀκούσαι.

ΑΜΠΕΛ. Φησὶ τοῖνυν τὸν Ἀλέξανδρον Τρωσὶ μὲν ἀπαχθῆσθαι πᾶσι, κακὸν δ' οὐκ εἶναι τὰ παλέμια, τὸ δὲ εἶδος ἡδίστον, ἐπίχαρὶν τε τὴν Φωνὴν καὶ τὸ ἦθος, ἅτε τῇ Πελοποννήσῳ ἐπιμίξαντα · μάχεσθαι δὲ πάντας τρόπους, καὶ τὴν ἐπιστήμην ἀπόσπῃ τόξων μὴ λείπεισθαι τοῦ Πανδάρου · καὶ πλεῦσαι μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφηβον, ὅτε δὴ ξένου τοῦ Μενέλιου γενέσθαι αὐτὸν, καὶ τὴν Ἑλένην εἰλεῖν τῶ εἶδει, ἀποθανεῖν δὲ οὕτω τριακοντούτην · γάνυσθαι δὲ τῶ ἑαυτοῦ κάλλει, καὶ περιβλέπεισθαι μὲν ὑφ' ἑτέρων, περιβλέπειν δὲ ἑαυτόν · ὅθεν χαρίεστατα ὁ ἦρωες εἰς αὐτὸν παίζει. Τοῦτον γὰρ τὸν ταῶ (χαίρει δὲ ὁ Πρωτεσίλεως τῇ ἔρα καὶ τῇ ἀνθῇ τοῦ ἔρμιος) ἰδὼν περὶ ὑπερανεσίκοτα, καὶ περιβεβλημένον τὰ πτερά, περιβλέποντά τε αὐτὰ καὶ καθαίροντα, ἔστι δ'

mientique simile. Unde somno ipsum comite usum, poetæ ferunt.

A L E X A N D E R.

Audi et quæ ad Alexandrum Paridem pertinent, ni valde id molestum est.

PHÆN. Molestum quidem est, verum haud deterius audivisse.

VIN. Ait itaque Alexandrum Trojanis quidem omnibus odio fuisse: in rebus vero bellicis haudquaquam malum: et specie suavissimum, voce ac moribus venustum, utpote qui in Peloponneso versatus esset: pugnare autem omnibus modis, et sagittandi peritia Pandaro minime fuisse inferiorem: et ephenum in Græciam navigasse, cum a Menelao hospitio susceptus est, Helenemque pulchritudine cepit. Obiisse autem mortem, cum nondum tricesimum ætatis annum attigisset: gaudere autem sua ipsius pulchritudine, circumspicique ab aliis, seque ipsum circumspicere. Unde elegantissime ipsum illudit Heros. Hunc enim pavonem (avis autem pulchritudine ac colore oblectatur Protesilaus) cum quandoque pennas sublatum ac circumpositum vidisset, ipsasque circumspicientem ac purgan-

ἃ καὶ διατιθέντα, ἦν, ὥσπερ οἱ τῶν λίθων ὄρμοι, κεκοσμημένα φαίνοιτο, « ἰδοὺ » ἔφη « οὗ πρῶην » ἐμνημονεύομεν, Πάρις ὁ τοῦ Πριάμου. » Ἐμοῦ δὲ ἐρδόμενου αὐτὸν τί ἔοικεν ὁ ταῶς τῷ Πάριδι, « τὸ Φίλαυτον » εἶπε « καὶ γὰρ δὴ κάκεινος » κόσμου ἔνεκεν περιήθρει μὲν ἑαυτὸν, περισκό-
 725. τοῖς ἄμοις· αὐχμὸν δὲ προσιζάνειν ταῖς κόμαις, οὐδὲ ὥσπερ μάχοιτο, ἠνέχετο· ἔσιλβε δὲ καὶ τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν, καὶ ὑπόγρυπτος ἦν καὶ λευκός, καὶ τὸ ὄμμα ἐγέγραπτο· ἢ δὲ ἑτέρα ὄφρυς, ὑπερῆρε τοῦ ὀμματος.

ΕΛΕΝΟΣ ΔΗΙΦΟΒΟΣ
 ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ.

Ἐλενος δὲ καὶ Δηίφοβος καὶ Πολυδάμας ξυνέβαινον μὲν ἀλλήλοις τὰς μάχας, καὶ ταυτὸν ἐφέροντο τῆς ρώμης, εὐδόκιμοι δὲ τὰς ξυμβουλίας ἦσαν. Ὁ δὲ Ἐλενος, καὶ μαντικῆς ἤπαιτο ἴσα τῷ Κάλχαντι.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ.

Περὶ δὲ Εὐφόρβου τοῦ Πάνθου, καὶ ὡς γένοιτό τις ἐν Τροίᾳ Εὐφορβος, καὶ ἀποθάνοι ὑπὸ τῷ

tem, et nonnullas disponentem, ut monilium instar quæ lapillis constant, distinctæ atque exornatæ viderentur: Ecce (inquit) cuius modo mentionem faciebamus, Priami filius Paris. Me autem percunctante, quid Paridi similis esset pavo? quod seipsum (ait) dilexerit: etenim ille quoque ornatus causa seipsum quidem circumspiciebat, arma vero contemplabatur. Pantheræ autem pelles appensæ erant humeris: squalorem comæ insidere, ne in pugna quidem patiebatur: splendebat autem et manuum unguibus, subaduncoque erat naso, ac candidus, et oculos pictus; ac super oculo erectum erat supercilium.

HELENUS DEIPHOBUS ET POLYDAMAS.

Helennus autem, Deiphobusque, et Polydamas, in pugnis quidem invicem conveniebant, eodemque robore præditi erant: consultationum vero peritissimi. Sed et Helennus haud secus atque Calchas divinationem attigerat.

EUPHORBUS.

Cæterum de Euphorbo audisti (puto) Samii Pythagoræ sermonem, quod Euphorbus qui-

Μενέλεω, τὸν Πυθαγόρου, οἶμαι, τοῦ Σαμίου ἠκουσας λόγον. Ἐλεγε γὰρ δὴ ὁ Πυθαγόρας Εὐφορβος γεγονέναι, μεταφῦναί τε Ἴων μὲν ἐκ Τρωός, σοφὸς δὲ ἐκ πολεμικοῦ, κεκολασμένος δὲ ἐκ τρυφῶντος. Τὴν τε κόμην, ἣν σοφὸς γενόμενος ἐκόσμη τῷ αὐχμῶ, χρυσῆν ἐν Τροίᾳ ἐποίητο, ὥστε ἦν Εὐφορβος. Ὁ δὲ Πρωτεσίλεως τὸν Εὐφορβον, ἥλικα ἑαυτοῦ ἠγεῖται, καὶ ἐλεεῖ, καὶ ὁμολογεῖ τὸν Πάτροκλον ὑπὲρ αὐτοῦ τρωθέντα παραδοθῆναι τῷ Ἐκτορι. Εἰ δὲ ἐς ἄνδρας ἦλθεν, οὐδὲν ἂν φησιν αὐτὸν κακίω νομισθῆναι τοῦ Ἐκτορος. Τὴν μὲν γε ἄραν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς φησι θέλγειν· ἰοικέαι γὰρ αὐτὸν ἀγάματι, ὥστε κάλλιπτα ἑαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσικόμης τε καὶ αἶβρὸς φαίνοιτο. Τοσαῦτα, ξένη, περὶ τῶν Τρώων δέεισιν ὁ θεὸς τε καὶ ἀγαθὸς ἦρωσ. Λαιπὸν δ' ἡμῖν ἴσως τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποτελέσαι λόγον, εἰ μὴ ἀπέριρκας πρὸς τὸ μῆκος.

ΦΟΙΝ. Εἰ αἱ τοῦ λωτοῦ παρ' Ὀμήρῳ φαγόντες, ὧ Ἀμπελουργέ, προθύμως οὕτω προσέκειντο τῇ πόσῃ, ὡς ἐκλεῖσθαι τῶν οἴκῃ, μὴ ἀπίσσει
 726. καὶ μὲ προσκείσθαι τῷ λόγῳ καθαίτερ τῷ λωτῷ, καὶ μήτ' ἂν ἐκόντα ἀπειλεῖν ἐνθένδε, ἀπαχθῆναι δὲ μόγις ἂν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ δεθῆναι δ' ἂν ἐ

dam in Troja fuerit, et a Menelao interfectus. Dicebat enim Pythagoras se natum Euphorbum, transformatumque, Ionicum quidem ex Trojano, sapientem vero ex bellico, eruditum ex delicioso: et comam, quam factus sapiens squallore exornabat, in Troja auream reddebat, cum esset Euphorbus. Protesilaus autem Euphorbum sibi æquævum arbitratur ac miseratur, fateturque Patroclum ab ipso vulneratum Hectori traditum. Quod si ad virilem ætatem pervenisset, nihilo (inquit) Hectore deterior existimatus fuisset. Ipsius itaque pulchritudinem Achivos quoque ait demulsisse, statuæque ipsum similem fuisse, ut cum pulcherrime Apollo et intonsus et mollis videretur. Talia, o hospes, strenuus ac divinus Heros de Trojanis percurrit. Reliquum autem nobis fortassis esset, ut sermonem super Achille inchoatum expleremus, nisi orationis prolixitate defessus es.

PHÆN. Si qui apud Homerum, o Vinitor, lotum comederunt, adeo promptè ac sedulo herbæ incumbebant, ut domestica oblivioni mandarent: ne diffidas me quoque hand secus orationi, ac loto incumbere, neque sponte hinc abscedere posse, ægreque ad navem abduci,

αὐτῇ κλάοντα καὶ ὀλοφυρόμενον, ἐπὶ τῷ μὴ ἐμ-
πίσπασθαι τοῦ λόγου. Καὶ γὰρ με καὶ πρὸς
τὰ τοῦ Ὀμήρου ποιήματα οὕτω διατίθεικας, ὡς
θεῖά τε αὐτὰ ἠγούμενον καὶ πέρα ἀνθρώπου,
δοῦσαι νῦν ἐκπεπληῆθαι μᾶλλον, οὐκ ἐπὶ τῇ
ἐπισοποιίᾳ μόνον, οὐδ' εἴ τις ἠδονὴ διήκει σφῶν,
ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐπί τε τοῖς ὀνόμασι τῶν
ἡρώων, ἐπί τε τοῖς γένεσι, καὶ, νῆ Δί, ὡς
ἕκαστος αὐτῶν ἔλαχε τοῦ κλεῖναί τινα, ἢ ἀποθα-
νεῖν ὑφ' ἑτέρου. Τὸν μὲν γὰρ Πρωτεσίλεων, δαί-
μονα ἤδη ὄντα, οὐδὲν οἶμαι θαυμαστὸν εἰδέναι
ταῦτα, Ὀμήρω δὲ πόθεν μὲν Εὐφορβοι, πόθεν δὲ
Ἐλενοί τε καὶ Δηϊφοβοι, καὶ, νῆ Δί, ἐκ τῆς ἀντι-
κειμένης στρατιᾶς οἱ πολλοὶ ἄνδρες οὓς ἐν κατα-
λόγῳ φράζει; Τὸ γὰρ μὴ ὑποτεθεῖσθαι ταῦτα
τὸν Ὀμηρον, ἀλλὰ γεγονότων τε καὶ ἀληθινῶν
ἔργων ἀπαγγελίαν ποιεῖσθαι, μαρτυρεῖ ὁ Πρωτε-
σίλεως, πλὴν ὀλίγων, ἃ δοκεῖ μᾶλλον ἐκὼν μετα-
σκευάσαι ἐπὶ τῷ ποικίλῃν τε καὶ ἡδίῳ ἀποφῆναι
τὴν ποίησιν. Ὄθεν τὸ ὑπὸ ἐνίων λεγόμενον, ὡς
Ἀποέλλων αὐτὰ ποιήσας, τὸν Ὀμηρον ἐπέγραψε
τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐρῶσθαι· τὸ γὰρ
γιγνώσκειν ταῦτα, θεῶ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων
ἔοικεν.

Iugentemque

ingentemque atque ejulantem in ipsa vinciri, quod oratione haud fuerim expletus : etenim ad Homeri poemata ita me affecisti, ut et divina ipsa existimem, et supra hominem videantur : et nunc magis obstupescam, non modo ob carminum compositionem, nec si qua ex ipsis voluptas percipitur : verum multo magis propter heroum nomina, ac genus ; et per Jovem, ut unicuique aliquem occidere, aut ab alio interfici contingit. Etenim quod Protesilaus quidem jam daemon factus hæc noverit, nulla existimo admiratione dignum. Verum unde Homero Euphorbi, unde Helenique et Deiphobi, et per Jovem ex opposito exercitu viri quam plurimi, quos in catalogo memorat? Nam quod Homerus non hæc sibi dicendi materiam subjectumque fecerit, sed gesta veraque narraverit, testatur Protesilaus, præter pauca, quæ idcirco sponte mutasse videtur, ut variam ac suaviorem redderet poesim. Unde quod a nonnullis dictum est, Apollinem scilicet hæc composuisse, sed Homerum poesi inscripsisse, mihi vehementer inhuisse videtur. Nam hæc Deum potius quam hominem novisse, verisimile est.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ μὲν θεοὺς ἡγεμόνας εἶναι τοῖς ποιηταῖς, ξένη, τῆς πάσης ἡδῆς, αὐτοὶ που οἱ ποιηταὶ ὁμολογοῦσιν, οἱ μὲν, τὴν Καλλιόπην, οἱ δὲ, πάσας, οἱ δὲ, καὶ τὸν Ἀπόλλω πρὸς ταῖς Ἐννέα παρατυχεῖν αἰτούμενοι τῷ λόγῳ. Τὰ δὲ Ὀμήρου ταῦτα, οὐκ ἄθει μὲν εἶρηται, οὐ μὴν Ἀπόλλωνί γε αὐτῷ ἢ Μούσαις αὐταῖς ἦσαι. Γέγονε γὰρ, ξένη, γέγονε ποιητῆς Ὀμηρος, καὶ ἦδεν, ὡς μὲν φασιν ἔνιοι, μετὰ τέτταρα καὶ εἰκοσιν ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, οἱ δὲ, μετὰ ἑπτὰ καὶ 727. εἰκοσι πρὸς τοῖς ἑκατὸν, ὅτε τὴν ἀποικίαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς Ἰωνίαν ἔστειλαν· οἱ δὲ, ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη γεγονέναι μετὰ τὴν Τροίαν ἐπὶ Ὀμηρόν τε φασὶ καὶ Ἡσίοδον· ὅτε δὴ ἄσαι ἄμφω ἐν Χαλκίδι, τὸν μὲν, τὰ ἔσθη τὰ περὶ τοῖν Αἰάντων, καὶ ὡς αἱ Φάλαγγες αὐτοῖς ἀραρυῖαί τε καὶ καρτεραὶ ἦσαν, τὸν δὲ, τὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ Πέρσην, ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκέλευεν ἀσπείσθαι, καὶ γεωργίᾳ προσκείσθαι, ὡς μὴ δέοιτο ἑτέρων, μηδὲ πινῶν. Καὶ ἀληθέστερα, ξένη, περὶ τῶν Ὀμήρου χρόνων ταῦτα· ξυγνῆται γὰρ αὐτοῖς ὁ Πρωτεσίλαος. Δύο γοῦν ποιητῶν ὕμνον ποτὲ ἐπιπόντων εἰς αὐτὸν ἐνταυθοῖ, καὶ ἀπελθόντων, ἤρετό με ὁ ἦρωα ἀφικόμενος, ὅτῳ αὐτῶν ψη-

VIN. Quod Dii (hospes) totius cantus duces sint poetis, ipsimet minime inficiantur poetæ. Hi quidem Calliopen, hi vero universas, nonnulli et Apollinem ac novem Musas ut orationi adsint invocantes. Hæc autem Homeri poemata non absque Deorum numine dicta sunt, non tamen ab Apolline ipso aut a Musis decantata. Fuit enim (hospes) fuit poeta Homerus, et (ut nonnulli aiunt) quarto ac vicesimo post res Trojanas anno cecinit. Alii, septimo ac vicesimo supra centum, cum Athenienses coloniam in Ioniam deducerent: sunt qui centesimo ac sexagesimo post Trojam annos fuisse velint: de Homeroque dicant, atque Hesiodo, ambos in Chalcide cecinisse: hunc quidem carmina de utroque Ajace, et quod ipsorum phalanges congruæ ac validæ essent, alterum vero quæ ad Persen fratrem conscripsit, quibus opera aggredi, cultuique agrorum vacare jubebat, ne aliorum ope indigeret, atque esuriret. Et hæc (hospes) de Homeri temporibus veriora. Ipsi enim assentitur Protesilaus. Cum itaque duo poete hymnum quandoque in ejus laudem hic cecinissent, ac discessissent, Heros me adiens utri suffragarer, percunctatus est. Me autem dete-

φιζοίμην· ἐμοῦ δὲ τὸν Φαυλότερον ἰσπανέσαντος (καὶ γὰρ μάλλον ἔτυχεν ἠριστευκῶς), γελάσας ὁ Πρωτεσίλεως, « καὶ Πανίδης, » ἔφη « Ἄμπε-
 » λουργέ, ταυτόν σοι πείσονται. Καλκίδος γὰρ
 » τῆς ἐπ' Εὐρίπω βασιλεὺς ὢν ἐκείνος, Ἡσιόδω
 » κατὰ Ὅμηρου ἐψηφίσατο, καὶ ταῦτα, τὸ
 » γένειον ἔχων μεῖζον ἢ σύ. » Γέγονε μὲν δ' ἡ,
 ἔξενε, ποιητῆς Ὅμηρος, καὶ τὰ ποιήματα ἀν-
 θρώπου ταῦτα. Τὰ δὲ ὀνόματα ἤδη, καὶ τὰ
 ἔργα ξυνελέξατο μὲν ἐκ τῶν πόλεων, ἃς ἕκαστος
 ἦγον (ἦλθε μὲν γὰρ περὶ τὴν Ἑλλάδα μετα-
 χρόνον τῶν Τρωϊκῶν, οὕτω ἰκανὸν ἐξαμαυρῶσαι
 τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ)· ἔμαθε δὲ ταῦτα καὶ τρόπον
 ἕτερον, δαιμόνιον τε καὶ σοφίας πρόσω. Ἐς Ἰθάκην
 γὰρ ποτε τὸν Ὅμηρον πλεῦσαι Φησιν, ἀκούσαντα
 ὡς πένονται ἔτι ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ
 ψυγαγωγίᾳ ἐπ' αὐτὴν χρῆσασθαι. Ἐπεὶ δὲ ἀνελ-
 θεῖν τὸν Ὀδυσσεύς, ὁ μὲν ἠρώτα αὐτὸν τὰ ἐν
 Ἰλίῳ, ὁ δὲ εἰδέναι μὲν πάντα ἔλεγε, καὶ μεμνη-
 728. σθαι αὐτῶν, ἰπεῖν δ' ἂν οὐδὲν ὢν οἶδεν, εἰ μὴ
 μισθὸς αὐτῷ παρ' Ὅμηρου γένοιτο, εὐφημίας τε
 ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὕμνος ἐπὶ σοφίᾳ τε καὶ ἀν-
 δρείᾳ. Ὁμολογήσαντος δὲ τοῦ Ὅμηρου ταῦτα,
 καὶ ὅ, τι δύναιτο χαριεῖσθαι αὐτῷ ἐν τῇ ποιήσει

riorem laudibus prosecuto (etenim accidit ut melius se gereret) ridens Protesilaus : et Panides , inquit , o Vinitor , idem quod tu passus est . Nam cum ille Chalcidis , quæ in Euripo est , rex esset , Hesiodo adversus Homerum suffragatus est , et maxime cum prolixiorum quam tu haberet barbam . Fuit utique (hospes) poeta Homerus , et hominis hæc sunt poemata . Ceterum nomina noverat , ac gesta ex iis collegit civitatibus , quas singuli duxerant : tunc enim Græciam perlustravit , cum nondum tempus , quæ ad Trojam gesta sunt , potuerat obliterasse . Hæc autem et alio divino ac supra sapientiam modo percepit . In Ithacam enim Homerum quandoque navigasse ait , cum Ulyssis animam adhuc sapere audivisset , allectamentoque in ipsam usum . Postea vero quam ascendit Ulysses , hic quidem quæ in Troja fuissent gesta percunctabatur . Ulysses vero se quidem cuncta tenere ac meminisse fatebatur : sed eorum quæ sciret penitus nihil dicturum , ni præmium ab Homero consequeretur , laudes scilicet in poesi , et , sapientiæ ac fortitudinis causa , hymnum . Hæc cum Homerus spondidisset , et quod in poemate gratificari posset , asseruisset , omnia Ulysses vere , et ut

Φήσαντος, δῖέμει ὁ Ὀδυσσεύς πάντα ξὺν ἀληθείᾳ
 τε καὶ ὡς ἐγένετο. Ἐκίσθη γὰρ πρὸς αἵματί τε
 καὶ βόθροις αἱ ψυχαὶ ψεύδονται. Ἀπιόντος δὲ
 ἤδη τοῦ Ὀμήρου, βοήσας ὁ Ὀδυσσεύς, « Παλα-
 » μῆδης με » ἔφη « δίκας ἀπαιτεῖ τοῦ ἑαυτοῦ
 » φόνου, καὶ οἶδα ἀδικῶν. Καὶ πάντως μὲν
 » πείσομαί τι. Οἱ γὰρ θεμισθεύοντες ἐνταῦθα,
 » δεινοί, Ὀμπε, καὶ τὰ ἐκ Ποινῶν ἐγλύς. Εἰ
 » δὲ τοῖς ἄνω ἀνθρώποις μὴ δόξω εἰργάσθαι τὸν
 » Παλαμῆδην ταῦτα, ἥττόν με ἀπολεῖ τὰ ἐν-
 » ταῦθα. Μὴ δὲ ἄγε τὸν Παλαμῆδην εἰς Ἴλιον,
 » μηδὲ στρατιώτῃ χρῶ, μηδὲ ὅτι σοφὸς ἦν εἰ-
 » ποίς. Ἐροῦσι μὲν γὰρ ἕτεροι ποιηταί, πιθανὰ
 » δὲ οὐ δόξει, μὴ σοὶ εἰρημένα. » Αὕτη, ξένη,
 ἢ Ὀδυσσεύς τε καὶ Ὀμήρου ξυνουσία, καὶ οὕτως
 ὁ Ὀμπερὸς τάληθῆ μὲν ἔμαθε, μετεκόσμησε δὲ
 πολλὰ εἰς τὸ ξυμφέρον τοῦ λόγου ὅν ὑπέθετο.

ΦΟΙΝ. Πατρίδα δὲ Ὀμήρου, ὧ Ἀμπε-
 λουργέ, καὶ τίνων ἐγένετο, ἤρου ποτὲ τὸν Πρω-
 τεσίλειον;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ πολλάκις, ξένη.

ΦΟΙΝ. Ὁ δὲ, τί;

ΑΜΠΕΛ. Φησὶ μὲν εἰδέναι, Ὀμήρου δὲ παρα-
 λιπόντος αὐτὰ, ἵνα αἱ σπουδαῖαι τῶν πόλεων

gesta fuerant, enarravit: ad sanguinem enim ac foveas animæ haudquaquam mentiuntur. Homero autem jam abeunte, clamitans Ulysses: suse (inquit) ipsius cædis a me pœnas exigit Palamedes, et novi inique fecisse, et omnino aliquid patiar. Qui enim hic jus dicunt, acres sunt, o Homere: et quæ ad supplicia pertinent, non longe absunt. Quod si hominibus hæc Palamedi minime fecisse videbor, minori hîc afficiar supplicio. Itaque ne ad Trojam Palamedem adducas, nec milite utere, nec sapientem fuisse dixeris. Dicent utique alii poetæ, at verisimilia haudquaquam videbuntur, cum abs te omissa fuerint. Hoc est (hospes) Ulyssis atque homeri colloquium, et sic Homerus vera quidem percepit, multa vero ad orationis sibi subjectæ ornatum transmavit.

PHÆN. Homeri patriam, et a quibus esset genitus, numquid (o Vinitor) Protesilaum unquam rogasti?

VIN. Sæpenumero, hospes.

PHÆN. Ipse vero quid?

VIN. Ait quidem novisse, sed cum Homerus hæc omiserit, ut studiosæ civitates ipsum sibi

πολίτην αὐτὸν σφῶν ποιοῖντο, ἴσως δὲ καὶ Θεο-
μοῦ Μοιρῶν ἐπὶ Ὀμήρῳ ὄντος ἀπολιν αὐτὸν δο-
κεῖν, οὔτ' ἂν ταῖς Μοίραις οὔτ' ἂν ταῖς Μούσαις
Φίλα γε ἔφη αὐτὸν πράττειν, εἰ τοῦτ' ἐκφέροι,
περισσῆκός λοιπὸν ἐς ἔσπαινον τῷ Ὀμήρῳ. Προσ-
τίθενται μὲν γὰρ αὐτῷ πᾶσαι μὲν πόλεις, πάντα
729. δὲ ἔθνη, καὶ δικάσαιντο δ' ἂν περὶ αὐτοῦ πρὸς
ἀλλήλας, ἐγγράφουσαι τῷ Ὀμήρῳ ἑαυτὰς ὡς
πολίτη. Τοῦ δὲ μῆδ' ἂν τοῦτον σιωπῆσαι τὸν
λόγον πρὸς σὲ, ὦ Φοῖνιξ, μῆδ' ἂν κρύψαι, εἴπωρ
ἐγὶ γνωσκὸν αὐτὸν, τεκμήρια ἔστω σοι ἂ ἐίρηκα·
ἀφθόνως γὰρ οἶμαι διεληλυθέναι σοι ὁπόσα οἶδα.

ΦΟΙΝ. Πιστεύω, Ἀμπελουργέ, καὶ ἐπαώ-
μεθα τῷ λόγῳ, δι' ὃν σιωπᾶται ταῦτα. Τὸν δὲ
Ἀχιλλέα ὥρα σοι ἀναφαίνειν, εἰ μὴ καὶ ἡμᾶς ἐκ-
πλήξει, ὥσπερ τοὺς Τρῶας, ὅτε ἔλαμψεν ἐπ' αὐ-
τοὺς ἀπὸ τῆς τάφρου.

Α Χ Ι Λ Λ Ε Τ Σ.

ΑΜΠΕΛ. Μὴ δέδιθι τὸν Ἀχιλλέα, ὥ ξένη· παιδὶ
γὰρ ἐντευξῆ αὐτῷ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου.

ΦΟΙΝ. Μεγάλα δάσεις διεξελθὼν αὐτὸν ἐκ
νηπιίου· μετὰ ταῦτα γὰρ ὀπλιζομένῳ που ἐντευ-
ξόμεθα καὶ μαχομένῳ.

civem

civem asciscerent, fatorum etiam lege, Homero fortasse existente, ut nullam habere civitatem videatur, nec Parcis, nec Musis se gratificaturum dixit, si hoc, quod ad Homeri laudem reliquum esset, enunciaret. Omnes enim civitates, cunctæque gentes, ipsi se addicunt: invicemque in judicia subirent, se ipsas Homero ut civi adscribentes. Quod autem hoc apud te, o Phœnix, minime fuerim taciturus, nec te, si mihi cognitum fuisset, oclassem: ex iis quæ tibi a me dicta sunt, colligere facile potes. Omni enim amota (ut puto) invidia, tibi quæcumque noveram percurri.

PHŒN. Credo, Vinitor, et rationem quare hæc taceat, sequamur. Achillem autem tibi jam tempus est indicare, nisi nos ut Trojanos perterrefaciet, cum e fossa in ipsos emicuit.

ACHILLES.

VIN. Achillem ne metuas, o hospes: puerum enim in sermonis principio convenies.

PHŒN. Magna præstabis, si ab infantia nobis ipsum exposueris. Postea enim armato æ pugnanti occurremus.

ΑΜΠΕΛ. Οὕτως ἔσται, καὶ πάντα Φήσεις
 τὰ Ἀχιλλέως εἶδέναι. Ἦκουσα δὲ περὶ αὐτοῦ
 τοιαῦτα. Πηλεΐ Φάσμα ἐφόισα θαλασσίας δαί-
 μοτος, καὶ ἐρώσα αὐτοῦ, οἶμαι, ἢ δαίμων, ξυπῶν
 τῷ Πηλεΐ ἐν Πηλίῳ, αἰδοῖ τοῦ ὀμίλου οὔσα τὰ
 ἑαυτῆς λέγουσα, οὐδὲ ὀπόθεν ἦποι. Γαλήνης δὲ
 ἐπιχειούσης τὴν θάλατταν, ἢ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελ-
 φῶν τε καὶ ἰασηοκάμων ἀθύρουσα, ὁ δὲ, ἐκ
 περιωπῆς τοῦ Πηλίου ὄραν ταῦτα, ξυτῆκε τῆς
 θεοῦ, καὶ ἴδειςιν ἦκουσαν. Ἡ δὲ ἐς θάρσος ἦγε
 τὸν Πηλέα, Ἡοῦς τε μνημονεύουσα ὡς Τιθωνοῦ
 ἦρα, καὶ Ἀφροδίτης ὡς ἠτλήτο τοῦ Ἀγχίσου,
 73α καὶ Σελήνης ὡς Ἐνδυμίῳ ἐπιφοίτα καθύδοντι.
 « Ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ παῖδα, « εἶπεν » ὦ Πηλεῦ,
 « δώσω, κρείττω ἀνθρώπου. » Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς ἐγένετο, ποιοῦνται αὐτοῦ τροφῆα τὸν Χεί-
 ρωνα. Ὁ δὲ ἔτρεφεν αὐτὸν κηρίοις τε καὶ μυελοῖς
 νεβρῶν, ἐς ἡλικίαν τε ἤκοντα ἐν ἧ οἱ παῖδες
 αἰμαξίδων καὶ ἀσπραγάλων δέονται, εἶργε μὲν
 οὐδὲ τῶν τοιούτων, ἀκοιτίας δὲ εἶθιζε καὶ
 παλτοῖς καὶ δρόμοις. Ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μαλίστα
 μικρὰ, τήμηκάνη ὑπὸ ταῦ Χείρωνος, καὶ ἐράκει
 φελλίζομίνω ἐς τὰ πολεμικά. Ἐφάβου δὲ ἐπιτό-
 μενος, ἀκλίνα μὲν ἀπὸ τοῦ προσώπου ἔσπεμασεν,

VIN. Sic erit : et quaecumque ad Achillem pertinent te nosse fateberis. Talia autem de ipso audivi. Mariæ deæ spectrum Peleum adibat, et ipsius amore capta (ut puto) Dea in Pelio monte cum Peleo coibat. Consuetudinis hujusmodi verecundia, quænam esset atque unde veniret, nondum dicens : sed tranquillitate mare obtinente, accidit, ut hæc quidem delphinis atque hippocampis insidens luderet, ipse vero ex Pelii specula hæc contemplatus, et Deam cognoverit, et venientem sit veritus. Hæc autem ad audendum Peleum inducebat, Auroram Tithonum adamasse, Venerem ab Anchise superatam, Lunam dormientem Endymionem frequentasse memorans. Ego vero tibi, o Peleu, filium homine præstantiorem dabo. Postea vero quam natus est Achilles, Chironi educandum tradidere. Hic autem favis, atque hinnulorum medullis ipsum alebat. Cum ad ætatem pervenisset, in qua pueri curriculis ac talis indigent, ab hujusmodi quidem haud arcebat : jaculis vero, ac telis cursibusque assuefaciebat. Erat autem ipsi fraxinus parva a Chirone precisa, et ad bellica balbutienti similis erat. Ephebus jam factus, radios quidem a facie emittebat : corpore immensus vi-

ὑπερφυῆς δὲ τὸ σῶμα ἰφάνητο· αὐξήθειαι τε ῥᾶον
 ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα, πολὺς μὲν ἐν
 ξυμποσίοις ἦδετο, πολὺς δὲ ἐν σπουδαῖς. Ἐπειδὴ
 δὲ θυμοῦ ἤτων ἰφάνητο, μουσικὴν αὐτὸν ὁ Χείρων
 ἐδιδάξατο. Μουσικὴ γὰρ ἰκανὴ πρᾶνταιν τὸ ἔτοι-
 μόν τε καὶ ὑπερανεισηκὸς τῆς γνώμης. Ὁ δὲ
 οὐδὲν πόνον, τὰς τε ἀρμονίας ἐξέμαθε, καὶ πρὸς
 λύραν ἦσεν. Ἦδε δὲ τοὺς ἀρχαίους ἥλικας, τὸν
 Ἐπίχθον καὶ τὸν Νάρκισσον, καὶ εἶ τι Ἀδώνι-
 δος. Προσφάτων δὲ ὄντων τῶν περὶ Ἑλλὰ τε καὶ
 Ἀδῶν φησὶν, ἐπειδὴ ἀμφὺ ἐφίβω ὄντι, ὁ μὲν
 εἰς πηγὴν ἄχετο ἀφανισθεὶς, τὸν δὲ αἰ τοῦ Διο-
 μήδους ἴστωσι εἰδῆσαντο, οὐκ ἀδακρυτὶ ταῦτα
 ἦδεν. Ἦκουσα δὲ κακίῃνα, θύειν μὲν αὐτὸν τῇ
 Καλλιόπῃ, μουσικὴν αἰτοῦντα καὶ τὸ ἐν ποιήσει
 κράτος, τὴν θεὸν δὲ, ἐπιστῆναι καθεύδοντι, καὶ,
 « ὦ παῖ, » Φάσαι « μουσικῆς μὲν καὶ ποιητικῆς
 » δίδωμί σοι τὸ ἀποχρᾶν, ὡς ἡδίους μὲν τὰς
 » δαΐτας ἐργάζοιο, κοιμίζοις δὲ τὰς λύπας.
 » Ἐπειδὴ δὲ ἐμοί τε καὶ Ἀθηνᾶ δοκεῖ πολεμικόν
 731. » εἶναί σε καὶ δεινὸν ἐν στρατοπέδοις, Μοῦραί τε
 » οὕτω κειλεύουσι, σὺ μὲν ἐκείνα γυμνάζου, καὶ
 » κείνων ἔρα. Ποιητῆς δὲ ἔσθαι χρόνοις ὕστερον, ὅν
 » ἐγὼ ἀνήσω τὰ σὰ ὑμεῖν ἔργα. » Ταυτὶ μὲν

debat. Facilius excrevit, quam quæ ad fontes positæ sunt arbores. Multas quidem in conviviis, multas in seriis canebatur. Postea vero quam ira inferior videbatur, musicen Chiron ipsum edocuit. Musica enim ad sedandum iracundiam, animique fastus tollendos, plurimum facit. Hic autem nullo labore et harmonias edidicit, et ad lyram cecinit. Canebat autem antiquos coætaneos Hyacinthum, ac Narcissum, et si quid Adonidis. Cum autem de Hylla atque Abdero ephebis, recentes adhuc essent luctus: quorum alter ad fontem profectus evanuit, alterum Diomedis equæ discerpserunt: absque lachrymis hæc minime canebat. Audivi autem et illa: ipsum quidem musicen, ac poeticam vim petentem, Calliopæ sacra facere: Deam vero dormienti adstitisse: et, o puer (dixisse) musices quidem ac poetices do tibi quod satis sit, ut et suaviores reddas epulas, et dolores ac sollicitudines sopias. Posteaquam vero mihi que et Palladi videtur, ut strenuus sis bellator, atque in castris acer, Parcæque ita jubent, tu quidem in illis te exerce, et illa dilige. Poeta autem postea erit, quem ad res abs te gestas carmine celebrandas exhortabor. Hæc ipsi de Homero

αὐτῷ περὶ Ὀμήρου ἐχρήσθη. Μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐχ ὥσπερ οἱ πολλοὶ φασιν, ἀπόθετος ἐν Σκύρῳ ἐτρέφετο, τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς παρθένοις· οὔτε γὰρ τὸν Πηλέα εἰκὸς, ἄριστον τῶν ἡρώων γενόμενον, ὑπεκπέμψαι τοὺς υἱὸν πολέμους τε καὶ κινδύνους ἀποδράντα, καὶ ταῦτα, τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα, οὔτ' ἂν Ἀχιλλεὺς ἠέσχετο εἰς γυναικωνίτιν ἐμβελῆσθαι, παρὶς ἑτέροις τὸ θαυμάζεσθαι τε καὶ εὐδοκιμεῖν ἐν Τροίᾳ· τὸ γὰρ Φιλότιμον πλείστον ἦδη ἐν αὐτῷ ἦν.

ΦΟΙΝ. Τί οὖν δὴ ὁ Πρωτεσίλευς, Ἀμπελοφυγῆ, περὶ τούτων οἶδε;

ΑΜΠΕΛ. Πιθανώτερα, ξένη, καὶ ἀληθέστερα. Φησὶ γὰρ Θησιὰ ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντα ἐπὶ τῇ ἀρᾷ τῇ εἰς τὸν υἱὸν, ἀποθανεῖν ὑπὸ Λυκομήδους ἐν Σκύρῳ· Θησιῶν δὲ ξένον ὄντα τὸν Πηλέα, καὶ κοινῶν τοῦ Καλυδωνίου ἔργου, στείλαι τὸν Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν Σκύρον τιμωρὸν τῷ Θησιῶν· τὸν δὲ, ἐκπλεύσαντα ὁμοῦ τῷ Φοίνικι μόνα ὑπὸ γῆρας τὰ ξυμβουλευτικὰ εἰδότες, κατασιῶσαι τὴν Σκύρον ἐκ προσβολῆς, μετέωρον οὔσαν καὶ ἀγκισμμένην ἐπ' ὄχθου πετραίου, τὸν Λυκομήδην δὲ σχεῖν μὲν, οὐ μὴν ἀποκτείνειν, ἀλλ' ἔρυσθαι τί παθεῖν ἄνδρα ἑαυτοῦ βελτίω φεύγοντι ἐκτείνειν.

prædicta sunt. Adolescentulus autem factus, non (ut multi tradidere) expositus in Scyro, inter virgines educabatur. Neque enim par est, Peleum, Heroum præstantissimum, filium, ut bellum ac discrimina declinaret, quopiam clam misisse, cum præsertim Ajacem Telamon excitaret; neque Achilles se in gynæceum trudi sustinuisset, laudem ac gloriam apud Trojam aliis permittens. Plurima enim jam ipsi inerat ambitio.

PHŒN. Quidnam igitur super his Protesilaus, o Vinitor, novit?

VIN. Credibilia, hospes, ac veriora. Ait enim Theseum, ob imprecationes in filium, Athenis exulantem, in Scyro a Lycomedæ fuisse interfectum: Peleum vero Thesei hospitem, et facinoris Calydonii participem, Achillem propterea in Scyrum misisse, ut Theseum ulcisceretur: ipsum autem Achillem, cum una cum Phœnice, ob senectam, quæ tantum consultanda essent, tenente, enavigasset, primo statim impetu Scyrum suspensam, atque in lapideo colle sitam concussisse, et Lycomedem cepisse quidem, non tamen occidisse. Sed cum percunctatus esset, cur

εἰπόντα δὲ ὅτι « ἐπ' ἀδίκους, ὃ Ἀχιλλεῦ, ἦκοι-
 » τα, καὶ πειρῶντα τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν, » ἀπῆ-
 κεν ὡς ἐν δίκῃ ἀποκλείναντα, καὶ ἀπολογήσασθαι
 ὑπὲρ αὐτοῦ ἔφη πρὸς τὸν Πηλεῖα. Διπδάμειαν
 δὲ θυγατέρα τοῦ Λυκομήδους ἔγημε, καὶ γίγνε-
 ται αὐτοῖς Νεοπτόλεμος, ὀνομασθεὶς τοῦτο διὰ
 732 τὴν νιότητά τοῦ Ἀχιλλείως, καθ' ἣν ἐς τὸ πολε-
 μῶν ἄρμησην. Ἐνταῦθα τῷ Ἀχιλλεῖ διαττωμένην
 παρεγγύητο ἡ Θέτις, καὶ ἐθεράπευε τὸν υἱόν, ὥσ-
 περ αἱ θνητοὶ τῶν μητέρων. Ξυλληγομένου δὲ
 ἐς τὴν Αὐλίδα τοῦ στρατοῦ, διαπύρρμυον αὐ-
 τὸν ἐς τὴν Φθίαν, διὰ τὰ ἐπ' αὐτῷ κεκλωσμένα
 τὸν Πηλεῖα δὲ ποιουμένη κύριον τοῦ παιδός, λέ-
 γεται καὶ ὄσπια ἐκποιῆσαι αὐτῷ, ὅσα μῆψα τις
 ἦνεγκε, ξὺν οἷς ἐς τὴν Αὐλίδα ἀφικόμενος, ἐλ-
 πίδος τε ὑπέσπλησε τὸν στρατὸν, θεοῦ τε οὔτω
 τοι ἐνομίσθη παῖς, ὡς θύειν αὐτοὺς τῇ Θέτιδι
 ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ προσκυνεῖν τὸν Ἀχιλλεῖα ἄτ-
 λοντα ἐν τοῖς ὄσπλοις. Ἡρόμην τὸν Πρωτεσίλεον
 καὶ περὶ τῆς μελίας, ὃ, τι ἦν τὸ παρ' αὐτῇ
 θαῦμα, καὶ φησι μῆκος μὲν εἶναι τῇ μελίᾳ,
 ὃ μὴ ἄλλη αἰχμῇ, εὐθὺ δὲ τὸ ξύλον, καὶ οὔτω
 τοὶ ἐρρωμένοι, ὡς μὴ ἂν κλασθῆναι, τὸ δὲ σῶμα
 τῆς αἰχμῆς, ἀδάμαντός τε εἶναι, καὶ παντός
 νίγμιν

virum se præstantiorem exultantem interemisisset, Respondissetque ille, quod injuriam inferre, imperiumque auferre conaretur, dimisit, ut qui jure interfecisset, dixitque se illum apud Peleum defensurum. Et Deidamiam Lycomedis filiam uxorem duxit: natusque est ipsis filius, Neoptolemus propterea denominatus, quod Achilles juvenis ad bellum irruerit. Hic cum Achilles degeret, accessit Thetis, et haud secus ac mortales matres filium curabat. Coacto autem in Aulide exercitu, ob ea quæ fato ipsi erant destinata, in Phthiam eum trajecit: et cum Peleum filii dominum fecisset, arma quoque, qualia nondum quispiam gestaverat, ipsi elaborasse dicitur. Cum quibus in Aulidem profectus, et spe implevit exercitum, et ita Deæ existimatus est filius, ut Thetidi juxta mare sacra facerent, Achillemque in armis ruentem adorarent. De fraxino quoque, hoc est de Achillis hasta, Protesilaum percunctatus sum, quidnam esset in ipsa mirandum? Et ait, longitudinem quidem fuisse fraxino, quæ nulli alii hastæ, lignum vero usque adeo et rectum et validum, ut minime frangi posset: cuspidis autem aciem ex adamante constare, omniaque dispescere, ac penetrare: hastam vero

διεπαίειν, τὸν δὲ σῦρακα ἐκ τοῦ ἐπιθιθέτερος
ὀρεγάλου ἐμβελῆσθαι, ἵνα πᾶσα δὴ ἀσπρά-
πτουσα ἐμπίπτῃ.

ΦΟΙΝ. Τὰ δὲ ὄπλα, ὦ Ἀμπελουργεῖ, πῶς
Φησὶν αὐτῶ κεκοσμηῆσθαι;

ΑΜΠΕΛ. Οὐ τὸν Ὀμήρου τρόπον, ὦ ξέε.
Θεῖα μὲν γὰρ καίεῖνα ἐξευρῆσθαι τῶ Ὀμήρῳ, πό-
λεις τε ἀναγράφοντι καὶ ἀσπρά καὶ πολέμους καὶ
γεωργίας καὶ γάμους καὶ ᾠδὰς · ἀλλ' ἐκείνα
περὶ αὐτῶν Φησὶν · Ἀχιλλεῖ ὄπλα μὴ γεγονέναι
ἀλλὰ, ἢ ἂ ἐς Τροίαν ἦνεγκε, μηδὲ ἀπολωλένας
ποτὲ Ἀχιλλεῖ ὄπλα, μηδὲ τὸν Πάτροκλον ἐν-
δύναι αὐτὰ, παρὰ τὴν μῆνιν · ἀποθανεῖν μὲν γὰρ
ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὄπλοις εὐδοκιμοῦντα τῇ μάχῃ,
καὶ ἀπτόμενον ἤδη τοῦ τείχους, τὰ δὲ τοῦ Ἀχιλ-
λέως ἄσυλα μείναι καὶ ἀνάλωτα · οὐδὲ γὰρ ἐν
τοῖς ὄπλοις τελευτῆσαι αὐτὸν, ἀλλ' ἐς γάμον
733. ἤκειν δοκοῦντα, γυμνὸν ἀποθανεῖν, ἐσθρανωμένον
ὥσπερ οἱ νυμφεῖοι · τὰ δὲ ὄπλα, κατισκινάσθαι
μὲν ἄσσημα καὶ σάφρονα, ξυγκραῆσθαι δὲ αὐτοῖς
ποίκιλμα ὕλης, μεθιστάμενον ἐς κύβας ἄλλοτε
ἄλλας, ὅσας ἢ Ἴρις, ὅθεν δοκεῖν αὐτὰ πέρα τέχνης,
καὶ Ἡφαίστου ἄδισθαι.

ex altera parte orichalco obductam, ut tota fulgurans incidat.

PHŒN. Ipsius autem arma, Vinitor, quonam pacto ait fuisse exornata?

VIN. Haud Homericō modo, o hospes. Divina etenim et illa ab Homero excogitata, civitates, sidera, bella, agrorum cultus, nuptiasque, atque odas perscribente. Ceterum illa super ipsis ait: haud alia Achilli fuisse arma, quam quæ ad Trojam tulit, neque unquam Achilli periisse arma, nec Patroclum, dum iratus erat Achilles, ea induisse. In suis enim ipsius armis interceptam, dum se in pugna strenue gereret, murmurque jam attingeret. Achillis enim arma minime capi potuisse ait: neque enim armatum periisse, sed ad nuptias proficisci arbitrantem, inermem occidisse, æque ac sponsum coronatum: fabrefacta autem fuisse arma ignobilia, ac mediocria: commistam vero ipsis materiæ fuisse varietatem, alias in alios splendores, quot Iris continet, transeuntem. Unde supra artem fuisse visa sunt, et Vulcani decantata.

ΦΟΙΝ. Ἦ καὶ δείξεις αὐτὸν, ὦ Ἀμπελοργεῖ,
καὶ ἀναγράψεις ἀπὸ τοῦ εἶδους;

ΑΜΠΕΛ. Τί δ' οὐ μέλλω, Φιληκόου γέ σου
τυγχάνων; Τὴν μὲν δὴ κόμπη, ἀμφιλαφῆ αὐτῶ
Φησὶν εἶναι καὶ χρυσοῦ ἡδῖω καὶ εὐσχήμονα,
ὄσῃ καὶ ὄσως κινόη αὐτὴν ἢ ἄνεμος ἢ αὐτός·
τὴν δὲ ῥῖνα, οὕτω γρυπὴν ἀλλ' οἶον μέλλουσαν·
τὴν δὲ ὄφρυν, μνηοειδῆ· τὸν θυμὸν δὲ τὸν ἐν τοῖς
ὄμμασι χαροποῖς οὔσιν, ἡσυχάζοντος μὲν, ἀνα-
βάλλεσθαι τινα ὄρμη, ὄρμησαντος δὲ, ξυνεκπηδᾶν
τῇ γνώμῃ, τοῖς τε ἐρῶσιν ἡδῖω τότε αὐτὸν φαί-
νεσθαι· πεπονηθῆναι γάρ τι τοὺς Ἀχαιοὺς πρὸς
αὐτὸν, οἶόν τι πρὸς τοὺς ἀλκίμους τῶν λεόντων.
Ἄσπαζόμενοι γὰρ αὐτοὺς ἐν ἡσυχίᾳ, μᾶλλον
αὐτοῖς χαίρομεν, ἐπεὶ θυμοῦ ὑποσκληθῆναι, ἐπι-
σὴν ὄρμησωσιν ἢ ταῦρον ἢ τι τῶν μαχίμων θη-
ρίων. Τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί
Φησὶ καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος· εἶναι γὰρ δὴ ὄρθον,
καὶ ἀνεσηκότα. Δικαιοτάτον δ' αὐτὸν ἠρώων γε-
νέσθαι φύσει τε καὶ ξυνουσίᾳ τοῦ Χείρωνος· τό-
τοι διαβεβλήσθαι πρὸς χρήματα, ἐκείθεν τῶ Ἀχιλ-
λεῖ φοιτῆσαι. Διεβέβλητο γὰρ οὕτω πρὸς αὐτὰ,
ὡς ἐκ τριῶν καὶ εἴκοσι πόλεων ἄς αὐτὸς εἶλε,
λαβεῖν μὲν πλείεστα αἰχμάλωτα, μηδενὸς δὲ αὐ-

PHŒN. Numquid ostendes mihi ipsum, o Vinitor, et a specie circumscribes?

VIN. Cur non faciam, cum præsertim te libentem consecutus sim auditorem? Comam quidem densam, auroque suaviorem ipsi fuisse dicit, pulchreque compositam, quocumque aut utcumque ventus, ipseve eam agigaret: nasum vero nondum aduncum, sed ut futurum: supercilium instar lunæ falcatum: animum autem, qui venustis inerat oculis, quiescente quidem, quemdam differre impetum: ruente vero, cum sententia exilire, amantibusque tunc suaviorem videri; et hujusmodi quid adversus ipsum passos fuisse Græcos, cujusmodi adversus leonum validissimos. Eos enim in quiete diligentes, ipsis magis gaudemus, cum ira repleti, in aprum aut in taurum aut in aliquam pugnacissimam impetum faciunt feram. Sed Achillis fastum, et a cervice indicari asserit: rectam enim esse atque eminentem: æquissimum autem Heroum fuisse, cum natura, tum Chironis consuetudine: quod autem pecunias fuerit aversatus, illinc Achilli evenisse. Sic enim ipsas aversatus est, ut ex tribus ac viginti civitatibus, quas ipse subegerat, plurima quidem cepit mancipia, nullius vero

τῶν ἠτήθηται, πλὴν κόρης, ἦν οὐδὲ αὐτὸς ἑαυτῷ
 ἔδωκεν, ἀλλὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ἤτησεν. Ἀδικίαν δὲ
 τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπικαλοῦντος τοῦ Νέστορος, εἰ μὴ
 τὰ πλείω Ἀχιλλεὺς λήψοιτο, « ἐμὸν ἔστω » ἔφη
 734. « τὸ πλεῖον τῶν ἔργων, χρήμασι δὲ πλεονεκτεῖται
 » ὁ βουλόμενος. » Ἐπὶ ἐκείνης τῆς ἐκκλησίας,
 ᾧ ξένη, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀχιλλεῖ
 μῆνις ὑπὲρ τοῦ Παλαμῆδους ἤρξατο. Μνημονεύων
 γὰρ τῶν πόλεων ἅς ἄμφω ἐξεῖλον, « τοιαύτη
 » μὲν » εἶπεν « ἡ τοῦ Παλαμῆδους προδοσία,
 » καμὲ δὲ κρινέτω ὁ βουλόμενος· ἀπὸ γὰρ τῶν
 » αὐτῶν ἦκα. » Δεξαμένου δ' ἐς ἑαυτὸν ταῦτα
 τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ λοιδορουμένου τῷ Ἀχιλ-
 λεῖ, τοῦ τε Ὀδυσσεὺς ἐπιόντος ὡς εἴη προδοσία
 καὶ τὸ ὑπὲρ προδότου λέγειν, ἐκείνον μὲν ἀπή-
 λασε τῆς ἐκκλησίας, οὐδὲ τοῖς Ἀχαιοῖς φίλα ἐι-
 πόντα, καθικόμενος δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος λοιδο-
 ρίαις πλείοσιν, ἔξω βαλὼν διητήσατο, μήτε ἔργον
 τι πράττων ἐς τὸ κοινὸν φέρων, μήτε φοιτῶν
 ἐς τὰ βουλεύματα· ὅτι δὴ ἀφίκοντο αὐτῷ λι-
 τὰ παρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐν παντὶ ἤδη τῶν
 Ἀχαιῶν ὄντων. Ἐπαρέσβευον δὲ αὐτὰς Ἄϊας τε
 καὶ Νέστωρ, ὁ μὲν διὰ τὸ ξυγχαίς τε καὶ τὸ
 διπλλάχθαι ἤδη σφίσι, μῆνίστας ἐφ' ὧς περ εἰ

ipsorum , præterquam puellæ victus desiderio fuerit : quam ne ipse quidem sibi ipsi dedit, sed a Græcis petiit. Iniquitatis autem Nestore Græcos accusante, ni plura Achilles cepisset, mea (inquit) sit major operum pars : pecuniis vero quicumque voluerit, affluat. In illa concione, o hospes, Achillis in Agamemnonem ira pro Palamede initium sumpsit. Memorans enim quas ambo ceperant civitates, hujusmodi est (inquit) Palamedis proditio. Me quoque quicumque voluerit, judicet : nam ab iisdem veni. Hæc cum in seipsum acciperet Agamemnon, Achillemque convicio prosequeretur, et Ulysses ; pro proditore dicere proditionem esse assereret : illum quidem cum ne Achivis quidem grata diceret, a concione expulit : pluribus vero Agamemnonem conviciis insectatus, procul a telis degebat, neque quidquam quod ad communem spectaret utilitatem faciens, neque ad consilia proficiens : quando jam ad ipsum ab Agamemnone preces pervenere, Achivis in omni jam versantibus discrimine. Afferebant autem eas Ajax, atque Nestor : hic quidem ob cognationem, et quod iisdem quibus Achilles iratus, ipsis jam reconciliatus erat : Nestor vero sapientiæ causa,

Ἄχιλλεὺς ἐμῆνισεν, ὁ δὲ σοφίας τε ἕνεκα, καὶ ἡλικίας ἢν ἐτίμων οἱ Ἀχαιοὶ πάντες. Ἔπει δὲ τὸν γοῦν Πάτροκλον ζυμμαχῆσαι σφίσι παρ' αὐτοῦ εὔραντο, ὁ μὲν δράσας τε καὶ παθὼν ὅσῳσα Ὀμηρὸς Φησιν, ἀπέθανε μαχόμενος τῇ Τροίᾳ ὑπὲρ τοῦ τείχους, ὁ δ' ἔπραξε μὲν οὐδὲν ἀγεννὲς ἐπ' αὐτῷ οὐδὲ εἶπεν, ἀπολοφυράμενος δὲ αὐτὸν ἐρρώμενως, καὶ θάψας ὡς αὐτός τε ἐβούλετο κακείνῳ χαριεῖσθαι ὤφειτο, ἐχώρει ἐπὶ τὸν Ἐκτορα. Τὰς μὲν δὴ ὑπερβολὰς αἷς κέχρηται Ὀμηρος περὶ τε τοὺς ἀπολλυμένους αὐτοῖς ἄρμασι Τρῶας, ὅσῳτ' ὁ Ἄχιλλεὺς ἐφάνη, περὶ τε τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ σφαττομένους, τὴν τε τοῦ 735. ποταμοῦ κίνησιν, ὅσῳτ' ἐπανέστη τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ ἑαυτοῦ κῦμα, ἐπαινεῖ μὲν καὶ ὁ Πρωτεσίλειος ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα· μήτε γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ, τηλικούτῳ ὄντι, ἀπορον ἂν γενέσθαι τὸν Σκάμανδρον, καὶ ταῦτα ἤτιω ἢ οἱ μεγάλοι τῶν ποταμῶν ὄντα, μήτ' ἂν τὸν Ἀχιλλεῖα εἰς μάχην τῷ ποταμῷ ὀρμῆσαι. Εἰ γὰρ καὶ σφόδρα ἐπ' αὐτὸν ἐμόρμυρεν, ἦλυξεν ἂν ἐκκλίνας, καὶ μὴ ὁμόσει χωρῶν τῷ ὕδατι. Πιθανώτερα δὲ τούτων ἐκεῖνα, οἶμαι, δίεισι, ξυνελαθῆναι μὲν ἐς τὸν ποταμὸν τοὺς Τρῶας, καὶ πλείους ἀπολέσθαι σφῶν
atque

atque ætatis, quam omnes venerabantur Achivi. Postea vero quam Patroclum saltem sibi auxiliari ab Achille obtinuerunt, hic quidem cum quæ ab Homero dicuntur, et egisset, et passus esset, decessit, super muro Trojam oppugnans. Cujus causa Achilles nihil quod turpe atque ignobile esset, aut dixit aut egit. Verum cum constanter ac prudenter luxisset, itaque eum sepulturæ mandasset, et ut ipse volebat, et illi fore gratum arbitrabatur, in Hectorem procedebat. Excessus utique quibus Homerus usus est de Trojanis, qui, cum primum apparuit Achilles, una cum curribus periere, deque iis qui in flumine occisi sunt, fluminisque motu, cum suam ipsius undam in Achillem excitaret, laudat quidem Protesilaus ut poetica, delet vero ut venusta tantum: neque enim Scamandrum Achilli tanto existenti transitu potuisse difficilem esse ait, magnis præcipue fluminibus minorem, neque Achillem cum flumine in certamen descendisse. Quod si vehementer in ipsum obstrepuisset, declinasset utique, neque adversus aquam progressus fuisset. His autem longe verisimiliora (ut puto) illa narrat: Compulsos quidem ad fluvium Trojanos, pluresque ip-

ἢ ἐν ἔσσαντι τῷ πολέμῳ ἀπώλοστο, οὐ μὴν μόνῳ γε τῷ Ἀχιλλεῖ πιπράχθαι ταῦτα, ἀλλὰ θαρσύνοντας ἦδη παρ' αὐτοῦ τοὺς Ἑλλήνας ἐπι-καταβάσσειν, καὶ τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ σφάττειν, Ἀχιλλεῖα δὲ τούτων μὲν ἀμελεῖν, ἀγωνίσασθαι δὲ ἀγῶνα τοιόδε. Ἦν ἀγὴρ ἐκ Παιονίας ἦκων, οὗ καὶ Ὀμηρος ἐπισημύσθη. Ἀσπεροπαῖον δὲ αὐτὸν καλεῖ, καὶ Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ υἱόνον, καὶ δεξιὸν ἄμφω τῷ χεῖρι. Μέγιστον δ' Ἀχαιῶν τε καὶ Τρώων ὄντα τὸν Παίονα, καὶ Θηρίου δίκην ὁμοσθε χωροῦντα ταῖς αἰχμαῖς, παρήκεν ὁ Ὀμηρος τουτοῦ τοῦ λόγου. Ἦγε δὲ καὶ ἀκραίφῃ δύναμιν, Παίονας ἰσπαῖας, ἄρτι ἐς Τροίαν ἦκων, οὓς ἐτρέψατο μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκωλήξας· δαίμονα γὰρ ἐμπροστωκέαι σφίσιν ᾤοντο, οὕτω ἀνδρὶ τοιῷδε ἐντετυχηκότες. Ἰσποσίαντος δὲ Ἀσπεροπαίου μόνου, πλείω περὶ ἑαυτοῦ ἔδεισεν, ἢ ὅσῳτε τῷ Ἐκτορι ἐμάχετο, καὶ οὐδὲ ἄτρωτος εἶλε τὸν Παίονα. Ὅθεν τῶν ξυμμάχων ἀπαγορευόντων αὐτῷ μὴ μάχεσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῷ Ἐκτορι, οὐκ ἠέσχετο τῶν λόγων τούτων, ἀλλὰ ἐπαῖα, « ἰδέ » τῷ με κρείττω καὶ τραυμάτων, » ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἐκτορα προτεταγμένον τοῦ τείχους. Ἀποκλείνας δ' αὐτὸν, γενόμενον ὄσον ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ

sorum ibi occisos, quam in toto bello perierint. Nec tamen hæc omnia ab Achille fuisse gesta, verum ipso jam fretos Græcos descendisse, et qui in flumine erant, interfecisse. Achillem autem hæc quidem neglexisse, hujusmodi vero certamen concertasse. Erat vir ex Pæonia profectus, cujus et Homerus meminit. Asteropæum autem ipsum appellat, Axii fluvii nepotem, et utramque manum dexterum. Maximum autem Achivorum ac Trojanorum esse hunc Pæonem, et qui ad ferarum morem in cuspides irrueret. Hunc Homerus omisit isto loco: ducebat autem integras vires Pæonas equites, nuper ad Trojam profectus, quos Achilles perterrefactos in fugam vertit. Nam cum nondum hujusmodi viro occurissent, dæmonem in se irruisse arbitrabantur. Solo autem subsistente Asteropæo, plus sibi timuit, quam ubi cum Hectore dimicabat, nec Pæonem illæsus interfecit: unde cum socii ipsi interdicerent, ne eo die cum Hectore congredereetur, hos minime sustinuit sermones, sed dicens: Videat me valueribus quoque præstantiorem: in Hectorem pro mœnibus constitutum impetum fecit. Cum autem eum, quem admodum in ipsius diximus oratione, inter-

λόγῳ εἶρηκα, περιῖλξε τῷ τείχει, βάρβαρον μὲν
 τινα καὶ ἀπδῆ τρέποισι, ξυγλωσίων δέ, ἐπειδὴ
 τῷ Πατρόκλῳ ἐτιμῶσαι· δαιμονία γὰρ δὴ τιτι
 τὸν Ἀχιλλέα φύσει χράμενοι, αἰεὶ τι μέγα ὑπὲρ
 736. τῶν Φίλων πράττειν, ὅθιν μὴνίσαι μὲν ὑπὲρ Πα-
 λαμῆδους ὁμοῦ πᾶσιν Ἕλλησι, τιμωρῆσαι δὲ
 Πατρόκλῳ τε καὶ Ἀντιλόχῳ. Τά τοι πρὸς τὸν
 Τελαμῶνος Αἴαντα περὶ Φίλων αὐτῷ εἰρησθαι
 λεγόμενα, σφόδρα χρὴ γιγνώσκειν. Ἐρομένου γὰρ
 αὐτὸν μετὰ ταῦτα τοῦ Αἴαντος, ποῖα τῶν ἔργων
 ἐπικινδυνάτατα αὐτῷ γένοιτο, « τὰ ὑπὲρ τῶν
 » Φίλων, » ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη. Πάλιν δὲ ἐπερομέ-
 νου ποῖα ἡδῖω τε καὶ ἀπονώτερα, ταυτὸν ἀπεκρί-
 νατο· θαυμάσαντος δὲ τοῦ Αἴαντος πῶς ἂν ταυ-
 τὸν ἔργον χαλεπὸν τε γένοιτο καὶ ῥάδιον, « ὅτι »
 ἔφη « τὰ ὑπὲρ τῶν Φίλων κινδυνεύματα, μεγάλα
 » ὄντα, προθύμως πράττων, τῆς ἐπ' αὐτοῖς λύπης
 » παύομαι. » — « Τραῦμα δὲ ποῖον μάλισθα σι,
 » ὦ Ἀχιλλεῦ, ἐλύσῃσιν; » ἦδ' ὅς. — « Ὁ ἐτρά-
 » θην ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. — Καὶ μὲν οὐκ ἐτρώθης
 » γι ὑπ' αὐτοῦ, » ὁ Αἴας ἔφη. — « Νὴ Δία κεφα-
 » λὴν » ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε « τὰς τε χεῖρας. Σὲ μὲν
 » γὰρ ἑμαυτοῦ κεφαλὴν ἠγοῦμαι, Πάτροκλος δὲ
 » μοι χεῖρις ἦν. » Τὸν δὲ Πάτροκλος ὁ Πρωτεσί-

fecisset, circum muros traxit, barbaro quidem atque ingrato more, verum quod Patroclum ulcisceretur, ignoscendo. Miro etenim ingenio quodam Achillem usum, magni semper aliquid pro amicis agere. Unde omnibus quidem Græcis pro Palamede succensusse, Patroclum vero atque Antilochum vindicasse ait. Quæ autem ab ipso super amicis Ajaci Telamonis filio dicta produntur, operæ est pretium cognoscere. Ajace enim ipsum post hæc percunctante, quænam ipsi opera maxime fuissent periculosa? Quæ amicorum causa suscepti, inquit Achilles. Rursumque interroganti: Quænam suaviora ac leviora? idem respondit. Admiratione autem affecto Ajace, quonam pacto idem opus arduum ac facile fieri posset? Quoniam (inquit) discrimina pro amicis, licet magna sint, omni tamen carent dolore, quod ea libenter subeamus. — Quod autem vulnus, o Achilles, maximo te affecit dolore, inquit Ajax? — Quod ab Hectore accepi. — Atqui ab ipso minime vulneratus fuisti, inquit Ajax. — Per Jovem (inquit Achilles) et caput, et manus: te enim meum ipsius caput censeo: Patroclus vero mihi erat manus. Patroclum autem, o hospes, Protesilaus ait haud multo quidem

λεως, ὃ ξένη, πρεσβύτερον μὲν τοῦ Ἀχιλλέως οὐ πολὺ γενέσθαι Φησὶ, θεῖον δὲ ἄνδρα καὶ σώφρονα, τῷ τε Ἀχιλλεῖ ἐπιτηδεϊότατος τῶν ἰταίων· χαίρειν τε γὰρ ὁπότε καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔχαιρε, λυπεῖσθαι τε τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ συμβουλευεῖν αἰεὶ τι, καὶ ἀκούειν ἄδοντος. Καὶ οἱ ἴσῳοι δὲ αὐτὸν ἔχαιρον φέροντες, ὥσπερ καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα. Ἦν δὲ καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀνδρείαν, μεταξὺ τοῦν Αἰάντοιν· τοῦ μὲν γὰρ Τελαμωνίου πάντα εἰλείπειτο, ἐκράτει δὲ ἄμφω τοῦ Λοκροῦ. Καὶ μελίχρως ἦν ὁ Πάτροκλος, καὶ τὰ ὀφθαλμῶ μέλας, καὶ ἰκανῶς εὐόφρυς, καὶ μέτρα ἰσπανῶν κόμης. Ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβέβηκε ἰσπ' αὐχένος, οἶον αἱ Παλαίστραι ἀσχοῦσιν. Ἡ δὲ ῥὶς ὀρθή τε ἦν καὶ τοὺς μυκλήρας ἀνευρίνετο, καθάπερ οἱ πρόθυμοι τῶν ἰσῳων.

ΦΟΙΝ. Ἐς καλόν με τῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἰσῳων ἀνέμνησας, ὃ Ἀμπελουργί. Σφόδρα γὰρ δὴ 737. δέομαι μαθεῖν, τί βελτίους ἑτέρων ἄντες ἴσῳων, θεῖοι ἐνομίσθησαν.

ΑΜΠΕΛ. Ἡρόμην καὶ γὰρ τὸν ἦρω, ξένη, αὐτὸ τοῦτο, καὶ Φησὶ τὴν μὲν λεγομένην ἀθανασία περὶ αὐτῶν εἶναι, μεμυθολογησθαι τῷ Ὀμήρω, τὴν Θετταλίαν δὲ, εἰσῳπὸν τε οὔσῳ καὶ ἀγαθὴν,

fuisse Achille natu majorem, divinum vero virum, ac modestum, Achillique omnium sociorum amicissimum. Etenim gaudere, ubi Achilles gauderet, dolereque pari modo: semperque aliquid consulere, et canentem audire. Equi quoque haud secus ipsum libentes, atque Achillem vehebant. Erat autem et corporis proceritate, et robore inter utrumque Ajacem. Telamonio quidem in utroque inferior, Locrensi vero superior, et flavo erat colore Patroclus, et oculos niger, ac satis honestis superciliis, comæ modum laudans. Caput autem cervici insistebat, qualem palæstræ exercent. At nasus et rectus erat, et ad nares diffundebatur, ut equorum alacres.

PHŒN. Optime, o Vinitor, Achillis equos mihi in memoriam adduxisti. Vehementer enim percipere exopto, quare cæteris præstantiores equis, divini existimati sint?

VIN. Hoc idem, hospes, et ego Heroem percunctatus sum: et (ait) eam quidem, quæ in ipsis fuisse dicitur, immortalitatem ab Homero fabulose celebratam: Thessaliam vero honorum

τότε δύο ἴσῳπους λευκόν τε καὶ ξάνθον, δαιμονίους τὴν ταχυτῆτα καὶ τὸ ἦθος λαμπροὺς, ἴσῳποτροφήσαι κατὰ θεὸν δή τινα, ὅσποτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἦνθει. Καὶ πάντων ὅσα θεῖως ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐλέγετο πιστευομένων, ἤδη εἶδοκει καὶ τὸ τῶν ἴσῳπων θεῖόν τε εἶναι, καὶ ἐπέκεινα τοῦ θνητοῦ φαίνεσθαι. Τελευτὴ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐγένετο, ἦν καὶ Ὅμηρος ἐπιγιγνώσκει. Φησὶ γὰρ αὐτὸν ἐκ Πάριδός τε καὶ Ἀπόλλωνος ἀποθανεῖν, εἰδώς ποῦ τὰ ἐν τῷ Θυμβραίῳ, καὶ ὅπως πρὸς ἱεροῖς τε καὶ ὄρκις ὧν μάρτυρα τὸν Ἀπόλλω ἐποιεῖτο, δολοφονηθεὶς ἔπεσεν. Ἡ θυσία δὲ τῆς Πολυξένης ἢ ἐπὶ τῷ σήματι, καὶ ὅσα περὶ τῷ ἔρωτος ἐκείνου ποιητῶν ἀκούεις, ὧδ' ἔχει. Πολυξένης ὁ Ἀχιλλεὺς ἦρα, καὶ τὸν γάμον τοῦτον ἑαυτῷ ἔπραττεν, ἐπὶ τῷ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀνασῆσαι τοῦ Ἰλίου. Ἦρα δὲ καὶ ἡ Πολυξένη τοῦ Ἀχιλλέως. Εἶδον δὲ ἀλλήλους ἐν λύτροις Ἐκτορος. Ὁ γὰρ Πρίαμος ἦκων παρὰ τὸν Ἀχιλλεῖα, χειραγωγὸν ἑαυτοῦ τὴν παῖδα ἐποιεῖτο, νεωτάτην οὔσαν ὧν ἡ Ἐκάβη αὐτῷ ἔτεκεν· ἐθεράπευον δὲ αἰὲ τὸ βᾶδισμα τῶν πατέρων οἱ νεώτεροι τῶν παίδων. Καὶ οὕτω δή τοι ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ δικαιοσύνης ἰσωφρόνει καὶ τὰ ἐρωτικά, ὡς μήτε ἀφελέσθαι τὴν κόρην ἐφ' ἑαυτῷ

feracem

feracem equorum existentem, duos tunc equos, album ac flavum, pernitate mirabiles, specie-que illustres, Dei alicujus nutu aluisse, cum Achilles floreret. Et cum omnia, quæ divinitus inesse Achilli dicebantur, fide minime carerent, equis quoque divini nescio quid ac supra mortalitatem inesse videbatur. Is autem fuit Achilli finis, quem et Homerus novit. Ait enim ipsum a Paride atque Apolline interemptum; eorum fortasse conscius, quæ in Thymbraeo accidere, et quo pacto juxta sacra ac jusjurandum (quorum testem Apollinem faciebat) dolo interfectus ceciderit. Polyxenes autem sacrum ad tumulum celebratum, et quæcumque de illius amore canentes audis poetas, ita se habent. Polyxenem amore prosequebatur Achilles, et has sibi ea lege parabat nuptias, ut ab Ilio Græcos abduceret. Achillis amore capta erat et Polyxene: nam in Hectoris redemptione inter se viderant. Priamus enim ad Achillem proficiscens, ducem sibi fecerat filiam, earum natu minimam quas ipsi Hecuba pepererat: semper enim liberorum natu minimi, patris gressibus inserviebant. Et tanta utique ob æquitatem in venereis quoque præditus erat Achilles modestia ac temperantia,

οὔσαν, γάμον δὲ αὐτῆς ὁμολογήσῃσι τῷ Πριάμῳ,
 πιστεῦσαί τε ἀναβαλλομένῳ τὸν γάμον. Ἐπεὶ δὲ
 ἀπέθανε γυμνὸς ἐν τοῖς ὑπὲρ τούτων ὄρκοις, λέ-
 γεται ἡ Πολυξένη, Φευγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν
 Τρωάδων, καὶ τῶν Τρώων ἐσκεδασμένων, (οὐδὲ
 738. γὰρ τὸ πλῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἀδείως ἤνευχαν)
 αὐτομολία χρήσασθαι, καὶ φυγεῖν ἐς τὸ Ἑλληνικόν,
 ἀναχθεῖσά τε τῷ Ἀγαμέμνονι, ζῆν μὲν ἐν κο-
 μιδῇ λαμπρᾷ τε καὶ σώφροσι, καθάπερ ἐν πατρὸς
 οἰκίᾳ, τριταίου δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ, δρα-
 μεῖν ἐπὶ τὸ σῆμα ἐν νυκτὶ, ξίφει τε αὐτὴν ἐπι-
 κλῖναι, πολλὰ εἰποῦσαν ἔλευνὰ καὶ γαμικά· ὅτι
 δὴ καὶ δεῖσθαι τοῦ Ἀχιλλέως ἐρασὴν τε μῆναι,
 καὶ ἀγαγέσθαι αὐτὴν μὴ ψευσαμένοι τὸν γάμον.
 Ἄ δὲ τῷ Ὀμήρῳ ἐν δευτέρᾳ ψυχοσασίᾳ εἴρη-
 ται, εἰ δὴ Ὀμήρου ἐκεῖνα, ὡς ἀποθανόντα τὸν
 Ἀχιλλέα Μοῦσαι μὲν ᾠδαῖς ἐθρήνησαν, Νηρηίδες
 δὲ πληγαῖς τῶν σίφων, οὐ παραπολύ φησι
 κεκομψάσθαι· Μούσας μὲν γὰρ οὔτε ἀφικέσθαι,
 οὔτε αἰάσαι, οὐδὲ Νηρηίδων τιὰ ὀφθῆναι τῷ
 στρατῷ, καὶ τοι γιγνωσκομένας ὅτι ἤκουσι, θαῦ-
 μαστὰ δὲ ξυμβῆναι ἕτερα, καὶ οὐ πόρρω τῶν
 Ὀμήρῳ εἰρημένων. Ἐκ γὰρ τοῦ κόλπου τοῦ Μέ-
 λαιος ἡ Θάλαττα ἀνοιδήσασα, τὰ μὲν πρῶτα

ut neque eripuerit puellam in manu sua existentem, seque ipsam in uxorem ducturum Priamo sit fassus, et nuptias differenti fidem præstiterit. Postea vero quam in eo quod super his conceperant jurejurando, inermis occisus est, dicitur Polyxene, Trojanis mulieribus e templo fugientibus, virisque dissipatis (neque enim Achillis casum æquo animo tulerant), ad Græcos transfugisse, adductaque ad Agamemnonem æque, modeste, ac laute vixisse, ac si in patris ædibus fuisset. Achillis autem cadavere jam triduum jacente, ad sepulchrum noctu cucurrisse, multaque cum miserabilia, tum amatoria dicentem ensi se ipsam adinovisse, cum rogaret Achillem ut in amore persisteret, duceretque ipsam, nuptiarum fidem haudquaquam fallens. Quæ autem ab Homero in secunda Psychostasia dicta sunt (siquidem Homeri illa), quod scilicet Musæ quidem defunctum Achillem odis luxerint, Nereides vero pectorum planctu, haud minus jactanter dicta asserit. Neque enim Musas venisse, nec querulis cantibus usas, neque Nereidum ullam ab exercitu conspectam, cum maxime accedentes dignoscantur. Mira vero quædam contigisse, et quæ haud longe ab iis quæ ab Homero dicta sunt, distant. Ex Melane enim sinu intumescens mare, primum quidem

ἔμυκᾶτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀρθεῖσα, λόφῳ μεγάλῳ
 ἴση ἰχάρεϊ ἐς τὸ Ῥοιτεῖον. Ἐκπεπληγμένων δὲ
 τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἀποροούντων δ', τι αὐτοὶ τε
 καὶ ἡ γῆ πείσονται, ἐπειδὴ πλῆσιον ἐγένετο καὶ
 προσεκύμαινε τῷ στρατοπέδῳ, θρήνον ἤχησαν
 ὄξύν τε καὶ ἀθρόον, καθάπερ γυναικῶν ὄμιλος,
 ὃν ἐς τὰ κήδη ἀναφθέγονται. Τούτου δὲ θείου
 τε καὶ δαιμονίου φανέντος, καὶ πάντων ὁμολο-
 γούντων ὅτι Νηρηίδας ἦγε τὸ κῦμα, οὐδὲ γὰρ
 ἐπέκλυσεν οὐδὲν, ἀλλὰ πρᾶόν τε καὶ λείον τῇ
 γῆ προσπυνάσθη, πολλῶ θειότερα τὰ ἐφεξῆς ἔδα-
 ξεν. Ἐπειδὴ γὰρ νύξ ἐπέλαβεν, οἰμογῆ τῆς
 Θέτιδος διεφοῖτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε
 καὶ τὸν υἱὸν βοώσης. Ἐβόα δὲ τορὸν, μέγα τε
 καὶ ἑναυλον, καθάπερ ἢ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἠχώ. Καὶ
 τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ ξυνῆκαν ὅτι τέκοι τὸν
 Ἀχιλλεῖα ἢ Θέτις, οὐδὲ ἄλλως ἀπιστοῦντες. Τὸν
 μὲν δὲ κολωνόν, ξένη, τοῦτον, ὃν ἐπὶ τοῦ με-
 739. τώπου τῆς ἀλγῆς ὄρας ἀνεσιπκότα, ἤγειραν οἱ
 Ἀχαιοὶ ξυνελθόντες, ὅτε τῷ Πατρόκλῳ ξυνημίχθη
 ἐς τὸν τάφον, κάλλιστον ἐντάφιον ἑαυτῶ τε
 καὶ κείνῳ δούς· ὅθεν ἄδουσιν αὐτὸν οἱ τὰ Φιλικὰ
 ἐπαινοῦντες. Ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων,
 πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἢ Ἑλλάς, οὐδὲ κομᾶ

mugiebat : paulo vero post elatum , magno cumulo æquale in Rhætium progrediebatur. Achivis autem terrore perculsis , quidque ipsi , ac regio passuri essent , ignorantibus , postquam prope fuit , castraque undis alluebat , luctum edidit acutum , ac jugem , ut mulierum turba cum affines lugent. Cum autem divinum hoc , atque admiratione dignum apparuisset , faterenturque omnes quod unda Nereidas adduxisset (nihil enim immersit , sed mitis ac lævis terræ acquievit) multo graviora quæ sequuntur visa sunt. Postquam enim nox cœpit , Thetidis ululatus laudantis ac vocantis filium , per exercitum transibat. Clamabat autem altum , magnumque , ac consonum , ut in montibus Echo , et tunc maxime Achivi Thetidis esse filium Achillem percepere , nec alioqui tamen diffidentes. Tumulum autem istum , quem in littoris fronte cernis extantem , convenientes erexerunt Græci , quando Patroclo in uno junctus est tumulo , pulcherrimum sibi atque illi sepulchrale donum præbens. Hinc est quod qui amicitiam laudibus prosequuntur ipsum celebrant. Sepultus est autem hominum illustrissime cum iis numeribus , quæ ipsi a Græcis oblata sunt , ne comam qui-

ἔτι μετὰ τὸν Ἀχιλλεία καλὸν ἠγούμενοι, χρυσὸν
 τε καὶ ὄ, τι ἕκαστος εἶχεν, ἢ ἀπάγων εἰς Τροίαν
 ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαρτες εἰς τὴν πυρὰν ἀθρόα,
 παραχρῆμά τε καὶ ὅτε ὁ Νεοπτόλεμος εἰς Τροίαν
 ἦλθε. Λαμπρῶν γὰρ δὴ ἔτυχε πάλιν τῶν ἐνταφίων
 παρά τε τοῦ παιδός, παρά τε τῶν Ἀχαιῶν,
 ἀντιχαρίζεσθαι αὐτῷ πειρωμένων; οἳ γε καὶ τὸν
 ἀπὸ τῆς Τροίας ποιούμενοι πλοῦν, περιέπιπτον
 τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Ἀχιλλεία ᾤοντο περιβάλλειν.

ΦΟΙΝ. Τὸν Νεοπτόλεμον δὲ, ὧ Ἀμπε-
 λουργέ, ὁποῖόν τινα γενέσθαι Φησί;

ΑΜΠΕΛ. Γενναῖον, ὧ ξένη, καὶ τοῦ μὲν πα-
 τρός ἤττω, Φαυλότερον δὲ οὐδὲν τοῦ Τελαμωνίου.
 Ταυτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ εἶδους Φησί· καλὸν μὲν
 γὰρ εἶναι, καὶ προσοικότα τῷ πατρί, λείπεσθαι
 δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ κα-
 λοι λείπονται. Καὶ μὲν καὶ ὕμνων ἐκ Θετταλίας
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτυχεν, οὓς ἀνὰ πᾶν ἔτος Φοιτῶντες
 ἐπὶ τὸ σῆμα, ἦδον ἐν νυκτὶ, τελετῆς τι ἐγκατα-
 μιγνύντες τοῖς ἐναγίσμασιν, ὡς Λήμνιοί τε νομί-
 ζουσι καὶ Πελοποννησίων οἱ ἀπὸ Σισύφου.

ΦΟΙΝ. Ἄλλος αὖ λόγος ἦκει, Ἀμπελουργ-
 γέ, οὗ, μὰ τὸν Ἡρακλῆα, οὐκ ἂν μεθείμην,

dem promittere adhuc post Achillem honestum arbitrantibus. Aurum præterea, et quidquid unusquisque habebat, vel ad Trojam abducens, vel ex partitione capiens, cuncta et statim in pyram conguessere, et cum Neoptolemus ad Trojam venit: præclara enim rursus cum a filio, tum a Græcis ipsi gratificari conantibus, assecutus est munera: quippe qui et a Troja navigantes, circa tumulum procidebant, Achillemque amplecti arbitrabantur.

PHŒN. Neoptolemum autem, o Vinitor, qualem fuisse ait?

VIN. Nobilem, o hospes, et patre quidem inferiorem, nihilo vero Telamonio deteriolem. Idem autem et de specie ait. Pulchrum enim fuisse, ac patri similem: tantum vero ab ipso superatum, quantum pulchri a statuis superantur. Atqui hymnos quoque ex Thessalia consecutus est Achilles, quos singulis annis ad sepulchrum accedentes noctu canebant, sacri nescio quid libaminibus immiscentes, ut Lemnii, et qui a Sisyphe sunt Peloponnenses, de more faciunt.

PHŒN. Alia rursus oratio accedit, Vinitor, quam mehercule nunquam omitterem, ne si

οὐδ' εἰ πάνθ' ὑπὲρ τοῦ παρασῆναι αὐτὸν
πράττοις.

740. ΑΜΠΕΛ. Ἄλλὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων
ἀδολοσχίας ἔνιοι, ξένη, ἠγοῦνται, καὶ λῆρον πρὸς
τούς μὴ σχολὴν ἄγοντας. Σὲ δ' ἐὼ δούλον μὲν
τῆς νεῶς ἧς ἄρχεις, δούλον δὲ τῶν ἀνέμων, ὧν εἰ
καὶ μικρὰ αὔρα κατὰ πρύμναν σφάιη, δεῖ τὰ ἰσθία
ἀνασείειν, καὶ ξυνηξαίρεσθαι τῇ νηϊ, πάντα δεύ-
τερα ἠγούμενους τοῦ πλείν.

ΦΟΙΝ. Ἐρρώσθω λοιπὸν ἢ ναῦς, καὶ τὰ ἐν
αὐτῇ. Τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, ἠδῖω τέ
μοι καὶ κερδαλειώτερα. Τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λό-
γων, μὴ λῆρον, ἀλλ' ἐπικέρδειαν ἠγώμεθα τῆς
ἐμπορίας ταύτης.

ΑΜΠΕΛ. Ὑγιαίνοις, ξένη, οὕτω γιγνώσκων,
καὶ ἐπειδὴ βούλει, ἄκουε. Τὰ μὲν δὴ Κορινθίαν
ἐπὶ Μελικέρτῃ (τούτους γὰρ δὴ τοὺς ἀπὸ Σι-
σύφου εἶπον) καὶ ὅποσα οἱ αὐτοὶ δρῶσιν ἐπὶ τοῖς
τῆς Μηδείας παισὶν οὓς ὑπὲρ τῆς Γλαύκης ἀπέ-
κλειναν, Θρήνω εἰκασταὶ τελεσιγῶν τε καὶ ἐνθέω-
τούς μὲν γὰρ δὴ μειλίσσονται, τὸν δὲ ὕμνοῦσιν.
Ἐπὶ δ' ἐ τῶ ἔργῳ τῶ περὶ τοὺς ἀνδρας ὑπὸ
τῶν ἐν Λήμῳ γυναικῶν ἐξ Ἀφροδίτης ποτὲ πρα-
χθέντι, καθαίρεται μὲν ἡ Λῆμος καθ' ἑκαστοῦ
ομπία

omnia quidem propterea mihi essent agenda, ut hæc minime prætermittatur.

VIN. At sermonum digressiones nonnulli (hospes) ambages, nugasque apud minime otiosos esse arbitrantur. Te autem video servum quidem navis cui imperas, servum ventorum: quorum etiam si modica aura ad puppim steterit, vela excutere oportet, et cum navi solvere, cuncta navigationi postponentem.

PHŒN. Valeat deinde navis, et: quæ in ea sunt. Animi enim vectura, suavior mihi atque utilior. Orationis autem digressiones non nugas, verum huic mercaturæ additum lucrum arbitramur.

VIN. Salvus sis hospes, ita sentiens, et quoniam vis audi. Quæ quidem a Corinthiis in Melicertæ honorem celebrantur (hi enim sunt, quos esse a Sisypho dixi) et quæcumque idem liberorum Medæe causa faciunt, quos ob Glaucen trucidaverunt, mystico cuidam ac divino luctui assimilantur: hos enim placent, hunc lædibus prosequuntur. Illius vero facinoris causa, quod a mulieribus in viros, Veneris nutu, commissum est, expiatur quidem singulis annis Lemnus, et

ἔτος, καὶ σέβνυται τὸ ἐν αὐτῇ πῦρ ἡμέρας ἐννέα, θιωρὶς δὲ ναῦς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ, καὶ ἀφίηται πρὸ τῶν ἱεραγισμάτων, οὐδαμοῦ τῆς Λήμνου καθορμίζεται, μετέωρος δὲ ἐπισαλεύει τοῖς ἀκρατηρίοις, ἔσθ' αὖ αἰσιον τὸ ἐσωλεύσει γένηται. Θεοὺς γὰρ χθονίους καὶ ἀπορρήτους καλοῦντες τότε,

741. καθαρόν, οἴκαμ, τὸ πῦρ τὸ ἐν τῇ θαλάττῃ φυλάττουσιν. Ἐπειδὴν δὲ ἡ θιωρὶς ἐσωλεύσῃ καὶ νείμωνται τὸ πῦρ, ἔς τε τὴν ἄλλην δίαίταν ἔς τε πὰς ἐμψύρους τῶν τεχνῶν, καινοῦ τὸ ἐνγεῖθεν βίου φασὶ ἀρχισθαι. Τὰ δὲ Θετταλικὰ ἱεραγίσματα φοιτῶντα πρὸ Ἀχιλλεΐ ἐκ Θετταλίας, ἐχρήσθη Θετταλοῖς ἐκ Δωδώνης· Ἐκέλευσε γὰρ δὴ τὸ ματτεῖον Θετταλοὺς ἐς Τροίαν πλείοντας θύειν ὅσα ἔτη τῷ Ἀχιλλεΐ, καὶ σφάτλιν τὰ μὲν ὡς θεῶν, τὰ δ' ὡς ἐν μοίρᾳ τῶν κειμένων. Καπαρχὰς μὲν δὴ τοκάδε ἐχίγητο· ναῦς ἐκ Θετταλίας μέλανα ἰσθία ἡμίση ἐς Τροίαν ἔφθει, θιωρὺς μὲν δὲ ἐσπερὸ ἀπαύγουσα, ταύρους δὲ λευκόν· τε καὶ μέλατα, χαιροθεις ἄμφω, καὶ ἕλην ἐκ τοῦ Πηλίου, εἰς μὲν τῆς πόλεως δέσιντο. Καὶ πῦρ ἐκ Θετταλίας ἦγον καὶ σπονδάς καὶ ὕδωρ, τοῦ Σπυρχειοῦ ἀρυσάμενοι. Ὄθην καὶ σιφάνους ἀμαρατίνους ἐς τὰ κῆδ' ἡρώτοι Θετταλοὶ ἐτόμισαν, ἵνα καὶ

in nonum diem, qui in ipsa est ignis extinguitur. Navis vero Theoris appellata, ex Delo ignem adfert. Quod si ante expiationem accesserit, nulli insulæ parti appellitur: sed suspensa salo ad promontoria interea agitatur, donec adnavigare fas fuerit. Terrestres enim atque arcanos tunc invocantes Deos, puram (puto) in mari ignem custodiunt. Postea vero quam navis accesserit, atque ignem distribuerint, novam inde vitam, tam circa aliam diætam, quam circa artes quibus ignis adhibetur, se auspicari tradunt. Thessalica vero expiatio Achilli ex Thessalia proficiscens, a Dodonæo Thessalis oraculo mandata est. Jussit enim oraculum, ut Thessali ad Trojam navigantes singulis annis Achilli sacra facerent, mactarentque partim *ut Deo*, partim *ut in sorte defunctorum*. Principio quidem talia fiebant. Navis nigra tollens vela, ex Thessalia ad Trojam navigabat, sacrorum ministros quidem bis septem abducens: tauros vero candidum ac nigrum, utrumque mansuetum, lignaque ex Pelio monte, ne quid civitatis indigerent. Ignem præterea ex Thessalia vehebant, libaminaque atque aquam ex Sperchio haustam. Unde et coronas ama-

ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι, μὴ σαυρούς ἐπιφέρωσι
 μήδ' ἐξώρους. Νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἴδει,
 καὶ πρὶν ἄφασθαι τῆς γῆς, ὕμνον ἀπὸ τῆς νεῆς
 ᾄδειν εἰς τὴν Θέτιν ᾄδει ξυγκείμενον·

« Θέτι κυανία,

» Θέτι Πηλεία,

» Τὸν μέγαν τέκος υἱὸν Ἀχιλλεία,

» Τοῦ θνατὰ μὲν ὅσον φύσις

» Ἦνεγκε, Τροία λάχεν,

» Σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου γενεᾶς παῖς

742

» Ἔσπασε, Πόντος ἔχει.

» Βαῖνε πρὸς αἰών τόνδε κολωνόν,

» Μετ' Ἀχιλλείως ἔμπυρα, βαῖν'

» Ἀδάκρυτος μετὰ Θεισσαλίας,

» Θέτι κυανία,

» Θέτι Πηλεία. »

Προσελθόντων δὲ τῶ σήματι μετὰ τὸν ὕμνον,
 ἀσπῆς μὲν ὡσπερ ἐν πολέμῳ περιδουσαῖτο, δρό-
 μοις δ' ἐρρυθμισμένοις συνηλάαζον ἀνακαλοῦντες
 τὸν Ἀχιλλεῖα· σιφαναώσαντες δὲ τὴν κορυφὴν τοῦ
 κολωνοῦ, καὶ βόθρους ἐπ' αὐτῇ ὀρύξαντες, τὸν
 ταῦρον τὸν μέλανα ὡς τεθνηῶτι ἔσφαττον, ἐκάλου
 δὲ καὶ τὸν Πατρόαλον ἐπὶ τὴν δαῖτα, ὡς καὶ
 τοῦτο εἰς χάριν τῶ Ἀχιλλεῖ πράττοντες· Ἐντε-

rantinas primi Thessali ad funera ex lege constituere : ut etiam si venti navim abduxissent, minime flaccidas ac deformes adferrent. Noctu autem navim in portum adducere, et priusquam terram attingerent, Thetidi hujusmodi hymnum canere oportebat :

Theti cœrulea, Theti Pelea, magnum peperisti filium Achillem : cujus, quantum mortalis quidem tulit natura, Troja sortita est : quantum vero tui immortalis generis arripuit filius, Pontus habet : ascende hunc-cine editum tumulum, patrata igne Achillis ascende cum Thessalia non illacrymis ad sacrificia, Theti cœrulea, Theti Pelea.

Cum autem ad sepulchrum post hymnum pervenissent, clypeus quidem ut in bello obstrepbat, cursibus vero numerosis Achillem invocantes conlulabant. Coronato autem collis vertice, scrobibusque in ipso effossis, nigrum ut defuncto mactabant taurum. Invocabant autem Patroclum quoque ad epulas, ut pote hoc quoque in Achillis gratiam facientes. Mactatione autem

μόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, κατέβαινον ἐπὶ τὴν ναῦν ἤδη, καὶ θύσαντες ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τὸν ἕτερον τῶν ταύρων Ἀχιλλεῖ πάλιν, κανοῦ τε ἐναρξάμενοι καὶ σπαλάγγων ἐπ' ἐκείνη τῇ θυσίᾳ (ἔθυσον γὰρ τὴν θυσίαν ταύτην ὡς θεῶ), περὶ ὄρθρον ἀπέπλειον, ἀπάγοντες τὸ ἱερεῖον, ὡς μὴ ἐν τῇ πολεμίᾳ εὐωχοῖντο. Ταῦτα, ξένοι, τὰ οὕτω σεμνὰ καὶ ἀρχαῖα καταλυθῆναι μὲν ὑπὸ τῶν τυράννων Φασίῳ, οἳ λέγονται μετὰ τοὺς Αἰακίδας ἄρξαι Θετταλῶν, ἀμεληθῆναι δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Θετταλίας. Αἱ μὲν γὰρ ἔπιμωπον τῶν πόλεων, αἱ δ' οὐκ ἠξίουσαν, αἱ δ' εἰς νέωτα πέμψειν ἔφασαν, αἱ δὲ κατέβαλλον τὸ πρᾶγμα. Αὐχμῶ δὲ πεισθί-

743. σης τῆς γῆς, καὶ κλειουούσης τῆς μαρτερίας τιμᾶν τὸν Ἀχιλλεῖα « ὡς θέμις », ἃ μὲν ὡς θεῶ ἐνέμιζον, ἀφείλον τῶν δρωμένων, ἐξηγούμενοι ταύτη τὸ « ὡς θέμις », ἐνήγιζον δὲ ὡς τεθνεῶτι, καὶ ἐνέτιμον τὰ ἐπιτυχόντα, ἔσθι ἢ Πέρσου ἔλασις ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐγένετο, ἐν ἣ Θετταλοὶ μηδίσαιτες, ἐξέλιπον πάλιν τὰ εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα νόμιμα, ἐπειδὴ καὶ εἰς Σαλαμίνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσον ἄγουσα ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Ἐπεὶ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου χρόνῳ ὑσπερον τὴν μὲν ἄλλην Θετταλίαν ἐδουλώ-

atque expiatione peracta, ad navim descendebant, alteroque rursus tauro Achilli in littore immolato, et canistro atque extis facta libatione (hoc enim *ut Deo* sacrum faciebant) sub diluculum hostiam propterea abducentes discedebant, ne in hostili regione epularentur. Hæc, hospes, tam gravia ac vetera a Tyrannis quidem, qui post *Æacidas* Thessalis imperasse feruntur, dissoluta fuisse aiunt, a Thessalia vero etiam neglecta. Aliæ enim civitates mittebant: aliæ minime dignum censebant: nonnullæ in futurum annum se missuras dicebant: semper autem rem ipsam deponebant. Verum terra ariditate laborante, oraculoque (*ut fas est*) Achillem colere jubente, quæ *ut Deo* ex ritu offerebant, abstulere: illud *ut fas est* sic interpretantes. Parentabant vero *ut mortuo* obvia quæque mactantes, donec Xerxes in Græciam trajecit, quo tempore Thessali Medorum res secuti, rursus quæ Achilli ex ritu offerebant, intermisere, postquam navis *Æacidarum* domum ad Græcorum societatem adducens, in Salamina ex *Ægina* trajecit. Postea vero quam *Philippi* filius *Alexander* longo post

σατο, τὴν δὲ Φθίαν τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνήκεν, ἐπὶ τε
 Δαρεῖον στρατεύων, ξύμμαχον τὸν Ἀχιλλέα ἐν
 Τροίᾳ ἐποιήσατο, ἐπεσφράφησαν οἱ Θετταλοὶ τοῦ
 Ἀχιλλέως, καὶ Ἰσῶπων ὁπόσῃν τε Ἀλέξανδρος ἐκ
 Θετταλίας ἦγε, περιήλασαν τῷ τάφῳ, ξυνέπε-
 σόν τε ἀλλήλοις ὥσπερ ἰσσομαχοῦντες, καὶ
 ἀπῆλθον εὐξάμενοί τε καὶ θύσαντες, ἐκάλουν
 δὲ αὐτὸν ἐπὶ Δαρεῖον, αὐτῷ Βαλίῳ τε καὶ Ξάνθῳ,
 βοῶντες ταῦτα ἀπὸ τῶν Ἰσῶπων. Ἐπεὶ δὲ Δα-
 ρεῖος ἦλω, καὶ πρὸς τοῖς Ἰνδικοῖς Ἀλέξανδρος
 ἦν, ξυνέσειλαν οἱ Θετταλοὶ τὰ ἱεράγματα, καὶ
 ἔπεμψον ἄρνα μέλανα. Τῶν δὲ ἱεραζόντων, οὐ τε
 ἀφικνούμενων ἐς Τροίαν, εἴ τε ἀφίκοιντο, μεθ' ἡμέ-
 ραν ἕκαστα καὶ οὐκ ἐν κόσμῳ πραττόντων, ἐμνή-
 σεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ὁπόσα τῇ Θετταλίᾳ ἐπέσκηψεν
 εἰ διεξίομι, ἀδολεσχίας πλέως ὁ λόγος ἔσται.
 Πρὸ ἐτῶν δὲ που τετάρων ἐντυχῶν ἐνταυθὰ μοι
 ὁ Πρωτεσίλειος, ἐκ Πόντου μὲν ἦκεν ἔφη· νεὼς
 γὰρ ἐπιτυχῶν πλεῦσαι παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, ξένη
 εἰκασθεῖς, τουτὶ δὲ θαμὰ πράττειν. Ἐμοῦ δὲ ἐι-
 πόντος, ὡς Φιλέταιρός τε καὶ χρυσῆος εἴη Φιλῶν
 τὸν Ἀχιλλέα· « ἀλλὰ νῦν » ἔφη « διενεχθεῖς
 744. » αὐτῷ ἦκω. Θετταλοῖς γὰρ ὑπὲρ τῶν ἱερα-
 » σμάτων μνηνόντα αἰσθόμενος, ἔμοι, ἔφην, ὦ
 tempore

tempore aliam quidem Thessaliam in servitutum redegit, Phthiam vero Achilli remisit, et adversus Dareum expeditionem faciens, belli socium sibi Achillem fecit, Thessali Achillis curam susceperere, et equites quoscunque ex Thessalia ducebat Alexander, circa tumulum egere: atque ut equestri pugnantes prælio inter se conflixere, precatique atque operati abierunt. Ipsum autem cum Balio atque Xantho equis in Dareum invocabant, hæc ex equis clamantes. Postea vero quam Darius captus est, eratque apud Indos Alexander, Thessali justa nigrumque agnum miserunt. Iis autem qui parentarent, ad Trojam minime venientibus, et si venirent, interdum singula nec rite peragentibus, iratus est. Quod si quæcumque Thessaliæ ingruere, percurrero, prolixa garrulitate plena erit oratio. Quartum ferme abhinc annum Protesilaus hic mihi occurrens, ex Ponto dixit se venire: navim enim cum offendisset; hospiti assimilatum ad Achillem navigasse; seque id frequenter facere aiebat: me autem dicente, quam et amicorum studiosus et probus esset Achillem diligens: at nunc (inquit) ipsi iratus venio. Nam cum Thessalis ob justa ipsam succensere sentirem, hoc mihi

» Ἀχιλλεῦ, πάρος τούτο. Ὁ δ' οὐ πείθεσαι,
 » Φησὶ δ' αὐτοῖς κακόν τι ἐκ θαλάττης θάσσειν.
 » Καὶ δέδια μὴ παρὰ τῆς Θέτιδος εὔρηται τι
 » αὐτοῖς ὁ θεῖος ἐκείνος καὶ ἀμείλιχος. » Κἀγὼ
 μὲν, ὃ ἔστι, ταῦτα ἀκούσας τοῦ Πρωτεσίλεω,
 ἱρυσίβας τε ἄμην καὶ δμῖχλας προσβεβλήσασθαι
 τοῖς Θετταλῶν ἄποισι ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῖος, ἐπὶ
 Φθορᾷ τοῦ κερῶος. Ταυτὶ γὰρ τὰ πάθη δοκεῖ πως
 ἐκ θαλάττης ἐπὶ τὰς εὐκάρῶους τῶν ἠπείρων
 ἰζάνειν. Ὡμην δὲ καὶ ἐπικλυσθήσασθαι τινὰς τῶν
 ἐν Θετταλίᾳ πόλεων, οἷα Βοῦρά τε καὶ Ἑλίκη
 καὶ ἡ περὶ Λοκροῦς Ἀταλάντη ἔσασθε. Τὴν μὲν
 γὰρ καταδύναί Φασι, τὴν δ' αὖ ραχῆται. Ἐδό-
 κει δ' ἄλλα τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῇ Θέτιδι, ὑφ'
 ὧν ἀπολώλασιν αἱ Θετταλαί. Μεγάλων γὰρ δὴ ἐπι-
 τιμίαν ὄντων ἐπὶ τῇ κόχλῳ, παρ' ἧς οἱ ἄνθρωποι
 σφρίζονται τὴν πορφύραν, αἰτίαν ἔσχον αἱ Θετ-
 ταλοὶ παρανομῆσαι τι ἐς τὴν βαφὴν ταύτην· εἰ
 μὲν ἀληθῆ, οὐκ οἶδα, λίθοι δ' ἔπιπρέμανται σφί-
 745. σαι, ὑφ' ὧν ἀπαδίδονται, μὲν τὰς ἀγροῖς, ἀπα-
 δίδονται δὲ τὰς οἰκίας. Τῶν δ' ἀνδραπέδων, τὲ
 μὲν ἀπαδίδραχε σφᾶς, τὰ δὲ πίπρασσαι. Καὶ
 οὐδὲ τοῖς γενῶσιν οἱ πολλοὶ ἐκαγίζουσι· ἀπέ-
 δόνκο γὰρ καὶ τοὺς τάφους. Ὡστε τὸ κακόν, ὃ

(inquam) Achilles remitte. Ipse vero hand obsequitur. Quin immo mali quid ex mari se ipsis daturum asserit. Quare timeo, ne acris ille atque implacabilis, a Thetide aliquid in ipsos impetret. Et ego, o hospes, cum a Protesilao hæc audivissem, rubigines ac caligines Thessalorum segetibus in fructuum perniciem ab Achille illatum iri arbitrabar. Hujusmodi enim morbi ex mari fere feracibus continentis agris insidere videntur. Nonnullas præterea Thessaliæ civitates, ut Bura Heliceque, et, quæ circa Locros fuit, Atalante passa est, immersam iri suspicabar. Hanc enim immersam, illam vero abruptam ait. Sed alia Achilli ac Thetidi videbantur, a quibus Thessali periere. Nam cum ejus testæ causa, ex qua homines purpuram conficiunt, magnæ essent indietæ pœnæ, crimini datum est Thessalis, quod ad hanc infecturam edictum neglexerint. Quod an verum sit, ignoro. Lapides igitur impendant ipsis, ex quibus, tam agros quam domos vendant. Servorum alii ipsos fugere, alii venditi sunt. Et multi ne parentibus quidem justa faciunt: Nam tumulos quoque ven-

ἠπαίλει τοῖς Θευταλοῖς ἐκ Θαλάττης ὁ Ἀχιλλεύς
δώσιν, ξίνε, τοῦτο ἠγάμεθα.

ΦΟΙΝ. Οὐλομένην, Ἀμπελουργέ, μῆνιν λέ-
γεις, καὶ δυσίατον. Ἀλλά μοι εἰπὲ τί περὶ τῆς
ἐν τῷ Πόντῳ νήσου θαυμαστὸν ὁ Πρωτεσίλαος
οἶδεν. Ἐκεῖ γάρ που αὐτῷ ξυγγίγνεται.

ΑΜΠΕΛ. Ἐκεῖ, ξίνε, καὶ λέγει περὶ αὐτῆς
τοιαῦτα ὡς νῆσος μὲν εἴη μία τῶν ἐν τῷ Πόντῳ,
πρὸς τῇ ἀξίνῳ πλευρᾷ μάλλον, ἢν τίθενται ἀριστέραν
οἱ τὸ στόμα τοῦ Πόντου ἐσπαλέοντες, ἐπέχει δὲ σά-
δια μῆκος μὲν τριάκοντα, εὖρος δὲ οὐ πλείω τετ-
τάρων. Δένδρα τε ἐν αὐτῇ πεφύκει, λευκαί τε καὶ
πτελέαι, τὰ μὲν ἄλλα, ὡς ἔτυχε, τὰ δὲ περὶ
τὸ ἱερὸν, ἐν κόσμῳ ἤδη. Τὸ δὲ ἱερὸν ἴδρυται μὲν
πρὸς τῇ Μαιώτιδι (ἢ δὲ ἴση τῷ Πόντῳ ἐς αὐτὸν
ἐμβάλλει) τὰ δὲ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα, Ἀχιλλεύς
τε καὶ Ἑλένη ὑπὸ Μοιρῶν ξυναρμοσθέντες. Κειμένου
γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἱερῶν, καὶ ποιητῶν τὸν
ἔρωτα ἀπὸ τούτου ἀδόντων, πρῶτον Ἀχιλλεύς
746. τε καὶ Ἑλένη, μηδὲ ὀφθίντες ἀλλήλοις, ἀλλ' ἢ
μὲν κατ' Αἴγυπτον, ὁ δὲ ἐν Ἰλίῳ ὄντες, ἱερῶν
ἀλλήλων ἔρμησαν, γένεσιν ἡμέρου σώματος ὄντα
εὐρόντες. Περρωμένης δὲ αὐτοῖς ἐς τὸ ἀθάνατον
τῆς διαίτης, οὐδεμιᾶς οὐσης τῶν ὑπὸ Ἰλίῳ,

didere. Quare quod Thessalis ex Ponto se datu-
rum minabatur Achilles, hoc esse malum arbi-
tremur.

PHŒN. Perniciosam, Vinitor, iram memo-
ras, atque incurabilem. Ceterum, dic mihi quid
admiratione dignum de insula in Ponto sita
Protesilaus novit? Illic enim forte Achillem
convenit.

VIN. Illic, hospes, et de ipsa talia memorat:
quod una scilicet sit in Ponto insularum, ad inhos-
pitale latus magis vergens, quod Ponti ostium
intranses sinistrum habent. Triginta autem stadia
longitudine, haud plura vero quatuor latitudine
continet. Nascuntur in ipsa arbores, populus
alba, atque ulmi: aliæ quidem ut contigit, quæ
vero circa templum sunt, serie quadam prove-
niunt. Templum autem versus Mæotidem erec-
tum est. Hæc vero Ponto æqualis in ipsum in-
greditur. Statuæ in ipso sunt, Achilles atque
Helene, a Parcis conciliati. Cum enim in oculis
situs sit amor, et ex hoc poetæ cupidinem cele-
brent, primum Achilles atque Helene, cum neu-
ter alterum vidisset, sed hæc quidem in Ægypto,
hic vero in Troja moraretur, in mutuum compulsi
sunt amorem, corporis desiderium gignentibus
auribus. Cum autem in perpetuum ipsis fato des-
tinata esset vivendi ratio, nulla sub Ilio existente

Ἐχινάδων τε τῶν κατ' Οἰνιάδας τε καὶ Ἀκαρνανίαν ἤδη μεμιασμένων (ὅτε δὴ Ἀλκμαίων ἀποκλείνας τὴν μητέρα, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῷου ἄκησεν, ἐν γῆ νεωτέρα τοῦ ἔργου), ἰκετεύει τὸν Ποσειδῶν ἢ Θέτις ἀναδούναί τινα ἐκ τῆς θαλάττης νῆσον, ἐν ἣ οἰκήσουσιν. Ὁ δὲ, ἐνθυμηθεὶς τὸ μῆκος τοῦ Πόντου, καὶ ὅτι, νήσου μηδεμίᾳς ἐν αὐτῷ κειμένης, ἀοίκητος πλείται, τὴν Λευκὴν νῆσον, ὁπόσῃν εἶπον, ἀπέφηνεν Ἀχιλλεὺς μὲν καὶ Ἑλένη οἰκίῃν, ναύταις δὲ ἴσασθαι καὶ ἐν τῷ πελάγει ἐγκαθορμίζεσθαι. Ξυμμάσης δὲ ἄρχων, ὁπόσῃ ὑγρὰ οὐσία, καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐννοήσας, τὸν Θερμῶδοντα καὶ τὸν Βορυσθίνην καὶ τὸν Ἴστρον, ὡς ἀμυγῶναις τε καὶ ἀννάοις ρεύμασι ἐς τὸν Πόντον ἐκφέρονται, προὔχουσε τὴν ἰλὸν τῶν ποταμῶν, καὶ ἀπὸ Σκυθῶν ἀρξάμενοι σύρουσι ἐς τὸ πέλαγος, νῆσόν τε, ὁπόσῃν εἶπον, ἀπειτόρνευσε, ξυστησόμενος αὐτὴν ἐν τῷ πυθμένι τοῦ Πόντου. Ἐνταῦθα εἶδόν τε πρῶτον, καὶ περιέβαλον ἀλλήλους Ἀχιλλεὺς τε καὶ Ἑλένη. Καὶ γάμον ἐδαΐσαντο σφῶν, Ποσειδῶν τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιτρίτη, Νηρηίδαις τε ξύμψασαι καὶ ὁπόσοι ποταμοὶ καὶ δαίμονες ἔρχονται τὴν Μαιώτιν τε καὶ τὸν Πόντον. Οἰκίῃν μὲν δὴ λευκοὺς ὄρηθας ἐν αὐτῇ φασὶν,

insula quæ conveniret, Echinadibusque quæ ad Oeniadas quæque ad Acarnaniam jacent jam pollutis, quandoquidem Alcmaeon interfecta matre, ab Acheloo egestam incoluit terram, acilicet facinore recentiore; rogat Neptunum Thetis, ut aliquam ex mari edat insulam, in qua habitent. Hic autem Ponti longitudinem meditatus, et quod, nulla in ipso insula existente, inhabitalis navigaretur, Leucen insulam quantam prædixi, in lucem edidit, ut ab Achille quidem atque Helene habitaretur, nautis vero ad appellendum consisteret. Universæ igitur, quæcumque liquida est, substantiæ imperator Neptunus, flumina, Thermodontem videlicet Borysthenemque atque Istrum ingentibus ac perennibus undis in Pontum deferri considerans, fluviorum limum, quem a Scythis auspicati in pelagus trahunt, congeçssit: insulamque quantam dixi, confecit, cum ipsam in Ponti fundo constituisset. Hic primum inter se viderunt et amplexati sunt Achilles atque Helene: et Neptunus ipse, atque Amphitrite, omnesque Nereides, fluminaque et daemones, qui Mæotia Pontumque adeunt;

εἶμαι δὲ τούτους ὄχρους τε καὶ τῆς θαλάττης
 ἀσφύζοντας, οὓς τὸν Ἀχιλλεῖα θιράσσοντας ἰαυ-
 τοῦ πτωοῖσθαι, κοσμοῦντας αὐτῷ τὸ ἄλλος τῷ
 τε ἀνέμῳ τῶν πτερόν καὶ ταῖς ἀσφ' αὐτῶν βρ-
 νίσι· πράττειν δὲ τοῦτο χαμαὶ πετομένους, καὶ
 μικρὸν τῆς γῆς ὑπεραίροντας. Ἀνθρώποις δὲ
 πλείουσι μὲν τὸ τοῦ πελάγους χάσμα, ὅσα ἢ
 νῆσος ἰσβαίνειν (κεῖται γὰρ ὡσπερ εὐξείνος νεῶν
 ἰσθία), οἶκον δὲ μὴ ποιῖσθαι αὐτὴν πᾶσί τε ἀπί-
 ρηται τοῖς πλείουσι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Πόντον
 747. Ἕλλησί τε καὶ Βαρβάρους. Δεῖ γὰρ προσορμισαμέ-
 νους τε καὶ θύσαντας, ἡλίου δυομένου ἰσβαίνειν,
 μὴ ἐννυχεύοντας τῇ γῇ, καὶ μὲν τὸ πνεῦμα ἴση-
 ται, πλεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀναφάμενους τὸ πλοῖον
 ἐν κοίλῳ ἀναπαιέσθαι. Ξυμπίνειν γὰρ δὴ λέγονται
 τότε ὁ Ἀχιλλεὺς τε καὶ ἡ Ἑλένη καὶ ἐν ὠδαῖς
 εἶναι, τὸν ἔρωτά τε τὸν ἀλλήλων ἄδειν καὶ
 Ὀμήρου τὰ ἴση, τὰ ἴση τῇ Τροίᾳ, καὶ τὸν
 Ὀμηρον αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς ποιητικῆς δῶρον, ὃ
 παρὰ τῆς Καλλιόπης τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφοίτησεν,
 ἰσπανεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτι, καὶ σπουδάζει μᾶλλον,
 ἰσπανεῖ δὲ πῖσσανται τῶν πολεμικῶν. Τὸ γοῦν ἄσμα
 ipsorum

ipsorum nuptias celebrarunt. Ferunt utique Ardeolas in ipsa habitare, esse autem has aquatiles, ac mare ipsum olentes, quas sibi ministras Achillem fecisse aiunt: lucum ipsius cum pennarum spiritu, tum earundem aspergine exornantes. Hoc autem humi volantes, paululumque supra terram suspensas, facere dicunt. Hominibus autem pelagi hiatum navigantibus sancta occurrit insula. Sita est enim utpote hospitalis navium domus. Ceterum, ne sibi ipsam domicilium faciant, tam omnibus navigantibus quam Græcis ac Barbaris circa Pontum existentibus est interdictum. Oportet enim ut qui insulæ appulsi sint, ac sacrificaverint, occidente sole in navim ascendant, in terra non pernoctantes, et, si ventus sequatur, navigent: alioqui, alligata navi, in cavo quiescant. Tunc enim Achilles atque Helena convivari dicuntur, et in cantibus versari, mutuumque amorem canere, necnon et Homeri carmina de Troja composita, ipsumque Homerum cantu celebrare. Poetices enim donum a Calliope sibi traditum laudat adhuc Achilles, eique post rei bellicæ vacationem magis incumbit. Cantus igitur, quo in Homeri laudem utitur, divinitus, o

τὸ ἐπὶ τῷ Ὀμήρῳ, θείως αὐτῷ, ξένη, καὶ ποιητικῶς ξύγκριται. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο γιγνώσκει τι καὶ ᾄδει ὁ Πρωτεσίλειος.

ΦΟΙΝ. Ἐμοὶ δ' ἂν γένοιτο, Ἀμπελοουργέ, ἀκοῦσαι τοῦ ᾄσματος · ἢ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτό;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ μὴν πολλοὶ μὲν, ξένη, τῶν προσιλθόντων τῇ νήσῳ, καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλείως ᾄδοντος ἀκούειν Φασί, τουτὶ δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ᾄσμα ἠρμόσατο, χαριέστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον. Ξύγκριται δὲ ᾄδει ·

- « Ἀχὰ παρὰ μυρίον ἔδωρ,
 » Μεγάλου ναίοισα πλευρὰ Πόντου,
 » Ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμαῶς.
 » Σὺ δὲ, θεῖον Ὀμηρον ἄειδε ἔμοι
 » Κλέος ἀνέραν, κλέος ἀμετέραν πόνων.
 » Δί' ὃν οὐ θάνον, δι' ὃν ἔσσι μοι
 » Πάτροκλος, δι' ὃν ἀθανάτοις ἴσος
 » Αἴας ἐμός, δι' ὃν αἰ δορίληπτος
 » Ἀειδομένα σοφοῖς, κλέος ἦρατο,
 » Κοῦ πέσει Τροία. »

ΦΟΙΝ. Δαιμονίως γε ὁ Ἀχιλλεὺς, Ἀμπελοουργέ, καὶ ἰσαξίως ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἄλλως, σοφὸν ἐν τοῖς λυρικοῖς ᾄσμασι, τὸ μὴ

hospes, ab ipso ac poetice compositum est. Illum enim et novit, et canit Protesilaus.

PRÆN. Licetne mihi (o Vinitor) cantum audire? an ipsum efferre minime fas est?

VIN. Atqui eorum quam plurimi (o hospes) qui insulam adeunt, et alia canentem Achillem audire aiunt. Hunc cuncti vero superiore anno concinnavit cantum, qui elegantissimis constat sententiis. Sic autem compositum est:

*Echo immensas quæ juxta undas
Colis insani latera Ponti,
Manibus nostris te lyra cantat:
Tu mihi divum refer Homerum,
Grande hominum decus atque laboris
Gloria nostri: per quem haud perii:
Per quem mihi Patroclus adest:
Per quem par est diis meus Ajax:
Per quem victa et celebrata bonis
Laudatur, nec cecidit Troja.*

PRÆN. Mirum in modum Achilles (o Vinitor) et pro sua Homerique dignitate; et alioqui in lyricis carminibus sapientiæ adscribitur, ipsa

ἀποστίνειν αὐτὰ, μηδὲ σχοινοτενῆ ἔργάζεσθαι. Καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα, εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις.

ΑΜΠΕΛ. Ἐκ παλαιοῦ, ξένη. Καὶ γὰρ τὸν Ἑρακλῆα Φασὶν ἀναστυρώσαντα τὸ τοῦ Ἀσβόλου τοῦ κενταύρου σῶμα, ἐπιγράψαι αὐτῷ τότε τὸ
748. ἐπίγραμμα.

- « Ἀσβολος οὔτε θειῶν τρομέων ὄσπιν, οὔτ' ἀν-
» θρώπων,
» Ὄξυκόμοιο κρημασθὸς ἄσπ' εὐλιπέος κατὰ
» πύκνης,
» Ἄγκειμαι μέγα δειπνον ἀμειτροβόαις κορά-
» κισσιν. »

ΦΟΙΝ. Ἀθλητῆς γε καὶ τούτων ὁ Ἑρακλῆς ἐγένετο, μεγαληγορίαν ἑσπαιῶν, Ἀμπελουργέ, παρ' ἧς δὴλόν που τὸν ποιητὴν φθέγγεσθαι. Ἄλλ' ἑσπανίωμεν ἐπὶ τὴν νῆσον. Ρεῦμα γὰρ δὴ ὑπολαβὸν ἡμᾶς, οἷα πολλὰ περὶ τὸν Πόντον εἰλεῖται, παρέσπλαγξε τοῦ λόγου.

ΑΜΠΕΛ. Ἑσπανίωμεν, ὦ ξένη. Τὰ μὲν γὰρ ἄσματα ἐν αὐτῇ τοιαῦτα, καὶ ἡ Φωνὴ δὲ ἦν ἄδουσι, θεία τε ἠχεῖ καὶ λαμπρά. Δίπκει γοῦν τοσαύτη ἐς τὸ πέλαγος, ὡς Φρίκην ἀνίστασθαι τοῖς ναύταις ὑπὸ ἐκπλήξεως. Φασὶ δ' αἱ προσορ-

non producere, minimeque prolixa componere. Ab antiquo igitur probata ac sapiens erat poesis.

VIN. Ab antiquo, hospes. Herculem enim ferunt cum Asboli centauri corpus cruci affixisset, hoc ipsi inscripsisse Epigramma:

*Asbolus haud hominum metuens vocemve
deorum,*

*Multicoma piceæ suspensus ab arbore
pingui,*

*Hicce jacens cœnam clamosis præbeo
corvis.*

PHŒN. Horum quoque athleta fuit Hercules (o Vinitor) magniloquentiam approbans, qua poetam loqui constat. Sed ad insulam revertamur. Fluctus enim nos excipiens, cujusmodi circa Pontum volutantur complures, ab orationis serie abduxit.

VIN. Redeamus, o hospes. Cantus enim in ipsa tales, vox præterea canentibus clara erat ac divina. Tanta igitur in pelagus penetrabat, ut præ admiratione horrorem nautis incuteret. Aiunt autem qui insulæ appellantur, haud secus

μισάμενοι, καὶ κλύου ἀκούειν ἴστων, καὶ ἤχου ὄστων, καὶ βοῆς, ὄδον ἐν πολέμῳ ἀναφθέγονται. Εἰ δ', ὀρμισαμένων ἐς τὰ βόρεια ἢ ἐς τὰ νότια τῆς νήσου, μέλλοι τις ἄνεμος ἐναντίος τῷ ὄρμῳ πνεῖν, κηρύττει ὁ Ἀχιλλεὺς κατὰ πρύμναν τοῦτο, καὶ κελεύει μεθορμισαμένους, ἐκσῆσαι τῷ ἀνέμῳ. Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐκπλεόντων τοῦ Πόντου προσπλεύουσί τέ μοι, καὶ ἀπαγγέλλουσι ταῦτα, καὶ, νῆ Δί', ὡς ἐπειδὴν προῖδωσι τὴν νῆσον, ἄτε ἐν ἀπείρῳ πελάγει ἐμφερόμενοι, περιβάλλουσί τε ἀλλήλους, καὶ ἐς δάκρυα ὑφ' ἡδονῆς ἔρχονται. Καταπλεύσαντες δὲ, καὶ τὴν γῆν ἀσπασάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερόν, προσευξόμενοί τε τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ Θύσοντες. Τὸ δὲ ἱερεῖον, αὐτόματον τῷ βωμῷ προσεσήκει, κατὰ τὴν ναῖν τε καὶ τοὺς ἐμπλέοντας. Τὸ μὲν δὲ περὶ τὴν κάλῳιν τὴν χρυσῆν τὴν ἐν Χίῳ ποτὲ τῇ νήσῳ Φανεῖσαν, εἶρηται, ξένη, σοφοῖς ἀνδράσι. Καὶ τί ἂν τις ἀριδὴλως εἰρημένων αὐθις ἀπῳιτο; ἐμπῶρα δὲ λέγεται θαμίζοντί ποτε ἐς τὴν νῆσον, φαίνεσθαι μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ, διηγεῖσθαι δὲ τὰ ἐν Τροίᾳ, ξενῖσαι δ' αὐτὸν καὶ ποτῷ, κελεύουσί τε ἐκπλεύσαντα ἐς Ἴλιον, ἀναγαγεῖν οἱ κόρη Τρωάδα, τὴν δεῖνα εἰπῶν, δουλεύουσαν τῷ δεῖνι ἐν

749.

equorum strepitum, armorumque sonitum, vocemque exaudire, atque in bello fieri solet. Quod si quis adversus eum portum spiraturus est ventus, quem ad australes sive boreales insulæ partes nautæ subierint, ad puppim edicit Achilles, jubetque ut mutato portu vento cedant. Multi autem ex Ponto navigantes ad me veniunt, mihi que hæc referunt: et per Jovem, quod cum primum insulam prospexerint, ut per immensum delati mare, se invicem amplectuntur, et præ voluptate ad lachrymas deveniunt. Cum autem adnavigaverint, insulamque salutaverint, ad templum Achilli supplicaturi sacrificaturique proficiscuntur. Hostia autem ultro aræ, pro navis ac navigantium dignitate, adstat. Quod ad urnam quidem auream pertinet, quæ quandoque in Chio insula apparuit, a sapientibus dictum est (hospes) viris. Et cur quæ plane dicta sunt, rursus quispiam dicat? Mercatori vero insulam quondam frequentanti apparuisse, quæ que ad Trojam gesta sunt, narrasse dicitur Achilles, potionem excepisse, præcepisseque, ut puellam Trojanam, talem addens, Ilii tali servientem sibi reduceret. Admirante autem orationem hospite, et, quod jam confideret, ipsum

Ἴλιῳ. Θαυμάσαντος δὲ τοῦ ξένου τὸν λόγον, καί,
 διὰ τὸ θαρσεῖν ἤδη, ἐρομένου αὐτὸν « τί δέ σοι δεῖ
 « δούλης Ἰλιάδος; »—« ὅτι, » ἔφη « ξένη, γέγονε
 » ὅθεν περ Ἐκλῶρ, καὶ οἱ πρό αὐτοῦ ἄνω. Λοικῆ
 » δ' ἐστὶ τοῦ Πριαμιδῶν τε καὶ Δαρδανιδῶν αἰ-
 » ματος. » Ὅ μὲν δὴ ἔμπορος ἱρᾶν τὸν Ἀχιλ-
 λεία ἄετο, καὶ πριάμενος τὴν κόρην, ἐς τὴν νῆσον
 ἀπέπλευσεν · ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπαίνεσας αὐτὸν
 ἤκοντα, τὴν μὲν προσέταξε φυλάττειν ἑαυτῷ ἐν
 τῇ νηί (διὰ γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ ἐσβατὸν εἶναι γυ-
 ναιξὶ τὴν νῆσον), αὐτὸν δὲ ἐσπῆρας ἤκειν ἐς τὸ ἱερόν,
 καὶ εὐωχεῖσθαι μετ' αὐτοῦ τε καὶ Ἑλένης. Ἀφικο-
 μένου δὲ, πολλὰ μὲν χρήματα ἔδωκεν, ὣν ἥτιους
 ἔμποροι, ξένον δὲ αὐτὸν ποιεῖσθαι ἔφη, δίδόναι
 τε οἱ τὴν ἐμπορίαν ἐνεργόν, καὶ τὴν ναῦν εὐπλοεῖν.
 Ἐπει δὲ ἡμέρα ἐγένετο, « σὺ μὲν πλεῖ » ἔφη
 « ταῦτ' ἔχων, τὴν κόρην δ' ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ
 » λείπέ μοι. » Οὕτω σιάδιον ἀπέειχον τῆς γῆς,
 καὶ οἰμογῆ προσέβαλεν αὐτοῖς τῆς κόρης, δια-
 σπαωμένου αὐτὴν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ μελεῖσθαι
 ξαίνοντος. Ἀμαζόνιας δὲ, ἃς ἔνιοι τῶν ποιητῶν
 ἐλθεῖν Φασὶν ἐς Τροίαν Ἀχιλλεῖ μαχουμένας, οὐκ
 ἀπέκλεινεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Τροίᾳ. Πιθανὸν γὰρ οὐκ
 οἶδ' ὅπως, Πριάμου πολεμήσαντος αὐταῖς ὑπὲρ
 percunctante :

percunctante : quid tibi serva opus est Trojana? Quoniam (inquit), hospes unde Hector, atque ejus majores, nata est. Nam de Priamidarum, ac Dardanidarum sanguine reliqua est. Mercator quidem amore captum Achillem arbitrabatur. Empta itaque puella, in insulam rediit. Achilles vero, cum ipsum ad se profectum laudasset, ut hanc in navi sibi custodiret, imperavit : sic enim oportet, (puto) quod inaccessa est mulieribus insula : ipsum autem vesperi ad templum profectum, secum atque Helena esse epulaturum dicit. Multas præterea ipsi, cum venisset, pecunias dedit, quibus mercatores capiuntur, hospitemque ipsum facere ait, et ut merx efficax esset, navisque belle navigaret, concedere. Postea vero quam illuxit dies, Hæc (inquit) habens, naviga, puellam vero mihi in littore relinque. Nondum a terra stadium aberant, et puellæ luctus ad ipsos pervenit; ipsam differente, ac membratiu discerpente Achille. Amazones autem, quas poetarum nonnulli ad Trojam venisse, et cum Achille pugnasse ferunt, haudquaquam interfecit in Troja Achilles. Neque enim novi quo pacto credendum sit, Amazones ut Ilio succurrerent postea venisse, cum

Φρυγῶν κατὰ Μεγδόνα, Συμμάχους Ἀμαζόνιας ὕψιρον ἐλθεῖν Ἰλίῳ. Ἀλλ' οἶμαι κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, ἦν τὸ πρῶτον εἶπα θιάδιον Λεωνίδας ὁ Ῥόδιος, ἀπέλειπεν αὐτῶν ὁ Ἀχιλλεύς τὸ μαχμώτατον ἐν αὐτῇ Φασὶ τῆ ἧσῳ.

750. ΦΟΙΝ. Μεγάλου, Ἀμπελουργὲ, ἦψω λόγου, καὶ τὰ ὠτά μοι ἦγειρας, καὶ ἄλλως ἐσηκότα πρὸς τοὺς σοὺς λόγους. Ἦκειν δέ σοι καὶ ταῦτα εἰκὸς παρὰ τοῦ Πρωτεσίλειω.

ΑΜΠΕΛ. Παρὰ τούτου, ξένε, τοῦ χρηστοῦ διδασκάλου. Πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἐς Πόντον ἐσπεπλευκότων δῆλα δὴ ταῦτα. Κατὰ γὰρ τὴν ἄξιον τοῦ Πόντου πλευρᾶν, ἧ τὰ ὄρη τὰ Ταυρικὰ τίεται, λέγονταί τινες οἰκεῖν Ἀμαζόνες, ἦν Θερμώδων τε καὶ Φάσις ἐξερχόμενοι τῶν ὄρων περιβάλλουσιν ἠπειρον, ἃς ὁ πατήρ τε καὶ Φυτουργὸς αὐτῶν Ἄρης ἐπαίδευσεν ἐν ὀμιλίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι, καὶ ζῆν ἑνοπλόν τε καὶ ἑπιπῶνον βίον· βουκολεῖσθαι δὲ αὐταῖς ἵππων ἐν τοῖς ἔλεσι, ἀποχρᾶσθαι τῷ στρατῷ· ἀνδράσι μὲν δὴ ἐνομιλεῖν οὐ παρέχειν σφᾶς τὴν ἑαυτῶν χώραν, αὐτὰς δ' ἐπειδὴν δέονται τέκνων, κατιούσας ἐπὶ ποταμὸν Ἄλυν, ἀγαράζειν τε καὶ ξυγίγνεσθαι τοῖς ἀνδράσιν εἶθα ἔτιχεν, ἀπελθούσας τε ἐς ἦθη καὶ οἴκους, ἃ μὲν αὖ

Priamus pro Phrygibus adversus ipsas Mygdonis tempestate bellum gessisset. Sed (ut puto) circa Olympiadem, qua in stadio Rhodius Leonidas superior fuit, ipsarum Achilles robur, in ipsa, ut fertur, insula profligavit.

PHŒN. Magnam attigisti, Vinitor, orationem, measque excitasti aures, alioqui etiam ad tuum arrectas sermonem. Hæc autem tibi ab ipso venisse Protesilao par est.

VIN. Ab hoc, hospes, frugi præceptore. Hæc autem multis in Pontum navigantibus nota sunt. Nam circa inhospitale Ponti latus, qua Taurici tenduntur montes, quædam eam dicuntur habitare continentem Amazones, quam Thermodon ac Phasis de montibus exeuntes amplectuntur: quas pater et ipsorum sator Mars ita instituit, ut in bellicis versentur, vitamque armatam atque equestrem degant. Equos autem in paludibus pasci, qui exercitui satis sint, et suam quidem regionem viris minime incelandam præbere. Ipsas vero, cum liberis egent, ad Halym fluvium descendentes, conloqui cum viris, et, ubi contigerit, coire: profectasque ad sedes ac domos suas, quos quidem mares pepere-

τέκωσι ἄρρενα, Φέρειν ἐπὶ τὰ ὄρια τῆς χώρας, ὅπως ἀνέλοιτο αὐτὰ οἱ Φύσαντες, τοὺς δὲ ἀναίρεισθαί τε ἂν ἕκαστος ἔτυχε, καὶ ποιεῖσθαι δούλους· ἃ δ' ἂν ἀποτέκωσι Θήλια, Φιλεῖν τε ἤδη λέγονται καὶ ὁμόφυλα ἠγεῖσθαι, Θεραπεύειν τε ἢ Φύσις μητέρων, πλὴν τοῦ ἐπισοχεῖν γάλα. Τοῦτ' δὲ πράττουσι διὰ τὰς μάχας, ὡς μήτε αὐτὰ θηλύνοιτο, μήτε τοὺς μαζοὺς ἀποκρεμῶντο. Τὸ μὲν δὴ ὄνομα ταῖς Ἀμαζόσιν, ἐκ τοῦ μὴ μαζῶν τρέφεσθαι, κείσθαι ἠγώμεθα. Τρέφουσι δὲ τὰ βρέφη γάλακ' ἢ τε Φορβάδων ἰσπων, καὶ δρόσου κηρίοις, ἢ μέλιτος δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας τῶν ποταμῶν ἰζάνει. Τὰ δὲ ποιηταῖς τε καὶ μυθολόγοις περὶ τῶν Ἀμαζόνων τούτων εἰρημένα, παραιτησώμεθα

751. τοῦ λόγου· προσφορα γὰρ οὐκ ἂν τῇ παρουσίᾳ σπουδῆ γένοιτο. Τὸ δὲ περὶ τὴν νῆσον ἔργον, ὁποῖόν τι αὐταῖς ἐπράχθη, καὶ ἐς ὃ, τι ἐτελεύτησε, λεγέσθω μᾶλλον, ἐπειδὴ τῶν τοῦ Προτεσίλειου λόγων ἐστίν. Ναῦται γὰρ ἐπὶ νεῶν ποτὲ πλειόνων καὶ ναυπηγοί, τῶν ἐς Ἑλλάσποντον ἀπαγαγόντων ἐκ τοῦ Πόντου ὄνια, κατηνέχθησαν ἐς τὴν ἀριστεράν τοῦ πελάγους ὄχθην, περὶ ἣν αἱ γυναῖκες οἰκίῃν λέγονται. Ληφθέντες δ' ὑπ' αὐτῶν, χρόνον μὲν τινα ἐδέδεντο σιτούμενοι πρὸς Φάτταις, ἣν' ἀπο-

rint, ad regionis fines genitoribus tollendos ferre :
quas vero foeminas pepererint, diligere, ac suam
esse prolem arbitrari dicuntur, et praeterquam
quod lac non praebent, ut mos est matribus, alere.
Id autem propter pugnas faciunt, ut neque ipsas
effoeminatas reddant, neque mammæ suspendan-
tur. Nomen autem Amazonibus, quod mamma
nimirum non alantur, inditum esse existima-
verim. Alunt autem infantes cum equino lacte,
tum roris favis, qui in modum mellis fluvio-
rum calamis insidet. Quæ vero a poetis ac my-
thologis de ipsis Amazonibus literarum moni-
mentis mandata sunt, ea a sermone abdicemus.
Neque enim praesenti conferrent studio. Cæterum
quale illud ipsarum circa insulam facinus fuerit,
quorsumque evaserit, potius dicatur : quando-
quidem ex Protesilai est sermonibus. Nautæ
enim, navibus quandoque pluribus, et structores
navium, ex iis qui venalia in Hellespontum ex
Ponto vehunt, in Pelagi sinistram delati sunt
litus, circa quod mulieres habitare dicuntur.
Ab ipsis autem capti, ad præsepia aliquamdiu
quidem vincti alebantur, ut ipsos fluvium traji-

δῶνται σφᾶς ὑπὲρ τὸν ποταμὸν ἄγουσαι τοῖς ἀνδροφάγοις Σκύθαις. Ἐπεὶ δὲ μαιράκιον ζῖν αὐτοῖς ληφθὲν μία τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῇ ἄρᾳ κλίεσθαι, καὶ τις ἔρωσ ἐκ τούτου ἐγένετο, παραιτεῖται τὴν δυναστεύουσαν, ἀδελφὴν οὔσαν, μὴ ἀποδόσθαι τοὺς ξένους. Λυθέντες δὲ, καὶ πρὸς αὐτὰς ξυγκραθέντες, ἐφθέγγοντο ἤδη τὸν ἐκείνων τρόπον, τὸν τε χειμῶνα καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάτῃ διηγούμενοι, παρῆλθον ἐς μνήμην τοῦ ἱεροῦ, προσπεπλευκότες οὐ πάλαι τῇ νήσῳ, καὶ διήεσαν τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦτον. Αἱ δ' εὖρημα ποιησάμεναι τοὺς ξένους, ἐπειδὴ ναῦταί τε ἦσαν καὶ νεῶν τέκτονες, οὔσης καὶ ἄλλως ναυπηγησίμου σφίσι τῆς χώρας, ποιοῦνται ναῦς τὸν ἰσπαγωγὸν τρόπον, ὡς τὸν Ἀχιλλία σχήσουσαι ταῖς ἰσπῶσις. Καταβάσαι γὰρ ἰσπῶων Ἀμαζόνες, θῆλύ τε εἰσὶ γένος, καὶ ἀτεχνῶς γυναῖκες. Εἰρεσίας μὲν δὴ πρῶτον ἦσαντο, καὶ πλεῖν ἐμελέτησαν, ὡς δ' ἐπιστήμην τοῦ πλεῖν ξυνεξελέξαντο, ἄρασαι περὶ ἑαρ ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θερμῶδοντος, ἀφῆκαν ἐς τὸ ἱερόν, σθαδίους μάλισθα δισχιλίους, ἐπὶ νεῶν, οἶμαι, πεπτηκοντα, καὶ προσορμισάμεναι τῇ νήσῳ, πρῶτον μὲν ἐκλευσαν τοὺς Ἑλλησποντίους ξένους ἐκκόσσειν τὰ δένδρα, οἷς κεκόσμηται κύκλω τὸ ἱερόν. Ἐπεὶ δὲ

cientes Scythis anthropophagis venderent. Postquam vero adolescentulum cum ipsis captum, Amazonum una ob pulchritudinem miserata est, atque ex hoc amor est quidam exortus, ne hospites venderet, reginam sibi sororem existentem exorat. Soluti autem, et cum illis versati, jam illarum more loquebantur, et cum tempestatem quæque in mari sunt, memorarent, in templi mentionem inciderunt, cum haud diu esset quod ad insulam navigassent, divitiasque in eo existentes percusserunt. Hæ autem, hospites sibi lucro apponentes, quod et nautæ et navium fabri essent, cum et alioqui sibi ad struendas naves apta esset regio, ad vectandos equos idoneas naves struunt, ut equitatu Achillem superaturæ. Pedites enim Amazones, et fœminetum sunt genus, et plane mulieres. Remigium igitur tunc primum attigere, ac navigationem exercere. Postea vero quam navigandi peritiam sunt consecutæ, a Thermodontis ostio, verno cum solvissent tempore, quinquaginta (ut puto) navibus ad templum stadiorum maxime duobus milibus distans pervenere. Ad insulam itaque appulsæ, primum Hellespontis hospitibus, ut arbores, quibus in orbem templum

οἱ πελέκεις ἐς αὐτοὺς ἀνακοπέντες, τοῖς μὲν ἐς
κεφαλὴν ἐχάρησαν, τοῖς δ' ἐς αὐχένα, πάντες τε
πρὸς τοῖς δένδροις ἔπεσον, ἐπεχύθησαν αἱ Ἀμα-
ζόνες τᾷ ἱερῷ, βοῶσαι τε καὶ τὰς ἴστωους ἐλαύ-
νουσαι. Ὁ δὲ, Φερμόν τε καὶ δεινὸν ἐς αὐτὰς
ἰδὼν, καὶ πηδῆσας οἷον ἐπὶ Σκαμάνδρῳ τε καὶ
Ἰλίῳ, πλοῖαν μὲν χαλινού κρείττω ταῖς ἴστωοις
752 προσέβαλεν, ὑφ' ἧς ἀνεσκίρτησαν, ἀλλότριόν τε
καὶ περιτλὸν ἄχθος ἠγούμεναι τὰς γυναῖκας, ἐς
δὲ Θηρίον ἦθη μετέστησαν, καὶ κειμένας ἐμπε-
σοῦσαι ταῖς Ἀμαζόσι, τὰς τε ὀπλάς ἐνήριδον
καὶ τὰς χαίτας ἔφριττον, καὶ τὰ ὦτα ἐπ' αὐτὰς
ἴσλασαν, καθάπερ τῶν λεόντων οἱ ὠμοί, κειμέναν
τε καὶ γυμνάς ὠλένας ἦσθιον, καὶ τὰ σῆερα
ῤηγνῦσαι, προσέκειντο τοῖς σπλάγχχοις, καὶ
ἐλάφυσσον. Ἐμφορηθεῖσαι δὲ ἀνθρωπείου βρώσεως,
ἐκρῶαινον περὶ τὴν νῆσον, καὶ ἐμαίνοντο, μετὰ
λύθρου. Στᾶσαι δὲ ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων, καὶ τὰ
νῶτα τοῦ πελάγους ἰδοῦσαι, πεδίῳ τε ῥόντο ἐν-
τετυχημένα, καὶ κατὰ τῆς θαλάττης ἑαυτὰς ἦσαν.
Ἀπώλοντο δὲ καὶ αἱ νῆες τῶν Ἀμαζόνων, ἀνέ-
μου σφοδροῦ ἐς αὐτὰς πνεύσαντος. Ἄτε γὰρ κε-
ναὶ, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ ὠρμισμένα, προσέπιπτον
ἀλλήλας καὶ ξυνηράττοντο, ναῦς τε ὥσπερ ἐν
exornabatur,

exornabatur, exciderent, imperarunt. Postea vero quam secures in ipsos repercussæ, partim quidem in caput, partim vero in cervicem rediere, omnesque juxta arbores cecidere, clamitantes Amazones, equasque agitantes templo infussæ sunt. Torve autem atque horrendum in ipsas cum respexisset Achilles, et haud secus atque in Scamandrum et Ilium insurrexisset, terrorem freno longe validiorem equabus incussit: præ quo alienum ac superfluum sibi onus mulieres ratæ, resiliere, et ad ferarum mores defecere, et in jacentes ac prostratas irruentes Amazones unguis innitebantur, jubaque horrebant, et ut leonum ferocissimi, aures in ipsas arrigebant, jacentiumque et nudas ulnas devorabant, et pectora scindentes visceribus inhærebant, atque absorbebant. Humano autem exsaturatæ cibo per insulam cursitabant, cruoreque repletæ insaniebant. In promontoriis autem stantes, pelagique dorsa conspicientes, campum se offendisse arbitratæ, se in mare præcipites dedere. Amazonum quoque naves vehementi in ipsas spirante vento periere. Nam utpote inanes, nulloque appulsæ ordine inter se concidebant ac collidebantur, navisque ut in

ναυμαχίᾳ κατέδυνε ναῦν καὶ ἀνερρήγνυ, καὶ δαΐβους
 ἐγκαρσίους τε καὶ ἀντιπαρώρους ἔμβολας ποιοῦν-
 ται κυβερνήται ναύμαχοι, πᾶσαι ξυνέπεισον ἐν ναυαί-
 κηναῖς, καὶ οὐκ ἐκ προνοίας πλειούσαις. Πολλῶν
 δὲ ναυαγίων τῷ ἱερῷ προσνεχθέντων, καὶ ἀνθρώ-
 πων ἐν αὐτῷ κειμένων ἡμεβρότων τε καὶ ἱερατείων
 των ἔτι, μελῶν τε ἀνθρωπείων διασπαρμένον
 καὶ σαρκῶν, ἃς διέσπασαν αἱ ἵπτατοι, κάβαρον δ'
 Ἀχιλλεὺς ποιεῖται τῆς νήσου ῥαδίαν. Κορυφὴν γὰρ
 τοῦ Πόντου ἐπισπασάμενος, ἀπένιψέ τε καὶ
 ἀπέκλυσε ταῦτα.

ΦΟΙΝ. Ὅσῃσι, Ἀμπελουργέ, μὴ διαφιλή-
 σε ἠγυῖται, σφόδρα αὐτὸς ἀπήχθηται τοῖς θεοῖσι.
 Τὸ γὰρ τοιούτους τε καὶ θεῖους λόγους εἰδέναι
 εὔται, παρ' ἐκείνων σοὶ ἤκειν οἶμαι, σὶ καὶ τῷ
 Πρωτεσίλειω Φίλον τέ σε καὶ ἐπιτηδέειον ἐποίησαν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ τῶν ΗΡΩΙΚΩΝ ἡμᾶς λόγων ἐμπέ-
 τωληκας, τὸ μὲν ὅπως αὐτὸς ἀναβιβίωκεν, οὐκίτ'
 αἶν ἐροίμην, ἐπειδὴ βεβήλω τε καὶ ἀπορρήτῃ φησ
 αὐτὸν χρῆσθαι ταῦτα τῷ λόγῳ, τοὺς δὲ Κενου-
 τούς τε καὶ Πυριφλεγέθοντας, καὶ τὴν Ἀχραυ-
 σιάδα, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ποταμῶν τε καὶ τῶν

bello navali navim immergebat atque infringebat. Et quoscunque in navali prælio aut rectos aut obliquos gubernatores impetus faciunt, omnes in naves inanes, nulloque consilio rectas incidere. Multis autem naufragiis ad templam delatis, et hominibus semivivis atque adhuc spirantibus in ipso jacentibus, membrisque humanis, ac carnibus quas equæ exnerant, dispersis, facilem Achilles insulæ facit lustrationem. Nam cum Ponti summas aquas adtraxisset, hæc abstersit, atque abluït.

PHŒN. Quicumque, o Vinitor, te haud esse Diis gratum arbitratur, is vehementer a Diis odio habetur. Nam quod tales, tamque divinos teneas sermones, id tibi ab iis proficisci existimo, qui te Protesilao amicum ac familiarem reddere. Cæterum postquam *Heroicis* nos explevisti sermonibus, quo pacto ipse quidem revixerit, non utique rursus percuncter, quandoquidem hunc sermonem profanum, atque arcanum habere ipsum asseris. Cocytos vero, et Pyriphlegetontes, et Acherusiam, hujusmodique fluminum ac paludum nomina, et, per Jovem, Æacos, horumque

λιμνῶν ὀνόματα, καὶ, τὴ Δία, τοὺς Δίακούς, καὶ τὰ τούτων δικαστήριά τε καὶ δικαιωτήρια, αὐτός τε ἴσως ἀπαγγέλλει, καὶ Ξυχωρεῖ διηγείσθαι.

753. ΑΜΠΕΛ. Ξυχωρεῖ μὲν, ἰσπέρα δὲ ἤδη, καὶ βοῦς πρὸς ἀναπαύλη. Τὰ γὰρ ζευγάρια ὄρας οἷς ἐκ βουλυτοῦ ἦκει, καὶ χρὴ με αὐτὰ ὑποδείξασθαι, καὶ ὁ λόγος πλείων τοῦ καιροῦ. Νῦν μὲν οὖν ἐπὶ τὴν ναῦν χαίρων ἴθι, πάντα ἔχων, ὅσῳσα ὁ κῆπος φέρει. Κὰν μὲν τὸ πνεῦμα ὑμέτερον, πλεῖ, Ξένε, σπείσας ἀπὸ τῆς νεῆς τῷ Πρωτσίλειφ (τουτὶ γὰρ τοὺς ἐνθένδε λύοντας νειόμισθαι πράττειν), εἰ δ' ἐναντίον εἴη τὸ πνεῦμα, χῶρει δεῦρο ἅμα ἡλίφ ἀνίσχοντι, καὶ τεύξῃ ὧν βούλει.

ΦΟΙΝ. Πείθομαί σοι, Ἀμπελουργέ, καὶ οὐτως ἔσθαι. Πλεύσαιμι δὲ μήπω, Πόσειδον, πρὶν ἢ καὶ τοῦδε ἀκροάσασθαι τοῦ λόγου.

judicia ac fora fortasse nuntiat, et narrare permittit.

VIN. Permittit quidem, verum jam adest vespera, bovesque quietem quæerunt. Jugales enim vides, quod ut solvantur jam tempus sit, venire, et me eos admittere oportet: et oratio tempore est prolixior. Nunc igitur ad navim lætus vade, quæcumque noster fert hortus, habens. Et si secundus fuerit ventus, naviga, hospes, cum prius de navi Protesilao liberis: hoc enim hinc solventes facere consuevere. Quod si adversus fuerit ventus, huc sole oriente revertere, et quæ cupis consequeris.

PHÆN. Tibi morem gero, Vinitor; et ita erit. Utinam vero non prius, o Neptune, navigem, quam hunc quoque sermonem audivero.

J. F. BOISSONADI
ADNOTATIONES
IN
PHILOSTRATI HEROICA.

ADNOTATIONES

IN

PHILOSTRATI HEROICA.

(P. 2.) ΦΙΛΟΣΤΡ. ΗΡ.] Morellus et Olearius prænomen addunt Φλαύου Φιλοστράτου Ηρ. : nec dixerunt qua auctoritate. Tzetzes quidem chil. VI. 45 :

Φιλοστράτος ὁ ΦΛΑΒΙΟΣ, Τύριος, εἰμαι, γέντης.
Ἄλλος δ' ἴσῃν ὁ Ἀττικὸς.

Sed nihil fere ex hoc testimonio quod unicum est proficias : et tot sunt de variis Philostratis difficiles movendæ questiones, ut si eorum aliquis Flavius fuerit dictus, non inde statim sequatur hunc aliquem esse Heroicorum nostrum scriptorem. In codicibus Φλαύου Φιλοστράτου inveni, sed ad *Sophistas* non ad hos *Heroicorum* libros. Delendum igitur duxi prænomen nulla subnixum valida auctoritate, et quo priscæ Aldi, Juntæ et Nicolini editiones carebant.

(P. 2.) ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ] Hæc verba addidi non prorsus inutilia ex codice I meo et Olearii Barocciano. BDEH τὰ πρόσωπα.

(P. 2.) ΑΜΠΕΛ. ΚΑΙ ΦΟΙΝ.] Olearius καὶ edidit e Barocciano pro ἤ, recte omnino, et sic mei codices plerique. G titulum hoc modo conceptum exhibet: Φιλοστράτου Ἡρωϊκά. Τὰ πρόσωπα. Νιόφρων καὶ Παλαίτιμος. Error inde nasci

potuit, quod librarius Heroica descripturus, codicem forte ante oculos alium habuerit, in quo fuerit *Planudis* dialogus ineditus adhuc, de rebus grammaticis, cujus personæ vocantur *Νείφρων* καὶ *Παλαίτριμος*. De hoc Planudis dialogo consulendi VILLOISONUS nuper nostris literis ereptus immature, anecd. gr. II. 79: Harlesius in renovata Fabricii bibliotheca, t. VI. 348. et Martinus cujus tersissimas epistolas WESSELIUS edit, t. I. 194.

(P. 2.) Ἰων ὁ ξένος ἢ πῶθεν;] Sic Heliodorus II. p. 94. Ἐλλαν δὲ, εἴπω, ὁ ξένος ἢ πῶθεν; In utroque exemplo subaudiendum est ἰσθ' ad ὁ ξένος. Nam hic ut et alibi nominativus non est pro vocandi casu, Attico more, positus, sed vi sua propria gaudet: quod abunde docuit LENNEPIUS Phalar. p. 94: et per varia variorum exempla persecutus est docte ita et enucleate, ut nihil fere sit addendum. — Τίς καὶ πῶθεν formula fuit interrogandi hospites et advenas, quam illustravit Albertus observ. p. 486. — His scriptis, vidi locum Heliodori modo citatum mutavisse in præstantissima sua hujus *μυθίστοπος* editione CORAYUM, Græcum cui vetus Græcia non multos habuit doctrina comparandos, nova neminem. Sic legit vir egregius p. 80. Ἐλλαν δὲ, εἴπω, ἢ ξένος ΚΑΙ πῶθεν; ὁ δὲ οὗτος Ἐλλαν οὗτος ξένος, ἀλλ' ἰσθ' ἰσθ' Αἰγύπτιος. Et ἢ quidem invenit inter collectas Amioto variantes, καὶ scripsit e conjectura. Emendationem firmare posse videbitur responsum οὗτος Ἐλλαν οὗτος ξένος: sed certius labefactat simillima nostri formula; et responsum ipsum, ne quid præsidii ex eo petatur, explicandum est. Senex Ægyptius quem Cnemon interrogat, in voce ξένος ludit venuste, vel ludere putat. Gallicis verbis redditus locus et meam et Heliodori mentem planius aperiet. « L'étranger est-il

» grec, ou de quel pays est-il? — Il n'est ni grec ni étranger, mais Egyptien, d'ici même.» Et notandum insuper ξίως in talibus sæpe nomen esse quo ii compellabantur, cujus proprium nomen erat ignotum, nec omnino semper indicare *natione exterum*, vel *barbarum*. Hippocrates, vel alius quilibet, *epist. p. 325*. Cujac. Προσβλεψί τι εις ἐμὲ καὶ φησι· χαῖρε ΖΕΙΝΕ. Κάγθ'· Πολλὰ δὲ καὶ σὺ, Δημόκριτε ἀνδρῶν εὐφώτατι. Ὁ δὲ αἰδιστὶς, εἶμαι, ὅτι ΟΝΟΜΑΣΤΙ ὁ προσεῖπί με, Σὶ δὲ, ἴφη, τίνα καλλίμοις; ἀγνοῖα γὰρ τοῦ σου ἰσμάτος, πρῶτασι τῆς ΤΟΥ ΖΕΙΝΟΥ προσηγορίας. Certiorque mihi eo videtur vetus Heliodori lectio, nostræ simillima, quod et in sequentibus nostrum imitatus est. Nam Philostratus: τὸ δὲ Ἴωνικὸν τῆς εὐολῆς; Heliodorus vero: πόθεν οὖν Ἑλληνίζεις τὴν εὐολήν; Elegantissimum et ἀτιμώτατον Heliodori locum vindicandum ideo duxi, quod major erat editoris doctrina et auctoritas: et vix dubito, quæ est CORAYI humanitas, quin mihi facile condonet a se discedenti; sit meus error, nec ne. — Cæterum 'si in his Heliodorus Philostratum, Philostratus Æschylea imitatus esse videtur, quæ sua fecit facetissimus rerum Aristophanes Thesm. 136.

Ποδαπὸς ἰ γόνις; τίς πύγμα; τίς ἢ εὐολή;

(P. 2.) Φοῖνιξ, Ἄρω. τῶν περὶ Σιδῶνά τι καὶ Τ.] Sch. τῶν ὄντων περὶ Σιδῶνα· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλοι. — In A τι fuit erasum. — Revocavi ex Aldina, Juntina, Nicoliniana et codicibus Φοῖνιξ quod prave omiserant Niger, Morellus et Olearius: Codices nonnulli habebant Φοῖνιξ. Sed servavi editam Φοῖνιξ. Et sic scribere placuit SCHWEIFENHÆUSERO eruditissimo *ad Athen. anim. I. p. 476*. Alii tamen editores Φοῖνιξ prætulerunt, iique doctissimi. De horum nominum accentu lis est adhuc sub iudicibus. — Σιδῶνα

recta est vocis scriptura, non Σιδῶσα, ut est apud Dionysium *perieg.* 912.

Βύβλων τ' ἀγγέλοι καὶ Σιδῶσα ἀνθιμείουσιν.

Sed versus emendatius legitur in codice Parisino 2708 :

Βύβλων τ' ἀγγέλοι καὶ Σιδῶν' ἀνθιμείουσιν.

(P. 2.) Τὸ δὲ Ἴωνικὸν τῆς σιολῆς;] Sch. ἤγουν ἢ Ἴωνικὴ σιολή

(P. 2.) Ἐπιχώριον ἤδη καὶ ἡμῖν] Schol. ἐντάσιον, ἐγχώριον, σύνθεσις.—Noster in Apollonio VIII. 7. § 12. p. 346. ΦΡΥΓΙ γούν ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ κτλ. I. 32. p. 40. σφῆλαι τε ἤπιρ ΥΜΙΝ ἴσθι, ΕΠΙΧΩΡΙΟΣ.

(P. 2.) Πόθεν οὖν μετισκυιάσθι;] Sch. ἐκ ποίας αἰτίας τὰς σκυιάς, ἤγουν τὰ ἱματῖα μεταλλάξαι. — Moschopulus in Eclogis atticis quas ex Philostratea Technologia præcipue concinnavit, huc forte respiciens : Τὸ πόθεν ἐπίσθι μὲν ἴσθι ἐρωτηματικὸς καὶ λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ ἀπὸ ποίου τόπου, ἤγουν ΑΠΟ ΠΟΙΑΣ ΑΙΤΙΑΣ. De hoc sensu πόθεν non ita obvio vide LOCCELLAM Xenoph. Eph. p. 279.

(P. 2.) Σύβαρις Ἴωνική] Schol. ἢ τρυφή. — Deliciis nobilis fuit Sybaris, quod, si qui forte ignorabunt, discere poterunt ex Æliano, Diodoro, Athenæo, Politiano miscell. 15. qui multa collegit loca, Blanchardo *mém. acad. Inscr.* t. 9. p. 163. et ex aliis bene multis. Hinc Σύβαρις proverbialiter pro luxu et mollitie usurpatur; et sic sæpissime apud Philostratum, cujus exempla et aliorum alia invenies apud Junium adag. VIII. 13. — Nec notus est minus Jonum luxus. Maximo Tyrio diss. III. § 3. inter celeberrimas voluptates recensetur : Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν σαρδισίων θρυλούμενα ἐς αὐτὴν (τὴν ἰδοίην) ἢ Σαρδανασπύλου τρυφή, καὶ ἢ Μηδικὴ χλιδή, καὶ ἢ ἸΩΝΙΚΗ ΑΒΡΟΘΗΣ, καὶ τράπηξις Σικελικαί, καὶ ἀρχόντις ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΑΙ καὶ ἐπιῖραι Κορίνθια κτλ. Notandumque Sybaritas facile omnium ἰδοικῶν prin-

cipes, Itolorum, maximi facere Tyrrhenos, τῶν δ' ἰξοθιν, τοὺς Ἴωνας, ὅτι τρυφῇ προσῖχον, ut ait Athenæus XII. 17. Idem XII. 28. hunc citat locum Comici Iones irridentis :

Τί γὰρ ἢ τρυφίρᾳ καὶ καλλιτράπεζος Ἴωνία
Εἶφ' ὅ, τί τι πράσσει.....

Sic enim scribendum puto pro εἶφ' ὅτι πράσσει. Et metrum, de quo fere desperabat editor doctissimus, stare quodammodo posse videtur, numeris tamen; fatebor enim, valde duris et rudibus. Sed Comici talia non semper curabant. Non numerosi certe sunt hi non dubii versus, alter Posidippi Athenæi IX. 20. v. 20.

Ὁ δίδως ἐπιφανής, ἐπιφανὴς ὁ λαμβάνων.

et Sosipatri alter ibid. 22. v. 50.

Πότε δὲ πικρότερον ἐπιμαγῆν καὶ πότε βέδην.

(P. 2.) τὴν Φοινίκην κατίσχει ἰμοῦ πᾶσιν] CI sine ἰμοῦ. In A. fuerat omissum; addidit corrector. — Ὅμοῦ omnino probum est. Sic loquuntur Græci et ipse noster qui ἰμοῦ et πᾶς sæpissime jungit. Infra p. 20. ναῦν ἀποχρῶσιν ἰμοῦ πᾶσιν : et p. 68. ἰμάχιστο δι πρὸς αὐτοὺς ἰμοῦ πάντας. et p. 220. ἰμοῦ πᾶσιν Ἑλλήσιν. Adde vitam Tyanensis IV. 1. Sophistas I. 21. p. 517. Omitto alia multa exempla parvo labore et magno cum tædio congerenda. Ὅμοῦ quoque cum πάντις ponebant. Orpheus in loco nobilissimo :

— Θύρας δ' ἐπίθειθε βιβήλοισ

Πᾶσιν ἰμοῦς.

Athenæus IX. c. 16. δι' ἀρίχων ἰμοῦς πάντων. Ita lego non ἴμοῦς. Sic Apollonius Rhodius I. 475. 514. et alibi; ut et alii. Dicebant et ἄμα πάντις, quod sæpius occurrit apud Homerum. Plutarchus de profectu in

virtute c. 2. ubi agit de Stoicæ Philosophiæ difficultatibus : *μειλίχης δὲ τῆς εἰς μίαν ἡμεῶν κακίαν πάντας ἀνθρώπους, πλὴν ἑνὸς τοῦ τιλαίου, τιθεμένης, ὑφ' ἧς αἴτιον γίγνεται ἢ λογομένη προκοπῇ, μικρὸν ἀπολείπουσιν ἰσχάτης ἀφροσύνης, τοὺς δὲ πάντων ἅμα παθῶν καὶ νοσημάτων ἀφαιμένους ἀπ' αὐτῆς, ἵτι τοῖς μηδινὸς ἀπηλλαγμένοι τῶν κακίστων ἡμεῖς περιχουσα καταδαίμονας.* Quem prolixum locum non eo tantum consilio descripsi, ut πάντες cum ἡμεῶν et ἅμα scriptum sisterem, quod sane vix tanti fuisset, sed ut ultimis, quæ ægrotant, si possem, mederer. Morbi sedes est in ἀπ' αὐτῆς : deest etiam negatio, quod vidit WYTTENBACH, qui legit τοὺς μὴ πάντων, emendatione recipienda ; δὲ enim facile carebimus, cum sensui non serviat, immo noceat. Mox pro ἀπ' αὐτῆς vir clarissimus proponit ἀπολύτους vel αὐτοῖς, quorum neutrum videtur facere satis. Ego pro ΑΠ' ΑΥΤΗΣ malim ΑΠΑΝΤΑΣ, sic disposito loco : τοὺς ΜΗ πάντων ἅμα παθῶν καὶ νοσημάτων ἀφαιμένους, ΑΠΑΝΤΑΣ ἵτι τοῖς μηδινὸς. Si τοῖς ante ἵτι transponeretur, ordo esset paulo concinnior. Apud Synesium ep. 145. p. 283 B. ΠΑΣΑ ΟΜΟΥ εἰ ἡ οἰκία καὶ παιδῆς καὶ γέροντες καὶ γυναῖκες προσωγορεύουσι : ubi dubium movet codex 1039 habens, πᾶσα μοῦ εἰ ἡ οἰκία : prorsus ut epist. 143. p. 281 B. προσωγορεύει εἰ πᾶς μοῦ ὁ οἶκος. — Restituenda vox πᾶσας Philostrato, omissa, ut videtur, in hoc vitæ Apollonii loco, I. 28. p. 36. ξυνειληφίνας ἡμεῶν τὰς ἀρέτας βούλει. Nihil variat codex A. Sed velim scribi ξ. ΠΑΣΑΣ ΟΜΟΥ ἀρίτας β. Sic ibidem 35. p. 44. μισοῖτ' ἂν ὅς ΟΜΟΥ ΠΑΣΑΣ κακίας ΣΥΝΕΙΛΗΦΩΣ. Themistius or. I. p. 5 A. ΑΠΑΝΤΑ ΟΜΟΥ τὰ ἀγαθὰ ΣΥΝΕΙΛΗΦΟΥΙΑ δέικνυται. — Formulam πᾶς ἡμεῶν aptissime Alciphroni II. 28. restituit BASTIUS amicissimus epist. crit. p. 125.

(P. 2.) καὶ γραφὴν ἐκεί ἂν τις, οἶμαι, φύγει μὴ τρυφῶν]

Olearius aliter locum hunc edidit, isto nempe modo: καὶ γραφὴν ἐκτὶ οὗτος, εἶμαι, φύγοι μὴ γραφῶν, et vertit: « neque ibi quis accusationem, ut puto, effugerit, qui » luxui indulgere noluerit. » Et ut omnibus clarius luce constaret quam prave criticam faceret, ad οὗτος hæc est ejus notula: « edit. male αὐτός. Verterat tamen Stephanus Niger ac si ipse quoque οὗτος legisset. » Editiones habent omnino omnes ἐκτὶ αὐτός, non αὐτός vel οὗτος, nec dissentiunt codices; nam absens εἶμαι ab Olearianis, et Barocciani φύγοι, nihil ad rem. Stephani Nigri, quem sibi testem advocat Olearius, versionem habes, et prorsus immerito virum doctum calumniatur. Γραφὴν φύγοι significat, quod ignorabat Lipsiensis editor, accusari, non vero accusationem effugere, quod diceretur γραφὴν ἀποφύγοι vel ἐκφύγοι, testibus grammaticis omnibus, Thoma, Ammonio, cum suis interpretibus, Moschopulo *eclog.*: teste demum scholiaste nostro, sic hæc verba interpretato: γραφὴν φύγοι ἔχουσι, καταγραφεῖς. Ergo revocanda fuit pristina lectio temere et indocte immutata ab Oleario, de quo vere dixit RUMENIUS Tim. p. 106. eum plura Philostrato vulnera infixisse quam sanasse. — Non uno in loco hac notissima formula usus est Philostratus, nec doctius intellexit Olearius. Apoll. vit. VII. 24. ἰρίου δ' αὐτόφωτος γραφὴν φύγοι. . . quæ sic non vertit, sed pervertit: *cumque alius sibi dicam amoliendam diceret.* Melius facisset si intactam reliquisset Morelli versionem quæ proba est. VIII. 2. p. 323. ὅτ' ἔφυγε τὴν γραφὴν, interpretatur, *quando ab accusatione se liberavit*: nec melius ipse Morellus, *quando absolutus est.* Agitur de Socrate: vertendum est: *quando fuit accusatus.* Sic jubent orationis græcæ proprietates et historica fides.

Xenophon memor. IV. 4. de eodem Socrate : *οτι τῷ Μελίτου γραφὴν ἔφυγε*. Ineptiret qui verteret ex mente Olearii : *Cum Meliti accusationem effugit*. VIII. 7. 54. sententia similis ab Oleario similiter depravata est. Ἀσφιδέλου δὲ, ὃ θεοί, καὶ τραγημάτων καὶ καθαρῶς ἐπιφοβίας γραφὴν φεύγων. Lipsiensis Heros : *ipse vero proh Deos! ob Asphodelum et secundas mensas puraque obsonia intentatam litem amoliri laboro*. Morellus recte intellexerat.

(P. 2.) βαδίσεις δὲ ποῖ μετίωρος τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσίν;] Schol. *ἐκ πύλου τόπου εἰς τίνα τόπον βαδίσεις ἀπηγερμένους τῆς προκειμένης ἰδοῦ*. — Scripsi *ποσίν* cum H, pro *ποσί*: in fine periodi, optime additur. — *Μετίωρος* hic esse positum credo, quasi *μετίωρος τὸ βλέμμα elato vultu et sublimi*. Et sic capiebat VILLOISONUS : « le vigneron demande » au Phénicien pourquoi il marche la tête levée et sans regarder à ses pieds. » Verba sunt viri desideratissimi in quadam ad me epistola. Vide et finem notæ sequentis. — τὰ ἐν ποσίν sunt *ὀβνία quævis*. Longus I. p. II. οὐ ἀκριβὲς τῶν ἐν ποσίν ἢ πρόσουψις ἦν. II. p. 47. *λίαν ἔλασσε τὰ ἐν ποσίν*. Hoc usus est nostri loco Erasmus in adagio *ante pedes* III. 7. 17. Philostratus vit. Apoll. VIII. 7. § 12. p. 346. alio sensu hæc ipsa verba junxit : *ἰδίῃ δὲ πολλὴ ἢ Ἀρκαδία καὶ ὑλώδης, οὐ ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ μένον, ἀλλὰ καὶ ΤΑ ΕΝ ΠΟΣΙ ΠΑΝΤΑ*.

(P. 2.) *ξυμβόλου καὶ φήμης*] EI et margo Morelli *ξυμβόλου*, vitiose prorsus. Nam infra p. 20. *βουληθῆις δὲ ΞΥΜΒΟΛΩ* πρὸ τοῦ ἰνυπιόν *χρήσασθαι* : quod ad hæc ipsa de quibus agimus verba respicit. Notanda insuper frequens *ξυμβόλου* et *φήμης* copulatio. Xenophon mem. I. I. οἰσύνει τε *χρῶνται καὶ φαρμαῖς καὶ ξυμβόλοις*. Aristides orat. sacr. III, fin. ἅμα ἔλιπον πρὸ τῆς τοῦ θεοῦ γαργύτης καὶ *δουάμιας*.

διήμις, πῶς τις εἶη καὶ κατὰ φήμης καὶ κατὰ συμβόλους: ubi in codice 1040 Parisino manus recentior accentum retrahit in σύμ, ut fieret σύμβολα: nam terminationis compendium inter λα et λους ambiguum est. Nemesius c. 42. p. 343. καὶ τὰ σύμβολα δι καὶ φήμαι: Libanius t. 4. p. 120. ἰζήτουν δι πρὶ τούτων οὐ συμβόλοις οὐ φήμαις: ubi REISKIUS e codice notavit συμβούλοις, eadem ac in nostro loco varietate. WYTTENBACHIUS in notis ad Juliani primam orationem de variis vocis φήμης significationibus eruditissime disserens, hoc Heroicorum adducto loco, animadvertit (*Schæf. ed.* p. 158.) φήμην hic esse omnem per vocem factam divinationem, ut ξύμβολον omnem reliquam; et rursus σύμβολον esse signum e quo quid conijcimus, tunc peculiariter ea quæ oculis forte objiciuntur, et homines adeo et quæcumque nobis obviam veniunt. Quod poterat firmare verbis Synesii *ἰνσομπ.* 132 B. τοῖς δι καὶ τὰ καλούμενα σύμβολα τῶν ἰσομένων ἴσθιν ἀρίθλα γράμματα, φωναί τε καὶ συγκύρσεις ἐπ' ἄλλη γινόμεναι. — Ergo ne ξύμβολον, si quod occurreret, ipsi periret non animadversum, μετίωρος Phoenix incedebat; moxque videbimus p. 20. Vinitoris σύγκυρσει ipsi pro συμβόλῳ fuisse: βαδίζων δι ὡς εἶδες, πρῶτον ἰντυτύχηνά σοι.

(P. 4.) ἀφήσει ἰς τὸν Αἰγῶϊον αὐτόν] Schol. ἀμιστάβατος. Ἐστὶ δι καὶ μεταβατικός, ὡς τὸ, ἀφήκει τὴν ναῦν. — Ἀφήσει vox est nauticæ rei propria. Noster infra p. 262. ἄρρασι πρὶ ἴαρε ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θερμάδοντος, ΑΦΗΚΑΝ ἰς τὸ ἱερόν. Et Soph. II. I. p. 550. ἐκ Κερμαϊκοῦ δι ἄρασι (τὴν ναῦν) χιλία κάπη. ΑΦΕΙΝΑΙ ἰπὶ τὸ Ἐλευσίτιον. Vit. Apoll. III. 24. p. 115. ἡμεῖς γὰρ νύκτωρ ΑΦΗΣΟΜΕΝ. IV. 34. p. 174. ἰπὶ Μαλίῳ ἤλθει — ὡς ἰς τὴν Ῥάμην ΑΦΗΣΩΝ. Et mox nonnullis interjectis, οὐσῶν δι ἰν Μαλίῳ τῶν πλείωνων ἀδ ἰς Κρήτην ΑΦΗΣΕΙΝ ἕμελλον. Adde

v. 20. p. 203. VII. 10. VII. 12. p. 290. VIII. 14. VIII. 6. p. 326. ἐπιτὶ δὲ καὶ λόγος μὲν αὐτῷ ξυνογράφῃ τις, αἰς πρὸς ἕδωρ εἰς τὴν Ἐπιλογίαν ἀφηγέσονται. Monstrum vocis ἀφηγέσονται servavit Olearius, quem Eusebii adv. Hier. c. 41. varians lectio ἀφένται debebat meliora docere. A habet quoque ἀφένται, omnino reponendum. Ἀφένται εἰς τὴν ἀπολογίαν metaphorice dicitur. Sic et alibi pulchre vocem a nauticis ad moralia detorsit noster. Soph. i. 25. § 5. ἐπιτὶ δὲ ἤκουσιν Εὐφράτου τοῦ Τυρίου, ΠΛΗΡΕΣΙΝ ΙΣΤΙΟΙΣ εἰς τὴν ἐκείνου φιλοσοφίαν ΑΦΗΚΕΝ. Gruterus male conjiciebat ἰπποφῆκιν. Suidas in Ἰστίον legit καθῆκιν quod probat ΤΟΥΡΙΟΥ t. i. p. 280. nullo jure. Ipse Suidas in ΠΛῆντι eadem Philostrati verba, inscius interpretibus, repetens, genuinam exhibet lectionem ἀφῆκιν, quam vere Philostrateam esse satis superque firmant allata exempla, et habet codex A a me inspectus. Confer Abreschium diluc. Thucyd. p. 672.

(P. 4.) δεινὴ δὲ, εἶμαι, ἢ θάλαττα] Schol. δύσκολος.—Maris Ægæi procellæ in proverbium abierant. Confer Erasmus adág. III. i. 47. et Albertum miscell. crit. p. 310. Pars Ægæi maris Eubosæ vicina maximis præsertim fuit obnoxia fluctuum tempestatibus. Noster vit. Apoll. IV. 15. ΤΟ ΕΠ' ΕΥΒΟΙΑΣ ΠΕΛΑΓΟΣ ἢ καὶ Ὀμήρῳ δεκτὶ τῶν χαλιπῶν καὶ δυσμετρήτων εἶναι. Frequentes sunt apud Veteres loci de Ægæa inclementia. Pancratis epigramma III. in Epieridem scriptum est, quem, vergentibus Hydibus,

Ὡλισσιν Αἰγαίου διακυματοσ ἄγριος ἀρθίς
 Δίψ —

Nec dissimilia Polyanthi fata de quo venusti feruntur Phædimi versus:

— τὸν δι' ὀνομασίας

᾽Ωλιεὺν Αἰγαίου ΚΥΜΑ πρὸς Σαλαμον.

Johannes Chrysostomus in Matth. t. VII. p. 780 D. varia variarum recensens marium pericula, *Ægeas* procellas non omisit. Locum describam, quia pulcher est, nec multum notus. Καὶ ὁ μὲν Αἰγαῖος διὰ Πνεύματα ἔστι Σαλαμῶς, ὁ δὲ πῶτος ὁ Τυρρηνιακὸς διὰ τὴν εἰσοχασίαν, ὁ δὲ Χάρυβδις ἡ πρὸς τὴν Λιβύην διὰ τὰ τίλματα, ὁ Προποντις ἡ ἔξω Εὐξείνου Πόντου διὰ τὸ μαγδαῖον καὶ ῥόδιον, τὰ ἔξω Γαδιίρων διὰ τὴν ἰσημίαν καὶ τὸ ἀγριεῖς καὶ τὸ ἀνιστόρητον τῶν τόπων, καὶ ἄλλο μέρος δι' ἴτιρον. Lepidi stant Menandri versus in *Arrephoro* de uxore non ducenda:

— ἀληθινόν

Εἰς τίλαγος αὐτὸν ἰμβραλίς γὰρ πραγμάτων,

Οὐ Λιβυκὸν, οὐδ' Αἰγαῖον, οὐδ' Αἰγυπτίον.

Non desunt Latinorum loci similes. Pseudo-Seneca in Phoenissis v. 312.

« — Tu tantum impera :

» Hic *Cædipus* *Ægea* tranabit *freta*,

» Jubente te. — »

Horatius III. od. 29 :

« Tutum per *Ægeos* tumultus

» Aura feret. — »

Ubi conferendus *MITSCHERLICH*. Adde *D. Heinsium* ad *Sil. Ital.* I. 468. — Non omitendum est de vocis *Αἰγαῖον* orthographia, Suidam in *Αἰγαῖον τίλαγος* accensuram attice ad primam retrahere : ἀσσημῶτερον δὲ τὸ Αἰγαῖον.

(P. 4.) *οὐ ῥάδιον πλεῦσαι*] Sch. *πλευσῆναι*.—Nihil frequentius hoc infinitivi activi vel medii usu cum sensu passivo. Noster Apollon. I. 41. p. 49. *ζῶν ἔστι τὸν τι καὶ ΡΑΔΙΟΝ ΒΟΣΚΕΙΝ*. II. 3. p. 51. *διεμαλ... οὐ ΡΑΔΙΑ ΞΥΜΒΑΛΛΕΙΝ τὴν ὕλην*. A legit *οὐ ῥάδιον ξυμβάλλειν*, ferendum, si addas *ἂν οὐ ῥ*. Sed tunc perit elegantia loci. II. 13. p. 63. *ἰδόντες πιδιδνοὶ καὶ μαινοὶ, ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΑΣΘΑΙ ΤΕ ΑΤΟΠΟΙ*, quam lectionem a suis codicibus datam perite substituit Olearius vulgatæ *μεταχειρίζεσθαι*. Inveni etiam in A *μεταχειρίσασθαι*. VII. 26. p. 307. bene Olearius *οὐ ΡΑΔΙΟΙ ποταμοὶ ΥΠΕΡΒΗΝΑΙ* e codicibus dedit pro edito *οὐ ῥάδιον*: et A *ῥάδιον*.

(P. 4.) *Βαδίξω δὲ τὴν ἰκαντίαν ἰδὼν τῷ ἀνίμῳ*] *Βαδίξω* ἰδὼν sæpius occurrit. Philostratus Apoll. I. 41. p. 48. *τὸ γὰρ μῆκος τῆς ἰδοῦ κριῖτιον ἢ βαδίσει πῦσαν*. Xenophon mem. II. I. § II. *ἰδὼς ἢ πιρῶμαι βαδίξω*. Pseudo-Phalaris ep. 17. *οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιῶναι τις οὐδὲ καθαρῶταίαι ἰδὼν σου βαδίσεως ἔψατο πολιτείαις*. Philostratus Apollon. I. I. p. 2. *τὸν Ἀκραγαντῖον Ἐμπυδοκλῆα ΒΑΔΙΣΑΙ φασὶ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ*, metaphora non adeo vulgari, sed intacta relinquenda. Olearius ex Scholiaste Anthologiæ libenter reponeret *τὴν ἰδὼν ταύτης*: quod esset facilius quidem et vulgatius, sed altera lectio est exquisitior, nihilque omnino habet autoritatis iste Scholiastes recentissimus. Codex A cum edita consentit.

(P. 4.) *τὸ γὰρ ὑπὲρ ὑπελοίας πρὸς τούτοις τὰς σκοπὸν διαπραῦσι Φοδινικίς*] BE et Oleariani duo *τὸ γὰρ ὑπελοίας* quod non est contemnendum. Laudianus *καὶ γὰρ ὑπὲρ*, male. Codices habent omnes *σκοπὸν*, ut et editi, non *τράσαν*, qua conjectura textum adulteravit Olearius. *Σκοπὸν* jam satis codicum consensu tutum, tuetur insuper epigramma *ἑθίσκ.* 31. quo Poeta Diodori varium et mutabilem sem-

per animum nauticis comparationibus ex industria exag-
gerans, hæc ait inter alia :

Τοῦτ' αὖτις κινητὸς ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν

Δεινῶμαι μεγάλῃ κύματι πλαζόμενος.

'Αλλά μοι ἢ φίλης ἔκβεις ΣΚΟΠΟΝ ἢ πάλι μένους,

Ὡς εἶδον ποτέρῃ κύματι νηχόμεθα.

Hoc est, ἔκβεις σκοπὸν πρὸς ὃν θιαρῆσα νηχόμενος. Σκοπὸν in-
terpretor σύμβολον, et sic Niger vertens *signum*. BASTIUS
amicus meus doctissimus, pro sua in me meaque studia
benevolentia, mecum communicavit fragmentum Lexici
inediti Coisliniani, quod lectoribus non invidebo.
(Σκοπὸς) καὶ ΣΗΜΕΙΟΝ, ΣΥΜΒΟΛΟΝ, καὶ οὐκίαν (sic)
τύπον· λέγεται δὲ σκοπὸς, καὶ ἴσσιαι, ἐπιθύμησις, λογισμὸς,
βουλὴ, νόσος, γνώσις, νόσις ἐν ἀποκειμένη τῇ ψυχῇ ἀνατύπωσις,
διαλογισμὸς. Lege: νόσις ἐναποκειμένη τῇ ψυχῇ, ἀνατύπωσις.
Quod scribitur sensu caret. Animadvertendum est ci-
tata verba esse petita ex additione marginali, et recen-
tius scripta.

(P. 4.) σοφαί γι—τὰ ναυτικὰ ὄντις] Schol. καλῶς ποιούσιν
κατὰ τὴν ἐπισημῆν τῶν ναυτῶν. Forte τῶν ναυτικῶν.—Diony-
sius perieg. 905. de Phœnicibus :

Οἱ δ' αἰὲς ἐγὼς ἴσσις ἐπιθυμένη Φοίνικες·

Τῶν δ' ἀνδρῶν γινεῖς οἱ Ἐρυθραῖοι γιγνάσιιν.

Οἱ πρῶτοι ἴσιαι ἐπιθέσαντο θαλάσσης,

Πρῶτοι δ' ἔμπορος ἀλιθίνιος ἐμιθέσαντο

Καὶ βαθὺν οὐρανίῳ ἄστρῳ πῶροι ἐφράσαντο.

Non importune monebo codicem Parisinum 2708 pro
ἀλιθίνιος habere ἀλιμηθίνιος, cum tali glossa : τὴν φροσιδα ἐν
τῇ θαλάσῃ ἰχούσης : hancque lectionem probare Para-
phrasten ejusdem codicis, his verbis, πρῶτοι γὰρ τῆς ἀλιθίνιος
ἔμπορος, τῆς ἐπίρριματι πολλὰ ἰχούσης θαλασσίας ἔμπορος,

ἰποιήσαντο μείλαν, ἢ μᾶλλον ἀλιμηθῆος θαλάσσης, ἢ ἢ αὐτοῦ, τὴν μερίμναν καὶ φροντίδα τῆς θαλάσσης πρῶτοι ἰποιήσαντο. Equidem malim ἀλιμηθῆος. Codex idem non habet δ' ante ἀνδρῶν: quod tollit ambiguitatem. Posset etiam legi τῶνδ'.

(P. 4.) ὄρεῖς γὰρ πῦν καὶ τὴν ἰτίραν ἄρκλον ἰσημερήσασσι τῷ οὐρανῷ καὶ πρὸς αὐτὴν κλιῖται.] Schol. ἤγουσι τὴν μερίμναν Ἐλίκαν, τὴν Κυνέουραν ἰσημεριώσασθαι. — Oleariani duo πῦν. — Locus est classicus Arati Phœn. 42.

Τὴν μὲν Κυνέουραν ἐπέκλῃσιν καλίουσιν,
 Τὴν δ' ἰτίραν Ἐλίκαν. Ἐλίκα γὰρ μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
 εἰν ἀλὶ τεκμαίρονται ἵνα χρεῖν ἴπας ἀγιστῶν,
 Τῇ δ' ἄρα Φοίνικας πένοντο κέρωσι θάλασσαν.

Valerius Flaccus I. 17.

«... Neque enim in *Tyrias Cynosura carinas*
 » Certior, aut Graiis Helice servanda magistris. »

Ubi vide Carrionem et ad v. 19. Burmannium. De mytho confer Eratosthenem c. 2. cum Koppiersii observationibus p. 97. seq.

(P. 4.) πρὸς αὐτὴν κλιῖται] Schol. ἀφορῶντες δηλοῦσι. — Epigramma ἀδίσω. 372. in Smyrnæ Phagum :

Μηκέτι διημαίνοντες ἀφίγλια τυζὸς ἰμείχλην
 Εἰς ἰμὲ θυρωκλίως ΠΛΩΣΤΕ παντοπόροι.

(P. 4.) τῶς ἰμωρίας διαβῆσθησθε] Male audiebant Phœnices ob nimiam lucri cupiditatem. Vide Suidæ Σῆροι πρὸς Φοίνικας, et Erasmus adag. III. 5. 56; Junium adag. I. 61. et 76; Cognatum adag. 2. 162. Munckerum ad Anton. Liber. c. 39.

(P. 4.) ὡς φιλοχρήματοί τι καὶ τρῶντες] Plato Republ. IV. t. 6. p. 359. ΤΟ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΟΝ Ο ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΑΣ ΕΙΝΑΙ καὶ τὸν κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ

ἕμισθα. Suidas Τρώκης, ὁ ἐκ πωτιῶς κερδαίνει· οἶον ἀπω-
 τρώγων. Ubi TOUPIUS t. 2. p. 278. citat Homerum
 Odys. ξ. 289:

Δὲ τότε ΦΟΙΝΙΞ ἦλθεν ἀπὸρ ἀπωτάλια εἰδώς,

ΤΡΩΚΤΗΣ, ὅς φη' πολλὰ κακὰ ἀθρώπουσιν ἰώργει.

quos Poetae versus respiciebat noster. Lucanus I. 181.

«Hinc usura vorax avidumque in tempora foenus.»

Vim vocis non male declarant hæc Æliani H. A. I. 5.
 ὁ ἰχθὺς ὁ Τρώκτης· τούτου μὲν κατηγορεῖ τῆν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα.
 Vide et RHYNKENIUM ep. crit. p. 117.

(P. 4.) ζῶν ἐν ταύταις ταῖς ἀμπίλοισι] Α ἐν ταύτῃ τῇ ἀμ-
 πίλω. Suprascriptit corrector vulgatam terminationem.
 —Infra p. 14. ἐν ἄσσει ἴζων.

(P. 4.) ἀπωριεῖ] Schol. ἀπώριος συλλέξει· γράφεται πωθη-
 τικῶς καὶ ἰνερητικῶς, οἶον, ἀπωρίζω καὶ ἀπωρίζομαι. Οὕτως
 καὶ ἀπωρίθζω καὶ ἀπωρίθζομαι, τὸ τὰ ἄθη συλλέγω.

(P. 4.) καταβαλάν' σοι δραχμὴν] Schol. καταβήμενος. —
 Thomas: καταβολὴ ὁ ἴκλισις, καὶ καταβάλλω ῥῆμα, ὅς το,
 κατίβαλι τὰργόριον. Infra p. 8. τί ἂν οὖν ΚΑΤΑΒΑΛΛΟΙΜΙ;
 noster Sophist. II. I. § 4. ξυνίθησιν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Ἡρώ-
 δην πίντι μιᾶς αὐτῶν ἰκάσθη· ἰσωπιξ ΚΑΤΑΒΑΛΟΝΤΑ
 πρῖσθαι πρὸς αὐτῶν τὸ μὴ αἰεὶ δίδουσι. Olearius inattentior
 omisit ἰσωπιξ. Α αὐτὸν ἰκάσθη quod malim, ob alterum
 αὐτῶν statim sequens. — Confer VILLOISONUM ad Long.
 p. 109. plura Alciphronis exempla citantem, quibus
 unum addam I. ep. 12. a meo mihi BASTIO indicatum,
 et in quo notanda est forma verbi media quæ minus
 frequentatur: ἰπι δὲ τὸν μισθὸν πολὺν ΚΑΤΕΒΑΛΕΤΟ.

(P. 4.) ὅσῃ δὲ ἀπωδέσῃ τὸ γλιῦκος] Editiones ἀπωδέσσις
 quod probavit Olearius, rejecto a duobus codicibus oblato
 ἀπωδέσῃ, quod et inveni in meis AB EFGH. ἀπωδέσσις

legitur in CDL Scholium : « ἀποδότη· πωλήσις. Ἀποδίδωμι » μὲν τὸ ἐπιειλέμιον, ἀποδίδωμαι δὲ, τὸ πωράσκω. » Quæ Scholiastæ nota optima est : sic infra p. 242. ἀποδίδονται, recte interpretatur πωλεῦσιν, et ἀπίδοιτο, ἰπώλησον. Ergo et linguæ ratione, et codicum autoritate ductus recepi ἀποδότη. Et sic olim jusserat VALCKENARIUS ad Xenoph. mem. p. 244, remittens ad DAWESII miscell. p. 242. cui adde ΤΟΥΡΙUM em. t. 3. p. 105. Certe apud scriptores notæ melioris. ἀποδίδοσθαι semper vendere, ἀποδίδομαι reddere significat. Infra p. 6. ἀποδίδωμι etiam active scribebatur in sensu vendendi; ἢ ἀνοῦμαι ἢ αὐτὸς ἀποδίδωμι; sed codices omnes omnino habebant ἀποδίδωμαι quod reposui; et sic legerat in suo codice Philemo, Lexicographus cujus locum ibi citabo. Observavi præterea Philostratum τὸ ἀποδίδοσθαι pro vendere semper usurpare. In Apollon. II. c. 39. p. 91. χρῆμα δὲ ὑγιεινὸν ἢ γῆ μαγίσει χρυσοῦ τινὰ ἀνίδειξι θήκη ἢ φησι μὲν ἑαυτῷ προσέκειν μαῦλλοι ὁ τῆν γῆν ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ, καὶ γὰρ οὐδ' ἂν ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ τῆν γῆν, εἰ... confer exempla similia eodem capite p. 92. Sic ibid. c. II. p. 60. τί οὖν, ἴφθ, εἰ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ τις ἡμῖν τὸν παιῖδα βούλοιο, ΩΝΗΣΗ, αὐτὸν; adde Heroic. p. 242. 262. bis; et rursus vit. Apollon. p. 173. 203. 275. 346. 369. Locum alium nostri integrum apponam, ubi diserte ἀποδίδοσθαι et ἀποδίδομαι distinguuntur: ΑΠΟΛ. III. 55. p. 138. Καρμαιοὶ δὲ Ἴνδοὶ γίνεσθαι ἡμεῖρον, εὐχθῆν οὕτω γίνομται θάλατταν, ὡς μὴδ' ἀποθίτους παιῖσθαι τοὺς ἰχθῦς, μηδὲ ἄσπις ὁ πῶτος ταριχεύειν, ἀλλ' ἄλιγους μὲν αὐτῶν ΑΠΟΔΙΔΟΣΘΑΙ, τοὺς δὲ πολλοὺς ἀσπιρίοντας ΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙ τῇ θάλαττη. Discrimen etiam optime illustrat Synesius epist. 6. Miles quem erat furatus equum ab ipsis voluit emere possessoribus, oblato pretio perexiguo, καὶ μὴ ΑΠΟΔΙΔΟΜΕΝΟΙΣ οὐκ ΑΠΟΔΙΔΩΣΙ, inquit Episcopus

pus elegantissimus. Nec aliter hæc verba accepit Xenophon : vide indices editorum. Apud Arrianum Xenophontem alterum Alex. III. c. 19. § 12. τοὺς ἵππους ἀπώδωκεν verterem vendiderunt, non ut interpres reddiderunt; nam Arrianus pro reddere aliis in locis τῶ ἀπωδίδωμαι utitur. Infinita alia quæ sunt ad manum scriptorum exempla omitto; nam res jam extra dubium esse posita videtur. Hunc hujus verbi usum secutus est jam vergente lingua Theodorus Hyrtacenus cujus epistolas e codice Parisino edidit in *notitia manuscriptorum* vir eruditissimus DELAPORTE DU THEIL. Theodorus ille, homo christianissimus, idemque ineptissimus fuit, sed qui non ineléganter scriberet. Epistolæ 3o. partem describam, etsi paullo longiorem, quia liber paucorum manibus teritur, locusque non est illepidus: εἰ μὲν περὶ ἡσάν Λισχύλοι, ἢ μὲν Εὐριπίδαι, ἢ Σοφοκλεῖς, τραγικοὶ ποιηταὶ, περὶ ἡμοῖ, ῥᾶσ' ἂν, ΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΩΝ αὐτῶν, οὐ μὲς ἡκούθησαν ἵππους· ἰλίγοι γὰρ ἢ μηδὲν ἰλυμηάμεν τῶ βίῃ. Ἐπιπὴ δ' αὐτ' αὐτῶν ἄνδρες εἰσὶ θεολόγοι, Γρηγόριοι θαλαδὴ, Βασίλειοι τε καὶ Χρυσόστομοι, κοσμικοὶ φασίῃτες ἀειλαμπῆς, τίς ἂν τις ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ τούτων, δικαίως εἶη γ' ἂν ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ; μᾶλλον δὲ πῶς ἂν ἔξω δίκης ἑαυτὸν θίγη διωγῆς; Ὡς ἐγὼ γ' ἂν ἑμαυτὸν ἢ ῥημάτιοι τηλικούτωι ἀνδρῶν βουληθείην προέσται. Pii certe animi sensus, ideoque laudandi; sed sic periire nobis Menander, Sappho, Anacreon, Comici Tragicique pene omnes, totque alii scriptores suavissimi, quibus amissis res literaria penitus labefactatur, dum servatæ tot Catenæ et Homiliæ Patrum Religionem nihil fere juvant.

(P. 4.) τὸν ἀνθοσμῖαν] De vini Anthosmiæ paratione vide Athenæum I. c. 58. et notam eruditam SCHWEIGHEUSERI: Thomam Magistrum cum interpretibus p. 73.

— Elegans est nostri locus Soph. II. I. § 9. p. 557, *ικανὰ γὰρ τευτὰ που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸ αὐτοσμίαν τὸ γινῶμα* : quæ aliquid habent Platonice dictionis : nam Plato Alcib. I. c. 17. p. 84. *Nürnbergger* : καὶ ἄρα ΤΑΥΤΑ ΙΚΑΝΑ ΔΗΛΩΣΑΙ καὶ τῆλλα ὡς τούτοις ἀπέλευθα.

(P. 4.) ὥσπερ ἰ Μάρων] Vide notam infra p. 416. ad Μάρωνα δὲ τὸν Εὐκλείδου.

(P. 4.) Εἰ μὲν εἰσὶ που τῆς γῆς Κυκλωπις] Nam Vinitor a Protesilao edoctus Cyclopes in rerum natura nullos unquam fuisse credebat.

(P. 4.) οὐτε λίγεται ἢ γῆ ἀργεὺς βόσκειν φυτιύοντας οὐδὲν, οὐδὲ ἐπιείροντας] BE βόσκειν ἐπιείροντας οὐδὲν, οὐδὲ θηρίζοντας, quod et invenit Olearius in suorum uno. Laudianus etiam τρίφειν pro βόσκειν. — Respicit Philostratus, ut monuit Lipsiensis editor, Homeri versus Odyss. I. 106.

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθιμίσιων
 Ἰκόμεθ' , εἰ ἴα θεοῖσι πιπιεβότες ἀθανάτοισιν,
 Οὐτε φυτιύουσι χερσὶ φυτῶν, οὐτ' ἀράουσι·
 Ἄλλὰ τάγ' ἄσπερτα καὶ ἀνήρωτα πάντα φέονται.

Homeri locum pressius etiam sequitur Noster in Apollonio VI. c. II. p. 248. Σὺ δὲ Ὀμήρου μὲν ἐν Κυκλωπιῶν ἀκούων, αἷς ἢ γῆ τοὺς ἀγρωτάτους καὶ ἀνοματάτους ἄσπερος καὶ ἀνήρωτος ἐστὶν, χαίρεις τῷ λόγῳ. Ultimi versus epitheta mutuatus est Icon. I. c. 9. ὑπομῆρος μὲν ἢ γῆ· φέρι δὲ κάλαμοι καὶ φλοιοὶ ἀ δὲ ἄσπερτα καὶ ἀνήρωτα δίδωσι ἢ τῶν ἰλῶν εὐφροία. Hic pro vitioso ἀνήρωτα legendum ex Homero et codice A ἀνήρωτα : et sic corrigebat WESSELIUS Diod. I. p. 331. ἀνήρωτα et ἀνήρωτα alibi etiam fuerunt permutata. Vide

Solanum ad Lucian. t. 7. p. 449. WESSLINGIUS ibidem similes Homerici loci imitationes ex aliis scriptoribus indicavit, Lucianeas quasdam Reitzius ibid. p. 513. — ad vocem Homeri ἀνάροτα referenda videtur Suidæ glossa : ἀνάροτοι, ἀγρόργχοι. — Ovidius Metam. XIV. 2.

« Arvaque Cyclopum, quid rastra, quid usus aratri
» Nescia, nec quidquam junctis debentia bubus. »

Confer H. STEPHANUM ad Erasmum adag. I. 10. 69. et Junium Cent. 3. 48.

(P. 4.) καὶ τοὶ Δάμητρος γι καὶ Διοίουσου ὄντω] AC pro γι habent τι. Sed γι sic sæpe eum καὶ τοὶ occurrit. Infra p. 46. καὶ τοὶ σπίνδω γι. alibi conjunctim καὶ τοὶ γι.

(P. 4.) πολλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἄτρυμα] Schol. ἄτρυμα· ἀτρίμματα, τουτέστι τὰ ἀπὸ τῆς γῆς φερόμενα λαμβάνει τις ἄνευ τρυφῆς. Forte AN ἄντω. — ad οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς subauditur φερόμενοι quod expressit Scholiastes, habetque Xenophon locis similibus, Memor. IV. c. 3. § 10. τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φερόμενοις : et c. 7. § 7. τῶν ἐκ τῆς γῆς φερόμενων. Plutarchus de vitioso pudore p. 528 C. ἴσια τῶν ἐκ τῆς γῆς φερόμενων. Antoninus Liberal. c. 5. μηδεὶ ἐκ γῆς φερόμενοί. Hac ellipsi rursus utitur Philostratus infra p. 98. ubi ex codicibus lego : δι' οὐ ἀνίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα. et Icon. II. c. 17. p. 835. λογιζόμεναι αὐτῶ τὰ ἐκ τῆς γῆς. et in Apollon. IV. c. 34. p. 174. ἢ αὐτῆ εὐφρανοῖς πάντ' ἔχων τὰ ἐκ τῆς γῆς καὶ θηλάσσης.

(P. 4.) ἄσπερ ἐν σῶν ἀγορῆ.] Schol. πλήθει. — Hic mihi aqua hærebat. Nam etsi non nesciebam Luciani Icarom. 19. μυρμάκων ἀγορῆν, Philostrati Icon. II. 10. p. 828. ἀγορῆν τῶν ψυχῶν, et quæ memorat Attica Meursius Ceram. gem. c. 16. Κερκόσπων ἀγορῆν, et Θιῶν ἀγορῆν, Ἀργείωνque ἀγορῆν, nihil tamen ex talibus, quæ erant alienissima,

proficiebam: sed ecce VISCONTIUS vir doctissimus, a me consultus, hanc e recondito suæ eruditionis penu egregiam animadversionem depromptam transmisit, qua, si vellem, uterer.

« Male Olearius: *ut in porcorum mercatu, silva*
 » *nempe* (ut ipse in notis) *quæ glandem ἀφθόνως nullo*
 » *arcente præbet*; translatio sane frigida. Æque vere
 » sed æque inepte *προβάτων ἢ βοῶν ἀγορὰν* scripsisset
 » noster. Num minus inemptum quod pascua et prata
 » gregibus armentisve gramen pabulumque ministrant,
 » quam ea quæ saltus glandiferi subus alimenta præ-
 » bent? magis propria et minus inelegans comparatio,
 » si veritas: *inempta ut in Foro Suario*. Unum enim
 » in orbe terrarum forum illud existit, quo sine pretio,
 » *ἄτιμα*, obsonia sibi comparare fas cuique libero fuit:
 » carnes non suillæ tantum, sed etiam agninxæ, orbis
 » Romani incolis (qui tunc temporis ex Bassiani bene-
 » ficio omnes cives Romani) eo loci per principis mu-
 » nificentiam distribuebantur ita affatim, ut annua
 » tricies sexies (centena millia) pondo et amplius in iis
 » præbitionibus absumta legas in Novella Placidii Va-
 » lentiniani (*Novellæ Valentiniani ad calc. cod.*
 » *Theodos. tit. xv.*). Suariorum corpus, ut alia
 » plura, privilegiis ornatum et oneribus adfectum ei
 » distributioni præerat; de quo integer Titulus exstat in
 » cod. Theodosiano quartus nempe libri decimi quarti,
 » ubi commentariolus et paratitulum Jac. Gothofredi con-
 » sulere non pigebit: brevior in codice Justiniano, pro
 » temporum varietate, decimus sextus libri undecimi.
 » Nullam hæsitationem inducere possunt quæ Vopiscus
 » et Victor (ap. Jac. Gothofred. ll. cc.) de Aureliano
 » Augusto hujus beneficii institutore tradiderunt, prin-

» cipe scilicet in cujus tempora Philostratum superfuisse
 » non sit verisimile. Aurelianus nempe liberalitatem
 » hujusmodi annuam atque ordinariam esse jussit, a
 » superioribus principibus in congiariis tantum et extra
 » ordinem exhibitam. Ulpianus certe Ictus nostri so-
 » phistæ σύγχροτος jam in leg. i. digesti de officio præf.
 » urbis *de præbitionibus fori suarii* mentionem facit.
 » Difficultas forte molestior, Vinitor Thrax a consuetu-
 » dine Romanæ Urbis comparationem instituens. At hic
 » Vinitor, ἄστυ, Urbem bene noverat, ut ipse mox testatur
 » (pag. 14.). Si hoc non placet, dic scriptorem e sua
 » persona locutum non satis ad inducti Vinitoris *διανοίας*
 » animum applicuisse. Cæterum forum illud suarium
 » in regione septima Viæ latæ (P. Victor. Reg. VII.)
 » situm fuit, ad radices Montis Quirinalis, ubi nunc
 » Ædes S. Crucis, sive Schola Sodalium Lucensium,
 » quæ sequiori ævo S. Nicolai *in Porcis* nomine in-
 » notuit, nec procul a recentiori Basilica SS. XII. Apo-
 » stolorum. Vide Nardini lib. IV. c. X. ubi etiam aliqua
 » de gradibus Fori suarii, quæ ad congiaria per gradus
 » distributa facere possint. Eo loci tabulæ quædam
 » marmoreæ sub sæculi XVI initia visebantur, edicta
 » Præfecti Urbis quædam de suariis et præbitione pe-
 » cudum continententes, inde in Gruteri Thesauro exceptæ
 » pag. DCXLVII 6. et 7. In lapide ævi Constantiniani
 » forum hoc suarium *syarium* scribitur, apud Panvin.
 » descript. Urbis Romæ reg. VII. » Gratias age me-
 » cum, LECTOR, humanissimo Viro ob hanc notam qua
 » nihil eruditius legi potest.

(P. 6.) προσκείμενοι τῇ γῆ καὶ ὑποκείμενοι ταῖς ἄραις]
 Schol. πρόσκειται τίς τινι, ὁ διηικῶς τοῦτο ἐνεργῶν, εἶον
 πρόσκειμαι τῇ ἀναγιώσει, ἀντὶ τοῦ προσλίθηκα αὐτῇ δηλοῦσι,

καὶ ἀναποσπώσας ἔχουσαι αὐτῆς. Οὕτω καὶ οἱ γιωργοὶ πρόσκεινται τῇ γῆ, ἀντὶ τοῦ προσπιφύκασαι, ἤτοι διηρικῶς ἔχουσαι αὐτῆς. Ὑπόκεινται δὲ ταῖς ἄραις, ἀντὶ τοῦ δουλεύουσαι αὐταῖς· πρὸς γὰρ τὴν κατὰσλασιν τῶν ἀρῶν καὶ οὗτοι ἐργάζονται, καὶ πνύονται, ὡς τις τῶν ποιητῶν εἶρηκε καὶ τοὺς ιατρικοὺς ΑΕΛΛΑΙΣ ΘΕΡΑΠΟΝΤΑΣ. Οἱ γὰρ ιαυταὶ ποτε μὴν πλείουσι φορῶ χρησάμενοι πνύματι, ποτὶ δὲ ἐξέσθου πνύσαντες πνύονται· Τὸ δὲ ποτε πνύεσθαι καὶ μὴ, τῶν ὑποτιτωγμείων ἐστὶ, τοσούτοι δούλων. — Hic τοῦ πρόσκειμαι usus Philostrato valde placuit. Infra p. 16. τῇ γῆ προσκείμενος. In Apollonio II. c. 4. p. 64. αἰὶ προσκείμενοι τῇ ἀρπάζειν : et c. 31. p. 84. προσκείμενοι πᾶν τῷ μαθηταῖν : c. 42. p. 130. προσκείμενου τῆ σοφίας : c. 52. p. 136. τοῖς ἄγων τῇ γῆ προσκείμενοις de navigiis quæ propius terram radunt. cf. IV. c. 25. p. 164. — Sicque ὑπόκειμαι. Apoll. VI. 41. ὑποκείμενοι τῷ φόβῳ. VII. 23. p. 304. δούλους εἶς... ὑπίκεισιν.

(P. 6.) Δεῖ γὰρ καὶ γιωργία χρημάτων] CORAYUS eruditissimus me docuit adludi ad Demosthenis locum celebrem Olynth. I. p. 7. ed. 1570. δεῖ δὲ χρημάτων καὶ ἄντι τούτων οὐδὲν ἐστὶ γινέσθαι τῶν δειότων.

(P. 6.) τρυγῶν ἀμπίλους] Infra p. 16. ἐλάσας καὶ βέτρον τρυγῆς. Ἡμερίδης τρυγῶσι dixit Macedonius epigr. I. Τρυγῆς ἄμφικας sensu metaphoricō legitur in epigrammate quod editum est *Biblioth. der alten Litter.* t. I. p. 2. et Italicis versibus redditum olim a Metastasio opp. t. XI. p. 186.

α. Ἀγέλι Φορισφῶνης Ἐρμῆ, τίμα τόνδε προπύμπος

Εἰς τὸν ἀμείδῃτον Τάρταρον Ἄϊδα;

β. Μοῖρᾶ τις ἀεικέλιος τὸν Ἀρίστων ἤρωσ' ἀπ' αὐγῆς
Ἐπὶλατῆ· μέιστος δ' ἐστὶν ὁ πᾶσι γινετῶν.

Δικρυχαρῆς Πλούτων, οὐ πλῆρες πάντα βροτιῶ

Σοὶ νέμεται; τί ΤΡΥΓΑΙΣ ΟΜΦΑΚΑΣ ἠλικίαι;

Non erat quod dubitaret vir eruditus de versu tertio. αἰκίλιος synizesin patitur. Euripides *Androm.* 130. in hexametro dactylico.

Καιρὸς ἀτυζομένης δίρας ΛΕΙΚΕΛΙΟΝ πατωλιίδειν.

Æschylus Prom. 472.

Πάπωνθας αἰκίλις πῆμ' —

ubi αἰκίλις disyllabum est, nec audiendus videtur SCHUTZ qui trisyllabice legi, anapæsto recepto, posse putabat, in prima editione: nunc in altera, post PORSONUM, scripsit αἰκίλις, citra necessitatem, ni fallor: Hesychius quidem ipsi potuit auctor esse, cujus in lexico est αἰκίλια pro αἰκίλια, et αἰκίλιον quod mutatum forte malit in αἰκίλιον, malim ego in αἰκίλιον.

(P. 6.) εἰ δὲ μὴ, ἄνοιοι τε καὶ ἀργοὶ ἐσθήξουσιν, ὥσπερ γιγγραμμείνας] Codices omnino omnes et editiones habent ἄνοιοι, quod, loco non intellecto, Olearius in ἄνοιοι, mutavit. Codices etiam omnes habent γιγγραμμείνας. Variant inter ἀργοὶ et ἀργαί. Legendum ergo fuit, ut edidi, verbaque referenda ad ἀμπίλους. Prætulī ἀργοὶ quod est ἀντικώτερον. Infra Noster in Heroicis p. 12. τοσούτη γῆ ἀργῶ χράμενος, ubi vide scholium: et p. 20. ὄψεις ἀργαί. Thomas Magister p. 109. ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ κρεῖττος ἢ ἀργή κτλ. ubi confer notas: adde KœNIUM ad Gregor. p. 25. VILLOISONUM *Lettre à M. Dutens*, p. 230. editionis alterius operis cui titulus: *Explication de quelques médailles*, etc. CORAYUM ad Heliod. p. 58.—CORAYUS me opportune monuit in ὥσπερ γιγγραμμείνας Aristophaneam inesse imitationem, Ran. 537.

.....γιγγραμμείνας

Εἰκὼ' ἐσθάναι.....

Horatius I. Sat. I.

« ——— Congestis undique saccis
 » Indormis inhians, et tanquam parcere sacris
 » Cogeris, aut *pictis tanquam gaudere tabellis.*»

VISCONTIUS in notis manuscriptis contulit *Shakespeare* de Pyrrho ad Priami cædem hæsitante versum :
 (*Hamlet*, act. II. sc. 2.).

« So, as a painted tyrant, Pyrrhus stood. »

(P. 6.) Ταυτὶ μὲν οὖν, ὃ ξίσι] Cod. A ταυτὶ μὲν ὃ ξίσι, eraso οὖν. BDFG οὖν non habent.

(P. 6.) τοῦ τῶν γαιργῶν κύκλου] Sch. κύκλου, τοῦ πλή-
 θους. — Locutio Philostratea, cujus alia exempla collegit
 Olearius, p. 533. — Icon. II. 16. p. 834. ἡ Ἴνῶ τῆς γῆς
 ἐκπιτοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθία τι καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων
 ΚΥΚΛΟΥ. Sic legendum e codice A, pro Λευκοθίας τι :
 quod jam viderat HEMSTERHUSIUS ad Lucian. t. 2.
 p. 371. JACOBSIUS Exercit. II. p. 102. tentavit locum non
 feliciter. HUETIUS in notulis marginalibus : Λευκοθίας
 ἴσται καὶ τοῦ N. n. quod est optimum. Sed tamen a
 codice standum.

(P. 6.) τοῦ μὲν δὲ πολλῶ ἐπιεικίστηρον] Sch. ταπεινί-
 τερον. Ἐπιεικὲς ὁ τὸ ἔλαττον τῶν ἀνηκόων αὐτῶ ἐπιφρο-
 νησιος. — Plato Alcib. I. c. 3. p. 28. Nürnb. οὐ γὰρ ἴσται
 τοιοῦτον τὸ ἴμῳ. Hac elegantia sæpe utitur Philostratus.
 Apollon. I. 35. p. 44. τοῦ μὲν ὑπεγράψαι σοι, ταῦτα εἰ-
 πον II. 31. p. 83 : τοῦ μὲν δὲ ὅδε ἔχει. III. 22. p. 112.
 καὶ μέγιστον θυμαίτης τοῦ μὲν. Themistius or. 23. p. 290
 C. σκοπιῆσθαι οὖν χρὴ τοῦ μὲν ὅπως ἔχει. Plenius noster
 Her. p. 6. τοῦ μὲν ἦθος ἰρμηγεῖ σοι. Apoll. vit. VI.
 13. p. 251. τοῦ μὲν διαβάλλειν ἦθος. Alia exempla adduxit

VALCKENARIUS

VALCKENARIUS ad Hippol. p. 168, 2. E. — BASTIUS meus qui ea legerat, adscripsit : « posses et notulam » addere qua explicares Atticam formulam τοῦ μὲν pro » ἰγώ, citaresque Platonem Gorg. (t. IV. p. 28. bip.) » τὸ γ' ἰμὸν οὐδὲν κωλύει, quod imitatur Aristænetus I. » 14. τὸ γ' ἡμίτερον οὐ κωλύει. » Fecit doctissimus amicus quam a me postulabat notulam.

(P. 6.) *ἑμβάλλω ἰμωμένοις*] Schol. ἰμω. — Noster vit. Apoll. IV. 16. p. 154. πολλὰ *ἑμβάλλομαι* ταῖς Μούσαις. Synesius, ep. 4. p. 166 C. *συμβάλλω γίγνοι* : quod Scholiastes ineditus codicis 1041. explicat per *συνομιλία*. Gregorius Presbyter vit. Gregor. Naz. p. 12. D. ἦδη δὲ καὶ ἐν Ἀθηναῖς αὐτοῖς τι διατρέβων, *συνίβαλλε* τῷ Ἰουλίανῳ *κομιδῆν εἶναι* ὄντι. ubi velim *κομιδῆ* : nam sic loquuntur. Noster infra p. 14. *κομιδῆ ἠφαστόν*. p. 66. *κομιδῆ νίον*. p. 108. *κομιδῆ ἠφαστοὶ* vel *νίον*. vit. Apoll. II. 22. p. 73. *εἶναι δὲ κομιδῆ νίον*, etc., etc.

(P. 6.) οὐδὲ τὴν δραχμὴν ὅ, τι ἐστὶ γιγνώσκω] Heroicis similes fuere Christianorum Cyrenensium mores quos descripsit Sulpicius Severus, Dialog. I. p. 263. « Cum » hominum mores quæreremus, illud præclarum ani- » madvertimus, nihil eos neque emere, neque vendere. » Quid sit fraus aut furtum nesciunt. Aurum atque ar- » gentum, quæ prima mortales putant, neque habent » neque habere cupiunt. »

(P. 6.) ἀλλὰ βούν εἶται καὶ οἶνον πᾶγον, καὶ τοιαῦτα τιοῦται, ἢ ἀνοῦμαι ἢ αὐτοῖς ἀποδόματα] Schol. ἔλας τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ δίδωμι τέρμα γινικῆ προφέρειν, τὸ δὲ ἀγοραζομένοι πᾶγμα αἰτιατικῆ, οἶον ἄγοράζω εἶται χρυσίου, καὶ ἀνοῦμαι βιβλίον δραχμαῖν δυοῖν. — Editiones habebant ἀποδόματα, pro quo e linguæ ratione et codicibus re-

ponendum esse ἀποδίδομαι jam supra monui p. 288. hanc lectionem firmat Philemo lexicographus ineditus, cujus locum proferam e codice 2616 Bibliothecae Parisinae. Βούν εἶπεν ἀποδομαι ἴν τισιν ὀφίμασι κατὰ τῆν σύνταξιν προσηγορεύεται πρόδοσις, εἶπεν ἈΠΟΔΙΔΟΜΑΙ ΒΟΥΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, λέγου ἢ διά. Καὶ πάλιν Ἐπίχομος τὸ σχῆμα [heroic. p. 10], Πίλος τὸν λόγον, λέγου ἢ κατὰ Ὅϊ χαριεῖται τῶν ἀθροῦσιν [heroic. p. 10], λέγου ἢ ἀπὸ ὁμοίως καὶ Ἐδὸ ἀποκατεῖ τῶν φωνῶν [her. p. 12], Ἐλλοχίου ὄξει, Δρίτωμασι τῶν καρπῶν, Πίον τοῦ ὕδατος ὅπου μὲ πάντας τοὺς καρποὺς τις μίλλει (lege μίλλει) δρίπτουσι, μηδὲ ἄλλοι τὸ προσαίρειν ὕδαρ πρὸς, ἀλλὰ μίρος, ἀνικαῦτα αἰτιατικῇ (lege γινεῖ) συντακτικῶν.

(P. 6.) σημειρὰ τι εἰπὼν καὶ ἀκούσας.] Sic Aldi, Junte, Nicolini Morellique exemplaria, et sic olim habuit A in quo nunc e correctione recentiori legitur, ση. εἰπὼν τι καὶ ἀκούσας, alio ordine, quem recepit Olearius, nihil lectorem de mutatione monens. Veteres editiones secutus sum. — Ἀκούειν et λέγειν vel εἰπῶν sæpe juncta repertiuntur. Noster vit. Apoll. VIII. 7. p. 329. εἰπῶσιν ἰσχυρίσας καὶ Εἶπὼν μὲν ἂ μὲ πρὸς ἄλλου, ἀκούσας δ' ἂ μὲ πρὸς ἄλλου. formula hac sæpe Plato usus fuit. Gorg. 59. p. 122. *Routhi*. Εἰποντες τι καὶ ἀκούσαντες ἐπὶ σφῶν αὐτῶν τοιαῦτα. *Symp.* p. 106 *Fisch.* ἢ εἰδὲ εἰς αὐτὸ ἰππηδικῶν περιγεγομένους καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. Et sic sæpissime, verbi causa, Phæd. c. 2. Protag. p. 163. t. 3. *bir.* Republ. II. t. 6. p. 209. Choricus anecd. Villos. p. 18. ἴν γὰρ τῶ λέγειν τι καὶ ἀκούειν : et Choricus magister Procopius Gazæus ib. p. 43. μηδὲν ἕδως λέγειν τι καὶ ἀκούειν, ὃ μὲ τούτων ἴχει τὴν μέμηρ. Dio Chrys. or. XI. p. 172. Εἶπειν ἰδί καὶ ἀκούσαι καὶ πολλὰ τῶν ἀκούσων καὶ πρᾶσαι καὶ παθεῖν : ubi malim tollere καὶ post ἀκούσας, quæm addere ἰδί, cum REITSKIO. Nam sic

apte formula formulae, hinc verba hinc verbis respondunt: nonnunquam tamen ἰδίῳ et ἀκούσει junguntur, quo de agam in Synesiano. Noster loco pulcherrimo sed corrupto vit. Apoll. VII. 14. p. 205. de conspiciendis vi in homines improbos: καὶ ἃ μὲν ἄκουσιν μὲν ἀκούει, καὶ ἴδῃ τινὰ ἀκούει ἢ λέγειν εἴσται, αἰτιώδη καὶ ἀντιμαῖα πρὸς τοῦτοις, ταῖς δὲ ἀμύδρας καὶ φαντασιώδεις πλοίας, ἀληθείᾳ ἤδη καὶ πθανάτῃ τοῦ φόβου. Editi et A habent καὶ ἴδῃ, quod Olearius mutavit in καὶ ἴδῃ unde fit solceticismus καὶ εἴσται. In fine pro τοῦ φόβου. A offert τῷ φόβῳ quod accipiendum est. Damnum pro καὶ ἴδῃ τινὰ non sanis, ut videtur, verbis, scribere propono καὶ εἰ δὲ τινὰ, et jam sententia recte incedet: καὶ εἰ δὲ τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν εἴσται, . . . πθανάτῃ τῷ φόβῳ, et si quae demum audire vel dicere sibi videntur, . . . veras jam et ob terrorem credibiles. Δὲ eleganter sic cum τῷ junctum eentis inspicitur. Synesius de regn. p. 2. A. καὶ εἰσὶ κέντρολοι ΔΗ ΤΙΝΕΣ. Aristides, t. I. p. 275. κατὰ ΔΗ ΤΙΝΑ ἰσχυροῦς ἄκουσιν p. 276. ἴδῃσι εἰ ΔΗ ΤΙΝΑ εἴσται p. 297. εἴσται τῷ ἴδῃσι εἰ ΤΙΣΙ ΔΗ καὶ ἴδῃσι Διῶν. p. 307. ἰσχυροῦς ἀκούειν μετὰ τῶν πλ. ἴδῃσι καὶ τῶν ἀρχαίων τοῦ μαρτυρ. (codex Parisinus 1040 τοῦ κω) κατὰ ΔΗ ΤΙΝΕΣ (codex idem δὲ τινὰ) εἰσταιτος ἴδῃσι. et p. 330. εὐδοκίμοι γὰρ καὶ τὰ μέλη παρὰ τῷ Διῶ. Ἐπιλείπει δ' οὐ μόνον οἷς ἑαυτὸν ποιῶν, ἀλλὰ καὶ ἴτιους ἰσχυροῦς, οἷον δὲ Πάρος καὶ Ἐπίπτην καὶ Ἀχιλλῶν καὶ εἰ ΔΗ ΤΙ ἴτιους. Idem codex εἰ δὲ τῶν ἴτιους, quod est praefendum. — Εἰσται καὶ ἀκούειν reperiuntur etiam in intricato Lucianeorum Lapitharum loco c. 4. Στυπία ταῦτα, ἢ Λυκίτι, ἀλλ' οὐτὶ γὰρ πρὸς ἐμὶ οὕτω ποιῶν ἴσται, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἰσχυροῦντᾶ εἰ εἰσται ἢ ἐμὲ ἀκούειν. Inveni in codice 1041 Parisino variantem jam ex aliis notam, ὅς ἀκριβῶς πολὺ πλέον ἰσχυροῦντᾶ εἰ

εἰπὶν εἶδαι ἢ ἐμὲ ἀκούσαι : qua recepta, nullus jam esset locus difficultati. Sed εἰς εἶδαι mihi minus placet quam γινώσκαι istud, etsi σολοικιστικῶς constructionisque paullo durioris. Loca quae lego a Reitzio adlata non prorsus sunt similia. — Caeterum formulæ jam præverat Homerus II. τ. 81.

Ἄνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ἀμάθῃ πῶς κίεν τις ἀκούσαι
ἢ ἡ εἰποι ;

et habet auctor A. A. 17. 21. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρου ἢ λέγειν τι ἢ ἀκούειν καινότερον.

Virgilius Æn. I. 408.

« Cur dextræ jungere dextram
» Non datur ac veras *audire ac reddere voces* ? »

(P. 6.) Χρυσῆν ἀγορὰν λέγουσι, Ἄμπ. καὶ ἑρῶν μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων] Schol. τιμίαν. — Aurea hac Heroum ætate commercii rationes permutationibus fere constabant. Philermo ineditus voce ἀμείβω. — ἀμειβῶντες γὰρ οἱ πωλεῖσσι ἔχρῃσιν καὶ οὐ νομισμασιν ἰκαί παρ' Ὀμήρῳ τρανῶς τοῦτο φαίνεται, ὡς ἐν τῷ [H. VII. 472]:

Ἔστιν ἄρ' εἰνίζοντο..... Ἀχαιοὶ
Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἶθροι σιδήρῳ,
Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βοίσσιν.

Confer Pium annot. poster. c. 152. Comparari potest antiquus *Banianum* in transigendo mos, quo de RAYNAL *Hist. Philosoph. livr. IV. ch. 8.* « Ces négocians étoient » renommés pour leur franchise. Quelques momens » leur suffisoient pour terminer les affaires les plus » importantes..... Celui qui vouloit vendre annonçoit,

» en peu de mots et à voix basse, la valeur de sa mar-
 » chandise. On lui répondoit en mettant une main sous
 » la sienne sous quelque voile. L'acheteur marquoit par
 » le nombre des doigts qu'il plioit ou qu'il étendoit, ce
 » qu'il prétendoit diminuer du prix demandé; et le plus
 » souvent le marché se trouvoit conclu sans qu'on eût
 » proféré une parole.»

(P. 6.) Ἀλλὰ ὁ κύων οὐτος τί θήλει;] C ἀλλὰ καὶ ὁ κύων,
 ut et Laudianus. In A καὶ fuit erasum. C τί θήλει; va-
 rietate frequenti. Sic in Tyanensis vita I. 21. p. 27. pro
 ὅ, τι θήλοις, codex A habet ὅ, τι θήλοις. II. 13. p. 64.
 γήγορται πῦν ὅ, τι θήλη ἢ χυῖρ. A ὅ, τι θήλει. II. 34. ἱερομένου
 δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου τὸν βασιλῆα, ὅ, τι θήλοι ὁ κύων :
 ubi A omisit αὐτοῦ quo facile carebit oratio.

(P. 6.) Περίεσι γὰρ με προσκυζόμενος ταῖς ποσὶ] Schol.
 πριέρχεται κυζήμωνί τινα ἀποτιλῶν. — Moschopolus eclog.
 Κίεζιν τὸ ἱρωτικὸς (lege ἱρωτικῶς) λυπιῖν, μεταβατικῶς, καὶ
 κυζόμενος ὁ ἱρωτικῶς λυπούμενος· κυζᾶται δὲ ὁ κύων, ἀμετα-
 βατῶς, διὰ τοῦ ὕψιλου, ὅτι προσερχόμενος καὶ οὐκ ἔτι λαλιῶν
 τινα ὑπὸ χαρῆς ἀφίησιν. Simile est scholium ineditum in
 codice Parisino 1698 ad Ælianum Hist. anim. I. 8. κυ-
 ζᾶται κύων ὅτι προσερχόμενος τινα κλυθραυρίζεται; καὶ τὸ οὐ-
 ραῖον κινεῖ· κυζόμενος δὲ ὁ ἱρωτικῶς λυπούμενος. Non inepte
 monent. Nam κυζόμενος, κυζόμενος, κυζόμενος inter se
 facile possunt permutari. Exemplum vidē in Æliani textū
 Hist. anim. VII. 40. cum nota Schneideri. — Et hic qui-
 dem A habet προσκυζόμενος, sicque reponendum esse
 primum putaveram, nam hanc formam meliorem esse
 credo. Sed κνύζομαι æque est in usu, et in te ancipiti;
 editam servare satius duxi. In vita tamen Apollonii v.
 42. p. 226. λέο προσίθων τῷ Ἀπολλωνίῳ καθήμενῳ ἐς τὸ ἱερὸν
 ΤΟΙΣ ΤΕΓΟΝΑΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣΕΚΝΤΑΤΟ. — De hoc

verba fuisse ut solet, et ut solet tediose egit tediosissimus
B. Morreus obs. critic. p. 229. sq. et 261.

(P. 6.) *παρίχων τὸ οὖν ἀνάλω τι καὶ πρᾶν.*] Forte respexit Philostratus Homeri locum Odys. P. 301. ubi de Argo Ulyssis cane :

Δὴ τότε γ' οἷς ἰσάσθαι Ὀδυσσεύς ἰγυὸς ἰώτα,
Ὀφρᾷ μὲν ῥ' ὄ γ' ἰσῆσι καὶ ΟΥΔΑΤΑ ΚΑΒΒΑΛΕΝ ΑΜΦΩ.

Hesiodus theog. 770. de Cerbero :

..... ἐς μὲν ἰώτας
Σαίην ἄρας οὐρᾷ τε καὶ ΟΥΔΑΣΙΝ ΑΜΦΟΤΕΡΟΕΙΝ.

Theodoretus orat. 3. de Providentia, p. 81. Καὶ ὁ μὲν
κύων ἰσχυρόταται τῶν τριφύτων, καὶ παρ᾽ ὅτι προσιδρύει καὶ ἀπάντα
ποθεῖ, καὶ ἰσχυρότατι δέικνυσι τὴν ἄδωκην ΣΑΛΩΝ ΤΑ ΟΥΔΑ, κτλ.
Et noaster vit. Apoll. vi. 43. p. 279 de rabioso cane quem
Philosophus sanaverat, ΤΑ ΟΥΔΑ ΑΝΑΚΛΑΣΑΣ ἴσασθαι
τῶν οὐρᾶν, ξυνοῖς τοῦ ἰσάσθαι. Horatius II. od. 13. 33. de
Cerbero :

« illis carminibus stupens
» *Demittis atras bellua centiceps*
» *Auris*..... »

Lactantius : « videmus in aliis animantibus signa lætitiæ,
» cum ad lulum geatiunt, *auras remulcent*, rictusque
» contrahunt, frontem serenant. » Scripsi *remulcent*
pro *demulcent*, ut censebat Heinsius ad Claudianum Eutrop. I. 136.

(P. 6.) *Τεῦμά τ' ἦσε ἰμμενίης αἴ.*] Schol. τὸν ἰμὲν ἀφ᾽
αὐτοῦ ἀφαιρῶσι. — Vocem *ἰμμενίης* et composita hoc sensu
frequenter Philostratus. Sic in vita Apollonii I. c. 39.

p. 83. αλλὰ μὲν γὰρ ἰσχυροὶ νῦν ἀνθρώπων ἦν ἡμεγεύοντο.
 Et III. c. 25. p. 115. εἰ γὰρ τὸ ἦθος αὐτῶν ἰσχυροτέρους ἦν.
 IIX. c. 7. p. 347. τὰ τῶν Ἀρκάδων ἀφειρημένους ἦν. Infra in
 Heroicis, p. 88. ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ τὸν θυμὸν ἢ κρισιγὰ κακῶς
 ἡρμηνεύει. Et ibid. p. 112. ὁ γὰρ Προποσίλιος αὐτὸν ὡς εὐερ-
 ματεῖα.

(P. 6.) *χρηστὸς ἴχθυος*] Schol. *διακρίματα*.

(P. 6.) *συγχαροῖν*] Sch. *ἄδωκεν διδάσκει*. — Scripsi *συγχαροῖν*, cum ABCD pro *συγχαροῖν*.

(P. 6.) *ἰουσιώτης ἦκουτος*.] Schol. *ἰουσιώτης ἦκουτος*. — Cum in hoc accusativo non parum hærerem, in quo hæsit et H. Stephanus, Bastius mihi inens opportune indicavit locum Aristophanis Eq. 47.

Ὁ βυρσοπυφλαγὸν ὙΠΟΠΕΣΩΝ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗΝ

Ἡικαλλ', ἰθόπι', ἰκολάκι', ἰξωῖα.

quæ locus rariorẽm tãne ἰουσιώτης constructionem
 emanipò firmat. — Pro ἦκουτος Huetius conjiciebat *ἰού-
 τος*, illique hæc conjectura adeo placuit, ut his scrip-
 serit et ad Morellianam et ad Nicolinianam; sed me
 fateor non satis assequi posse quid *ἰούτος* hic tibi ve-
 lit. *Ἡκόντος* est optimum. Infra, p. 42. *ὑπεβάλλεις δὲ
 Ἡκόντα*; vit. Apoll. VIII. 30. p. 370 de *canibus* Dic-
 tyannæ *τεταρτῆς* custodibus. *Οἱ δ' οἱ δ' ἀνακτοῦ Ἡκόντα*,
σώζουσι αὐτὸν προσώτους. VII. 28. p. 309. *ταῦτα διαλεχ-
 θεις πρὸς ΤΟΝ Ἡκόντα*. Libanius, t. 4. p. 17. *τὸ χρέμα
 οὐκ ἐπίστατον κατέλασθε καὶ ΤΟΥΣ Ἡκόντας προσώτους*.

(P. 8.) *ἔξειπεν ὅτι ἀπὸ τῶν προσβαλῶν*;] Schol. *ἄδωκεν
 ἀπὸ τῶν προσβαλῶν*. — Sic infra, p. 174. *καὶ ΠΡΟΒΑΛΩΝ τῶν
 ἐσχευμένων*. Herodotus II. 6. § 25. *εἰ τῶν ΤΡΙΞΕΙ
 ΠΡΟΒΑΛΛΟΙ*: ὁ δὲ Synesius ep. 57. p. 197 C. *ὅτι δὲ
 οὐκ ἰσχυρότερος εἶμι πρὸς τὸ ΤΡΙΞΕΙΝ ἰσχυροῦς ΠΡΟΣ-*

ΒΑΛΕΙΝ, ὅντι ἐμάχωνος ἐιστηπύσαι. Codices Parisini 1038. 1039. habent ἰσχυρός quod hic præstare videtur. Philostratus Junior Icon. 12. p. 884. *δέδοικότες.* μὲ καὶ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΙ ΤΩ ΤΕΙΧΕΙ τὸ κῆτος. Sophist. II. I. p. 553. *ἰπιπὴ δι ἀλφίτοις ΠΡΟΣΒΑΔΩ* : ubi reponē ἰπιπιδῶν ex aliis editionibus et codice A. Centies ad minimum has voces vitiose permutavit.

(P. 8.) *Φθώος οὐδέις.*] Obvia formula, de qua Budæus comm. p. 1063.

(P. 8.) *Τί δὲ, καὶ. σὺκᾶσι;*] Schol. *σὺκα συλλίξαι.* — Καὶ addidi ex Laudiano et meis DI.

(P. 8.) *Περίσει γὰρ καὶ σὺκᾶν*] Schol. *ἀντὶ τοῦ περιουσία ἰσθί, ἔχου * περίσει μοι χρημάτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἰκᾶν, εἶον, περίσειν ὁ Γεώργιος τοῦ Νικολάου λόγῳ· ἢ ἀντὶ τοῦ ζῆν, εἶον, περίσειν ὁ ἄθρωπος.* — Signum lacunæ posui post ἔχου, nam aliquid deest, forte *πλήθος*, ut est apud Thomam p. 308. et Moschopulum. — Hic verbi usus Philostrato placuit. Infra p. 16. *περίσει γὰρ καὶ εὐφίας αὐτῶ.* p. 52. *τούτῳ, ξίσι, περιῶν μὲν καὶ ἰπιστήρης, περιῶν δὲ καὶ θυμῶ.* Apoll. III. 46. *τοσοῦτοι δὲ αὐτῇ περίσειν πειύματος.* Icon. II. 15. p. 833. *περίσει γὰρ αὐτῶ τῆς τέχνης.* 17. p. 839. *περίσει δ' αὐτῇ πηγῶν.* Soph. II. I. p. 565. *τοσοῦτοι γὰρ αὐτῶ περιῶν τοῦ ἐν λόγοις βούλισθαι ἁομασθῶ εἶναι, ὡς.* Hinc patet apud Psellum de Lapid. p. 10. omnino retinendam esse, quam mutaverat Maussacus, lectionem, *τοσοῦτοι αὐτῶ ΤΟ ΠΕΡΙΟΝ τῆς ξηραστιαῆς δυνάμειος, ὡς.* Suidas: ΠΕΡΙΟΝ, ἰσπιδάλλον. — alia ex aliis supeditabit WYTTENBACHIUS ad Julian. p. 207.

(P. 8.) *μυρία ἀχθαῖ ἴτερα.*] *Ἀχθαῖ* in genere sunt opes, copiæ, quidquid ad bene beateque vivendum conferre potest : ut in hoc Epicharmi vel Platonis senario apud Xenophontem memor. II. I. § 20.

. τῶν

..... τῶν πῶων
 Παλοῦσι ἡμῖν πάντα τῶναθ' οἱ θείοι.

In specie ἀγαθὰ sunt quævis esculenta et poculenta: quem sensum illustrarunt Bos Exerc. philol. p. 18; Raphelius annot. philol. ex Polybio p. 173; Lennepiusque ad Phal. p. 332. Athenæus I. c. 20. περίκειτο αἰ τράπιζαι..... καταριθίεις πικτοίαι ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνάκρητον. VIII. C. 12. προσφέρουσι αὐτῇ (τῇ Βριζοῖ) σκάφας πικτωι πλῆρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. IX. C. 19. de porcello facto: αὐτοῦ ἡ γαστήρ πικπλάσται πικτοίαι ἀγαθῶν. III. c. 56. Ulpianus unus e Dipnosophistis vocem χορτάζειν variis exemplis illustrans (omisso tamen, quem jam supra II. c. 64. recitatum ad suam rem potuisset trahere, hoc Eubuli versu,

Βολβοῖς τ' ἱμαστὸν χορτάσειν ἰλήλυθα).

Ulpianus, inquam, ista habet inter alia: Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ· εἰς τὴν ἰσπίραν χορταζόμενα πῶσι ἀγαθοῖς: ubi SCHWEIGHÆUSERUS ait se metri rationem requirere. Forte sic disponenda verba:

— εἰς τὴν ἰσπίραν
 Χορταζόμενοι πῶσι ἀγαθοῖς —

Rescripsi χορταζόμενοι. Editor doctissimus proposuit χορταζόμενος. Sed *ei* facilius in *a* quam in *os* potuit abire. Confer PORSONUM ad Med. v. 44. Numerorum successio non est elegantissima: sed sic sæpius Comici. Vide supra p. 277.

(P. 8.) οἶον παρεψήματι τῶν ἀμπίλων] Sch. ἡδύματα.— Aptè comparari potest locus sensus simillimi Icon. I. 13. p. 783. σρικρά γὰρ ἀκούση πρὶ αὐτῶν καὶ φανείτω σοι μᾶλλον ΗΑΥΕΜΑΤΑ τῆς γραφῆς. Ubi inutilem proposuit

correctionem JACOBSIUS Exerc. II. p. 84. Heliodorus γ. 16. p. 194. λέγει ΗΛΥΣΜΑ τῷ πάτρῳ συνιστάχιον. Athenæus X. 16. ἄσπι ΗΛΥΣΜΑ γινίσσται τῷ συμποσίῳ τὴν τῶν ἄρτων ἴδιον.

(P. 8.) Τί ἂν οὖν καταβάλλοιμι; τί δ' ἄλλο γὰρ ἢ φαγεῖν] Sch. μίσθωμα δηλονότι θίβην. — DGI καταβάλλοιμι. — Observandum γὰρ in responsis eleganter poni. Mox: ἀλλ' ἔ φιλοσοφεῖς; καὶ σὺν ΓΕ τῷ καλῷ Πρωτισίῳ. Vit. Apoll. III. 16. p. 108. διδάξῃ οὖν με, ἴφρα, τὴν σοφίαν πῶσαι; καὶ ἀφθῶνας ΓΕ. εἴπω. Aristides, t. I. p. 357. τί λέγει Ἰωνοκράτης; τί δ' ἄλλο ΓΕ Η....

(P. 8.) ἰπιστεύομαι] Solemne verbum de iis qui victui prospiciunt, ut ait Abreschius lectt. Aristæen. p. 12. Philostratus non semel usurpavit. Vit. Apoll. II. p. 49. καὶ ὕδαρ δι. οἶμαι, χρὴ ἰπιστεύομαι. VI. C. 15. διαλεπὸν δὲ ἀλγόν πάλιν ἰπιστεύομαι ἤκω. Confer Reitzium Lucian. t. 6. p. 584. Plutarchus ad moralia figurate transtulit, cum de iis qui ad philosophiæ studia accedunt, sic loquitur II. p. 78 F. οἱ δὲ πλείστοι τοῖς διαλεκτικοῖς ἰδόντες, εὐθὺς ΕΠΙΣΤΙΤΟΝΤΑΙ πρὸς σοφιστίαν, *commeatum sibi parant ad Sophisticam.*

(P. 8.) τῷ καλῷ Πρ.] Atticæ elegantiæ est hic usus τοῦ καλῶς. Lucianus Lexiph. Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίωι Aristænetus I. 3. fin. ἰστί δὲ τοῦ καλοῦ θυλλῶνες σὲ χερσίν. ep. 4. Ἰωνίας ὁ καλὸς ὁ Ἀλωτικῶθεν: quæ apte comparavit WYTTENBACHIUS cum primis Hippis majoris Platonici verbis: Ἰωνίας ὁ καλὸς τι καὶ σοφός. Athenæus VI. 91. ὁ καλὸς Ἡρόδοτος ἰστίρησι. IX. 28. XIII. 2. ὁ καλὸς ἱμῶν ἰστίανωρ. Heliodorus II. 33. p. 102. ἂ γὰρ Καλάστρι ubi variatur, ἂ καλὸν K. Vide CORAYUM p. 123.

(P. 8.) τῶν τῆς Λαοδαμίας] Schol. ἄσπι. — Λαοδα-

nie maritum. Articulus, mariti nomine subaudito, non frequenter occurrit, hocque nunc unicam exemplum habeo. Sæpius uxoris subauditur, ut apud Aristophanem Eccl. 46.

Τῶν Ερωσθένεων οὐκ ἄρτις Μελισσίχων;

et Euripidem Or. 1702.

..... Τῆ δ' Ἡρακλίου
Ἦς.

Noster Icon. 2. p. 826. ἢ τοῦ Πρωτεσίλων — ἢ τοῦ Κωνσίου. Et infra in Heroicis p. 46. Ἀλαφίλις τε ἢ Ἀφίλιου καὶ Εὐάδου ἢ Κωνσίου. Rarus etiam articuli usus, subaudito patris, discipuli, magistri, amici nomine. Exemplum suppeditabit Jonsius Hist. phil. l. c. 2. citatus a VILLOSONO proleg. ad Apoll. p. iv. — De uxore Protesilai monendum Pausaniæ Messen. c. 2. non Laodamiam sed Polydoram vocari, hancque Meleagri filiam dici, cum Laodamia sit Acasti, si fides habenda Ovidio Epist. XIII. 25; Hygino fab. 103. 104; Eudocisæ p. 275. Μελισσίας ad Ovid. l. p. 282. Polydoram Pausaniæ eandem esse putat cum Laodamia. Vellem vir mythologiæ veterum peritissimus in Ovidianam Laodamiæ Protesilai epistolam fuisset commentatus; res jam forte esset in aperto.

(P. 8.) τοῦτ' ἄρτι χαίρει ἀκούων] Sic Ælianus Hist. animal. VII. 45. Ἰχαίρι μὲν ἀκούων Ἀιστὸς ὁ Ἡπιωφόρος Πύρρος. Ἀκούων pro *vocari* illustrat Budæus Comm. ling. gr. p. 1057. De τούτω, vel ut hic τοῦτ', pro οὕτως BASTIUS Epist. crit. p. 30. optima scripsit, quibus addam in his formulis οὕτω et τούτω permutari. Lucianus Lapith. 19. τούτω γάρ ἐ γιλωτοποιὸς ἰκαλιῖτο. Codex parisinus 1041 habet οὕτω.

(P. 8.) Τί δ' ἐ δὴ δῆυρο κρέτελυ;] Schol. δῆυρο· ἐσταῦθα.

Διῦρο ἔρχεται· καὶ Δημοσθένης· τίς ἀγορεύει τὸν δῆρ' ἕξεται πό-
 λιμον; Καὶ διῦρο πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἰσταῦθα. Συνέσιος· αὐτὸς
 ἔτι διῦρ' ὄν, ἰπῶντο εὐχόμενος αὐτῶν. Ὡστε τὸ διῦρο καὶ ἐπὶ εὐ-
 σίας καὶ ἐπὶ κινήσεως. — Recte Scholiastes. Διῦρο hic est
 pro ἰσταῦθα, ut infra p. 14. in ἀφικόμενος ἰσταῦθα, et p. 154.
 in μετακλίμῳ ἰσταῦθα, pro διῦρο est ἰσταῦθα. Thomas Ma-
 gister, p. 77. Διῦρο. . . . ποτὲ μὲν ἐπὶ εὐσίας τίθεται, ποτὲ
 δὲ ἐπὶ κινήσεως· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἰσταῦθα· εἶον ἰσταῦθα διάγω,
 καὶ, ἰσταῦθα ἀφικόμενος. Locus Demosthenis a Scholiaste
 citatus legitur Olynth. I. t. I. *Reisk.* p. 13. Synesii ep.
 146. p. 283 C. sed aliter et melius: αὐτὸς ὑπὲρ ταύτης (τῆς
 χθονίης φροντίδας) εὐχόμενος αὐτῶν, ἀνιχόμενος ἔτι διῦρο ὄν.
 — Editi habebant quod revocavi τὶ δὲ δὴ διῦρο πρ. Olearius
 δὲ sustulerat codicum suorum auctoritate, revocavi aucto-
 ritate meorum CF. In A δὴ fuit erasum. E τὶ διῦρο ut et
 Baroccianus. Sed δὴ restituendum erat, cum non parum
 sententiæ vi et elegantiae inserviat. Noster infra p. 42.
 ὁ δὲ δὴ ἔρως: et p. 58. τῶν δὲ δὴ ἴσων, τίνας ἰᾶται; Plato
 Parmen. p. 209. *Fisch.* ἴφην δὲ δὴ ὁ Ἀρτιφῶν. Themistius
 or. I. p. 4. D. τὸ δὲ δὴ πρῶτον. Jam notavit *TOUPIUS* em.
 IV. p. 364. in formula δὲ δὴ sæpius δὴ male omitti.
 Synesius ep. 78. οὗτοι δὲ δὲ εὐχόμενος καὶ τίς. Olim edam e
 codice 1039. οὗτοι δὲ δὲ εὐχόμενος. Nec offendere debet ca-
 cophonía. Aristophanes Th. 608.

ΗΑΙ ΔΕ ΔΗ ΤΙΣ ἰσθιν. . . .

Aristides t. I. p. 295. ἦν δὲ καὶ δὲ μίσηος χιμῶν: ubi non
 statim reponendum ἦν δὲ δὴ καὶ μίσηος χιμῶν, ut per-
 picue legitur in codice 1040: nam alio in loco p. 299.
 invenitur, et sine codicis varietate, ἔδοξα δὲ καὶ δὴ ἐπὶ
 τίλει τοῦ δράματος εἶναι.

(P. 8.) πλὴν γὰρ δὴ ὅτι ἀποθάνει μὲν δὲ Ἑλίην] Δ ἀποθάνει

sic. Sed ἀποθάνει bene se habere probat similis prorsus Platonis locus, Phædon. I. πλὴν γὰρ δὴ ὅτι φάρμακοι πῶς ἀποθάνουσι.—De re audiamus ipsum Heroem apud Lucianum D. M. 19. c. 1. ubi Æaco interroganti : τί ἄρχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλίην προσπιπών; respondet Protesilaus : ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Δία κὲ, ἀπίθαισι.

(P. 8.) ἀναζήσῃ δ' ἐν Φθίῃ] « De Protesilaio redivivo » Laodamiam invisente, de ejus nomine et fabulæ circumstantiis plura, nec prorsus obvia, adnotavi ad tabulas XVIII. et XIX. vol. V. Musei Pio-Clementini, in quibus sarcophagum elegantissimum, Protesilaï fata oculis subjicientem, delineatum videre est. » VISCONTI.

(P. 10.) Καὶ μὴν ἀποθανεῖν γι. . . . λίγεται] Schol. αὐτὸν ἢ αὐτὸς.

(P. 10.) ἰπισπῆσθαι οἱ.] Noster Apoll. vit. VII. c. 32. p. 311. οὐ συγχωρήσαντες τῇ Δάμειδι ΕΠΙΣΠΕΣΘΑΙ ΟΙ. Morellianæ ἰπισπῆσθαι vitium est typhoteticum.

(P. 10.) τι ἀπὸρήτοι] Schol. μυστήριον.

(P. 10.) ἐν τῆδε τῇ Τροίᾳ] H. VALESIIUS, cujus notulas manuscriptas mecum humanissime communicavit VILLOISONUS, adscripserat : « melius ἐν τῇ Τροίᾳ τῆδε. » in qua permutatione quid sit vere *melius* vix me intelligere confiteor.

(P. 10.) ἴτι ἐν τῇ πεδίῳ φαίνονται, μάχιμοι τὸ σχῆμα] Sch. ἐφάρμιοι μάχης.—De his infra loquitur Philostratus p. 62. verba μάχιμοι τὸ σχῆμα respexit Philemo cujus locum supra adtuli p. 298.

(P. 10.) νῆ τὴν Ἀθηναίων] Eadem jurandi formula infra

legitur pp. 20. 40. et soph. p. 525. Vide Olearii notam pag. 673. ubi alia exempla e nostri libris indicavit.

(P. 10.) *καὶ τοὶ βουλόμεις ταῦτα οὕτως ἔχουσιν.*] Codices mei omnes *καὶ τοὶ οὕτω βουλόμεις ταῦτα ἔχουσιν.*

(P. 10.) *πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ]* Sch. *πρόκειμαι τοῖς φυτοῖς.*—Hac loquendi forma sæpius utitur noster. vit. Apoll. v. 31. *πρὸς ἰστολαῖς εἶναι.* VI. 14. *οἱ Γυμνοὶ πρὸς ἱεροῖς γίνονται.* VII. 32. p. 312. *πρὸς δὲ τοῖς ἱεροῖς ἄν.* VI. 43. p. 278. *τοῦ ἰσθμοῦ πρὸς ἀκοιτοῖς ἄντος.* VII. 31. p. 370. *οἱ μὲν πρὸς βιβλίοις ἦσαν.* Soph. I. 21. p. 517. *πρὸς διαθήκας ἄντος.* Heroic. infra p. 240. *πρὸς τοῖς Ἰνδοῖσι Ἀλέξανδρος κ.* Nec aliter Epicrates Athenæsi II. 54. *πρὸς τίσι τῶν διατριβούσι;* ubi confer SCHWEIGHÆUSERUM anim. t. I. p. 397. Synesius ep. 4. p. 163. B. *οἱ μὲν ἦσαν πρὸς ταῦτοις,* ubi non prætulerim codicis 1039 lectionem *ἰν ταῦτοις,* etsi non auctoritate careat, nec sit improba.

(P. 10.) *ἔχιστηγῆς ἦδη, δέλιθί μοι]* Sch. *δὲ ἔχιστου ἑρδιόσις.*—AC sic interpunguat: *ἔχιστηγῆς, ἦδη δέλιθί μοι,* quod posset probari.

(P. 10.) *καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τοῖς ἤρωσι]* Sic infra p. 16. *καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τῷ Πρωτισίλει.* Formula fuit urbanitatis inter Græcos. Theophrastus char. 24. *δὲ ὑπερφάσθαι. Καὶ μὲν ἰστοσίλλων, μὴ γράψαι ὅτι, χαρίζοιο ἂν μοι.* Athenæus VI. p. 250 C. *λήξαντες δὲ τῆς ἀργῆς τοῦ Διονυσίου, πάλιν ὁ Δαρμοκλῆς ἴφη· χαρίζοιο δ' ἂν μοι τι, Διονύσις, κελύσις.* Synesius ep. 61. p. 204 D. *χάρισαι μοι τὸν ἀνθρώπου ἔχιστηγῆς.* ep. 142. p. 279 B. *τὴν δὲ Λύσιδας. . . . ἰστοσίλλων ἰσαχθῆσαι, καὶ πῦρ περιτόχης, ἰμοὶ χάρισαι τὸ πολλὰς ἰσαχθῆσαι.* Sic gallice: *Faites-moi la grâce de. . . .*

(P. 10.) *οὐκίτ' ἄξ. κατὰ μεσημέριον τὰ φυτὰ πίσι]* BG alio

ordine : τὰ φυτόν κατὰ μισημερίας πίει. Et G οὐκίτι. —
Anacreon carm. 19.

Ἡ γῆ μέλαινα πίει.

ubi vide Fischerum.

(P. 10.) ἄρδι αὐτὰ ἢ ἄρα.] Vox ἄρδι locum ex Heraclidis Allegoriis, male opinor, a viris doctis tentatum revocat mihi in memoriam, quem hic illustrare placet. Sic Heraclides p. 2. οὐδὲ γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παιδῶν διδασκαλίᾳ περὶ ἐκείνῃ (τῇ Ὀμήρῳ) πεπιθίεται, καὶ μοιοῦν ἐπισπυργισμένοις τοῖς ἔπαισι αὐτοῦ, καθάπερ ἐκ ποτίμῃ γάλακτι, τὰς ψυχὰς ἐπιέρδμεν. Ad quæ Schovvius hanc notulam scripsit : « vix sensum habent » ἔπει ἐπισπυργισμένα. Legendum, ἐπισπυργισμένοι. Nos » fasciis in cunis involuti, statim cum lacte irrigamur » *Homericæ poesi.* » TOUPIUS ad Long. p. 378. jam monuerat reponendum ἐπισπυργισμένοι, quod Schovvium latuit. Sed ἐπισπυργισμένοις recte se habet, si referas, non ad ἔπει quod est absurdum, sed ad ποίσι: Verte igitur : *et pueris fasciis fere adhuc involutis, animas Homericis versibus quasi lacte potabili irrigamus.* Hæc est vera mens loci. Quæ sequuntur καθάπερ ἐκ ποτίμῃ γάλακτι, probant ἔπει pendere ab ἐπιέρδμεν, non ab ἐπισπυργισμένοις. Et num ἐπιέρδμεν verti potuit irrigαματ? distinctione posita post ἐπισπυργισμένοις, nihil erit amplius quod non sit luce clarius ipsa. Verbi ἄρδι usum metaphoricum illustrat WYTTENBACH ad Plut. S. N. V. p. 117.

(P. 10.) Σχελὲ γού.] ADFGHI οἶν quod recipere volebam; nam hic γού minus aptum est. Sed nescio quomodo imprudens γού, reliqui, quod mutas, preor, benevole lector, si facis mecum. Cæterum γού et

οὐν sæpius permutantur. Exempla dabit Athenæus 1. c. 39. p. 80. 81. etc. et infra vide ad p. 14.

(P. 10.) τοὺς χαρίεντας τῶν ἀνθρώπων] Sch. τοὺς ἀδῆς, τοὺς πιπικιδυμένους. — De voce χαρίεις nonnulla notavit Grævius ad Lucian. t. 4. p. 496. Hunc nostri locum respexit Philemo supra citatus p. 298. Qui sint χαρίεντες ἄνθρωποι non difficile colligas ex hac apud Synesium ep. 136. p. 272 D. antithesi : τῆς προσορμίσσεως αὐτῶν γινόμενης οὐ πρὸς ἄσθρας χαρίεντας, ἀλλὰ πρὸς ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΑΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΠΑΣ. Idem Dione p. 54 A. πολλὰ ἀγαθὰ γι αὐτῶ γίνετο, ΜΟΥΣΙΚΩι τε ἀνδρὶ καὶ χαρίεντι.

(P. 10.) ἐν καλῷ τοῦ χαρίου ἰζηῶσι.] Schol. τῶν. — Synesius Calv. p. 80. B. καθίως ἐν καλῶι τὰν εἰρητῶ. Aristophanes Th. 292.

Ποῦ πῦ ΚΑΘΙΖΩΜ' ἐν καλῶι, τῶν ἡτόρων
Ἴν' ἰξακούω ;

(P. 10.) Ἠγοῦ, ὡς ἰφορμίου] Poteris sic vertere : *duc me secuturum* : sed longe est elegantior et puto verior hujus loci explicatio, si, ἡγοῦ posito pro διανοῦ, οὕτως ἔχει τὴν γνάμην, participium futuri genitivi cum ὡς eo modo intelligatur quem aperuit HEINDORFIUS ad Platonem Charm. p. 117.

(P. 12.) καὶ γὰρ ἂν καὶ] Alterum καὶ abest ab E. In his formulis καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὲν καὶ, καὶ γὰρ δὴ καὶ, καὶ δὴ καὶ, alterum καὶ sæpe omittunt codices. In nostri Sophistis 1.15. §. 3. p. 500. καὶ μὲν καὶ bene edidit Olearius e suo S, pro καὶ μὲν, et sic habet A. Idem additamentum codicis S ad p. 531. firmat meus A. ibid. 11. 5. p. 572. καὶ γὰρ δὴ λαμπρῶς. Sic male Olearius. Aliæ editiones et A : καὶ γὰρ δὴ καὶ λ. procem. p. 481. editur : καὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦ Πυθίου ἀκούειν ἰστῖν : sed Δ : καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦ Π.

(P. 12.)

(P. 12.) ἰδὺ γάρ πευ τῶν φυτῶν ἀσπιτῶ] Sch. ἰσμή
ἀσπιτῶνται ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀσπιτῶ ἢ ἀρπιτῶν ἰδίως. —
ABCDEFGHIH ἰδὺ γι π. ἀσπ. τ. φ. et sic invenerat in suo
exemplo Philemo supra citatus p. 298.

(P. 12.) ἰδὺ Τί λίγεις ἰδὺ; θύϊον·] Infra, p. 80.
προσίχων δ' ἀροῶ. — ΠΡΟΣΕΧΩΝ λίγεις; Epictetus ench.
24. ἀλλά σοι εἰ φίλοι ἀβοήθητοι ἴσονται. — Τί λίγεις τὸ ΛΒΟΗ-
ΘΗΤΟΙ; ubi codex omittit τὸ, quod SCHWEIGHEJUSERUS
non probat; equidem, liceat a viro longe me doctiore
dissentire, abesse articulum mallet. Potest, sed non
omnino debet adesse. Philostratus non dixit, τί λί-
γεις τὸ ἰδὺ; Syneaius ep. 147. p. 286. C. κρία τῷ
θύϊον· καὶ τί λίγω τὰ ΘΗΡΕΙΑ; ΝΟΝ Τὸ τῷ θύϊον. Ibi
codex 1039. legit καὶ τί δὴ λίγω τὰ θύϊα. Heliodorus III.
2. p. 109. μετὰ τούτους, ὃ Κηήμεν. . . . — τί ΚΝΗΜΩΝ;
ἴφθ. Idem IV. 6. p. 143. ἄρῃ ἄσπιτε τιὰ τῶν κριτίωναι (Χα-
ρίκλιαν) ἴφθεται. — ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ, ἴφθ, ὃ πάτερ; ΟΡΑΝ ΕΜΕ
ΧΑΡΥΚΑΕΙΑ; quam lectionem inter et variantes nemo
jam hæere poterit, inspecto hoc similitum locutionum
parallelismo.

(P. 12.) αἱ ἄσπαι εὐσμοί.] F αἱ ἄσπαι εὐσμοί. Ab-
surde; notandum tamen.

(P. 12.) εἰ δὲ ἰσχύεις] A ἰσχύεις. C ἰσχύης. Verum
eligere inter ἰσχύεις et ἰσχύης difficile est; nam si hæc
duo tempera regere potest. Si quis de aoristo subjunctivi
dubitaverit, adeat quæ monuit doctissime BASTIUS in
sua ad me epistola p. 90. Servavi ἰσχύεις, quod jam
ederetur, et sic citarent Moschopulus eclog. in παρὰ,
et Scholiastes noster in sequenti nota. Si aoristum, sed
non præsens subjunctivi recipit. Inde patet in mendo
cubare hæc e nostri Sophistis verba, I. 24. § I. p. 528.

εἰ τοιοῦτοι γινόμενοι. . . . μύσω τυρχαίῳ τῆς ἑαυτοῦ δόξης. In A legitur e correctione τυρχαίῳ : quod recipiendum est, ut oratio non sit solœca. Apud Heliodorum I. p. 27. εἰ δὲ τύχης, quod in τύχοις ut solœcama mutatur, stare poterat. Sophoclis Œd. Col. 1443. BRUNCK editam servavit,

Ἐξ σοῦ ὀλεηθῶ,

sed dubitabat an εἰ posset subjunctivo jungi, et de ἦ cogitabat. Non erat locus dubitationi : εἰ non est solœcum cum hoc tempore. In Nonni Dionys. 20. p. 544.

Ἐμῶν δ' ἦν ἰθίλις, θαρξέομαι. . . .

legendum est ἰθίλις, etsi non omnino necessaria mutatio videatur. Schradero ad Mus. 148:

(P. 12.) παρὰ τὴν ἄσθιν εὐώδει.] Infra, p. 122. τοῦ Ἀχιλλείως παρὰ τὴν μῆνιν τρυφῶντος; ubi Scholiastes: ὡς καὶ τὸ εἰ ἐντύχοις φυτῶ ἡμέρῃ εὐώδει παρὰ τὴν ἄσθιν, ἤρουν, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἄσθης. Optime Scholiastes, quem vide et infra p. 602. Ante dixerat Philostratus arborum sativarum non flores, sed fructus esse odoratos. Ergo si in arborem sativam incideris, quæ, *florum tempore*, παρὰ τὴν ἄσθιν, sit odorata, decerpenda potius folia, quam flores, cum flores sint inodori. Non intellexit locum St. Niger, qui vertebat *præter florem*, quod correxi: nec melior versio Olearii: *in quia non sit a flore odor*. Eadem est ratio præpositionis παρὰ in hoc e Sophistis loco I. 17. § 3. δεκτῷ δ' ἰθίλις αὐτῆ ἀρχῆς γινέσθαι παρὰ τὴν, τελευταίην. et sic in Nigrino Luciano 30. 31. εὐώδεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν, τελευταίην διαμένοντες. Εἰκάξω οὖν ἄξιον, τί κίβηται τούτοις παρὰ τὸν βίον. Idem in luctu 4. 16. τί σοι χρηστὸν εἶναι δεκτῷ παρὰ τὸν βίον. Heliodorus Ἔθ. I. 1. τραχηλαί. αἰδ' ὄσπλων ἰθίλις παρὰ τὴν μάχην γιγνημέναι. 13. p. 21.

παρὰ πάντα τὸν θόρυβον καὶ τὸν χροῖον II. 9. p. 62. παρὰ τὴν
 ἰταμίαν : 12. p. 68. παρὰ δὲ τὸν τοῦ πολέμου θόρυβον. De-
 mosthenes Leptin. § 70. παρὰ μὲν τὰς ἐπιεργασίας : ubi confer
 WOLFIIUM p. 361. Synesius de regno p. 3 B. παρὰ τὸν και-
 ρὸν τῶν λόγων. *ipso orationis tempore*. Aliter nostrum
 locum explicabat Moschopulus eclog. in παρὰ. Μετὰ δὲ
 αἰτιατικῆς δηλοῖ. . . . καὶ παραγωγῆν τινος ἀπὸ τινος καὶ ἐξ-
 ἴλασιν, εἶον, παρὰ τὸ κορίζεσθαι, ὁ ἔμπορος, καὶ, παρὰ τὸ δη-
 μος καὶ τὸ στίσιος, Δημοσθένης· τοιοῦτοι δὲ καὶ τὸ παρὰ τῷ Φι-
 λιστράτῳ· εἰ δὲ ἐντύχοις φυτῶ ἡμέρῃ καὶ παρὰ τὴν ἄσθη ἐνώδη
 (sic), καὶ τὰ ἐξῆς, ἤγουι ἀπὸ τῶν ἀσθίων κίμῳοντι τὴν εὐ-
 δίαν. Sed hæc explicatio sententiæ prorsus repugnat.
 Quod habet Moschopulus ἐνώδη pro ἐνώδι, conjecerat
 et HUBERTIUS ad marginem Nicolinianæ, qua recepta con-
 jectura, locus fiet obscurior et intricatior. Cæterum
 codex parisinus 2650 quæ Moschopuli mutilum opus in-
 ter alia continet, legit ἐνώδι. — De ἄσθη, Attice pro ἄσθησι
 vide Thomam p. 127. et Thomæ interpretes.

(P. 12.) δρίπω τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ἰδω-
 δίαι.] Schol. τὸ δρίπωμαι ἀπὸ παθητικῆς γράφεται, καὶ τὴν
 ἐπὶ μέρους σύσταξιν ἔχει. Ὅθεν καὶ γενικῆ συντάσσεται, εἶον·
 δρίπωμαι τῶν φυτῶν. Ὅθεν καὶ τὸ ἀρύωμαι, εἶον· ἀρύωμαι
 τοῦ ὕδατος. — Ὀδῶδίαι· τὴν ὁσμὴν ἡδίαι ἔχειν. — Non satis
 accurate notavit Scholiastes δρίπωμαι semper passive
 scribi. Theocriti Scholiastes XI. 27. eandem habet de δρί-
 πομαι semper παθητικῶς scripto animadversionem, æquæ
 inaccuratam. Nam δρίπω active legitur apud Pindarum
 sæpe : vide indicem Heynianum. Longus II. p. 33. δρί-
 πωτι τὰ ἄσθη. — WYTTENBACHIUS epist. p. 49. credit nostri
 locum imitatum fuisse Aristænetum I. 3. hīs verbis :
 (δινδρα) εὐασθῆ μὲν τοὺς ἄσθηκας, πύμφορα δὲ τὸν καρπὸν. . . .
 καὶ τούτων ἐκδριψάμενος φύλλον, ὑπιμάλαττον τοῖς δακτύλοις.

(P. 12.) Ὅτε ποικίλη σοι ἡ ἄρα τοῦ χωρίου] Sch. ἡ εὐμορφία.— Voce ποικίλος in simili descriptione utitur Procopius Gazæus VILLOISONI an. gr. II. p. 28. ὥσπερ ἐν λιμῶνι τερπνῶ καὶ ποικίλῃ περιχομένῃ τὴν θάλασσαν. Ælianus V. H., III. 1. ἄλλῃ τὴ ἐστὶ ποικίλα. Æschines ep. 9. καὶ μοι ἴδοξ' καλὰ μὲν ἄλλως καὶ ποικίλα εἶναι τὰ χωρία. Infra in heroicis p. 17. ὕδωρ ποικίλον dicitur.

(P. 12.) οἷς ἐκδιδάσκουσιν ἰλαροὶ οἱ βότρυς!] Sch. ἀνεβλάσθησιν.— Vocem ἰλαροὶ qua noster sæpe utitur, restituere conabor in loco Iconum I. 5. p. 769. qui, mea quidem sententia, non satis emendate editur : ἡ δὲ (Νεῖλος) ἀναδίδωσιν αὐτοῖς ἄσθη... οἷς ἐσιφάνους τι ἀπ' αὐτῶν διαπλίκουσι, καὶ καθύδουσι ἐπὶ τῶν ἀσθῶν ἰεροὶ καὶ εὐάδεις. Pro ἰεροὶ, in quo consentiunt duo quos vidi codices, malle ἰλαροὶ, facillima mutatione: Quem ἰεροὶ sensum habeat, vix percipio. Ut dixi, hoc adjectivum frequentat Philostratus. Icon. II. 17. p. 835. ζιφυροὶ ἰλαρὸν ἰργάζεται θάλασσαν. I. 2. p. 766. οἱ ἐσιφάνοι οὐκ ἀσθηροὶ ἴτι, ἀλλ' ἀφῆρηται αὐτοῖς τὸ ἰλαρὸν. I. 8. p. 775. ἐνταῦθα δὲ φαιδρὸς γίγνασθαι, καὶ ἰλαρὸν βλίπων. A habet βλίπι. 16. p. 788. ἰλαρὸν βλίπων εἰς τὴν βούην. Infra in Heroicis, p. 42. ἰλαρὸν γι τὸν ἦρω λίγυις.— Ad ἰλαροὶ βότρυς apte possunt conferri Virgilio, « LÆTÆ *segetes* », Georgicōn initio. Quintilianus declam. XIII. 2. « Agellus..... non pascuis *lætus*. » Phædrus II. 5.

« Perambulante *læta* domino viridia. »

Hac occasione utar, ut turbatum versus unius et alterius ordinem in hac fabula restituam.

«Inde notis flexibus

» Præcurrit alium in xystum, sedans pulverem.

- » Agnoscit hominem Cæsar, remque intelligit.
 » Id ut putavit esse nescio quid boni,
 » Heus! inquit Dominus; ille enim vero adsilit,
 » Donationis, alapæ certe, gaudio.»

Aliquid in his est intricati. Sed plana omnia et perspicua, si scripseris :

- « Agnoscit hominem Cæsar, remque intelligit.
 » Heus! inquit Dominus. Ille enim vero adsilit,
 » Id ut putavit esse nescio quid boni,
 » Donationis, alapæ certe, gaudio.»

(P. 12.) *ὡς δικάζεται*] Schol. ἤγουν θίσει ἔχει λαμπράν.

(P. 12.) *ὡς ἀμφοσία ἢ ὄρη*] De voce ἀμφοσίας qua pulchra quævis designantur poetis et sophistis, vide HEYNIUM exc. IX. ad Iliad. I. Nonnulla quoque a ΤΟΥΠΙΟ fuerunt notata em. t. I. p. 236. et a VALKENARIO ad Hipp. p. 181, I. E.

(P. 12.) *Τὸν δρόμον*] Thomas: Δρόμος καὶ ἰπὶ τοῦ τρίχοιτος, καὶ ἰπὶ τοῦ προκειμένου τέσσιν τῶν βουλευμένων τρέχειν. — Eodem sensu legitur apud nostrum Apoll. v. 22. p. 205. καὶ γὰρ ΔΡΟΜΟΙ ἐν αὐτῇ (τῇ οἰκίᾳ) καὶ ἄλλῃ, καὶ ἰλίγῳ ἐς ἀγορὰν βαδιῶμαι: ubi codex A βαδιῶμαι, quod malletm. Et sic in Sophistis I. 21. § 7. p. 521. ὁπόσω γούν τῶν πάλαι πατέρων ἱρμαὶ ἦσαν ἐν τοῖς τῆς οἰκίας ΔΡΟΜΟΙΣ. Peleus in Euripidea Andromacha Lacænarum Virginum mores describens, v. 597 :

Α? ξὺν τίοισιν, ἰξηριμοῦσαι δρόμους,
 ΔΡΟΜΟΥΣ, παλαίστρας.
 Κοινὰς ἔχουσι.

Vide Ruhnkenium ad Tim. p. 89.

(P. 12.) οὗς ἀΐκας] Schol. ἀΐτους ἀφΐκας, ἀφουτίτους ἰΐκας.

(P. 12.) τρυφᾶν δὲ μοι δοκεῖς] Plato Euthyphr. t. γ. p. 25. ἰπιδὴ δὲ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙΣ σὺ ΤΡΥΦΑΙΝ : ubi codex Parisinus 1808. δοκεῖς συντρυφᾶν.

(P. 12.) τσοκῦτη γῆ ἀργῆ χράμειος] Schol. Ἄττικὸν ἢ στερρὸς φύσις, ἀντὶ τοῦ, στερρὰ καὶ Ἀριστοφάνους (pub. 53):

« Οὐ μὲν ἱρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἰσπῆθα. »

— Confer supra not. p. 295.

(P. 12.) γυμνάζεται] Schol. γυμνάσια ποιῶ δράμων.

(P. 12.) ἰπιδῶν ἰζήσομεν] Sic codices. Oleariana ἰπιδὴ ἰζήσομεν. Aliæ ἰπιδῶν ἰζήσομεν, quod solæcum est. Confer notam supra p. 304.

(P. 12.) τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνία] Schol. τίς τρέφει τὸν Οἰνία τρέφονται αὐτόν.— E sine τοῦ, ut Olearianorum unus.— De Euripidis Cæneo vide Musgravium ad hujus fabulæ reliquias, ubi, adductis nostri verbis, hanc fecit notulam. « Philostratus citans an alludens, non dixerim. » Sermo est de famulo Cænei. » Nec ego dixerim, nec hodie facile quisquam.

(P. 12.) Ἐν τοῦτ' ἐκ πολλῶν γῆδιον λείπειται μοι] Noster vit. Apoll. II. 32. p. 84. καὶ οὐδὲ τὰ γῆδιά μοι ὑπελείπειτο.

(P. 14.) τὸ χαριδίον] BI, ut Oleariani duo χαρῖον.

(P. 14.) ὑπὸ Πεισίδος ἤδη τοῦ Χιρρόνησίτου] G sine ἤδη. CI Χιρρόνησίτου, ut Laudianus. A e correctione Χιρρόνησίτου. Scripsi per duo *ny* quod rectius esse videbatur. Confer infra notam ad p. 156. βαλλῶτων αὐτὸν Πειλοποννη-

σίαν. Nomen *Ξεινίδος* cuius variantem protulit Morellius *Ξεινίδος*, pro quo Oléarius proponebat *Ξεινίου* vel *Ξεινιάδου*, probum est. Apud Muzatorium invenitur bis *ΞΕΝΙΣ*, quod idem est nomen ac *ΞΕΙΝΙΣ*, sed alia forma, ut *Ξίνος* et *Ξίνος*.

(P. 14.) *πρασβαλόν τι κούφον, ίαυτοῦ φάσμα.*] Sch. *πρασβαλόν, αντί τοῦ ἰσχυροῦ καὶ πρᾶσιβαλον, αντί τοῦ πρᾶσιβαλον.*— De *πρᾶσιβαλον* pro *προσῆλθαι* supra ageham p. 303.— τι abest a *BE* et ab Oléariariorum uno.

(P. 14.) *τὰς ὄψεις ἀνακοπιᾷ*] Sch. *ἀπαλόσθη.*— Thommas Magister p. 323. *Ἐξεκῶσι τοὺς ὀφθαλμοὺς λόγῳ καὶ ἀνεκῶσι, κάλλιον, ἱριῖς, ἢ ἀφρηῖθ.* Φιλίωσματος ἐν Ἠρφίκοις τὰς ὄψεις ἀνακοπιᾷ. Idem exemplum Thommas repetit voce *ὄψεις*, ubi loci sedes latebat interpretes. Atticista Anonymus inter *VILLOISONI* anecdota t. II. p. 81. cum Thoma consentit: *ἀντί τοῦ ἰσχυροῦ, ἰξυρόχθη τὸν ὀφθαλμόν, ἰξεκῶσι τὸν ὀφθαλμόν.*

(P. 14.) *ἀπέλθαι τυφλῶς*] Vit. Apoll. III. 39, *ὀφθαλμῶν δὲ τις ἰξυρόχθη ἀΠΗΛΘΕ πᾶν ἔχον τὸ ἐν αὐτοῖς φῶς.* De *ἀπέλθωμαι* hoc modo posito vide Palairetum obs. p. 62. Similiter *ἀποβάλλω*, usurpatur Eusebius in Hierocli. c. 45. p. 466. *πᾶσις πᾶν, ἰξ ἀνέχθη τοῖσιν ἀποβάλλω.* Antoninus Liberalis IO. *ἀπέλθωμι ἐν ὄσμη φιλίωσι.* Heraclides Polit. p. 206. § 2. *ἰλευθιγῶθαι καὶ πρᾶσις, ἀπέλθω.*

(P. 14.) *Ἄγασθαι γι*] H. *ἀγασθῶ γι.*

(P. 14.) *οὐδὲ λύκαν τιδὸς ἴφοδοι, οἶμαι, δίδωσι,*
Οὐδὲ γὰρ διαίρη ξουχρηῖ ἰσφαιτῶν οὐδέσιν οὐδὲ ὄφισ ἰσφαιτῶν οὐδέ φαλάγγιον] Sch. *φαλάγγιον, ἀράχης.*—

- « Impune tutum per nemus arbutos
- » Quæfunt latentes, et thîma devivæ
- » Olentis uxores mariti :

» Nec virides metuunt *colubras*

» Nec Martiales *hædilia lupos* : »

ait Horatius (1. od. 17.) quem Faunus tuebatur. Ælianus H. A. x. 49. de loco quodam in insula Claro Apollini sacro : τῆ τοῦ δαίματος βουλῇ τοῖς ἰοβόλοις θηρίοις ἀσπίδες τε ἄρκτοι καὶ ἰχθυοῖς ἴσθι. — Idem IX. 11. narrat Phalangium interimere quem solum modo tetigisset.

(P. 14.) Ἀληθῆ λέγουσι] Hæc absunt a meo B et ab Olearianorum uno. A ad marginem notat variantem εὖ λέγουσι. Utrumque jungit Heliodorus III. 15. ταῦτα μὲν εὖ τε καὶ ἀληθῶς μοι λέγουσι ἰδοῦσας.

(P. 14.) οὐδὲ συκοφάντης . . . ἐπιτίθεται] Sch. ἐπίκειται. — Cod. E συκοφάνται. Sed συκοφάντης tenendum esse probat quod sequitur ἐπιτίθεται, in quo nulla varietas est. — De Sycophantis omnia fere jam sunt occupata. Locum promam, novum illum quidem, sed in quo tamen nihil omnino novi, ex Philemone inedito, voce Συκῆς. — Ἐκ δὲ τῆς συκῆς ἢ μάλλον τῶν σύκων ὁ συκοφάντης ἰσομοῦ γὰρ γινομένου ἐν τῇ Ἀττικῇ, τινὲς λάβρα τὰς συκῆς τὰς ἀφιερῶνται τὰς θεοῖς ἱερῶσύντο· μετὰ δὲ ταῦτα, εὐθυσίας γινομένης, ἱερατῶσύναι αὐτῶν, καὶ ἐπειθὲν συκοφάνται λέγονται. Scholiastem Platī 31. descripsit Philemo, vel Philemonem Scholiastes, apud quem pro λοιμοῦ KUSTERUS e Suidā λιμοῦ edidit. Aliam etymologiam tradit Philomnestus Athenæi III. 6. Lege ibidem quæ ex Istri Atticis (unde profecit Scholiastes Platonis p. 147.) Athenæus exerpisit, suavesque Alexidis versus. Sycophantiam sic definiebat Choricus VILLOISONI anecd. II. p. 30. τοιοῦτῶ ἴσθι συκοφαντία· τὸ προσελθεῖν αἰεὶ πρὸς αὐτὸν κλισίῃ διαβολῆς.

(P. 14.) τὸ δὲ θηρίον τοῦτο διηῶν ἀναίδης] Sch. διηῶς· πάντων. — Demosthenem narrat Plutarchus Dem. c. 22. cum Athenis

Athenis discederet, dixisse, protensis ad arcem manibus: ὁ δισπωια πολιάς, τί δὴ τρισὶ τοῖς χαλιπρωτάτοις χαίρεις ΘΗΡΩΙΩΣ, γλαυκὴ καὶ ὄρασι καὶ ΔΗΜΩΙ. Sic Plato Phædr. § 37. adulatorem θηρίων vocat: εἶον κέλασι ΔΕΙΝΩΙ ΘΗΡΩΙ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ ἅμας ἐπίμιξις ἢ φύσις ἡδοῖν τινα οὐκ ἄμουνον. Et animi improbiores adfectus Philosophi θηρία vocabant: vide CASAUBONUM et SCHWEIGHÆUSERUM ad Athen. I. 35: pulcherque eo sensu legitur Synesii locus de regni. p. 11 A. τοῦτό τοι πρῶτον καὶ σφόδρα βασιλικόν, αὐτὸν ἑαυτοῦ βασιλεύειν, τὸν ἰοῦν ἰπιστήσωντα τῷ συνόμῳ ΘΗΡΩΙ, (τῷ θυμῷ) καὶ μὴ κρατῖν ἀξιοῦντα πολλὰ κίς μυρίων ἀθρόων, ἴσως αὐτὸν δούλον εἶναι δισπωιῶν ἀισχίστων, ἡδοῖς καὶ λύσῃς καὶ ὅσοι σύγγαιοι ΘΗΡΕΣ ἰδιαιτῶνται τῷ ζῴῳ. Themistius p. 349 C. τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς ΘΗΡΩΔΕΣ ἐκπέσαι.

(P. 14.) ἀπάλλυσαι γοῦν] H οὖν. Sed hic γοῦν unice probum est, pro γὰρ. De permutatione supra dixi p. 311.

(P. 14.) Τὴν δὲ φωνὴν, Ἄρρωπιουργὴ, πῶς ἰπαιδιούθης;] Sch. φωνὴν, τὸν προφορικὸν λόγον. — G πῶς ἰδιδάχθης et in margine litteris miniatis, πῶς ἰπαιδιούθης. Eadem pene verba repetita leguntur in Sophistis II. I. p. 553. τὴν δὲ γλαῦσταν, ἴφῃ ὁ Ἡρώδης, πῶς ἰπαιδιούθης καὶ ὑπὸ τίῳν;

(P. 14.) διειτρίβομεν] Sch. διήγομεν. — F περιειτρίβομεν. Quæ varietas mihi auxilio erit, περιειτρίβειν, in sensu *circumstanti*, restituenti Athenæo VII. t. 3. p. 102. ubi exemplum mihi tunc non suppetere dolebam. Vide addenda SCHWEIGH. t. VIII. p. 448.

(P. 14.) Ποιήσας οὖν τὰ ἑμὰ εἶχεν] Sch. κακῶς δέειπτο. — Confer Scholiastem Aristophanis Plut. v. 220. ubi HEMSTERHUSIUS hoc loco usus est. Infra, p. 72. alio

sensu: *ποιήμας ἔχοντων σφίσι τῶν προβάτων*, ubi confer quae notavi.

(P. 14.) *οἱ δ' ἀπίφειρον ἡμῖν οὐδὲν*] Eodem prorsus modo Aeschines in Timarchum p. 46. *Tayl. οἰκίτας... ὡς ἑκάστος τούτου δὲ δόλου* ΑΠΕΦΕΡΕ τῆς ἡμέρας. Suidas: Ἀπιφίρειν· ἀπωδιδῶσαι, κτλ. — Ediderant *εἰδ' ἀπίφειρον*. Hoc vitium sexcenties in Oleariana et aliis obvium, quam potui diligentissime sustali. Mox ὁ δ' ἄρα δέδι προ ὅδ' ἄρα. Deinceps non monebo.

(P. 14.) *δυναίξεισθαί τι ἐπὶ τῷ ἀγγῆ ἴδιαι καὶ ποιῆν*] Sch. ἴδιαι· ἐνδιχάμενοι ἦν. — vit. Apoll. I. 25. p. 3a. καὶ ποιῆν ἴδιαι γιωργούτους ἰτίραις.

(P. 14.) *ἀφικόμενος ἐπιπύθω*] Schol. διῶρα. — Confer notam p. 307.

(P. 14.) *ξύμβουλοι ἰπποσύμασι τὸν Πρωτισίλιον*] Haec locutio Philostrato valde placuit. In Apollonii vita II. c. 39. p. 31. ὅστιν σύμβουλοι ποιῶμαι σι. V. c. 29. p. 212 *ξύμβουλοι ποιῶμαι σι φροντίδων*. 3a. p. 214. *ξύμβουλος ἡμῶν ποιῶμαι*. VI. 3. p. 230. *ξύμβουλος τῶν ἀκαλίξιων, ὅστις εἰσέθει, ποιῶμενος τούτ' κωραύς*. Adde *ibid.* c. 11. p. 241. c. 30. p. 269. — Cum in his et similibus exemplis, semper media voce *ποιῶνται* utatur Philostratus, et recte quidem, malle in Apollonii vita VI. 43. pro *ποιῶντα τοῦ ἀνδρός...* τὰ πρὸς βασιλέως εἰ ΖΥΜΒΟΥΛΟΝ αὐτὸς ἀριτῆς ἰπποῦν, legere *ἰπποῦντο*. Ἐπιπύθω fere solocum esse videtur. Ubi que invenio ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ: *Ποιῶνται διάκαιον* Apoll. vit. VII. 8; *ξυιργὸν* Sophist. I. c. 21. p. 518; *καλίτην* Heroic. p. 200; *τρεφία* p. 202; *κύριοι* p. 208; *χιμαζωγὸν* p. 224; *ξύμμαχοι* p. 240; *δέουσι* p. 260; *ξίνοι* Icon. II. 16. Adde Sophist. I. c. 21. § 7. Apoll. I. 21. p. 27. II. 40. p. 92. VIII. 7. § 2. Apud Athenaeum I. c. 34. p. 71. legitur ὅτι

'Αρωσίμων. . . . 'Αθηναῖοι πολλὴν ἰστορίαν, ubi doctissimus CORAYUS vere monuit reponendum esse ἰστορίαν. Synesio eodem modo succurrendum esse credo, qui de regno p. 25 C. sic nunc editur, *συμμάχους ἰστοίαι*: sed melius legeretur *συμ. ἰστοίται*.

(P. 14) Λεωπεδόντις] Sch. *ἰσμήνας παρακαλοῦντος*.—In vit. Apoll. I. 21. p. 26. πρὸς θεῶν, εἶπε, τίς εἶ; λεωπεῶς ἤδη καὶ μεταβαλὼν τῷ τῶον: codex A legit, *λεωπεῶν*, quod equidem prætulerim.

(P. 14.) ἀπολιτίσαι] Sch. *φθαῖσαι*.

(P. 14.) μεταμφιάσαι] Sch. *μετάλλαξον τὰ ἄρμια*.—Quid cogitaret HERTIUS ad marginem Nicolinianæ adscribens *μεταμφιάζομαι*, prorsus nescio.

(P. 16.) ἀργῶς ἔκυσσε] Sch. *ἡμελημένως*.—Ælianus H. V. XII. 58. de Dioxiippo amorem variis indiciis prodeunte, *ἐν δὲ τούτων πολλοῖς ἐγένετο κατόφθωρος, μὲ ἀργῶς ἰδὼν τῆν ἀνθρώπων*. Alia similia in indice Ælianeo.

(P. 16.) βασιλίξων] Schol. *ἰξινάξων*.

(P. 16.) ξυῖκα] Schol. *ἰγτων*.

(P. 16.) διφθίρει τι προσαρμοσάμενος] Sch. *ἴδνμα ἀρμόδιον κατασκευάσας ἱμοί*.—Codices Olearii et mei habent *ἰναρμοσάμενος*. HEMSTERHUSIUS ad Lucian. I. p. 345. nesciebat an hic *ἰναρμοσάμενος* præponi deberet: vox utraque propria æque esse videtur. Sed tamen τῷ *ἰναρμοσάμενος* favet codicum consensus, quod si, ut monueram, recepissent operæ, nemo sane me audaciorem dixisset. Sed aberam, cum typis opus describeretur, sicque nonnulla fuerunt ommissa, admissa nonnulla, quæ nollem; verum hæc exigui momenti res est.—De *διφθίρει* erudite HEMSTERHUSIUS loco citato: adde BURMANNUM secundum ad

Vales. emend. p. 127. GRÆVIUM lect. Hes. c. 12. *φι.*
 Apud nostrum vit. Apoll. III. 55. Ichthyophagi dicuntur
διφθίρας ἐνῆφθαι μεγίστων ἰχθύων.

(P. 16.) *καὶ σημύην φέρων*] « Vocem hanc quam in
 » Stephani thesauro desideres, sistit Hesychius. » VIS-
 CONTI.—Infra, p. 44. *σημύης δι ἄπειται.* Alciphro III. 70.
νάκος ἐναψάμενος καὶ σημύην λαβών: quæ cum nostri verbis
 contulit HEMSTERHUSIUS *ibid.* Timæus lex. *Σημύην, οἱ*
μὲν δικέλλαν, οἱ δὲ ἀξίην καλοῦσι: ubi legendus est RYHN-
 KENIUS. Mœris p. 345. hanc vocem Atticorum esse docet;
 vide ibi PIERSONUM.

(P. 16.) *βρύι μοι τὰ ἐν τῷ ἀγγῆ πάντα*] Schol. *εἰλο-*
κον. Ἐχω βρύοντα τὰ ἐν τῷ ἀγγῆ. ἢ, *ἐναρμωσμένοι καὶ φέροντι*
βρύι. — *Ἐναρμωσμένοι* et *φέρων* nominativi sunt absolute
 positi. Idiotismus notissimus est. Eustathius ad II. 6.
 t. I. p. 451. cum nonnulla talium constructionum *ελο-*
κοφανῶν exempla citasset, addit: *ὅτι δι πολλὰ καὶ παρ' ἄλ-*
λοις τῶν παλαιῶν ἀγασθῶν ῥητόρων ελοικοφανῆ καὶ οὕτω καινο-
πριπῆ, δηλοῦται σαφῶς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοστράτου. Et hinc
 medicina fiet loco Iconum corrupte edito I. 6. *φαρίτραι*
μὲν οὖν χρυσάσφοι καὶ χρυσῶ καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βίλη γυμνὴ τού-
των ἢ ἀγίλη πᾶσα καὶ κοῦφοι διαπίττονται. Sic Olearius; sed
 in aliis invenio *χρυσῶ* non *χρυσῶ:* et codices ABC legunt
χρυσῶ. quibuscum consentit Scholiastes Euripidis hæc
 citans nostri verba (Or. 976.), ut exemplum figuræ *ελοικο-*
φανοῦς. Sic autem ille: *συνήθης δὲ οὗτος ὁ σχηματισμὸς καὶ*
τῷ πιζῶ λόγῳ, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ: « φαρίτραι μὲν οὖν χρυσά-
» παστοὶ καὶ χρυσῶ καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βίλη, γυμνὴ τούτων
» ἢ ἀγίλη πᾶσα. » Recipiendâ omnino mihi videtur et
 harum rerum peritis videbitur hæc nova expositio et
 distinctio, e qua non vulgarem elegantiam, et quod
 majus est, sensum accipit locus ante implicitus. Καὶ

καὶ φησὶ διακρίτουται novam sententiam jam inchoabunt.

(P. 16.) Καὶ ἰοσέη] C ἰοσέσι solœce. In vita Apollonii I. 34. p. 42. lege καὶ ἐνχαρισθῆσαι ταῖς γυναῖξιν βούλωνται, non βούλουται. Sic dedit A. ἢ, ut ἂν subjunctivo gaudet. Hinc patet male legi ibidem II. 18. p. 69. ἢ διὰ ἀνά πῦρ ἴτες θάλασσι γῆν ἤλιος. Repone θάλασση, etsi A habeat θαλασσι.—Leve est, sed monebo tamen. Scripsi καὶ et καὶ non καὶ et καὶ et sic in similibus, quæ legitima est ratio. Vide PERSONUM præfat. Hecub. p. IV et XVI.

(P. 16.) ἰατρῆ χρῶμαι τῇ Πρωτισίῳ, ξυνὸν αὐτῇ, καὶ τῇ γῆ προσκείμενος· σφώτερός τε ἱμαντοῦ γίγνομαι] Ediderat Olearius : ἰ. χ. τ. Πρωτισίῳ. Συνὸν τε αὐτῇ κ. τ. γ. προσκείμενος, σφώτερός τε ἰ. γίγνομαι. Et alii editores plene distinguebant post Πρωτισίῳ. Olearius e conjectura post συνὸν addiderat τε. Sed ne sic quidem sententia recte videbatur incedere, et τε post σφώτερος aliquid poscebat. Rem omnem liquidam feci, nova loci distinctione, jamque omnia quadrant et inoffenso pede decurrunt. Pro συνὸν scripsi ξυνὸν ex usu Philostrati, nisi cum librarii ἀσέβητοι suam manum Philostrateæ substituerint. Infra paucis abhinc versibus ξύνεστι ἀλλήλοις. Vit. Apollon. p. 132. ξυνώτας. Soph. p. 518. ξυνῆν. p. 535. ξυνεῖται. etc. etc. Vit. Apollon. III. 22. p. 112. καὶ ταῦτα ἡμῶν ξυνὸν, ubi vitium scripturæ ἡμῶν pro ἡμῶν non comparet in codice A.

(P. 16.) σφώτερός τε ἱμαντοῦ γίγνομαι] Hæc elegantia loquendi, quæ est inter elegantissimas, Philostrato placuit. Apollon. III. 24. p. 24. σφώτερος ἱμαντοῦ γίγνομαι. IV. 37. p. 177. δέσας ὁ Δάμις περὶ τοῖς ἰοῖσι μὴ χείρους αὐτῶν γίνοιστο, ubi malim χείρους αὐτῶν. 38. p. 179. ἀγριώτεροι αὐτοῦ γίγνεται 40. p. 181. πολλῶ γίνοιστ' ἂν αὐτοῦ βελτίων. VIII.

7. p. 336. τὸ βιλτίως αὐτοὺς αὐτῶν φαίσεσθαι. *Lege αὐτῶν.*
 IV. 27. p. 166. Λακωνικὸν δὲ εὐδὴν περὶ αὐτοὺς ἰφαίετο,
 ἀλλ' ἀβρότερον αὐτῶν εἶχον. VALCKENARIUS in Callimacheis
 p. 153. reponi volebat ἀβρότερον Λυδῶν εἶχον. Sed vere
 TOUPIUS emend. t. I. p. 13. monuit scribendum αὐτῶν.
 Sophist. I. IX. p. 482. ὁ λόγος ἡδῶν ἰαυτοῦ καὶ σοφώτερος.
 Vit. Apoll. II. 5. p. 53. ἰγὰρ δὲ μίγιστοι τούτων ἀελλῶν
 ἕψος, εὐδὴν σοφώτερος ἰαυτοῦ καταβήσομαι: ubi A correctione
 non bona ἰμαυτοῦ. Ex hac varietate crediderim fere
 in adlatis binis superioribus exemplis pro σοφώτερος ἰμαυ-
 τοῦ reponendum esse σοφ. ἰαυτοῦ, elegancia non ita vul-
 gari et quæ a librariis vel incuriosis vel ob ignorantiam,
 ut sæpe fit, emendaturientibus, deleri potuerit. Faten-
 dum est tamen potuisse Philostratum non semper constare
 sibi, et si prudenter ἰμαυτοῦ relinquo ubi editum est,
 ἰαυτοῦ non temere mutaverim vulgatiore ἰμαυτοῦ. Helio-
 dori vetus editio *παιρῖσι ἰαυτοῦ τρέφει παραδοῦς*, ubi cum
 recentioribus forte non debebat harum venustatum cal-
 lentissimus CORAYUS scribere II. 31. p. 98. π. ἰμαυτοῦ.
 Pristinam lectionem jam asseruerat et vindicaverat
 NORMANNUS ad Aristid. t. II. p. 596. Lucianus Lapith.
 45. ἰάραν ἑκάστῃ οὐκ ἀπαμειγνὸς ἰμαυτοῦ, ubi malim codicis
 1041. ἰαυτοῦ. Synesius ep. 8. p. 169 D. ἐν ἄνωσι λουπῶμαι
 τοῖς ἰμαυτοῦ: edam olim e codice τοῖς ἰαυτοῦ. De ἰαυτοῦ ad
 tres personas relato consule NORMANNUM l. c. CO-
 RAYUM ad Heliod. p. 45.

(P. 16.) Μακάριε τῆς ξενουσίας καὶ τοῦ ἀγροῦ, εἰ. . .] Sic
 vit. Apoll. II. 26. p. 78. ΜΑΚΑΡΙΕ τοῦ Θεσσαροῦ, εἰ χρυ-
 σοῦ καὶ ἀργύρου ἀντιρρῆ τούτῃ φίλου. Hæc est edita lectio. In
 A est χρυσοῦ τι, et ἀντιρρῆ eraso, ut videtur, altero ρ.
 Codices Oleariani dabant ἀντιρρῆ. Sed ἀντιρρῆ unice

verum est, ut patet ex hic notatis; nam, quod jam monuerunt editores, adluditur ad Theognidem v. 77.

Πιστὸς αἰτῆ χρυσοῦ τι καὶ ἀργυροῦ ΑΝΤΕΡΥΣΑΣΘΑΙ
Ἄξιος.....

unde patet *τι* post *χρυσού* opportune addere codicem *A*.

(P. 16.) *ιλᾶας*]—C. *ιλαίας*. Sed Thomas Magister qui suam observationem BRUNCKIO ad Aristophanem Av. 617. probavit: *ιλᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ιλαία*. Olearius scripsit *ιλᾶας*. Sed nec hæc forma satis est Attica. Vide BRUNCKIUM ibid: et quod non parum valet, Aldus, Junta et alii habent *ιλᾶας*.

(P. 16.) *ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρίπη*] Sch. *συλλήγεις*. — Imitatur Pindarum Pyth. VI. 47.

.....ἀδίκων εὐδ' ὑπὲρ
σπλοῖ ἕβαν ΔΡΕΠΩΝ, ΣΟΦΙ-
ΑΝ δ' ἐν μυχθαῖσι Πιερίδων.....

et in ejusdem fragmento incerto CXI.

Ἄτιλῃ ΣΟΦΙΑΣ καρπὸν ΔΡΕΠΕΙΝ.

Sic *δρίπων* et *δρίπιος* scripsit usurpat Pindarus: confer supra p. 315. Synesius Hymno 6. v. 34.

Ἴτα μὲν ἴσος δρίπων σχολᾶν ἀπέμων.

ubi codex 1039. *μοι* habet pro *μὲν*, optime, et *δρίπη*.

(P. 16.) *οὔτω κάλιε*] Sch. *ἀόμαζα*. — De *οὔτω* cum *καλιῶν* vide BASTIUM Epist. crit. p. 30.

{P. 16.} *ἰνικάρην*] Sch. *τετοχάσω*.

(P. 18.) ἡδίστ' αὐτὸ καὶ ἀλυπώτατα] In Apollonii vita II. 36. fin. καθύπευθε ἡδίστα καὶ ἀλυπώτατα.

(P. 18.) τοῦ χρόνου αὐτὰ ἄραυτος] Sic editiones omnes. Erunt forte qui ἄραυτος mallent, sed utramque formam æque rectam esse docet BASTIUS meus Epist. crit. p. 107.

(P. 18.) ὕδαρ ποικίλον] Sch. διὰ τὰ ἄνθη. — Confer notam supra p. 316.

(P. 18.) ἀρίστη, εἶμαι, αὐτό] DE ἀρίσθαι, male. Nominativus πρίοντες quod pessime C mutat in πρίοντες firmat τὸ ἀρίσθαι.

(P. 18.) ὡς οὐδ' ἂν στίφανόν τις ἐκ λιμῶνος ἀπαράτου ξυμβάλοι] Schol. οὕτως ὡς οὐκ ἂν δύνηθίη τις ξυμβάλλειν. Ἄλλως ξυμβάλοι · ξυναρμόσυ. — Adluditur ad Euripidis locum notissimum Hipp. 73.

Σὸ δὲ τῶδε πικρὸν ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΕΞ ΑΚΗΡΑΤΟΥ
ΛΕΙΜΩΝΟΣ, ὃ Δίσιποινα, κοσμητικὸς φέρει.

VALCKENÆR qui in egregio commentario ad hanc Euripidis fabulam nonnullas imitationes indicavit, Philostratæ non fuit oblitus; nec aliam neglexit ex Iconibus II. c. 4. λιμῶνες δ' ἐν ἄρῃ μετρητικῶν, οὕς ΑΚΗΡΑΤΟΥΣ ἀνάμαξις. . . . quæ JACOBSIUM etiam non præterit, exerc. II. p. 97. — Synesius Euripidem imitatus esse videtur Hymn. 3. 395.

ΣΤΕΦΟΣ ΒΥΑΓΓΕΩΝ

Ἄνω ΛΕΙΜΩΝΩΝ

Σοι ΤΟΥΤΟ ΠΛΕΚΩ,

Σοι ΤΟΝΔΕ ΦΕΡΩ

Αἴσι.

Themistius or. 4. p. 54 B. ἀλλ' ἂν ἐγὼ (στίφανον) ΕΠΛΕΞΑ-
ΜΗΝ

ΜΗΝ, ΑΝΘΗ ΑΚΗΡΑΤΑ συλλεξάμενος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ΔΕΙΜΩΝΩΝ: quibus prorsus similia sunt ista ex oratione 15. p. 185 A: *διὰ τί μοι τῆς αὐλῆς ἡ γλῶττις ἀποκεκλείσται, καὶ οὐκ ἐπιτρέψῃς, καθάσπερ μοι ἴδες ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λιμῶνιν δριψαμίην ἄνθη ἀκέρατα καὶ ἂν σίδηρος οὐ θυγῆται, σιφάτους πλέξαι τῷ βασιλεῖ ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας*; in quo loco non video cur HARDUINUS hæc verba, *διὰ τί μοι τῆς αὐλῆς ἡ γλῶττις ἀποκεκλείσται*, manca esse et mutila judicaverit, proposueritque legendum, vel *ἐκ τῆς αὐλῆς εἰσόδῃ*, vel *εἰσιόντι τὴν αὐλὴν*. Ἀποκλείειν recte cum genitivo construitur. Aristophanes Lys. 423.

Ἵπὸ τῶν γυναικῶν ΑΠΟΚΕΚΛΕΙΣΜΑΙ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ.

Timocles Athenæi XIII. 22.

Πάμπωλλ' ἀναλίσκαι ἰφ' ἐκείῃ, ΤΗΣ ΘΥΡΑΣ
ΑΠΕΚΛΕΙΟΜΗΝ.

Quem versum probabiliter explicavit, et ab intemptiva mea, nec commodiori JACOBSII emendatione vindicavit doctissimus SCHWEIGHÆUSERUS.

(P. 18.) *ἰκατίζουσι*] Schol. ἄδουσι *πιπιδουμίνως*.

(P. 18.) *ἰπιδῶν δέλη τε ἤκη*] Olearius solæce edidit *ἰπιδῶν*. . . . ἤκη. Editiones et codices habent *ἰπιδῶν*. Compendium obscurum in Morelliana hunc peperit errorem, quem centies erravit Olearius. Infra, p. 46. scripserat ΕΠΕΙΔΗ θῆρος τε ΗΚΗ, quod correxi. Icon. 1. præf. p. 764. ΕΠΕΙΔΗ ΗΚΗ, τὰ *μειράκια*. Repone *ἰπιδῶν* quod et in aliis legitur. Apoll. vit. v. 43. p. 227. ΕΠΕΙΔΗ ΗΚΗ, Ὀλύμνια. Repone *ἰπιδῶν*. Apollon. 1. 36. *ἰπιδῶν τὰ πρὸς θεοὺς εὖ μοι ἔχη*. Lege *ἰπιδῶν*. II. 14. p. 66. *ἰπιδῶν φεύγη*, pro *ἰπιδῶν*. Et sic II. 27. extr. 28. p. 80., etc. etc.

V. 43. p. 227. Ἡαῖται δὲ, ἰωνιδὴ ἴασσι ἐς Ὀλερμικας. Wakefieldus Silv. crit. IV. p. 207. reponendum monuit ἰωνιδῶν. A legit ἰωνιδὴ ἴασσι. In Sophistis II. 27. § 5. p. 618. mirum est caecutisse Oleariam scribentem, ἰωνιδὴ αὐτοὶ γενόμεθα, cum e oedice suo variantem notaverit ἰωνὶ δ' ἄν. Aliæ editiones habebant quoque ἰωνιδῶν. Alibi ἰωνιδῶν dedit pro ἰωνιδῆ. Apoll. I. 24. p. 30. ἰωνιδῶν Ἐριφρίας εἶδη : lege ἰωνιδὴ cum A. Multa similia prætereo. Confer p. 304. 318.

(P. 18.) Δοκῶ μοι ἀκηκοίμαι] Infra p. 26. ΔΟΚΩ ΜΟΙ καὶ καταρχὰς τῶν λόγων ἀμολογηκίμαι. De hac locutione δοκῶ μοι, non δοκεῖ μοι, fuse egit Jensius ad Lucianum Saer. c. I. Benè fecit Olearius qui in nostri Sophistis II. I. § 6. p. 552. pro δοκεῖ μοι e codice δοκῶ μοι restituit; quod et inveni in A. Eadem elegantia danda alii loco Philostrati vit. Apoll. VI. II. p. 245. ubi lego ex A. οὐδὲ ἀπιστικὸς τι παθεῖν μοι δοκῶ, pro μοι δοκεῖ.

(P. 18.) ξυτιθέσθαι τι μηδὲ θρησιῖν αὐτὰς, ἀλλὰ ἄδειν ῥό-
101] Sch. ξυτιθέσθαι · συμφωνεῖν. — Olearius verterat : « spondereque illas lugubri voce se non usuras. . . . » Quod contra mentem loci visum est. ξυτιθέσθαι δοκῶ non ad Luscias, sed ad ipsum Phœnicem refero. *Mihi videor consentire tacum has non queri, sed canere tantum.* Glosseæ veteres : CONVENIO Συμφωνῶ. CONVENTUM Σύμφωνον. Non melius verterat Niger, quem correxi. Seyboldus, interpret Germanicus, Olearium secutus est, nec verum vidit Vigenarius noster.

(P. 18.) ἤδισι γὰρ ἂν ταύτων ἀκούοιμι] Styli Platonici agnoscis vestigia. Echestratus, initio Phædonis, et rursus c. 14. ἤδισ' γὰρ ἂν ἀκούσοιμι. Lys. § 2. αὐτοῦ πρώτοι ἤδισ' ἀκούοιμι' ἄν. etc. etc. Dio Chrys. or. II. p. 79. ἤδισ' ἂν

ἀκούειμ' ἄν. Ubi CASAEUBONUS, quem immerito offendebat in tam brevi intervallo iteratum ἄν, non recte proposuisse videtur, ἡδίστα ἀκούειμ' ἄν : nec melius REISKIUS, ἡδίστα μὲν ἀκούειμ' ἄν. Nam Aristophanes Lysistr. 191.

Τίς ἂν εὖν γάνειτ' ἂν ὄρκος; —

Vide BRUNCKIUM ad Thesm. 196. de hac iteratione.

(P. 18.) *Ἐυχαριῖς δὲ πού καὶ ἰζησις; — Ἐυχαριῖς ὁ Ἡρώς*] Eodem modo loquitur Icon. II. 17. p. 835. *Ἐυχαριῖς γὰρ πού;* — *Ἐυχαριῶ.* Plato quoque: Lys. § 17. *συγχαριῖς οὕτως ἔχουσιν; — συγχαριῶ.* Hipp. Maj. § 10. ἢ οὐ συγχαριῖς; — *καὶ, συγχαριῶ.*

(P. 18.) *χρηστὸς ἂν, ξινίζων*] Sch. *ξινίζων · διεξιόμενος.* — TOUPIUS emend. t. IV. p. 201. reponendum jubet *χρηστὸς ἂν ξινίζειν*, ut alibi dicitur *δεινὸς λέγειν* et similia. Sed a viro doctissimo plane dissentio. Participii sic constructi etsi non multa sint, credo, exempla, non tamen *ξινίζων* mutaverim. Infra p. 60. *κλίω ἴσως ἢ ἰγὰ ΓΙΓΝΩΣΚΩΝ, οὐ πλὴν ΑΠΕΧΩΝ* τῆς *κλίω* ἠπιέρου. Ubi eadem est prorsus structuræ ratio, participio probandi causa adposito: *χρηστὸς ἂν, ξινίζει γὰρ. — Γινώσκων, ἀπείχεται γὰρ οὐ πλὴν. . .*

(P. 18.) *τούτοις τῶς θάκοις. Ἴδου ἀπακούομαι*] Noster Apoll. II. 17. p. 109. *ἀπακούοντο ἰν τῶς θάκοις.*

(P. 18.) *τὸ γὰρ ξίνισι ἢ δὲ τῷ γι ἀκρασμένη λόγου φανου- δαιότερου*] Sch. *φιλοσόφου λόγου.* — ACF et Laudianus *ἀκρασμένη. I ἀκρασμένη.* Nihil mutavi: nam vulgata proba mihi videtur, etsi *ἀκρασμένη* melius alijs forte videbitur. Sed hæc varietas nihil ad rem nec ad linguam. — Conferri potest Heliodorus II. 21. p. 81. *οὐ γὰρ ἢ δὲ μακροτέρων διήγημάτων ἀκρατήριον, τέρας ἄλλου μισημέριον φλιγόμενος.*

(P. 18.) Ἐράτω, ξίτη, ὅ, τι βούλει] Sic vit. Apoll. III. 18. ἰράτω, ἴφη, ὅ, τι βούλει. Xenophon Cyr. III. p. 133. Hutch. ἀλλ' ἰράτω, ἴφη, ὅ, τι βούλει. Plato Hipp. Min. p. 230 F. ἀλλ' ἰράτω ἱμυραχῶ ὅ, τι βούλει, etc. etc.

(P. 18.) οὐ μάνην ἀφίχθαι φήσεις] Sch. ἀνωφελῶς. — Infra p. 28. ΟΥ ΜΑΤΗΝ ἀπιστεῖν ἴοικα τοῖς τοιούτοις. Vit. Apoll. III. 28. p. 119. ΟΥ ΜΑΤΗΝ ΑΠΟΔΕΔΗΜΗΤΑΙ μοι. Sophocles El. 772.

ΜΑΤΗΝ ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἴοικεν, ΗΚΟΜΕΝ.

Ubi Scholiastes : Μάνην, ἤγουν ματαίως, ἀκαίρως.

(P. 18.) πῶρῳ που τῆς νεῆς ἤλυν] Sch. ἰσχυροῦτε παλαιῶν λογισμοῖς ἐξ ἀθυρίας. — C. sine που. — de duplici ἀλύειν sensu, *vagari et curis angere*, vide VILLOISONUM ad Long. p. 64. HEYNIUM obs. II. E. 352. CORAYUM ad Heliod. p. 81. 145. Pseudo-Diogenes ep. 2. narrato quo modo protervos quosdam juvenes coercuisset, *εἰ δ', ὡς τοῦτο ἔλεξα*, inquit, *ἐπακούοντο ΑΛΥΟΝΤΕΣ*. Codex 1760. Parisinus ἔλεξα, unde fieri potest lectio ἤλεξα. — De spiritu, ἀλύω an ἀλύω, VILLOISONUS in primis egit, sed res non videtur liquida, et reliqui quod inveneram. Infra p. 20. ἀλύω et p. 72. ἤλυον legitur. Adde LOCKELAM ad Xen. Eph. p. 172. — Respexit Philostratus Odyss. κ. 274.

(P. 18.) ἢ τις τῶν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ σοφῶν] C παρὰ Ἑρμοῦ. F παρὰ Ἑ. — ἢ hic positum esse credo explicandi gratia : *Mercurius, vel potius aliquis Mercurii Sapientium*. « Hi Mercuriales viri Horatio (II. od. 17) » audiunt. Horum imagines ad Hermatum, sive Mercurialium, modum ab antiquis exornatæ. » VISCONTI.

(P. 18.) ἐς κοιναίαν λόγου τι καὶ σπουδῆς ἀφίχεται] Ἀφ-

καταίεται ἐς κοιανίαν dicitur periphrastice, et est quasi κοιανίην. Hanc elegantiam scribendi sæpius habet Philostratus. Apoll. IV. 43. p. 184. ἐς δῖος ἀφίκετο τοῦ ἀνδρός. V. 37. p. 222. τοῖς τε γυμνοῖς ὄψω ἀφίχθαι ἐς λόγους. VI. 8. ἀφίχεται δὲ κάκισμα ἐς λόγους. Ut Euripides Phœn. 778.

Σοὶ μὲν γὰρ ἄδης ἐῖς λόγους ἀφίχεται.

VI. 12. p. 250. οὐδὲ ἐς πῖραν πω αὐτῆς ἀφιγμένους. Sophist. I. 22. p. 525. ὄψω ἐς πῖραν αὐτοῦ ἀφιγμένω. I. 26. p. 544. ἐς διαφορὰν αὐτῶ ἀφίκετο. II. 2. p. 566. ἐς ἀπίχθειαν φανερὰν εὐδαιμόνῃ τῷ ἀνδρὶ ἀφίκετο. Et variatur cum aliis verbis ejusdem sensus. Vit. Apoll. γ. 28. μέγιστον αὐτῶ ἐς διαφορὰν ἤκουσα. Plato Phædr. p. 232 D. ἤξις αὐτοῖς ἐῖς διαφορὰν. Neophron ex emendatione VALCKENARII ad Phœniss. p. 266.

Σοὶ δ' ἐῖς λόγους μολῶν ἄρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

(P. 18.) τοῦτ' ἐπὶ γὰρ ἠγιῖσθαι προσήκει τὸ Μῶλυ] Sch. τοῦτ', τὸ ἀφίκεσθαι αὐτὸν ἐῖς κοιανίαν λόγου καὶ σπουδῆς.—Mercurium videbis Ulyssi Moly tradentem in opere musivo apud Guattanum *monim. ined. febr. 1788. tab. I.* Homericum Moly illustrarunt Gyraldus dial. 14: Trillerus in dissertatione peculiari. Vide et quæ collegit CLARKIUS ad Od. κ. 302. 305.

(P. 20.) ἱστορίας τε δι' ἑμοῦ ἰμπλήσει] Infra p. 36. ἐν δαιμονίζω σε τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

(P. 20.) ἠδὲν ἀποφανεῖ καὶ σοφώτερον] Sch. ἠδὲν ἀσπίσιό-
τατον
τερον.—BDE et Olearianus σοφώτατον. A σοφώτερον, sed non a prima manu. Comparativum malim, firmaturque loco simili vitæ Apoll. I. 28. p. 37. πολλῶν βελτίω τὸν βασιλέα ἡμῶν ΑΠΟΦΑΝΕΙ καὶ ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΕΡΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΗΛΙΩ.

Et c. 41. p. 49. ἢ γὰρ ἡ ἐπιουσία τῶν ἀνδρῶν ΣΟΦΩΤΕΡΟΝ ΜΕ ΑΠΟΦΗΝΗ.

(P. 20.) 'ΑΛΛ' οὐκ ἄλυσ] D. ἀλλ' οὐ κωλύω, varietate absurda, notanda tamen.

(P. 20.) Κατὰ δὲ θεῶν, . . . ἤνω] Sch. κατὰ θεῶν σκοπέοι.
— Formula in græcis libris obvia passim. Sic p. 22. ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΗΚΕΙΣ. Simon ep. Socrat. p. 34. ὅστις ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ αὐτῷ ἰδοῦσι ἤδη περιῖται ὁ θάνατος. Euripides Iph. Aul. 436.

'Ελλάς δὲ σὺν σοι ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ νοσῶσιν.

Lucianus Scyth. c. 6. dixit κατὰ δαίμονα. Confer Muncker et Verheyk ad Anton. Liber. c. 1.

(P. 20.) ἐξ Αἰγύπτου καὶ Φ.] Sic edidit Olearius, sublato τὶ ante καὶ autoritate suorum codicum, et ego in meorum nullo inveniens, Olearium secutus fui.

(P. 20.) Κατασχούσης] Sch. ἡμισίας (lege ἡρηνάσης) ἡλλμινισίας.— Sæpius hac voce noster utitur. Infra, p. 128. ἡ κεφαλὴ . . . ἐς Λίσθον κατασχούσα. Vit. Apoll. III. 54. p. 137. κατασχῶν δὲ φασὶ καὶ ἐς Πάγαλα. IV. 13. p. 150. ἐκέλευσε τὸν κυβερνήτην κατασχῶν ἐς τὴν Αἰολίαν. V. 18. κατασχῶν ἐς Λιόναθα. V. II. κατέσχουσιν ἐπὶ Σικελίαν. Confer Palaietum ad κατέσχον ἐῖς τὸν αἰγυπτιῶνα: A. A. XXVII. 40.

(P. 20.) ἐῖς Ἐλεῦντα τοῦτον] Sch. Ἐλεῖον ἄνομα λιμῖνος.— Chersonnesi pars extrema ubi olim sita fuit Eleus, hodie Turcis vocatur *Eles-Bouroun*. Vide *Le Chevalier Voyage dans la Troade*, t. I. p. 271.

(P. 20.) τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀναγιγνώσκουσιν, ἐν οἷς τὰν κατάλογον τῶν Ἀχαιῶν φράζει.] Infra, p. 192. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι οὐκ ἐν καταλόγῳ φράζει.

(P. 20.) ἰμῶνται τὴν ταῦν, ὡς ἀποχρῶσται ἰμοῦ πᾶσιν] Sch.

ἰσιλαβῆν—ἀρκετὴν οὖσαν.—Scholiastes Euripidis, Hec. 922. huc credo respiciens. τὸ ἰμβραίνω εἰ μὴν πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, τὸ ἐν ἔχει τὴν δυνάμιν, εἰ δὲ πρὸς αἰτιατικὴν, τὸ βαίνει. . . φησὶ δὲ Φιλώστρατος ἐν Ἑρωϊκοῖς ἰμβρᾶς τὴν ἰαῦν. Locus est simillimus in vita Apoll. iv. 34. p. 174. ἰρέβη τῶν ἀποχρῶσαι τῷ ποιῆ, infra, p. 258. ἴππον... ἀποχρῶσαι τῷ στρατῷ. Apollon vit. II. 39. p. 91. τοῖς δ' ἄλλοις χρηταῖς (διδάσκει) βίον ἀποχρῶνται. Ἄλλως quod hic Olearius dedit pro ἄλλοις inveni et in A.

(P. 20.) Ἐπι δὲ ἰξίθορον τοῦ ἰουπτιοῦ] C δὲ omittit.—Noster vit. Apoll. I. 5. p. 7. de matre Apollonii dormiente, et quam circa Cycni alis strepabant, Zephyrusque spirabat: ἢ δὲ ἰξίθωρί τι ὑπὸ τῆς ῥόδης. Alia vide apud HEMSTERHUSIUM ad Lucian. t. I. p. 212. Xenophon Ephesius sæpius in hac re τῷ ἀναθορεῖν usus est: vide notam LOCELLÆ ad II. p. 42. Et alia sunt verba similis elegantie. Phlestratus Apoll. II. 36. p. 88. ἰκηδῶντας τοῦ ἕππου. Longus II. p. 54. ἰ βρώξις. . . . ἀναπηδᾷ, et ibi VILLOISONUS. Noster rureus ib. p. 89. μὴ ἰξισταμένη τοῦ ἕππου, ubi A ἰξισταμένη τ. ὕ. I. 37. p. 46. θάμα ἰαθρῶσκειτος τοῦ ἕππου. ἀναβράσκειν legitur in epigrammate ἀδισσ. 305.

(P. 20.) με καὶ φρένας τι ὑπερλήθει] De hoc loquendi modo videndus VALCKENARIUS ad Phoen. 1379. p. 395.

(P. 20.) ξυμβελλόμεν μὲν αὐτὸ ἐς βραδυτήτα] Sch. ἰτιμυράμεν.—ABEH ξυμβελλόμεν. C ξυμβουλόμεν. De hoc usu συμβάλλειν confer VILLOISONUM ad Long. p. 134. Pro βραδυτήτα fuit cum vellem scribere βραδύτητα, ex sententia SCHÆPERI doctissimi ad Long. p. 377. Sed BASTIUS epist. p. 199. locum inediti grammatici protulit qui tria ποικίλα βραδυτῆς, ταχυτῆς, ἀγίτητος in ultima accentum ferre

diserte pronunciat. Nec volui in orthographia, re in qua multum usui debet tribui, ab usu recepto recedere. Sic enim ubique reperias. Apud Platonem Phæd. 58. p. 459. *Fisch.* διὰ δὲ βραδυτῆτά τε καὶ ἀσθίνων: et p. 460. ἰπ' ἀσθενίας καὶ βραδυτῆτος. Tim. p. 545 G. διὰ δὲ βραδυτῆτα. Demosthenes Philipp. I. p. 15. C. ἀποθίσθαι βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν. Diodorus Sic. III. 66. p. 236. διὰ τῶν ψυχῆς βραδυτῆτα. In Iliade Γ. 20. editur δειότῆτι, in omnibus quæ vidi exemplaribus.

(P. 20.) αἱ γὰρ τῶν ἀποθανόντων ὄψεις ἀργοὶ τοῖς ἰσπουδικάσι] Sch. ἀργίαν περίχουσαι. ἢ ἀργὸς θηλυκῶς. — De feminino ἀργός supra p. 295.—Huc referri potest Astrampsychi versus:

Νικηρὸς ἄρ' ἂν, νίκρωσιν ἕξις πραγμάτων.

(P. 20.) ξυμβόλῃ] Sch. τιμηρίῳ. — C ξυμβούλῃ non bene, etsi ΗΥΚΤΙΥS sic quoque conjecerit. Vide notam p. 280. Voce συμβόλῃ in re simili utitur Longus II. p. 54. σύμβολοι δὲ καὶ τοῦτο τῆς ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος (ὁ Βρύαξις): ubi vide VILLOISONUM.

(P. 20.) πνιῦμά πω ξυνεχώρει] πω abest a meo D, ut ab Oleariano uno.

(P. 20.) ἐξαλλάττω διῦρο ἀπὸ τῆς νεώς] Sch. ἔρχομαι. — Notandus est hic verbi usus. Noster vit. Apoll. III. 28. p. 118. ἐπιὶ δὲ ἐς ἄνδρας ΕΞΑΛΛΑΤΤΕΙΣ ἤδη. VII. 14. p. 293. ΕΞΑΛΛΑΤΤΕΙΝ γὰρ χρὴ, οἴμαι, πάσης, ὁπίσης Ῥωμαῖοι ἄρχουσι. Pollux II. § 20. ἱεῖς δὲ καὶ ἡδῶν καὶ ἡδίστων καὶ ἐς μισρακίωι ἡλικίωι ΕΞΑΛΛΑΤΤΕΙΝ.

(P. 20.) Διαλιξόμεθα] E et Olearii unus διαλιζόμεθα.

(P. 22.) ὑγιῶς ἐξαγγῆ τὴν ὄψιν] Vit. Apoll. III. 53. χρὴ πιστεύειν ΥΓΙΩΣ... ἐρήσθαι ταῦτα. VI. II. p. 24Γ. ΥΓΙΩΣ τε
ὄψιν

ὅμῳ λέλειπται. Heroic. infra p. 24. ΥΓΙΩΣ γὰρ πῶς ἀπαργί-
 λεις αὐτὰ p. 142. τὸν δὲ λόγον . . . οὐ φησὶ ΥΓΙΑ εἶναι. Con-
 fer Lamb. Bos exerc. Philol. p. 144. Ἐξυγιῶσθαι vox est
 propria de somniis religionibusque explicandis. Vide
 RYHNKENIUM Tim. p. 110. Noster vit. Apoll. III. 21.
 τῷ θεῷ θύειν μὲν κελυόντων ἕκαστος οὐ πύργη ταῦτα, τὸ δὲ
 χαρίων οὐκ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΩΝ, ἐν ᾧ πιπέρι, . . . ἤματι τοῦς
 ΕΞΗΓΗΤΑΣ ἐπὶ τάφρον. ibidem II. 37. p. 89. οἱ γού
 ΕΞΗΓΗΤΑΙ ΤΩΝ ΟΥΣΩΝ. Heliodorus I. 18. p. 32. καὶ
 τὸ μὲν ΟΝΑΡ τοῦτοι ἴφραζι τὰ τρώπον, οὕτως αὐτῶ τῆς
 ἰσθυμίας ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΗΣ.

(P. 22.) Περαινομεν οὐν τὸν λόγον] C et Laudianus πι-
 ραίνω μὲν male. — Hujus locutionis quædam exempla
 collegit HEINDORF ad Phædr. p. 306. Heliodorus II.
 25. p. 90. ὁ δὲ ΕΠΕΡΑΙΝΕ ΤΟΝ ΔΟΓΟΝ ᾧδὲ. Antiphani
 Athenæi IX. 53.

.....τραγηδίας ΠΕΡΑΙΝΩ Σοφοκλείους

bene restituit pro *παραίνω* SCHWEIGHÆUSERUS doctissi-
 mus. Euripides Androm. 333.

Μερίλας, φέρε δὲ, ΔΙΑΠΕΡΑΝΩΜΕΝ ΔΟΓΟΥΣ.

(P. 22.) μὲ καὶ διαθρύπτεσθαι με φῆς, διάγοντά σε ἀπ' αὐ-
 τοῦ] Sch. διάγοντα πεισύντά σε διάγειν καὶ διατρέχειν.—Scri-
 psi cum ABD et Olearianorum uno διαθρύπτεσθαι pro sim-
 plici θρύπτεσθαι, rariorem vocem pro vulgatiore. Ediderant
 φῆς et φῆς. B habet φῆς. Thomas recte φῆς, hæc citans in
 Διάγω. Καὶ διάγω σε τούτου, ἀπὸ τοῦ ἀφιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς (Φι-
 λίστρατος) ἐν Ἡρωϊκοῖς «Μὲ καὶ θρύπτεσθαι με φῆς διάγοντά σε
 ἀπ' αὐτοῦ: ubi codex Stœberi dabit quoque φῆς. Sed sub-
 junctivus hic requiritur.—θρύπτεσθαι in occasione simili
 habet Plato Phædr. p. 192. § 4. διαμείνου δὲ λέγειν τοῦ

των λόγων ἱρασιῶ, ΕΘΡΥΗΤΕΤΟ ὡς δὴ οὐκ ἰσχυροῦν λίγων: ubi quædam monuit HEINDORF. Et Lucianus Lapith. 4. ΘΡΥΠΤΗΙ ταῦτα, ἃ Λυαῖτε. . . . οὐκ ἰώντις με ἀήμοον ἀπαλλάττεσθαι γῦν, ἀλλ' ἴξεις, καὶ παρακολουθήσεις καὶ δίαση. καὶ γὰρ ΘΡΥΠΤΟΜΑΙ πρὸς σὲ ἐν τῇ μίρει: ubi codex 1041 Parisinus male legit κρόση et κρόφομαι. Idem habet ἄξιος varietate jam nota et merito repudiata, et δίασι, pro δίαση. Vix operæ est pretium monere eundem habere ἐὶ τῇ μίρει πρὸς σί. Vide infra notam ad p. 34. τρέφος ἀπορράγιον.

(P. 22.) ἐν Αὐλίδι] Sch. ἔχου ἐν τῇ Εὐβοίᾳ.

(P. 22.) εἰ καλοὶ τι ὡς ἄδονται] ἄδω pro λίγω et infra habes p. 36. ἰαυοῖσι ἄδονται, nisi tamen velis de Poetarum narrationibus intelligere, qui proprie τὸ ἄδειν sibi vindicant. Sed p. 24. ubi, καὶ πολλὰ μὲν ἄδει Τρωϊκὰ Prote-silaus, sine dubio ἄδειν est pro λίγων, ut et p. 62. πολλὰ αὐτοῦ θυμασιᾶ ἄδουσι, ubi confer Scholium. Adde p. 78. καὶ γὰρ τι καὶ περὶ Ἀντιλόχου ἄδουσι. Vit. Apoll. v. 24. p. 206. ἤδιδέ τι περὶ αὐτοῖς Ἀπολλώνιος. Sic pro ἤδιδε verissime conjiciebat Bernardus ad Pallad. p. 82: quæ emendatio JACOBSIO quoque venit in mentem, epist. ad Schneid. p. 42. De hoc usu vocis ἄδειν disertus est Strabonis locus I. p. 60. ed. Breq.

(P. 22.) περὶ τὴν Τροίαν] ABDFG et Oleariani duo περὶ τῇ Τροίᾳ. C. περὶ τῇ Τροίᾳ.

(P. 22.) διαπολιμέσας αὐτῶν] Sch. διαπραξάμενος.

(P. 22.) τοῦ Ἑλληνικοῦ πιντός] Infra p. 30. τὸ Αἰολικὸν ἕκαστον, ubi vide notam.

(P. 22.) Εὐθεῖς τουτί σοι] Infra p. 98. εὐθείσιροι δὲ χρησάμενοι τῷ λόγῳ. Vit. Apoll. II. 31. p. 84. καὶ γὰρ εὐθεῖς μηδὲ τῇ προσήκουσῃ ἰαυτῷ βασιλείᾳ κήρυκται δυνάστητα.

Adde II. 36. p. 89. 39. p. 91. III. 6. p. 98., etc. De hoc usa vocis urbanitatis plene vide Fischerum ad Phædon. p. 422.

(P. 22.) ἀρχὴ βίωσ, τὸ καθαρῶσαι τοῦ σώματος] Sch. ἦσαν εἰς ἰσχύαι τοῦ σώματος. — Æschines ep. 5. ΑΡΧΗ ΔΟΚΕΙ ΜΟΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ἢ ἀπυλλαγὴ τῆς αὐτοῦ πολιτείας. — Verbum καθαρῶσαι sæpius habet Noster. Apoll. I. I. p. 1. καθαρῶσαι. Βράσιως. 34. p. 41. καθαρῶσαι ζῶον βαρῶς. VII. 6. τῷ μὲν καθαρῶσαι γάρων. Sic Lucianus Hist. scrib. c. 6. εἰπωμεν ἄνω φουλίον τῷ ἰσθμῶν συγγραφοῦντι, καὶ ἂν μάλιστα καθαρῶσαι. Plutarchus fr. 5. p. 756. Wytth. διοῦ ἄθλων, ἄχολοι καὶ καθαρῶσαι ἰργῆς καὶ πικρίας ἀπάσης τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν εἶναι συμβῶσαι. Callistratus 13. p. 905. de Medea: εἰκὸς γὰρ ἢ μετὰ τὸν χόλον, καθαρῶσαι τοῦ θυμοῦ, ἐπιστρίφισθαι πρὸς εἰς. Ibi pro χόλον JACOBSIUS exercit. II. p. 60. proponit legendum φῶνι, optime quidem ad rem, sed satis inutiliter, cum χόλον sit probum, et loco aptissimum. Codex 1038 quem inspexi nihil variat. Plenius Plato Phædon. c. II. p. 278. εἰάν ᾗσι μάλιστα καθαρῶσαι ΑΠ' αὐτοῦ (τοῦ σώματος). Confer Budæum coinm. p. 691. et p. 826. — Horatius I. od. 22.

« Integer vitæ, scalarisque purus. »

(P. 22.) Θεοῦ ἂν ἀπαθεί εἶσι, γηγνώσκουσι] Plato in Phædro hanc doctrinam de animis Deorum assecitis fuisse spernit. Synesius hac adtadens Dion. p. 58 C. ὁμοῦ δὲ καὶ ψυχὰς ΟΠΑΔΟΥΣ ΘΕΩΝ. Plato Phileb. p. 93. τὰς (ἰδονὰς) μεθ' ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ σφροισῶν, καὶ δὴ καὶ ζευκῶν ἀρετῆς ἀπάσης, καθάπερ ΘΕΟΥ, ΟΠΑΔΟΙ γηγνώσκονται, αὐτῇ ζευκῶν ἀκολουθεῖν πάντη, ταύτης μὲν. In quibus citandis secutus sum VAN HEUSDENI emendationes spec. p. 109.

(P. 22.) ὑπονομία] Id est *allegorias*. Quo de sensu vide Ruhnkenium ad hæc Timæi p. 200 : οὐκ ἐν ΥΠΟΝΟΙΑΙ· οὐκ ἐν αἰνιγμαῖ, οὐκ ἐν ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ. Plutarchus fragm. t. 5. p. 754. δι' ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΝΟΙΩΝ ἐπιμυθος καὶ μυστηριώδης ΘΕΟΛΟΓΙΑ.— Cæterum in hoc toto loco Wyttenbachius ad Julian. p. 157. imitationem sibi Phædonis Platonici p. 399 E. deprehendisse videtur, quæ si qua est, est certe remotissima.

(P. 22.) ἰλιύθροι ἰώων τι καὶ σώματος] Euripides Heracl. 874. ἰλιύθροι πόνων. Noster Apoll. VI. 13. p. 251. ἰλιύθροι κινδύνων. Icon. I. 26. p. 801. ἰλιύθροι πάντων κινδύνων. etc. etc.

(P. 22.) ὅτι δὴ καὶ μαντικῆς σ. ε.] Plato Phædr. p. 242 C. ὡς δὴ τι, ὃ ἰταῖρι, μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχῆ.— ὅτι δὴ sexentis in locis Philostrati invenias : infra p. 60. ΟΤΕ ΔΗ ἄρῃται. . . p. 68. ΟΤΕ ΔΗ θηρμὸν γίνεται. p. 226. ΟΤΕ ΔΗ καὶ διῖσθαι τοῦ Ἀχιλλείως. Adde p. 194. 214. etc. Alia omitto, citatu inutilia ; si qui tamen plura velint, adeant Abreschium diluc. Thuc. p. 272. 832. et auctar. p. 300. Unum tantum exemplum promere placet e vit. Apoll. IV. c. 18. p. 155. ubi pro ὅτι δὴ restituendum puto ὅτι δὴ. Τοῦτ' ἐστὶ ἰνόμεσις Ἀσκληπιοῦ ἵεκα, ὅτι δὴ ἰνόμεσις αὐτῶν : malim ὅτι δὴ ἰνόμεσις. Olearius vertit : « idque in Æsculapio pii gratiam institutum, nam illum initiarunt. » sensus est : *quando illum initiarunt*. Erunt forte tamen qui ὅτι δὴ defendent, quorum in gratiam monebo ὅτι δὴ legi in A. Aristides t. I. p. 315. ἰδάκου. . . . προλίγειν τριάκοντα ἡμέρας χρῆσθαι, ἐχρῶμεν· καὶ ἤτι δὴ τριακοστὴ τῷ ἐξ ἰξῆκε, καὶ τὸν Ἀσκληπιακὸν αὐθις ἰδάκου ἰλθόντω. . . præfero lectionem codicis 1040. καὶ ΟΤΕ δὴ ἡ τριακοστὴ τῷ ἐξ ΗΚΕ, καὶ τὸν. . . Et vox ἰξῆκε vitiosa esse videtur : nam somnium

vidit non *expirata* trigesima nocte, sed per trigesimam noctem. Rursus p. 342. τότε δὲ καὶ γὰρ τοσούτοι ἀπιπριάμεν, ubi variat codex idem legens ὅτι δὲ.

(P. 24.) καὶ τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβαχίῳ] Sch. χρησμῶδες · μαιτικά. Προσβαχίῳ · ἰμμαιῶς προσφοιτῆ. ἤγουν μαινοῦται πρὸς μάντιαν. — D sine αὐταῖς. — προσβαχίῳ Sophisticæ est venustatis. Icon. II. 17. p. 838. ξυνεξαίρουσι βῶν κύνας ἀνδράσι, ὡς καὶ τὴν ἤχὴ φάναι ΣΥΜΒΑΚΚΕΥΕΙΝ τῇ Σφῆρα. Plato præibat Phædr. p. 234 D. σοὶ εἰπόμεν καὶ ἰπόμενος συνβάκχυσσα μετὰ σοῦ.

(P. 24.) τῶν σπῆδρα βασιυίζονται Ὅμηρον, καὶ διορᾶ αὐτῶ] D sine τῶν. — βασιυίζεῖν hoc metaphorico sensu nostro placuit. In Iconum exordio, βασιυίζεῖντι δὲ τὴν γένεισιν τῆς τέχνης. Apoll. I. 34. p. 42. βασιυίζεῖ δὲ ὅ, τι μίλλοι αἰτήσιιν. II. 30. p. 82. αὐτὸν ἤδη ΔΙΟΡΑΙΝ τὸν γίον καὶ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙΝ πρῶτον μὲν, εἰ μνημονικός. V. 14. p. 199. καταλίπει τῆ ὑγαίνοιτι ἀκροατῆ βασιυίζεῖν αὐτὸν (τὸν λόγον). Plato Euthyd. extr. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασιυίσεως καλῶς γι καὶ ἰῶ. Confer scholia in Platonem Rubnk. pp. 45. 174.

(P. 24.) καὶ, ἀερῶ σὺτῶ] Sic noster in exemplo supra adlato : διορᾶν τὸν γίον, *adolescens intus inspicere* : et Apoll. II. I. 37. p. 89. καὶ μὴν καὶ τὸ μαιτικὸν τὸ ἐκ τῶν ἀειμάτων, ὃ θιέσεται τῶν ἀθροπίων δεκεῖ, ῥῆσι διορᾶ. Demoxenus Athenæi III. c. 60. v. 43.

Τὸ ταῦτα διορᾶν, ἴσθιν ἐνψύχου τέχνης.

pro διορᾶν Plato διιδεῖν dixit in Phædone 6. p. 257. Fisch. λόγος... οὐ ῥάδιος διιδεῖν. Ut et Themistius or. I. p. 2 B. οὗτός ἐστιν ὁ δυνάμενος διιδεῖν τὸν ἀληθινὸν βασιλία : quæ ipsissima iterat or. III. p. 45. C.

(P. 24.) πρὸ Πριάμου καὶ Τροίας] Sch. in B : γρ. πρὸ

Ἰλίου καὶ Τροίας. Sch. in A habet eadem verba sed sine litteris γρ.

(P. 24.) Τὰ μέγιστον πραχθέντα] C τὰ μὲν πρ.

(P. 24.) Ποσειδικὴ μὲν γὰρ ἦν περὶ τοῦ ματιῶα] C sine τι. — Hæc τοῦ εἶμαι cum περὶ constructio Platoni placuit, et inde Sophistis elegantiae Platonice imitatoribus. Plato Phædr. § 91. αἱ δὲ μάξιστα τῶν μουσῶν ΠΕΡΙ τοῦ οὐρανοῦ καὶ λόγους ΟΥΞΑΙ θείους τι καὶ ἀθροπίους. § 97. οὐκ ἄρα μὲν ΠΕΡΙ δικαστήριά τι ΕΣΤΙΝ ἡ ἀντιλογικὴ καὶ ΠΕΡΙ δημιουργίας; ἀλλ' ὡς ἴσκει, ΠΕΡΙ πάντων. ubi vide HEINDORFIUM p. 301.

(P. 24.) καθίσταμένη τι ἄρτι] Sch. κατέστησεν λαμβάνουσα. — Themistius or. III. p. 42 D. ὅσα ΑΡΤΙ ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΗ: τὴν ἀρχὴν τῆς τῆ πάλαι συνεπέριστι. Καθίσταμαι hic positum est pro εἶμι, γίνομαι, quo de sensu vide Budæum comm. ling. gr. p. 482. — Καὶ quod ante καθίσταμένη recte sustulit Olearius, non inveni in codicibus.

(P. 24.) οὐπω ἐβάσκουσα] F οὐπω γράσκουσα. — ἐβάσκουσα comparatione sumpta ab humano corpore. γράσκουσα non absurditate caret, et Baroccium notula εἰς βάσιν ἔκουσα, de qua dubitabat Olearius, utrum ἐscholium esset, an lectionis varietas, nihil aliud est quam contorta quedam vocis ἐβάσκουσα etymologia, a lectore vel scholiasta adscripta margini. Fuit audacior etiam Synesius ad Pæson. p. 310 C. γωμιτρίαις ἔτι τιθεσομένης. De ἐβάσκα vide PIERSONUM ad Mœr. p. 181.

(P. 24.) οἱ δὲ ἄλγαις, ἢ ἐπὶ τὸ γυναικῆς ὑψηροῦ, ἐπιθέσθαι αὐτὸν τῆ ποιήσει λόγουσιν] Sch. in A ἐλάττοσιν, οἱ δ' ἐπὶ τὸ. In B ἐλάττοσιν. Quæ videntur indicare variantem ἐλάττοσιν ἢ ἐπὶ τὸ γ. mox ad ἐπιθέσθαι ἐπιθελίῳ, ἄψασθαι τῆς ὑποθέσεως. — Inter ultimos horum supputatorum esse videtur Dio

Chrys. or. XI. p. 343. αὐτὸς (Ὅμηρος) πρῶτος ΕΠΙΘΕΜΕ-
 ΝΟΣ ὡς τούτων γράφει, ΓΕΝΕΑΙΣ δὲ ΥΨΕΡΟΝ ξυθείς
 ΠΟΛΛΑΙΣ, τῶν εἰδέναι αὐτὰ ἠφαισμίων καὶ τῶν ἐξ ἐκείνων.
 — Quod ad ἐπιθέσθαι adtinet, eundem usum habes apud
 Platonem Gorg. extr. ἐπιθεσάμεθα τοῖς πολιτικοῖς. Plutar-
 chus Dem. 3. ἐπιθέσθαι τοῖς εἰσφασίταις ἀγῶσι. Noster Soph.
 II. 15. p. 500. loco ingeniosissimo : Τύραννος δὲ τραγῳδίαις
 ἐπιθέματος, ἐστρῶ εἰκάσθαι νοσεύντι μὲν, ἰαυτὸν δὲ θραυκίοντι.
 Synesius de Regn. p. 98. ἐπιθέσθαι τῇ μιμήσει. In Dion. p.
 37. D. ἐπιθέσθαι δὲ τῇ νουσιτεῖν ἀνθρώπου. Ep. 57. p. 200 A.
 οὐδὲ φιλόσοφος ἰγνώμην δημόσιος, οὐδὲ διατροσκοπίας ἐπιθέμεν.
 Sic olim edam e codicibus pro διατροσκοπίας.

(P. 24.) μισ' ἰαυτὸν] Ἡ μισ' αὐτόν.

(P. 24.) πᾶλλὰ δὲ Ἑλληνικά τε καὶ Μηδικά] Sch. Μηδικά·
 Περσικά. — Cod. EG πᾶλλὰ τε E. καὶ M. Sed δὲ præstat
 propter μὲν.

(P. 24.) Τὴν τε γούν σφρατίζει τὴν τοῦ Ζ.] Editi habebant
 σφρατίζειν τοῦ Ζ. Sed cum Olearius in Laudiano invenerit
 τὴν, articulum femininum recepi non omisso altero, quod
 in talibus faciendum est. Et sic fecisse video virum cui in
 hac critica arte multum tribuo, CORAYUM apud Heliodo-
 rum IV. 3. p. 138. scribentem : τίτατο δὲ ὁ δρῆμος, μικροῦ
 καὶ ΤΗΝ ΤΩΝ ὀφθαλμῶν κατὰληψις ὑποτίμιων. Cum editiones
 haberent καὶ τὴν ὀφθ., codices καὶ τῶν ὀφθ. utrumque re-
 cepit articulum. Debuisset, ni fallor, vir eruditissimus
 eodem modo tractare Heliodori locum alium v. 8. p.
 185. ubi cum ederetur, τραπίζη γὰρ τοῦ βασιλείως διακοιῖν
 ἱμαρτίαι, codices vero offerrent τραπ. γὰρ τῇ βασιλείως, pos-
 tremam tantum, rejecta altera, lectionem accepit. Ma-
 luissem utramque τῇ τοῦ βασιλείως. Nam Ὁ βασιλείως est
 Persarum Rex κατ' ἰξοχὴν, non Rex in genere : *du Roi*,
 non vero *d'un Roi*.

(P. 24.) φθορὰν τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνα τε καὶ Φαίθοντες] τῶν ignorant ABCDG. Ἐπὶ abest ab E. T₁ ante καὶ inserunt ABCDI et habebant editiones ante Olearium qui tollendum duxerat ex autoritate duorum codicum. Ego a quinque datum revocavi. E. φορὰν ἀνθρώπων. Aristoteles Synesii Calv. p. 85 C. de proverbiiis ait : ὅτι παλαιᾶς εἰσὶ φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΦΘΟΡΑΙΣ ἀπολομένης ἰγκυταλείματα. Sæpe permutantur φορὰ et φθορὰ. Infra, p. 152. ἀπὸ τῆς φορᾶς, ubi codices nonnulli φθορᾶς. Vide DORVILLIUM Char. p. 384. — De Deucalionis diluvio adi quos laudat Sturz ad Hellenicum p. 68.

(P. 24) κλειῖστα ἴθνη ἐν αὐτῇ ἰφθάρῃ] Sch. A γρ. ἴτη. D in textu ἴτη : et sic H, in quo superscribitur ἴθνη. I κλειῖστοι ἐν αὐτῇ ἰφθάρῃσιν, quam lectionem forte habuit codex Laudianus e quo tantum κλειῖστοι notavit Olearius ; sed inde fere sequitur fuisse quoque ἰφθάρῃσιν. Pro διφθάρῃ edidi cum BCDEFGH et Olearianis duobus ἰφθάρῃ. Tali consensu codicum eo ductus sum ut veram hanc esse scripturam putarem, quam sedulior quis mutaverit, ut vitaret vocalium concursum.

(P. 24.) Κίρας Ἀμαλθείας ἐμπλήσις] Noster Soph. I. 7. p. 487. de Dione : Ἀμαλθείας γὰρ κίρας ἦν, τὸ τοῦ λόγου. Sic distinguendum puto a sequentibus, et vertendum τὸ τοῦ λόγου, ut est in proverbio : quæ mens fuit ΓΑΤΑΚΕΡΙ, et favet codex A optimus. Confer ERASMUM adag. I. 6. 2. Clericum ad Philemon. p. 322. interpretes ad LUCIAN. t. VII. p. 510. — Fuit et poculi genus vocatum Ἀμαλθείας κίρας. cf. Athenæum XI. 25.

Hinc Olearius, finito quod vocavit Heroïcorum proœmio, caput primum ordiebatur, cui titulum fecit,
de

de Heroum statura. Hanc distinctionem tollendam omnino duxi, quam codices non agnoscebant.

(P. 24.) *τοσαῦτα ἰδόντες τοῦ ἱταίρου*] Non sentio cum Oleario, qui τοῦ ἱταίρου de Phœnice intelligebat. Refero ad Protesilaum Vinitoris ἱταῖρον. Jam supra p. 14. Phœnix de Protesilao dixerat: ἰγρηγορέτας οὕτως ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ. Phœnix nondum Vinitoris poterat esse ἱταῖρος.—H. ἰτίρου, synchysi solemni, cujus aliud exemplum infra p. 118. legetur. Vide Fischerum ad Platonem Phæd. p. 256. et Sophist. p. 4. Sluiterum lect. Andocid. p. 107. SCHWEIGHÆUSERUM ad Athen. XIII. p. 50. et 60.—I et Laudanius ἰκάντες. Sed nihil mutandum, cum ἰδόντες sit in pluribus codicibus, optimumque sensum habeat.

(P. 24.) *Νῆ Δί', ἡ ἀδικεῖν ἂν φιλόσοφος*] ἌΑ, addidi, postulante, ut visum est, linguae ratione et usu Philostrateo. Infra p. 60. *Μάρωνι δὲ τὸν Εὐάστου ΑΔΙΚΟΙΗΣ ΑΝ.* Vit. Apoll. III. 16. extr. *ΝΗ ΔΙ', ἴσων, ΑΔΙΚΟΙΗΣ ΑΝ τὸν Καύκασον.* Gregorius Naz. t. I. p. 294 B. *ἡ δὲ καὶ κἀνταῦθα παρὰ τῆς Χάριτος ἀπῆντασι Δαῦμα, σφόδρα ΑΝ ΑΔΙΚΟΙΗΝ τὴν Χάριν, εἰ σιωπῇ περιέλθοιμι.* Alia sunt apud Nostrium exempla τοῦ ἀδικεῖν sic positi. Supra p. 16. *καὶ ἴσως ἀδικῶ τὴν ἐν σοὶ σοφίαν.* p. 60. *ἡ ἀδικήσις γὰρ ἀπιστῶν, ξίσι, τὸν Ἀμφιάριον.* Plato Charm. t. V. p. 112. *καὶ τοῦτομά μιν σὺ ἀπρίβοῖς;—Εἰ μὴ ἀδικῶ γὰρ, ἴφθ.* Idem Menex. t. V. p. 278. *ἡ καὶ μηχανοποιήσις ἂν ἡ ἔλιγιν Ἀσπασία;—εἰ μὴ ἀδικῶ γὰρ.* Ex his patet hoc verbum ex iis fuisse quibus propriis et peculiaribus utitur vel potius abutitur in urbanis formulis politionis vitæ commercium. Doctissimus non nemo hic ad ἡ offendebat, et sublatum volebat, ut esset *τὴ Δί' ἀδικεῖν*, quemadmodum in citato Apoll. vit. loco. Sed non sic sentio. Ad *τὴ Δί'* Scholiastes optime

adnotat, ὑγιῶς ἀπαγγελῶ, et ἔ τunc erit quasi ἄλλως. ἐν Δί', ὑγιῶς ἀπαγγελῶ, ἄλλως γὰρ ἀδικεῖν ἄν. Ἡ sic pro *alio-*
quid est apud Platonem Phædr. p. 249 E. πῶσα μὲν ἀν-
 θρώπου ψυχὴ φύσει τιθίσεται τῷ ὄντι, Ἡ οὐκ ἀν ἔλθιν εἰς τὰς
 τὸ ζῶον.

(P. 24.) μητέρα ἀρετῆς ὀνομάζω εἶθιν] Malui in fine
 sententiæ scribere cum BE εἶθιν, quam cum editis εἶθε,
 ut jam me fecisse supra notabam p. 280. Vide HERMAN-
 NUM de emend. gr. gr. p. 23. Nihil tamen in talibus libens
 mutarem, deficiente codicum auctoritate. — Ad locutio-
 nem illustrandam conferam Synesium ep. 115. de Hip-
 pocrate: τὴν ἰσθμῶν ἴφθι ὑγίης εἶναι μητέρα: Gregorium Naz.
 OR. III. p. 62 B. ἀμαρτία μὲν γὰρ ταπεινώσκει μὲταρ, ἰσθίρο-
 φῆς δὲ ταπεινώσκει: Hesychium, μητρὸς μεθύσκει τῆς ἀρετῆλον:
 si tamen admitti potest hæc ΤΟΥΡΠΗ t. 4. p. 98. emendatio;
 quod non ita facile crediderim. Horatius I. Sat. 3. 97.

« mores sensusque repugnant

» Atque ipsa utilitas. Justi prope mater et Æqui. »

(P. 26.) Δουῶ μοι] Sch. νομίζω. — Confer not. p. 330.

(P. 26.) καταρχὰς τῶν λόγων] Respicitur locus p. 10.
 ubi Phœnix: ἀποστῆ, ἐν τῇ Ἀθηνῶν.

(P. 26.) ἀπίστως διακίεσθαι] Editi non habent κίεσθαι,
 ut dixit Olearius, qui e suis codicibus διακίεσθαι resti-
 tuisse se profitetur. Venetæ quas Olearius non inspexit,
 mihi obtulerunt διακίεσθαι. Morelliana una vitio typogra-
 phico κίεσθαι. Sæpissime Morelli σφάλματι in alios edi-
 tores transfert Olearius. Et codices διακίεσθαι.

(P. 26.) τὸ δὲ αἴτιον, οὐδὲν πω. . .] Infra, p. 50. ΤΟ ΔΕ
 ΑΙΤΙΟΝ· φησὶ αὐτοῦς. . . . Plato Phædr. p. 229 E. ΤΟ ΔΕ
 ΑΙΤΙΟΝ, ἃ φέλι, τούτων, τὰ δὲ· οὐ δύναμαι. . . . Themistius

OR. I. p. 8 B. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ ἀφ' οὗ κεν ἀποβῆναι τὴν διάνοιαν.
 p. 14. D. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ, ὅτι. . . OR. III. p. 48 B. ΑΙΤΙΟΝ
 ΔΕ, ὅτι. . . OR. V. p. 66 D. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ, ὅτι. . . Heliodorus
 VI. 5. p. 231. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ, πικρὴ καὶ ἰσοτούς. ubi
 CORAYUS proponit πικρὴ καὶ ἰσοτούς: quasi conjunctio-
 nem γὰρ cum αἴτιον, τεκμήριον, usus vulgatioꝛ requireret.
 Aberit optime; et tria quidem superiorum exemplorum
 sine conjunctione scripta sunt. Nec aliter τεκμήριον strui-
 tur. Thucydides II. 50. τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ἰσότητων
 ἐπιλείψεις.

(P. 26.) τὸν δὲ ποιητὴς ἰσαίρει] Sch. ἀναπιπίθει. — Timæus
 lexic. post emendationem editoris: Ἐπιπίθει ἀναπιπίθει.
 Scholiastes Sophoclis ad hæc v. 1328. CEd. Tyr. — τίς
 σ' ἰσῆρι δαιμόνιον; adnotavit: ἰσῆρι, ἕρπον ἰπίσι. Noster
 vit. Apoll. VI. 40. οἱ μὲν ΠΟΙΗΤΑΙ, ἴφη, ΕΠΑΙΡΟΥΣΙ, τοὺς
 Ἀγχιλοὺς καὶ τοὺς Πηλείας θιαῖν ξυζυγῆσαι ἰσώντες, ubi A
 συμμιγῆσαι pro ξυζυγῆσαι. v. 37. καταψευδόμενοι γὰρ τοῦ Διὸς
 πολλὰ καὶ ἀνόητα, ἡμᾶς ἰσαίρουσι. Sophist. I. 19. p. 512. αἱ
 γὰρ ὑπαρξίαι τὰ τι ἄλλα τοὺς ἀνθρώπους ἰσαίρουσι, καὶ τὸ μη-
 κίτι καρτερεῖν, ἀ, πρὶν εὖ πράττειν, ἀνθρώπων λογισμῶ ἰκαρτέ-
 ρουν: quæ sententia huic Aristænetæ (I. ep. 15.) prorsus
 contraria est: αἱ γὰρ ὑπαρξίαι δεῖ καὶ τὰς ὀργὰς ὑφαρπάζειν,
 καὶ τοῖς εὐτυχήμασι τὰ ἐγκλήματα διαλύειν. Icon. I. 28. p.
 805. καὶ γὰρ οἷς θρατήρ ἔρρωται καὶ ὑπὸ τοῦ ἴσπου ἰσῆκται.
 Malim cum codice A ἰσῆρται. Vit. Apoll. IV. 38. p. 178.
 ubi loquitur Philosophus de Tyrannide quam inaudita
 cuidam belluæ comparat, ante alias omnes immaniori:
 λίωτις μὲν καὶ περδάλις ἰσῆσι κυλακτιόμενοι ἡμῶντις καὶ
 μειωβάλλουσι τοῦ ἕθους· τοῦτι δὲ, ὑπὸ τῶν καταψυχόντων ἰσαί-
 ρέμενοι, ἀγριώτερον αὐτοῦ γίσεται. Scripsi pro καταψυχόντων
 cum PIERSONO veris. p. 132. καταψυχόντων quodd' proprius
 ad vocem depravatam accedit; quam Olearii καταψόντων,

probum tamen ipsum et usui Philostratico minime repugnans. Nam hoc verbum habet Apoll. I. 13. p. 15. II. II. p. 59. III. 39. v. 42. p. 216. VII. 30. p. 309. JACOBUS quoque epist. ad Schneid. emendat *κατωψηχώντων*.— de *ἰσαίρειν* vide RUHNKENIUM Tim. p. 119.

(P. 26.) *χαρίεντα μὲν κατὰ μυθολογίαν*] Sch. *χάριν παρέχοντα κατὰ τὴν πλασματὴν διήγησιν τοῦ λόγου.*

(P. 26.) *τῇ γὰρ θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν*] BE et Olearii unus *γὰρ* omittunt.— *Θεωροῦν τι πρὸς τι*, est aliquid cum alia re comparare, et proprie, inspicere aliquid, posita ad latus alia re cum qua confertur. Alibi sic locutus est. Apoll. III. 35. p. 127. *τοῦτο ἡγάμηθα καὶ περὶ τόνδε τῶν κόσμων εἶναι, ΘΕΩΡΟΥΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΣ τὸ τῆς κοσμιότητος σχῆμα. Ἐτ 37. εἰ μὲν ΠΡΟΣ τὴν θάλατταν, ἴφθ, ἢ γὰρ ΕΞΕΤΑΖΟΙΤΟ, μίξων ἴσται. . . εἰ δὲ ΠΡΟΣ πᾶσαν τὴν ἄγρην οὕτως ΘΕΩΡΟΙΤΟ, ἕτιω τὴν γὰρ ἀποφαινόμεθα ἄν.*

(P. 26.) *καὶ μειρακίῳ ἴτι*] Schol. *ἐν τῇ ἡλικίᾳ τοῦ μειρακίου ἄν.*— Hanc formulam in *μειρακίῳ* frequentavit Philostratus. Vide vit. Apoll. I. p. 16; III. II; v. 29; Soph. I. 20. et infra Her. p. 42. Eodem loquendi modo dixit vit. Apoll. I. II. p. 13 : *ἐν ἰφῆθῳ ἴτι*. Huc etiam referendæ non absimiles formæ, *ἐν μειρακίῳ* Soph. I. 22. § 3. *ἐν παιδῶν* ibid. II. 3. *ἐν παισὶ* ibid. c. 4. § 2. etc. etc. Confer GATAKERUM ad Anton. I. § 6.

(P. 26.) *κατωμυθολόγημι μὲν ἢ τίτθῃ, χαρίεντος αὐτὰ ἰσφύδουσα, καὶ τοὶ καὶ κλάουσα ἐπ' ἰνίοις αὐτῶν*] Sch. *μυθικοὺς λόγους ἔλιγι πρὸς ἐμὲ, ἠδῆως λίγουσα.*— CGH et editi ante Olearium *καὶ τοὶ καὶ*. Olearius e Barocciano scripsit *καὶ τοὶ καὶ*, quod inveni et in meis nonnullis, eleganter quidem, et cum specie veritatis; nam Heliodorus I. 29. p. 45. *καὶ τοὶ καὶ ἰσφιδεύουσα*. Et volebam ipse recipere, sed

cum nescio que casu καὶ τοι καὶ in meo textu remanserit, qui delere nolent, hac utantur vindicatione. Καὶ τοι καὶ erit *et sane etiam*, cujus formulæ usum aperuit Hoogeveen doctr. part. p. 616. Synesius Dio. p. 58 D. καὶ τοι καὶ τοῦτο μίζον ἢ καὶ ἴσων ἦντο. *Et sane quidem hoc majus credebatur quam pro virium modulo.* Catast. p. 299 B. καὶ τοι καὶ τὸ δακρύον ἴσων ἐπίλωσιν. *Et profecto vel ipsæ lacrymæ quosdam defecerunt.* Pro ἐπίλωσιν codex 1038 habet ἐξίλωσιν.— Sed fateor hic καὶ τοι καὶ elegantius esse videri.— Ad sententiam conferri potest Maximus Tyr. diss. x. 3. καθάπερ ΑΙ ΤΙΤΘΑΙ τοῦς πῦδας διὰ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ βουκολοῦσι: et præsertim Noster Icon. I. 15. p. 785. ὅτι τὴν Ἀριάδην ὁ Θησεύς... κατέλωσιν ἐν Δίῃ τῇ νήσῳ καθύδουσαν, τάχα πυρκαϊῆς καὶ ΘΙΤΘΗΣ ΑΚΗΚΟΑΣ· σφαιρὰ γὰρ ἐκείνη τὰ τοιαῦτα, καὶ ΔΑΚΡΥΟΥΣΙΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΙΣ, ὅταν ἰθίλωσιν. Pro ἀκήκοας, Α διακήκοας. Composita per δα et simplicia nonnunquam confusa sunt. Supra p. 337. διαθρύψισται et θρύψισται: p. 344. ἰφθάρη et διεφθάρη. Vit. Apoll. I. 31. p. 39. ἐπέλωσιν θύειν, ubi Α διεκίλωσιν θ. Aristides t. I. p. 329. διεσώθησιν μοι θ' ἡμῶν. Codex 1040 μοι θ' ἡμῶν ἐσώθησιν.

(P. 26.) χρῆται.] Sch. πρίων εἶναι.

(P. 26.) τὸ δὲ τοῦ Πρ.] Sch. διήγημα.

(P. 26.) ὅς γε καὶ σοῦ τήμιρον ἀκούων.] Sch. ὅτι ἐν τῷ θαλασσοποικίῳ. — In γεposito post ὅς et ὅσσις atticismi quædam est elegantia, de qua Porsonus egit præf. Hec. p. xlvij.

(P. 26.) ἀρχὴ τοῦ λόγου μοι γιγίσθω.] Scripsi cum Aldo et Junta γιγίσθω pro aliorum γιγίσθω. Oleariani duo omittunt μοι γ. ABE γιγίσθω et sic H qui non habet μοι. CI α. τ. λ. σοι φαίσιθω.

(P. 28.) Ἐπιιδὼν δὲ τούτου ἰκανῶς ἔχης.] Scripsi ἐπιιδὼν pro Olearii ἐπιιδῶ, cum aliis editionibus et codicibus.

Formula *ικανῶς ἔχειν* non semel apud nostrum legitur. Vit. Apoll. II. c. 27. fin. *ἰπὶ δὲ ἱκανῶς ἔχει.* c. 28. p. 80. *ἰπιδὸν δὲ ἱκανῶς ἔχουσι*: sic pro *ἰπιδὸν* scribo. Philostratus Junior Icon. præf. p. 862. *τούτων δὲ ἱκανῶς ἔχων.* Et c. 10. p. 881. *ἱκανῶς ἔχεις τῶν ἰσχυροτάτων.* Præverat Plato Alcib. I. 25. p. 110. Nürnberg. *μὰ Δία, ἀλλὰ ἱκανῶς μοι δοκίῃ ἔχειν.* Phædon. c. 15. *ἱκανῶς οὖν, ἔφη, ἔχομεν τούτου, ὅτι. . .*

(P. 28.) *ἀπιστεῖ*] Sch. *ὡς ὑπερχημῖνοι.*

(P. 28.) *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ἀπιστήσις*] A *οὐδὲν*, sed *ε* est a correctore, et bene quidem. B *οὐδὲν* a prima manu. CI *οὐδὲν*, ut Oleariani duo, in quorum altero *γὰρ*, non *δέ*. Sed *οὐδὲν* omnino probum est. *Ἀπιστεῖν* dativum postulat. Sic *μοχ*: *οὐ μάλιστα ἀπιστεῖν ἔοικα τοῖς τοιοῦτοις.* p. 36. *τὸ δὲ ἀπιστεῖν τοῖς τοιοῦτοις.* Suidas: *ἀπιστεῖν · δοτικῆ.* BASTIUS amicus doctissimus mecum communicavit locum lexici inediti San Germanensis *περὶ συντάξεως*, sic conceptum: *Ἀπιστεῖν · δοτικῆ. Ἐκ τοῦ κατὰ Τιμοκράτους · ἴδαξέ γὰρ τῆ πελοπίδα ΑΠΙΣΤΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ.*

(P. 28.) *Ἄκουε δὲ*] Particula *δὲ* cum imperativo juncta vim obsecrandi peculiarem præ se fert. Vide Grævium lect. Hes. c. 1. Passim obvia *φίρι δὲ, ἰπὶ δὲ*, et alia similia. De hoc ipso *ἄκουε δὲ* confer scholia in Platonem RYHNK. p. 200. Formulam invenies apud Platonem Phædr. p. 230 E. Sophoclem El. 947. Callimachum fr. 93. Nostrum Icon. II. 5. p. 816. etc. etc.

(P. 28.) *διαφθαρῆναι μὲν ποιεῖ τὸ σῆμα*] Sch. *διασχισθῆναι.*— Nicolinus et Morellus male *τὸ σῆμα*. Veram lætionem ex Aldo et codicibus apte revocavit Olearius. *Σῆμα* et *σῆμα* non semel fuerunt permutata. Corrigendus inde est nostri locus Soph. I. 17. p. 503. sic ab Oleario editus, e codice, non satis recte tamen. *Ἡ δὲ σιρῆν· ἢ ἰφισθηκῶν τῆ Ἰσοκράτους τοῦ σιφιστοῦ ΣΩΜΑΤΙ.* Ante legebatur *σῆματι*.

permutatione quidem non rara; vide VILLOISONUM ad Long. p. 104: sed Siren sepulchro non *cadaveri* Isocratidis, ut vertit Olearius, imposita fuit: Morellius optime conjectabat *σῆματι*, quod inveni in A, qui in textu habet pravum *σλόματι*, et ad marginem γρ. *σῆματι*. Non uno in loco *σῆμα* sic usurpat noster. Infra p. 38. *περὶ τὸ σῆμα ἴσθηται*, ubi codices duo scribunt *σῶμα*. Soph. I. 22. § 5. *Διονυσίου δὲ σῆμα*. 25. p. 543. *κείμενόν τι ἐν τῷ σῆματι*. II. 4. p. 569. *ἐπὶ τῷ τοῦ Δίος σῆματι*. Vit. Apoll. v. 5. p. 190. *τοῦ σῆματος ὃ ἐπὶ Γηρυόνη ἴσθηται*.

(P. 28.) *κατὰ ἰνδικαῶν ἀνθρώπων*] Sch. *ἀναλογεῦντα, ἀρμύζοντα ἀνθρώπων ἰνδικαῶν*.

(P. 28.) *Ἀθηναίων βασιλία περιστέλλαι αὐτὰ*] Sch. *κρύψαι, καλύψαι κοσμίως*.—*VOX περιστέλλαι* de cadaveribus aut ossibus funebri ritu componendis et pollingendis propria est. Exempla sunt frequentissima: confer quæ notavit *Jodrell illustr. on Alcestis p. 215*.

(P. 28.) *τὰς γυνὴ τάφον περιμερόσαι*] Sch. *κύκλω περιεῖναι*.—Baroccianus *ἀρμόσαι*.—«Quæ hic Philostratus de Ajacis tumulo ab Hadriano Augusto restituto adserit, egregie illustrantur ex clarissimi perigrinatoris observatione» DE CHOISEUL GOUFFIER. Hic nempe ichnographiam tumuli Æantei delineandam curavit, quæ omnino respondet sepulchrorum quorundam Romanorum structure: immo eadem pene est cum ichnographia sepulchri Romani ad Viam Appiam, quod, apud antiquæ topographiæ Romanæ scriptores, sepulchrum gentis Cornelie Scipionum nuper audiebat. Hoc delineatum videre est inter sepulchra Bellorii tab. XXVIII. (in *Antiq. Græc. Thes. Gronov. vol. XII.*)» VISCONTI.

(P. 28.) ἴσιν ἂ καὶ προσκυζάμενον πῶν ἰσίων, καὶ φιλόσωντα] Sch. προσκί. περιπλακίοντα. — Nempe præ veneratione et affectu. Hecubam apud Ovidium, Met. XIII. 424, præ dolore, natorum

« Prensantem tumulos atque *ossibus oscula danie*m
» Dulichiae traxere manus. »

De προσκύοντα confer HEMSTERHUSIUM ad Lucian. D. M. 20. § 2. Eodem sensu et in re eadem περιπύοντα adhibuit Noster Icon. II. 25. τὰ μὲν δὲ δάκρυα τὰ ἐπ' αὐτοῖς (τοῖς τοῦ Ἀδμήτου λιψάνοις), καὶ εἰ δὲ ΤΙ ΠΕΡΙΠΥΤΥΣΑΤΟ ΑΥΤΩΝ (ἰ' Ἡρακλῆς). Codex Olearianus dabat αὐτῶν pro αὐτῶν, quod et ipse inveni in Parisino 1760, et forte potest non improbari; sed αὐτῶν præstare videtur. τὰ δάκρυα et περιπύοντα juncta mihi in mentem revocant versum 418 Andromachæ, cujus forte quoque Philostratus meminerat :

ΔΑΚΡΥΑ τὴ λιψῶν καὶ ΠΕΡΙΠΥΤΥΣΣΩΝ χείρας.

(P. 28.) Οὐ μάλιστα ἀπιστεῖν ἴσικα] Sch. δὸκῶ. — Vide p. 33a

(P. 28.) πῶππου μὲν τοὶ ἀκηκοῖναι φῆς, καὶ ἴσως μητρὸς ἢ θήτης] ABDFGI μὲν τι ut primæ editiones. Cæteri μὲν τοὶ quod recepi post Olearium, qui jam invenerat in Barocciano. — Seyboldus vertit quasi legisset καὶ ὄντως ἴσως μητρὸς. Locus non eget emendatione sed interpretatione. *Dicis*, ait Phœnix, *te ab avo audivisse, sed avum nominas, ut narrationi majorem concilies autoritatem: verius forsitan audisti a matre vel nutrice.* Hanc esse credo verborum mentem.

(P. 28.) σταντοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδὲν] Potest in subaudi, expressum Sophocli El. 344.

..... καὶ οὐδὲν ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ λέγεις.

(P. 28.)

(P. 28.) *δέξιν ἄν*] Sch. *διηγούμενη διηγήματα*.—Addidi *ἀν* quod linguae ratio postulare videbatur. Infra p. 142. ΔΙΗΞΕΙΝ ἈΝ τῷ Ἀσκληπιοῦ. Soph. II. I. p. 556. *πυλὰ τοιαῦτα πρὸ ἱμασσοῦ ΔΙΗΞΕΙΝ ἈΝ*.

(P. 28.) *ἰπλάτηχον ἰν Νεμίῃ*] Editiones ante Olearium *Νεμαίῃ*, ut ACI. In aliis codd. et in Olearianis est *Νεμίῃ*. Olearius sua autoritate *Τηγίῃ* edidit, ut historicis pareret. Sed non agitur de eo quod Philostratus scribere potuerit aut debuerit, verum de eo quod scripsit, praesertim cum in re fabulosa, non sit improbabilis narrationum discrepantia. Revocavi igitur veterem lectionem, ita tamen ut sumerem *Νεμίῃ*, quae constans est hujus nominis orthographia apud Stephanum, Suidam, Apollodorum. Et Statius Th. I. 355. « Jam Nemea. »

(P. 28.) *καὶ τὸν ἰν τῷ χαλαρῷ*] Sch. *νεκρῶν*.

(P. 28.) *κατοράμενος μὲν*] *Μέν* abest ab E.

(P. 28.) *διασχούσης*] Sch. *διασχιθείσης*.—Morellus nescio unde ceperit suum *διασχιούσης*. Aldus *διασχούσης*, et sic manuscripti. Vitio typothetico *διασχύσης* Junta et Nicolinus ediderunt, quod cumulatit Morellus ad marginem notans varietatem *διασχύσης*.

(P. 30.) *ἰθῆνισιν*] Sch. *μισθιστὸς ἰθῆνιστο*.

(P. 30.) *δέξαι*] Sch. *νομισθῆναι*.

(P. 30.) *Εἰ δὲ ταῦτ' αὐτὸν εἰς ἀπιστεῖσθαι*] Sch. *εἰς ἔργον δεικνύει*.—ABCDFHI habent *ταῦτα εἰς ἀπιστεῖσθαι*; EG et Oleariani *ταῦτα εἰς τ' ἀπιστεῖσθαι*. Quae postrema lectio mihi probabilissima videtur.

(P. 30.) *τοῖς γὰρ ἐφ' ἡμῶν*] Sch. *οὐκ ἐπὶ τῶν χρώων ἡμῶν*.—CI *ἐφ' ἡμῶν*, ut editi ante Olearium qui optime e suis

codicibus ἰφ' ἡμῶν restituit. In A. *on* est e correctione. Eadem variatio occurrit apud Theocritum Id. VII. 86.

Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἰαγρήμιος ὄφιλις ἤμεν!

Codices quidam ἰπ' ἡμῶν habent, sed VALCKENARIUS ἰπ' ἡμῶν in genitivo tuetur, et exempla hujus locutionis affert. Addam Isocratis unum ex Helenæ encomio p. 415. ὅσα μὲν γὰρ ἰφ' ἡμῶν γίγονται. Infra Heroic. p. 36. ἰπὶ τοῦ Ἡρακλείου: ubi bene Scholiastes de ætate Herculis intellexit. Hesychius: ἰφ' ἡμῶν ἑν τοῖς χρόνοις ἡμῶν. Hinc quis non videt apud Synesium ep. 141. p. 278 D. pro τῶν ἰφ' ἡμῶν μέσος, satius esse legere cum codice Parisino 1038. τῶν ἰφ' ἡμῶν μέσος. Vide et Facium ad Paus. t. I. p. 341.

(P. 30.) Ἀρυάδην] D Εὐρυάδην. Baroccianus Ἀρυάδην.

(P. 30.) ἐν προβολῇ τοῦ ἀκρωτηρίου] Sch. ἀρχῆ. — προβολή, ait Budæus Comm. ling. gr. p. 456. « est projectura et » protectum, et pars prominens vel tecti vel suggrundæ » vel rei cujuscunque. »

(P. 30.) σῶμα ἀνίδειξι] Vit. Apoll. II. 39. p. 91. χρόνῳ δὲ ὄσπερος Η ΓΗ ΡΑΓΕΙΣΑ χρυσῷ τινὰ ΑΝΕΔΕΙΞΕ θάκησ.

(P. 30.) καὶ τὸ Αἰολικὸν ὄσπερος] Olearius ex Laudiano edidit Ἑλληνικῶν. Sed editiones habebant Αἰολικῶν, ut ACFHL BDEG et Olearianus unus Αἰτωλικῶν. A variantem exhibet γρ. Αἰτωλικῶν: I. γρ. Ἑλληνικῶν. Probabilitate Αἰτωλικῶν destituitur; nam Ætolia longius est ab Hellesponto remota, quam ut Ætoli omnes ad Sigeum in Asiæ littore venire potuerint et voluerint. Αἰολικῶν vero videtur similius, quum Æolis non sit procul a Troade. Idcirco servavi. Non tamen prorsus fuisset improbandum Ἑλληνικῶν, si validioribus niteretur autoritatibus, quam Laudiani,

et mei I varietate. Noster Soph. II. 3. p. 567. τὸ Ἑλληνικόν
dixit de Græcis *Pergamensibus* : εὐδοκίμοῦντι δὲ αὐτῶν
κατὰ τὸ Πέργαμον, κἀξηρημένῳ ΠΑΝ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ. Sed
ibi obiter notandum est codicem Olearianum habere πᾶν
τὸ ἐκεῖν Ἑλληνικόν, quod et in meo A e correctione legitur.
Et certe hoc additamentum non incommodum est, nec
stylo Philostratego repugnat. Sic enim infra p. 60. ὄσους
Θεσσαλίαν οἰκοῦσι, καὶ γὰρ τὸ ΕΚΕΙΝῃ ἱερὸν : ubi vide quæ
notata sunt. Soph. I. I. Αἴγυπτος ἢ Αἰθιοπία τι ἀρῖζει, καὶ
τῶν ΕΚΕΙΝῃ τοῦ ἄν εἰ Γυμνοί. 16. p. 501. ὑπὸ Θεσσαλίας καὶ
τῆς ΕΚΕΙΝῃ ἀμιλλὰς περιφθόρῃαι αὐτῶν. Vit. Apollon.
II. 18. p. 69. πῶς δ' ἂν τὴν χλῖνα χορηγῶν τοῖς ΕΚΕΙΝῃ πυ-
τάρμοις γίνεσθαι: A. sic, non γίνεσθαι, ut editur. I. 24. p. 30.
ὑπερβῆρες δὲ ἀσφάλῃ ἢ χλῖνα, καὶ περὰ ἐμφυτιῦσαι ἑραχ-
διώτατοι γὰρ οἱ ἐκείνοι ἄνθρωποι. A habet τι pro γι et
ΕΚΕΙΝῃ pro ἐκείνοι, utraque varietate recipienda. Cum
in his subaudiatur EN ἐκεῖν τῆς ΧΩΡΑς, non minus apte
ἐκεῖν jungetur cum Πέργαμον, quam cum Θεσσαλίαν et
aliorum exemplorum femininis nominibus. — Ut ad rem
redeam, τὸ Αἰολικὸν ἄσπις eodem modo dicitur, ac p.
22. πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ πιντός. p. 86. καλλίστῳ τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ: p. 90. τὸ Ἑλληνικόν: p. 106. πρῆστυτατοι τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ: p. 126. ἀπὸ βίβριμμένοι τοῦ Ἑλληνικοῦ: p. 128. τὸ ἄλλο
ΣΥΜΠΑΝ ΑἰΟΛΙΚΟΝ: vit Apoll. VII. p. 359. φήμης: . . .
κατὰ τὴν χλῖνα τὸ Ἑλληνικόν. Icon. II. 6. p. 818. τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ κερκιστήναι.

(P. 30.) δηλοῦντες αὐτὸν τοῦ χρησμοῦ] Editiones habe-
bant χρέου. Olearius e Laudiano suo scripsit χρησμοῦ: In
A χρέου legitur e correctione, cum variante interlineari,
χρησμοῦ. B in textu χρέου, et vice scholii, χρησμοῦ. C et
I in textu χρησμοῦ. D χρέου et inter lineas χρησμοῦ, E sic,
nisi quod τοὺς χρησμοὺς male habet. FG χρέου, sine va-

riatione. Η χρίσιν et χρυσμοῦ. Χρυσμοῦ unico verum esse videbatur.

(P. 30.) *πρὶς τι τοῦ μεγάλους*] A E sine τοῦ.

(P. 30.) *πρὶς τι τῶν λιγομένων ὄφρων ξυμπιφυκίνας τοῖς Γίγασιν*] Aristides t. I. p. II. πρὸς οὓς τοῦς ἐκείνων (τῶν Γεγάτων) ΟΦΕΙΣ ΣΥΜΦΥΤΟΥΣ...

(P. 30.) *οὗς ὑπεγράφουσι οἱ ζωγράφοι τῇ Ἐγκελάδῃ*] Oleario parvi e codicibus *ἰσῆ* tollenti ante *ζωγράφοι*. — Gigantes vide serpentiformes ab inguine apud WINKELMANNUM *Monim. ined.* IX. et in Dactyliotheca Zannetti XXXIII. — « Antiquæ artis reliquæ Gigantes angui- » pedes sistunt. Videndus typus marmoreus quem edidi » Musæi Pio-Clementini vol. IV. tab. X. Gemma Dios- » coridea inter cimelia Ducis Aurelianensis similem » Gigantis imaginem insculptam habet; cujus sculpturæ » antiquæ imitationes in aliis Dactyliotheccis adhuc ex- » stant. Denique Enceladum ipsum, de quo Philostratus, » anguipedem cernere licet in parvo signo marmoreo » Musæi Neapolionei, ubi victus Terrigena ad Minervæ » pedes effictus conspicitur. *Musées Napoléon, par M. Piroti* t. I. pl. XII. » VISCONTI.

(P. 32.) *ξυμβεβλημένοι θηρίοις*] Sch. *ξυνηρμοσμένοι*.

(P. 32.) *πήχεις ἰπιῆχει*] *ἰπιῆχει* eodem sensu frequentavit Philostratus: *Infra* p. 244. *ἰπιῆχει δὲ στάδια μῆκος μὲν τριάκοντα*: vit. Apoll. II. 2. p. 50. *τοσοῦτοι γὰρ ἰπιῆχει μέτροι τῆς γῆς ὁ ἀγκυλὸν τοῦ Καυκάσου*: V. C. I. *ἀγκυλὸν στάδιον ἐξήκοντα πορθμὸν ἰπιῆχουσι*, et in eodem capite extremo quaere aliud exemplum: VI. initio, *Αἰθιοπία δὲ τῆς μὲν ὑπὸ ἄλφειας ἰπιῆχει τὸ ἰσπῆριον κίρας*: VIII. C. 23. *ἰπιῆχει τὸν οὐρανὸν διασημῆα τοιαύτη*: *Icon.* II. 19. p. 843. ὁ Φλιγύσιος δὲ πῆχτι ἦδη, καὶ ὁπῶσον μὲν ἰπιῆχει τῆς γῆς, πηχτὴς ἰριῖ.

(P. 32.) *σφραγίς*] In A *σφραγίς* est inter lineas quasi scholium. Eandem lectionem e duobus suis enotavit Olearius. Confer Fischerum ad Phœd. p. 461.

(P. 32.) *πρὸς τὴν ἑπιπέδου*] BE et Olearianus, *πρὸς τὴν ἑπιπέδου*. A π. τὴν ἑπιπέδου sic: lectio superscripta recentior est.

(P. 32.) *τοὺς δὲ πόδας ξυμπαλοῦμαι τῷ ἀκροατήρῳ*] Vocem non facile obviam *ξυμπαλοῦμαι* habet Philostratus vit. Apoll. III. c. 20. de Ægypto antiquâ, *αὐτὴ καὶ τὰς σπηλαίας τοῦ Νείλου περιχομένη, καὶ ταῖς ἰκθυοῖς ξυμπαλοῦσασα*: et Icon. II. c. 18. p. 841. de Galatea, *ἡ περὶ δὲ καὶ ἡ συμπαλοῦσασα αὐτῷ χάρις ἐφ' ἄλλοις, ἢ πικρῇ γέγραπται*. Themistius or. III. p. 47 A. *ἀπάντων ἀνθρώπων οἰομένῳ τῷ εἶναι πατρὶ συμπαλοῦσιν τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμοσίαν*.

(P. 32.) *παράλλασιν ἀνθρώπου*] Sch. *παράλλασιν* est. — *παράλλασιν* variis significationibus præditum, de quibus consulendus est Budæus Comm. ling. græc. 663. sq. hæc est *differtè*. Pseudo-Eschines epist. 21. ἐπὶ κατὰ μέρη παράλλασιν οὐδὲν. Sic ponitur apud Antoninum Liberalem c. 28. *Τύφω... κατὰ τὴν ἑστὴν παράλλασιν*, quippe qui et alas adnatas habuit et plurima capita, et manus plurimas. Aristides t. I. p. 313. *ἀρίμει δὲ οὐδὲν τοῦ σώματος, οὐδὲ μικρὸν τι παράλλασιν τοῦ κατὰ φύσιν*. p. 297. *τούτῃ γίνεται (cod. 1040 γίνεται) τῆς αὐτῆς νεκρῆς ἑστὴς οἰείματος ἤμισυ κέρως, μικρὰ (cod. μικρὸν) δὲ πως παράλλασιν*.

(P. 32.) *καὶ μὲν καὶ*] B sine altero *καὶ*. Confer supra p. 312.

(P. 32.) *Πεπερήθιος*] Cod. H *Πεπερήθιος*. — Homerus Hymn. in Apoll. Del. 32.

..... ἀρχὴλος Πεπερήθιος :

ubi non probo quod conieciunt sibi multum plaudentes Igen et Matthiae, ἀμφίωλος Πτωπάρητος. Nam Πτωπάρητος hic potest esse urbs in insula Πτωπάρηθρ. Recipio ἀρχιάλω codicum pro ἀρχιάλα. — Confer Heraclidem Polit. c. 13 et scholia in Platonem RUMEK. p. 73.

(P. 32.) ἰππηθείως μοι ἔχων] Sch. Ἀττικὸν Φιλικῶς. — Noster Soph. I. 7. p. 488. ἀμφοτέρω μοι ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΙΧΕ. Vit. Apoll. VII. 18. οὐδ' οὕτω τί μοι ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΙΧΕΣ. Procopius Goth. II. p. 449 B. τὸ δὲ ἄρκους ἀδικούτω ἐν γραμμασι κειμένους περιορῶν τὰ ζυγκείμενα, οὐδ' ἂν τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀτιμοτάτοις ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΧΟΝ (οἶμαι): ubi codex Parisinus 1038 omittit τὰ ζυγκείμενα, et addit καὶ ante ἄρκους. Sed τὰ ζυγκείμενα etsi posset abesse, non minus apte retineri potest; nec debet infirmare quod modo præcessit κειμένους. Heliodorus V. 6. p. 180. ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ δὲ ἡμῖν κατὰ ΤΑ ΣΥΓΚΕΙΜΜΕΝΑ πρὸς Κρήμωνα. — Aristides t. I. p. 279. τίνας εἰπώτερος ὅτι ὑπικήμεῖ ὅπου ἰππηθείη, ἰσθηκθῆναι (ἰδέουσι) ὡς ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ πειτὸς μᾶλλον ψόξιος ἵνα φάρμακος: ubi lege cum codice 1040 ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΧΟΙ π. — Heroicorum loco usus est de hoc atticismo agens Hoogevenius ad Viger. c. 5 § 7. Reg. 9.

(P. 32.) ὑπὲρχῆσι] Sch. ἔχον τινα ἀπειρίστου.

(P. 32.) τὸ δὲ γι κρῶσιον] Sic editi ante Olearium qui γι sustulit, autore Barocciano. Mei ABCGI habent τὸ δὲ γι κρῶσιον. Exulem revocare placuit. Infra p. 38. τὸ δὲ γι ἱερῶν.

(P. 32.) ὅ, τι χρεῖ ἰω' αὐτῷ πράττειν] Olearius edidit, inverso ordine, πράττειν ἰω' αὐτῷ, nihilque de mutatione monuit, quam, cur sequeretur, causam cum non viderem, non secutus sum.

(P. 32.) ἰπιθάπῃ] Sch. ἢ ἰπὶ, τὰς δυνάμεις σχίσιν. —

Hanc in ἐπι iterationis significationem notavit Abreschius ad Cattier. p. 79. hoc ipso exemplo adlato. — Laudianus καὶ θάπτεται.

(P. 32.) γυμνοῦν ἐκόντας] Sch. ἡμᾶς.

(P. 32.) τῶν βιβλημίων] Sch. κερμανοβλήτων. — βάλλισσ subaudito κερμανῶ infra quoque p. 36. λέγουσι γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν Γυμνάτων ἐκτὶ βιβλησθαι. Et p. 142. καὶ δίδειν αὐ τὰ Ἀσκαπιοῦ, εἰ μὴ ἐνταῦθα ἐβίβλητο. Icon. II. 13. de Ajace Locro : βίβληται μὲν τὴν ἰαυτοῦ ταῦν. Suidas : Βάλλισσαι· κλέπτειται, ΠΥΡΡΟΛΕΙΤΑΙ. Plenius alibi noster Soph. II. 21. § 2. p. 515. ΚΕΡΑΥΝΩι μὲν ἐβλήθη ἐΐτιρος. Icon. II. 31. p. 855. ΚΕΡΑΥΝΩι ἐβλήθη.

(P. 32.) ὁ Στεριεύς] Suidas in Στεία. — Στεία, δῆμος τῆς Παιδιοίδος, ἧς ὁ δημόσιος Στεριεύς. Confer Scholiastem Platonis ΡΥΗΚ. p. 85.

(P. 32.) δι' ἄλλου γὰρ ἦ] Sch. ὑπῆρχε πλεῖσσι, περιγίεσθαι.

(P. 32.) ἐν κόσμῳ] Sch. κατὰ τάξιν, ὅτι καὶ κόσμιον, τὸ εὐτακτεῖον. — Sic vit. Apoll. III. c. 27. p. 118. πάντω ἐν κόσμῳ ἰφοδῆται. Heliodorus CORAYI VII. 5. p. 260. τὰ λοιπώτα τῶν ἄλλων ἐν κόσμῳ τῷ γεγομένῳ γεγηθῶσιν ἀναλαμβάνονται. Longus, I. p. 12. ἐν κόσμῳ τομῆς, ubi vide VILLOISONUM. Confer ΤΟΥΡΙUM emend. t. 2. p. 94.

(P. 34.) ἀπ' ἀλλήλων] Sch. μακρῶν καὶ χαρῆς ἀλλήλων.

(P. 34.) δινεχθίντες] Sch. τὸ δινεχθίντες κυριῶς ἀντὶ μαχισθίντες· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ χωρισθίντες.

(P. 34.) κατὰ ἴν] A καθ' ἴν.

(P. 34.) ἀνατυπῦνθαι] Sch. ἐπὶ διαίσις φαντάζεσθαι.

τὸ ἐπὶ διαβολῆς φαντάζεσθαι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀναπλάττειν · διαφίρει ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ θιασθέντος, τὸ δὲ τοῦ μηδένουσι ἀφθίντος. Quæ subtilius videntur esse distincta. Suidas : ἀσατύπυσις, διανώσις. Confer Budæum comm. p. 776.

(P. 34.) ἰμφορησάντων] Sch. ἰμβολόντων, χιόντων. — Vinum infuderunt, forte religioſæ libationis causa, forte etiam, ludicri ergo, ut biberent; nam capacitatis experimentum cum aqua æque bene facere poterant. Et Græci quidem, qui olim, ut barbari omnes, in craniis hostium biberant, etiam in temporibus politioribus poculi genus quoddam habuisse videntur, quod crania formam referebat, et vocabant κράνεις. Illud enim con-jicio ex his Athenæi xi. 59 : Κρατάσιοι · μέγιστοι τὸ νῦν καλούμενοι κράνεις ἔκπωμα οὕτως ἀνάμαζον οἱ ἀρχαῖοι : ubi credo male CASAUBONUM κράνεις sollicitavisse.

(P. 34.) κατὰ Νότον ἄνεμοι] Sch. ἀφορῶν. — Synesius ep. 147. p. 284 B. ἀφίσημαι πρὸς Νότον ἄνεμον. Catal. p. 302 D. ἐκτὶ με τυχὸν εἴσουσι ἄνεμοι νότοι : ubi codex 1038. ἄνεμοι νότοι.

(P. 34.) τὰ μὲν ἄρσινα τῶν ζώων ἰονοίχους ἰργαζομένη, τὰ δὲ θάλασσα οὕτω μεθύσκουσα, ὡς καθύδαίν αὐτὰ] Sch. μεθύω ἰγὼ · μεθύσκω ἄλλοι. — Theophrastus Athenæi ii. 15. i, Πόγγη flumen esse tradit, quod steriles facit qui potant. Theopompus ib. ii. 18. juxta Erigonem ait aquam esse acidam, qua bibentes inebriantur, non secus ac vino. Plinius et Vitruvius, quorum loca citavit SCHWEIGHÆUSERUS ad Athen. ii. 17. idem tradiderunt. De hoc ipso fonte in Imbro insula nihil adhuc reperi. Utinam esset ad manum Philostephani liber, quem πρὸ τῶν παραδόξων ποταμῶν scripserat, teste Athenæo VIII. p. 331 E.

(P. 34.)

(P. 34.) Τρύφος... ἀπορρίψαν] Sch. μίρας ἢ τρύφος ἀπορρίψαντι, σχισθίν. Θρύπτειν τὸ εἰς λεπτὰ τίμναι, ἔθειν τὸ τρύφος· θρύπτεσθαι τὸ καλλωπίζεσθαι ἢ μαλακίζεσθαι, ἔθειν καὶ τρυφή.— Moschopolus eclog. : θρύπτω τὸ εἰς μακρὰ (forte μικρὰ) τίμνω, ἀφ' οὗ καὶ τρύφος (lege τρύφος) τὸ τοῦ ἄρτου τιμάχσιον· θρύπτομαι δὲ τὸ ἀκίζομαι (lege ἀκκίζομαι) ἀφ' οὗ καὶ πρυφή (l. τρυφή). Correctio ἀκκίζομαι tam certa est, ut probatione non indigeat. Citabo tamen opportunum Themistii locum or. II. p. 28. B. οὐκουν ἴσθι μοι ΘΡΥΠΤΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΑΚΚΙΖΕΣΘΑΙ. Grammaticus apud RYHNKENIUM ad Tim. p. 19. ΑΚΚΙΖΟΜΕΝΟΣ, ΘΡΥΠΤΟΜΕΝΟΣ... σημαίνει δὲ καὶ τὸν λίγοντά τι θίλοντα, προσποιούμενοι δὲ μὴ ἰθίλειν: ubi non statim λίγοντα deleverim cum RYHNKENIO, sed scripserim λίγειν τι θίλοντα. Confer citata p. 338.—Suidas: τρύφος ἄρτου· κλάσμα ἄρτου. Exemplum sumpsit e Luciano fugit. 31. φίρ' ἴδωμι ἄντιά σοι ἢ πῦμα ἴχθι, θύρμουσ ἴσως ἢ ΑΡΤΟΥ ΤΡΥΦΟΣ.—BASTIUS meus alium mihi indicavit locum Æliani epist. 9. quo mea Moschopuli emendatio firmatur: ΑΚΚΙΖΟΥΣΙ ΚΑΙ ΘΡΥΠΤΟΥΣΙΝ ἑαυτοῖς, meque monuit hæc verba jungi etiam apud Chrysostomum t. XI. p. 50 B: sed non sine corruptione: καὶ γὰρ ΘΡΥΠΤΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ, reponitque ἀκκίζεταί. —Laudianus pro ἀπορρίψαντι habet ἀποκοπῆν.

(P. 34.) ξυνοπισπαστό] BEF *συνοπισπαστο*, ad quam lectionem pertinet scholium in A: *δισπασθη*. Si *ξυνοπισπαστο* admittitur, tunc distinguendum post *ἀπορρίψαντι*, et *τρύφος ἀπορρίψαντι* nominativus erit quem vocant absolutum. Et ille quidem modus legendi nonnullis forte placebit, ut difficilior, ususque exquisitoris; sed altera lectio firmari potest locis similibus. Vit. Apoll. II. 37. p. 89. ὃν ἐκ Θεῶν ἰπανιόντα, ΕΠΕΣΠΑΣΑΤΟ Η ΓΗ ζῶντα. IV. 34. p. 175. οἱ μὲν πολλοὶ ἴδουσιν μὴ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

ΥΠΟΧΩΡΗΣΑΝ ΕΠΙΣΠΑΣΘΗΤΑΙ τὸ ἰσώ. — Inscius reliqui
 συνεπισπώσαστο, quod mutes, Lector, in ξυσιπ. ut Philostratus
 sibi constet, ego mihi.

(P. 34.) Ἐβουλόμην μὲν ἄν] In A ἄν erasum fuit.

(P. 34.) εἴ που τοιοῦτοι] Laudianus τοῖον.

(P. 34.) οὐ ξυγχαρεῖ τοιοῦτοι ἀποφοιτῶν] Sch. μακρὰν
 ἀπίχισται. — Olearianus codex ξυγχ. μοι τοσ.

(P. 34.) τὰ ἐκ πρώτης, φασὶ] Confer Erasmus adag.
 I. I. 8.

(P. 34.) πρὶν ἄν... πλείους... ἴδης] Editiones sine ἄν,
 et habent πλείους. In A terminatio ita turbatur, ut vix
 dici possit utrum πλείους an πλείους scribatur. BDFH
 πλείους. I πλείους. Sed πλείους optime se habet, et fir-
 matur sequenti subjunctivo ἴδης quod tenent omnes,
 præter D in quo ἴδης^{εις}. Præterea ἄν addere placuit,
 quod omnino fere in hac sententia requiritur, et facile
 potuit a librariis omitti. Plato Hipp. Maj. § 25. πρὶν ἄν
 μοι εἴπης. Lys. § 6. πρὶν ἄν εἴλῃ. Phædr. § 4. πρὶν ἄν εἴπω.
 Phædon. p. 89 C. πρὶν ἄν νικήσω. Isocrates Pan. § 2. πρὶν
 ἄν... διαλλάξῃ. Euripides Andr. 100. πρὶν ἄν... ἸΔΗΣ. Et
 Scholiastes noster qui ad omissionem particulæ offen-
 debat, adscripsit: πλείους ἄν δηλοῦν.

(P. 34.) ἀνάκειται] Sch. κυρίως ἐπὶ ἀναθημάτων. — Male
 vertitur, *jacens*: oportet, *sunt exposita*. Hoc sensu ver-
 bum legitur apud Olympiodorum in vit. Platon. ἐκλήθη
 δ' οὕτω (Πλάτων), διὰ τὸ δύο μέρη τοῦ σώματος ἔχειν πλατύ-
 τατα, τό, τι εἴρησι καὶ τὸ μίτωπον, ὡς δηλοῦσι πανταχοῦ αἱ
 ΑΝΑΚΕΙΜΕΝΑΙ αὐτοῦ εἰκόνες, οὕτω φησὶμῶμεθα.

(P. 36.) Μιρώων] De his insulæ primis incolis vide

quos citat HEYNIUS ad Apoll. obs. p. 183. et BURETTUM *Acad. Inscript.* XIII. 219.

(P. 36.) τὰ τι τοῦ Ὑλλου τοῦ Ἡρακλείου Ἰδης] Sch. Ὑλλος ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου. Ὑλλος ὁ ἱράμιος αὐτῶν. — Editiones ante Olearium τὰ τι Ὑ. Olearius e codice scripsit τὰ τοῦ Ὑ. AI τὰ τι Ὑλλου. B τὰ τοῦ Ὑ. Utamque lectionem recepi, legique τὰ τι τοῦ Ὑλλου, quod credo me lectoribus non ægre esse probaturum. De Hyllo Herculis filio locus est disertus Philostrati Junioris *Icon.* 16 : *ἰστορίας ὁ Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναίκί Δηϊανίρῃ καὶ τῷ παιδί Ὑλλῳ.* De Hyllo vide doctissimos Apollodori enarratores HEYNIUM obs. p. 199. CLAVERIUM t. 2. p. 330. Herculis amasius Hylas Ὑλλος, non Hyllus vocatur, et lapsus est Scholiastes qui utrique, filio et amasio, idem nomen esse credidit.

(P. 36.) τὰ τῶν Ἀλωάδων, ὡς ἰνιέρηγοι ἀταχῶς ἐγένοντο] Noster meminisse videtur Homeri verborum *Odyss.* λ. 311.

..... ἀτὰρ μῆνός γε ΓΕΝΕΣΘΗΝ ΕΜΝΕΟΡΓΥΙΟΙ.

Themistius or. II. p. 36. B. ἰνιέρηγός τις καὶ ἰνιέπαρχος, οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί. Adde Apollodorum I. 7. 4.

(P. 36.) καὶ ἰσῆιοι ἄδονται] Confer quæ notavi supra pag. 338.

(P. 36.) Νεσπολίται δὲ, οἱ Ἴταλ.] A sine οἱ.

(P. 36.) βιβλῆσται] Confer supra p. 359.

(P. 36.) τὸ βιβλίον ὅσος ἐπ' αὐτοὺς τύφισται] Sch. Ἐπ' αὐτοὺς κατ' αὐτῶν. Τύφισται καίσται ἐπὶ φλογός, τύφισται χωρὶς φλογός. — BG. δίσσιοι. — De variatione in scribendo

hujus montis nomine vide WYTTENBACHIUM ad Βίοςιον ἄρος Plutarchi de S. N. V. p. 120.

(P. 36.) *ἰν Παλλήνη]* Heraclides alleg. c. 21. p. 73. τὸ κατὰ Παλλήνην θράσος Γιγάντων. — Vide Heringam obs. p. 88.

(P. 36.) Θαρσί δι οὐδὲ ποιμὴν πρὸς μισμηβρίαν ἐκείνο τὸ χαρῖον] Sch. Θαρσί· μετὰ θάρσους δὲ ἄρχεται· τοῦτο ἰπὶ πράξιαι κυρίας, ἐνταῦθα δὲ ἰπὶ τόπου συνταγόμενον καινοπραγίαιον ἐστίν. — Sciras Athensei IX. 65.

Ἐνθ' οὗτοι ποιμὴν ἀξιοὶ ἴμισιν βοτά.

— Hic utilia quaedam notari possunt de verbo θαρσίῳ, quod cum accusativo vel loci vel alius cujuscumque rei apud Nostrum frequens est, et in locutionibus ponendum quas amavit. Vit. Apoll. IV. 37. p. 178. ἀνείποι τι μηδὲ δεκίτω τὸ θαρσίῳ ἰδὸν ἢ πολλοὶ τῶν φιλοσόφων φεύγουσι: plane similiter VII. 12. p. 289 θαρσίῳ τὴν διῦρο ἰδὸν. Icon. II. c. 10. p. 827. ὡς καὶ τὸν Αἴγισθον θαρσίῳ τὸ ἔργον. Ibidem c. 16. p. 832. θαρσίῳ τὴν τέχνην. Philostratus Junior Icon. c. 7. p. 872. θαρσίῳ γὰρ τὸν ἄθλον. Her. infra p. 180. Hector dicitur tauros ὑφίστασθαι μυκαμίτους καὶ θαρσίῳ τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων. Vit. Apoll. VI. σπιφαρμακοποιία γὰρ λύτης ὕδαρ, ἢ θαρσίῳ αὐτὸ ἐ λυτῖαν. Ibidem VII. 14. p. 294. θαρσίῳ τι. 15. p. 296. θαρσίῳ ἄπρη ἐγώ. 18. p. 299. ὅπως θαρσίῳ τὰ ἐπ' ἱμοὶ ὄντα. 26. θαρσίῳ μὲν ἂ δίδιτι, δίδιται δ' ἂ θαρσίῳ. 28. p. 308. locus est paulisper depravatus et facili medela curandus: Ὀδοντιὲς μὲν τοι περιῶν ἐς τὸ τοῦ Πολυφύμου ἄντραν, καὶ μῆτε ἄποδες ἐστὶ προσηκούς πρότεροι, μὴδ' οἷα σιτῖται, μὴδ' ὡς βροντῆ ἢ φωνῆ, ἰθαίρρησὶ τι αὐτὸν, καὶ τοι ἐν ἀρχῇ δέσους, καὶ ἀπῆλθε τοῦ ἄντρου ἀνὴρ δόξας. Vertit Olearius: « tamen seipsum confirma-

» vit et primum timens nonnihil, ex antro tamen dis-
 » cessit, virum fortem ubi se præstitisset. » Quæ versio
 pessima est, et a sensu loci aliena. Legendum mutato
 spiritu, ἰθαὶρρσί τε αὐτὸν, id est, τὸν Πελοῦφρημον, eadem
 τοῦ θαρρῆϊν structura quam supra multis exemplis pro-
 bavi, vertendumque ad mentem Philostrati. *Illum non*
veritus est, quamvis primum timidior, et ex antro
egressus est, quum se fortem præstitisset. Optima est
 Thomæ adnotatio p. 435 : ΘΑΡΡΩ, εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἰλ-
 πίζω ἰστί, δετικῆ συντάσσεται, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ΤΟΛΜΩ, αἰτια-
 τικῆ. Unde patet esse corrigendum Æliani locum H. A.
 II. 31. sic editum : ἡ Σαλαμάνδρα τὸ ζῷον οὐκ ἴσθι μὲν τῶν
 πρὸς ἰγλαίων. . . . θαρρῆϊ δὲ αὐτῷ καὶ ἰγχαρῆϊ τῇ φλογὶ ἰμέσι.
 Non facile mihi persuaserim θαρρῆϊν αὐτῷ hic esse ver-
 tendum *igni confidit*: sed potius *ignem audet*, quomodo
 loquantur etiam Latini, Statii, Taciti præsertim ætate,
 ut recte notavit GRONOVIVS diatr. ad Stat. silv. I. I. 85.
 Lego igitur θαρρῆϊ αὐτὸ, id est, τὸ πῦρ. Meus me mo-
 net, his lectis, BASTIVS, cod. Vaticanum 997. habere,
 quod volebam, αὐτῷ et præterea χαρῆϊ pro ἰγχαρῆϊ, quod
 æque necessarium esse videtur: et sic conjecit JACOBIUS
 ep. ad SCHN. p. 9. Etenim non dicunt, ut equidem reor,
 ἰγχαρῆϊν ἰμέσι, sed χαρῆϊν, quam locutionem illustrabo
 infra ad verba p. 216. ΟΜΟΣΕ ΧΩΡΩΝ τῷ ὕδατι. Contrario
 errore peccatur apud Synesium ep. 4. p. 165 A. Δείκνυσι
 τῇ χειρὶ τῶνους ἰπώπλους καὶ ἰτίρους ΟΥΣ ἴδει θαρρῆϊσι. Ul-
 tima sic optimo sensu vertuntur: « et aliâ quibus nos
 » tuto committere possemus. » At patet e supra mo-
 nitis non οὐς sed οἷς esse legendum; et sic opportune
 scriptum reperi in codice 1039. Quam olim lectionem
 in Synesiano textu recipiam. — De θαρρῆϊν cum accu-
 sativo vide etiam Budæum comm. ling. gr. p. 1060.

ABRESCHIUM diluc. Thucyd. p. 562. — Non omittendum ABCFGI et Olearianos habere *πρὶ μισημεῶρια* non *πρὸς*.

(P. 36.) *ὑποπταγούτων*] Sch. *πάταγος ὁ ἄχος δὲ ἐνὸς τ. ὄτλοβος δὲ τὸ αὐτὸ διὰ δύο ττ.* — Notam fere similem habet Moschopolus ecl. in *πάταγος*.

(P. 36.) *ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείους*] Sch. *ἐπὶ τῶν χράων τοῦ Ἡρακλείους.* — Vide notam p. 353.

(P. 36.) *τὸν Γερύων ἐν τῇ Ἐρυθρίᾳ ἀποκλείνας*] Sch. *Ἐρυθρία ἢ νῆσος ἢ λιγομένη Γαδείρα ἱριθός ἢ γονὴ ἢ ἐργαστικὴ - σον-ἱριθός ὁ βηθός.* Quae extrema addidit Scholiastes, ob soni similitudinem τοῦ ὠ et τοῦ ε, si per iotacismum hodiernum efferuntur. — De fabula vide Apollodorum Bibl. II. 5. § 10. et scholia in Platonem *ΡΥΗΝΚ.* p. 228 : de insula, præter alios, Dionysium perieg. 453. ubi indicabo codicis 2708 variantem :

Ἐπὶ δὲ Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἰνναίουσι

Ἄζοιμοι μεγάλοι Διὸς γόνον Ἡρακλῆα.

Codex *Διὸς γόνον αἰγιόχοιο* : et glossa interlinearis supra *γόνον* habet ut scholium, quod nunc in textu legitur, *Ἡρακλῆα*. Probabilior mihi videtur codicis lectio. *Διὸς* tunc duobus junctum erit epithetis. Quidni? Sic passim poetæ sine copula.

(P. 36.) *ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄλλου*] Sch. *ἀπιστος νομίζεται ἴνκα τοῦ ἀγῶνος.*

(P. 36.) *Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἰστορίας*] Sch. *μακαρίζω ἴνκα.*

(P. 36.) *Καιρὸς γὰρ πυν ἴπ' ἐκίττα ἤκειν*] Infra p. 106. *ἤκειν ἐπὶ τὸν ἕδιστον ἐμοὶ τῶν λόγων.*

(P. 36.) ἰπ' ἐκείνα ἤκειν. AMΠ. Ἄκουε, ξίνοι, μηκέτ' ἀπιστοῖ.]
 Locus turbatus. ACI et Laudianus : ἰπ' ἐκ. ἤκειν μηκέτ' ἀπιστοῦμενα. AMΠ. Περὶ τῶν τοιούτων ἄκουε, ξίνοι : quod Olearius probabat. BDFH cum vulgata consentiunt, nisi quod habent ἀπιστοῦμενον. In hac varietate, editam lectionem servandam duxi, quæ non mala est, cum aliæ non sint meliores, sint etiam, ut in B, pejores.

(P. 38.) ΠΡΩΤΕΣΙΑΛΕΩΣ] Hunc titulum, quem dabant editiones et codices ABEI revocavi, ab Oleario neglectum. Attice scripsi cum codicibus. Editi habebant Πρωτισίλαος. Hi tituli nequaquam sunt a Philostrati manu profecti. Addiderunt librarii; sed cum ad operis intelligentiam aptæ divisiones non parum sæpe conferant, retinere placuit. Alios titulos pariter omissos ab Oleario, pariter ex aliis editionibus et e codicibus reposui. Nec monebo amplius.

(P. 38.) Κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ ὁ Πρωτισίλαος, ἀλλ' ἐν Πρωτισίλαος κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ, ἀλλ'. Titulum librarius cum intra sententiam, non extra, ut par erat, posuisset, errore animadverso, legitimum nominativum ὁ Πρωτισίλαος omisit.

(P. 38.) ἐν Χερρόνησῳ πάντῃ] Protesilaus cum in Trojano littore fuisset interfectus, hinc fuit delatus in Chersonnesum, et ibi sepultus. Tzetzes in scholiis ad sua Antehomerica v. 247 : Πρωτισίλαος ἐν Χερρόνησῳ, ἀναιρεθίς, ἐτάφη· φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμμα τόδι.

Τὸν δ' ἔχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἰξτελίιστον
 Ἑλλήνων παῖδες Πρωτισίλα φθιμένον.

Editur ἐν Χερρόνησῳ ἀναιρεθίς ἐτάφη. Locum distinctione juvenavi. Diserte Dio Chrysostomus or. xi. p. 336 : ἰπὶ

δ' οὐν ἄλλοι οἱ Ἀχαιοὶ, τὸ μὲν πρῶτον εἴργοντο τῆς γῆς, καὶ Πρωτισίλαός γε ἀποθήσκει, βιαζόμενος ἀποθῆναι, καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλων, ὅσπερ διέπλιυσαν εἰς τὴν Χιρρόνησον ὑπερσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀειλάμενοι, κακίῃ θάπτουσι τὸν Πρωτισίλαον.

(P. 38.) Κωλωνὸς δὲ που αὐτὸν ἐπίχει μίγας, οὐτοσὶ δὴ που] In A που suprascriptis corrector : et malim equidem abesse, quod nihil sensum juvet, impediatur potius, et videatur ortum e sequenti δῆπου. — Κωλωνὸς tumuli fuere et aggeres terræ vel lapidum, Heroum et clarorum hominum in his temporibus monumenta. Lectu digna sunt quæ de illis sepulchris scripsit *Le Chevalier in Voyage dans la Troade*, tom. 2. ch. XI. Hoc ipsum, de quo agitur, Philostrati sepulchrum vidit, sicque descripsit, t. I. p. 271. « J'allai aussitôt reconnoître ce » promontoire, et chercher les ruines de la ville d'Eleus » qui ne devoit pas en être éloignée. Le petit village et » les différens forts qu'on voit à la pointe de la Cher- » sonèse ont été construits de ses débris. Le tombeau de » Protesilas qui en étoit voisin et qui subsiste encore est » le seul monument qui puisse indiquer le lieu qu'elle » occupoit. » Confer et tom. II. ch. XII.—« Describam » locum Chandleri (*Travels in Asia Minor. ch. VI. » p. 15.*) huc adprime facientem : *By the Castle-wall » we saw a large Corinthian capital, and an altar » with festoons, made hollow and used as a mortar » for bruising corn. Near the other end of the town, is » a bare barrow : by this was formerly the sacred » portion (intelligit τήμινας) of Protesilaus and his » temple, to which perhaps the marble fragments » have belonged.* Mox Philostratus, τότε δὲ, οἶμαι. » χάριεν τι ἦν καὶ οὐ μικρόν : in quibus χάριεν apte dicitur ; » nam Corinthius ordo omnium est ornatissimus, nec » minus

» minus apte οὐ μικρῶ, cum fuerit A LARGE *Corinthian*
» capital. » VISCONTI.

(P. 38.) Πηλίας δὲ ταύτας αἰ Νύμφαι παρὰ τῆ κολωνῆ ἐφί-
τιουσιν] Sch. Νύμφαι ἐπὶ ξηρῶς, ἀπὸ καὶ Δρυάδης καὶ Ἄμα-
δρυάδης καὶ Ὀρυσιάδης καλοῦνται. Νηρηίδης αἰ ἐν τῇ Σπλάγγῃ ·
Νηίδης αἰ ἐν ταῖς λίμναις. — A παρὰ τῆ κολωνῆ e correctione.
B παρὰ in textu, παρὶ inter scholia. — Imitatus est Philo-
stratus Homerum *Il.* VI. 419. describentem Eetionis tu-
mulum :

..... παρὶ δὲ ΠΤΕΛΕΑΣ ΕΦΥΤΕΥΣΑΝ
ΝΥΜΦΑΙ Ὀρυσιάδης, κοῦραι Διὸς Αἰγυόχοιο.

Confer Longum I. p. 27.

[P. 38.) ἐπὶ τοῖς δένδροις] Noster vit. Apoll. VII. 25.
p. 304. ΔΕΝΔΡΕΣΙ τε ἀραιοῖς διεφύττυσι. Thomas Magister
hanc vocis formam probavit : δένδρῃσι ὡς Θεουκυδίδης καὶ
ἑτέροι, οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν. Adde BASTIUM Ep. crit.
p. 148. CORAYUM ad Hel. p. 132. Sed et ipse noster infra
pag. 264. πρὸς τοῖς δένδροις habet. In his incredibile est
quantum sibi licentiæ indulerint scribæ, et auctorum
manum pro arbitrio mutaverint. Certus sum non hic
δένδρῃσι et infra δένδροις scripsisse Philostratum, sed te-
mere ageret qui δένδρῃσι pro δένδροις aut δένδροις pro δένδρῃσι
restituere vellet : placet magis δένδρῃσι, ut rarius.

(P. 38.) τοὺς πρὸς τὸ Ἴλιον τετραμμένους τῶν ἔζων] Vit.
Apoll. III. 57. p. 139. τὰ γὰρ τετραμμένα τῆς γῆσου πρὸς
τὸ πύλαγος.

(P. 38.) ζῆν τὸ δένδρον καὶ εὐ πράττειν] Sch. ἔζων Σάλλειν.
Adde scholium infra ad *Θαρσιῖ* τὸ Ἰδίον. — Βιοῦν de plantis
dixit Theophrastus in Sallieri notis ad Thomam, voce
Βιοῦν. Et infra Noster p. 44 : καὶ τὰ δένδρα δὲ εἴπιν ΕΜΒΙΩ-

ΞΕΣΘΑΙ τῇ γῆ μᾶλλον. De terra εὔπράττειν legitur Apoll. vit. II. 15. p. 105.

(P. 38.) πρὶ τὸ σῆμα ἰσθμῶν] A πρὶ τὸ σῶμα. E. πρὶ αὐτὸ τὸ σῶμα. Unice verum est σῆμα. — Jam supra monui p. 350. σῆμα et σῶμα permutari.

(P. 38.) ἴρρωται] Sch. ἔχουσι εὐθαλῆ εἰσι.

(P. 38.) θαρσῖ τὸ ἴδιον] Sch. ἀντὶ τοῦ ἰδιότητος θαρσῖ: ἴθιμα δὲ τὸ θαρσῖν, ἄσπις τὸ ζῆν καὶ τὸ εὔπράττειν· τῶν δὲ ἐπὶ τῶν ἰμψύχων· τὰ δὲ ζῶα ἰμψύχα. — Olearius male θαρσῖ τὸ ἴδιον comparavit cum θαρσῖ τὸ χαρίον quod p. 364. satis superque illustravi. Τὸ ἴδιον non est accusativus a verbo pendens; sed subaudita præpositione, adverbialiter sumendum est. Bene intellexit Scholiastes.

(P. 38.) ὕβριζεν] Sch. τὸ ὕβριζεν ἐπὶ πράξεως κατὰ τοὺς πελαγούς. — Non ἐπὶ πράξεως solum, sed de verbis contumeliosis, et injuriis quibuslibet. Vide CORAYUM ad Heliod. p. 25. Moschopulum, eclog. in ὕβριζω.

(P. 38.) ἐφ' ᾧ] Sch. εἰς. — BDFGH et editi ἐφ' ᾧ CI et margo Morelli ἐφ' ὧν. 'Εφ' ᾧ cum relatione ad Medum Artayctam, non facit satis, nec commode τάριχος dicitur *in eum*, *adversus eum* revixisse. 'Εφ' ᾧ recepī, quod habet A e correctione doctissima, et forte Laudianus, ex quo Olearius citat ἐφ' ᾧ, non aliter legit. 'Εφ' ᾧ pendebit ab ὕβριζεν, et latine sonat «propter quam injuriam.» Infra p. 56. ἐφ' ᾧ δυσχερῆσαισι εἰ Ἡλίῳ, ὅθ' quod indignati Εἰσι. Icon. II. 13. p. 830. cum Ajacis Locri λόγους ὑπέρφορας in Deos memorasset Philostratus, addit, ἐφ' οἷς ὁ Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς Γυρὰς στέλλεται φέροντος. 'Εφ' οἷς, id est, *propter quæ* contumeliosa dicta. Arrianus Indic. 23. § 6. Λιονάτος ἐπὶ τῷδε ἰσθμῶν, Leonnatus *ea de causa* fuit coronatus.

(P. 38.) Καταλείπεται δὲ αὐτοῦ ἄρῃς ὡς ἄλιγμα] Olearius αὐτοῦ ὡς ἄρῃς ἄλιγμα, ex uno codicum edidit. Sed ACDHI et aliæ editiones habent αὐτοῦ ἄρῃς ὡς ἄλιγμα : quam lectionem revocavi, nam habere videbatur plus affectus vimque majorem. *Relicta sunt templi rudera, vides quam parva!* Vit. Apollon. v. 7. p. 194. ἢ γὰρ δεινοίω, ΟΡΑΣ ΩΣ μεγάλην. Virgilius Æn. xi. 309.

« sed hæc quam angusta, videtis. »

Laudianus utramque lectionem jungebat, ὡς ἄρῃς ὡς ἄλιγμα, quod non est ferendum.

(P. 38.) χαίρειν τι ἦν, καὶ οὐ μικρὸν] Confer supra p. 368.

(P. 38) ἴσθι... συμβαλίσθαι] Sch. ἴσθι εὐχαρίσθαι.

(P. 38) Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, βίβηκε μὲν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ.— Vit. Apoll. iv. 28. p. 169. De statua Milonis : ἐπὶ ἀσπιδίου βίβηκε ὁ ἱερεὺς. Eubulus Athenæi x. c. 71. in gripho de Camo :

Ἐστὶν ἄγαλμα βίβηκε ἄνω.....

ubi CASAUBONUS, inter alia : « βίβηκε γὰρ. est *rectius* ἰσθῆσθαι, ut cum super *basi* sua *stat* statua. » Et Callistratus p. 897. de occasionis statua : εἰσπίπτει δὲ ἐπὶ τοῖς σφαιραῖς, ἐπὶ ἄκρῳ τῶν θηρῶν βίβηκε.

(P. 40.) τῆς βάσιος σχῆμα, πρῶτα] Neptuni Agricolæ statua descripta Icon. II. 17. p. 835. prorsæ insidebat : Ποσειδῶ δὲ τοῦτο τὸ Γεωργὸν ἐπὶ ἀράχου καὶ ζεύγους ἰδρῶσαι... ὡς δὲ καὶ σφαιρα ἀπειράτης ὁ Ποσειδῶν φαίνεται, πρῶτα ἐκείλῳ τῷ ἀράχῳ, καὶ τὴν γῆν ἰσθῆσαι, εἰς πλάταν.— « Neptuni atque Iridis imagines sæpe altero pede prorsæ » navis insistant in numis ac gemmis. Thetidos simul » lacrum navi insistens asservatur in Museo Neapo-

» lioneo ex Villa Albana, nondum tamen publici juris
» factum.» VISCONTI.

(P. 40.) Ἰδρυται] Sch. Ἰδρυται καὶ ἰδραιούται ταυτὸν ἰστῆ.

(P. 40.) Περιτρίψας δὲ αὐτὸ ἐ χρόνος] In A est περιτρίψας penultima sic recentissime correcta. BDEFGH περιτρίψας. CI περιτρίψας. Schol. ad περιτρίψας : ποιήσας αὐτὸ κλιθῆναι, ἀποκλιθῆναι. — Editiones ante Olearium habebant περιτρίψας. Editor Lipsiensis ex sua et Rutgersii conjectura restituit περιτρίψας quod unice verum puto, nullusque dubitavi quin possem recipere, cum duo darent codices. Satis patet ex sequentibus, de statua salutantium manibus detrita loqui vinitorem, et ex præcedentibus ἄγαλμα βίβας — Ἰδρυται γαύαρχος, stare adhuc simulacrum, et a tempore adtritum, non subversum esse. Commode citabitur locus Lucretii 1. 317 :

« ——— Tum portas propter athena
» Signa manus dexteris ostendunt *attenuari*
» Sæpe *salutantium tactu* præterque meantum.
» Hæc igitur *minuī*, cum sint *detrita*, videmus. »

Ubi Havercampius nostri locum allegans περιτρίψας, post Rutgersium, legendum esse monuit. Lectionis περιτρίψας veritatem firmat ipse noster alio loco Icon. 1. 23. p. 797. ubi de statuis Nymphæi : τὰ μὲν ΠΕΡΙΤΕΤΡΙΠΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ : quod omnino gemellum est. Vit. Apoll. II. 13. p. 62. τοῦπίσημοι ἴσαι αὐτῶ κοῖλοι καὶ ὄψω ΠΕΡΙΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Sic erat in editis ante Olearium qui rescripsit παρατετριμμένον, ita secure et indubitanter, ut nihil sit ridiculum magis. Codex A præpositionem omisit. Sensu eodem, aliis verbis Icon. 1. 28. p. 805. ἄγαλμα ΛΕΙΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. In loco Theophrasti char. 21. vox ἐκτρίβει, de re simili usurpa-

tur. Vix est quod moneam quam facile tempora a τρέπω et τρέω possunt inter se permutari. Permutationis aliud exemplum habes apud Lucianum luct. 17. ubi pro παρατρέψις, reponendum est παρατρέψις, ut jam placuit viris doctis, quorum vide notas ad hunc locum. Περιτρέπτειν apte ponitur in hac Synesii sententia de Regn. p. 9 D. κρηπίς ἀσφαλῆς, ἐφ' ἧς ἐστῆξαι τὸ ἀγαλλμα ἔμπροσθεν· καὶ οὐ μήποτε ΠΕΡΙΤΡΕΨΗΙ χιμῶν τῆς κρηπίδος ἔχομενοι, ubi legendum puto περιτρέψις. — In nostro loco pro περιτρέψας αὐτό, H. VALESIIUS proponit αὐτῶ, male omnino.

(P. 40.) οἱ ἀλιφοντίς τε καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς] Sch. οἱ τεθίντες σφραγίδας. — Omnino hic facit Apulei locus Apoll. p. 309. Elm. «*votum* in alicujus femore » *asseignasti?*» Ubi Elmenhorstius indicat legendum de votis Rutgersium var. lect. v. 5. Adde Rupertum ad Juvenal. x. 55. Theophrastus char. 21. καὶ ἀναθίς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ, τοῦτον ἐκτρέβειν σιφαιῶν, καὶ ἀλιφισθαὶ ἀσημέριαι. Codex Vaticanus ἀλιφίειν, quod recipere, nam sic omnia satis apte procederent. CORAYUS acutissimus proponebat ἀλιφον. Quam conjecturam unice confirmare videtur Philostrati locus, in quo ἀλιφοντίς περιτρέβουσι, ut ille ἐκτρέβει ἀλιφον.

(P. 40.) ἐξηλλάχασιν τοῦ εἴδους] Sch. πηρέλλαξαν ἀπὸ τοῦ εἴδους.

(P. 40.) Ἐμοὶ δὲ οὐδὲν τοῦτο] Comparari possunt verba Andromachæ in cognomine fabula v. 49. cum filium Molossum prædam inimicis ab absente Pyrrho relictum, miserum misera luget :

Ὁ γὰρ φουτίστος αὐτὸν, οὗτ' ἐμοὶ πῆμα
Προσφιλῆσαι, ΠΑΙΔΙ Τ' ΟΥΔΕΝ ΕΣΤ' ἀπών.

(P. 40.) αὐτῷ γὰρ ξύνιμι.] Sch. ἐκείνῳ τῷ Πρωτισίλῳ.

(P. 40.) διαγράψις] Sch. διαμορφώσεις. διατυπώσεις· διαγράψαι καὶ ἐπὶ τὸ λειοῦν. — διαγράψαι eodem sensu legitur Soph. II. c. I. p. 552. ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρόδοτος ἐν μισθῷ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν. Joannes Chrysostomus t. VI. p. 604 C. καὶ τί πειρῶμαι τὸν νόον τῷ κάλλει ΔΙΑΓΡΑΦΕΙΝ; Ælianus var. hist. III. I. Τίμωρη τὰ Θεσπικτικὰ ΔΙΑΓΡΑΨΩΜΕΝ ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ. Synesius de regn. p. 9 C. φέρε δὲ σοὶ ΓΡΑΨΩ ΛΟΓΩΙ τὸν βασιλίαν. — De alio exquisitori τοῦ διαγράψαι sensu pro λειοῦν, vide RYHNKENIUM ad Tim. p. 81.

(P. 40.) κοινωθήσις] Sch. ἔργου μεταδόσις, κοινωτὸν ποιήσις.

(P. 40.) χαίρων γι] Sch. κοινωθήσω δηλονότι. — Cod. D χαίρω τι male. F γι omisit.

(P. 40.) ἢ τὴν Ἀθηναίων, ξίσι] Vide supra p. 309. — Olearius edidit ἢ ξίσι. Cæteræ editiones non habent ἢ, cumque nihil e codicibus meis hic reperirem adnotatum, reposui pristinum ξίσι.

(P. 40.) ἀμφὶ τὰ ἴκωσι] Sch. ἀμφὶ τὴν πλησιότητα σημαίνει.

(P. 40.) ἰλάσις] Sch. ἐπὶ νεῶς τριήρους καὶ ἐπὶ ἴππων, κυρίως καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου. — Confer Moschopulum ecl. in ἰλαύνω.

(P. 40.) ἀεὶ ἢ ἰούλω βρύει] Sch. πλουσίῳ, πολλῷ, θαψιλῷ, ὅθεν καὶ τὸ ἀεὶροδίαιτος. τιτανόβριξ ἄλλο, καὶ ἴουλος ἄλλο. — Olearius cum codicibus duobus et margine Morellianæ edidit δ'ἰούλω. Ego sustuli conjunctionem cum ACI et aliis editionibus. Nam satis importuna videbatur. — Quid sit ἴουλος docent grammatici quos citant Klotzcius ad

Tyrt. p. 50. et VALCKENARIUS ad Adon. p. 409. Doctus Batavus ibidem multa adposuit hujus vocis exempla, inter quæ hoc ipsum *ἰούλω βρέει* ex Philostrato juniore Icon. 7. Vide eundem ad Euripidem Phœniss. v. 149. Callimachus Suidæ :

Ἄρροϊ του κάκισθ ἐπίτριχην ABPOΣ IOYIAOΣ.

Eumathius IV. p. 136. Teuch. ὁ μετ' αὐτὸν *ραιοσκος* ἔν πρώτῳς ἦθει τὸν ἰούλον. Herodianus I. 7. 10. *ἰούλοι* τι αὐτοῦ κατέστρεψεν τῆς περιαιῆς ἐπήθου. Joannes Chrysostomus t. VI. p. 604 C. in Josephum : *ἴος* ἔτι *ὑπαρχων*, ἄρτι τῶν *ἰούλων* τῶν *τριχῶν* ἐν τῆς περιαιῆς ἀγαθαλλόντων. Ubi τῶν *τριχῶν* glosam e margine in textum ingressam e textu ad marginem retrogredi velim. — Tzetzes qui in suis ineptiis quas *Antehomerica* vocavit, Protesilaum *δίγραψε*, illum, inter alia cumulata epitheta, *ἀρτυγίνισον* dicit. Confer, si tanti esse putas, hujus nugatoris versus a 223.

(P. 40.) *καὶ ἀπόζει αὐτοῦ ἥδιον ἢ τὸ μεταστροφὴ τῶν μύρων*] Sch. ὁ μὲν πίμπηται τοῦ ἰούλου ἥδιον. Μύρων τῶν μυρσιννοκάκων. Τὸ ἔζει καὶ ἐπὶ *εὐωδίας* καὶ ἐπὶ *δυσωδίας*. — Icon. I. 15. p. 787 : *οἶον, ὃ Διόνυσος, καὶ αἰς ἡδὺ τὸ ἄσθμα· εἰ δὲ μέλων ἢ βοτάνων ἀπόζει, φιλῆστος ἱριῖς.*

(P. 40.) *Φαιδρῶν δὲ ὄφρυν πρὶ τὸ ὄμμα βίβληται*] Philostratus junior nostri sæpe imitator Icon. 14. de Hyacintho : *φαιδρῶν* τι ὄφρυν ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ἰγίρην.

(P. 40.) *τὸ γὰρ ἐπίχαρι αὐτῷ φίλον*] Sch. *φίλοι* ἰταῦθα ἀντὶ τοῦ εὐηθῆς.

(P. 40.) *ἐν ταῖς σπουδαῖς σύντονον*] Sch. ἐπὶ ἔργοις ἀσχετικαῖς, ὅστις ἀντίκειται τῇ παιδείᾳ. Σύντονον· γυναικῶν.

(P. 40.) *ἀνιμίγου*] Sch. *διακεχυμίγου*, ὅστις ἐπὶ χαρῆς λίγεται.

(P. 40.) *φιῦ τῶν ὀφθαλμῶν*] Sic Icon. II. I. 15. p. 83a. *φιῦ τοῦ βραχίονος. φιῦ τῶν εὐρίων.* In talibus *φιῦ* esse admirantis monuit VALCKENARIUS ad Adon. p. 370 C. quem vide.

(P. 40.) *ὡς ἐπιφρόδιτοί τι καὶ φιλοκοί*] Sch. πῶς χαρίεις. Φιλοκοί· φίλοι, ἀμύζοντες.

(P. 40.) *Καὶ μὴν καὶ κόμης ξανθῆς ἔχει τὸ μέτριον*] Sch. τὸ μέτριον· κατὰ τὸ πρὸς τῶν τριχῶν. — Nostrum sequitur Tzetzes in Antehomericis v. 224. Cæterum quod ad græcam proprietatem verborum spectat, illustrationis causa commode laudabo, ex Icon. II. 5. p. 816. *τῆς ἀπιδος ἀγασται χρὴ τὸ μέτριον καὶ ἀποχρῶν τῆ εὐρίων.* Sic Hippocrates epist. 9. *τούτοιαι ἀμφοῖν τὸ μέτριον κλίμασθαι.* Τὰ μέτρια eodem modo adhibuit Æschines epist. 12. *παιδείας φροσισίας τὰ μέτρια.* Alibi τὸ μέτριον adverbialiter ponitur, subaudito κατὰ, quod usus est vulgatiore. Sic vit. Apoll. III. 7. p. 99. *τούτοις καὶ λοφιά φύεται, ρίσις μὲν ὑπερίσχευσα τὸ μέτριον.* Philostratus junior Icon. 14. 885. *αὐχὴν ἀνιστηκὰς τὸ μέτριον.*

(P. 40.) *Ἐστὶ γὰρ ὅση ὑπερίμασθαι τῆ μετώπῳ μᾶλλον ἢ κατ' αὐτοῦ πῆλιν.*] Olearius invenit in codicibus, et ego in meis inveni *ὡς* pro ὅση. Ad sententiam conferri potest locus Philostrati junioris Icon. A. p. 886. *ἢ κόμη τι οὐκ ἄγροικος οὐδὲ ἐν αὐχμῶ ἀνιστηκῶν, ἀλλ' ὑπεριμαίηται τῆ μετώπῳ.*

(P. 40.) *τετραγωνίος ἢ ἰδίαι τῆς ριζῆς, οἶον ἀγάλματος*] « Id » ita intelligo : nasi superficies adversa angulos rectos » facit, cum duobus lateribus hinc et inde. Nasus medius, » ut idem aliis verbis exponam, prismatis tetragoni » rectangularis formam habet, cujus prismatis latus » posticum adhæret faciei. Tales in simulacris antiqui » operis

« operis nasos plurimos cernas, quos ἄθροαίλους potius
 » quam τετραγώνους appellari fas erat. » VISCONTI.
 Palamedis infra p. 160. ῥῖνα τετραγώνου εὐδαι jam laudavit
 Olearius. In Apollonii vita VII. 42. p. 321. ἡ ἑραβλὼν
 (ἄρῆται) τὴν ῥῖνα καὶ τοὺς τετραγώνους ἔχοντα, καθάπερ τῶν Ἑρ-
 μῶν οἱ γιγνοισαμένοι. De vultus habitu in statuīs græciæ,
 ad summæ pulchritudinis ideam naso recto efformatis
 lege WINCKELMANNUM hist. art. IV. c. 4.—Statuīs fre-
 quenter comparantur qui ob formæ præstantiam lau-
 dantur. Infra p. 230. καλὸν μὲν γὰρ εἶναι καὶ προσοικεῖται
 τῷ πατρὶ, λείπεισθαι δ' αὐτοῦ τοσαῦτοι, ἕσσι τῶν ἀγάλματων
 οἱ καλοί. Dio Chr. or. 28. p. 531. ἢ δι' ἄριστος τοῖς ἀνδράσι
 τοῖς ἀκριβοῦς εἰρησμήτοις. Euripides Hec. 560. de Polyxena:

Μαστοῦς τ' ἴδειξτε, σίρινα δ' ὡς ἀγάλματος
 Κάλισθα.

Charëmon Athenæi XIII. 88.

Κάμαι δὲ κροχρῶτις ὡς ἀγάλματος.

Platonis, Juliani, et Synesii loca similia vide inter
 Timæanas RUHNKENII animadversiones p. 6. Adde
 notas ad Xenophontem Ephes. p. 138.

(P. 40.) Φθίγγεται δὲ γιγνιότερον ἢ αἱ σάλπιγγες] Sch.
 μῖζον τὸ γιγνιότερον ὡς ἀπὸ τοῦ γιγνός, ἀνάματος' οὐ γὰρ
 ἀπὸ τῆς μετεχῆς τοῦ παρακλιμένου γίνονται. — Gregorius Naz.
 ep. 10. de Basilio Magno: ὁ τῆς εἰκουμένης ὀφθαλμοῦ, ἡ μί-
 γάλη φωνῆ καὶ σάλπιγγος. Chrysostomus in Eutrop. p. 334.
 ed. Auger. σιγῆν πάντας ἐκάλει, σάλπιγγος λαμπροτέραν
 φωνὴν διὰ τῶν πραγμάτων ἀφείε. Iscanus I. 136.

« Excipit ancipites docti tuba Nestoris aures: »

ubi similia collegit Dresemius. Drydenus poeta antiquis
 sæpe comparandus in *Palamon and Arcite* III. Indiæ
 regem Emetrium describens:

*Whenever he spoke, his voice was heard around,
 a1 Loud as trumpet, with a silver sound.*

Sophistae et Oratores propter vim vocis et in dicendo contentionem saepe *τυδία* et *εάλπιγλις* vocati sunt. Quo de confer quae collegit Cressonius Rhet. theatr. I. 9. — Participium *γυγυιός* restituendum est nostro vit. Apoll. v. 9. *ἰπὶ δὲ ἔξαρτος τῆ φωνῆ καὶ γυγυιός ἰσθίγχετο*. Cum Morellus haberet *γυγυιός*, Olearius audacter reposuit barbarum *πιχηιός*, ex conjectura, ut ait. Sed e fuit mutandum in *u*, quod viderunt HÆTTERUS, et JACOBIUS Epist. crit. ad SCHN. p. 42. Codex A *γυγυιός*, et sic credo voluisse Sahmasium cuius *γυγυιός* citavit Olearius. Posset etiam legi *γυγυιῶ*. Confer VALCKENARIUM ad Hipp. v. 584.

(P. 40.) *εὐπαγλις γὰρ καὶ κοῦφος ὥσπερ οἱ δρῆμικοὶ τῶν Ἑρμῶν*] Sch. *συνιδιδαμίτος, καλῶς συνηρμοσμένος*. — «Locus » difficilis, si Hermas tantum truncos noveris: at » Hermas alterius generis apud Antiquos usitati, qui » nempe superiorem corporis partem cum brachiis per- » sectam habent pube tenuis, crura et femora tantam » saxo quadrato includuntur. Hermas quatuor huius- » modi. Mercurii duo, Herculis binos alios, e suppelleco- » tili Musei Neapolitani cernere est in viridario. Plures » ejusdem generis Romae exstant. In Hermis huiusmodi » recta habitudinea corporis, membrorumque formas » estimare licet. Verba Philostrati inuere videntur » Hermas similes ad emernandos stadiorum cursus, » *δρῆμους*, in usu fuisse. » *ΥΙΣΘΟΝΤΙ*. *Οἱ δρῆμικοὶ τῶν Ἑρμῶν*; «id est Mercurii atque quae ad cursum pertinebant. » Ita autem appellantur quod in curriculis ponentur. » Philostratus [Sqph. I. 21. p. 521.] *ἀπόστοι γούν τῶν πῶ- » λαι βητόρων ἱρμάϊ ἐν τοῖς τῆς οἰκίας δρῆμοις*. Hermas non

» pro Mercurii tantum status, sed et pro quibusvis
 » usurari consuetudinem est. . . . Hecinae nomēna ad omnes
 » status pertinet, quod basis quae quadrata erat Ἐρμῆ
 » dicebatur. 200. ἢ Ἡέστῃος. Theophrastus br. 21. p. 249 C.
 τῶν χρημάτων ἕξῃται ὑπερλιπῆσαι, ἢ θυχορά τι καὶ βυβαλίαις
 ΚΤΑΠΙΣΗΗΓΟΤΑ.

(P. 42.) ὑπερ τοῦτο ἀνδραμῖν] Sch. ἀνδραμῖν· ὡς ἐπὶ
 φουδὸν καὶ ἰλικίας, χρήσιμον. — Hesychius: Ἀνδραμαί·
 αὐξήσις, βλαστήσις. Homerus II. Σ. 57. de Achille:

..... ὁ δ' ἀνδραμῖν ἔριτι ἴσος.

Heliodorus ad Homericū loci imitationem II. 33. p. 101.
 quod jam observavit Κορυαῖος, τὰ χροῖα δὲ τῆς κεφαλῆς κα-
 θίστην ἔριτος τι τῶν ἰσθαλῶν ἀνδραμῖν. — Aldina ὑπερ τοῦτο,
 et sic manuscripti mei omnes et Olearii Baroccianus.
 Justina, Nicoliniana et Morellus ὑπερ τῆς, quod ser-
 vant Olearius, nescio quo sensu. Vit. Apoll. IV. 16.
 p. 25a. de Achillis spectre mirum in modum crescente:
 φάσμα δὲ ἰσῶσι τῆσιν, μέγαν ἔχοντο καὶ διαλάττον καὶ
 ὑΠΕΡ ΤΟΥΤΩ. — Hæc sicut ὑπερ permutatio mihi ad men-
 tem provocat Aristidis quondam locum I. 1. p. 370. in quo,
 cum nunc edatur, ἔχοντο δὲ καὶ πάλιν φωνὴ λίγαντες
 τῶν· ὑπερλίττονται, codex τῆς ἔχει φωνὴ λίγαντες τῶν·
 ὑπερλίττονται. In qua varietate lectionum æque ut vide-
 tur, bonarum, nihil disjungere possum. Non eadem
 ambiguitas in aliâ ejusdem loco t. I. p. 317. Ἐργαδὲ
 ἰδῶσιν ἐκπιπῶσιναι ζωσίμῳ μέχρι τοῦ βιώσασθαι, μέχρις ἢ
 ἢ φουδὸν ἢ πῶν· ἄγρῳ ζῆ. Lege cum codice, μέχρι τούτου βιώ-
 σασθαι.

(P. 42.) ἐν ροιμαῖσιν] Confer supra p. 348.

(P. 42.) Εἶδον τὸν ναυίαν] Sch. τῶ ἢ δὲ ἀλλοίοντι, διὰ τῆς
 διηγήσεως.

(P. 42.) ἄγαμαί σε τοῦ ἰναίρου] Sch. μακαρίζω σε.—Editiones σου. ABCDEFGI σε, et sic Morellus invenerat, cuius in margine legitur, γρ. σε. Σου stare quidem potest; nam sic Euripides epist. 3. duobus genitivis cum ἄγαμαι usus est: οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἠγάσθη τι σου τῆς φιλοθεραπείας. Sed hic σε prætuli a pluribus codicibus datum, et rationi quam sæpius secutus est Philostratus magis adcommodatam. Infra p. 110. τῆς προθυμίας ἀγαθῆς αὐτῶν. Vit. Apoll. III. 2. ἀγαθῆς αὐτὸ τῆς φύσεως. V. 4. Θεμιστοκλῆς τὰ κατὰ ἀρχὴν σοφίας τι καὶ ἀνδρείας ἀγαθόντις. VI. II. Icon. I. 17. p. 789. αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ἄρας Soph. I. 21. p. 521. ἰ ποτὲ δὲ ἠγάσθη τι αὐτὸν τῆς μιμήσεως: Apoll. vit. VI. II. p. 244. μιμητικῶ καλῶ ἰνυχῶν καὶ ἀγαθῆς αὐτῶ τῆς ἄρας: ubi malim αὐτὸ, prout legitur in A. Attamen dativus αὐτῶ linguæ non repugnat; et ipse Philostratus Soph. II. 25. § 5. ἠγάσθη αὐτῶ: sed ibi A. e correctione αὐτῶ: quod jam notavit RUHNKENIUS ad Tim. p. 8. Fere animadverti Nostro accusativum magis placuisse; si quis tamen in adlatis binis locis dativum servare voluerit, me non invitum habebit. Auctor libelli de constructione verborum quem edidit HERMANNUS p. 409. Ἀπὸ δὲ αἰτιατικῆς εἰς γινικῶν ταῦτα. Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος... τοιῦτον γὰρ ἰ ἄσκει τούτοις τὸ ἴνικα, εἶον ἄγαμαί σε ἴνικα τοῦ φρονήματος... ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιλήφως ἀπὸ γινικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσονται. εἶον, ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον..... Adde RUHNKENIUM ad Timæi ἄγαμαι: PIERSONUM ad Mar. p. 1.

(P. 42.) Χλαμύδα ἐνῆπλαι, ξίσι, τὸν Θετταλικὸν γένων] Sch. ἐνημρίων εἶχε. — Sic sæpe Noster locutus est. Infra p. 188. δορὰς δὲ περδάλιον ἐνῆπλο τοῖς ἄρσι. Soph. II. I. § 8. p. 552. ἐνῆφθαι δὲ αὐτὸν καὶ δορὰς λύκων. Vit. Apoll. III. 55. διφθίρας δὲ τοῦτους ἐνῆφθαι μεγίστων ἰχθύων.

VI. 27. p. 268. *νεβρίδα γὰρ ξυμφυῖ ἰσχυρὴ ἰσημείη κατὰ τὸ
 ἰσῶσι.* Themistius or. VI. p. 73 D. *ἰσημέριος τὴν ἀλευρ-
 γίδα.* Heliodorus I. p. 3. *φαρίτραν τῶν ἄμων ἐξῆπτο,* ubi
 CORAYUS ἰσχυρὴ καὶ ἰσημείη recte respuit lectionem Mit-
 scherlichianam *φαρίτρα,* exemplaque adducit duo, qui-
 bus si forte res non satis acta et peracta videbitur,
 Philostrateis quæ laudavi dubium omne tolletur. —
 Addit auctor τὸν Θετταλικὸν τρέων, sicque pingebat Achil-
 lis umbram, vit. Apoll. IV. 16. p. 152. *πινυμένω δὲ ἰση-
 μέριος ἀνιδόνη,* ΘΕΤΤΑΛΙΚΟΣ ΤΗΝ ΚΛΑΜΥΔΑ. Et III. 25.
 p. 116. de statua Tantali: *τρέων Ἀργολικὸν ἰσχυρὸν, πε-
 ρύλασσι δὲ ΤΗΝ ΚΛΑΜΥΔΑ ΩΣΠΕΡ Οἱ ΘΕΤΤΑΛΟΙ.* Ubi
 vide Olearium. Confer etiam CORAYUM ad Heliod. p.
 18. — *Κλαμὸς* vestimentum fuit militare ut patet ex hoc
 nostri loco vit. Apoll. v. 38. p. 223. de Læsthenes qui
 e philosophia ad militiam transiverat: *εὐμφιλοσοφῶν δὲ
 μοι ΚΛΑΜΥΔΟΣ ἠράσθη καὶ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ βίον.* Militarem
 fuisse *κλαμίδα* patet etiam ex his Themistii XXIII. p.
 292 D. *οὗτος ψιδόνηται μὲν τὸ τριβάνιον, ἄτλι δὲ ἰσῶσι τὴν
 ζωνὴν καὶ ΤΗΝ ΚΛΑΜΥΔΑ καὶ φορτικώτερος ἰσῶσι ΤΩΝ ΤΑ
 ΟΠΛΑ ΦΕΡΟΝΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.* Vide ibi Petavium
 p. 526. Adde notas ejusdem p. 377. in quibus loca co-
 dicis Theodosiani et Cassiodori citantur ad rem bene
 facientia. — Chlamys fuit etiam vestis civilis. Vide
 Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 157.

(P. 42.) ὡςτις τὸ ἄγαλμα τοῦτο] τοῦτο dictum est *δικ-
 τικῶς.* Καὶ quod post ὡςτις abest ab ABCDEGHI, et
 ab editis, Olearius addidit ex codice Laudiano; sed
 malui omittere, cum tam parva nitatur auctoritate,
 nihilque ferat ad sensum vel ad loci elegantiam.

(P. 42.) Ἀλευργίς δὲ ἡ κλαμὸς] Schol. ἀλευργίς ἰσχυρὴ.

αλουργίς χλαμύς. ἢ ὡς τριγυίς. — In A fuit αλουργίς, sed corrector αλουργίς reposuit. In B αλουργίς. — Moschopulus ecl. in Ἄλουργίῳ. Καὶ ἴσθι τριγυίς εἶναι ὁ αλουργίς, ἢ αλουργίς καὶ τὸ ἄλουργίς· τὰ αὐτὰ ὁ πορφυροῦς καὶ ἡ πορφύρις καὶ τὸ πορφυροῦν· ὅστις ταῦτα μὲν ὡς ἐπιθέτω λέγεται, τὴν ποιότητα μόνον δηλοῦντα τοῦ χρώματος, εἶναι χιτῶν αλουργίς; ἰσθίς αλουργίς ἢ χλαμύς ἢ τι τοιοῦτον. . . . αλουργίς δὲ καὶ πορφύρις ἡμεῦ δηλοῦσι τό, τι ἴνδυμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ χρώματος.

(P. 42.) Θείου ἄθους] Sch. χρώματος. Et mox ad τὸ τῆς πορφύρας ἄθος. Ἄθος, τὸ χρῶμα ἰσταῦθα. — Lexicum Sangermanense a RYHNKENIO citatum Tim. p. 153: ἄθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάρμα τοῦ ἵπλου. Et ἄθος proprie dictum fuit de colore rubro. Confer SCHWEIGHÆUSERUM ad Athen. XII. p. 38. Adde GRÆVIUM ad Lucian. t. 4. p. 488. ΤΟΥΡΙUM em. t. 4. p. 220.

(P. 42.) ἄρητοι] Sch. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτους ἔχοιτος ῥηθῆναι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναξίου.

(P. 42.) Ὁ δὲ δὴ ἔργος ἐν τῆς ἀσπιδάμειος ἔργα] Sch. τὰ ῥήματα μετὰ τῆν ἰδίαν ἀσπιδάμειον συντεθῆναι αἰτιατικῆ συντάξεως· ἔργον λήρον, γραφίμ, γραφέν. — Lucianus similissime Scyth. 4. ἔργος ἢ ἔργαστος. Confer Gregoriam de dial. p. 5. et ibi Koenigium: adde Reitzium ad Lucian. t. 5. p. 420.

(P. 42.) ὥσπερ οἱ θύρμολοι τῶν νεμφίων] Eadem verborum structura vit. Apoll. VII. 14. p. 292. ἰστέον δ' αἰ μὲν ΤΟΙΣ ΘΕΡΜΟΙΣ τι καὶ ἰσοτέμοις ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ.

(P. 42.) Περιβάλλει] Moschopulus eclog. in βάλλαμαι. Περιβάλλω τινα, ἔχου περιπύσσουμαι καὶ περιπλίκομαι. Thomas: περιβάλλω τινα ἔχου περιπλίκομαι. Scholiastes Euripidis Or. 872 non aliter: περιβάλλω τινα ἐπὶ τοῦ περιπύσσου-

σωμα. Verbum hoc sensu Philostrato frequentatur. Infra p. 76. περιβαλὼν αὐτὸν μιθιδίων, et sic sæpissime. Gregorius Presbyter in vit. Gregorii Nazianzeni forte corrigendus, qui habet p. 2 C. τὴν σοφίαν περιβαλὼν καὶ ἱρασιθεὶς αὐτῆς. Fere malim περιβαλὼν. Norunt omnes quam harum vocum frequens sit permutatio.

(P. 42.) ἡ διαφύγις ἐκ καπιῶ δίκην, ἄσπις τοῦς ποιητῆς] Sch. διαφύγιον, αἰτιασιπῆ· ἰαφύγιον, γαισιπῆ.—Homerus ab Oleario indicatus H. φ. 100.

.....ψυχὴ δὲ κατὰ χροῖος, ἔστι καπιῶς,
Ἰλιχίτο τιτρογῆα.—

Virgilii locus est nobilissimus Æn. v. 740.

«Dixerat et tenues fugit, seu fumus, in auras.»

Plutarchus S. N. V. p. 68. τὸς ψυχῆς. ἄσπις ἰαφύγιος
ἡ ΚΑΠΗΝΟΥΣ ἀσπιτιοῦσα τῆς σοφίας: ubi vide WYTTENBACHIIUM..... Sextus Empiricus a Fischero citatus ad Rhod. 14. ἀσπιτιοῦσα τῆς σοφίας ΚΑΠΗΝΟΥΣ ΔΙΚΗΝ εὐδαιμονίαν.—HUETIUS: ἴσως· ὡς παρὰ τοῖς ποιητῆς. Vulgata certe plus habet elegantie et acuminis, et παρὰ in sensu ἀρμό, ablativo HUETIUS melius junxisset. Nam sic construitur. Reciperem oblatam a codice 1769 varian-tem παρὰ σοὶ pro ἄφρα παρὰ σοῦ in Pseudo-Diogenis epistola 4. τοῖς Ἀθήνησι ἄλλας προμετρήσας τῆς παρὰ σοὶ τραπέζης.

(P. 42.) φιλιῶν] Sch. ἀσπιζίστα.—

(P. 42.) τῆς δίκης ἰμοφορεῖσθαι γι] Sch. κληροῦσθαι, κερῖν-νυσθαι.—Editi et ABDEI habent γι. quod Olearius tacite tollere non debuisset.—Verbum ἰμοφορεῖσθαι satis illustravit LENNEPIUS ad Phal. p. 26.

(P. 42.) Θαμίζει] Sch. συχρῶς ἔρχεται.—

(P. 42.) διὰ πολλοῦ] Sch. βραδύως.—Confer BRUNCKIUM ad Bacch. 433.

(P. 42.) ἢ πινυάκεις] E ἢ καὶ π.

(P. 42.) μετίχαιον] Sch. ἔχω αἰτιατικῆ· μετίχων γαιεῖ, καὶ πάντα τὰ μετουσιαστικὰ γαιεῖ.—

(P. 42.) αἴθη κῆραι] αἰτὶ τοῦ δρέψασθαι ἰταῦθα· τὸ δὲ κῆραι κυρίως ἐπὶ τῶν τριχῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀστραχῶν.—

(P. 42.) Φιλοστίφανος γὰρ τις] Sch. ὑπάρχει.

(P. 42.) ἰαῖνα πρὶ ἀντὰ ἴοι] ACI pro ἴοι habent ἰαῖ ἴοι, εἴη, eodem modo iotacistæ Græci efferunt, et verum non facile discerno. Olearius conjicit πρὶ ἀντὰ ἴοι, quod est ingeniosius.

(P. 42.) Ἰλαρῶ γι τὸν ἦρω λέγεις..... ΑΜΠ. Καὶ σφροαῖ γι] Sch. σφροαῖ· ἰστυαῖον λέγω. — Bene: λέγω subauditum in vinitoris responso venit ab λέγεις. Sic prorsus Demosthenes Olynth. III. p. 13 C. εὐκοῦν σὺ μαθοφορῶν ΔΕΓΕΙΣ; φῆσαι τις. — ΚΑΙ παράχρημά ΓΕ τὸν αὐτὸν σῆτυαξιν ἀπῆλπον (λέγω).

(P. 44.) ὕβρει οὐδὲν πρᾶτλει] Sch. σὺν. Ἀττικῆ ἢ σῆτυαξιν. — Sic vit. Apoll. I. 28. p. 36. μηδὲν ὕβρει πρᾶτλοτα Julianus Orat. de regn. non procul ab initio: χρηστοῦς μὲν βασιλείας μηδὲν ὕβρει πρᾶτλει. Euripides Phœniss. 1608:

..... καὶ τὰδ' οὐχ ὕβρει λέγω.

Sophocles El. 881:

..... ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τὰδ'.

(P. 44.) ξυλλαμβάνει μοι τῶν θυρίγων] Cod. C ut Nicoliniana et Juntina ξυλλαμβάνοιμι male. Aldina ξυλλαμβάνει

λαμβάνει με pejus. Unice verum ξυλλαμβάνει μοι. Sch. ἀντὶ τοῦ ἐπιφάσκειται καὶ κοινοῦ καὶ βοηθῶ· ἄφιλε πηθετικῶς γραφῆται· τὸ γὰρ ἐιρηγητικῶς ἐπὶ τῆς συλλαμβανούσης γυναικὸς καὶ ἐπὶ τοῦ φεύγοντος ὅταν συλληφθῇ. — Quæ hic tradit Scholiastes de συλλαμβάνω active pro *fugientem tetrahere*, et *utero concipere* de muliere, vera sunt, Hoc postremum verbi activi sensum invenies optima a Plutarcho de audit. c. 3. explanatum: ἐν δὲ τῷ τοῦ λόγου χρίει τὸ διέσθαι καλῶς τοῦ προέσθαι πρότερον ἰδίῳ, ὅσπερ τοῦ τιαῖν τὸ ΣΥΛΛΑΒΕΙΝ ΤΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΧΕΙΝ ΤΩΝ ΓΟΝΙΜΩΝ. Lucianus de portentosis illis Selenitis qui non in utero, sed in suris foetum gestant (var. hist. I. 22.): ἐπιδαὶ γὰρ ΣΥΛΛΑΒΗ, ΤΟ ΕΜΒΡΥΟΝ, παχύνεται ἢ κίμα. Athenæus ex Aristotele IX. 50. de columba: τιανῶσα γὰρ τὴ ἐχομένη ἡμέρα ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ. In sensu *adjuvandi*, *opitulandi*, vox media Scholiastæ placebat magis, nec id quidem indocte. Nam sic fere semper legitur. Plato Musas in Phædro § 29. invocans: ΣΥΜ μοι ΛΑΒΕΣΘΕ τοῦ μύθου. Aristænetus I. 10. ΣΥΝΕΛΑΒΕΤΟ τοῦ τοῦ γάμου, ubi confer Abreschium, qui vulgatam ἐπιβάλετο male defendit. Antoninus Liberalis c. 12. ἔυξαστο ΣΥΛΛΑΒΕΣΘΑΙ αὐτῇ τὸν Ἑρακλῆα. Chion. epist. 8. εἰς ἃ κέρδος ΣΥΛΛΗΨΗ μοι. Sed active quoque ξυλλαμβάνειν pro *adjuvare* legitur, et quod ad hujus loci græcitatem asserendam in primis valet, sæpius apud Philostratum. Sic Sophist. I. 16. p. 501. βουλευματός τε ἀτόπου τοῖς Λακιδαιμοσίοις ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕΝ. Ibid. I. 21. p. 517: ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕ δὲ αὐτῇ τῶν διαβολῶν καὶ οἰκίτης. Antoninus Liberalis quem supra vidimus media voce συλλαβίσθαι utentem, c. 11. utitur activa: Ἦρα γὰρ αὐτῇ ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕΝ.

(P. 44.) τῶν κατὰ γεωργίας] Sch. ἐπιρρώτως.

(P. 44.) παρακησὸς τοῦ Ὀμήρου] Sch. ἔστιν παρακρούσις.
 — C vitiose παρακρούσις. Laudianus ἀκησὸς. — Olearius
 ostendit παρακρούσις hic esse, non perfecta nos recte au-
 dīre, et citat opportune Aristotelem Ethic. VI. 7. ἕως
 γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούει μὴ τι τοῦ λόγου, ΠΑΡΑΚΟΥΣΙΝ δὲ.
 καθάπερ οἱ παχέες τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκούσαι πᾶν τὸ λεγέ-
 μιναι, ἐκθροῦσι, εἴτα ἀμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Aristophanes
 Ran. 750.

— καὶ ΠΑΡΑΚΟΥΣΙΝ δισσιστῶν

Ἐστ' ἂν λαλῶσι;

Antigonus Athenæi XIII. 19. οἱ ΠΑΡΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ
 αὐτοῦ τῶν λόγων, καὶ μὴ συνίστις. Vide ibi SCHWEIGHÆU-
 SERUM.

(P. 44.) τοῦ ἄνω] Sch. μέρους.

(P. 44.) ἐπιλάβετό μου] Sch. καθήφατο. — Moscho-
 pulus ecl. in ἀντιλαμβάνω. Ἐπίλαβε μὲν ἄλλου ὄντος τὴν γῆν
 σπύγος· ἐπιλάβετο δὲ τις ἐτέρου τὸ μὴ προσέμων αὐτῷ εἰσπύγος
 ἢ ἀράξεντος.

(P. 44.) τοῖς τοῦ Ὀμήρου] Sch. λόγοις δηλοῦται. — Edi-
 tiones τοῖς Ὀμήρου, ut mea; sed volebam scribere τοῖς
 τοῦ Ὀ. ut est in A: utque addat τοῦ, precor lectorem.
 Confer supra p. 343. — Locus est Odys. Σ. 358.

— δίδρυμα μακρὰ φυτῶν.

Et Odys. κ. 510.

Μακρὰ τ' αἰγυροί —

Et sic Homerus etiam in epigrammate quod recitat
 autor certaminis Hesiodi p. 493. ed. Loeb.

Ἐστ' ἂν ὕδωρ τι γὰρ καὶ δίδρυμα μακρὰ τίθει.

(P. 44.) ἐπιλαβῶν] Sch. διαδιδάσκων τὸν λόγον, ἔστιν

λαβόν· ἢ δὲ ὑπὸ ὑστεροχρονίου δαλοῦ. Confer Moschopulum ecl. in ὑπολαμβάνω.

(P. 44.) τὸν ἰαντίου, ἴφου] D omittit ἴφου.

(P. 44.) ὑπὸ οὐφίας] Sic vit. Apoll. VI. 26. p. 267: πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ἔδουσαν, ὡς καὶ Πινδαρῳ ΚΑΤΑ ΣΟΦΙΑΝ ἔμνηται περὶ τοῦ δαίμονος.

(P. 44.) τὰ φρίατα μακρὰ ἰαμαξίαι] D τὰ φρ. ἰαμαμακρὰ. — Vide Odys. XVIII. 358.

(P. 44.) ἰμβιόσισται] Sch. βιάσιον, ζήσιον. — Vide notam p. 369.

(P. 44.) ἰσθήκαι] Sch. ἰσθηκόντα εἴη ἐν τῷ γῆ.

(P. 44.) κινεῖτο] Sch. ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

(P. 44.) Ἐπιπέλας] Sch. ἰπιλλών.

{P. 44.) μῦρον] Sch. στακτὸν μῦρον, τὸ βοδ' ἀλάγμα. Quid ad rem? de βοδ' ἀλάγματι confer Bernardum ad Synesium de febribus p. 54. et Ducangium in lexico.

(P. 44.) ἢ τῷ] Confer RYHNKENIUM ad Tim. p. 281. et Scholia in Platonem Ruhnk. p. 9.

(P. 44.) ἰακλωνα] Sch. ἄσθενῆ κατὰ τὴν εὐαλίαν. — Morellus non edidit ἰακλωνία, quod citat Olearius, sed ἰακλωνία. Ἐπιπλωνία est in Juntina, vitio operarum. ABC ἰακλωνα, recte. Suidas: Ἐπιπλωνι· ἰξίτηλον, ἀφαισί. Forte tamen legendum ἰακλωνα. Et sic credo voluisse, vel invenisse scholiastem adponentem, interpretationis causa, ἀσθενῆ. Suidas: πικρίαι, ΕΚΑΥΤΟΙ, ΑΣΘΕΝΕΙΣ.

(P. 44.) τοῦ διακνῶσαι] Sch. διάγει· ἄσθενῆ ἢ ἀκαταρροφῆ. ἄσθενῆ καὶ ἢ περὶ τῶν ἰατρῶν ἰαμαξίαι, διακνῶσαι τροφῆ. ἰαμαξίαι δὲ λίγισται ἢ ἀκίλαστοι. Confer Moschopu-

lum ecl. voce *δίατα*. — Apoll. vit. III. 26. p. 117. καὶ ἴφα, ὁ βασιλεὺς διατίθεται; 27. διὰ τὸ τὰν ἡμίμων ἕκαστον ἐν τῇ κόμῃ διατίθεσθαι. Et sic alibi pro *diversari*.

(P. 44.) ἐν ᾄδου] Sch. τῶν. Ἀγλιῶς. — Plenius Euripides Alc. 436. ἐν αἰδοῖ δόμοις.

(P. 44.) πρὸς θῆρας..... γινόμενος] A e correctione θῆρα. D a prima manu πρὸς θῆρας.

(P. 44.) κατὰ μισημερίαν ἀφικνεῖται] ABDE ἀφικατὰ μισ.

(P. 46.) εὐδοκίματα] Sch. ἐπιτυχίματα.

(P. 46.) ἀριθμουμένην ἐν αἰς Ἀλκηνίς τε ἢ Ἀδμήτου, καὶ Εὐάδην ἢ Καπυρίως] De articulo subaudito uxoris nomine confer supra p. 307. Alcestin, Evadnen et Laodamiam sic junxit uxorum optimarum exempla celebrans Ovidius A. A. III. 17. Plutarchus amat. p. 762. εἰ θῆρον τε καὶ μύθων ἑφίλος ἴσθι δηλοῖ τὰ πρὸ τῆν Ἀλκηνίην καὶ Πρωτισίλειον, καὶ Εὐριδίκεν τὴν Ορφίως, ὅτι μὲν θῆρον ὁ Ἄιδης ἔρωτι κατὰ τὸ προσελθόμενος. Jodrellus *illustrations on Alcestis* p. 7. vertit: « *Alcestis Laodamia and Euridice.....* » Et addit: « *The original text has Protesilaus, but the content shews that it ought to be Laodamia his wife.* » Sed falsus est Jodrellus. Nam si quid mutandum, de τὴν Ἀδμήτου pro τῆν Ἀλκηνίην cogitare potius debuisset. Verum non is est Plutarchus qui omnia ita diligenter scribat et ἀκριβῶς.

(P. 46.) ἢ οὐ Σίμης] Formula frequenter occurrit apud quosvis scriptores. Rarum est, et unicum forte exemplum numeri pluralis, in hoc Callimachi versu Hymn. Pall. 78.

— οὐκ ἰθὺλον δ' εἶδε τὰ μὲν Θήριδος.

Confer ibi Ernesti notam.

(P. 46.) κατὰ ἰσπίρων] Sch. ἰσπίρας.

(P. 46.) ἀπὸ τούτων τῶν Θασίων ἀμπέλων] Cum Thasus insula ob vina celebris, non esset a Chersonneso multum remota, potuit vinitor Thasias vites huc importatas colere.

(P. 46.) τρακλιὰ ἀραιῖα] Sch. τὰ διδάματα ὑπὸ τῶν ἀρῶν.
— Vit. Apoll. III. 28. p. 118. τραγῆματα δὲ καὶ ἄρτοι καὶ λάχαια καὶ τρακλιὰ ἀραιῖα. Xenophon Anab. v. 3. § 12. περὶ δ' αὐτῶν τὸν καὶ ἄλλος ἡμέρων διδραμῶν ἰφουτύθη, ὥσπερ ἰσθὶ τρακλιὰ ἀραιῖα, ubi Hutchinson videndus. Themistius ex Xenophonte Orat. II. p. 28 A. ἡ δὲ (δωρεὰ) πυροὶ, καὶ κριθαὶ καὶ τρακλιὰ ἀραιῖα. Ælianus epist. 20 : φύεται μὲν ἐν ταῖς ἀγροῖς καλὰ πάντα · κηκόσμηται τε ἡ γῆ ταύτοις καὶ τρίφει πάντας · καὶ τὰ μὲν ἰσθὶ τῶν κακῶν διατήσια, τὰ δὲ πρὸς ἄλζοι ἀντίχοιτ' ἰσθὶ τρακλιὰ ἀραιῖα : quæ longiora descripsi, ut pateret τῶν κακῶν cubare in mendo, nam sensu caret; pro quo si legitur τῶν καλῶν, sententia, ni fallor, erit restituta. Dixerat καλὰ πάντα φύεσθαι in agris; addit τῶν καλῶν alia esse διατήσια, alia εἰς ἄλζοι ἀντίχοιτα. Et pro τρίφει πάντας, malim τρίφει πάντα, relato ad καλά. Mox sequuntur hæc : πάντων δὲ τούτων θεοὶ μὲν ποιηταί, ἡ γῆ δὲ μέγιστος ἄρμα καὶ τροφὸς αὐτῆ. — Pro τρακλιὰ ἀραιῖα simpliciter ἀραιῖα habet Noster vit. Apoll. III. 26. p. 117. τραγῆματα δὲ καὶ ῥίζας καὶ ἀραιῖα. IV. 16. p. 153. δημοσίῃ τε θύουσί μοι καὶ ἀραιῶν ἀπύρχοιται. Quæ sint ἀραιῖα apte declarat Antigonus Athenæsi x. c. 15. ποτὶ δὲ καὶ τῶν ἀραιῶν εἰσιφέρειτό τι, τοῦ μὲν θήριος ἄπιστος ἢ ῥοιὰ, τοῦ δὲ ἴαρος ἄχρως, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ἄρην ἰσχυάδεις. Confer quæ de hoc loco notavit GRÆVIUS lect. Hes. c. 2. Heliodorus

(P. 46.) *τί φησιν;*] Sch. *τουτίσι, λελύθηται νίος ἀποθανών, ἢ οὐ*

(P. 46.) *ἰφ' ἃ τότε ψ]* Sch. *ὅς εἶχει αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἰαυτοῦ ἰηουσίας.* — p. 80. *τὴν Μυσίαν ἐπὶ Τηλίφῳ οὕτως, ubi vide scholium.*

(P. 46.) *ἰλατῶθῆναι]* Sic Aldina, Oleariana et codices. Junta et Nicolinus *ἰλάτῳ θῆται.* Morellus *ἰλάτῳ θῆται.*

(P. 48.) *λελιφθαι τὰ πολέμια]* Sch. *ἰλάτῳ εἶται.* — BEG *πολεμικά.* Sed nihil mutandum; nam *πολέμια* pro *πολεμικά* recte dici exemplis probaverunt WESSELINGIUS ad Diod. Sic. t. I. p. 64 et LENNEPIUS ad Phal. ep. 54. Dionysius Halic. A. R. X. c. 5. de Cæsone: *ὡς ἐφθῆναι τι κάλλιστος νίος καὶ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ πάντων λαμπρότατος.* Noster et alibi hac voce usus est. Infra p. 50. *ΤΑ ΔΕ ΠΟΛΕΜΙΑ ξυγχαρεῖ, ὡς ἴφην, τῷ Ἀχιλλεῖ:* p. 114. *ΤΑ ΔΕ ΠΟΛΕΜΙΑ γυναιῶν τι εἶναι:* p. 164. *ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ τι δεκοῦνται μᾶλλον γυναιῶν ἢ ὄντα:* p. 186. *κακὸν δ' οὐκ εἶναι ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ.* Nicolaus Dam. p. 242 editionis CORAYI: *Σαδούτης. . . . ἢ μὲν ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ γυναιῶς.* Nihil ergo erat cause cur apud Xenophontem Anab. I. 26. Stephanus et Muretus pro *πολέμια* proponerent *πολεμικά*, et reciperet Hutchinsonus. GAILLIUS, cujus Xenophontea magno harum literarum bono mox prodibunt, me docuit humanissime *πολέμια* dare quinque quos vidit Xenophontis codices. In Heraclidis Pontici politicis p. 206. forte fuit calidior CORAYUS proponens τὰ *πολεμικά* pro τὰ *πολέμια*.

(P. 48.) *δι' ἡλιαίας]* Sch. *ἰσθὰ εἶσιν αἱ ἡλιαίας ἢ παρατρέχει ὁ ἄστροπος· ἰσθὰθα δὲ ἡλιαίας ἰσθὰς τῶν νιόντων, οὕτω γὰρ ἴθες ταῖς ἀστειάζουσι γράφειν· εἶσι ἰσθάνονται τοὺς ἐν*

II. 2. καλαθίσκους ἀνθίων τι καὶ ἀραιῶν πλήρεις. Ubi varietate glossematica: ἀραιῶν πλήρεις ἰσπαρῶν. Horti in quibus erant τρωκτῶ ἀραιῶν vocabantur τρωκτῶ. Noster vit. Apoll. III. c. 56. κήποις δὲ, ἰσῶσαι τρωκτῶ, καὶ ἰσῶσαι ἀνθίων κῆποι, βρύνει αὐτὰ (τὰ χωρίον ἐν τοῖς Βαλάροις).

(P. 46.) ἰπιιδάν θίρος τι ἤκη καὶ μετῶπυρον ἰσῆται· σιλήης δὲ ἰούσης ἐς κύκλον] Sch. ἰούσης ἐς κύκλον· πλήρους γινόμενης. — Lectionem quam exhibui Oleariana est. Ante sic legebatur: κατὰ μισημεβρίαν· ἰπιιδάν δὲ θίρος τ. ἢ κ. μ. ἰσῆται, σιλήης τι ἰ. ἰ. κ. Codices duo Olearii et mei ABE δὲ non habebant post ἰπιιδάν. In A δὲ fuit erasum. BE ἰς κύκλον ἰούσης. A σιλήης δὲ, sed post correctionem; ante erat τ: et Olearius δὲ invenerat in duobus suis. CI ἰπιιδάν δὲ θ. τ. η. κ. μ. ἰσῆται. σ. τι. ι. ε. κ. Loco attente perspecto, facile patet lectionem, ab Oleario e codicibus restitutam veram esse, alteramque sensui non satisfacere. Olearius de more edidit ἰπιιδά, sed aliæ editiones et codices dabant ἰπιιδάν.

(P. 46.) ἐν τῇ τοῦ ἕρας ἄρα] Sic χειμῶνος ἄρα apud Babriam Fab. I. ἄρα ἵτους apud Nostrium vit. Apoll. III. 28. p. 118. Confer BASTIUM epist. crit. p. 72.

(P. 46.) ἐς τὸν ψυκτῆρα τοῦτο] De vase quod Græci ψυκτῆρα vocabant egit Athenæus XI. 108. ubi vide quos indicavit doctissimus SCHWEIGHÆUSERUS.

(P. 46.) ἀπυλλάντομαι] Sch. ἀπύρχομαι.

(P. 46.) θῦπλον ἢ καταμεῦσαι] Forte respexit Euripidem in Bacch. 735:

ΘΑΞΕΣΘΝ δὲ διαφορῶντο σαρκὰς ἰδουτῶ.

ἢ ἐν ΣΥΝΑΨΑΙΣ ΒΑΞΕΦΑΡΑ, βασιλείας κήρα.

(P. 46.) *τί φησι;*] Sch. *τουτίστι, λιλύωνται τίος ἀποθανών, ἢ οὐ.*

(P. 46.) *ἰφ' ἃ τόσι π*] Sch. *ὅς ἔχει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἱξουσίας.* — p. 80. *τὴν Μυσίαν ἐπὶ Τηλείφῳ οὔσαν*, ubi vide scholium.

(P. 46.) *ἰλατρωθῆναι*] Sic Aldina, Oleariana et codices. Junta et Nicolinus *ἰλάτρω θῆται*. Morellus *ἰλάτρω θῆται*.

(P. 48.) *λιλιφθαι τὰ πολέμια*] Sch. *ἰλάτρων εἶναι.* — BEG *πολεμικά*. Sed nihil mutandum; nam *πολέμια* pro *πολεμικά* recte dici exemplis probaverunt. WESSELIUS ad Diod. Sic. t. i. p. 64 et LENNEPIUS ad Phal. ep. 54. Dionysius Halic. A. R. X. c. 5, de Cæsone: *ἀπὸρ ἰφθῆναι τι κάλλιστος τίαν καὶ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ πάντων λαμπρότατος*. Noster et alibi hac voce usus est. Infra p. 50. *ΤΑ ΔΕ ΠΟΛΕΜΙΑ ξυγχαρεῖ, ὡς ἴφην, τῷ Ἀχιλλεῖ*: p. 114. *ΤΑ ΔΕ ΠΟΛΕΜΙΑ γυναιῶν τι εἶναι*: p. 164. *ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ τι δοκοῦνται μᾶλλον γυναιῶν ἢ ἄντα*: p. 186. *κακὸν δ' οὐκ εἶναι ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ*. Nicolaus Dam. p. 242 editionis CORAYI: *Σαδούτης. . . . ἢ μὲν ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ γυναιῶν*. Nihil ergo erat causæ cur apud Xenophontem Anab. i. 26. Stephanus et Muretus pro *πολέμια* proponerent *πολεμικά*, et reciperet Hutchinsonus. GAILLIUS, cujus Xenophontea magno harum literarum bono max prodibunt, me docuit humanissime *πολέμια* dare quinque quos vidit Xenophontis codices. In Heraclidis Pontici politicis p. 206. forte fuit calidior CORAYUS reponens τὰ *πολεμικά* pro τὰ *πολέμια*.

(P. 48.) *δι' ἡλικίας*] Sch. *ἰστιά εἰσι αἱ ἡλικίας ὅς παρατρέχει ὁ ἄνθρωπος · ἰνταῦθα δὲ ἡλικίας ἰδίως τῶν νεώτερον, οὕτω γὰρ ἔθος τοῖς ἀστικίζουσι γράφειν · εἶον ἰσθράτουνσι τοὺς ἐν*

ἡλικίᾳ, τοῦτίστι τοὺς τυγχάνουσας ἐν νεότητι. — Ad hujus scholii illustrationem confer Moschopulum eclog. in πῦς.

(P. 48.) αὐτὸς μὲν γὰρ εἶναι μενῆκιον, ἐκείνων δὲ, τὸν μὲν Ἀχιλλεῖα εἶναι νεανίαν, τὸν δὲ Αἴαντα ἄνδρα] D νεανίσκου. — Νεανίαν ætate adukiorem esse τοῦ μενῆκιου probat Æliani locus H. A. VI. 63. ubi cum de Arcade quodam adolescente dixisset, καὶ ὁ πῦς ἢ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ, mox addit: δέριων καὶ ὁ χρόνος τὸν μὲν ἀπείθηι NEANIAN. Et Moschopulus in ætatum recensione ecl. voce πῦς, hunc tenet ordinem: πῦσιον, πῦς, ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ, ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ, ΑΝΗΡ, πρὸςδότης, γέρον.

(P. 48.) ὡς ἀμφίδρυφον μὲν αὐτῷ τῆν γυναῖκα εἶπεν, ἡμετελῆ δὲ τὴν οἰκίαν] Homeri locus est Il. B. 700. jam ab Oleario citatus:

Τοῦ δὲ καὶ ἀμφίδρυφῆς ἄλοχος Φουλάκη ἐλίλειπτο.

Καὶ δῆμος ἡμετελής.

Pro ἀμφίδρυφον Olearius mallet ἀμφίδρυφῆ ut est apud Poetam. Sed ἀμφίδρυφος vox est ut ἀμφίδρυφῆς Homericæ. Il. λ. 393.

Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφαὶ εἶσι παρρηαί.

Et potuit Philostratus memoria labi, quod corrigere nostrum non est, præsertim cum in ἀμφίδρυφον nihil variant codices. Et ΤΟΥΡΙΟΥS em. t. 4. p. 222. tenet ἀμφίδρυφον. Idem pro ὡς proponit οἷς, non male. — Vox ἡμετελής variis vexatur doctorum explicationibus, quas recensuit ad Hom. t. 4. p. 374. ΗΞΥΝΙΟΥS, suamque addidit, quam ipsis ipsius verbis referam. « Quanto » simplicius hæc dicta sunt, si de vitæ heroicæ simplicitate cogites! Qui filius familias nuptam ducebat, » novam domum sibi exstruebat, ut nostri rustici ex se » natis,

» natis, si nuptam hi ducunt.» Homerum imitatus est auctor epigrammatis Anal. ἀδισσ. DCXCI.

Παρθίνοι ἢ ἀπίλυσι μήτηρ, ἢ ἄριοι ἄθος
Ἔσχειν ἐν ΗΜΙΤΕΛΕΙ πυνυράμεινοι ΘΑΛΛΑΜΩ.

(P. 48.) Πινυράμεινοι ἐν γῆ] A ἐν τῇ γῆ.

(P. 48.) Καὶ τὴν οὐλὴν δὲ ἐπιτίθενται τῷ μαρῷ] Schol. ἀντὶ τοῦ φέροι ἐν τῷ μαρῷ τιτυπωμένη τὴν οὐλὴν.—E δὲ omisit. Notanda hic satis absurda veterum opinio qui umbris corporum cicatrices inesse putabant. Exempla dedit Barthius ad Statium Th. II. 8. — Infra p. 50. Ἰχθυομεγάλαις ΕΝΤΕΤΥΠΩΤΑΙ τοῖς δρόμοις. Hesychius: Κοκκωτίας, ἴσπος κλαυμένιος, ΕΝΤΕΤΥΠΩΜΕΝΟΝ ἴχθυο σημεῖον τὸ κόκκω.

(P. 48.) Σκιᾶς, ἃ ξίνοι, τούτοις γυμνάζονται] Sch. σκιωμαχεῖν. Τὸ σκιωμαχεῖν ἐπὶ μόνῃ τῆς πύλης καὶ πυγμῆς· δίσκοι γὰρ καὶ δίασμα καὶ δρόμοι ἐστὶ καὶ μῶνοι γυμνάζονται. Ταῦτα δὲ χωρὶς τινος γινόμενα σκιωμαχία καλεῖται· πύλη, δίσκος, δίασμος, ἀγῶνις οὗς ἀγωνίζονται τινες, ἀνταγωνιστῶν ὄντων. Τὸ δὲ σκιωμαχεῖν ἐστὶν ὅταν αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἀγωνίζοιτο τις, μὴ τινος ἀντίπαλου ὄντος· καὶ σκιωμαχία ἐφ' ἢ οὔτι ἧτις οὔτι εἴκη δέονται· ἐπὶ γὰρ προσώπου ἀγωνιζομένου πῶς αἰ καὶ ἧτις καὶ εἴκη ἀναφανείη; ἐπὶ γὰρ δύοῖν ἀπόστοροι κρείττονοι καὶ ἧτις ἐστὶ λίγεται. — σκιᾶς male legebatur ante Olearium qui e conjectura scripsit σκιᾶς, et vertit « in umbris, » ὁ hospes, (arborum) istarum sese exercet. » Nihil absurdius excogitari poterat. AFHI habent σκιᾶς quod recepi; et sic manus erudita in aldina qua utebatur Olearius, emendaverat: sed oblatam veram lectionem repudiavit, ut putidum commentum amplecteretur. — De *sciamachia* vide Politianum misc. 34.

(P. 48.) ἀσκραίοι μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰς νεφίλας τὸν δίσκον]
Sch. ἀσπάρμιτι. — Sic Achilles Statianus Achill. II.
439.

« Nam procul Cēbalios in nubila condere discos
« Ludus erat requiesque mihi. »

(P. 50.) τοῦ Ὀλυμπιακοῦ] Sch. δίσκου. — CDEFGHI
Ὀλυμπιακοῦ. — Ὀλυμπικὸς et Ὀλυμπιακός æque ab optimis
scriptoribus dici probant Thomæ interpretes. Infra p. 56.
ἰγκλήματα Ὀλυμπιακά, ubi codices quoque nonnulli
dant Ὀλυμπικά. Confer WYTTENBACHIIUM ad Plutar-
chum S. N. V. p. 19.

(P. 50.) ἰσημαίετο] Sch. ἰσχυράξειεν ὅσα ἂν σημαῖον ἰσ-
καταλίπει τῇ γῆ.

(P. 50.) Καὶ μὲν καὶ ἴχνη] Sch. DE καὶ μὲν ἴχνη.
Male. De hac alterius καὶ omissione vide supra p. 312.
357.

(P. 50.) ἐς τὸ δεκάπηχον μέγεθος] Sch. ἔχου ἐς ἀναλο-
γίαι τοῦ δεκάπηχου μεγέθους. — Editiones habebant, συμ-
βαίοντα ἐς τὸ δεκάπ. Sed συμβαίοντα nec in Olearianis
nec in meis legitur codicibus. Olearius hanc vocem
additamentum esse putabat manus alienæ, ellipsim
glossemate supplentis, in quo me adsentientem sibi
habet. Idcirco vocem e textu exulare jussi.

(P. 50.) γυμναζομένου τι, ἴτιροι] Sch. ἀσπάρμιτι. — E
γ. τὸ ἴτιροι. Male.

(P. 50.) ἄσημος ἢ γῆ] Sch. χωρὶς σημαίου.

(P. 50.) καὶ οἷον ἰσχυματίζων ἀφίεται] Sch. τὴν ποιότητα
τῆς κινήσεως. Addendum credo δηλοῖ, vel tale quid.

(P. 50.) ἰν ἄλλοις γυμναζομένης ἰπὸ Τροίαν τῆς Ἑλλάδος] Sch. Ἄλλοις ἄγωσι. Γυμναζομένης ἄγασια ποιούσης, τοῦτίστι τῶν Ἑλλήων γυμναζομένων κατὰ τῆς Τροίας. — Editiones: ἰν ἄλλοις γυμναζομένης τῆς Ἑλλάδος ἰπὸ Τροίαν. Ordinem quem prætulī, ut paullo concinniores, derunt codices BDE.

(P. 50.) Μυσοῖς] Sch. τοῖς πρὶ τὴν Προῦσον.

(P. 50.) ἀπιπλοῖναι] Sch. φασί.

(P. 50.) ἀριστεῖά τε ἀπιπλοῖσθαι] Sch. βραβεῖα ἄρασθαι, κομίσασθαι. — Edebatur δὲ: sumpsi τε ex DE. δὲ minus apte positum videbatur.

(P. 50.) κειρατηκίμαι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγῶνα] Sch. περιγυῖσθαι κατὰ.

(P. 50.) τὸ τῆς ἀσπίδος] Sic edidit Olearius ex duobus codicibus pro vulgato τὸ πρὶ τῆς ἀσπίδος, quam emendationem obtulerunt mei nonnulli, servandamque duxi.

(P. 50.) τοῦτ' ἱρεῖς] Sch. τὸ σισιγηνῆσαι τὸν Ποιητῆν.

(P. 50.) Τὸ δὲ αἴτιον,] De hac locutione, vide supra p. 346.

(P. 50.) κατὰ ἱκπληξιν] Sch. ἱκπληξις, τὸ θυμῶμα κατὰ πηξιν, ὁ φόβος. — Lexicographus ab Hermanno editus de emendanda ratione græcæ grammaticæ p. 329. § 69. κατὰπληξιν et ἱκπληξιν inter varias φόβου species recenset: κατὰπληξιν δὲ φόβος ἐκ μεγάλης φαντασίας ἱκπληξιν δὲ φόβος ἐκ δεινῆς ἀκοῆς καὶ μεγάλης ἀφαιρούσης τῶν αἰσθησιν.

(P. 52.) καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν] Sch. καλοὶ, ἰπὸ σώματος ἀγαθοὶ ἰπὸ ψυχῆς ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν καλοκα-

γαθίων ποιῶν ὄνομα τιθείκασιν, ἐπὶ τῶν κατ' ἀμφότερα ἄτων καλῶν. — Hæc epitheta sic juncta passim occurrunt inter legendum Platonis, Xenophontis et aliorum Atticorum vel atticissantium scripta. DAWESIUS Miscell. crit. p. 143. multa ex Aristophane exempla congegit. — Infra p. 116. καλὸν καὶ χρηστὸν Αἰτίλοχον habes sensa eodem, forma paullo rariori. Τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν dixit Xenophon Memor. II. 1. § 27. qui sexcenties καλοὶ καὶ ἀγαθοί. Idem ibidem § 28. non vulgari verborum ordine ἀγαθῶν καὶ καλῶν. Dictys II. 23. ad Græcorum imitationem, græca forte vertens, et sic judicabat Perizonius dissert. § 15 : « Iniquissimos appellare universos neque » dispares Alexandri, quippe qui a *bono honestoque* » elapsi, autorem pessimi sceleris sequerentur. »

(P. 52.) ἀναθῆναι.] Junta, Nicolinus et Morellus habent ἀναθῆναι quos secutus est Olearius, Aldum negligens qui ἀναθῆναι probe edidit ; sicque conjecerat HÆTIUS. ABD quoque ἀναθῆναι.

(P. 52.) Τὸν μὲν δὴ Ἀχ.] Olearii τὸν μὲν δὲ vitium est typographicum.

(P. 52.) ὑμνῆσθαι.] Sch. ἰπαινῆσθαι.—D ὑμνῆσθαι.—De hac voce vide RYHNKENIUM ad Tim. p. 262.

(P. 52.) μεζόνως.] Sch. ἢ ἴδι.

(P. 52.) δέειμί σοι.] Sch. δευρήσομαι, διελύσομαι.—F sine σοι.

(P. 52.) Καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὃν τί ἢ ἀσπίς, αὐτίκα ἀποτιλοῦμεν. Νῦν δὲ, ἐπιτιθῆ πυγματίου...] Editiones longe aliter : καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὃν τίνα ἢ ἀσπίς, αὐτίκα ἀποτιλοῦμεν · ἐπιτιθῆ δὲ πυγματίου... Et magna co-

dicum est varietas. A *is ὅν τί ἢ ἀσπίς αὐτικά ἀποτιλοῦμαι ἰδῶ*. BG inter Μύσιον et ἰπιδή lacunam habent. D Μύσιον, ἰπιδή πυγματίου. E. *is ὅν τί ἢ ἀσπίς αὐτικά ἀποτιλουμένον δε, ἰπιδή πυγματίου*. Olearius nihil e codicibus suis adnotavit : vulgata stare non posse videbatur, quippe quæ manifeste claudicat. Manum Philostrati amissam esse dudum ex lacunis et discrepantia lectionis satis patet. Cum nihil invenirem melius, recepi lectionem codicum A et E : nisi quod ex ἀποτιλουμένου δε codicis E, ausus sum facere ἀποτιλοῦμαι. Nῦν δε. Post ἰπιδή, δε omisi cum codicibus. In talibus difficultum locorum ambagibus plane sentio quam parvæ sint vires meæ, et susceptæ provinciæ impares. Sed non possumus omnes RUTHENIORUM, CORAYORUM et paucorum aliorum virorum excellentium felix acumen habere, ingeniumque promptum.

(P. 52.) καὶ πυγμῆς καὶ δίσκου] DE καὶ δίσκου καὶ πυγμῆς.

(P. 52.) ἀπηρέχθημεν] Sch. περιγερόμεθα περιτρέπημεν.

(P. 52.) ξυμβούλῃ] Margo Morelli : γρ. συμβόλῃ. Male.

(P. 52.) Τὸν Κλίμα, οἶμαι, πυγματιαστὴν ἀκούεις] Sch. τὸ οἶμαι μετὰ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται, εἰ μὴ πως τὸ αἰ πρόσκειται ἢ ἔξωθεν λαμβάνεται. — Ἀκούεις hic est, *traditione accipere* : gallice *entendre parler*. Sic ἀκοή est *fama, rumor*, ut monet VALCKENARIUS ad Phœn. 826. Infra p. 54. ἀκούεις δὲ πῦν καὶ Πλούταρχος; Et sic vit. Apoll. v. 23. καὶ γὰρ τὸ Ἑρακλῆα ἴσως ἀκούεις. Sophist. II. 8. p. 578. ἀλλ' ἢ σὺ, ἴφθ, τίς; Ἀμφικλῆς ἰγῶ, ἴφθ, εἰ δὲ τὸν Σακκιδίω ἀκούεις. Sic scribendus; ad editionum et codicis A fidem, locus iste quem corrumpit Olearius. Synesius de

regno p. 19 A. ἴτιροι δι τούτου νεώτεροι ἀκούεις, εἶμαι. Agis-
tophanes Thesm. 164.

Καὶ Φρόνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
Αὐτός τι καλὸς ἦν.

(P. 52.) ὃν Ἀλτῆρα ἐκάλουν οἱ πατέρες] Aldina et Junta
vocem aspirant; et sic Artemidorus I. 55. Themistius
p. 186 A. 291 B. Morellus et Nicolinus Ἀλτῆρα. — Pro
οἱ πατέρες I habet οἱ παλαιοί, quod et Oleario obtulit Lau-
dianus. — *Halteris* athletæ nomen formatum est ab
Halteribus, gymnasticis instrumentis, de quibus legendi
Rigaltius et Reiffius ad Artemidorum l. c. et Harduinus
ad Themist. p. 469. Themistius levi mendo liberandus
est Or. 20. p. 238 C. ἀλτητὴν δὲ ὁμοίως καταγίλαστον εἶναι
ὅσῃς ἐπιδικιζόμενος τοὺς ἀλκῆρας, quod vertit interpres,
alcteras suos ostentans. Facile quis videt scribendum
ἀλτῆρας.

(P. 52.) ὡς μικρὸς ἦν] B plene distinguens post πα-
τέρες, omittit ὡς.

(P. 52.) τῶν ἀντιπάλων παραπολύ] Thomas Magister :
Παρά πολὺ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ
τοῦ ἔλαττον, εἰσὶν ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ, κτλ. ubi vide notas. Infra
p. 94. ἀνδρες οὐ παραπολὺ Ἀχιλλέως τῆν ἀνδρείαν. p. 124.
παραπολὺ τῆς ἀληθείας. p. 226. οὐ παραπολὺ φησὶ κισκομπίσθαι,
alio sensu. Vide ibi notam.

(P. 52.) Χαλκοῦς γὰρ πολλαχοῦ ἴσθῃσι] Schol. in πολλοῖς
τόποις. — ἴσθῃσι eo sensu legitur Apollon. vit. II. 42. p. 94.
de Alexandri statua : εἶδος ἐπὶ τοῖς Δαρείου εὐαγρέμασι ἐν Ἰο-
σοῦς ἴσθῃσι. v. 34. p. 217. πωριταχοῦ δὲ ἰσθῆξις χαλκοῦς.
Lucianus Lexiph. II. εἶστα τὸν χαλκοῦν τὸν ἰσθῆτα ἐν
τῇ ἀγορᾷ. Plato Phædr. § 26. σφουδάτως ἐν Ὀλυμπίᾳ

εἰάθῃσι : ubi vide HEINDORFIUM. Horatius II. sat. 3. 183.

« Latus ut in circo spatiere et *aëneus ut stes.* »

(P. 52.) περιῆν μὲν καὶ ἐπιστήμης] Sch. ἔχουσι τίχνης. — De περιῆν confer supra p. 304.

(P. 32.) καὶ μάλα ἔρράνυ αὐτὸν ἢ εὐαρμοσίαν τοῦ σώματος] Sch. ἐνεδουάμεν ἢ εὐθυσία ἢ ἐπιτεθείας τῶν μελῶν. — Εὐαρμοσίαν τοῦ σώματος Herculis laudat Philostratus Icon. II. 21. p. 845 : γίγρῃται δὲ ἰσχυρὸς οἶος καὶ τῆς τίχνης ἔμπλειος δὲ εὐαρμοσίαν τοῦ σώματος. In quo capite versibus ante hunc locum paucis verba Philostrati male, ni fallor, intellecta, aperiam, quæ se sic habent : ἐπιρροῶν δὲ ὁ Ἄνταϊος ἐπῆρται, « δυστήνων δὲ τι παῖδες. . . » ἢ τοιοῦτῶν τι πρὸς τὸν Ἡρακλῆα ἰοικῶς λέγειν καὶ ῥωνὺς αὐτὸν τῇ ὕβρει. Ultima vertit Olearius : *atque hac contumelia robur ipsi addens* ; nempe Herculi. Male : αὐτὸν, est pro αὐτῶν quod hic malim scribere, vel ἰαυτῶν. Antæus sibimetipsi robur addit ex hac in hostem contumelia, et inde fit animosior. Versus Homericus *δυστήνων δὲ τι παῖδες* mihi in memoriam revocat Philostrati Junioris locum Icon. 10. p. 875. in mendo cubantem : οἱ μὲν οὖν ἀκλειεῖς εἴχονται, ἀλλ' οἶος πρὸς πολλοὺς

δυστήνων δὲ τι παῖδες (εἰαῖν) ἐρῶ μῖνις ἀντιώσωσι,

οἱ δὲ γενναῖοι γενναῖαν κρατοῦσι· τὰ μὲν δὲ περὶ τῶν ἰκανῶν ἴτερα· οὐδὲ περὶ τοὺς ξυνοσφῆτας ἢ θία. Propono : ταῦτα μὲν δὲ περὶ τῶν ἰτέρων ἰκανὰ· οὐδὲ . . . vel, κρατοῦσιν, ἢ μὲν . . . Quod editur nullam mihi videtur admittere justam interpretationem. Cum Philostratus quædam de Bellatoribus ad Trojam in genere præmississet, jam ad eos qui in Tabula erant depicti describendos venit, et ait : ταῦτα μὲν δὲ περὶ τῶν ἰτέρων ἰκανὰ· οὐδὲ . . . *Hæc de aliis dicta sufficiant. Nunc vero, etc.*

(P. 52.) Ἰπλι δὲ εὐθὺ Δειφῶν] Sch. εἰς τὰ Πόλια.—
 Infra p. 90. εὐθὺ τοῦ μηροῦ. p. 138. πλῆν εὐθὺ Τήνου τι
 καὶ Ἀνδρου. Vit. Apoll. II. 20. p. 70. εὐθὺ Ταξίλων. v. 43.
 p. 227. ἐχώρου εὐθὺ Πυραμίδων. Icon. II. 19. p. 842. τὸ
 γὰρ εὐθὺ Φοκίαν τι καὶ Δειφῶν ἰδὸν κατασχών. Synesius
 epist. 4. p. 162 D ἔξλου πλείν εὐθὺ Ταφοσίριδος. Plato Ly-
 sidis initio : περιέομαι εὐθὺ Λυκίου : ubi confer HEINDOR-
 FIUM. Adde RYHNKENIUM ad Tim. p. 126. et TOU-
 RIUM em. I. p. 201.

(P. 52.) τὴν κρίσιν] Sch. τὸν ἄλλον.

(P. 54.) κρίσσοιτο τῶν ἀντιπάλων] Sch. περιγίνατο ἄ.—
 ἀντίπαλοι ἐπὶ πυλαίστρως · ἀντίδικος ἐπὶ κρίσεως · ἀνταγωνιστὴς
 ἐπὶ πωιντὸς ἀγῶνος · καὶ ἀντίδικος εἰς τὴν μάχην · ἀντίδικος ἐπὶ
 τῶν ἰαντίας ἐχόντων τιχίτων. — Similia Mosohopulus ecl.
 in ἀντίπαλος.

(P. 54.) Ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν] Sch.
 ἔχου δυσθυμία · τὸ α ἰταῦθα τὸ δευ σημαίνει εὐπρε ἰαντίας
 τὸ δυσθαπῆς παρ' Ὀμήρῳ (II. ε. 549.). Ἐκεί γὰρ τὸ δευ
 ἀπὸ τοῦ α, ἔχου ἀθαπῆς. — ABCDEFGHI μὲν non ha-
 bent. Olearius ait οὖν omittere suos omnes codices.
 Sed μὲν οὖν tenendum fuit. Ἀθυμία hic est, ut verbis
 utar Thomæ, ὁ πρὸς τοὺς πολέμους ἕστος. A Philostrata
 phrasi non recedit Eunapii locus in Ædesio p. 41. καὶ
 τὸν βασιλῆα κατῆχεν ἀθυμία. Locum integrum Eunapii
 adscribam, cum sit corruptus, ut medelam, si possim,
 et lucem adferam. Καὶ τότε δὴ τοῦ πολλὰς ἰμβάιστος
 κατὰ τὴν ἠρῶν φύσιν συμβάιστος, ὅτι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρα-
 θίσις συγίσις εἰς τὸ διατρον, καὶ σπῆσις ἢ τοῦ μεθῆσις
 ἰπῆσις, καὶ τὸν βασιλῆα κατῆχεν ἀθυμία. Pro ἰμβάιστος
 legendum e codice olim Vaticano 140 συμβάιστος: pro
 ἠρῶν ex eodem codice ἠρῶν, nisi malis ἀρῶν. Infra mo-
 nebo

nebo quam facile *αὔρα* et *ἄρα* permutentur. Sciendum autem est ad harum emendationum intelligentiam, hæc præcessisse: *συμβίβηκε δὲ καὶ τῆ θίσει τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς πλεὺν ἀρμύζειν τῶν καταφρονομένων πλοίων, ἂν μὴ καταπνέουσα γότος ἀκρωῆς καὶ ἀμικτος.* Cætera persequamur. Ὅτι quod sine sensu editur codex mutatur in ὅτι vero proximum, HUKTIUS (ad marginem Plantiniani exemplaris olim sui, nunc Bibliothecæ Parisinæ) in ὅ, τι quod verum omnino est. Παραβίβητες fœde corruptum est. HUKTIUS legit πισθίβητες, bene ad sensum, sed a depravata scriptura longius. RYHNKENIUS ad Tim. p. 206. proponit παραβίβητες, quod elegantissimum est. TOUPIUS emend. IV. p. 414. conjecit περιβίβητες, sed tamen in RYHNKENII opinionem inclinans. TOUPIO favet codex jam citatus. Legendum ergo, ut se locus jam omni ex parte bene habeat: καὶ τότε δὴ τοῦ πωλλάκις συμβαίνοντος κατα τὴν ἄρῶν (vel αὔρῶν) φύσει συμβαίνοντος, ὅ, τι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ περιβίβητες συνήσαν. . . .

(P. 54.) κελύει αὐτὸν μὴ μεθίσθαι τοῦ ποδός] Schol. μεθίσθαι καὶ ἀφίθαι ἐνεργητικῶς αἰτιατικῆ, παθητικῶς δὲ γενικῆ. — A αὐτῆ. Sed infra sic κελύειν construitur: ὁ δὲ αὐτὸν κελύει Ἀχιλλεὺς ἐναγωνίῃ χρῆσθαι: et p. 60: κελύει αὐτὸν ἐκείων μὲν ἀμειλίῃ.

(P. 54.) Τὸν γὰρ προσκαλίοντα τῆ πύργῃ. — τῆ ἀντιπάλῳ] Προσκαλίειν τῆ πύργῃ est idem ac supra ἀποπτερίζειν, ut bene animadvertit Olearius; sic προσκαλίειν σφυρῶ in alio nostri loco, Icon. II. 6. p. 818. qui ad præsentis illustrationem non parum confert: διὶ γὰρ αὐτοῖς (τοῖς πεπραγματιάζουσι) ὑπὸ πειρασμῶν τι οὐ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῆ πωλλάοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίεσθαι χρὴ, οἷον πύργον· διὶ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως (ἔ. ἄλλοτε

ἄλλους) ἄγγειν· οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφουρᾶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα σφρίβλουσι, κτλ. Monebo pro ὑπὸ ἰσμοῦν codicem A habere ὑπνωτισμοῦν.

(P. 54.) ὀμίματος λαμπροῦ ἴτυχε] Sch. περιφαινοῦς, ἔστιν ὀνομαστίματος γίγνεται.

(P. 54.) ἠτλήθη εὐδειός] Sch. ὑπ' εὐδειός.

(P. 54.) Τὸν γὰρ πύκην] A τὸ πύκην γὰρ.

(P. 54.) ὡς τὸ εἰκός] Sch. ὡς τὸ ἐπιδοχίμιοι δίδουσι εἰδοχάσασθαι.

(P. 54.) αἰών τὴν δευτέραι Ὀλυμπιάδα] Sch. ἀνιρχίμιοι τὴν κατ' αὐτοὺς δευτέραι.

(P. 54.) χρῆσαι] Sch. μαιτιύσασθαι, χρησμένοι δούται.

(P. 54.) Ἀχιλῆος ἱαγωνίῃ χρῆσαι] Ante Olearium legebatur Ἀχ. ἱαγωνίῃ εὐχισθαι. Olearius e Laudiano edidit Ἀχ. ἰν ἀγωνίῃ εὐχισθαι. BDEFGH ἱαγωνίῃ. I ἰν ἀγωνίῃ. A ἱαγωνίῃ, sed e correctione; ante erat vox multo brevior nunc erasa. Crediderim fuisse præpositionem ἰν ante εὐχισθαι: et quidem C perspicue habet Ἀχιλῆος ἰνεύχισθαι. Χρῆσθαι quod τῷ εὐχισθαι prætulī, dederunt BEG, et in uno suorum invenerat Olearius. Textus mei rationes reddam. — Ἐιαγωνίῃ multas habet auctoritates et longe melius et elegantissæ exquisitoris est quam ἰν ἀγωνίῃ. Præterea quamdam difficultatem obscuritatis habet, quæ stylum oraculorum plane redolet. Scholiastes optime explicavit: τῷ ἰφῶρ τῷ ἀγῶνος. Ὡς περ λιγύμινος Ζεὺς φίλιος, καὶ Ζεὺς ξένιος, οὕτω καὶ Ἀχιλῆος ἱαγωνίῃς· ἔστι δὲ πατρῴος. Χρῆσθαι quod pro εὐχισθαι reposuī, rei melius adcommodatur: nam patet e narratione insequenti non Acheloo vota fecisse Plutarchum,

sed revera Acheloo *visum fuisse*, cum imbre multo in stadium effuso, aqua sitim opportune restinxit, et inde, adsumptis viribus, adversarium superavit. De Acheloo pro aqua pleraque occupavit Olearius. Adde Ursinum ad Virgilium Georg. I. 7.

(P. 54.) τὴν πρὸ τοῦ σιφάειου ἵκην] ἀγών vocabatur σιφαιότης. Plutarchus in Demosthene c. 3. ἐπιθίσθαι τοῖς σιφαιότησις ἀγῶσι. Xenophon memor. III. 7. § I. εἴ τις ἱκανὸς ἂν τοὺς σιφαιώτας ἀγῶνας νικᾷν. Ubi vide ΕΛΛΕΝΤΙΣΜ, qui consulendum in primis monet ΗΕΜΣΤΕΡΝΗΣΙΟΝ ad Thomam p. 810.

(P. 54.) Ἀπειρηκίους] Sch. ἀπικαροῦσιν, ἀπειρηκίους, ἀδυνατήσαντες.

(P. 54.) ὁ δὲ ὑπὸ δίψας] Athenæus x. 42. p. 87. διὰ δίψαν μάλιστα λιπύονται οἱ πύλαι, διὰ τὸ βαρῦσθαι τὰς χεῖρας ἀνατίθονται.

(P. 54.) ἀκμάζουσα μεταμεβρία — ἰσθίαι] Sch. εὐθερὰ μεταμεβρία, καὶ ἀκμάζουσα μεταμεβρία, τὸ μισολύπαιον τῆς ἡμέρας. — Nestler vit. Apoll. I. 16. p. 20. οὐ πρὸ μεταμεβρίας, ἀλλ' ἀπὸ μάλιστα ἡ ΗΜΕΡΑ ΕΣΤΗΚΟΙ. ΙΗ. 14. p. 103. ἀπὸ τῆς Η ΜΕΣΗΜΕΡΙΑ τοῦ ἡλίου ΣΤΑΙΗ πρὸς αὐτὸ. Supra p. 46: ἐπιθεῖν θίρος τε ἤχη καὶ μετόπων ἰζηται. De hoc sensu τοῦ ἰσθίαι confer Wagnerum ad Alciphronem III. 12. et scholia in Platonem p. 60.

(P. 54.) νεφίλη ἐς τὸ στάδιον καταρρήγνυται] Sch. εἰς τὸν ἀγῶνα. — Τὸ ρήγνυσθαι ἐπὶ ὑποῦ, ὅθεν καὶ μαχθαῖος ὑστὸς ρήγνυται ὑστὸς, φανερὸν ἀπὸ τοῦ, πάλυς καὶ σφοδρὸς ἐχθύη, ὡσπερ ἀπὸ ρήξις ρήγνυται καὶ νεφίλη, τουτίσσι μαχθῆσαι ἀθροῦν τὰ ἑαυτὸς ὕδαρ ἐκίωσιν. — Idem usus verbi apud Parthenium erot. c. 6. ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλὰ καταρρή-

γίντοσ. *Ælianus H. A. VII. 7.* πικρόμινος δὲ ἰσθδίας τῆσ
Σαλατήσ ἐθὺ ὕδαρ ἐξ οὐρανοῦ μαγῆσταισ αἰνέσταισ. *Ibid.*
c. 8. ἐπιρῆμαγίντοσ ὑπεῦ. *Alia omitto facile obvia. Seneca*
de vita beata sub finem : « *At ego ex alto prospiciens,*
 » *video quæ tempestates aut immineant vobis, paullo*
 » *tardius ruptiura nimbium suum. . . .* »

(P. 54.) ἴσπασι τοῦ ὕδατοσ] Atticismus notissimus.
 Supra p. 18. habuimus ἄσπασε ἄλλουσ καὶ ἄλλου ἀνθοσρῆου
 πίνοντασ. Exempla apud nostrum utpote ἀσπικῶτατοσ abund-
 ant. *Vit. Apoll. II. 7.* ἰγχιῶσ ὁ Δάμωσ τοῦ παρὰ τῶν
 Ἰσθῶν οἴου. *Ibidem 36. p. 88.* τὸν πιπωκῶτα μὲν τοῦ οἴου.
 40. p. 93. τῶν ψῆφων δὲ ἰκαπῶσ ἰδράτλοτα. etc. *Heliodorus*
II. 23. p. 85. ἐπιρῆφου ὁ μὲν τοῦ ὕδατοσ, ὁ δὲ οἴου, ubi
 forte reponendum οἴου. *Noster vit. Apoll. II. 37. p. 90.*
 ὁ ἰσρῶσ ὕδατοσ, ἀλλ' οὐχι οἴου σπῶσωσ. Vide scholiastem
Luciani Alex. I. 16.

(P. 54.) ὁ ἀσπικῶτασ τὰ παρὶ τοῖσ πῆχισι κάδια] Sch. ὕδαρ
 ἔλασιν, ἀσπικῶτασ. δῆλοσ ἰσπῶθα ὅτι δερματωσ σῆτριχα τοῖσ
 πῆχισι φέροντασ ἄγωνίζοντα. — A παρὰ et sic CEFGHI.
 — Grammaticus græcus apud *HERMANNUM de emend.*
gr. grammat. p. 381 : ἀσπικῶτασ, τὰ ἀσπικῶτασ καὶ
 ἰσπικῶτασ, ἀσπικῶτασ. — Cæstum figuram vide apud
Passerium Lucern. t. III. 22. 23.

(P. 56.) ἴσπασι τῆσ ἰσπασ] Sch. ἰσπασῆσ, ἰσπασῆσ γέγονε
 τῆσ ἰσπασ.

(P. 56.) εἰ σπικῶτασ τοῦ παρὶσπασ] E omittit τοῦ et
 male legit παρὶσπασ.

(P. 56.) τῆσ χρῆστωσ] Sustuli interrogationis signum,
 quod habent editiones.

(P. 56.) ἀσπικῶτασ τοῖσ πολλοῖσ, καὶ θῆσ σπῶσ] No-

tum *ἀδάμας* veteribus esse ferrum durissimum. Hesychius: *Ἀδάμας*, γίνος σιδήρου, ubi vide notam. Hesiodus Th. 161.

Ἀΐψα δὲ ποιήσασα γίνος πολλοῦ ἀδάμαντος
Τεῦξί μίγνυ δρίπαιον,

ubi glossator ineditus codicis 2708. *Ἀδάμαντος*· εἶδος σιδήρου. Confer ibidem Clerici notam. Idem glossator ad v. 239.

..... ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαι,

Ἀδάμαντος· εἰρηιοῦ σιδήρου. Falsus est Tzetzes ad Hesiodum scut. 137. adnotans: ἰ γὰρ ἀδάμας λίθος ἐστὶν ἀδάμαντος. Metaphoris elegantibus hæc vox sæpissime transfertur. Eunapius Chrys. p. 189. ut Noster, de firmo corpore: ἴτεχεν ἀνθρώπου καὶ ἀδαμαντίνου σώματος. Philostratus vit. Apoll. I. 17. p. 22. δέξαι βραχιῖται καὶ ἀδαμάντιοι. VI. 10. p. 240. εἰ μὲν δὲ... δέξῃ ἀδαμαντίνῃ χρῆσθαι. Sophocles fragm. I. Phædræ.

Περὶ ὧσι' ἄφουκλά τε
Μήδεια παντοδοπῆν βουλαῖν
Ἀδαμαντίναις ὑφαίνεταί
Κερύσει αἴσω.

Heliodorus IV. 4. p. 139. τίς οὕτως ἀδαμάντιος ἢ σιδηραῦς τὴν καρδίαν; ubi CORAYUS opportune citans Plutarchi de utilit. κίβητος ΕΞ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ ἢ ΣΙΔΑΡΟΥ κεχάλευται μίλαινας ΚΑΡΔΙΑΝ, non meminerat hæc esse Pindarica. Sic enim Pindarus Athenæi XIII. 76.

Τὰς δὲ Θεοξίνου ἀκτίνας προσώπου μαρμαριζοῖσας
Δρακίς, ὅς μὲν πόθῳ κυμαίνεται,
Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλευται
Μίλαινας καρδίαν ψυχρῆ φλογί.

Nec Latini aliter. Virgilius *Æn.* VI. 552.

« Porta adversa ingens, solidoque *adamante* co-
» *lumnæ*, »

respiciens, monente HEYNIΟ, Homerum II. 9. 15.

Ἐστὶν ΣΙΔΗΡΕΙΑΙ ΤΕ ΠΥΛΑΙ καὶ χάλκιστος οὐδὲρ.

Vide VALCKENARIUM ad Theocr. id. II. 34. p. 47. MITSCHERLICHIIUM ad Horat. I. od. 6. 13. III. od. 24. 5. Delrium ad Claudian. Rufin. II. 470. MILLINIUM eruditissimum veterum monumentorum interpretem *monum. ined.* I. p. 219.—MILTONUS, ad veterum imitationem, Satanam pingit (P. L. I. 48.) e coelo in infernum detrusum,

————— *to dwell*

In adamantin chains and penal fire.

Ibi editor *John Rice* falsus est, qui putat adludi *to the hardness and impenetrability of the diamond*. *Satanæ adamantin chains* non sunt *diamond's chains* quod esset ridiculum, sed *catenæ adamantinæ*, ut loquebantur veteres, quorum vestigia sequutus est egregius ille poeta, cui abunde contigit os magna sonaturum, mensque divinior. Miltoni sui meminerat GRAYUS, in hymno *to adversity* feliciter sane scripto nec adversis musis :

Bound in thy adamantine chain

The proud are taught to taste of pain.

Nec aliter capi debet TASSI Italorum Virgiliti versus VII. 88.

....*l'elmo adamantine avea le tempre.*

Falluntur, ni ipse fallor, qui de adamante lapide cogi-

tant. Lingua nostra hac elegantia caret, et mirum quantum in hoc epitheto vertendo errant interpretes vernaculi qui e bonis græcis latinisque gallica mala faciunt. Sed nunc ipsis adest egregie ridiculus auxiliator *Mercier*, qui gallice, ut putat, scribens, Germanis se probavit unice: Neologorum ille quotquot sunt aut fuerunt νεολογώτατος in recenti opusculo nescio quo ausus est scribere, *DIAMANTAIRE de cœur et d'esprit*, quod sibi habeat, et habebit. Nam quis auris tam ferreæ, ingenii tam rustici ut putida ista non conspuat?

(P. 56.) Ἐλιξ δι' ὁ ἀθλητῆς] Sch. ἰνταῦθα κύριον ὄνομα. Λέγεται δι' τὸ κατὰ κύκλον γυρίζον ἰσχυρὸν σχῆμα, ὅθεν καὶ εἰσράκια ἕλικες λέγονται· ἔλιξ δι' ἡ τοῦ ἀμπέλου ψαλίδος.— Cum ultimis consentit Moschopulus eclog. Ἐλικες αἱ τῆς ἀμπέλου ψαλίδος, καὶ ἀπλῶς αἱ κοιῶς περιπλακάδης. Confer scholia Hesiodi ad theog. 16. — Morellus mendo typographico pro ἀθλητῆς habet ἀλητῆς.

(P. 56.) οὐρανὸν προσπέπλευκε] Sch. ἀπὸ τοῦ πλείους πεπλευσάκει.— F οὔτω. Male.

(P. 56.) ΦΟΙΝ. Δαιμόνιον, Ἀμπιλουργί! Λίξεις γὰρ πῶς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ πραχθῆν. ΑΜΠΕΛ. Προὔπαραχούσης γὰρ αὐτῆ ἰδέσθης μιῶς κτλ.] Hæc usque ad ΑΜΠΕΛ. ἄριστα, ξίσι, τοῦ χρηστοῦ ἰτακίμων, editi uni Phœnici tribuebant, sed, ni falsus omnino fui, satis absurde. Nam cur dixisset Phœnix, λίξεις τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ πραχθῆν, si ipse tam discrete novisset, ut narrare posset. Quas feci dialogi distinctiones mihi rem omnem dilucide exponere videntur. Phœnix miratus oraculi verba, δαιμόνιον! exclamat, et quærit quæ Olympiæ gesta sunt; narrat Vinitor; et Phœnix demum, re audita, sensum oraculi perspicuens, ait: καὶ

τούτων ἄρα τῶν φθόνων. . . . Quæ oraculi explanatio Vintoni probatur, et Phœnicem laudans, inquit: ἄριστα, ξίνοι, πῖ χρηστοῦ ἰταμῆρων. Jam omnia plana sunt et clara, quæ ante confusa erant et hiulca. Si quis motus codicum auctoritate, qui tamen in his dialogorum divisionibus sæpissime titubant, ut noverunt omnes qui faciunt criticam, me audaciorem putaverit, et locum male affectum sano prætulero, penes eum est mea delere et priora revocare; quod tamen ego neutiquam fecerim, nisi meliora fuerim edoctus. — Singula nunc persequar.

(P. 56.) Δαιμόνιον] Sch. θεῖον, θευμασίον.

(P. 56.) ἐν Ὀλυμπίᾳ] Sch. Ὀλυμπία ἡ τόπος.

(P. 56.) Προὔπερχούσης γὰρ αὐτῶν νίκης μιᾶς, ὅτ' ἀπὸ ἐκ παιδῶν, ἐνίκᾳ πάλιν, ἀπιδύσατο τὴν ἐπ' ἐκείνῃ Ὀλυμπιάδι πάλιν τε καὶ πυγμαίῳ] Sch. ἀπὸ ἐκ παιδῶν· γενέσθαι. — E. ἐνίκᾳ πάλιν. — Hac lectione utar ut locum satis turbatum, si possim, integritati restituam. Rescriberem ἐνίκᾳ πάλιν, πάλιν ἀπιδύσατο. . .

(P. 56.) ἀπιδύσατο] Sch. ἐγωνίστατο. — Infra p. 116. πάλιν δὲ καὶ πυγμὴν μεθ' ἑαυτῆς ἀπιδύσασθαι Τρώων. De hoc hujus verbi usu lege WYTTENBACHIUM Epist. crit. p. 59. Exempla nonnulla dedit WAKEFIELDUS silv. critic. II. p. 121. Adde Olearium ad Nostrum p. 601. — In hoc loco ἀπιδύσασθαι accusativo jungitur, alibi præpositioni. Ælianus H. V. II. 30. ἀπιδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Plutarchus Demosth. c. 3. ἀπιδύσθαι πρὸς τὸ λέγειν. Eumathius Hysm. x. p. 478 edit. Teuch. ἄκων ἀπιδυσάμεν πρὸς τὴν διήγησιν. Alia dabit Budæus comm. ling. gr. p. 158.

(P. 56.) ἐφ' ᾧ] Sch. πράγματι.

(P. 56.) ἐγκλήματα Ὀλυμπιακὰ ξυνηθίοντες αὐτῶν] Sch. συρρίπτοις.

νορήσονται, κατασκευάζοντες κατ' αὐτοῦ.—BH Ὀλυμπικὰ.
De hac variatione confer supra p. 394.

(P. 56.) μέγισ δ' οὖν ἀνίδησαι τὸ πικράτιον] Sch. ὅμως δ' οὖν ἐσιφάσαι αὐτόν· ἀναλογαίτεροι τοῦ μέγισ τὸ γὰρ μέγισ ἀτλικόν.—ACI μέγισ γούν. BDEFGH μέγισ δ' οὖν, quod dederunt Oleario sui quoque, et habent editiones, præter Morellianam et Olearianam, in quibus δ', sicque invenisse Scholiastem patet ex ὅμως δ' οὖν.—Veterem lectionem immerito exulantem revocavi. Synesius epist. 3. ΜΟΛΙΣ Δ' ΟΥΝ περιμίνασα τὴν ἰσθμὴν: et epist. 4. p. 163 C. ΜΟΛΙΣ Δ' ΟΥΝ αὐτὴν καταστύσαι. Athenæus ix. 44. de Ovide: ποιῆ Δ' ΟΥΝ ταυτὰ ὅσα ἂν ἴδῃ τοὺς κνηγοῦντας πρῶτοντας. Heliodorus II. 19. χαλιπῶς μὲν... ἐλιυσίμιστα Δ' ΟΥΝ ΟΜΩΣ.—Cæterum de μέγισ et μέγισ confer notas ad Thomam p. 619.—Verbum ἀναδύειν pulchre illustrat RYHNKENIUS ad hanc Timæi glossam p. 246. Ταίνας ἀναδύμιναι· ἴθως τοῖς μαθήσει ἀναδύμαι ταίνας.—Codex D et Baroccianus ἀνιδήσαντο πικρά. male.

(P. 58.) εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξηρημίσις ὄντα] Sch. ὡς ἴσκειν, εἰδὼς αὐτὸν τὸ φθῶν ἀντίμαχοι τοῖς καλοῖς. Ἐξηρημίσιον, τὸ τῶν λαφύρων κριτῆτον.—Hic sensus mihi placuit, et placuerat interpreti latino. Aliter omnino Olearius vertens: «gnarus cum præstantissimis eum athletic com-» poni posse.» Sed vix facile ipse dixerit qui scripsit, quid hæc sibi velint.

(P. 58.) αὐτῷ φῆς εὐχεσθαι] Sch. τὸ εὐχεσθαι δοτικῆ καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς ἄνθρωπον.—Agitur de istis ἀλιφροσι καὶ ἐπισφραγιζομένοις τὰς εὐχὰς supra p. 40.

(P. 58.) τὰς φθῶς τι καὶ τοὺς ὑδέρους] Sch. τὰς φθῶς, τὰ ἐπὶ τὰ ἐσθμὰτα. Ἰδρωψ καὶ ὑδέρους, εἰδὴ ἐσθμὰτων· ἐκ μὲν

τοῦ ὕδατος ὁ ὑδροπικός, ἢ δὲ τοῦ ὕδατος, ὁ ὑδατικός. — Ὑδατοὶ
 et φθόαι sic junguntur vit. Apollon. 1. 6. ὕδατοι ἀλλοιοῦνται
 καὶ φθόαι. III. 44. p. 132. φαρμάκων ἀφ' ὧν ὕδατοι ἀπο-
 χιτιοῦνται, καὶ αἷμα ἴσχυται, φθόαι τε πύονται. Aristides
 corruptus emendetur t. 1. p. 312. βὰξ ἐπιγύγεται πυκνή τε
 καὶ ἰσχυρά. Καιρία εἰχόμεν, καὶ ὁ θεὸς σημαίνει φθόαν εἶναι.
 Verba καιρία εἰχόμεν verterunt latine, nam quid non
 quibusdam interpretibus vertitur? Sed codex 1040. scribit
 opportune, καὶ ἀπορία εἰχόμεν. Sic idem ibid. p. 328.
 ἀπορία τε εἰχόμεν διωγῆ. Gregorius Naz. or. XIX. p. 304 B.
 ἀπορία δὲ ἴσχυτο. — De voce φθόαι confer Timæum p. 271.
 cum RUHNKENII nota.

(P. 58.) *τιταρταίη πυρίλοισας*] Sch. *πυριτῆ. Μέχρις ὅδε
 τὰ νοσημάτων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀδωσιφῶν καὶ πυριτῆαιος, καὶ ἐκλιῶς
 καὶ δεκατῆαιος.* — *Πυρίτῆιν πυριτῆ* dixit etiam Lucianus de
 hist. conscr. statim ab initio.

(P. 58.) *ὀνοτιθέται*] Sch. *πυριτῆ.*

(P. 58.) *ἰπυδάς καὶ τίχτας, αἷς τὰ παιδικὰ θίλξουσι*] F
ἴλξουσι quod et legisse videtur Scholiastes in B vocem
 interpretans per *ἰφιλοκύνουσαι*. Idem ad *παιδικά. Ταῦτα
 ἐπὶ τῶν ἀρρένων· ἰσταῦθα δὲ παραχρήσαστο τῇ λίξει.* Nempe de
 feminis usurpavit: de quo usu vocis vel abusu vide Sui-
 dam in *παιδικά*, addito HEINDORFIO ad Plat. Phædr.
 p. 215. — *Θίλγειν* de quo quædam notata sunt a VALCKE-
 NARIO ad Hipp. p. 195 D. servandum duxi, et quod plu-
 rium nitebatur codicum auctoritate, et quod sic sæpe
 jungitur cum *ἰπυδαῖς*. Moschopulus eclog. *Θίλγειν κυρίως
 τὸ εἰς ὁ θίλει τις ἄγειν τινα· ὅθεν καὶ θειλτήρια τὰ ἄρματα
 ἀπὸ τοῦ τῆς ῥῆμας τοῦς ἀκούοντας θίλγειν, καὶ ἄγειν εἰς θίρψιν
 τῶν ἀειδῶν.* Forte post *θίρψιν* addendum *διὰ* Gorgias
 Helen. encom. p. 95. *συγγνωμίην γὰρ τῇ δόξῃ τῆς ψυχῆς*

ἡ δύναμις τῆς ἰατρῆς ἴθιλιξι καὶ ἴπρισι καὶ μετίσθησι τῇ γου-
νίᾳ. Euripides Hipp. 481.

Εἰσὶν δ' ἰατρῆαὶ καὶ λόγοι θελητήριαι.

Sed et Homerus ante alios, qui de Circe medicaminibus
leones et lupos incantante, Od. x. 212.

Ἄμφι δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρίστειροι ἠδὲ λίοντις

Τοῦς αὐτὰ κατίθιλιξεν, ἰπὶ κακὰ φάρμακ' ἴδωκεν.

Et ibidem 290. Mercurius Ulyssi moly tradens, præ-
sidium adversus Circes artes :

.....βαλίει δ' ἰνὶ φάρμακα τίτη,

Ἄλλ' οὐδ' ἄς θίλξαι σε δυνήσεται....

Et rursus 326. Circe mirata quod Ulysses epotis *Po-
culis insidiosis* nondum esset factus porcus, sed in
ipsam furiosus irrueret, quasi interfecturus :

Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἴθιλιχθης.

(P. 58.) οὔτι προσδιαλίγεται οὔδει] Sch. δύο ἀποφάσεις
ἀπὸ μιᾶς, ὅπως ἐστὶν ἀπὸ τριῶν.

(P. 58.) ἀπαχθῆσθαι αὐτοῖς] Sch. ἰχθρὸς εἶναι. Ἀπαχθεται
τῷ θεῷ τὸ ψεύδος, καὶ ἀπαχθεται τῷ ψεύδει ὁ θεός. — F ἀπ.
αὐτοῖς αὐτῶν.

(P. 58.) τὸ ἱρῶν διαβάλλουσι] Sch. τὸ γὰρ ἱρῶν θεῶν ἐστὶ,
τὸ δὲ μοιχεύειν, παράνομοι. Διαβάλλω σε, ὅτι ὅπως ἔχεις
ἀγαθὸν εἰς κακὸν περιτρέπω (ἢ παρατρέπω), εἶποι, εἰ ὅτι ευφρο-
νεῖς, ἀπολασθαισίν φήσομεν· κατὰ τοῦτο καὶ Διάβολος ἐκλήθη.
ὅτι ὁ θεὸς ἱρῆκεν· « ἦ δ' ἂν ἡμίρῃ τοῦ ξύλου ἄψισθι, θιασῶν
» ἀποθανεῖσθι [Gen. 2. 17.]· » Ὁ δὲ τούτωντίον, « ἀδάσκατοι ἴσισθι
» [Gen. 3. 4.]· » Συκοφαντιῶν ἰπὶ ἀνυποστάτου· διαβάλλειν

ἐπὶ τῶν γυναικῶν καλῶν, καὶ παρὰ τῶν διαβαλλομένων ὡς κακῶν ὅτι ἐκλήθη καὶ ὁ Διάβολος. Συνοφαστῷ σι, τοῦτίστι κατηγορῶ σου ὅτι οὐκ ἔχεις, εἶσι εἰ τὸ πῖντα πλούσιος περιρῆται τις δεῖξαι. — Moschopolus eclog. in βάλλομαι · διαβάλλει τινὰ τις, ἔργου ὡς κακῶ ἀποδείκνυσι. — Icon. II. 17. p. 837. noctuam Bacchus a vitibus solam avium arcere dicitur, ἰσιδῆ τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν εἶνος. Apollonius Tyanensis (v. 36. p. 221.) Imperatori suadet, ut filius summa cura invigilet : ἄρχι τοῦτων μάλιστα τὰ γὰρ ἐπίνοια ἀμαρτηθέντα εἰ δὲ πῦν διαβάλλει, ubi forte melius legeretur διαβαλιῖ. Ibidem IV. 32. p. 172. ὅ, τ', οὐ δίδου σοι, εἶσι, τὴν δάλαττιν ἢ τελευτὴ τοῦ προγόνου; Synesius Regn. p. 19 D. μοι αρχίαι γὰρ διαβάλλει μὲν Τυρανίς.

(P. 58.) αὐτῇ γυναικί] Sch. σύν. Ἀττικῶν· πακέχρηστοι δὲ ἐτυπῶθα, ἐπὶ γὰρ ἰδίας γυναικὸς γράψαι ἂν τις, αὐτῇ γυναικί.—De Attica τῆς σὺν ellipsi vide Scholiastem Euripidis Phoen. 3.

(P. 58.) ἢ ἰσιρμ] Timæus Lexic.: Πειρώντων· περιμάζοντα διὰ λόγων παιδα ἢ γυναῖκα. Noster Icon. I. 12. p. 78a. δάροις ἰσιρμν (γύναιον τι τοῖς τινίς). De hoc sensu τοῦ τυρῆν *ad Venerem sollicitare*, vide RUHNKENIUM Tim. p. 210.

(P. 58.) παρώντα μὲν, ξυνίοντα δὲ ὄψω] B τὸν παρώντα μὲν, ξυνίοντα δὲ οὐδὲπω. E οὐδὲπω.

(P. 58.) ὁ μὲν γὰρ ἔτυχε καθιῶσαι μισημερίας ἐτυπῶθα] Non maritus, puto, sed Protesilaus; nam supra p. 44. dictum est : κατὰ μισημερίαν ἀφικεῖται καὶ καθιῶσαι ἐτυπῶθα.

(P. 58.) τῷ βυμῷ] Sch. κυρίως ἐν ᾧ γίνονται αἱ θυγαῖ, ἔργου ἢ ἄρουλα· τὸ δὲ ἄρουλα λέξις λατινική.

(P. 58.) *τί οὖν ὁ Πρωτισίλιος ; Ἐξορμᾶ*] Personam Phœnicis induxi ante *τί οὖν*, et Vinitoris ante *ἐξορμᾶ*, cum DG et Oleariano codice. Olearius hanc interpunctionem respuebat, quod ea recepta, maneret imperfecta et suspensa Vinitoris oratio. Sed quidni? Phœnix præ moræ impatientia et audiendi curiosus Vinitoris orationem interrogatione abrumpit.

(P. 58.) *Ἐξορμᾶ τοῦτοι τὸ κῆρα*] Sch. *παρακινῶ*.—Infra p. 206. *τοῦ Τιλαρμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα*. Apoll. VII. II. p. 287. *εἰ δὲ ἐξορμῶσι τοὺς ἄνδρας ἐς ταῦτα*. Themistius or. 23. p. 295 B. *οἶος συνὲξορμῶν καὶ συνιστρίβειν οὗς ἂν αἰσθόιτο φεομένους πρὸς ἀρίτην*. Idem or. II. p. 42 D. *ἰφ' ἅπτει ἰπιμψεν αὐτὰ καὶ ἐξόρμησι*. Vide Scholiastem et GRÆVIUM ad hæc Luciani solœc. 5. *ἐξορμῶ δὲ τινος ἐπιώτος, καὶ τίς ἐστίν, εἴπυ, ὃν ἐξορμᾶς*;

(P. 58.) *προσπιστῖν*] Sch. *προσπιστῖν καὶ ἰπιπιστῖν, κἀλιεῖα ἀμφόστρα*.—Moschopulus eclog. interpretatur per *προσβάλλειν*.

(P. 60.) *ξυγχίσις*] Sch. *διὰ τὸ πῆμψαι τὸν κῆρα ὁ Πρωτισίλιος*.

(P. 60.) *ἀμιλεῖν*] Sch. *μὴ φροντίδα ποιῆσθαι*.

(P. 60.) *τὸ γὰρ δῆγμα σφῶν ἀνιάτοι εἶναι*] *δῆγμα ἀνιάτοι* aspidis apud Ælium H. A. I. 54.

(P. 60.) *σῶζειν... τὸν ἑαυτοῦ οἶκον*] BE αὐτοῦ. F αὐτοῦ: solemni variatione.—Οἶκος hic est *res facultates*. Euripides Alc. 9.

καὶ τὸδ' ἔσζον οἶκον ἐς τὸδ' ἡμέρας.

Ubi quædam de hoc hujus vocis usu monet Wagnerus. Isocrates *de Pace* non procul ab initio: *συνιδότες πολλοὺς*

καὶ μεγάλους εἴκους ὑπὸ τῶν κολακούμετων ἀνεπίτατους γιγνημίους.

(P. 60.) ἰλάττω] Sch. τὰ ὑπερβητικά μετὰ τῶν ὁμογενῶν πληθυντικοῖς συντάσσονται, ἱκκοῖς δὲ οὐ συντάσσονται· τὰ δὲ συγκριτικά μετὰ τῶν ἰτερογενῶν πληθυντικοῖς συντάσσονται, μετὰ δὲ τῶν ὁμογενῶν καὶ ἀμφότερα ἱκκοῖς καὶ πληθυντικοῖς.

(P. 60.) Πολὺς ἰπὴρῆϊ τῶν τοιούτων ἄχλος] Sch. ἰπὴρῆϊται. Ὅχλον οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἄχλησίν φασιν· ἡ δὲ θία γραφὴ τὸ τοῦ λαοῦ πλῆθος· ἰταῦθα δὲ τὸ πλῆθος σημαίνει. — Moschopulus fere similia habet eclog. in ἄχλος. Confer Mærin p. 289. et PIERSONUM. In hoc nostri loco WYTTENBACHIIUS Epist. crit. p. 14. Platonicam imitationem indicavit e Phædro p. 337 B. Sic enim Philosophus: καὶ ἰπὴρῆϊ δὲ ἄχλος τοιούτων Γοργῶων καὶ Πηγάσων. Ibidem plura de hac locutione notavit WYTTENBACHIIUS, cum solita eruditione, quæ est infinita. Theocritus Adon. 59.

— ὅσος ἄχλος ἄμμιν ἰπὴρῆϊ.

ubi videndus VALCKENARIUS p. 365 B. Longus IV. p. 120. πλῆθος τὸ λοιπὸν ἰπὴρῆϊ στραπώτων.

(P. 60.) Φαιρῶν πᾶσιν] Sch. γινόμενων δαιμονίαι πραγμάτων.

(P. 60.) τὸ ἐκείνη ἱερὸν] BG et Oleariani duo, ἐν ἐκείνῃ. A ἐν inter lineas habet, ut glossema. — Ἐν commode potest abesse. Infra p. 104. ἀπώλυσιν αὐτῆ Ἰθάκῃ. Callimachus Hymn. Pallad. 18.

Οὐδ' ἕκα τὰν ἴδα Φρυξὶ ἰδίαζει ἱριν,

ubi vide ERNESTIUM. Aristides orat. sacr. t. I. p. 285. ἰδέουσι εἶναι Σμύρνη, ubi codex 1040. ἐν Σμύρνη: citra necessitatem. Adde Van Stayerenum ad Cornelium Nepotem

p. 9. Plura hujus ἰλλύψεως exempla ex nostro allegavi supra p. 355. Ex aliis suppedabit alia SCHRADERUS ad Mus. p. 276.

(P. 60.) ἰεργὸν τῷ Πρωτισίλει] Sch. ἰεργαῖται ἐπὶ τοῦ Πρωτισίλειω. — Vit. Apoll. III. 10. p. 101. regio in qua multum agricolæ fuerant operati dicitur εὐδαμων καὶ ἰεργός.

(P. 60.) ἰπισθημαίσει] Sch. διὰ σημείου τινὸς δείκνυσσι.

(P. 60.) οὐμινῶ] Sch. ἀντὶ τοῦ φίλου.

(P. 60.) καλὸν... ἠμύναι τοιούτοι ἤρω] Sch. τὸ ἠμυμι συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ γυναικῇ ἵσθι ὅτι μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως τίθεται ἤρωσι ἠμυμι κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ κατὰμυμι τοῦ Θεοῦ. — Grammaticus de constructione verborum ab Hermanno editus de emend. gr. p. 402. ἠμυμι τὸν Θεὸν καὶ ἠμυμι σοι εἰς τὸν Θεόν. — Claudianus in Rufin. I. 328.

«...occisos *pulchrum jurare* parentes.»

(P. 60.) Ἡ ἀδικήσις] Sch. ἕντως. — De hoc ἀδικεῖν usu Philostrato familiari confer quæ supra monui pag. 345.

(P. 60.) τὸν τε Ἀμφιάρειον] Multa de Amphiarao collectit Barthius ad Statium Th. I. 399.

(P. 60.) ἐν σοφῷ ἄδότη ἔχειν] Sch. θεῖον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ μάντιαν. — Ἄδουτος hoc sensu habet Noster Vit. Apollon. IV. 14. παρῆλθε καὶ εἰς τὸ τοῦ Ὀρφείως ἄδουτος. Heliodorus II. II. p. 67. τὸ ἄδουτος τὸ Πυθαῖ. Cæsar Bell. civil. III. 105. « In occultis ac reconditis templi, quo præter sacerdotēs adire fas non est, quæ Græci ἄδουτα appellant. »

(P. 60.) Ἀμφίλοχόν] Maximus Tyrius diss. 15. § 7. de dæmonibus : ὅς γὰρ εἶχον φύσιως, ὅτι περὶ γῆν ἦσαν,

οὐκ ἰδίῳσι τούτης παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι. ἀλλὰ καὶ Ἄρ-
κλῆσιος ἴσται οὖν, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἰσχυρίζεται, καὶ Διόνυσος
βακχεύει, καὶ Ἀμφίλοχος μαιντιύεται. Aristides t. I. p. 45.
Ἀμφίλοχος μὲν γὰρ, καὶ Τροφῆσιος ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἀμφί-
λοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδοῦσι τε καὶ φαίνονται. De Am-
philochi oraculo vide WYTTENBACHIUM ad Plutarchum
S. N. V. p. 93.

(P. 60.) *πλείω ἴσως ἢ ἐγὼ γινώσκων*] Codices mei et
Oleariani quidam *γινώσκεις*. Sed orationis nexius mihi,
ut Oleario, destrui videtur, recepto *γινώσκεις*, nisi ante
ponatur ὦ. Non potest *γινώσκεις* sibi statim adjungere
Ἀμφίλοχον, cum τῷ ΤΕ Ἀμφίλοχον, et Ἀμφίλοχῶ ΤΕ
pendeant omnino ab ἀδικήσις. *Γινώσκων* et ἀπίχων
eo modo juxta se posita sunt quem aperire tentavi
p. 331. — Quæ hic habes verba, sæpius apud Phi-
lostratum reperias. Vit. Apoll. IV. 18. p. 156. *περὶ τῶν*
τιλιτῆς πλείω ἢ ἐγὼ γινώσκω. III. 16. p. 107. *Τί δὲ φῆσ*
πλείω οἷσι σκευῶν γινώσκων. Heroic. p. 140. *Πλείω γινώσκων*
κόντα ἢ ὁ Χείρων. p. 144. *Πλείω περὶ τῆς γῆς γινώσκων*.
Vit. Apoll. I. 4. *μεινῆσθαι χρὴ τοῦ Πρωτίως μάλιστα*. ἐπιπέδῳ
προϊὼν ὁ λόγος δεικνύει τὸν ἄνθρωπον πλείω μὲν ἢ ὁ Πρωτίως
προγινῶντα. Ubi legerem *ἐπιπέδῳ* — *δεικνύει*. Codex A *ἐπι-*
δάν — *δεικνύει*. VIII. 7. § 2. p. 329. *ὅτι μὲν γὰρ ἐπιπέδου,*
ἐπὶ ἰμοῦ δὲ ἐγίνετο οὗτος βασιλεὺς· ξυλλήπτωρ ἴσται μοι τῆς
ἀπολογίας, πολλῶν τὰμὰ βίλταις ἢ ἐγὼ γινώσκων. A legit...
ὅτι ἐπὶ ἰμοῦ δὲ ἐγίνετο. Οὗτος, ὁ Βασιλεὺς, ξυλλήπτωρ ἴσται...
quod non editis prætulerim: ὅτι ἐπὶ ἰμοῦ omnino malum
est.

(P. 60.) *Μάρωνα δὲ τὸν Εὐάκθου*] Sch. πῶς οὐκ ἴσται
δυνατὸν ἰσῆσαι ἐνταῦθα τὸν Μάρωνα πατέρα τοῦ Εὐάκθου, ἀλλὰ
ὄνομα ἐπιπέδῳ ἢ γινικῆ κλητικῆ ἴσται, καὶ διαπέζει αἰεὶ ἢ γινικῆ
καὶ

καὶ οὐ διαπύζεται. Τὸ κλίμα τοῦ δεινός φαρμῶν, καὶ οὐχὶ τοῦ κλίματος ὁ δεινὰ, εἰ μὴ πως καὶ τὸ διαπύσης ἰπιτιτῆ.

— Homerus Od. IX. 197 :

..... Μάρων Εὐάνθιος υἱός,
Ἴριος Ἀπόλλωνος ὅς Ἴσμαρον ἀμφιβιβύκει.

(P. 60.) ταῖς ἐν Ἴσμαρῶν ἀμπίλοις] Sch. Ἴσματος πάλαι Θρακίης· λέγεται δὲ Θρακία ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἕως τοῦ Μίσθου; ἀπὸ δὲ τοῦ Μίσθου ἕως τοῦ Ἀῶλου λέγεται ἡ Μακεδονία. — Vini Ismariaci meminit Archilochus in fragmento apud Synesium ep. 129. p. 265 C.

Ἐν δορὶ μῖν μοι μᾶζα μεραυγμένη, ἐν δορὶ εἶνος
Ἴσμαρικός.....

Ubi codices opportune mihi obtulerunt ἐν δορὶ δ' εἶνος. Et quod ἕδουσιος vocat, facit ad Homeri mentem qui vinum a Marone datum Ulyssi ἕδον dicit Od. IX. 197. 205.

(P. 60.) κεκλυῖνται] Sch. λακκίζονται.

(P. 60.) ἀναπνέων πόσιμόν τε καὶ αἰσῶδες] Sch. ἀναπνέων· τὸ ἄσθμα ἀναπνέμων. — ABCDEI πόσιμόν τε quod minus placet. Infra p. 66. Φρικῶδες τε καὶ ἄρθιον, ubi eadem varietas notabitur. Et sic p. 148. θείων τε ἡγούμενοι καὶ χρησμῶδες, ubi codex θείων τε.

(P. 62.) ὡ ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέκλιε] Locus est in Iliade 10. 495.

(P. 62.) ῥοδάσπῃ] Sch. ἕως περὶ τῶν δύνων, καὶ Δίμος πλησίον ἴτρον.

(P. 62.) θυμαστὰ ἕδουσι] Sch. ἕδουσι· ἢ τὸ ψάλλειν ἢ τὸ φημίξειν· καὶ αὐτὸ ἀπλῶς λέγειν. — Similia Mosehopulus in eclogis. Vide de ἕδειν quæ supra notavi p. 338. BGEGHI et Oleariani duo θυμάστα. Ἐ ἕματα.

(P. 62.) ἰαπορεύειν] Sch. ἕτερα μεταχειρίζεται.

(P. 62.) καὶ θύρας ἀπείσθαι] Sic p. 140. θύρας τι γὰρ ποικίλος ἤπειτο. p. 86. ἔργων θαλασσίων ἤπειτο. p. 96. ἔργα τι ἂν γαργία ἤπειται.

(P. 62.) τοῦ θηρέου] Sch. θηρέου καὶ θηρῶ· ἐκ τοῦ θηρέου τὸ θηριότης, ἐκ δὲ τοῦ θηρῶ, ποιητικῶς μὲν τὸ θηρατικόν, ποικίλως δὲ τὸ θηρατικόν· τὸ δὲ θηρῶμαι ποιητικῶς ἐπὶ πράγματι ἀφθεται, εἰς θηρῶμαι δόξα, θηρῶμαι τερπνόν. — Moschopulus eadem tradit eclog. in θηρῶμαι. — *Elegantissimum hunc usum τοῦ θηρῶσαι, vel θηρέου ad res metaphoricè translati, occasione data, illustrabo. Libanius in oratione quam edidit REISKIA Lipsiæ 1775. p. 5: τοῖς ἰαπορεύειν θηρέουσι μεταθήρα. Lucianus Dialog. Meretr. vi. ἀλλὰ ἐξ ἄπειτος ἢ τοῦτο θηρῶται. Euripides Orest. 561.*

..... μασιῶς τὸν ἴλιον θηρῶμαι.

Bacch. 451. 677.

τῶν Ἀφροδίτου πολλῶν θηρῶται.

Θαρή καὶ ἄλλοι Κόρυς ἠραμαρίνας.

Philostratea dabit index Olearianus. Plura exempla τῶν θηρῶμαι, θηρέουμαι et aliorum similium verborum ad res amatorias, et in genere ad res bonas et jucundas translatorum, indicabunt WYTTENBACHIIUS epist. critic. p. 52. Van Heusdenus specim. crit. in Platonem p. 88. Schraderus ad Mus. p. 254. Abreschius Lect. Arist. p. 286. Hac metaphora latini quoque sunt usi. Horatius i. epist. 19. 37.

« Non ego ventosæ plebis suffragia venor ».

Ovidius A. A. i. 253 :

« Quid tibi fasmineos costus, *νεπατίβας* aptos,

» Enumerem? »

Adde ibidem 263. 270.

(P. 62.) τὰς δορκάδας] De veterum *δορκάδι* confer
CΩΡΑΥΣΤΗ in notis eruditis ad Theophrastum p. 192.

(P. 62.) κατὰ δύο ἢ τρία] Sch. γράφουσι τούτω καὶ σύνδου
καὶ σύντρια. — σύνδου καὶ σύντριαι dixit Plutarchus S. N. V.
p. 104. εὐδου Aristides in Min. p. 13. Athenæus VII.
c. 15. de Alphestis piscibus : φασὶ δὲ αὐτοὺς ἀλλοιωθεῖν
ἐν δύο. Sic edidit SCHWEIGHÆUSERUS e codicibus, cum
ante esset σύνδου : in quo forte lapsus est vir eruditissimus.
Εὐδου, σύντριαι ἢ ἐν δύο, ἐν τρία scribendum esse monet,
post VALCRENARIUM, HEINBORFIUS ad Hipp. Maj.
p. 217. In Synecio Calv. p. 63 B ἴδι δὲ ἐν δύο, ubi codex
1038. legit ἴδι δὲ καὶ σύνδου.

(P. 62.) Δύσεται τι οὐρανὸν δεσπῆ ζυγισθέντα, καὶ περιχέει
τῆ μαχαίρᾳ ἑαυτῆ] Sch. γράφεται καὶ ἰσχυρίζεται. — Scripsi
τι cum codicibus et editionibus, præter Olearianam.
Olearium, nescio quid volebat, consiciens δὲ ad textum
insperans. — Simile portentum infra legitur p. 254. de
viciis quæ in sacrificiis Achilli patrocis ἀνέφασσαν
τῆ βαμῆ προσεθείσαι. Apollonius Dyscolus hist. cœmni-
12. narrat, Halicarnassi cum festum Jovis Aegæi age-
batur, ἀγίλην αἰγῶν ἀγισθαι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἰσλασθαι. εὐὲν δὲ
καπευχῶν συντελισθεισῶν παραβίβαι μίσην αἰγῶν ὑπὲρ μηδὲτος ἀχο-
μίτην καὶ προσείχεσθαι τῆ βαμῆ, τοῦ δὲ ἱερέα λαβόμενον αὐτῆς
καλλιερῆν.

(P. 62.) λοιμοῦ ἱρύκειν τοὺς ὄρους] Sch. ἀπυλλάττειν
ἄφειλεν ἵνα τὴν ἱρύκειν τοῦ λοιμοῦ τῶν ὄρων.

(P. 62.) αἰ κῶμαι] Sch. χωρία. — F absurde αἰ μούσαι.

(P. 62.) ἢ αὐτὰς ἀπίκλιται] A ἢ ἀπίκλιται αὐτὰς.

(P. 62.) εἶναι τι ἡγάμισθε] Codices mei habent εἶναι τι quod vitiosum est; et sic prave edebatur ante Olearium qui recte e Laudiano restituit εἶναι τι, quod unice verum est. Vide de hoc trito loquendi modo Gottlieb-
rum ad Menexenum p. 57. et ind. in π/s. Lamb. Boaium exercit. philol. p. 54. HEYNIUM ad Epictet. c. 24.

(P. 62.) πορευόμενοι.] Sch. γράφεται, ἰππιγόμενοι.

(P. 62.) ἰργασμένους] Sch. πράξαντας.—BG et Oleariorum unus ἰργασμένους.

(P. 62.) ἀτιμάζομαι] Sch. ἀτιμάζω τὸ παραβλῖπω, τὸ ἄτιμον ἡγοῦμαι· ἀτιμῶ δὲ τὸ ἄτιμον καθιστῶ.—Sic in fragmento lexicī græci quod ex Augustana Bibliotheca protulit Hermannus de emend. gramm. gr. p. 340. ἀτιμάζω τὸ περιφροῦν παρὰ Δικαίῳ· « μὴ ἀτιμάζει τὸν γάμον » ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶ, τὸ ὑβρίζω. Confer Suidam in Ἀτιμάζω.

(P. 62.) κικρομμισμένη] Sch. κατὰ κέρκρον λελιγμένη.

(P. 62.) Μετὰ σοῦ λαοῦ, A., τῶν ἰμαυτῶν] Sch. συναριθμῶ.—Aristides I. p. 80. ἰγῶ δ' οὖν κίρκρον καὶ ΤΑΤΤΩΝ ΕΜΑΥΤΩΝ τίς τοῦ εἰκτίον τὸ συμβιβηκὸς νομίζοντις. Noster vit. Apoll. VI. c. 16. ἰστρατιύμην ἡμοῦ τοῖς γομοῖς, εἶον ψιλῶς τισὶν ἢ σφενδαῖταις ἰμῖνοις ΕΜΑΥΤΩΝ ΣΥΝΤΑΤΤΩΝ.

(P. 62.) οὗς ἴφασκίς] Supra p. 10. καὶ οἱ συστρατιῶται δι' αὐτοῦ κτλ.

(P. 62.) τὸν μάχιμον τράπον] Sch. κατὰ τὸν μ. τ.

(P. 62.) δι' αὐτοῦ φλιχίαι] Sch. διὰ μίτου τῷ πιδίον περιτίσθαι.

(P. 64.) Ὁρῶνται δὲ] Δὲ abest aDEF.

(P. 64.) θιῶνται] Sch. ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ φαίνονται, ἑρῶνται.—Passivum θιῶμαι non facile obvium est in scriptoribus bonæ notæ, activum θιάω rarius etiam. Nicephorus in onirocritico p. 16.

Ὁφεις ΘΕΛΘΕΙΣ ἐν κλίσις, ὑπεραγία.

Apud Synesium de Regn. p. 14 B. Calvit. encom. p. 70 A. insomn. p. 140. B. Themistium or. III. p. 44 B. invenio activum imperativum θία, quod vix ferendum puto in Atticistis illis elegantissimis. Optima est, mea quidem sententia, Nicephori Gregoræ Synesiani Scholiastæ observatio p. 391 B. θία] γράφεται ΘΕΩ, ὃ καὶ κρείττον τοῦ ΘΕΑ, ταύτισήμωται ἄ. Petavius not. p. 9. hæc ait *imperito* esse scripta, nescio an imperitior ipse. Nam θιά longe melius est, et cum se invenisse testetur Nicephorus, recipiendum est omnino. Talia activa infimum redolent ævum, et in his accuratissimis sophisticis istas maculas a librariis adpersas credendum est. Πολυζώης Κορτοῦ, ἄλλος Ὁμηρος, si Gratiis placet et Musis, dixit θίας quod habeat secum servetque.—Vide HEMSTERHUSIUM Plut. p. 366. VALCKENARIUM Adoniaz. p. 179 A.

(P. 64.) ἐπὶ κακῇ τῆς γῆς] Noster vit. Apoll. III. 2. φαρμάκεις ἀλῶναι ὅσα ἐπὶ κακῇ πίνονται. Plato leg. IX. p. 854 D. οὐ γὰρ ἐπὶ κακῇ δίκῃ γίνεται εὐδαιμία, γιγνομένη κατὰ νόμον. Adrianus Rhetor in declamatiuncula: ἀλοῦσά τις γυνὴ φαρμακείας κτλ. (nam sic legendum est e codice 1032. Allatio excerpt. p. 238. τις γυνή ὀμιτente): οὐ τὰς κικλημίνας τὴν τίχην ὀνόμας, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ κακῇ χρησεμίας ἀπειτιῖ τιμαρίας. Idem codex τιμαρίας. Et sic dicunt ἐπὶ ἀγαθῇ.

·Noster vit. Apollon. III. 33. p. 124. εἶδε τὴν ξουσίαν αὐτῆ
τὴν πρὸς εὐ μὴ ἐπ' ἀγαθῶ τῷ ἑαυτοῦ ἰσαμίην. Antoninus Li-
beralis c. 21. ἄριστος ἐπ' οὐδενὶ φαεινότερος ἀγαθῶ. Has formulas
græcas cum latinis paribus confert CORTIUS ad Sal-
lustium Catil. 51. 32. p. 316.

(P. 64.) κκοιμένοι] Sch. κόνιν ἔχοντες ἐφ' αὐτῶν.

(P. 64.) πλείη] Sic rescripsi pro πλείοι. Nihil muta-
bant codices, sed affirmare ausim πλείη dedisse Phi-
lostratum, πλείοι librarios. Qui scribit Προτισίαις,
Ἀμφιάρειος et sexcenta alia Attica, non debuit scribere
πλείοι.

(P. 64.) κατακλυσμούς] Sch. κλυδώνισον, τὸ πῦμα τῆς θα-
λάσσης ὃ πρὸς τῷ αἰγαλιῶ ἰσθμῷ οὐσης ἐπιπλέσσει — Hoc
scholium est mutilum, et quæ præcedebant perierunt.
Agebatur, ut videtur de synonymia vocum κατακλυσμός,
κλυδών, κλυδώνισον et aliarum fortasse. Moschopolus eclog.
hæc et alia habet ampliora in κλυδών et κλυδώνισον.

(P. 64.) ἀγαθὸς ἤδη ἄγουσι τὰς ἄρας] Sch. ἀπὸ τοῦ δι-
χονται τὸν ἑαυτοῦ ἀβλαβῶς.

(P. 64.) σφάτλαυαι] Sch. θύουσι.

(P. 64.) οἱ νομίεις] Sch. νομίους, γινικόν.

(P. 64.) ὁ μὲν ἄριστος] Sch. ὁ παμμεν.

(P. 64.) ὁ δὲ ταῦρος] Sch. ὁ βουκόλος.

(P. 64.) ὁ δὲ πῶλον] Sch. ὁ ἰσχυροβόλος.

(P. 64.) πρὸς τὰς ἀγέλας ἄγουσιν] Sch. κατὰ τὴν αἰ — ἢ
κατὰ τὰς ἀγέλας et pro scholio habet πρὸς.

(P. 64.) διαφάρησαι σφῶς] Sch. ἀφανίσαι αὐτάς. Συμφερό
τὸ συνιστάω, καὶ συμφέρον ἢ συναγωγὴ, ὅς φημι, συμφέ-

ριμα τῶν ἀγαθῶν· διαφορῶ δὲ τὸ διασκευάζει καὶ ἀναλίσκω,
 ὡς φασί, διαφορῶν ἢ γάτος, τοῦτέστι ἢ σεσημασμένον ἢ λαμπροῦσιν
 φάλαγγα. — Heringa observat. p. 67. malebat διαφορῶσαι
 ab Ionico διαφορῶν pro διαφθέρω: sed in addendis ipsum
 emendationis permittit (et recte quidem, nam omnino
 fuit importuna et inutilis), contulitque Horatianum
 versiculam

« Post insepulta membra *different* lupi. »

(P. 64.) οὐδέ τι ἴμεσι παρὶ τὸ σῆμα οὐδέ τις] Sic codices et
 editiones, excepta Oleariana, quae οὐδέ τι ἴμεσι habet,
 vitio typographico, ut mihi quidem videtur.

(P. 64.) περιστάτες] Sch. κοκλώσονται.

(P. 64.) τὸ ἦρα ἐκάλουν] Edebatur τὸν ἦρα ἐκάλουν.
 Reposui ἦρα ex usu Philostrati. Sic enim semper, verbi
 causa, p. 42. 60. 62. 66. 76. 222. etc.

(P. 66.) Αἴας δ' οὐκ ἔμμενα.] AB addunt Homerici
 versus II. O. 727. ultimum hemistichium,

— βιάζετο γὰρ βελέσσει.

quod et in Laudiano invenit Olearius. Sed nihil mu-
 tandum esse satis patet ex sequentibus: ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΤΟΥ
 ΤΟ ΕΠΟΣ αὐτῷ ἐπιγράψασι. . . . Rem eleganter narra-
 vit poeta anonymus Anal. t. 3. p. 248. CCCCLVI.

Αἴαντος παρὰ τύμβου ἀταρβήτοις παραστάς

Φρύξ ἰπῶν διδάως ἦρχεν ἐκασβολίης.

ΑΙΑΣ Δ' ΟΥΚΕΤ' ΕΜΙΝΝΕΝ· ἰ δ' ἀντιγίγναισι ἱερέθι·

Μίμνει δ' οὐκ ἔτλη ζῶος ἀποφθίμεισι.

(P. 66.) ἐπιγράψασι.] Sch. κατ' αὐτοῦ ἔλιγαι.

(P. 66.) φρικῶδες τι καὶ ἄθλιον] Sch. ἄθλιον· μέγα. —
 F non τι sed τι habet. Confer not. p. 417.

(P. 66.) *δουῶσαι τοῖς ἄσπλοις, εἶον. . . . εἰάθει*] Schol. *πικὰ φωνή.* — Frequenter apud Homerum Ajacem *δουῶσαι* notat Olearius. Et sic infra p. 88. in pugna adversus Mysos, *μετὰ τῆς κίχμῆς πρὸς τὴν ἀσπίδα ἰδοῦναι*: ubi vide notam. Ingeniose Scopelianus sophista, narrante nostro, (Soph. I. 21. § 5. p. 520.) cum aliquis *τομπυρίζει* eum diceret, *λαβόμενος τοῦ σπάρματος, τομπυρίζει μὲν, εἶπεν, ἀλλὰ τῇ τοῦ Αἴαντος ἀσπίδι.*

(P. 66.) *Τὸ μὲν δὲ κακοδαίμωνι ἐκείνων πάθος, οὐ χρὴ θυμαρίζειν εἰ Τρῶϊς. . . . ἄστις, ἐξεπλάγησεν*] Sch. *πάθος, τὸν φόβον ὃν ἐφοβήθησεν.* — Distinctionem quam exhibuit post *πάθος*, ut sit absolute positum, subaudita præpositione, obtulerunt mihi editores omnes, præter Olearium qui scripsit: *τὸ μ. δ. κ. ἐκ. πάθος οὐ χρὴ θυμαρίζειν, εἰ Τρ.* Hæc ratio mihi minus apta et concinna videbatur. Latina jam video non esse satis diligenter facta. Ei post verba mirandi frequentissime occurrit. Athenæus XIII. 35. *οὐ χρὴ δὲ θυμαρίζειν εἰ ἐξ ἀποῆς τιτὸς ἰρανθησάτινων.* Confer SCHÆFERUM ad Long. p. 330.

(P. 66.) *ἤχοιτο φεύγοντες*] Sch. *ἀπῆλθεν φ.* — Hunc pleonasmum Atticis familiarem esse docet Suidas: *Ἀπὸν ἤχοιτο, φεύγων, ἀποδιδράσκων. . . . συνήθεος ὁ κλεινομαρὸς τοῖς Ἀττικοῖς.* Confer Fischerum ad Phœdon. p. 487.

(P. 66.) *τὴν παροιμίαν*] Sch. *ἕβριν.* — Suidas: *Παροιμίας, ἕβρις.* Confer interpretes Thomæ p. 693.

(P. 66.) *πίρυσσι μαιρακίου τιτὸς*] ABDE hunc verborum ordinem dederunt, et recepi ut concinniore edito *μαιρακίου τιτὸς πίρυσσι*: nam *πίρυσσι* ἢ ingrato sono hiabant. F *μαιρακίου τιτὸς* omisit.

(P. 66.)

(P. 66.) ἄρμῃσι ἐπὶ τὸ μαιράκιον αὐτὸς] ABCDEFG
et Baroccianus ἄρμῃσι μὲν ἐπὶ τὸ μαιράκιον, omisso αὐτὸς.
Reliqui αὐτὸς, nam in narratione sequenti videbimus
ἰρῆϊος Hectoris partes fuisse non exiguas.

(P. 66.) ἰκπιπληγμίην] AC ἰκπιπληγμίην.

(P. 66.) ἀλλ' ἀφανὴς ἐστὶ τοῖς ἐκτὶ ἀνθρώποις] 'Επεὶ abest
ab ABCDEFG et a duobus Olearianis. Servavi quod
ederetur, deleri facile passurus; nam glossam sapit.
Adscribam locum Maximi Tyrii diss. 15. § 7. huic
adprime idoneum, diss. 15. § 7 : Ὁ δὲ Ἐπίωρ κατὰ
χάρας μίγει, ὡς ὁ Ἰλίου λόγος, καὶ φαντάζεται πηδῶν ἀπὸ
τὸ πιδίον, καὶ ἀστράπτων ἰγὰ δὲ τὸν μὲν Ἀχιλλεῖα οὐκ εἶδον,
οὐδὲ τὸν Ἐπίωρα.

(P. 68.) ἀτιχιῶς κίτται] Sch. φαιρῶς, κυρίως τίθηται.

(P. 68.) οὐδ' ἀκούειν ἀξιῶ οὐδὲν] D οὐκ ἀκούειν.

(P. 68.) τοιοῦδε καὶ τοιοῦδι] Sch. τοιοῦδε, ἐπὶ ποιότητος.
τοιοῦδε, ἐπὶ ποσότητος.

(P. 68.) ἵρισμα μὲν τῆς Τροίας] Dictum videtur ad
imitationem Pindari qui in loco nobilissimo Athenas
vocavit ἵρισμα τῆς Ἑλλάδος. Confer Lyrici fragmenta
p. 74. Heyn. Gregorius Naz. p. 286 D. Basilium vocat
πίσιως ἵρισμα. Similia collegit Klotzius Tyrt. p. 116.

(P. 68.) ἵππους δὲ ξυιῖχι τίτλας, ὃ μηδὲς τῶν ἠρώων
ἴτιρος] Sch. ξυιῖχι ἰκράται, τουτίσι ἐπὶ τεθρίωνων ἐπι-
καινον. — Scilicet in acie, ante Hectorem, quadrigis non
utebantur, sed jam tempore Thebani belli in *agonibus*
quadrigæ notæ erant. Testis ipse noster in Iconum
Pelope I. 17. p. 788. τὸ δὲ (ἄρμα) ἵππων ξύγκαιται τιτλά-
ρον, τουτί γὰρ ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ οὕτω ἰθαροῦτο, οἱ δὲ ἠγῶντες
ἰγίωσκά τε αὐτὸ καὶ ἴτιμον. Confer VALCKENARIUM ad

Phoen. 44. infra p. 88. videbimus τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας. . . τὸν τοῦ Ἐκλερος τράπον ἀπὸ τετλίρων μαχομένους Ἰωνων. — Cæterum de quadrigarum inventore et usu non plane liquet. Conferant qui plura de his nosse cupiunt, scriptores de re vehiculari veterum.

(P. 68.) κατιώμωρα] In A κατιώμωρα, sic a prima manu. C κατιώμωρα. B κατιώμωρα, cum DEFG. Servavi κατιώμωρα, ab Oleario e duobus codicibus editum pro aliarum κατιώμωρα.

(P. 68.) ἰφορμῶντάς τε] Sic BC et alii cum Olearianis, unice verum. Ante Olearium δὲ male edebatur.

(P. 68.) ξυνταγομένους ἰπ' αὐτὸν) καὶ ἱροίμην γί τι, καὶ ἀκούσαιμι χαίρων] Edebatur : οὐκ ἂν ἱροίμην γι; τί δ' οὐκ ἂν ἀκούσαιμι χαίρων; variatur in codicibus : A καὶ ἱροίμην δὲ τι · καὶ ἀκούσαιμι χαίρων, εἰ μὴ διασηδής..... et sic B in quo pro δὲ est γι. C τί οὐδ' ἂν ἀκούσαιμι... D γί τι · καὶ ἀκούσαιμι χ. — EF καὶ ἱροίμην γί τι καὶ, ἀκούσαιμι χ. — I ἱροίμην γι (sic) οὐδ' ἂν ἀκούσαιμι χ. Secutus fui lectionem codicis A, δὲ cum B et aliis in γι mutato; structura loci videtur facilior, et aptior dispositio.

(P. 68.) εἰ μὴ διασηδής αὐτὰ] Sch. παρατήρησις. — Noster Apoll. vit. vi. 35. p. 273. μὲν' ἂν διασηδέντις φηνοίμεθα λόγον.

(P. 68.) Τὸ γὰρ ἐν Ἰλίῳ ἄγαλμα] BCDGHI cum Olearianis γὰρ omittunt, quod sane posset abesse sine sententiae damno. Olearius proposuit γοῦν. Loquitur Noster de Hectoris statua infra p. 180. egregiusque legitur Synesii locus Calvit. p. 82. C. εἴτε εἰς Ἴλιον γί-

γῆρας, εὐθὺς εἰσόντι πᾶς Ἰλιεύς ἡγεῖται τὴν ἐπὶ τὸν νεῶ τῶν
Ἐπιόρειον, οὗ τὰ Ἀσθρίαντα πρόχειρον μὲν ἰδίῳ· ἐπιρριχταὶ
δὲ τοῖς ἰδοῦσιν ἐπιτῆν ὡς ἐπ' ἐκείνου κατισχυάσθη τοῦ σχή-
ματος, ὥσπερ (malim ὥστε cum codice parisino 1038)
ἔχων ἰσιδίσει τὰ δὲ λαφῶ τὸ κάλλος τὸ ἐπιπυάσθη, τὴν τῶν σριχῶν
ἐπιρριχταῶν. Hæc confirmant et explicant quæ mox ha-
bet Noster : καὶ ἡ ἄρα μετ' εὐθιμίως κήματα.

(P. 68.) ἡμιθῆρ ἀνθρώπων.] Sch. ἤραι.

(P. 68.) πολλὰ ἤθη ἐπιφαινεῖ.] Sch. περικλῆ εἶδη διεκρύει.
— « Recte huc quis advocarit ea quæ de Atheniensium
» *demo* a Parrhasio picto, vel de Paride Euphra-
» *poris* πολλὰ ἤθη ἐπιφαινεῖται Plinius adnotavit (H. N.
» κxxiv. § XIX. 16. et κxxv. § κxxvi. 5.) : quæ
» nuper ab Neotericis quibusdam subtilioribus, ut falsa
» et contra naturam rerum excogitata traducebantur.»
VISCONTI. — De sensu τοῦ ἤθη confer elegantissimum
BASTII specimen Aristæneum p. 30.

(P. 68.) διαρῶντι αὐτὸ ξὺν ἠθῶ λόγῳ.] Vit. Apoll.
VII. 19. ἰμοὶ γὰρ... ἦν... Διούς τε διαρῶντιον ΕΥΝ ΟΡΘΩ
ΛΟΓΩ, βαδίσαντα ἐς ἤθη ἀνθρώπων διαφιλισίερον ἢ οἱ ἰνταῦθα.
Codex A pro βαδίσαντα habet βαδίσαντι, utraque lec-
tione æque bona, ut videtur, et οἱ omittit. Athenæus
IX. 39. περιπαῶσι δ' οἱ Ἀττικὸν παρὰ τὸν ἠθῶν λόγον τῶν ἄλλων.

(P. 68.) φρονηματῶδες δεσιῖ.] Sch. ἐπιρριχταῶν. — F pro
δεσιῖ habet ἐπὶ.

(P. 68.) ξὺν ἀβρότητα σφρυγῶν.] Sch. ἀκρίμαζον. — Philo-
tratus junior Icon. 14. p. 885. βραχίλων ξυνὸν ἀκρίμαζον
σφρυγῶν. Morellius pro vulgato σφρυγῶν rescripsit σφρυ-
γῶν quod recepit Olearius. Ego σφρυγῶν quoque inveni
in codice 1760. JACOBIUS Exercit. II. p. 135. propo-

nit ξυνὸν ἀπαλοῦσθαι σφριγῶν τι quod vero proximum est. Sed Heroicorum locus veram omnino lectionem indicat ΞΥΝ ΑΠΑΛΟΤΗΤΙ ΣΦΡΙΓΩΝ. — De voce σφριγῶν lege eruditam ΡΥΗΝΚΕΝΙΙ notam ad Tim. p. 244.

(P. 68.) Ἐστὶ δ' οὕτω τοι ἔμπροσθεν] Edebatur οὕτω τι, sed Baroccianus οὕτω τοι quod recepi. Hanc lectionem firmat Thomas Magister, cujus hæc sunt verba p. 665. γίνεσθαι δὲ, ὅτι ἰὰν μετὰ τοῦ οὕτω τοὶ ἢ δὴ ἢ δῆτοι θύσεις, ἀραιῶσθαι ἰργάζεσθαι λόγου. Φιλολόγος· οὕτω τοι ἔμπροσθεν: locum nostri respiciens, quem indicare neglexerunt interpretes.

(P. 68.) τὸν διατῶν ἰπισωπείσεται θύγει] Sch. ψαύεισιν αὐτοῦ. — C θύγειν. Iotacismus.

(P. 68.) ἐν περιβλήτῳ] Sch. ἐν ψάλῳ τῶσφ.

(P. 68.) πολλὰ δὲ ἰργάζεσθαι χρυσία, κοινῇ τι καὶ ἐς ἕνα] Sch. πολλὰ ἰργάζεσθαι ἀγαθὰ, ἀντὶ τοῦ πολλὰς εὐεργεσίας δίδουσθαι ἐς ἕκαστον ἰδικῶς, καὶ αὐθὺς ἐς τὸ κοινόν. — De ἐς ἕνα confer ΓΡΑΞΙΥΜ ad Lucian. Soloc. t. 9. p. 491.

(P. 68.) ἀγῶνα θύουσιν] Sch. τουτέστι ἀγωνίζονται ἀγῶνα ὡς δὲ ἀντὶ θυμάτων φέρουσιν αὐτῶ.

(P. 68.) Θερμὸν οὕτω καὶ ἰσαγῶσιον] Noster in sophistis I. 25. § 10. ἢ δὲ ἰδία τοῦ Πολέμωνος λόγων ΘΕΡΜΗ ΚΑΙ ΕΝΑΓΩΝΙΟΣ καὶ τερὸν ἤχοῦσθαι. Supra habuimus p. 54. Ἀχιλῆον ἰσαγῶσιον.

(P. 70.) προφέρειν αὐτῶ τὰς τι ἰλξίαι] Sch. ἀνιδίξαι. — Morelli margo: γρ. αὐτοῦ. Sed αὐτῶ locum servare debet. Προφέρειν dativum postulat. Confer Budæum comment. ling. gr. p. 414. — Icon. II. 2. p. 812. ΕΛΞΕΙΣ ΕΚΤΟΡΟΣ. Sophocles in cantu Lyrico El. 863. de Oreste loris equorum secilibus raptato, dixit:

Τμητοῖς ΟΛΚΟΙΣ ἰγκύρσαι.

(P. 70.) *Δίαιτος λθον*] Vide Septimium II. 43.

(P. 70.) *ἀλλὰ ἴηροι*] Vide Septimium III. 10.

(P. 70.) *μιτὰ τὴν κόμην*] Modo vidimus Hectoris statuam pulchram esse *μιτ' οὐδεμιᾶς κόμης*. — In *μιτὰ τὴν κόμην* græcismi quamdam non vulgarem elegantiam animadvertere operæ pretium est, aliis etiam in locis apud nostrum obviam. Apoll. vit. VII. 22. p. 302. *τὴν Λευκοθίαν ποτὶ κρήδεμνον Ὀδυσσεῖ δούκει ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΑΥΝ, ἢς ἔκπιτών... ἀνέμιτρι ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ τοῦ πηλάγου. Lege τὸ πηλάγος* ut est e correctione in codice A. Icon. II. 7. p. 821. *Οἴχεται γὰρ τοῦτο αὐτῷ (ἡ κόμη τῷ Ἀχιλλεῖ) ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΑΤΡΟΚΛΟΝ. Sophist. II. 29. p. 621. τὸν Ἀριστοτέλην Ἀθηναῖοι ἔδουσι μιτὰ τὴν ἐπίταξιν τῶν φόρων, καὶ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ, ἐπιπελθεῖν σφίσι ἐν τῷ προτέρῳ τρέβωνι*: Cæterum *ἐπιπελθεῖν* quod bene ex S edidit Olearius pro *ἐπιπελθόν*, dedit mihi meus A. Longus IV. p. 125. *δίεται... μηδὲ ἀφιέσθαι τραπέζης ΜΕΘ' ΗΝ τιθήξεται λιμῷ. Polemo Athenæi IX. c. 40. οὐ πρότερόν τι, φησὶ, τροφῆς μεταλαμβάνει (ἰ Πορφυρίων), εἰ μὴ περιπατήσῃ τάσων τιὰ ἰξυρῶν ἑαυτῷ ἐπιπέθειον, ΜΕΘ' ΟΝ κοιτάμενος λούεται. Gesnero et viro eruditissimo SCHWEIGHÆUSERO *μιθ'* ὅν displicuit, et locum uterque emendationibus tentavit quibus non indigere videtur mihi, et, ni fallor, videbitur iis qui adlata legerint exempla. — Hæc SCHWEIGHÆUSERO a me transmissa, locum invenerunt in *addendis* ad Athenæum t. 8. p. 470. Vir doctissimus loca quæ ad Polemonis vindicationem adtuleram non satis idonea putavit, et *καὶ τὰς νόμους* mutandum proposuit in *κατὰ τὰς νόμους*, quæ conjectura venerat etiam in mentem HUETIO. Sed codices quos contuli 1696. et 2760. nihil variant.*

(P. 70.) ἢ κείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ] Hæc est Homericæ traditio quam et alibi Noster sequitur. Locum supra citabam ex Iconibus p. 821. Sed negat hæc esse vera Achilles ipse cum Apollonio Tyanensi colloquens, IV. 16. p. 152. τὴν μὲν δὴ κόμην οὐδε κείρασθαι ποτε ἔλιγον, ἀλλὰ ἄζυλον φύλαξαι τῷ Σπυρχίῳ. Et jam tali doctore fretus Apollonius VII. 36. p. 315. Homeromastiga agit : οὐ σφόδρα ἄν μοι δοκίῃς τὰς Ἀχιλλεῖους κόμας ἀλοφύρασθαι, Πατρόκλῳ τμηθείσας, ΕΙ ΔΗ ΕΤΜΗΘΗΣΑΝ. Ad hæc loca confer Olearium.

(P. 70.) ἰμφορηθῆν] Sch. πληρωθῆν.

(P. 70.) ἐξήλασεν] Sch. ἐξῆλθεν.

(P. 70.) ποταμὸς οὕτω βραχὺς, ὡς μηδε ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ εἶται] In A inter ποταμὸς et οὕτω spatium est erasum. C ποταμὸς ποτὶ μὲν οὕτω β. A οὕτω quod primum in A fuerat omissum, dein fuit superscriptum : abest a C. τῇ non habent BDE.

(P. 70.) αἶριται] Sch. ὑψοῦται.

(P. 70.) ἐωλίτης ἤγειτο] Sch. προηγείτο. — Edebatur ἤγειτο. Rescripsi ἤγειτο cum ABD, et sine codicibus rescripsissem. Nam ἤγειτο loci structuræ repugnat, et iotacismum parentem habet; suadebat id in sauper Scholiastæ nota.

(P. 70.) τῇ φωνῇ] B sine τῇ.

(P. 70.) ἐπιερίφειν] Sch. ἐπιόγειν.

(P. 70.) ἤλασεν] Sch. ἰσορίετο.

(P. 70.) ἴσπων οὐ μεγάλων] Eadem elegantia ac infra p. 138. ἐν παρθενίᾳ οὐ μεγάλῳ. p. 166. Ὀδυσσεῖα οὐ μέγαν.

(P. 70.) ὑπολαβῶν] Sch. ὑποκάτω αὐτοῦς λαβῶν.

(P. 70.) βεῶντί τι καὶ ξυνίεντι.] Sch. ξυνίεντι· ἀλσθησι λαμβάνονται. — Τι abest a D.

(P. 70.) ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἦθη] Ἦθη hoc sensu valde placebat Philostrato. Infra p. 104. οὔτε γὰρ ἀφικίσθαι τὸν Ὀδυσσία ἐς ἦθη τειάυτα. p. 258. ἀπιλλούσης τι ἐς ΗΘΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΣ. vit. Apoll. v. 24. p. 206. φειτῆσαι αὐτὸν ἐς τὰ ἦθη τὰ αὐτῶν ἤχουτο. VI. 4. p. 233. ἱππεύοντε ἰπὸ καρμέλων ἐς τὰ τῶν Γυμνῶν ἦθη. Sophist. II. 5. §. 2. p. 571. ἀφικίτε γὰρ καὶ ἐς τὰ τῶν Γυμνῶν ἦθη. 29. p. 621. ἀφικίτε ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἦθη. Vit. Apoll. II. 14. p. 65. de Leænis quæ amore lymphatæ Pardis se præbent ineundas : τῆς δὲ γαστρὸς ἄραι ἀγούσης, ἀναφιύγουσι ἐς τὰ ἦθη, καὶ τὰ τῶν Παρδάλιων ἦθη στικτὰ τίκλουσι, ἔθει κρύπτουσι αὐτὰ. . . vertitur : « et Pardorum more maculosos pariunt catulos, unde « eos occultant. » Sed legendum omnino : ἀναφιύγουσι i. t. o. κ. τ. τ. παρδάλιων ἦθη. Στικτὰ γὰρ τίκλουσι. . . fugiunt in montes et Pardorum cubilia. Maculosos enim catulos pariunt. Γὰρ obtulit opportune codex A. ἦθη et ἴθη permutantur. Vit. Apoll. VII. 19. βαδίζοντα ἐς ἦθη ἀνθρώπων. Sic Olearius recte restituit pro vulgato ἴθη, et hanc emendationem firmat codex A. Contra A male, ut videtur, habet ἰθῶν vit. Apoll. I. 40. ubi editur : ἀπήγαγε τῶν οἰκείων ἦθῶν ὑπὸ τοῦ βράματος. Agitur de iis qui Lotum degustaverint. — De ἦθη confer KÆNIUM ad Gregor. p. 236. GRÆVIUM lect. Hes. c. 6.

(P. 70.) ἀνελίσθαι.] Sch. λαβῆν. — ἀναιριῆσαι vox de cadaveribus ad sepulturam tollendis propria. Vide Budæum Comment. p. 223. 224.

(P. 70.) ὄσπι.] Sch. γράφεται ὄσπη καὶ πῶς, ὄσπου. — ὄσπι. servavi, cum plerisque exemplaribus. Cæterum has

voculas codices sæpius mutant. Conferre juvabit Thomam in ὕψει, DORVILLIUM ad Charit. p. 271.

(P. 72.) ποιήρως ἰχόντων σφίσι τῶν προβάτων] Sch. καὶ πῶς διακειμένωιν αὐτοῖς. — F ποι. ἰχ. τ. πρ. σφίσι. — Supra p. 64. dixit νειοσηκῶτων αὐτοῖς τῶν προβάτων, hic eodem sensu ποιήρως ἰχόντων. Plenius Gregorius Naz. or. xix. 303. D. ἰκαρμεν ἀρρήσιλα καὶ πονηρῶς (mallem ποιήρως) εἶχε τοῦ σώματος. Artemidorus I. p. 9. ὕπνος ἰχί τοῦ σώματος.

(P. 72.) πομπιύοντι] Sch. ἄτιμα πρᾶσσοντι, ἀπὸ τοῦ ἀμάρησια καὶ φαιρῶς ὑβρίζοντι τὸν τῆς Τροίας ἥρωα.

(P. 72.) τίς ἂν ξυγνώμη] ἂν abest ABCDEF.

(P. 72.) Ἀσσυρίοις τε καὶ Τρωσὶ πάλεμος ποτι ἰγνίτι] ABDEFGI et Oleariani Ἄ. ποτι καὶ Τρωσὶ πάλεμος ἰγνίτι.

(P. 72.) ὡς τὰς τῶν Τρώων] Sic omnes. Olearius ἄσπερ nescio qua auctoritate.

(P. 72.) Πεισιθίται τε πρὸς τὸν Ἑκτορα δοκίς, ἃ ξίσι] ABDE ἃ ξίσι, δοκίς. — Locutio apud scriptores grecos frequentissima, et qua sæpius noster usus est. Vit. Apoll. I. 15. p. 18. μικροῦ μὲν ἰδίησι καὶ φωνῶ ἐπ' αὐτοῖς βῆξαι, καθάτι τε πρὸς τὰ τῶν πολλῶν δάκρυα. Male scribitur in Morelli et Olearii editionibus καθάτι. Plurimos nostri locos indicavit VALCKENARIUS ad Joh. Chrysostomum p. XXI. in cuius verbis, οὐδὲν οὐδέποτε πρὸς οὐδὲν ἀνθρώπων πάθος ἴπαθαι, pro πρὸς οὐδὲν proponit πρὸς οὐδὲν. Sed Chrysostomum πωσχιῶν τε πρὸς πάθος τε bene dixisse, nec emendatione indigere, firmat nostri locus quem mox legemus p. 74. οὗτος ΕΠΕΠΟΝΘΕΙ ΤΙ ΠΡΟΣ ΤΟ τοῦ Παλαμῆδους ΠΑΘΟΣ.

(P. 72.)

(P. 72.) διαφρίσθαι] Sch. μάχισθαι.

(P. 72.) τὰ τοῦ Αἴαντος] Sch. διαγράμματα.

(P. 72.) ἐκβολὴν τοῦ λόγου πιπυῖσθαι] Sch. ἐκτροπήν. — Infra p. 232. habemus ἐκβολὰς τῶν λόγων. Vit. Apoll. v. 16. p. 200. οὐ μὲν ἄχαρις ἡ ἐκβολὴ τοῦ λόγου γίγνεται. Quem locum adduxit TOURNIUS emend. IV. p. 213. ad Hesychii: Ἐκβολὴ λόγου· παραθέσις, μεταθέσις. Thucydides Thomæ magistro citatus in ἐκβολή, nec non TOURNIO alio emendationum loco IV. p. 251. dixit: τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ΕΠΟΙΗΣΑΜΗΝ.

(P. 72.) Ἐκίθει γὰρ. Ἀμπιλουργί] Sch. ἐξίθειν, ἦγον ἀπὸ τῶν διαγράμτων τοῦ Αἴαντος. — E post ἐκίθειν addebat γὰρ, quod recepi. Corrige vitium typographicum.

(P. 72.) δεκί] Sch. ἀρίσει.

(P. 72.) Πρόσιχε οὖν, ξίσι] Olearius ἃ ξίσι, quod cæteræ non habebant. — Junta πρόσιχε τοῦν, in qua tacita emendatione nec alias editiones nec codices habet consentientes. — προσίχειν sine τὸν τοῦν minus quidem placebat Thomæ; sed hunc abunde refellerunt interpretes, de hac locutione disserentes. Adde BERGLEUM ad Alciph. I. 32. τοῦν, omisit quoque Noster infra p. 80. προσίχειν δὲ ἀπροῦ.

(P. 72.) καθορμισμαρίης] Sch. ἰλλυμισμαρίης. — Sic Aldus, Junta et Olearius. In aliis καθορμησμερίης, perpetua confusione. Confer DORVILLIUM ad Charit. p. 271.

(P. 72.) Αἰάντιος] Sch. οἴμα. — De hoc Ajacis titulo lege *Le Chevalier, Voyage de la Troade, chap. 18.*

(P. 72.) τῶν ξίσι] Sch. τῶν τῆς τῆς.

(P. 72.) ἄλλοι] Confer supra p. 33a.

(P. 72.) Ἐπειδὴ] Sch. ἰσχυρῶς.

(P. 72.) μεταβίβαστε] Sch. μεταλλάξαστε. — C μεταβίβαστε, acentu vitium prodente. Olearius sustulit μὲν quod post μεταβίβαστε edebatur, in nullo suorum codicum insentum. Cum nec invenissem ego, non revocandum duxi.

(P. 72.) καὶ ἐπιτηδείων] Unus Olearius καὶ ἰσχυρῶς.

(P. 72.) Ἀπαλάμιος] Sch. Διόφρασι.

(P. 72.) ἰχθῆρον εἶς] Εἶς hic potest esse unus numero, sed credo tamen eo modo dictum esse, quo Gallicè UN employé. Hunc idiotismum poverunt Graeci. Ipse alibi Philostratus Apoll. II. 22. p. 76. ἀλλ' ἐγγύς ἐσφίσεσθαι αὐτὰ γραφίῃς τι καὶ χαλαυτικῶς BNA ἄδρα. Demoxenus Athenæi, I. 26.

— τινά τις ἰσφαίριζεν BIE.

Longus 4. p. 106. κρημῶ γέροντα ἄνθρωπος ἐν ΜΙΑΣ σίτου. Ubi SCHAEFERUS consultendus p. 399. H. Stephani in libello cui titulus: *Traité de la conformité, etc.* Hunc *Is.* usum illustrat; et addit: « Mais les Latins ne » mettent pas ainsi unus pour *aliquis*. En quoi s'abu- » sent plusieurs jeunes parleurs de latin. » Sed *Is.* est vir doctus. Nam Catullus 29:

« Hæc cum legas, tum bellus ille et urbanus
» Saffenus, utque caprimulgus apte fœces
» Rursum videtur.....

Terentius Andr. 1. 1. 90:

«..... interea inter mulieres.

«... Quez illi adstant, forte unam adpicio adpescen-
» tulam. »

Ubi vide Westerhoviura. Adde SCHAEFERUM l. c.

(P. 72.) ἀδικον σφάν ἐφ' ἡρώεσ ἀνάειν] Sch. ἐπιχριστάμενος καὶ ἡρώεσ. — Ἄ ἐφ' ἡρώεσ. — Hanc ἀνάειν vocavit quosdam ἑλλῶε Plato Apol. 1. 2. Bip. p. 94 : locus est palæstræ : ἐπι χριστάμενος καὶ αὐτῷ θουρασθῆ ἄν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτοῦ ὡσπερ ἐντόχοισι Παλλήμῳ καὶ Ἄϊαντι ἐφ' Ἐλαμίῳεσ, καὶ εἴτιε ἄλλεσ τῶν πυλαιῶν ΔΙΑ ΚΡΙΣΗΝ ΑΔΙΚΟΝ τίθηται. Et Noster infra p. 138. Αἰώντω μὲν ἀπώλειτε ΑΔΙΚΟΣ ΚΡΙΣΙΣ.

(P. 72.) ἐν τῷ ἥλιον] Sic vit. Apoll. II. 31. p. 83. οὐ χρυσίῳσ, μὰ τὸν ἥλιον. III. 28. p. 119. ἐν τῷ ἥλιον, ἕφη, Φριάτου μετὸσ ἡμῶσ : ubi per solem jurant solioolæ. Sed hoc jusjurandum græcis etiam placuit, solem peculiari religione non colentibus. Videantur Phalaris ep. 137. p. 360. Archædicus Athenæi vii. 42. Callimachus epigr. 3. Alexis Athenæi iv. 59.

(P. 74.) ἰοικόντα ἰσ εὐνοίας] Sch. ὡσ ἀπὸ τῆσ ἀμοιότητοσ ἀπαιτοῦντα εὐνοίας.

(P. 74.) ὅσιν δ' ἄν κοινοῦήσωσ συμφορῶν.....] Eadem est Voltarii sententia Puc. IX.

*Mais s'il advient après ce beau conflit,
 Quelque accident, quelque triste fortune,
 Quelque misère à tous les deux committée ;
 Inevitablement le malheur les unité ;
 L'amitié naît de leurs destins committés,
 Et deux héros persécutés sont frères.*

(P. 74.) καὶ εἶδαλοσ] ABCDEF καὶ ομῖτταν

(P. 74.) ὅσιν δ' ἄν] D δ' ἄλοσ — Sic

(P. 74.) καὶ ἄλλεσ ἄλλεσ] Edebatur καὶ ἄλλεσ ἄλλεσ. Sed codices Oleariani et mei omiteσ habent καὶ ἄλλεσ ἄλλεσ, præter G. in quo ἄλλεσ εἶ., lapu calami, pro

ἄλλοι. Hanc lectionem revocavi quæ est codicum; alia videtur a correctore Aldi profecta. Forte pro ἄλλοι ἄλλα, legendum ἄλλοι ἄλλῃ. Vide SCHÆFERUM ad Long. p. 403.

(P. 74.) διαλλάττει] Sch. διαφέρει.

(P. 74.) ταῦτόν ποτ' ἔμοι πράττων]. Sic vit. Apoll. III. 14. p. 104. ὁ δὲ τῶν αἰώνων πῶτος, ταῦτόν, εἶμαι, τῷ τῷ Αἰῶλον ἀσκηῖ πράττει.

(P. 74.) ἐπιπέθει τι πρὸς τὸ τ. Π. πάθος] Confer not. p. 432.

(P. 74.) πρὸς ᾗ] Sch. πλησίον ἤ.

(P. 74.) λίγισται... βεβλήσθαι] Sch. καταλιουσθῆναι τοῖς Παλαμῶσι ἢ ὁ Παλαμῶτης. — Βάλλω pro λίθοις βάλλω ut p. 132. Ὀρίσθη βληθέντα, ubi vide notam. P. 156. de Palamede: καταλιούθη, βάλλονται αὐτὸν Πελοποννησίαι. Perspicuus locus Gregorii Naz. or. XIX. 301 B. de Stephano martyre: οὐδὲ κινδυνεύον ἰμέσει τοὺς βάλλοντας, ἀλλ' ἰλιθάξτε μὲν, ὅπῃ δὲ τῶν λιθαζῶντων ἤχητα. Et plene Aristophanes Ach. 235.

Ὡς ἰγὼ βάλλον ἐπιπέθον, οὐκ ἂν ἐμπλήμην, λίθοις.

Ut et Heliodorus I. 13. p. 21. οἱ μὲν λίθοις βαλεῖν, οἱ δὲ τῷ θυμῷ παραδίδωαι καὶ ἀθεῖσθαι εἰς τὸν βάραθρον ἰδουμένων: ubi mallem βάλλειν.

(P. 74.) νομίζουσι] Sch. νομισμένα ἔχουσι.

(P. 74.) ἰδίους] Sch. ἤγουσι κριτέτους.

(P. 74.) ἐξαίρων] Sch. ὡς ἐξαίρειται ἀνατιθεὶς αὐτῷ ἐξαίρειτους ἀνατιθεῖς.

(P. 74.) τίχην αἰκάλλον] Sch. δόλφ σάτων.—Phrynichus in προσημαστικῇ σοφιστικῇ manuscripta: αἰκάλλοντες ημαμάμι τὸ σαίνοντες, ὅσπῃ οἱ κύρις ποιῶντι. Ὁ μίντοι Σοφιστῶν

καὶ προσκίσειν. Huc usque BRUNCKIUS citavit in lexico Sophocleo, ediditque προσκίσειν. Pergit Phrynichus : χρῶ οὖν, εἰ μὲν φιλοτίμως, τῷ αἰκάλλειν εἰ δὲ πολιτικῶς, τῷ προσκίσειν. Lege et hic προσκίσειν. Utrumque jungit Athenæus III. c. 56. οἷον αἰκάλλειν μᾶλλον καὶ προσκίσειν τοῖς ἐπιδείψουσιν. Noster vit. Apoll. v. 42. Leo ἡμερος, non ἡμερος ut scribitur, τὸν ἄγοντα ἤκαλλεν. Icon. I. 22. Satyri ὑποποσοῦνται τῆς Λυδῶς, αἰκάλλοιτις τίχη. Codex A αἰκαλλ. αὐτὰς τίχη, quod probaverim. Euripides Andr. 629.

Ἄλλ' ὡς ἐσιῖδες μαστῶν, ἐκβαλὼν ξίφος,
Φίλημ' ἰδίξω, προδότην αἰκάλλων κύνας

Aristophanes Eq. 298.

Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με.

Vide JACOBSIUM exercit. II. p. 86.

(P. 74.) ὑποκαθήμιος τοὺς ἀνθρώπους] Suidas : ὑποκαθημίης· καὶ ὑποκαθήμιος, ἀπὸ τοῦ ἐπιθεμένου. — Noster Soph. II. 2. ἐς ἀπίχθειαι φανερὰν οὐδεμίαν τῷ ἀνδρὶ ἀφίκετο, ἀλλ' ἀφανῶς αὐτὸς ὑποκάθητο. Heliodorus II. 16. p. 71. ἀπὸ... τὸ βλέμμα ὑποκαθήμιος, ubi vide CORAYUM.

(P. 74) προσκεύω] Sch. πρὸς τὸ πείθεσθαι.

(P. 74.) Δοκεῖ δὲ] Sic Olearius pro δὲ edidit e suis codicibus, et δὲ mei dederunt.

(P. 74.) ἀγαθὸν τι αὐτῷ δοῦναι] Infra p. 242. 244. κακὸν δόσειν. Synesius ep. 54. πλατῆριμοί τινος οὐείρου. . . . εἰκόσων ὑπερ μοι δόσειν κακίᾳ. Hesiodus ἔργ. 57.

Τοῖς δ' ἰγὼ ἀπὸ πυρὸς δόσω κακόν. . . .

Adde 178. 741. et Homeri II. a. 96.

(P. 74.) πρὸς ἀμπύλην τινὲ ἦ] Sch. πλησίον. — Sed confer supra p. 310.

(P. 74.) γόνυ] Sic vit. Apoll. II. 9. p. 58. τὸ γόνυ τῆς ἀμπέλου dicitur, ubi vide Olearium. « *Γονυμυλίσσα* » memorantur Palladio: novembr. XI. » VISCONTI.

(P. 76.) ὄν μὴ γιγνώσκω] Editi habebant μὴ, quod in εὐ mutavit e suis codicibus Olearius. ACDFGI dederunt μὴ.

(P. 76.) ξυῆεν] Sch. ἔγνω.

(P. 76.) καὶ τὸ εἶδος ἐς ἧρα ἀνίφρι μίγαν τε καὶ καλὴν καὶ ἀνδρείον] Scripsi μίγαν cum ABE. Edebatur μίγαν. ἴφρι legitur in ABCEF. Sed servandum ἀνίφρι. Heliodorus Æth. I. 35. p. 105. εἰσῆλθεν ὁ κισσός Ἰαχίλλιον τι τῷ ὄντι πῖον καὶ πρὸς ἐκείνου τὸ βλέμμα καὶ τὸ φρόνημα ἀνίφριον. — F ἀνδρείον ponit ante καλόν.

(P. 76.) περιβαλὼν] Confer not. p. 382.

(P. 76.) ἀθλητὴς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων] Sch. ἀκροατὴς. — Sic infra p. 252. cum Vinctor Herculis epigramma quoddam recitasset, addit Phœnix: ἀθλητὴς γὰρ καὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο. Icon. II. 24. p. 850: agricolæ vocantur εὐ τῶν γῆς ἀθληταί. Vit. Apoll. VII. 7. p. 343. ἀγωνιστὴν φροντιστὸν εὐ χρηστὸν. A habet χρηστὸν quod ex suis Olearius codicibus posuit pro χρεσίμων. Sophist. II. 2. p. 567. ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν λόγων. Confer RIKISKUM ad Dion. I. I. p. 46. et adnotata Gilberto Cognato adag. cent. II. 118.

(P. 76.) ἐπὶ σοὶ τέχνην] Sch. κατὰ σοὶ μαχάριον — BDE ἐπὶ εἰ. F in textu ἐπὶ σοὶ et in margine γρ. ἐπὶ εἰ. — Mss habemus ἐπ' αὐτῷ.

(P. 76.) ἐξορύσσεται] Sch. ἐξορύσσεται, ἰσοπέθει τὸ πατρύσιον.

(P. 76.) μισρὸς] Sch. ἔγνω φοιτῆς.

(P. 76.) Τούτοις γὰρ ἰσφαζόμενι αὐτὸν δίκας ἰγὼ ἐν ἕδω]
Sch. τῶν μηχανῶν ἀπήνευσι τιμορίας — ABCDEF αὐτὸν
ἰγὼ δίκας ἐν ἕ.

(P. 76.) περὶ αὐταῖς δίδουκας] Vide SCHÆFERUM ad
Long. p. 337. de hoc usu τῆς περὶ, et constructione.

(P. 76.) Τί δ' ἄλλο γι ἢ τὰς χαλάζας, ἴφ' ὧν] Ἐ χαλάζας
θεβαίων ὁ δ' εἶμαι κεραινωθῆς, saltu facto, sine indicio la-
cunæ, usque ad paginam 116. extremam. — Verbis τί
δ' ἄλλο γι ἢ χ. debuisse uti supra p. 306. ad τί δ' ἄλλο.
γι ἢ φργῆν : sed tunc exciderant memoria. Adde Aristo-
phanem Av. 25,

(P. 76.) παραπέλασαι] Sch. κρημδμεν.

(P. 76.) βεβλήσονται] Sch. βληθήσονται — Paulopostfu-
tura quæ vocantur, Atticis et Atticistis pro futuris pla-
cuisse monet PIERSONUS ad Mocr. p. 123. Sed vide quæ
ἀριεβλήσονται et φιλοσοφικώτερον de horum temporum ratione
disputavit vir egregius ad loculentam Heliodori editio-
nem CORAYUS p. 67. Confer et LENNERIUM de anal.
p. 85, cum animadv. p. 403, VILLOISONUM in *Magasin*
Encyclopedique, an 7. t. 5. p. 470.

(P. 76.) Ζεφῆς γι ὁ ἦρας] Editi γι, ut ait Olearius.
Aldus dedit recte γι, et erat excipiendus. Sed hanc jam
notavi Olearii incuriam. Et codices Olearii meique ABC
habent γι. Supra p. 42. ἰλαρὸν γι τὸν ἦρα λίγισ.

(P. 78.) ἰρίστων] Sch. μηχανομήτιος.

(P. 78.) εἰ μή πο] BD του.

(P. 78.) ἀπαρτίλων ἕσθησ] Infra p. 244. 245.

(P. 78.) τὰ δὲ ἐν ἰλίφ] Sch. ἴργα.

(P. 78.) πῶς ἄλλως ἔμεν] Sch. ἔρουν πῶς πρᾶξοσι τῶν
ἄλλων ἔρουν.

(P. 78.) *Κυριβάλλονται*] Sch. *σχοχάζονται*.

(P. 78.) *ἄρα*] Sch. *εὐμορφία*.

(P. 78.) *ἀστραπῆ*] Sch. *λαμπάδων*.

(P. 78.) *αἰμίμων*] A *αἰμίμων*. Et supra scribitur *ων* manu recentiori. C *αἰμίμων*.

(P. 78.) *καρπὸς τοῦ εἰδώλου*] Sch. *καρπώματων τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀχιλλείου*.

(P. 78.) *Ἐπιλείψιμι ἢ φωνῆ*] Eumathius Hysm. VIII. p. 348. edit. Teuch. *ἰμοῦ δ' ἐπιλείπει ἢ φωνῆ καὶ ἢ γλώττης ἐπύχεται*, ubi malim *ἀπύχεται*, vel *ἐπιύχεται*, ut legitur in loco parallelo libri x. p. 480. *καὶ ἢ φωνῆ μου ἐπιλείπει καὶ ἢ γλώττης ἐπιύχεται*. Cicero de signis 26. « *Vox me citius* » *defecerit* quam nomina. » Ibi codex Grævio citatus, *dies me defecerit*, quod æque bonum est, et similibus locis posset defendi. Nam Athenæus in ipso operis initio: *ἐπιλείπει μοι ἢ ἡμέρα*: et I. 36. *ἐπιλείπει δ' ἂν γι οὐχ ἡμέρα μία. . . . ἀλλὰ πῶσαι αἰ κατ' ἰνικυτὸ ἀριθμῶμαι*. Statius Theb. I. 231.

« vix lucis spatio, vix noctis abactæ,

» *Enumerare queam mores gentemque profanam.* »

Adde Gottleberum ad Menexen. p. 54. Palaietum ad Paulum Hebr. II. 32.

(P. 78.) *εῦματι*] Sic scripsit Olearius. Ante erat *εὐματι*, vitiose. A *εῦματι*, sed e correctione. BCDE *εὐματι*. HI *εῦματι*. Jam notavi harum vocum permutationem supra p. 350. 370: ubi hunc locum indicare neglexi.

(P. 78.) *πρὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλείου*] ABC mihi τοῦ dederunt, quod ab editis abest. Confer supra p. 343.

(P. 78.)

(P. 78.) ἀπικλείειν ἂν] Sch. ἔμειλλεν ἀπικλείειν.

(P. 78.) καλαύρωσι] Sch. κάλον εὖ ῥίπων.

(P. 78.) τὸν ἴτιρον κλήξας] Editiones κλήξας τὸν ἴτιρον.
Sed prætuli ordinem codicum ABCDE.

(P. 78.) διεπλήθησιν] Sch. εἰς φόβον ἐτίθεσαν.

(P. 78.) ὑπὲρ ἀσπραγάλων] D ἀσπραγάλου. — De re vide Apollodorum Bibl. III. 13. 8. et HEYNIH obs.

(P. 78.) αἶμα ἴν] Sch. φόνος εἶς. — Sic dedit e suis codicibus Olearius pro vitiosa editionum lectione αἶνιγμα ἴν. ABD αἶμα ἴν. — De αἶμα pro *pece*, confer Palai-retum obs. p. 74.

(P. 78.) καὶ πάντων τῶν εἰκόντων] Sic edidit e codicibus Olearius pro editorum καὶ παρὰ τῶν... ABC πάντων. G ἀπάντων.

(P. 80.) τὴν ἀσπίδα ἤδη ἀναλάβωμεν] Pag. 52. Vinitor de clipeo narrationem promiserat, ad quam nunc demum accedit.

(P. 80.) Ὅμηρον τε ἠγιοῦσθαι] Sch. ὑπὸ Ὁμήρου ἠγιοση-
μαίην εἶναι. — Jam supra Phoenix p. 50. dixerat : οὔτε
γὰρ ποιητῆ εἴρηται πω...

(P. 80.) Ποθεῖντι] Sch. ἐμοί· πόθος, ἐπιθυμία πραγμάτων
ἀπάντων.

(P. 80.) ἀποδίδωσ... λόγον] Apud Aristidem orat.
sacr. 1. p. 274. ἠναγκαζόμενος δίδωμι λόγον. Ubi codex Pa-
risinus 1040. ἀποδιδόναι quod fere mallet. Idem orat.
sacr. 2. p. 299. φέρε δὲ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀποδῶμι λόγον.

(P. 80.) Σπένιον δὲ εἶμαι διακούσισθαι] Sch. εἶμαι
προσδοκῶ. — ACD σπ. δὲ εἶμαι ἀκούσισθαι. δὲ quoque in E.
Prætuli δ. Sed non satis certa de causa : nam γὰρ edito-

rum nec male se habebat, relatum ad *πεθεῶντι*. — De variatione *διακονίσσασθαι* et *ἀκονίσσασθαι* monui p. 349.

(P. 80.) *Προσίχων δὲ ἀπερῶ*] Sch. *μετὰ προσεχῆς*. — De *προσίχων* sine τῶν τοῦν vide supra p. 433. — Conferri potest simillima sententia Pherecratis Athenæi III. 95.

Ἄλλ' εἰ δοκίῃ σοι, προσίχῃ τῶν τοῦν κἀπερῶ.

Nec absimilis Euripidis locus Or. 1186.

Ἄκουε δὲ τοῦν καὶ σὺ δίδυμο τοῦν ἴχῃ.

(P. 80.) *Προσίχων*. . . . *Προσίχων λέγεις*] Confer notam supra p. 313.

(P. 80.) *ἰκισχίαι*] Sch. *ἴχασκεν*.

(P. 80.) *τά τι ἄστα ἴσημι*] Sch. *ἰγείρω · ἴσηκίαι ἄστα ἀκούω*. — Infra p. 258. *τά ἄστα μοι ἤγειρας καὶ ἄλλως ἴσηκίαι πρὸς τοὺς σοὺς λόγους*. Vit. Apoll. v. 24. p. 206. *τά ἄστα ἐς αὐτὸν Αἰγυπτίαις ἠθά ἦν*. Apollonius Rhod. I. 515.

Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαιτος ἴτι προὔχοντο κάρηνα
Πάντις ἄμως ἠρθοῖσιν ἰπ' οὐκασιν ἠρμείοντις.

Sic Plautus Rud. v. 3. 6.

« Pro Di immortales! suo mihi hic sermone *ar-*
rexit aureis. »

Horatius Epod. vi. 7 :

« Agam per altas *auro subblata nives*
» Quæcumque præcedet fera. »

(P. 80.) *ἰγρήγορα*] Sch. *ἰγρηγορότως ἴχων*. Τρία κἀτὰ ἀνωστησίαις, *κοιμᾶσθαι, μεθέιναι, μαλίσσασθαι*. Τὸ μὲν *κοιμᾶσθαι* ἰκαστίαι τοῦ ἰγρηγορίαι, τὸ δὲ *μεθέιναι* τοῦ εἴφειν, τοῦ δὲ *μαλίσσασθαι* τὸ *σφρακίῃ*.

(P. 80.) ξολλίγομαι] Sch. συνιστοῦμαι.

(P. 80.) κατισχημαί τοῖς ἡμιθέοις] Sch. κάτοχος ἱμν. Κάτοχος ὁ ἰθυσιαῖν. Κάτοχος ἐπὶ ψυχῆς, ἐπιληψία ἐπὶ σώματος, ὅθεν τὸ ἐπιληπτός, ἕστερ γίνεται ἀπὸ ἰούσου, τὸ δὲ κάτοχος ἀπὸ τοῦ ** ὅθεν καὶ τοὺς προφήτας κατίχους ἐπιπῖν ἄς ὑπὸ τοῦ θεοῦ κίρατημίους. — Suidas : Κατισχημίνοι· κάτοχοι. — Noster vit. Apoll. II. 7. p. 56. hoc verbum habet eodem modo constructum. Πολλοῖς γούν ἤδη τῶν Ἰουδαίων ἐπιτύχομεν κατισχημίους τῷ ὄντι τούτῳ. 36. p. 88. φῶμεν γὰρ τοὺς μίθη κατισχημίους δέστας σιλήνας δοκοῦντας βλίπαιν. Heliodorus II. 18 : ἄλοσχερῶς τῷ ὕπνῳ κατισχημίνοι. Vide Budæum Comment. p. 867.

(P. 80.) αἶρωμαι ἐξ Αὐλίδος] Sch. ἀποχωρῶμαι. — Αἶριον vox est nautica. Plutarchus t. 2. p. 804 D. εἰ μὲν γὰρ ἰσθὺς ὡστρερ ἐξ ἄκρας πηλαγίου, πράξιως ἐπιφαινοῦς καὶ μεγάλης, ἰχθύους δὲ τολμᾶν, ΑΡΑΝΤΕΣ ΑΦΗΚΑΝ ἐπὶ τὴν πολυτελείαν. Philostratus Soph. II. 1. p. 550. ἐκ Κερμαρικοῦ δὲ ΑΡΑΣΑΝ (τὴν ἰαῦν) χιλία κἀση ΑΦΕΙΝΑΙ ἐπὶ τὸ Ἐλιουσίον. Synesius ep. 4. p. 160 C. ΑΡΑΣ ἕλοις ἰσθίοις ἕξιου πλεῖν. p. 164 A. ΑΡΑΝΤΕΣ ἰσθῦς... ἰπλιόμεν : ubi scholiastes ineditus : Ἄρωμιτις] τὰ ἰσθία, δηλονότι.

(P. 80.) τὰ δ' ἰμβωτήρια τοῦ λόγου τῷ Πρωτισλίῳ ἔχθη] Sch. ἢ ἀρχῆ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεῶν· ἰμβωτήριον ἐπὶ νεῶν· ἰπλωτήριον ἐπὶ ἰπιπλότοσ τινὲσ ἀνθρώπου. Pro ἰπλωτήριον codicis A, ἰπλωτόσ in B legitur. — Metaphora nautica τοῦ αἶρωμαι continuatur. Εμβωτήρια sunt sacrificia pro fausto navis ascensu. Vit. Apollonii v. 43. p. 227. ὄσιν ἰμβωτήρια πλοῦ θύοντι. Vide PIERSONUM ad Mœr. p. 223. Heraldum advers. I. c. 5. VALKENARIUM Comment. Adoniaz. p. 283. — Nunc videamus de lectione loci. A habet ἔχθη. Vox omnino abest a BDEGH. In

C εὐχομαι et lacuna. In I εὐχθω. Aldina, Nicoliana et Morelli habent εὐχθω. Juntina εὐχω. Olearius suum εὐχιο invenisse ait in Laudiano, sed pedem referat unde tulit. Εὐχθω tenendum est.

(P. 80.) πρὸ Τροίας οἱ Ἀχαιοὶ ἐπὶφθουσι] DE οἱ Ἀ. πρὸ Τρ. ἐπὶφθουσι.

(P. 80.) ἐπὶ Τηλείφῳ τότε εὐσαι] Sch. ἐπὶ τῇ ἰξουσίᾳ τοῦ Τηλείφου· ἴσθι δ' ὅτι γράφεται ἢ ἐπὶ αὐτῇ τῆς κατὰ — Confer p. 391.

(P. 80.) ἴσθι σοὶ καὶ ποιητῶν ἀκούειν] Sch. ἴσθι. — Vide Tzetzem antehom. v. 268. cum JACOBSII notis. — Noster vit. Apoll. 1. 4. ὄσθις μὲν δὴ τὴν σοφίαν ἐξεργάζετο ὁ Πρωτιεύς (cod. A. ὁ Πρωτιεύς ἐξεργάζετο) τί ἂν ἐξεργάζετο; τοῖς γὰρ ΑΚΟΥΟΥΣΙΝ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ἄε. . . . Dio Chrys. or. XXXIII. p. 2. Συνηχῶς αὐτὰ ΑΚΟΥΕΤΕ ΤΩΝ ΤΕ ΠΟΙΗΤΩΝ μίτροις, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν αὐτὸ τοῦτο ἔργον πιπισημένων ἐγκωμιάζειν. Hunc locum male, ut videtur, REISKIUS distinxerat.

(P. 82.) ἄγειν τι καὶ φέρειν] Formula notissima de qua vide Budæum Comment. p. 208; Reichardum ad Plethonem p. 24.

(P. 82.) διαβάλλει] Sch. ἐλέγχει, ψευδῆ ποιεῖ. — Confer supra p. 411.

(P. 82.) ἄδει.] Oleariani et mei ABCDEGHI ἄδει quod recepi pro λίγει editionum. Λίγει glossa est male in textum illata. — Cæterum confer II. A. 69. quod jam monebat Olearius.

(P. 82.) ἐπὶ μαντικῇ] Sch. μετὰ μαντικῆς.

(P. 82.) καθορμισθέντες] Sch. ἰλλορμισθέντες.

(P. 82.) ὅτι μὴ] μὴ bene restituit Olearius e codice, et inveni in ABC.

(P. 82.) καὶ ταῦτα] Sch. ἰσχυριστικῶς, ἀπὸ τοῦ καίπερ.

(P. 82.) πολλοῖς μὲν βουκόλοις... πολλοῖς δ' αὖ ποιμαῖσι] Aldina, Juntina, Nicoliniana πολλοῖς δ' αὖ. Morelli negligentes operæ πολλοῖς δ' αὖ, quod negligentior Olearius, cum posset medicinam sumere ab aliis editionibus, mutavit in δὲ ex Laudiano, dixitque δ' αὖ esse *editorum* lectionem, quæ est Morelli unius. Cæterum ABC habent δὲ: Sed δ' αὖ tenendum est. Post μὲν, in altero membro sæpe δ' αὖ positum reperias. Xenophon. memor. I. 2. §. 12. Κριτίας μὲν γὰρ—Ἀλκιβιάδης δὲ αὖ. Et sic § 24. Theocritus Id. I. 36.

Ἄλλ' ἕκα μὲν τῆνοι ποτιδέρκονται ἀνδρὰ γαλιῦσα,

Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπῃσι νόον. —

Noster Apollon. vit. II. 22. p. 74. ποτὶ μὲν—ποτὶ δ' αὖ. VI. 3. p. 231. ὡς τῶν μὲν λύσει παρ' ἰμοῦ γίνετό σοι δι' ἡλικίαν, τῶν δ' αὖ ἰππιεῖθις ἰμοί τε ξυμφιλοσοφίης καὶ τοῖσδε. Scripsi ἰππιεῖθις cum A et Suida pro edito ἰππιεῖθῃς. Adde p. 91. 118. 224. 240. 242. 331. 675. etc. Cæterum Morelliana permutatio αὖ in ἄν frequentissima est, et de hac egit VALCKENARIUS ad Phœn. v. 404. Mendo liberabo Cyzicenorum epistolam ad Brutum ep. 40. ubi pro πᾶν γὰρ ἄν τούαντιον, legendum cum codice 1038. π. γ. αὖ τούαντιον.

(P. 82.) Νίμειται] Sch. νομὸν ἔχει· νίμει ὁ νομὸς· τὸ δὲ ζῶον νίμειται. Νίμειται δὲ καὶ ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ νομὸν ἔχει.

(P. 82.) ταῦτομα ἰρωτῆν τοῖς ξίνοις ξύνηθες, οἶμαι. τοῖς καταπλίουσιν] Sch. κατάγουσιν· ἰλλιμινίζουσιν. — Editiones habebant τοῖς ξίνοις. Inveni τῆς ξίνης in ABDE cum scho-

lio τῆς γῆς δηλοῖται : certissimam lectionem recipere nullus dubitabam, sed operæ noluerunt. ξίτης velim reponas, Lector, pro ξίσις.

(P. 82.) τῶν τοιούτων μηδὲν] BDE dederunt μηδὲν quod recepi pro edito οὐδὲν. Fateor μηδὲν, μηδὲ, μηδὲν non suaviter admodum auribus meis accidere, sed hæc repetitio scriptoribus elegantissimis elegantissima videbatur. Infra p. 106. περιέλθοι δὲ μοι, ὦ Πρωτισίλω, μηδὲν, μηδὲ ἰκλαθείμεν. Orator Leptin. § 84. τῶν αὐτοῦ δοῦναι μηδὲν μηδὲν. Æschines Timarch. p. 45. Tayl. ἰδίδου δ' εἰκότως οὐδέ τις οὐδὲν. p. 18. μηδὲ ἀρχάτω ἀρχὴν μηδὲμίαν μηδὲπωτε. Pseudo-Orpheus fragm. p. 394. Gesn.

.....μηδαμὰ μηδὲν
Εἰδόντες.....

Alexis Athenæi x. 19.

οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδέ τις.....

Epictetus dissert. I. 25. 21. οὐδὲν οὐδὲν εἰς ἑμὲ ἔξεισι. Synesius Dion. 37. A. μηδαμῶ μηδὲν ἰπυρίακιν αὐτῇ μηδὲ ἰπ' αὐτῇ ξυντίθειμι λόγους, ubi cod. 1038. μηδ' ἰπ' αὐτῇ ξυντίθειμι λ. Idem epist. 152. p. 291 B. μηδὲνα μηδὲν ἀγαθὸν εἰδόντα φανερὸν εἶναι. Ep. 79. p. 227. C. μηδὲν ἄφελος ὅσα μηδὲν. Plato Phædr. p. 236 E. μηδὲπωτέ σοι ἕτεροι λόγοι μηδὲνα μηδὲνος μᾶτε ἰπιδείξω μᾶτ' ἕξαγγέλλω. Confer CORAYUM ad Heliod. p. 144. Morellum ad Dion. t. 2. p. 645.

(P. 82.) ἀλλ' ὀδυρσιός γε] ABCDEG τε quod et Olearius e suis citavit : γε tenendum erat.

(P. 82.) πωπερσιόκοσι] Homerus hujus itineris meminit II. III. 205. ubi confer HEYNIUM. Messala Corvinus p. 699. Boxhorn. non Menelaum, sed Diomedem Ulyssi

socium adjungit. Vide et Normannum ad Aristid. t. 2. p. 596.

(P. 82.) *πριμῶν*] Sch. ἀντὶ τοῦ πριμῶν, καταφρονῆσαι.—
Confer BRUNCK ad CEd. Tyr. 1505. VILLOISONUM ad
Long. p. 187.

(P. 82.) *μὲν δὲ*] Sch. οὐν.

(P. 82.) *λόγου ἰς αὐτοὺς ἤκουτος*] Sch. φημῆς.

(P. 82.) *πῆ*] Sch. πως· κατὰ τινα τρόπον.

(P. 82.) *πρόσοιμοι*] Sch. κλησιόχομοι.

(P. 82.) *μιτκκληθῶσι*] Sch. μιτκκτιμφθῶσι.

(P. 82.) *Ἡρακλείδῃ*] Filius Herculis erat Telephus ex
Auge. Vide Apollodorum Bibl. II. 7. § 12. Hinc Ovidius
Remed. 47.

« Vulnus in *Herculeo* quæ quondam fecerat *hoste*,
» Vulneris auxilium Pelias hasta tulit.

(P. 82.) *ἀπλισμίνης γῆς*] Sch. *τουτίσι*, ἀθρόωσι ἀπλι-
σμίωσι· ὡς παρὰ τῷ Προφήτῃ· « Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσίν σου
» καὶ ψαλάσωσίν σου. »

(P. 82.) *πολλὰ μὲν ἀνάθηα περίτουσι, πολλὰ δὲ ἴππων*] Sch. *τουτίσι* λαὸν ἀσπιθηφίον· ἴππων· ἰωπέτην. — De hoc
usu vocum *ἀνάθη* et *ἴππος* vide doctissimos Longi inter-
pretes VILLOISONUM p. 156; SCHÆFERUM p. 373.

(P. 84.) *τῆς ὕπ' αὐτῷ*] Sch. *τιλοῦτης*.

(P. 84.) *ἤρχι*] Sch. ἄρχων ἢ· ἡγεμόνιοι.

(P. 84.) *ἰπὶ θυλάτῃ*] In A manus recentior supra *ση*
scripsit *αν*. BD *θῦλατῃ*.

(P. 84.) *ἄνα Μυσῶν*] Sch. *τουτίσι Ζαγοράς*· τοὺς Ζαγο-
ραῖοὺς λίγισι ἐπιτάθη ἄνα Μυσῶν.—Olearius autoritate om-
nium suorum codicum scripsit *ἄνα* pro *ἀναθε*, et ei parui;

mei *ἄνα* habebant quoque. Dio Chr. or. 79. p. 433. *οὐδὲν ἐκάλουν Αἰθίοπας τοὺς ἄνα μακαριωτάτους εἶναι δοκεῖν.*

(P. 84.) *Ἄβλους* τι οἱ ποιητὰὶ καλοῦσι, καὶ Ἰσπανοὺς ποιεῖναι, καὶ τὸ γὰρ αὐτῶν πίνοντες] Sch. οὐ διὰ τὸ μὴ ζῆν ἄβλους ἐκάλουν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ κελῆσθαι ἀμπέλους τι καὶ χαράφιμα. — Adluditur ad Homeri locum Iliad. XIII. 5.

*Μουσῶν τ' ἀγχιμάχων καὶ ἀγνοῦν Ἰσπημελογῶν
Γλαυκοφάγων, ἄβλων τι, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.*

Ibi conferendæ HEYNIJ notæ et observationes. Adde VALCKENARIUM Adoniaz. p. 215. sq.

(P. 84.) *διανοίας*] Sch. τοῦ σκοποῦ.

(P. 84.) *Τληπολίμου* τι π. ἐπὶ Ῥοδίας ἐκλάδος ἄγγελον *ὡς ἀδελφῶν*] Sch. *ὡς · εἰς.* — Edebatur *ὡς ἀδελφῶν*. Sed *ἀδελφῶν* inveni in ACDEH, et recepi: *ὡς* cum accusativo loco τῆς πρὸς notissimum est. — De Tlepolemo Rhodiorum duce Telephique fratre, vide Homeri catalogum v. 160 sq. et ibi HEYNIUM.

(P. 84.) *ἀπὸ γλώττης αὐτῆς σημαίνειν*] Sch. αὐτῆ τῆ Τηλέφου. — Sic locutus est noster Apoll. vit. VII. 40. *σημαίνων ἀπὸ γλώττης τοσαῦτα.* Ex Arriano dabit exempla ABRESCHIUS ad Æschyl. t. I. p. 348. Vide et Cratinum Suidæ in *ἀποστοματίξειν*, ut est a ΤΟΥΡΙΟ emendatus t. I. p. 77.

(P. 84.) *δήσεται*] Sch. διάσπεισι.

(P. 84.) *γράμματα γὰρ οὐκ ἔγνω*] Scripsi *ἔγρητο* cum BDEGHI. Edebatur *ἔγρητο*. Olearius invenit *ἔγρηται* et *ἔγρητο*. — Infra p. 142. *σεφίας* τι οὐκ ἔγνω, ἐπὶ μέγιστον ἢ *γράμματα*. Dares tamen ait c. 3. de Hercule: «Litteras ad eos quos rogaverat misit.» Sed nulla est Daretis hujus personati fides. — «Non ergo *γράμματα* λυγρὰ Πρωτῆ (II. ζ. » 168.) de literis intelligebat Philostratus. Quædam, nisi
» fallor,

» fallor, huc facientia WOLFIIUS habet in præfatione
» Homérica.» VISCONTI.

(P. 84.) *μισόγρια*] Sch. *είον ἢ Προῦσα, ἢ Νίκαια, ἢ Φιλαδέλφεια καὶ αἱ τοιαῦται πόλεις.* — Editiones habebant *μισόγρια* quod in *μισόγρια* tacite mutavit Olearius. *Μισόγρια* et alibi legitur apud nostrum Soph. I. 25. § I. II. I. p. 553. 3I. § I. Phrynichus ineditus *προπηρ. σοφιστ. Κατάγριος οὐχὶ κατάγριος διὰ τῆς αἰ. διφθόγλου.* Et codices *μισόγρια*.

(P. 84.) *τῷ πιδίῳ ἱπικύμειν*] Sch. *ὡς κύματα ἰφαίριτο ὡς κύματα ἰφίριτο.* — Vit. Apoll. III. 8. p. 100. *dracones ὑπέχαλκόν τε ἤχῃ φέρουσιν, ἱπικτῆ τῇ γῆ ὑποκυμαίνουσιν*, ubi reponendum *ἱπικτῆν*. Malim etiam *ἱπικυμαίνουσιν*. Heliodorus CORAYI III. 4. p. 113. de coma Charicleæ : *ἢ μὲν πολλῇ καὶ ὑπυυχίνιος ἄμοις τε καὶ ἰώτοις ἱπικύμειν*. Sic optime restituit editor doctissimus pro vitioso *ὑπικύμειν*, quod mendum fugisse miror acumen VALCKENARII hæc verba citantis secure ad Hipp. p. 185. c.

(P. 84.) *τῶν τε ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ*] Sch. *γινόμενοι δηλοῦσι.* — Τῇ addidit e codicibus Olearius, et ego in meis inveni. — Ε, hic ponitur pro *περὶ circa* : ut p. 154. exemplo notando : *τὸν μὲν δὲ Ἀχιλλεῖα φύλατ' ἔμοι ΠΕΡΙ τὰς πόλεις, ΕΝ αἷς ἰσθμῶν.*

(P. 84.) *πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑπεριον διαπολιμήθησιν*] Sch. *ὑπεριον τῆς πορθήσεως τῆς Τροίας, εἰς τέλος ἐγένετο καὶ ἱπράχθησιν.* — Τούς quod deleverat Olearius cum duobus codicibus, cur delerem non vidi. — p. 22. *τὸν γὰρ πόλεμον, πῶς αὖ διαγοῖτο, μήτι διαπολιμήσας αὐτόν;* ubi vide scholium. Nicolaus Damasc. p. 256. *σύνεγξεν τε ἢ Καίσαρι διαπολιμηθεῖσιν ἤδη τὸν σύμπαντα πόλεμον.* Et rursus noster p. 94. *τὰς Τρωϊκὰς μάχας ὡς μεγίστας τῶν ἀλλαχοῦ διαπολιμηθεῖσιν ἱπικτῆσιν.* Et p. 166. *διὰ τὸν πόλεμον ὅς πρὸς τοὺς Κελτοὺς αὐτῶν διαπολιμήθη.*

(P. 84.) Καὶ γὰρ καὶ] ABCDGH I alterum καὶ omittunt, ut et Baroccianus. Vide notam p. 312.

(P. 84.) κατ' ἀνδρα] Sch. ἀντὶ τοῦ καθ' ἰκασίον. — Editiones præter Olearianam κατὰ. Inveni κατ' in A.

(P. 84.) ἦσαν ἡ ξυμμαχία] Sch. ἦσαν πρὸς τὸ σημασιόφαινον. — Sic infra p. 142. ὁ εἰρητὸς ἄθυροι ἦσαν. De hoc idiotismo vide Palairetum ad Matth. XXIII. 37; WYTTENBACHIIUM ad Julian. p. 192. LOCELLAM ad Xenoph. Eph. p. 139.

(P. 84.) Τηλίφου — καὶ Αἴμου τοῦ Ἄριος ἠομασιότατοι τι... Ἐλωρός — Ἀκλιῆς — παῖδες τοῦ κατὰ Συθίας Ἰσθίου] Sch. κατὰ Σ. ὁ γὰρ Ἰσθίος οὐ παῖδες ὁ Ἐλωρός καὶ ὁ Ἀκλιῆς ἐκίσει τὰς ἐκβολὰς εἴληχι. — Horum Heroum nomina recenset post Philostratum Tzetzes Antehom. v. 273.

Τηλίφος αὐτὸς γὰρ καὶ Αἴμος ἀναξ' Ἀριίδης,
Πρὸς δὲ τ' Ἐλωρός τ' Ἀκλιῆς τ' Ἰσθίοιο γενέθλη.

In Ελωρος ABC primam aspirant, E tenuat : sunt et qui tenuent Αιμοσ, sed utrumque prave : quare corrigendus est Tzetzes, saltem notandus. — Τ: in δι mutaverat e codice Olearius. Δ: mihi obtulerunt ABC, sed τι magis placuit.

(P. 84.) ἀπέβασιν] Sch. τὴν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐκβολήν.

(P. 86.) ἰερίζοντο] Sch. αὐτοὺς τοὺς Μυσοῦς.

(P. 86.) καὶ τινες καὶ ἄκλιλλον τῶν νεῶν οἱ Ἀρμάδες] Sch. ἐκίλλειν τὸ ζυγοῦν · προσεκίλλειν μετὰ ἡσυχίας καταίρειν · ἐξεκίλλειν τὸ ἀπὸ βίας τῶν κυμάτων. — Edebatur καὶ οἱ Ἀρμάδες ἄκ. τιν. τῶν νεῶν. Prætulī ut elegantiozem verborum ordinem quem dabant Laudianus, Baroccianus et mei ABC. Hi ultimi quatuor alterum καὶ post τινες obtule-

runt, quæ iteratio atticæ elegantissimæ est : sic p. 82. καί πη καί δειδότες, et alibi sæpius.

(P. 86.) Θαλάσσης οὐπω γυγμισμένοι.] Sch. πωπιμαμένοι.— Thomas Magister in γυγμισμένοις præclara ornatus fuit HEMSTERHUSII nota quam legendam moneo. Exemplis a viro doctissimo petitis e Nostro cui hæc loquendi forma placuit, addam ex Heroicis infra p. 106. Νέστορα πολέμων τι πολλῶν γυγμισμένοι, ubi vide scholium. p. 140. σοφίας ἤδη γυγμισμένοι. Icon. II. 24. p. 799. μεράκιον. . . δράμοι οὐκ ἀγύμιστοι, ubi jam olim δράμου conjeceram, et ecce inveni δράμων in codicibus parisinis A et B. quod omnino reponendum erit. Apoll. vit. III. 53. οὐκ ἀγύμιστοι τῆς θαλασσίου τάξεως. Quam proposuerat loco citato emendationem HEMSTERHUSIUS legens apud Nostrium vit. Apoll. II. 36. p. 88. γυγμισμένοι τοῦ διαλίγησθαι προσφ, firmat codex A. Cum hoc verbo et similibus sæpissime genitivus rei reperitur, aliter tamen constructum legitur : nempe cum accusativo : vit. Apoll. III. 9. γυγμισμένοι τῶν ἐν ἐκείνῃ Ἰνδῶν τῶν θήρων τούτων ἐκ τῶν : et cum præpositione : Icon. II. 16. p. 833. οὐκ ἀγύμιστοι πρὸς τὴν θαλάσσειον. Supra p. 50. habuimus : ἐν ἀθλοῖς γυγμισμένοι τῆς Ἑλλάδος. Æschines epist. II. εἶσι ἤδη γυγμισμένοι ἐν ἔσπεροις. Plutarchus, t. I. p. 361. WYTT. ἐν λόφοις ἰσπανῶς γυγμισμένοι.

(P. 86.) πρὸ Ἰλίου.] Sch. πρὸ τῶν πράξεων τῶν ἐν Ἰλίῳ.

(P. 86.) ἔργων θαλασσίῳ ἤπιοντο.] De his Homerus Iliad. B. 614.

Ὁὐ εφ, θαλάσσια ἔργα μακάριαι.

Utiliter conferetur HEYNIUS observat. ad v. 610. Homericæ verba quæ Nostro obversabantur, θαλάσσια ἔργα habet

et Phalæcus epigr. 4. Pancratis poema fuit inscriptum *Θαλάσσια ἔργα*, teste Athenæo VII. 18. Auctor Revelationis 18. 17. ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται. Nec aliter Pseudo-Diogenes ep. 6. ἢ τί τις θεῶν θεράπων τῶν τὰν χάριον ἐργαζομένοιον. Quæ sic vertuntur : « quidam Deorum qui forensium curam habent, ante oculos adstitit : » tam absurde ut nihil sit absurdius. Lege omnino *θεῶν* cum codice 1760. vertendumque : « veni currens aliquis servus eorum qui terram operantur : » id est, *agricolarum*. *ἐργάζεσθαι* illustrarunt Palairetus obs. ad Revel. l. c. Schraderus ad Mus. p. 228; WAKEFIELDUS Silv. critic. III. p. 189 sq. — De ἕπιοντο confer DORVILLIUM ad Charit. p. 261. et redi ad notam supra p. 418.

(P. 86.) ἰπιδούε ναῦε] Ναῦε omittunt BE.

(P. 86.) ὄθει] Sch. διὰ τοῦτο.

(P. 86.) ἰε τὰ πίζα] AC πίζικα. Inter utramque vocem ambiguus potest esse editor. Tenui vulgatam. Vide interpretes Thomæ p. 697.

(P. 86.) ἀγαθοὶ ἔσονται] D ἔσ. ἀγ.

(P. 86.) ἰπὶ τῇ μάχῃ] Sch. ἰσταῦθα τὴν ἀπὸ τοῦ αἰγυλωῦ. — Olearius ἰπὶ e codicibus edidit pro vulgato ἰπ. Ἐπὶ erat et in BC et cæteris. — Heliodorus I. I. p. 2. CORAYI : ὁ δὲ κάχληαι βεβλημένοις αὐτόθεν ἀπὸ τῆε μάχης πιποριστίνη, ubi de voce *μάχια* agit editor doctissimus. Adde Scholiassem Dionis Chr. t. 2. p. 576.

(P. 86.) ἄσπιε ἀπὸ ξυθῆματος] Sch. συμφανίας. — Formula ubivis obvia. Icon. II. 17. p. 839. αἰ δ' (non αἰδ') ἀπὸ συθῆματος ἀρθῆσιν φεύγουσιν. ARTIANUS Ind. 24. 5. ἀπὸ ξυθῆματος, ubi atticissimum deletum malletm. Aristænetus I. 9. ὁ δὲ μοιχὸς συμπτῆτων ἄσπιε ἀπὸ συθῆματος τῇ γνάμῃ τῆε γυναικίε : ubi confer ABRESCHIUM lect. p. 41.

Heliodorus III. 5. p. 115. ἄσπερ ἐφ' ἰὺ συνθήματι. Eunapius dixit ὑπὸ τῆς συνθήμας in Iamblich. p. 30 : τὰ γιγναμμένα δι' ὑπὸ τῆς συνθήμας ἱμιλαίετο καὶ εἶφος αὐτοῖς ἐπίτριχε βράχῳ. Sic rescribo cum codice Vaticano 140. pro vulgato ἀπίτριχε. Adde Budæum comm. p. 522.

(P. 86.) ἀπιπηδήσαν] ^ξ A ἀπιπηδήσαν sic. BDEGH ἐξεπώδησαν. CI ἀπιπηδήσαν. Tenui ἀπιπηδήσαν, quod editur et probum est.

(P. 86.) δαίμονες ἰδοξάτην] Sch. θεοὶ ἰφάησαν.

(P. 86.) καθ' ἄσυχίαν] Sch. ἔχον χωρὶς πολέμου.— Ver-tebant *furtim*. Male omnino. Sensum loci bene cepit Scholiastes. Primum Græcos ex navibus egredientes repulerant Mysi; sed cum jam fuissent ab Achille et Protesilao fugati, dum copias reducit Telephus, Græci καθ' ἄσυχίαν, χωρὶς πολέμου potuerunt descendere.

(P. 86.) πλὴν κυβερνήτου καὶ περιείω] Artemidorus I. 35. sic navalium officiorum gradus distinguit. Ἄρχαι δὲ περιείου μὲν ὁ τοιχάρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρῶτος, πρῶτος δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος, ubi credo male REISKIUM ad περιείου subaudire ἔχλου, nec melius RIGALTIUM cum veteribus lexicographis intelligere de *vectoribus*. Περιείος, vel περιείως ut ἀττικώτερος Noster scripsit, hic esse videtur nomen officii cujusdam navalis. Sensu vulgari gaudet in alio loco Nostri, vit. Apoll. VI. II. p. 250. ubi elegantissima metaphora Nilus Philosopho dicit : καὶ ξυμεβαίην ἄν σοι τὴν ναῦν, περιείως τε καὶ μνήμων τοῦ σοῦ φάρτου. Sed editorum hanc et codicum lectionem non commodam putans Olearius, absona textum emendatione fœdavit περιείος. Si totum locum inspexeris, videbis nihil omnino mutandum, et summam esse vo-

cis proprietatem et venustatem. De *μύμων* forte dubitandum.

(P. 86.) Ὀρθῶς γὰρ τοῦτο τοῖς Ὀμηροῖς] Locus est II. III. 8. ut jam indicavit Olearius.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσταν σιγῇ μίμια πίσιοντες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ μεμαῶτις ἀλεξίμεν ἀλλήλοισιν.

Ad hunc locum respexit Themistius oratione de philosophi eloquentia p. 51. Pantini. ἴπσιον ἀθρόον εἰλίφος σιγῇ παρατατλομένοι ἀνθρώπων καὶ σιγῇ πίσιονται ἀντὶ μίμους τι καὶ ἀκῆς.

(P. 88.) ἢς ξύμβουλοι] Sch. τῆς σύτακτου μάχης.

(P. 88.) γιγίσθαι Αἰώνια τὸν Τυλαμῶνος] Baroccianus: γ. τὸν τοῦ Τελ. non ineleganter.

(P. 88.) Μενεσθίας γὰρ τοῦ Ἀθηναίου τακτικώτατος τῶν βασιλείων] Sch. τακτικά, τὰ πολιμικά· τακτικώτατος ὁ εἶδός ἐν καιρῷ πολέμου τὸ ἑαυτοῦ στρατιῦμα κοσμεῖν, καὶ Ὀμηρος [II. β. cat. 61.] περὶ τοῦ Μενεσθίας φησί, ὡς εἶδε « κοσμεῖν » ἴππους καὶ ἄιδρας ἀσπιδιώτας. — De Menestheo disertus est locus Alcidadantis in Palam. p. 74. Μενεσθίους δὲ πρῶτος λέγεται κοσμεῖναι τάξεις, καὶ λόχους καὶ φάλαγγας συσθῆσαι, ἦν δὲ Εὐμολπος ὁ Ποσειδῶνος ἱπὸ Ἀθηναίου ἐστράτευσι Θρακίας ἄγων. Vide et HEYNIUM obs. ad Iliad. B. 55a.

(P. 88.) ξυνηρμόσθαι] Sch. συντετάχθαι.

(P. 88.) κραιναῖ τι χρωμίονες μὲ ἰσσωπλότου] Sch. Σοφόμ. Ἐπιωπλότω καὶ ἰπσιμῶ, δοσιμῇ.

(P. 88.) ἄτακτοι] Sch. ἀτάκτοι.

(P. 88.) ἔλιγι δὲ ἔστι] A ἔλιγι γὰρ ἔστι.

(P. 88.) Ταχθεῖναι.] Sch. ἔχουσι ἀντιταχθεῖναι.

(P. 88.) Δίμορα] C male Δίμορα, quod erat in editis

ante Olearium qui apte correxit e codicibus. AB *Αἴρον.*

(P. 88.) *τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἰσίδρου ἕκοντες*] Vide supra p. 84.

(P. 88.) *Φρισίας ἡγήτο*] Fundus locutionis est apud Homerum Π. λ. 67.

Οἱ δ' ἄσπ' ἀμετῆρες ἰασηταίε ἀλλήλοισιν

Ὀγμοὶ ἰλαύνωσιν.....

*Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θάροντες
Δήρουν.*

Horatius IV. od. 14. 31.

« *Primosque et extremos metendo*

» *Stravit humum sine clade victor.* »

Claudianus IV. Cons. Hon. 466.

« *metitur* pellita juvenus »

ubi vide HEINSIUM. Statius Theb. I. 632.

« *Mors* filia Sotorum

» *Ense metit* »

ubi Scholiastes Barthianus : « *Festinatione fati metebat*

» *Mors multa corpora simul, velut falce plures aristæ*

» *metuntur.* » GRAYUS poeta magni oris et suavissimi :

« *Did the sword of Conan now*

» *The crimson harvest of the foe.* »

Hæc leguntur p. 131. editionis Londinensis 1801 impressæ *for Du Roveray*. In præfatione plus promittit editor quam fecit : « every degree (ait) of attention has » *been bestowed on the correctness of the text... which* » *we have reason to believe will be found entirely free* » *from typographical errors.* » Nihil falsum est magis. Gravissimi sunt errores et putidissimi. Sed hæc persequi non est hujus loci.

(P. 88.) ἀρίστων κρατούντας] Sch. τοὺς περιγαυομένους, τοὺς νικῶντας τοὺς ἀριστείας.

(P. 88.) Ταῦτά τοι] Sch. ταύτη τοι, ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦτο, καὶ ταῦτά τοι ἄλλοις γὰρ τὰ ἐπιβήματα καὶ ἀπὸ δοτικῆς ἰνικῆς καὶ ἀπὸ εὐθείας τῶν εὐδαιμόνων. — Olearius e codicibus edidit ταῦτά τοι, quod et inveni in ABC. Ante male ταῦτά οἱ.

(P. 88.) τοὺς τοῦ ποταμοῦ παιδας] Sch. τὰ Ἐλωρον καὶ τὰ Ἀκλαίων.

(P. 88.) ἤξει,] Sic editiones omnes ante Olearium, qui, duos secutus codices scripsit ἤξει, cum hac præclara notula : « ἤξει, optime cod. Barocc. et colleg. novi : » editi ἤξει. » Quasi ἤξει, vel ἤξει, non essent vox eadem; quam ineptiam merito risit HEMSTERHUISIUS ad Plut. p. 251. Hanc vocem nostro restitutam velim, ubi nunc legitur vit. Apoll. v. 42. p. 226. de Leone ἀμίρρ, non ἰμίρρ, ut male posuerunt operæ Olearianæ : οὐδ' ἐπὶ τὰ διερχομένα τι καὶ μαχιζόμενα τῶν ἰερῶν ἦεν. Nonne melius, immo nonne vere legeretur ἤξει; — His scriptis meam opinionem firmatam reperi simili conjectura JACOBSII qui in Epistola critica ad SCHNEIDERUM p. 43. proposuit ἤξει.

(P. 88.) τὰ τοῦ Ἐκλῆρος τρέπον,] Vide notam p. 425.

(P. 88.) πρὸς τὴν ἀσπίδα ἰδούσῃσι, παραχρῆς ἕνεκα τῶν ἰππων] Sch. ἕνεκα τοῦ παραξῆαι τοὺς ἰππους. — Vit. Apollon. II. II. p. 59. μὴ ἴσῃ ἐκπλήγῃσθαι τὸν ἵππον ὅτι δοσπῆται ἀσπίτι. Xenophon Anab. I. 36. ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δούρατα ἰδούσῃσι φόβον ποιῶντας τοῖς ἵπποις, ubi vide HUTCHINSONUM. Heliodorus IV. 17. δούρα τῶν ἀσπίδων τοὺς καὶ κατὰ μικρὸν αἰσθημένους ἐμβροτησάντες. Confer supra p. 424.

(P. 90.) ἀπιστήσαντες] Sch. μὴ θαρρήσαντες, μὴ ἐμπιστευόμενοι ὃ Ἐλωρον καὶ Ἀκλαίους.

(P. 90.)

(P. 90.) αὐτοῦ ἀτακτοῦντος] Sch. τοῦ ἄρματος παρατο-
 μίου. — A ἀτακτοῦντες cum scholio, παρατρίμιοι. Malim
 ἀτακτοῦντες. Ipsi enim non turbabantur, qui gloriose
 pugnantes, gloriose occubuerunt. — Vit. Apoll. II. 21.
 p. 59. de equo: κολλάζειν ἀτακτοῦντα. Icon. II. 5, p. 815.
 ἴππων τι ἀτακτοῦντες. Ælianus H. A. XI. 18. de equa in
 venerem furente, et, juba detonsa, ad sanitatem re-
 vocata: αἰδίδεται γὰρ καὶ οὐκ ἀγανακτῆσι, καὶ πύσεται τῆς
 ὄφραως καὶ τοῦ σκιρτήματος. Facile cuivis patet ἀγανακτῆσι
 in mendo cubare. Codex Parisinus olim Vaticanus recte
 legit, καὶ οὐκ ἀτακτῆσι καὶ πύσεται. . . . JACOBIUS in quo
 summa est cum summa doctrina juncta conjiciendi fe-
 licitas, hanc emendationem fere fuit assecutus, propo-
 sita egregia lectione, καὶ οὐκ ἴτι ἀτακτῆσι καὶ πύσεται:
 ep. ad Schn. p. 22.

(P. 90.) ξυρίπτεον] Sch. συῖλθον · συρίπτεσι καὶ ἀπὸ τοῦ
 συρίβη.

(P. 90.) λόγου τι ἀξίως] Sch. ἰλλόγως.

(P. 90.) Μημενοῖσι] Sch. ὥστε γράφεται καὶ μετὰ τῆς
 δια προθέσεως, ἤθουν διαμημενοῖσι, ἀπὸ τοῦ διὰ λόγου μεμη-
 νοῖσι · τὸ μεμημενοῖσι δὲ χάρις τῆς δια ἰσθι καὶ χάρις τοῦ προ-
 φορικῶ λόγου ἰθυμιῖσθαι. Ἄλλως καὶ πρὸ αὐτῶν λίγει. —
 Confer, si tanti est, Lexicum græcum editum ab HER-
 MANNO p. 340.

(P. 90.) Αἶμοι] Et hic male edebant Nicolinus et Mo-
 rellus Αἶμοια. Correxerit Olearius quem secutus sum, fa-
 ventibus codicibus et Aldina cum Juntina.

(P. 90.) τιμῆς] Sch. τιμῆ καὶ δόξα διαφέρει · τιμῆ ἰσθι
 τοῦ ἰσοσθι τιμωμένου · δόξα δὲ ἰσθι τοῦ παρὰ τῆς ἰσθι ψυχῆς
 δοξαζομένου καλοῦ. — Vide Thomam Magistrum p. 247.
 et ibi HEMSTERHUISIUM.

(P. 90.) *ἑλίφαιον προφείη*] Sch. ἰταῦθα ἀπὸ τοῦ ἀγῶνα
 ἰφ' ἧ' δι' ἑλίφαιουθῆται. — Corrige vitium in *προφείη*.

(P. 90.) *μελιτών*] Sch. *γυμαζῆται*, ἀεπῶν.

(P. 90.) *περισῶσαι*] Sch. ἀφελίσθαι.

(P. 90.) *γυμῆ προσιόντα*] BEG et Olearianus μὲν
 habent post *γυμῆ*. — Sch. *γυμναμῆναι τῆς ἀσπίδος*.
 Vere Scholiastes. Paucis infra versibus, *εἰ μὴ ἐκείνας*
ἰγυμιάθη; et p. 226. de Achille, *ἀπίθαι γυμῆς*, ubi Scho-
 liastes: *ἄσπλος*. Sophist. I. 24. p. 528. *ξυμβουλίῳ τοῖς*
Λακιδαιμονίοις μὴ δίχιστα τοὺς ἀπὸ Σφακλιῆς γυμνοὺς
ἔκοντες. Et mox de iisdem: *ἀπὸ Λακιδαιμονίῳς μέχρι γῆρας*
φυλάξας τὴν ἀσπίδα, ἄθῆας μὲν ἀπὸ τοὺς γυμνοὺς τοῦτους ἀπί-
πτερον. Maximus Tyrius dissert. VI. § 7. plenius dixit,
γυμνὸς ἄσπλων. Confer Klotzium ad Tyrtæum p. 21. Ver-
 heykium ad Anton. Lib. c. 13.

(P. 90.) *εὐθὺ τοῦ μισοῦ*] Confer supra notata p. 400.

(P. 90.) *ἰατρῶν*] De Telephi curatione confer, inter
 multos alios, Drelincurtium Homer. Ach. p. 108; ME-
 ZIDIAZUM, ad Quid. epist. I. p. 233; HEMSTERHUSIUM ad
 Lucian, I. p. 294; BROUSKENSIZUM ad Propert. II. l. 65.
 Telephi sanationem exhibet ex opere antiquo WINKELI-
 MANNUS mon. ined. tab. 122.

(P. 90.) *λειποθυμῆσαι τε ὑπ' αὐτοῦ*] Sch. τοῦ τραύματος
 ἢ τοῦ ἄχιλλέως. Certe τοῦ τραύματος. — Heroica minus
 Aristidis rhetoris *λειποθυμῆ*, qui nobis lotionum sua-
 ρακα, vomitικη, οσκατικημια diarium confecit, quam
 potuit diligentissime. Huic bellulo, cum ad opus sederet,
καθημῆρ ἐπὶ τοῦ δέφρου, ἐπαγῶνται ἑλκυσίς δαυή, καὶ ἰδρῶς.
καὶ λειποθυμῆ. Sic legitur t. I. p. 314. Sed codex 1040.

habet ἔκρωσις, quod omnino melius videtur quam ἔκρωσις: ex ἔκρωσι sudor et animi deliquium.

(P. 90.) ἀνείλοντο] Sch. λαβόντες ἐξίκαλλον.

(P. 90.) ἐπ' αὐτῶν πιστῶν] Sch. ἐπὶ αὐτοῦ φονευθῆναι. προσπιστῶν, τὸ ἐξαιφνης μὴ εἰδῶτα τιὰ ἀποκτείναι ἑσπεριστῶν δι τὸ ἀλλήλοισ μάχισθαι.

(P. 90.) ἡματωμένοι ρυῖαι τὸν Κάϊκον] Sch. ρυῖαι ἰγίται ρῖσαι. — Ovidius testis sit: Metam. XII. III.

« Vel cum *purpureus* populari cæde *Caïcus*
« *Fluxit*, opusque mœæ bis sensit *Telephus* hastæ.»

In Oleariana ἡματωμένων mendum est typothezarum.

(P. 90.) διατάσσεται μὲν πρὸς αὐτὸν] Sch. τὸν Πρωτισίλιον.

(P. 92.) Μυσηὶ γυναικίς ἀφ' ἰσπανι ξυιμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν] Sch. σὺν τοῖς Μυσηῖς ἡμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν, ἔχοντο τοῖς Ἑλλησιν. — Male. τοῖς ἀνδράσιν non sunt *Græcis*, sed *viciis*, id est, *Mysis*: ἀφ' ἰσπανι ἡμάχοντο ξὺν τοῖς ἀνδράσιν. — Nostrum sequitur Tzetzes v. 275. Antehom.

Ἐν δὲ γυναικίς Μυσηῶν ἄρμασι εἶσι μάχοντο.

(P. 92.) ἄσπερ Ἀμάζονες] « Nempæ equitantes. Ita
» constanter Amazones in veteris artis operibus repræ-
» sentantur. Vide etiam Nostrum p. 264. ubi plura de
» Amazonum equitatu.» VISCONTI. — Hippolytè équo
insidens cernitur apud MILLINUM mon. ined. t. I. p.
351.

(P. 92.) Ἴερα] Tzetzes Antehom. v. 278. ἰερὰν vocavit,
ubi confer JACOBSIUM.

(P. 92.) ταύτην μὲν δὲ] Editiones ante Olearium ταύτην δὲ. Olearius e codicibus ταύτην μὲν δὲ: voluit procul dubio v. μὲν δὲ. Et ego μὲν in meis inveniebatam. Hæc

formula fuit sæpius oblitterata. Uno defungar exemplo: Aristides Orat. sacr. t. i. p. 295. ἱερολιτεύματι δὲ μίται : ubi lege plenius cum codice 1040 : ἱερολιτεύματι μὲν δὲ μίται.

(P. 92.) Νηριὸς ἀποκαλιῖται.] Aldina et Juntina et C Νηριὸς, vitio scripturæ in hoc nomine frequentissimo. — De Hiera a Nireo interfecta consentit cum Philostrato Tzetzes Antehom. v. 278. — « Braccius in commentariis » de antiquis sculptoribus (vol. i. p. 263. et appendicis » tab. 25. n°. 2.) Gemmæ Iconem producit, in qua » Apollo inscalptus, Coronidem indicio corvi a se inter- » sectam commiserans. Cum injuria temporis frustulum » ex gemma propter extinctæ mulieris brachium exsi- » liisset, recens λιθογλύπτου antiquæ gemmæ mango- » nium fecerat, clypeum inscalpendo, ubi frustulum » desiderabatur. WINCKELMANNUS vir doctissimus, sed » qui cæteroquin oculorum judicium in videndis artibus » haud satis subtile habuit, fraudem minime subodo- » ratus, gemmam in opere, *monumenti inediti n°. 121.* » publici juris fecit, et Coronidem a recenti manu clypeo » instructam in HIERAM mutavit, Apollinem in NI- » REUM. Corvus, non amplius culpæ index, sed ab » artifice additus videbatur, ut id genus aves ad cæ- » sorum cadavera depascenda advolantes significaret. » Hæc WINCKELMANNI explicatio Braccio jure repre- » hensa, et ex anecdoto vera typi explanatio prolata. » Narratiuncula huic Philostrati loco bene accommo- » datur, nam WINCKELMANNUS ad eundem confu- » giebat. » VISCONTI.

(P. 92.) μεμικαιῶδες] Sch. τὸ μὲν ἀκμήν ἔχει.

(P. 92.) πρὸς αὐτὸς] Olearius, e codice edidit πρὸς

αὐτὴν. In meis inveni αὐτὰς et αὐτὴν, et etiam αὐτὴν. Reliqui αὐτὰς, quod æque probum est ac αὐτὴν, potuitque a librariis mutari, quod hic aliquid duri haberet, et incompositi.

(P. 92.) ἀπηρέχθησαν] Sch. ἀπ᾿ ἄλλων. Διότι ἐπὶ ἴππων ἐκομίσθησαν· εἰ δὲ περὶ ἄλλων ἐκείσσι, ἔμιλλαν εἰπέω ἀνεχώρησαν.

(P. 92.) γένεσθαι λίγαι] E λίγαι γένεσθαι.

(P. 92.) ὄνομα... ἤραντο] Sch. ἤγουν ὀνομασθῆναι ἐγένοντο.

(P. 92.) οὐ φησιν] D φασιν male.

(P. 92.) μίμψασθαι] Sch. οὐ φησι μίμψασθαι ἑαυτὸν, διότι ἀπίθανον ὑπάρχει αὐτῆς. — Idem erga Helenam affectus fuit Ducum Trojanorum in notissimo Iliadis loco :

Οὐ Νίρσεσσι Τρῶας καὶ ἰϋκνήμειδαι Ἀχαιοὺς
Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρέων ἄλγισα πάσχειν.

Et Propertius II. 2. 49.

« Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles,
» Vel Priamo belli causa probanda fuit. »

(P. 92.) κλειοικλιῖν] Sch. περιγίγισθαι.

(P. 92.) ἐσηγάγετο] Sic A B pro εἰσηγάγετο.

(P. 92.) παθεῖν τι] Sch. καλῶς διατεθῆναι καὶ σχεῖν ἀγάπην τινὰ εἰς αὐτὴν.

(P. 92.) τὴν ἴριον] A sine τὴν.

(P. 92.) προσάπισται] Sch. τὸ προσάπισται ἔλαστοι τοῦ ἀπίσθαι· τὸ γὰρ ἀπίσθαι ἀπίσιον ἐστίν· τὸ δὲ προσάπισται ἀπὸ τοῦ ἐκκαμμένως καὶ ἀπροβλεπῶς ἀπίσθαι. — Eadem vocum differentiam notavit Moschopolus ecl. in Ἄπτομαι.

(P. 94) ἐγένοντο] Codices nonnulli ἐγένετο, quod cum vellem recipere, imprudens neglexi. Errorem meum corrigat lector benevolus.

(P. 94.) ἀεὶ ἴτι καὶ τῶν Ἀγαμημενοιῶν καλοῦσιν οἱ Σμύρνας οἰκοῦντες] In has thermas exstat Epigramma Agathias 48. omnino describendum :

Eis τὰ θερμὰ τὰ Ἀγαμημενωία ἐν Σμύρῃ.

Χῶρος ἰγὰ Δαίμοις μιμηληρίος, ἴθθα μολῶντις

Τῆς Ποδαλειρείης ἐξιλάθοντο τίχης.

Ἐλευα γὰρ μετὰ δῆρι ἱμοῖς ἀκίοντο ρείθροις.

Βαρβαρικῆς λόγχης ἰὸν ἀπωσάμενοι.

Ἐθελί ἀξίθητι ἀροφηφῶρος ἄντι δὲ τιμῆς

Τὴν Ἀγαμημενωίην εὖροι ἰωνουμίην.

Distabant a Smyrna ut mox Philostratus ait 40. stadiorum spatio. De illis forte loquitur Aristides Sermon. sacr. II. 2. p. 292. ἰδέαι δὲ χρῆται τοῖς ὕδασι χρῆσασθαι τοῖς θερμῶσι. . . . ἀπὶ χειρὶ δὲ τῆς πόλεως οὐ πολὺ. . . . Confer et p. 302. 306.

(P. 94.) εἰάδαι] Sch. τὸ εἰάδαι ἀργυαὶ ῥ.

(P. 94.) ἀνῆπιε] Sch. ἀντίθη.

(P. 94.) φῶμεν] Sch. βούλει ἴνα φ.

(P. 94.) ἐκόντα τὸν Ὀμηρον, ἢ ἄκοντα παραλιπῶν] D παραδῆν. Sed παραλιπῶν optimum est. Supra p. 52. ὁμῶσα δὲ Στινέλου τε καὶ Παλαμῆδους παραλίλειπται. Artemidorus II. 34. p. 202. εἰ δὲ τίνα προβαίνει ὁ λόγος ὑπομνήσαι τῶν Στῶν, οὐ παραλίψομαι τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον, ut bene, post REISKIUM, scripsit REIFFIUS, pro παραλίψομαι. II. 41. περὶ τῶν παραλιπεμένων ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς βιβλίαις πέριστοι μὲν λέγουσι. Mallem ἐν ἀμφοτέραις. Insuper ibi notandum quæsitam fuisse oppositionem in ἐκόντα et ἄκοντα quæ Græcis placuit, ut elegantissima. Heliodorus I. 23. p. 38. ἰσφῆρι δὲ καὶ ὁ Θύαμις ἐκὼν τε τὸ μέρος καὶ ἄκων. Gregorius Naz.

sive quisquis ille fuerit auctor Tragediæ *Χριστοῦ πάσχοντος* 708.

Θίλος δ' ἀπέλλουσ' εὐκ' ἄκοιθ' ἱκουσίως.

Variata forma Synesius ep. 6. εὐθ' ἰκάν' εὐθ' ἰπ' ἀνάγκης γίνεταί δίκαιος.

(P. 94.) *πεινητικά*] Sch. *πεινητῆ πρίπειντα*.

(P. 94.) *ἴσως*] Hic credo non esse *fortassis* sed *omnino*, certe, cum quadam attica negandi comitate; de quo sensu vide SCHLÆPFERUM ad Long. p. 357. ubi et alii indicantur.

(P. 94.) *ὑμῶσι*] EGH et Baroccianus *τιμῶσι*. Scholium videtur fuisse *ταῦ ὑμῶσι*.

(P. 94.) *Παλαμήδην τι τὸν θῆιον*] Sic se emendasse crepat Olearius e codicibus, pro *σαῖτοριτι Π. τι καὶ τὸν θ.* sed hoc *καὶ* importunum non compareret in Aldina.

(P. 94.) *ἱξάριον ἄπιστος λάρων*] Sch. *ἰκβάλλον ἄπιστος ἀπηγμάτων*. — Confer p. 472.

(P. 94.) *διὰ τὸν Ὀδυσσεῖα*] BCDEHI et Oleariani duo δὲ Ὀδ.

(P. 94.) *ταῖς ἄλλων Ἀχαιῶν*] ABCDEGH et Oleariani duo non habent ἄλλων.

(P. 94.) *ἰσῶσι Ἀχιλλεύς*] ACDE ἴσι Α.

(P. 94.) *Μύσια ἱπῶσι ἴση*] Sch. *ποιήματα ἰπὶ τοῖς πράγμασι τῶν Μυσῶν*.

(P. 94.) *καλλίσι*] Sch. *εὐμεροφάνησι*.

(P. 94.) *ἴσσιτ' ἄν*] ABCEI ἴσητο ἄν.

(P. 94.) *οὐ παρασολέ*] Vide supra p. 398.

(P. 94.) *ἀγὼν εὐδαιμονίας*] Sch. *πάλαιος λαμπρῶτατος*.

(P. 94.) ὅτῳ ποτὶ κρύψει] Sch. ἔστιν τρώω. ἰστίος ὅτι ὅτου καὶ ἄντιος ἐύρισκται, καὶ ὅτῳ καὶ ἔστιν, γαιικῇ καὶ δοτικῇ μόνης· αἱ δὲ ἄλλαι πλάσις οὐκ ἐν χρήσει εἰσίν. Εὐρίσκειται δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδου μόνη καὶ γαιικῇ τῶν πλάσιον πληθυντικῶν ἐν χρήσει, ὅτων καὶ ἄντιων.—AI κρύψει. C κρύψει. Editiones κρύψει. Prætulī κρύψει.

(P. 94.) ἰω' αὐτῷ ὄιδος] A ὄιδος ἰω' αὐτῷ.—De re infra agitur in Palamede.

(P. 96.) Βασιλίζειν γὰρ πευ αὐτὸν ἴφασκεις] ABDEGH et Olearianus pro ἱλιγεις editionum habent ἴφασκεις. CI ἴφασκει. Reposui ἴφασκεις motus hoc consensu codicum, etsi res est minimi momenti.—Respicitur ad locum supra p. 24.

(P. 96.) μουσικῇ] D φυσικῇ.

(P. 96.) ψῆλαι] Sch. κυρίως τὸ ψάλλω ἐπὶ χορδῶν καὶ νύμφων, μουσικῆς, ψαλτῆρος καὶ τῶν ἁμοίων.

(P. 96.) τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρώων] φησὶ δίδοσι πολλοὶ τρώωι ἐύρισκονται· καὶ γὰρ καὶ ἡ τεκτονικὴ καὶ ἡ μαθητικὴ καὶ ἀπλῶς αἱ τέχναι, τρώωι καλοῦνται· ὡς μέρος οὖν τῶν τρώων τοὺς ποιητικοὺς ἴφῃ τῶν τρώων, ὥσπερ φαρμῶν, καὶ πάντας τοὺς φροίμους τῶν ἀνθρώπων.

(P. 96.) ἰφ' οἶς] Sch. καθ' οὗς.

(P. 96.) ὑπερβελῆσθαι] Sch. νικῆσαι.

(P. 96.) ἱκαστος ἦν αὐτῶν] AC ἱκ. αὐτῶν ἦν.

(P. 96.) ἀσκῆσαι] Sch. μεταχειρίσασθαι, ἐπιτηδεύσασθαι. Forte ἐπιτηδεύσαι.

(P. 96.) ἄλλῳ ἄλλον] Sch. ἄλλῳ πράγματι ἄλλοι ποιητῆν.

(P. 96.) λόγῳ ὑποθέσθαι τὸν Τρωϊκὸν] Sch. ὑπόδειξι θείας· ὑποθέσις

ὑποθέσιν τρεῖς εἶδεν ὁ λόγος, τὴν εἰς τὰ δικαστήρια, τὸ καὶ ὑπόθεσιν, ὅταν τὸ μὴ ἂν ὡς ἂν λάβωμεν, καὶ τὴν ἀφορμὴν, ὡς ἐνηῦθα, ὅπως ἐστὶ μίσει τῶν δύο. — Τὸν addidit e codice Olearius. Abest a CEGHL. Infra p. 102. legemus, λόγος ὑποθέσιμος Τρωϊκός.

(P. 96.) εἰς ὃν ἡ τύχη τὰς πάντων Ἑλλήνων τε καὶ Βαρβάρων ἀρετὰς ξυνηγικεν] Sch. συνεικόμισι. — D ἐξήγικεν male. Philostratus Junior Icon. 10. p. 875. ἡ τύχη γὰρ τὴν ἐξ ἀπάσης γῆς ἀρετὴν εἰς μέαν πάλιν συνειγνεύσεν.

(P. 96.) τίχην] Post τίχην, Olearius sustulit auctoritate codicis, τὸς δὲ πρὸς τὰς Μουσῆς: quæ quidem non habeo notata e meis manuscriptis. Et sane non video cur hic adderentur: animadvertendumque est omissa fuisse ab interprete latino, Stephano Nigro.

(P. 96.) καὶ θεῶς, καὶ ὁπῶς κατ' εἰρήνην] Sch. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης. — Editi καὶ θεῶς τε ὁπῶς κατ' εἰρήνην. i. e. Te quod abest a codicibus, delevi. καὶ ὁπῶς quod restituit Olearius e codicibus pro ὁπῶς, dederunt et mei: unde recipiendum duxi.

(P. 96.) δαῖτας] DE δαῖτα.

(P. 96.) σημαίουσιν] Sch. δεικνύουσι καὶ ἑρμηνεύουσι.

(P. 96.) χρὴ εἰς τὴν γῆν κρᾶντιν] A εἰς τὴν γῆν χρὴ πρ. C sine χρὴ. BD pro χρὴ dant διῖ.

(P. 96.) ὁπλοποιῶν τὴν ἐν Ἡφαιστῷ] Sic codices omnes et editiones ante Olearium qui mutavit tacite ἐν in ἐπ'. Debuisset saltem in ἐφ'. VISCONTIUS quem merito ἐπ' Ἡφαιστῷ offendebat, proponit ἐπὶ Ἡφαιστῷ, et interpretatur apud Vulcanum, quò tamen sensu probaret magis ἐπὶ Ἡφαιστείου. Cogitat etiam de ἐπὶ Ἡφαιστῷ. Sed

nihil lubens mutaverim contra tot codicum consensum.
Potuit Pliadis Liber XVII. Ἠφαιστος vocari.

(P. 96.) Ταῦτα πάντα] BD πάντα ταῦτα.

(P. 96.) δαιμονίως ἐξηγᾶσθαι] Sch. θείως, ὑπερφῶς, εἰς τίλους ἐργάσασθαι, τελείως ἐργάσασθαι. — Nicolinus et Morellus ἐξηγᾶσθαι, non satis accurate.

(P. 96.) εἰκιστὴν] Sch. διότι ἔγραψεν περὶ αὐτῆς, καὶ διὰ τὴν τοῦ Ὀμήρου γραφὴν ἀπέκλιτον αὐτὴν πρῶτον Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, ἰστίτη εἰ Ῥωμαίων βασιλεῖς γινώσκεις ἐξ αὐτῆς εἶναι τὸν Ἀθίσιον. — Statius Ach. l. 10. post scriptam Thebaidem :

« meque inter prisca parentum

» Nomina, cumque suo numerant Amphione

» Thebæ. »

Ubi vide GRONOVIIUM. Themistius or. 3. p. 43 C. εἶτα Κάριλλοι μὲν εἰ τῶσι δεύτεροι ἐπέμισαν εἰκιστὴν, ὅτι τὰ λείψανος τῆς Καλῆς ἐπιφορμῆς αἰστούσασιν. Confer similia or. 13. p. 179 C.

(P. 96.) Θαυμάζει δὲ αὐτοῦ καὶ ἰστίτη] A 9. δὲ καὶ ἴσα. BCDGHI ἴσα. Et sic Oleariani duo, qui præterea τε habent pro δὲ.

(P. 98.) λαϊθάνων] Sic Olearius edidit ex codicibus duobus pro aliorum ἐλαπιθάωνων. Et ego non inveni ἐλαπιθάωνων in meis.

(P. 98.) ἐν ἄλλοις τε οὖν ἄλγους] AC τε καὶ οὖν ἄλ.

(P. 98.) ἐκλυπώμασι] Sch. μορφαῖς, εἰκοσίμασι.

(P. 98.) ὑπὸ τῶν] Sch. χαύνας, μαλαχῶν.

(P. 98.) ἴδμε ἰσπερὶ φων] Sch. διὰ τοῦτο συφρονίζον, διαφρονίζοντες. — Vide Budæum comment. p. 689.

(P. 98.) Τῆ δ' . . . βλοσυρῶπις ἰσιφάνωτο] Sch. τῆ ἀσπίδι ἀγρία κατὰ κύκλον ἦν. — BE ἰσιφαναίωτο. AC ἰσιφάνωται. D ἰσιφάνωτο quod recipio, datum ab Aldina, Junta, Nicoliniana, Morelliana, et ab Homeri textu, II. xi. 36. Olearius edidit ἰσιφάνωται. Cæterum obiter notabo aliquid elegantiae ἰσοματωπιωπιωμήτης quæsiisse veteres in hac voce sic in fine versus posita. Hesiodus Th. 382.

Ἄξιον τι λαμπυρῶνται τὰ τ' αἰρῶδες ἰσιφάνωται.

Idem Asp. 204.

Ἐν δ' ἀγορῇ περὶ δ' ἄλθος ἀπείριτος ἰσιφάνωται.

Orpheus Arg. 45.

. ἄς περὶ Νεῖλος ἀγάρρως ἰσιφάνωται.

Dionysius Per. 4.

. ἐν γὰρ ἐκείνῃ

Πᾶσα χλαῖν' ἔστι νῆσος ἀπείριτος ἰσιφάνωται.

Idem 430.

. . . τοῦ δ' ἄντα κατὰ ῥοπὴν Ζιφύρεια

Δαδῶνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτιτάνουσαι.

Pro ἐκτιτάνουσαι codex 2708. habet ἰσιφάνωται. Sed hic præferenda videtur lectio vulgata, quam etiam in suo exemplo invenerat paraphraseos auctor, quæ in eodem codice legitur, sic locum vertens: ἡ ἀσπῆρας τῆς Δαδῶνης ἐκτίτεται γῆ. Dionysius ib. 555.

Ἄλλαι δ' ἀπειροῖο περὶ ῥοπὴν ἰσιφάνωται.

Monebo codicem eundem scribere περὶ ῥοπὴν, qua canini aeni iteratione librarius voluit indicare pronunciationem, quæ erat asperiana, ut produceretur ultima in περὶ, quam tamen et casura producere poterat. Sic versu 343.

Ὁ ῥά τι κικλήσκουσι Ἀπίνιοι.

Idem codex habet ἄρρά τι κ. Ἀπίρινον : Confer VALCKERNARIUM ad Hipp. 467.

(P. 98.) Δεῖμος τι Φόβος τι] Artemidoro II. 34. inter χθονίους θεούς numerantur καὶ Φόβος καὶ Δεῖμος οὗς ἵνας Ἄριος ἰεῖς λέγουσιν. Vide ibi REIFFIUM. Et rursus II. 39. p. 223. Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄριος υἱοί, καὶ αὐτὸς θεὸς ἰσθμῶν στρατήγους, καὶ στρατιώταις, καὶ μοιρομάχοις, καὶ ληστῶν, καὶ κυβισταῖς πᾶσι συμφίρουσι, visi per somnium. Vide ibi Rigaltium.

(P. 98.) ὑπερῶν] Sch. ἰν/κησιν. — A ὑπερῶν.

(P. 98.) Μουσαῖος θεὸς] Sch. ὑπερῶν ἀπὸ κεινοῦ. — DE τι pro θεῖ.

(P. 98.) Παμφῶν] A τοῦ Π. BDG Παμφῶν. EH Σαμφῶν quod et invenit Olearius. — Vide Nicol. Loensem misc. epiph. II. c. I. qui totum hunc locum latine vertit et illustrat.

(P. 98.) σοφῶς μὲν] Olearius μὲν ait se addidisse, ο Barocciano. Addidit quidem Morellianæ e qua vitio operarum exciderat.

(P. 98.) ζωογονοῦν] Sch. καὶ ὁ Πλάτων, θεὸς ὃν ζῆν ἱσθμῶν. — Aristides Hymn. in Jov. p. 6. ἱσθμῶν οὖν πάντων θεὸς τῶν ἄνω Ζεὺς αἰτίας τι καὶ δημιουργὸς καὶ διὰ τούτου ἀπαντα γίνονται ὅσα τι οὐράνια καὶ ὅσα ἰσθμῶν, ἄσπερος καὶ τὸ ἄσπερον αὐτοῦ παραδολοῖ κτλ.

(P. 98.) καὶ θεὸς οὗ ἀνίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα] Sch. ἀνίσχουσιν, ἀνατίλλουσιν. — CI καὶ θεὸς οὗ, quod habebant editiones ante Olearium, qui καὶ sustulit cum duobus codicibus. Ego quidem in hoc ipsi non obtemperavi, et insuper τὰ addidi ex ACDEGHI et Olearianis duobus. Supra p. 291. emendationis rationes dedi.

(P. 98.) ἐπιθέσιμον] Sch. ἀφιλέσιμον, ἀπλούσιμον. — Confer supra p. 338.

(P. 98.) καταβιβλημίνα ἴων] Sch. ἔχουσι τυπιανά καὶ χθαμαλά, ἱρίμινα, οὐδαμινά. — Eodem sensu Apoll. vit. III. 23. p. 113. ἡγοῦμαι δ' αὐτὸ οὐκ ἄδοξον μένος, ἀλλὰ καὶ καταβιβλημίνοι. VI. II. p. 245. ἰθυρηθεὶς δὲ τὴν τήχην ἔτι προσφῶν τῷ μεγαλίῳ μᾶλλον ἢ τῷ καταβιβλημίῳ τι καὶ ὑπὸ πίδα... Aristoteles Polit. VIII. c. 2 extr. αἱ καταβιβλημίνας μαθήσις: c. 3. τὰ καταβιβλημίνα παιδιύματα, id est, REIZIO interprete, *Disciplinæ communes, pervulgatae, usitatae*. Synesius in Dione p. 52 B. οὐ γὰρ ἴσθι ἢ ἀλήθεια πρῶγμα ἐκτείμενον, οὐδὲ καταβιβλημίον, οὐδὲ θήρα ληπίον. Codex 1039. οὐδὲ θήρα ληπίον: in qua varietate non facile eligas. Sed vide WYTTENBACHIUM ep. crit. p. 41. emendantem ingeniose. — Confer Budæum comment. p. 446.

(P. 98.) ἄσπυτος] Sch. ποιητικῶς: εἰπύτος.

(P. 98.) Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμίνε κάσπε] Sch. περυσμίνε· διότι καὶ κάσπεος θερμὴ καὶ ὑγρὰ καὶ ἰσχυρὰ θερμὸς καὶ ὑγρὸς. Δία δὲ νοητὸν τὴν φυτικὴν δύναμιν. — Pampho tribuuntur hi versus; tribuuntur etiam Orpheo, inter cuius fragmenta leguntur fr. 30. — Εἰλυμίνε habebat Olearius. ABCDEHI εἰλυμίνε quod recepi, datum etiam ab Aldina et Juntina. Sic quoque legendum monuit apud Orpheum SCHÆFERUS ad Long. p. 392. hancque lectionem nunc exhibet Hermanniana recensio. Νεφέλη εἰλυμίνας ἄμους dixit Homerus II. 5. 186. quæ Horatii I. od. 2. 31. verbis verti possunt:

« Nube candentes humeros amictus. »

(P. 100.) τὸ καθάρωτατον] Sch. τοῦ κάσμου, ἔχουσι τὸν αἴθρα.

(P. 100.) ἴμβια] Sch. ζωῆς δύναμις ἔχοντα, ζωηρά.

(P. 100.) ἰμάχοντο] B ἰμάχιστο.

(P. 100.) ἡ Ἀθηναῖ] Confer II. φ. 400. sq.

(P. 100.) τῷ ὕδατι] Sch. ἔχουσι τῷ Σκαμάνδρῳ. — Confer Iliad. φ. 342. et Philostratum Icon. I. I.

(P. 100.) περιλοισφῦθαι] Sch. ἔχουσι τιθιολογῆσθαι.

(P. 100.) καὶ θύεσ ἄσπερ τὸ] Sch. ἀλλὰ. — BE omittunt ἄσπερ. — Infra p. 162. καὶ γὰρ γὰρ ὑμᾶς κελύω πείσεται, ΚΑΙ οὐ πείσῃσθι, ubi quoque καὶ est pro ἀλλὰ, notante Palaireto ad Joh. I. 10. — Corrige vitium in θύεσ.

(P. 100.) σάλπιγγι] Sch. μεγαλωτέρα γὰρ τῶν ἐπὶ γῆσ φωνῶν ἡ σάλπιγγι. — Edidi σάλπιγγι cum editionibus omnibus præter Olearianam. Homeri editiones in terminatione variant. Vide Iliad. φ. 388. AC habent σάλπιγγι.

(P. 100.) ἀνωθήσιν Ἀἰδωνῆσ...] Homerus II. γ. 61.

Ἐδδῖσι δ' ὑπὲρθεσιν ἄναξ Ἰθέρων Ἀἰδωνῆσ,
Δείσῃσ δ' ἐκ θρόνον ἄλτο καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπὲρθε
Γαῖαν ἀναρρήξει Ποσειδάων ἐνοσέχθων...

Quem locum respexit Vinitor, verba ipsa non recitans.

(P. 100.) θιοὺσ ἰγκαταμίξασ ἀνθρώποισ] Frequens est et elegantissimus hujus verbi usus. Infra p. 230. τελευτᾶσ π ἰγκαταμιγνύντασ τοῖσ ἰσχυρίσασιν. Vit. Apoll. I. 2. p. 4. πολλὰ τῶν ἐκτὶ προφητῶν ἰγκαταμίξασ τοῖσ ἰαυτοῦ λόγου. Sophist. II. 4. p. 569. περιολοῖσ ἰγκαταμίξασ τῷ πάθει 8. p. 579. γυναικῆσ γὰρ θῆησ ἰγκαταμίμικτο τοῖσ Ἀθηναίων ἰγκωμίλοισ. 25. p. 609. τὰσ ἰσχυματισμίλοισ (τῶν ὑποθίσιων) εἰ δῖθιτο, ἀμφιβολίασ τε κλειέλωσ ἰπινοήσασ καὶ τὸ σημαίνόμενοι ἰγκαταμίξασ τῷ ἀφιμίμῳ, ubi legit codex A τῷ ὑφιμίμῳ. Callistratus VIII. fin. ἄσπερ, οἶμαι, τοῦ Πραξιτίλοσ

καὶ τὸ Βάαχαιος ἰγκυταμίζαι δυναθίττος. Sic edidit Olearius: Sed Aldus, Junta, Nicolinus ὄσπ. εἶμ. τ. Π. καὶ τὸν Βάαχαιος εἰδίρον ἰγκυταμίζαι δυναθίττος. Cum in Morelliana εἰδίρον typoshetæ omisissent, Olearius, cæteris non inspectis, τὸν in τὸν mutavit, et locum correxisse sibi forte visus est, quem truncabat. Cum primis editionibus consentit codex 1038. quem inspexi, nisi quod legat δυναθίττος ἰγκυταμίζαι. Themistius or. 30. p. 349 B. τὴν Προδίκου σοφίαν τοῖς λόγοις ἰγκυταμίζας. Et or. 31. p. 352 C. εἰ τὸ ἔργον τοῖς λόγοις ἰγκυταμίζαντις. Unde or. 30. p. 348 C. pro τοὺς περὶ γαιργίας λόγους τοῖς περὶ ἀριτῆς καυταμίζας, μάλλιν ἰγκυταμίζας. Heliodorus tamen VII. 20. p. 291. ἀπιλλὴν τινα καυταμίζην τοῖς λιγομίνοις. Lucianus Prom. 7. τὸ θῆλυ τῆ ἄρρειν ἰγκυταμίζας: ubi HEMSTERHUSIUS hanc lectionem asserit breviter, ista meorum exemplorum copia satis nunc superque firmatam.

(P. 100.) φαῦλον] Sch. φαῦλον καὶ τὸ μικρὸν καὶ τότελιὸν καὶ οὐδαμῶν· φαῦλον καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ποτῆρὸν, ὅθεν καὶ φαῦλον λέγομεν τὸν ποτῆρὸν καὶ κακόςιοι ἀνθρώπων.—Hæc et alia plura habet Moschorphus ecl. in φαῦλον. Adde RYHNÆNTUM Tim. p. 268. Gottleberum ad Platonem Menex. 2.—BD addunt εἶπεν, ut puto, e glossa, et mox post εἶπεν tollunt καὶ.—Cæterum de Homeri in Deos injuria sic Heraclides in ipso allegoriarum initio: μίγας ἀπ' οὐρανοῦ καὶ χυλταπὸς ἀγῶν Ὀμήρη καταγγίλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θῆϊον ἀλυγαρίας.

(P. 100.) ἐν Αἰγύπτῳ ἢ Ἐλίῳ] Eadem traditione infra p. 244. utitur.

(P. 100.) ἐπὶ τῶν ἀνέμων] Olearius cum codicibus sustulerat articulum, qui abest et a meis ABC.

(P. 100.) κακὰ, ἢ εἰκός] Edebatur κακὰ · καὶ ἢ εἰκός.
ABCDEH κακὰ, ἢ εἰκός, quod recepi.

(P. 100.) ταῦτα γίνετο] AB ἐγγίγνετο.

(P. 100.) διαβιβλημένου τοῦ γένους] Sch. ἔχουν τοῦ γε-
ναικίου.

(P. 100.) Ἐπιουμαίου δι οὐδὲ] Editi οὔτι. ADE οὐδὲ.
In A ante fuit οὔτι: nova lectio est e correctione. Recepi
οὐδὲ, ne quidem.

(P. 102.) ξυγχωρήσει τρυφᾶν τῷ Πάριδι] Sch. ἐπὶ τῷ
Ἑλίην. — ADE ξ. τῷ Π. τρυφᾶν.

(P. 102.) ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν Τροάδων...] Apud Euripidem
Orest. v. 57 sq. et 102. Helena a parentibus filiorum or-
bis sibi metuit. Et certe Helena Trojanis esse odio debuit,
tot et tantorum malorum causa. Fuere tamen multi
poetæ qui eam laudarent, multique rhetores, inter quos
Gorgias, cujus ad nos pervenit declamatiuncula satis cor-
rupta, sed quam integritati uno saltem in loco restituam.
Sic circa finem Sophista rationes colligens suas: πῶς οὖν
χρὴ δίκαιοι ἠγάσθαι τὸν τῆς Ἑλένης μῶμος; ἥτις εἶτ' ἱρασιῖσιν,
εἶτι ὑπὸ Διῆος ἀνάγκης ἀναγκασθεῖσιν ἱπραξί, πάντως διαφείναι
τὴν αἰτίαν. Plenius et emendatius codex parisinus 1038.
ἥτις εἶτ' ἱρασιῖσιν, εἶτι λόγῳ πιστιῖσιν, εἶτι βίᾳ ἀρπασθεῖσιν,
εἶτι ὑπὸ Διῆος ἀνάγκης ἀναγκασθεῖσιν ἱπραξί, π. δ. τ. α. Hæc
omnino esse necessaria patebit, lecto orationis initio.

(P. 102.) Ἐξήρθεσθε δι καὶ ὁ ἀγὼν] Sch. ἐκβιβλήθησθε. Con-
fer p. 463. — AC καὶ omittunt.

(P. 102.) ὑπὲρ τῆς Ἑλένης] Non sunt in D.

(P. 102.) ἐπὶ σπουδαῖς] Sch. ἐπεικα σπουδῶν.

(P. 102.) πάλαι τοῦτο γιγνώσκοντας] BE τοῦτο πάλαι γ.

(P. 102.)

(P. 102.) ἰρῶσθαι φράζειν] Locutio notissima, qua de vide Budæum comment. p. 645.

(P. 102.) ἐν τῇ Τροίᾳ] Articulus non est in ADE.

(P. 102.) λόγον ὑποθέμιμος τ.] Sch. ὑπόθεσις Διός.

(P. 102.) ἢ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπιγράψει] Infra p. 192. τὸν Ὀμηροῖ ἐπιγράψει τῇ ποιήσει. Vit. Apollon. VIII. 12. p. 356. πλὴν κρείου, ἴφου, καὶ πειρῶν κηροῦ ξυγκειμέναι πάντα εἶου, Διὸς ἐπιγράφων τῇ πομπῇ ταύτῃ, ubi pro κρείου, codex A habet Ἰκάρου, quod certe nemo sanus amplectetur. Dixerunt et ἐπιγράψει τιὰ τινι et ἐπιγράψει τί τινι. Eustathius ad II. 6. p. 250. (Κρεώφυλος) ἴσχει εἰς ἀντίδωσις ἐξ Ὀμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψει τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεώφύλῳ. τινὲς δὲ ἀνάπαλλί φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψει, Ὀμήρῳ δὲ ἐπιγραφήναι τὸ βιβλίον. Heliodorus VIII. 9. p. 330. Διοῖς τὸ ἔργον ἐπιγράφοιτες.

(P. 102.) Δημόδοκου τι καὶ Φημίλου] De his poetis vide collecta Fabricio Biblioth. gr. I. c. 5. § 6. et c. 25. § 3.

(P. 102.) τὸν Ἐπιεῦ τι καὶ Ἀθηναῖς ἵππων] Sch. τὸν δούριον. ἄλλως τὸν Δούριον διηγῶνται. — Θεούριον corruptum esse videtur, et reponendum, ut in primo scholio, δούριον. — De Equo *Durateo* vide eruditissimum HEYNIUM excurs. 3. ad *Æneid.* II. Homerus Od. VIII. 492.

..... ἵππων κόσμον ἄισον

Δουρατίου, τὸν Ἐπιεῖς ἵποδῶσις ἐν Ἀθήνῃ,

ubi plurima collegit CLARKIUS. Infra Noster p. 166. ἐς τὸν ἵππον τὸν κοῖλον οὗ τίτλων μὲν Ἐπιεῖς ἐν Ἀθηναῖς ἰγνίτο, Ὀδυσσεὺς δὲ εὐρετής. — Olearius, cum in Morelliana invenisset vitio operarum τοῦ Ἐπιεῦ, restituisse se τὸν Ἐπ. e codicibus affirmat. Sed aliæ editiones jam habuerunt τὸν Cæterum Oleario operæ non paruerunt, et ipsius textus

habet τοῦ Ἐ.—Ἐπιείς Virgilio II. v. 264. est *Epeus*. Propius ad græcam vocem *Epeios* dixit Septimius II. 44. III. I. quod et habent codices nonnulli Virgiliani.

(P. 102.) ἀποτεμῶι τοῦ λόγου] Sch. τοῦ ἐπὶ τῆ Τροίᾳ.

(P. 102.) φύντες] Sch. γεννηθέντες—Hæc inventa ridet etiam p. 166. et p. 172. Referenda huc etiam verba p. 4. εἰ μὴν εἰσὶ πού τῆς γῆς Κύνλωπις. Lucianus Philops. 2. Πηγάτους καὶ Χιμαίρας καὶ Γοργόνας καὶ Κύνλωπις καὶ ὅσα τοιαῦτα πᾶν ἀλλέουτα καὶ τινάσθη μινθίδια, παιδῶν ψυχὰς κηλεῖν δυνάμεια.

(P. 102.) ἀνιτυπύθησιν] Sch. ἀνιπλάσθησιν.

(P. 102.) ἐξισοιήθη] Sch. ἰφουρίθη ἐν τῇ ποιήσει.

(P. 104.) προέκοιτος ἔδη ἐς ἁμὸν γῆρας] Sch. προερχομένου—ἀμογήρων ergo fuit Ulysses, id est, παρ' ἡλικίας γεγραμκός, ut ait Suidas. Vide et Hesychium in Ὠμῶ γῆρας, cum Trillero obs. crit. p. 509. Noster Icon. II. 24. ὁ δὲ εἰρηφίος καὶ ἐν Ὠμῶ τῷ ΓΗΡΑΙ γεωργὸς νοεῖσθαι. Heliodorus I. 22. p. 37. τῶν μὲν πατέρων ΓΗΡΑΙ ΤΕ ΠΡΟΗΚΟΝΤΩΝ. Homerus Od. ε. 354.

Ἐπιπύλωι γὰρ παιδὸς ἀδύριται εἰχομήσειο
Κουριδίης τ' ἀλγχοιο δαΐφρονας, ἣ' ἐ μάλισθαι
Ἦκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν Ὠμῶι ΓΗΡΑΪ Ὡκτιν.

Hesiodus loco simillimo ἱερ. 705. de muliere mala quæ virum

Ἐνί: ἄθιρ θαλοῦ καὶ Ὠμῶι ΓΗΡΑΪ Ὡκτιν.

ubi glossator ineditus codicis 2708. Parisini: ἔχουν-πρὸ καιρεῦ ποιεῖ αὐτὸν γηρῶν. Notabo eundem Hesiodi codicem pro Ὡκτιν, habere δῶκτιν, quod jam in suis invenit Robinsonus, et quedam offerunt editiones.—Olearius sustulit.

αὐτοῦ ante ἕδ. Pronomen inutile non invenerat in codicibus, nec ego in meis habui.

(P. 104.) ὑακινθίνους κόμας] Oleariana sola habet ὑακινθίνους. — De Hyacinthina coma multa passim leguntur. Confer Longum IV. p. 114. et notam VILLOISONI; Lucianum Rhet. præc. c. 11. et REITZIUM. Infinita cumlaverat exempla ΗΥΕΤΙΟΥΣ ad marginem Nicolinianæ, sed confusa et turbata. Refugi tædium describendi. Opportunius citabo locum Icon II. 11. de Nymphis, mutatum ab Oleario, et quem sic lego præeunte codice A: αἱ δὲ ἀποῦσαι τὰς χαίτας, ἐπιφύκασιν ὑακινθίνοις ἀλάωσι ἄθισιν, ubi non video quid multum displicere possit. ἐπιφύκασιν active ponitur. Hunc locum attigit TOUPTIUS em. t. 4. p. 225. ad Hesychii Ἐπιφυνῖα περιπλεκομένη, ubi vocem omnino sanam corrumpit legens ἐμφιφυνῖα. Nam Hesychius, ut vere monuit editor, respexit Homerum Il. α. 513.

—Θίτις δ' ὡς ἤψατο γούνα,

ὣς ἔχει' ΕΜΠΕΦΥΓΙΑ.—

Dionysius Perieg. 1113. de Indis:

—ἰσοδμήτας δ' ὑακίνθη

Πιοτάτας φορέουσιν ἐπὶ κράτισθην ἰθείρας.

ubi codex 2708. legit ἐπὶ κρατάφροισιν. Ad hunc locum Eustathius: ἔτοι μελαίνας· μέλαινα γὰρ καὶ τὸ ἄθος ὁ ὑακίνθος. Postrema duo verba quæ in editis desunt exhibeo ex eodem codice. Nonnulla notavit Newtonius ad MILTONUM P. L. IV. 30. ubi de Adamo:

..... and Hyacinthin locks

Round from his parted forelock manly hung
Clus't ring.

De Hyacintho, quis sit flos, confer Palmerium exere. p. 809. Martynium ad Virg. Georg. IV. 183.

(P. 104.) παίγνιον... τοῦ Ὁμήρου] Adludit ad Platonis dictum, Leg. VII. 889 E. hominem θεοῦ παίγνιον εἶναι μαμαχατημίον. Confer Olearium ad Philostrat. p. 518. Sallierum ad Mœr. p. 5. Eunapius in Ædesio p. 45. τοσαῦτοι ἰγίνετο ΠΑΙΓΝΙΟΝ τῆς εἰς ἄπεινα νεωτεριζούσης ΤΥΧΗΣ. Synesius de Provid. II. p. 120 C. καὶ μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρῆσθαι ΘΕΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΝ ἄνθρωπον εἶναι, παίζοντος αἰὲ τῶν πράγμασι καὶ πιτλιύοντος κτλ. Heliodorus V. 4. ΕΠΑΙΖΕ δὲ ἄρα τι τὸν Κυήμανα ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, ὃ καὶ τὰ ἄλλα ΧΛΕΥΗΝ ὡς ἐπίπαι τα ἈΝΘΡΩΠΕΙΑ καὶ ΠΑΙΔΙΑΝ πιπύηται.

(P. 104.) τί γὰρ σοφὸν ἢ εἶπαι... ἢ ἱπράξει] Morellus et Olearius male omittunt ἢ ante εἶπαι. — Cæterum ἢ εἶπαι, ἢ ἱπράξει more non infrequenti junguntur. Noster vit. Apollon. I. 2. p. 4. ἐξακριβῶσαι τὸν ἀϊδρα τοῖς τε χρωῖσι καὶ οὗς εἶπαι τι ἢ ἱπράξει. VII. 12. p. 288. τί δευῶ εἰ λίγων ἢ τί πράττειν εὐθύνεσθαι τὸν ἱμαυτοῦ φόβον, ubi A omittit alterum τί. VIII. 7. p. 336. τί δ' οὐτω θαυμάσιον εἶπαι ἢ πράξαι. Damoxenus Athenæi I. 27. p. 56.

Χάρις ὄση

Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λίγων ἐφαίνετο.

Heliodorus I. 2. p. 5. οὐτε τι λίγων οὐτε τι πράττειν ἀποθαῖροῦντες. Œdipus Tyrannus in cognomine fabula V. 71. dicit se Creontem misisse qui ex Apolline resciret ὅ, τι φωνῶν ἢ τί φωνῶν urbem a morbo liberaret. Adde Themistium or. 20. p. 339 B. Plutarchum de anima t. 5. p. 719. WYTT. et fragm. ibid. p. 877. Platonem Phædr. § 17. § 39. Herodianum I. 5. 21. 9. 7. Phrynichus in Apparatu

sophistico : φλιβοτοιῖσθαι, τὸ τίσειν τὰς φλίβας λίγοντά τι ἢ πρᾶττοντα. VALCKENARIUS ad Theocr. I. 43. pro τίσσειν proponit τίσεισθαι, sed sine necessitate. Homerus ante omnes Od. δ. 204.

— ὅσ' ἂν πιπυρούμενος ἀνὴρ
εἴπωι καὶ ῥίξιει —

(P. 104.) ἐν τῇ ἄλλῃ] Edebatur ἄλλῃ, et erat sane obscurissimum, quid sibi vellet ἐν τῇ ἄλλῃ, quod Olearius male explicat. Remedium tulerunt codices ACDI qui habent ἄλλῃ. Timæi Lexicon p. 23. Ἄλλῃ ἢ πλώνη καὶ ἢ ἀμαρτία, ubi etiam permutabantur ἄλλῃ et ἄλλῃ. Res jam luce clarior est. Ἄλλῃ sunt Ulyssis errores. Infra p. 166. de Ulysse : μακροτέρῃ γὰρ ἐχρήσατο τῇ ἄλλῃ, ubi Aldina et Juntina vitiose habent ἄλλῃ.

(P. 104.) καθύδων τι γὰρ πολλαχοῦ, ἀπέλλυται] Nam ipso dormiente, utrem ventorum socii solvunt : ipso dormiente, boves Solis mactant.

(P. 104.) ἐκφίρειται] Odyss. N. 117.

(P. 104.) ἐς ἤθη τοιαῦτα] Sch. Ἦθη· διατριβὰς. Τοιαῦτα· ἄδικα, παράνομα, ἀπηγῆ, τὰ τῶν Κυκλάδων. — De ἤθη supra p. 431.

(P. 104.) τὸν Ποσειδῶ] Editiones habent Ποσειδῶ quod mutavit tacite Olearius in Ποσειδῶνα, pravo consilio. Ποσειδῶ est quoque in manuscriptis, et revocavi. De hac forma atica Ποσειδῶ, Ἀπέλλω, Confer Gregorium de Dial. p. 71. et ibi ΚΩΝΙUM, cujus emendatio τὸν λαγῶ pro τῇ λαγῶ in Philostrato Apollonio III. p. 129, jam HURTIO venerat in mentem. Bernardus ad Synesii fables p. 35. proponit τὸν λαγῶν.

(P. 104.) ὑπὲρ τοῦ τοιούτου] A delet τοῦ.

(P. 104.) ὑπὲρ τοῦ Παλαμίδου] Codices nonnulli τοῦ non habent.

(P. 104.) ἄπλου μὲν τὴν θύλακιν.... ἰπυίαι] Schol. κακόπλου, οὐκ εὐχερῆ πλειοσθῆναι. — Plutarchus Cimon. p. 122. ἄπλου θύλακας ποιεῖν.

(P. 104.) τὰ ἐκεί πύθη] Sch. τὰ ἐν τῇ ἰδῆ.

(P. 104.) ἀνώγειν αὐτῇ Ἰθάκῃ] Sch. σὺν, male. Oportuit ἰσ. De hac ellipsi jam supra egi p. 414.

(P. 104.) θυλακίαν, οἶμαι, αἰχμῶν ἐπ' αὐτὸν δούς] Vide de Ulysse a marina turture interempto Septimium VI. 14. 15. ubi lege DACERIAM. Adde interpretes Luciani ad Tragop. 260. MITSCHERLICHUM ad Horat. III. od. 29. 8. et qui varias de Ulyssis morte opiniones percenset Fern. de Cordova didasc. mult. p. 365. De acu marina disseruit SCHNEIDERUS post Ælianum suum de natura animalium.

(P. 104.) Λίγει δὲ καὶ] Καὶ e codicibus addidisse Olearius ait, sed Morellianæ addidit tantum et Nicolinianæ ex quibus exciderat. Cæteræ habebant.

(P. 104.) τῆς τοῦ Χρύσου θυγατρὸς] NORMANNUS ad Aristid. t. 2. p. 595: « Legendum Βρίσου aut Βρισίως » haud dubie. » Dubie omnino, mea quidem sententia; nam Briseis quidem non fuit Χρύσου θυγάτηρ, sed Chryseis prima fuit rixæ causa.

(P. 106.) Δίειμι γὰρ καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἕρασ] Sch. διειδέσθαι. — A καὶ omisit. — Scribere placuit καθ' ἕνα pro κατὰ ἕνα. Supra p. 22. καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἕρασ. p. 34.

ἰμοῦ τι καὶ κατὰ ἴν, ubi debuissem scribere κατ' ἴν, cum codice A.

(P. 106.) Ἰππων..... εὐατα βάλλει] Homericum versum Iliad. x. 535.

Ἰππων μ' ἀκουέειν ἀμφὶ κλύπος εὐατα βάλλει,

sic quoque περιόδοι Herodes sophista apud Nostrum Sophist. I. 25. p. 539. et forte huc adludebat Petronius in Halosi :

» Jam *fragor* armorum trepidantes *personat* aures. »

Heliodorus II. 5. p. 58. ἡ φωνὴ μοι βάλλει τὰν ἀκοήν.

(P. 106.) Παρίθοι δέ μοι] Edidit Olearius δὴ cum codicibus. ACDGHI dabant δέ quod servavi. Morellus et Nicoliniana δέ μοι vitiose, quod Olearius omnibus editis, de more, adscripsit.

(P. 106.) τινὸς ἂν ἤκουσα] AGL ἂν ἤκουσά τινος.

(P. 106.) ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΙ ΑΝΤΙΑΟΧΟΣ] Editiones et codices hic titulum habebant Νέστωρ, et p. 108. a verbis γινίσθαι δὲ αὐτῶ καὶ παῖδα Ἀντίλοχον, novum caput ordiebantur cum titulo Ἀντίλοχος. Utrumque titulum junxi, cum utriusque herois res jungantur. Et hæc mens fuit Olearii. A codicibus in talibus recedere fas est.

(P. 106.) τοῦ Ἑλληνικοῦ] Vide p. 355.

(P. 106.) τὸν Νηλεῖω] Sch. τὸν υἱὸν τοῦ Νηλεῖω· οὐ ἰουήτιον τὸν δεῦλον αὐτοῦ, εἰ καὶ κλητικὸν ἔστι, ἀλλὰ τὸν υἱὸν, ἰπιδῆ τὸ γινικὸν τοῦ κλητικοῦ τιμωτέρου καὶ συγινωστέρου ἔστιν.

(P. 106.) γυμνασμίον] Sch. πειραμίον· γυμιάζομαι αἰτιατικῆ, ὅθεν γυμιάζομαι πύλην, δίσκον, καὶ γυμνῆ, ὡς ἰπιδῆ. — Confer supra p. 451.

(P. 106.) ἰφ' ἡλικίας] Sch. ἰπὸ τῶν χρόνων τῆς ἀκμαζούσης αὐτῆς ἡλικίας.

(P. 106.) ἄριστα δὲ ἀνθρώπων] BE post δὲ habent καὶ. — Cæterum hæc rei tacticæ peritia summa supra Menestheo Atheniensi tribuebatur p. 88.

(P. 106.) δαμαγωγία..... ξυμβουκία] Sch. ξυταρμολίητα· συμβαίηαι ἀντὶ τοῦ κατὰ εἰμβασιν καὶ τύχην γίνεσθαι, καὶ συμβαίηαι ἀντὶ τοῦ συνάδει, καὶ συμφορῶν.

(P. 106.) πρᾶξιαι δὲ αὐτῶ] Sch. τὸ δαμαγωγίην. — αὐτῶ pro αὐτῶν edidit Olearius e suis codicibus, et mei consenserunt.

(P. 108.) Καὶ μὴν καὶ] B omisit καὶ. Confer supra pag. 312.

(P. 108.) Νηλιός..... πλὴν Νίστορος] Huc referendum est quod habet Plutarchus S. N. V. p. 81. Οὗ γὰρ Ἀρτίγονος γὰρ διὰ Δημήτριον, οὐδὲ τῶν ποιητῶν Φυλιός δι' Ἀσγίαν, οὐδὲ Νίστορ διὰ Νηλίου δίκας ἴδωσιν. Pro τῶν ποιητῶν quod RYHNKENIUS censet delendum, REISKIUS ingeniose conjicit τῶν πάλαι ἠρώων, ad cujus mentem, sed propius ad vocis corruptæ vestigia, legerem τῶν πρὶν ἠρώων.

(P. 108.) περιρρημία] Sch. ἡ περιρρημία τὴν ἔξω σχίσιν δηλοῖ, ἧρον, ἔξω τῆς ἀληθείας εὐρημία. Quid sit ἡ ἔξω σχίσις in lingua grammaticorum explicavit Lamb. Bos animadv. p. 2. — Infra p. 166. ἀπίθανά τι καὶ περιρρημία. Vide TOURNIUM emend. t. II. p. 28.

(P. 108.) ἀδελφοί] Sch. ἡμετερον.

(P. 108.) Λίγιστα..... ὁ Ἡρακλῆς] Sch. τὸ λίγιστα ἔτι μετὰ εὐθείας τίθεται προσωπικῶν ἰσθίω, ἔτι δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ἀπρόσωπον.

(P. 108.)

(P. 108.) ἀλῶναι αὐτοῦ] Sch. ἤτων γινίσθαι, ἱρασιῆναι.
— Infra p. 136. ἀλῶναι τε δὲ αὐτίκα τῆς κήρης. Hac occasione data, emendabo Synesium de Provid. p. 105 B. ubi pro ἰαλώκει αὐτίς codex 1038. legit ἰαλώκει αὐτῆς, optime. De græcismo genitivi in hac et similibus formis confer HEMSTERHUSIUM ad Xenophontem Ephes. p. 255.

(P. 108.) σφραγιστάτου τε καὶ καλλίστου ὄντος] D α. δ. ὄντος καὶ καλλ. E sic cum τε.

(P. 108.) Ὑλλων] C Ὑλην. — Ὑλλων editorum et codicum voluit Olearius in Ὑλων mutare: sed scriptura Ὑλλων frequenter invenitur. Vide HEMSTERHUSIUM ad Plut. p. 426. Infra p. 204. περὶ Ὑλλων dant codices et editi, ubi Olearius Ὑλλων scripsit, sed ego Ὑλλων revocavi.

(P. 108.) Ἀβδερων] Sch. ὅτι Ἀβδερων πόλις, τὸ νῦν λιγυμῆνη Πολύβουλον, ὅτι ὁ Δημόκριτος. — De Abdera ab Abderi nomine confer Nostrum Icon. II. 26. et notam Olearii. — D Ἀβδερων, et sic invenit Olearius: vitium scripturae natum e pronunciatione τοῦ β quod per *vita* effertur. Haec orthographia saepe occurrit in codicibus. Supra p. 78. F obtulit *μημενίβοντα* pro *μημενεύοντα*. In Dionysii Perieg. 956. pro *Χαυλάσιοι* codex 2708. scribit *Χαυλάσιοι*: et 946. pro *νεβρίδα κατωμαδία*, idem codex offert variantem *νεβρίδας κωμαδίας*. Ex pronunciatione quoque natum est hodiernorum *δούλιψις*, pro veterum *δούλιουσις*. Apud Latinos eadem sonorum permutatio reperitur. Horatii I. Od. 25. 20. quaedam exemplaria *Ebro* vel *Hebro* legunt, pro *Euro*. In Virgilio ecloga II. 15. pro *superba* codex antiquissimus habet *superνα*. Vide BENTLEIUM ad Horat. II. Od. 14. 27.

(P. 108.) παιδάριον ἦσαν, καὶ κομισθῆ ἰήπιοι] Olearius e

duobus codicibus edidit *νίσι* pro *νήσισι*, et iuveni *νίσι* in meorum nonnullis. Nihil tamen mutandum duxi : nam *νέσισι* non imale jungitur cum *παιδάγρια*. Vit. Apoll. v. 15. p. 199. *κομιδῇ νήσισι*.

(P. 108.) *ἀριστῆν ἀσκούντι*] Sch. *μιλιτῶντι, γυμναζομένῳ, μεταχειριζομένῳ*. — De hoc usu τοῦ ἀσκέειν vide ΚΩΝΙUM ad Gregorium p. 243. ΚΩΝΙΙ emendatio Philostrat. vit. Apoll. p. 243. *ψυχὴν ἑσκημένῳν* pro *ψ. ἰσκημένῳν*, jam placuit HURTIO. A habet *ἰσκημένῳν*, ut editi.

(P. 108.) *σορίσαι φησὶ*] Sch. *ἔχουσι, αἱς νόμοις τάξαι*. — DGH φησὶ omittunt. — Vide Budæum comment. p. 97.

(P. 108.) *παῖδα ἀντίλοχον, ἄ...*] Eudocia ex hoc fonte suum Violarium irrigavit p. 45. paucula immutans, quæ notare vix pretium est ; nam non sunt variantes lectionis ex alio exemplari petitiæ. Mutabat suo jure docta Regina quæ ad suam rem non faciebant, et alia addebat, ut oratio esset simplicior vel lucidior.

(P. 108.) *μισοῦντος ἡδὲ τοῦ πολέμου*] Sch. *τὸ μίσην ἔχοντος*. — *Ælianus H. A. II. 21. μισοῦντος, θύουτος, III. 13. φιλοπονήου δὲ ἡδὲ μισοῦντος*.

(P. 108.) *νίσι μὲν γὰρ νήσι*] Sch. *φησὶ*. — *Νεώτατος ἢ τοῦ Ἑλληνικοῦ*, ut ait Noster Icon. II. 7. ubi vide *Olearium*.

(P. 108.) *ἐν ἄρῃ*] Sch. *καίρῳ*.

(P. 110.) *ἐπιειλίγοιτο*] Sch. *συνηθροάζοντο εἰς Ἑλλήσις δηλοῦντι*.

(P. 110.) *στρατιῶντι*] Sch. *τὸ στρατιωτικὸν εἶμα ἐκστρατιῶντι δὲ τὸ εἰς πόλιν ἰλθεῖν*.

(P. 110.) τὸν πατέρα] Sch. τὸν Νίσιφρά φησιν Ἐρω-
τισίλιος.

(P. 110.) προδοῦμαι τῷ πολέμῳ] Sch. προδοῦμαι, ἐπὶ
τοῦ χρόνου κυρίως λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ ὀνόμ. — BDEGH et
Baroccianus τοῦ πολέμου. Eudocia τῷ πολέμῳ, et male προ-
δοῦμαι, quod corrigendum est.

(P. 110.) ἀφικέσθαι] Sch. ἀπὸ τοῦ ἰλιθῖν ἰφικέσθαι ἀπὸ
τοῦ φθάναι.

(P. 110.) περιθόστα] Sch. περιθῖν ἀπὸ τοῦ φθάναι εἰς
τῶν περιθῖν καὶ τὸ παραδραμῖν, ὅπως τίθεται ἐπὶ καιροῦ·
περιθῖν ἀπὸ τοῦ νεῖσσαι· περιθῖν καὶ εἰς τὸ μέσον ἰλιθῖν.

(P. 110.) παρατιθέσθαι αὐτὸν τῷ πατρὶ] Sch. συγνώμην
αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ πατρὸς. — Vide scholium infra ad παρα-
τιθετο p. 120. Suidas : Παρατιθεσθαι· παρακαλεῖν, συγνώμην
αἰτεῖν : citatque, Παρασιτίδος παρατιθεσμένης αὐτόν. Vide ibi
TOUPIUM em. 2. p. 27. et Olearium ad Philostr. p. 11.
Dio Chrys. or. XI. p. 332. τὸν μὲν Τυδώρειον παρατίθετο καὶ
συγνώμην ἔχειν ἐκέλευε. Constructio genitivi τοῦ πατρὸς
rara est. Unicum nunc habeo exemplum Nostri vit.
Ap. I. 10. p. 11. ἀπὸ δὲ τὸ, πρὶν εἰσεσθαι τι παρὰ τοῦ Θεοῦ,
πολυτιλῶς θύειν, οὐ θύοντες ἴσθιν, ἀλλ' ἑαυτὰ παρατιθεμένου
σχιστῶν τι καὶ χαλιπῶν ἔργων. — Eudocia αὐτόν.

(P. 110.) εἴ πως ἀπιθέσθαι μὴ ἄχθετο] Sic reperi in
codicibus omnibus, in Eudocia, et in editionibus, præter
illam Olearii qui e Laudiano suo sumpsit μὲν, verissi-
μῆτα, ut ait, lectionem. Sed servandum μέ.

(P. 110.) ἀγασθῆναι] Confer supra p. 380.

(P. 110.) τὸν πατέρα] Sch. ἔργον τὴν τοῦ πατρὸς διάθεσιν,
τὸν σκοπὸν, τὴν γνώμην.

(P. 110.) εἴτι] Sch. προσδοκῆς.

(P. 110.) φιλότιμοι] Sch. ἴσδοξον· φιλότιμοι, τὸ εἰς ὑπερδουλίαν γινόμενοι καὶ πρὸς δόξαν, ὥσπερ παρ' ἡμῶν καυλίζονται καὶ φιλοδοξία ἰσομαρίζονται.

(P. 110.) ἰωνικὸν] Sch. μέγα.

(P. 110.) ἐπ' αὐτῷ φρονήσεως] Editiones et Eudocia μεγαλοφρονήσεως. Sed ABD φρονήσεως, cum scholio ἀπὸ τοῦ μεγαλοφρονήσεως, μεγαλαυχασίας. — Revocavi φρονήσεως ut rarius, et a scholio male loco pulsum. Infra p. 112. μὲν φρονοῦντα ἐπὶ τῇ κόμῃ. Vit. Apollon. VII. 42. p. 321. δὲ τὸ ἐλευθέρια καὶ φρονοῦσα, ubi codex A habet σωφρονοῦσα a manu correctoris, sed male.

(P. 110.) ἄριστα ἑαυτοῦ] Sch. τουτίσσι τῶν ἄλλων διαγοριῶν ἑαυτοῦ. Βιαστικῶς ἰτακῶθα τίθειται τὸ ἑαυτοῦ· αὐτὸς γὰρ διαγορεύμιος, εἰ αὐτοῦ ἴση, ἰφαλίτε ἀν εἰς ἄλλοι τιὰ ἀσφίριστα, διὰ τοῦτο βιαστικὸς τὸ ἑαυτοῦ τίθειται. — Confer supra p. 325.

(P. 110.) ὥς φασί τινε ψευδῶς] Hæc verba in A ad marginem serius fuerunt adscripta; in B comparent inter lineas; omittuntur in CDEGI, et Barocciano. — Crediderim esse lectoris cuiusdam animadversionem e margine in textum illatam: nihil tamen mutandum duxi.

(P. 110.) ὑπὸ τῷ πατρὶ] Omittunt ABCDEGH et Oleariani duo. Habet Eudocia: habent editi: servavi quoque.

(P. 110.) ἐς τὴν γῆν βλίπεται] Hic habitus est pudori proprius et dolori, necnon seriis animi cogitationibus, sæpeque describitur. Noster Icon. II. 21. p. 846. ἄφες δὲ που τὸν μὲν οἰμάζονται καὶ βλίπεται ἐς τὴν γῆν. Philostratus alter Icon. 13. τί δ' ἐς γῆν ἄφες; ὡς ἔγωγ' οὐκ εἶδα εἶ τινας

ἀφρόζων ἰνοίας ἤδη. 14. καὶ τὸ μειράκιον δὲ ἐς γῆν μὲν ἀτίους ἴρα, πολλὰ δὲ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἰνοια. Apoll. vit. VIII. 26. p. 367. βλίψας τι δεινὸν ἐς τὴν γῆν. Eunapius p. 25. τὰ ἄμαρτα εἰς τὴν γῆν ἀτριμίζοντα χρώον τιὰ ἱρίσως. Libanius t. 4. p. 1034. ἔσθηκας, ὦ Μειλίαι, τῇ γῆ τὴν ἄψιν χρησάμενος, ubi lego ἱρισάμενος. REISKIUS proponit εισησάμενος. Sed non placent ἔσθηκας εισησάμενος. Irenæus epigr. 2.

Τίτωι πίδον Χρυσίλλα, κάτω γένουσα δοκεύεις,
Καὶ ζῶντι παλάμαις οἰά περ ἀπερολυτῖς;

Quæ possunt apte admoveri ad Aristænetum I. 15. ἄλλ' εἰς γῆν ἴρας, ὅσπερ τι συνιοουμένη· εἴτα ἔφης ἰσυχάρτως πιφισιγμένη τῆς πυρίας, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνας, καὶ πῆ μὲν τῆς ἀμπιχῶης ἄκροισ δακτύλοις ἰφαπλισμένη τῶν κροσσῶν, πῆ δὲ περιερίφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον. . . . ubi vide ABRESCHIUM lect. p. 100. Comparabo inter Latinos Ovidium fast. I. 148. Metam. XIII. 125.

« — Donec Laertius Heros
» Adstitit, atque *oculos paulum tellure moratus*
» Sustulit ad proceres: . . . »

In quibus Homericam deprehendere est imitationem Iliad. III. 217.

Ἄλλ' ὅτι δὴ πολύμητις ἀναίξειεν Ὀδυσσεύς
Στάσειν, ὅπου δὲ ἴδισσι κατὰ χθόνος ὄμματ' ἀπὸ πῆξας.

Tacitus Annal. lib. I. 34. « *dejectis in terram oculis* » velut pœnitentia. » Sulpicius Severus Dialogo I. § 8. « Sed ut facile cerneres verecundiam pœnitentis, non » non ausa propius accedere, *dejectis in terram pro-* » *fundo pudore luminibus. . . .* » Confer ABRESCHIUM dilucidat Thucyd. p. 835. SCHRADERUM ad Musæum, p. 261. BARTHIUM ad Statium. Th. II. 232. IV. 318.

(P. 110.) *Θυμαστιάς κλέψασθαι τοῦ κάλλους*] Vit. Apollon. VIII. 7. § 9. p. 341. *τίνας δ' ἂν κλέψασθαι θυμαστιάς τῆς τίχης.*

(P. 112.) *τιρωτόν*] Sch. *τίρψιν ἰμπωσιού.*

(P. 112.) *ἐκλεισμένους*] Sch. *καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀντιόχου οὐκ εἶχον λήθη τοῦ Πρωτισίλιου.*

(P. 112.) *ἰς ἕτοιμον ἑαυτοῦ ἀφικέσθαι*] Confer notam p. 332.

(P. 112.) *ξυμβαίνοντας*] Sch. *ἰοικέτος, ἀρμίζοντος.*

(P. 112.) *εἴκλω*] Sch. *ἐλάφ.*

(P. 112.) *εὐφημίας τι χρέεσθαι*] Sch. *ἤρουν ἰπικίσει.*

(P. 112.) *ἰφ' εἶς*] Sch. *δι' οὐς λόγους.*

(P. 112.) *δίπειντο*] Sch. *διάπεισι εἶχον.*

(P. 112.) *Ἔσθι σοι καὶ ἄγαλμα παραγωγῆν*] Sch. *ἴσθι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιήσαι τῷ λόγῳ. — Metaphoricum et elegantem loquendi modum ἀγαλμα παραγωγῆν, illustrat Synesii locus de regno p. 9 C. φέρε δὲ σοι γράψω λόγῳ τῷ βασιλείᾳ ἥσπερ ἀγαλμα στήσας, et sequentia.*

(P. 112.) *ἄδι διερμηνύει*] Sch. *διὰ λόγου γράφει. — Ἀφερμηνύει. — Confer p. 302.*

(P. 112.) *ὡς φαιδρός*] A in margine γρ. *σημῖας. BDEGH et Oleariani duo, σημῖας.*

(P. 112.) *ἰν ὀρέῃ μειδιάματος*] Sic vit. Apollon. VI. 4 p. 233. *καθῆσθαι γὰρ ἰν ὀρέῃ τοῦ ὑπαισίστασθαι. Icon. I. 17. p. 789. ἰν ὀρέῃ τοῦ περιβάλλειν εἶμαι.*

(P. 112.) *γενειῶν δὲ σημναῖς τι καὶ ξυμμεσησας*] « Nestor, » ut hic pingitur, modeste barbatus apparet in fragmento

» apud WINCKELMANNUM monum. ined. n°. 127. »
VISCONTI.

(P. 112.) ἀμφὶ παλαίστραι αὐτῆς πιπρημένα] Sch. μινὰ
μέχθου πιπρημένα.

(P. 112.) παλαιὰ κατηγοροῖα] Sch. ἐπιτύθη δὲ τὸ κατηγο-
ροῖα ἀπὸ τοῦ μαρτυροῦ λαμβάνεται· μάρτυς γὰρ καὶ κατηγορὸς
τύπος· κατηγορὸς γὰρ ὁ σὺν κακῶν μάρτυς, μάρτυς δὲ ἐπὶ κα-
λοῦ· ἄσπερ καὶ τὸ ἀπειλεῖν καὶ ὑπεσχεῖσθαι ταῦτόν, διαφέρει δὲ
ὅτι τὸ μὲν ὑπεσχεῖσθαι ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ ἀπειλεῖν ἐπὶ κακοῦ. —
De hoc sensu τοῦ κατηγοροῦ confer Thomam. Sic gallice
quandoque *accuser* usurpatur: *accuser le nu*. Confe-
rendus est Callistratus in Indi ebrii descriptione p. 895.
cujus, ut ait Sophista elegantissimus, τὸ μεμιθυμένον
οὐ κατιμάνυσσι (A. κατιμάνυσσι) ἢ τοῦ λθου χρέα· οὐ γὰρ ἦν αἰ-
τῆ μαχάκημα τὰς πυρρὰς φορέξαι, σέπυοντος (A. male σέ-
πυοντι) τοῦ μέλαρος τὴν μέην· ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγοροῖ
τοῦ πάθους. A. ἰδέλου κατηγοροῦν τὸ πάθος, corruptione nota-
bili satis. Scholiastes ad κατηγοροῖ adscripserat ἰδέλου,
recte omnino; dein scholium, ut non semel evenit, in
textum fuit receptum, et cum jam ἰδέλου κατηγοροῖ libra-
rium eruditum offenderet, rescripsit ἰδέλου κατηγοροῦν, id
est, *indicabat indicare*, quod est sane venustissimum.
Bonum factum quod ex hoc lato possimus tollere τὸ πά-
θος, legendum in posterum pro τοῦ πάθους, si mihi cre-
ditur. Nam hoc sensu malo accusativum rei quam geni-
tivum. E contra apud Phalaridem epist. 2. p. 8. nescio
an LENKÆPIO obtemperandum sit κατηγοροῦσι vertenti
produnt, *præ se ferunt*. Mallem *accusant* cum aliis
interpretibus. — De hac *aurium* pugnibus contusarum *κατη-
γοροῖα* plurima occupavit Olearius. Addam Theocritum
Id. 22. 45.

..... σκληραῖσι τεθλασμένους οὕτως πυγμαῖς :

Damascium Suidæ in *καταγένοι* : Ἄντα τοῖσι ἢ προθεμία
 ἰσίοις τῶν τὰ ἄντα καταγένοι καὶ ἅμα διεφθαμέναι τὰς δια-
 νοίας ἐπὶ κομφοῖαι ἰστῶσι : Tertullianum de spectac. 23.
 « sane et ille artifex pugnarum impunitus ibit ? Tales
 » enim cicatrices cæstum, et callos pugnarum et *an-*
 » *gium fungos* a Deo cum plasmareretur accēpit? » Vide
 ABRESCHIUM ad Cattier. p. 27 : WINKELMANNUM
storia delle arti t. I. p. 373. Aures, ne læderentur,
 Athletæ muniebant ἀμφότισι. Plutarchus de audiendo 2.
 Ξινοκράτης τοῖς ποσὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκίλεισι περιπέσει
 ἀμφότιδας, ὡς ἐκίλεισι μὲν τὰ ἄντα ταῖς πληγαῖς, τούτων
 δὲ τοῖς λόγοις τὰ ἔτη διασπρεφομένωσι. — « Primus in an-
 » tiquæ artis operibus aures hujuscemodi athleticas et
 » fractas WINKELMANNUS deprehendit, et mutuo lu-
 » mine illustravit, tum scriptorum Græcorum locos
 » plurimos atque intellectu haud faciles, tum adhuc
 » plures sculpturæ antiquæ relliquias, in quibus au-
 » res insolenter effictas artifices ad veram causam re-
 » vocare nesciebant (hist. artium edit. Romanæ lib. v.
 » c. 5. § 26, ubi locum Philostrati allegat). Sæpe ta-
 » men videas Archæologos non satis in hac palæstra
 » exercitos aures athleticas ubique reperire, si quando
 » negligenter eas ab antiquo artifice expressas fuisse
 » acciderit. Signum ejusmodi aurium *καταγνοῖαν* haud
 » dubium, si eas sulcis transversis saltem duobus
 » notatas invenias, ut in Herma Mercuriali Musei
 » Neapolionei n°. 80. » VISCONTI.

(P. 112.) ὑποειράζων] Sch. ὑπεμφοῖαισι ἰσότητι.

(P. 112.) μὲν ἀποκριμαμένοι τὴν ῥῆσιν] Sch. μὲν ἀποκριμα-
 μένοι ἔχοντα. — Id est μὲν γροπῶν. Nam infra p. 122. ad
 γροπῶν

γρυπὸν Scholiastes hæc habet: γρυπὸς λέγεται ὅστις ἔχει τὰ ῥίνα ἰκκρημαμένῃ. Infra p. 260. Amazones dicuntur filiabus mammas non præbere ἄς. . . . μήτι τοὺς μαζοὺς ἀποκρημῶντο.

(P. 112.) ἰπιλείπει.] Sch. τὸ ἰπιλείπει κυρίως ἐπὶ ἕξοδος, ἐπιθεῖν δὲ ἐπὶ τῆς δυνάμειος λαμβάνεται· καὶ γὰρ ἡ δύναμις τοῦ σώματος μικρὸν ἀναλισκομένη εἰς γῆρας φθάνοντος τιλειούται, ἄσπερ καὶ ἡ ἕξοδος. — A ἰπιλείπει.

(P. 112.) ὅμοιά φησι.] Sic Olearius e codicibus pro φησι, et ego in meis inveni.

(P. 112.) δρομικάτιρον.] BEG δρομικάτῳρον, et Olearius. — Pisistratus Homericus, Antilochi frater, Od. δ. 201.

——— πρὶ δ' ἄλλων φασὶ γίνεσθαι
Ἄντιλοχον, πρὶ μὲν θείῳ τυχὸν ἰδεῖ μαχητῆν.

(P. 112.) περιπλισμένοι τὸ εἶδος.] Sch. ἐκλειπόμενοι, κικαλλωπλισμένοι· ἀπὸ τοῦ πλίσσω, τὸ τέπλω, ὥστε κυρίως ἐπὶ τοῦ σίτου λαμβάνεται· ἄσπερ γὰρ ὁ σίτος πλιστόμιος, τῆς πλισίτης ἐξελκομένης, καθαρώτερος γίνεται καὶ πρὸς το φαγεῖν ἰπιτηδέστερος, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ κικαλλωπλισμένος καὶ ὁ μὴ τινι ῥύτῳ κατεχόμενος, περιπλισμένος λέγεται· οἶμαι δὲ κριῖται λαμβάνεσθαι ἐπὶ τῶν ἰαρίτων. — Synesius de Provid. p. 90 D. Κοῦφόν τι ὄντα καὶ ΠΕΡΙΕΠΤΙΣΜΕΝΟΝ καὶ ἱλαφρὸν τῆ ψυχῆ φορτίον τὸ σῶμα περιπέμνειον. — Confer Budæum Comment. p. 808. Τουρπιὺς em. t. 4. p. 221. Nostri loco utitur ad Hesychii περιπλισμένη.

(P. 112.) μῆ φρονοῦνται ἐπὶ τῇ κόμῃ.] Sch. οὐ γὰρ εἶχε κόμην.

(P. 112.) Κάκεια δὲ μοι.] A sine δὲ.

(P. II4.) ἀνοχαίς] Sch. ταῖς ἀνοχούσαις, ταῖς ἀργαίαις.
— Confer Mœerin p. 86.

(P. II4.) ἀναφοιτῶν] Sch. κυρίως ἀντὶ τοῦ συχιάζην. Ἡ ἀνά δι' αἰς ἀνιρχόμενοι εἰς τὸ ἕρος.

(P. II4.) ἰφ' ἑαυτοῦ] D ἰφ' ἑαυτῶ male.

(P. II4.) ἀγοραῖν] Sch. πρᾶσιν, πώλησιν · ἀγορὰ δὲ διὰ σημαίνει. — Infra p. 148. τῆν μὲν τῶν κριῶν ἀγοραῖν ἰατήρι-
Vit. Apoll. VI. 25. p. 265. ἰσταῦθα Νομάδες οἰκοῦσιν Λι-
θίσις, ἰφ' ἀμαξῶν πιπυλισμένοι, καὶ πλησίον τούτων, οἱ τούτ'
ἐλίφαιτος θηρῶσι · κατακόσφιοντι δὲ αὐτούς ποιοῦνται ἀγορὰ.
Pro θηρῶσι A legit θηρῶντις.

(P. II4.) ἀλισκομένους] Sch. τὸ ἀλίσκειν κυρίως ἐπὶ τῷ
θαλάσσης · ἐκείθιν δὲ καὶ εἰς πάντα λαμβάνεται.

(P. II4.) πτηνὸν τῷ πόδι] Sch. κοῦφον.

(P. II4.) ἐξήνιτῶν τε τοῖς παραγίλλομένοις χρήσεται]
Sch. ἔτοιμοι ξυνίονται τὰ παραγίλλόμενα.

(P. II4.) ὑπὸ Μίμνιος] ὑπὸ omittitur in Morellians,
non in *edētis*, ut ait Olearius. — De Antilocho a
Memnone interfecto, confer HEINSIUM ad Ovid. epist.
I. 15.

(P. II4.) Αἰθίωπα..... Μίμνιος] Confer nostrum
Apoll. vit. VI. 4. Septimium IV. 4. HURTIIUM *de la
Situation du Paradis terrestre*, ch. 13. § 4. Sturzium
ad Hellanic. fragm. 142. Dresemium ad Iscan. VI. 378.

(P. II4.) δυναστεύονται ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν] Sch. ἄφρατα,
βασιλεύονται · ἢ ἐπὶ ὅταν ἐπὶ χράου λαμβάνηται, γυναικῶ
συντάσσονται.

(P. II4.) ἰφ' οὗ] Sch. ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μίμνιος.

(P. 114.) τὸ Ψάμμιον ἕως. . . .] Sch. ἕως ἐν Ἀιθιοπία.
Ἀναχωσθῆναι ἐπὶ πυτάρου, ἀναχωσθῆναι ἐπὶ τόμβου.

(P. 114.) κατὰ Μιρόην καὶ Μίμφου] Sch. Μιρόην τοῦ
πρώτου κλίματος · Μίμφου αὐτὴ δὲ τοῦ τρίτου τῆς οἰκουμένης.

(P. 114.) ἰπιδῶν ἀπ᾽ ἴνα πρώτην ὁ ἥλιος ἐκβάλλη] Schol.
ἕρουν, ἕξω τοῦ ἠρίζοντος. — Editiones, codices et Eudocia
habent ἰπιδῶν. Morellianæ compendio prave lecto,
Olearius ἰπιδῶν edidit.

(P. 114.) φωνὴν ἐκρήγυσεν] De Memnonis statua vo-
cali confer Dresemium ad Iscan. VI. 378. Taciti in-
terpretes AN. II. 61. LANGLESIUM virum Orientalis
eruditionis laude celebrem, *Magasin Encyclopédique*,
an. 2. tom. 3. — De φωνῇ ἐκρήγυσεν vide Palairatum
ad Matth. 3. 17.

(P. 114.) ἑστέρων φησι γινέσθαι] φησι abest ab ABCDEGHI,
et ab Olearianis. Tanto consensu vox ejicienda forte
fuit. Eudocia φησι, sed quæ φησι sciens mutabat.

(P. 114.) νεώτερον τοῦ Τρωϊκοῦ] ABCDE νεώτατον. Eu-
docia νεώτερον. Servavi νεώτερον, etsi νεώτατον forte non-
nullis aptius videbitur. Et VISCONTIUS quidem vir
doctissimus hæc ad hunc locum scripsit : « Vereor ne
» lectio hæc male critico alicui debeat : forsan Phi-
» lostratus dederat νεώτερον τοῦ Αἰθιοπικοῦ : nempe Tro-
» janum Memnonem de quo agit juniorem fuisse
» Memnone Æthiopico de quo paullo ante. Si ut in
» versione *Trojanorum maxime juvenis* fuerat indi-
» candus, non νεώτερος sed νεώτατος fuisset τοῦ Τρωϊκοῦ.
» Ita p. 118. *μυθῶν* τοῦ Τρωϊκοῦ, non *μείζον*. » Quam
proponit emendationem VISCONTIUS τοῦ Αἰθιοπικοῦ pro-
babilem esse fateor : sed ab ipso dissentire sit mihi

fas, *ισότατος τοῦ Τρωϊκοῦ* reponere volente. Comparativo sic nonnunquam abutuntur. Vide Hoogevenium ad Viger. Id. c. 3. 2. 11. Infra p. 166. *θαρσαλιώτατος τοῦ πληρώματος*, ubi codices plurimi habent *θαρσαλιώτατος*. Superlativus etiam pro comparativo sic *εὐλοικοφανῶς* ponitur. Anaxilas Athenæi XIII. 6.

*Ὅσους ἀνθρώπων ἰταίρας ἠγάπησι πάντες
Οὐ γίνεσσι τὴν δύναϊτο περαιομέατατοι φράσαι.*

Bene fecit SCHWÆIGHÆUSEBUS, propositum a Doctis *περαιομέατατοι* rejiciens.

(P. 114.) ὅν, ζῶντες. . . .] E ὅς ζ.

(P. 114.) *προθυμώτατοι καὶ ἀνδριώτατοι*] Olearius edidit *πρ. τι καὶ ἀνδρ.* notans hæc verba excidisse ab editis, agnoscī a manuscriptis omnibus. Exciderant a Moreliana. Reliquæ habebant sine *τι*, et sic scripai.

(P. 114.) *ἰς αὐτὸν βλίψαι*] Sch. *ἰλιπίσαι, τὰς ἰλιπίδας ἰαυτῆς προσηγορίῃν.*

(P. 116.) *ξίνοι*] E ὧ ξίνοι.

(P. 116.) *προσπίζονται*] Sch. *προμαχόμενοι.*

(P. 116.) *πυρᾶν τι τῷ Ἀντιλόχῳ ἤσσαι*] Sch. *συναθροῖσαι.* — ADE *ἤσσαι τῷ Ἀστ.* — Infra p. 138. *ξύλα ἤσσαιτις ὄσσαι* ἰς *πυρᾶν*. Aristophanes Lys. 269.

Μίαν πυρᾶν ἤσσαιτις.

Nicolaus Dam. p. 244. *οἱ Πέρσαι μεγάλην ἔησαν πυρᾶν.* Confer Thomam p. 627. et ibi Oudendorpium.

(P. 116.) *Τὸ γὰρ τοῦ ἀγῶνος, ἂν ἐπὶ Πατρῴῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθικεν, ἐπὶ πλέον καὶ Ἀντιλόχῳ καὶ τοῖς ἀρίστοις νεομίσθαι φησί*] Sch. *νεομίσθαι, γάμιμοι γινίσθαι.* — Olearius

ἰπὸ Πατράκλῃ ἔθηκεν, cætera scribens ut ego. Aliæ editiones : ἂν ἰπὸ Πατράκλῃ τε καὶ Ἀντιλόχῃ ὁ Ἀχιλλεύς ἔθηκεν ἰπὸ τῷ κλείῳ τοῖς ἀρίστοις γ. φ. Lectionem suam Olearius e codicibus habuit, quibus mei fere consentiunt, nisi quod ABDEGH scribunt αὐτὸς ἔθηκεν. Ego servavi ὁ Ἀχιλλεύς ex editis. Meus I tamen vulgatam repræsentabat. HUKTIUS et VALESIUS conjecerant ἰπὸ τὸ κλείῳ. — De hoc agone videndus, præter Homerum, Septimius III. 17.

(P. 116.) ἰφ' ἑαυτῷ ἰσταῦθα] Sch. τῷ Πρωτισίλῃ ἐν τῇ Τροίᾳ. — ἰσταῦθα credo non esse in Troja, nec in Thesaliæ urbe Phylaca, ut putat Olearius, sed in hoc ipso loco ubi loquuntur Vinitor et Phoenix.

(P. 116.) καὶ Πατράκλῃ] ACDI καὶ ἰπὸ Π.

(P. 116.) Τὸ μὲν γὰρ οὕτω ἰγίγνωσκον] Sch. τὴν πάλῃ. — Scripsi atticæ ἰγίγνωσκον cum A, pro edito ἰγίγνωσκον. — Infra p. 180. de Hectore : οὐχ ἰπὸ πάλῃς, τοῦτ' ἄρα, ὡς ἔφη, οὐτ' αὐτὸς ἰγίγνωσκον, οὐδ' οἱ βάρβαροι.

(P. 116.) τὸ δὲ, εἶμαι, ἰφοβοῦντο] Sch. πυγμῆς. — Verè. Et lapsus est Olearius qui de πάλῃ agi putavit. Cum sine dubio τὸ μὲν sit πάλῃ, necesse est ut τὸ δὲ sit πυγμῆς. Metuebant, quod res esset periculi plena. Artemidorus I. 61. de pugilatu : ἄσχημοι γίγνεται πρόσωποι καὶ αἷμα ἀποκρίνεται. Vide ibi RIGALTIIUM.

(P. 116.) ΔΙΟΜ. ΚΑΙ ΣΘ.] Heroes illi quos viventes junxit amicitia, conjunctim sæpe nominantur. Hic sub uno capite amborum facta narrantur : et infra p. 134. Αἶψα δὲ τὸν Λοκρὸν, τὰ μὲν πολίμιά φησι κατὰ Διομήδην τε καὶ Σθένειον γεγονέναι. Themistius or. xxii. 271 A. Ἀχιλλεὺς γὰρ Πάτροκλον ἰπώησιν φίλον (ὁ Ὅμηρος), τῷ μεγαλόκλῃ

τὸν μείλιχον, Σθένειλό τι αὖ καὶ Διομήδη, τὸν μὲν ἀντιξήσανον,
τὸν δὲ οὐ σίγιοντα ἕβρι. Ut Themistius, hic noster mox
Diomedei et Sthenelo alterum par amicorum comparat
Achillem et Patroclum. Statius Ach. i. 468.

« Famamque avidi virtute paternam
» *Tydidēs Sthenelusque* premant. . . . »

(P. II6.) ἄλις μὲν ταυτὸν] Sch. τὴν αὐτὴν ἄλις.

(P. II6.) ὁ μὲν, ὑπὸ Θεβαίων, ὁ δ', οἶμαι, κεραινωθείς] In hac ultima voce continuatur codex F, post lacunam, de qua supra monui p. 439.—Tydei mortem narrat Apollodorus Biblioth. i. 8. § 5. et Capanei III. 6. § 7. Vide ibi HEYNIUM.

(P. II6.) τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωματίων ἀγῶνα Ἀθηναῖοι ἤσαντο, καὶ ἴθαψαν αὐτούς] De hoc bello vide Apollodorum Bibl. III. 7. § 1. et ibi HEYNIUM. Ad ἀγῶνα ἤσαντο conferam Nostrium vit. Apoll. VII. 2. 280. Πλάτων δὲ ὑπὲρ τῆς Σικελιωτῶν ἰλευθρίας ἀγῶνά φησι ἤμασθα. Et Icon. II. 30. p. 854. loco huc in primis faciente: τοὺς μὲν ἀμφὶ Τυθία καὶ Κωκυθία. . . . ἐν τῷ αὐτῷ Ἀθηναῖοι θάψουσι ἀγῶνα ἀμάριτοι τὸν ὑπὲρ τῶν σωματίων. Confer Budsum comm. p. 761. BASTIUM Epist. crit. p. 84.

(P. II6.) τὸν δ' ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, οἱ παῖδες ὑπὲρ τῶν πατέρων ἐπέκυσαν. . .] DE περὶ τῶν ψ. — Hic plane cæcutiit Olearius. Agitur de Bello qui vocatur Epigonorum. Bellum pro insepultorum cadaverum funeribus rite faciendis, ὑπὲρ τῶν σωματίων, susceperunt Athenienses. Decimum post annum interfectorum filii, seu Epigoni, cum jam grandiores natu essent, ἔσι ἕβριον, pro ulciscenda parentum morte, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, Thebas rursus obsederunt, et mox deleverunt. Adi Apollodorum Bibl.

III. 7. § 2. 4 et HEYNI observationes. Cæterum locus paulo turbatus videtur et forte sic restituendus : ὑπὲρ τῶν πατέρων ψυχῶν οἱ παῖδες ἐπέκεινται.

(P. 118.) Τὸ κράτος τῆς μάχης, ἰς Δ. τε καὶ Σ. ἕλθιν] Apud Homerum Sthenelus de se et Diomede II. δ. 405.

Ἡμεῖς τοὶ πατέρων μίγ' ἀμείλιχοις ἐυχάμεσθ' εἶποι.

Ἡμεῖς καὶ Θένης ἴδος εἶλομαι ἐπιπυλόιο.

Qui versus mox recitabuntur. Κράτος μάχης hic est ἴκη. Locutionem egregie illustravit ΤΟΥΡΙΟΥS emend. I. p. 195. — Apud Euripidem Suppl. 1215. Diomedes et Ægialeus duces sunt expeditionis. Confer HEYNIUM loco citato.

(P. 118.) ἰς Διομήδην] BCEGI Διομήδην quod et invenit in suis Olearius, cujus hæc est nota satis ridicula. « Cod. Barocc. et colleg. novi Διομήδην semper legunt ac » si esset tertie declinationis. » Rescripsi Διομήδην, nam hic accusativus Atticorum proprium est. Philemon manuscriptus : Δημοσθένην Ἄττικῶς μετὰ τοῦ ἰλίγουμεν καὶ Ἀριστοφάνην · ἀληθῆ δὲ καὶ ψευδῆ δέχεται τοῦ ἰ · ἰσθίετα γὰρ οὕτω Ἄττικοὶ καὶ πάντες τῶν Ἑλλήνων προφέρουσι · τὰς δὲ τῶν κυρίων αἰτιατικὰς μάσας Ἄττικοὶ προφέρουσι μετὰ τοῦ ἰ, καὶ ἰσθί αυτοῖς μάσας τὸν κάνονα ἐφύλαξαν τὸν ἰλίγοντα, δῖον τῆ αἰτιατικῆ (leg. τὴν αἰτιατικὴν) ἰσοσυλλαβοῦσαι τῆ εὐθείᾳ διὰ τοῦ ἰ ἐκφίρεσθαι. Et Mœris p. 134. Δημοσθένην ἄττικῶς : vide ibi PEARSONUM. Confer etiam BRUNCKIUM et PORSONUM ad Phœnias. 133, 134. Ἄρην pro Ἄρη vindicantes. Adde scholium infra ad pag. 160. τὸν Διομήδην.

(P. 118.) ἀξιοῖ σφῶς] Sch. ἀξίους κρίνει.

(P. 118.) λίοντί τε ἐικάζει] Sch. ἰξομοιοῖ. — Iliad. E 136. et rursus 161.

(P. 118.) *πυγμαῖ γιφύρας ἀπύγοιτι*] Sch. *πυγμαῖοιτι, πυγμαφύροιτι*.—Hanc comparationem post Homerum II. E. 87. multi frequentaverunt. Vide quæ excitavit loca WYTTENBACHIUS ad Julian. p. 192.

(P. 118.) *ἰσθήκει*] ADEF *εἰσθήκει*. Eudocia *ἰσθήκει*.

(P. 118.) *φυγῆς τι ξύμβουλος αὐτῆ γυγιόμενος*] Vid. II. i. 249. — Edidi *γυγιόμενος* cum codicibus nonnullis pro *γυγιόμενος*.

(P. 118.) *ἄρχων φόβου*] Sch. *προηγούμενος δουλίας*.

(P. 118.) *Καί τοι φησὶν ὁ Πρωτισίλιος*] Eudocia: ἄλλοι δὲ φασιν Philostrati verba immutans, ut passim, cum ad suæ narrationis consilium non satis sunt adcommodata.

(P. 118.) *φιλίαν ἱέναι οὐ μείω*] ABCDH *μείω* quod et invenit Olearius. Vulgata *μείων* stare bene poterat. Malui tamen *μείω* a multis codicibus datum. In A quæ dedit *μείω*, scholium refertur ad alteram lectionem: *οὐ μείων, ἤπιον, ἱλαστῶν ἔνοι, τυπτόν, ἄμοιον ἢ μείζον, μεγαλότερον*. Hujus scholii sensus est, οὐ μείων significare *ἔνοι*, et etiam per litotem, *μείζον*. — Eudocia p. 116. habet *μείων*. Mox *εἰσθίεται* abest a duobus Olearianis.

(P. 118.) *τὸν ἀπολειφθέντα τοῦ ἰταύρου*] Sch. *ἐπιθήματα τὸν ἤπλιον ἔργον ποιήσαντα*. — Eudocia *ἰτέρου*, et sic editiones.

C *ἰταύρου*. Olearii Laudianus *ἰταύρου* quod recepi; nam facile potuit præ pronunciationis similitudine *ἰταύρου* in *ἰτέρου* abire. Supra eadem occurrebat permutatio. Vide notam p. 345. Pro *ἀπολειφθέντα* non editi omnes, ut ait Olearius, sed Morelliana et Nicoliniana, habent *ἀποληφθέντα*, quæ facilis et solemnis est synchysis. Infra

p.

p. 124. καταλειφθῆναι editiones quaedam male in καταληφθῆναι mutant. Gregorius Presbyter vit. Gregorii Naz. p. 15. D. μῶτος ἀποληφθῆναι γῆρας πυραμυθία. Præstabit legere ἀποληφθῆναι. Vide KÆNIUM ad Gregor. p. 212; et SCHWEIGHÆUSERUM animadv. ad Athen. t. I. p. 393. In Artiani Alexandro I. 2. 5. variatur inter καταλειφθῆναι et καταληφθῆναι: ad quem locum novam lectionem e manuscripto codice, καταληφθῆναι, protulit doctissimus SCHWEIGHÆUSERI filius, GOTHOFREDUS in epistola ad MILLINUM.

(P. 118.) προσπιστῆναι] Sch. ἰστανισθῆναι · προσπιστῆναι ἀντὶ τοῦ συμπιστῆναι εἰς μάχην, καὶ προσπιστῆναι ἀντὶ τοῦ προσκυνῆσαι.

(P. 118.) ἐξηρηκῆναι] Sch. ἐξαιρῆναι ἀναστῆναι, ἐκλίεσθαι. — Supra p. 74. τὰς τε ἡδύς τῶν ἀμπίλων ἐξαιρῶν αὐτῶν.

(P. 118.) Ἡμεῖς ἐχόμεθα] Sch. κυχόμεθα. — Iiad. δ. 405.

(P. 118.) Θέλεις ἴδος] Sch. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὰς Θέλεις.

(P. 120.) Ἄιδρός που ἴσθι] Sch. ἴδιον δηλοῦσι.

(P. 120.) τοῖς ἐν ταῖς Θέλεις ἔργοις] Hæc aberant ab editis; absunt ab Eudocia. Addidit Olearius e suis codicibus omnibus. In A scripta inveni ad marginem manu Scholiastæ. Aberant ab I. Glossema fere sapiunt; non tamen expuli, cum essent in plerisque manuscriptis, et sensum non incommode juvent.

(P. 120.) Ἐστὶν κἀκείνῳ σοὶ περὶ τοῦ Σθ.] A ἔστι σοὶ κἀκείνῳ περὶ Σθ. B κἀκείνῳ. C ἔστι σοὶ κἀκείνῳ. D F G H ἔστιν σοὶ κἀκείνῳ. I ἔστι κἀκείνῳ περὶ. Olearius in duobus

invenit κακίῃσιν περι. Inter has variantes parvi momenti, vulgatalam tenui.

(P. 120.) οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς] E τοῖς Ἀχ. οὐδὲν.

(P. 120.) ἰφράζοντο] Sch. ἄπεισιν · φράζω, φράζω, ἰεργαστικῶς τὸ ἔπος ἐν ἀμπίλῳ καιῶ · φράζομαι δι' ἀπειπ-
κῶς, τὸ ἰφράζομαι. — Similia docet Moschopolus eclog.
ἐν φράζω.

(P. 120.) ἀλλὰ τιχομαχίας ἠδὲ ταῦτα Ὀμήρῳ ἰπινί-
θησιν, δι' ἄς. . . . ξυνετίθη] Sch. ξυνετίθη · ἐν τῇ ποιη-
τικῇ ξυνετίθη αὐτῶ. — Vocem ταῦτα quam editi intersere-
bant post ἠδὲ, sustulit Olearius: « Sic enim, inquit,
» planissimus sensus. » Ταῦτα inveni in codicibus, et
habet Eudocia. G ἠδὲ τῷ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπ. Vox ταῦτα
tanto consensu data revocanda omnino fuit, nec sensus
minus planus videtur. Sed hæc ab Homero excogi-
tata fuerunt, ut poeticæ obsidionis narrationes;
propter quas et piurus ab eo constructus est.

(P. 120.) Ὀρμὴ μὲν τοι τιχοποιίας ἀμολογιῆται τὸ Ἀγα-
μεισθεῖν] Sch. ἄρμῃ, ἤρμῃ βουλῇ, κείψας. — Editorum
omnium ἄρμῃ in ἄρμῃ mutavit Olearius, cum hac splen-
dida nota. « Hanc lectionem totus suadet contextus. »
Ὀρμῃ dederunt et codices et Eudocia. Ὀρμῃ ἀμολογιῆται
εἰσελθεῖν τισὶ locutio est γρησιωτάτη. Supra p. 20. με καὶ
φρίκῃς τι ὑπελελύθει: ubi vide notam p. 335.

(P. 120.) καθαιρεῖν] Sch. καταβάλλει. — Glossæ vo-
teres Vulcanii p. 497. καθαιρῶ, καταστρίφω, destruo.

(P. 120.) τὸν Διομήδην] Sic cum BE. Pro Διομήδῃ,
vide p. 495.

(P. 120.) τῷ τίχῃ] Sch. ἤρμῃ τῇ ἄρμῃ τῆς τιχοποιίας.

Σπαρτιάται ἰσθηθῆναι πῦρ τὸ ἰαυτῶν τῆχος ἐν ᾧ φυλαχ-
θῆσονται, εἴπωρ δέησι, τὰς λόγχας αὐτῶν ἴδειαν. — Ad
hoc scholium confer Philostratum Apoll. I. 39. p. 47;
Diogenem epist. 26; Aristidem Rom. p. 219. et notam
Jebbii; Maximum Tyrium Dissert. 3. § 10.

(P. 120.) *μιγάλων ἀξιοῦσθαι τὸν Ἀχιλλίαν*] Locutio
apud Nostrum frequentissima. Vit. Apoll. II. 26. p. 78.
ἰπὶ μιγάλων παρ' αὐτοῦ ἤξλωτο. A bene: ἰπιυδῆ. . . ἤξιωθη.
30. p. 83. Μιγάλων γὰρ δὴ ἀξιοῦμένης φιλοσοφίας. III. 19.
p. 110. Μιγάλων ἀξιοῖ τοὺς Αἰώνιας. etc.

(P. 120.) *εἰ ξυγκλιόμεν*] BE *εἰ κλιόμεν*.

(P. 120.) *ταυρηδὸν ὑποβλίψας*] Sch. τὸ παρὰ τοῦ Ὀμήρου
λογόμενον ὑπόδρα, ἤρονι, ἀγρίαις, δέκνι ταύρου. — WYT-
TENBACHIUS epist. crit. p. 46. contulit Platonis locum
e Phaedone p. 402 B. ἀλλ' ὅπως εἰδῆσι ταυρηδὸν ὑποβλί-
ψας πρὸς τὸν αἰθρῶν. Sic vit. Apoll. I. 12. p. 14. εἰ δὲ
ταυρηδὸν ὑποβλίψας αὐτῶν. III. 2. εἶπαι δὲ τοῖς θάρσας τοῦτοις
(τοῖς ἄνοις ἀγρίαις) ἰπὶ μεταώσω κίρας, ᾧ ταυρηδὸν εἰ. καὶ
οὐκ ἀγρίαις μάχονται. Confer Cognatum adag. 426.

(P. 120.) *εἰ ὄνι καὶ ἀσπίδις*] Sch. οὐ γὰρ ἀρκεταὶ εἰσὶν
καὶ ἀσπίδις φυλάττειν ἡμᾶς, ἀλλὰ τῆχει θάρρητον;

(P. 120.) *καὶ τὸν ἴππον δὴ τὸν κοῖλον παρητίτο*] Sch.
ἤρονι ἀπαιτῆται κρήνη (p. 110.) δὲ τούτο ἀπὸ τοῦ συγ-
γράμην ἦται. — Editiones καὶ τὸν ἴππον δι. Eudocia δι.
Olearius invenit καὶ εἰ τὸν ἴππον. E καὶ τὸν ἴππον δὴ τ.
x. quod recepi. — De παρατιῆσθαι confer Thomam: et
de hujus verbi sensu pro συγγραμην αἰτίῃ, vide supra
notam p. 483. — Corrige in textu δὴ pro δι.

(P. 120.) *τούτο εἶπαι φάσκων*] ACE *φάσκων εἶπαι*.

(P. 120.) *ἴσεν τοῖς Τρωσὶ φόβου ἄξιοι*] BEGH *ἴσεν. C*

Ἰου. I Ἰου sic. Olearius invenit Ἰου : Eudocia Ἰου quod tenui.

(P. 120.) Ἐλείπειτο] Sch. ἐλάττων ἦ.

(P. 120.) λόγου ἰσχυρὸν] Sch. γυναικίτητα.

(P. 120.) Ὁργῆς τι γὰρ ἔτλων ἦν] Sch. ἔχουσιν ἐκείμηνος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ. — Sic sæpe Noster infra p. 144. ἔτληντο... λόγων. p. 156. χρυσῦ μὲν ἔτλων ἴδοξε. p. 180. ἔτλω τοῦ κοσμεῖσθαι. Et sic sæpe alibi. Confer Witterum ad Thomam p. 182.

(P. 120.) ὑπέρφρων τοῦ ἀμίλου] Sch. ὑπερήφανος τῆς πλεόνους.

(P. 120.) τραχὺς ἐπιπλήτισται] Sch. ἐπιτιμῶν, ἀειδίξει.

(P. 122.) τὰ ἐς τὴν δίκαιον, ἐθρότερον] Sch. τραφελότερον. — D omisit τὰ. — Olearii Baroccianus ἀθρότερα.

(P. 122.) Μισρίας τι γὰρ πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις εἶχε] Sch. ἐπιπλήξαι, συμμίχρως. — Supra de Nestore p. 106. τὰς ἐπιπλήξεις ἅς ἐποιεῖτο, μὴ ἀγροίκους μηδὲ ἀηδεῖς φαίεσθαι. Vit. Apoll. II. 22. p. 74. de Apollonio : οὐδὲ γὰρ πικρὸς πρὸς τὰς ἐλίγξεις ἦν.

(P. 122.) ἐκόλαζε τὸ ἐξοιδεῦν] Sch. ἐσωφρόνιζε τὸ φλεγμαῖνον. — Eudocia corrigatur in qua male editur : ἐκολάζετο ἐξοιδεῦν.

(P. 122.) ὑβρίζειν] Sch. ἀτάκτως διάγειν.

(P. 122.) ἀθυμῶν] Sch. λυπηῖσθαι.

(P. 122.) τὸ, ὡς ἴτυχε, καθιόδειν ἰπῆρι] B τοὺς ὡς ἴτυχε καθιόδοντας ἰπῆρι. Eudocia et alii codices cum editis consentiunt. καθιόδειν ὡς ἴτυχε, infra etiam leges

p. 162. Et vit. Apoll. VI. II. p. 142. ὑπόδημα δὲ αὐτοῖς
βύβλου δίδωμι καὶ καθύδιν ὡς ἴτυχι.

(P. 122.) ἐξεπίπληκτο] Sch. ἄγων ἰθαύμαζιν.

(P. 122.) ἰθεράπεινοι] Sch. ἰκολάμινι.

(P. 122.) ἀνέκραγε] Sch. μετὰ ἡδονῆς ἴπτι.

(P. 122.) ποιηήται] Sch. ποιητικῶς πίνωσται. — II.
IX. 694.

(P. 122.) ἀμύμονα] Sch. ἄψογον.

(P. 122.) Ὁ δ' ἀγῶνα] Sch. ἰ γὰρ ἀλάζον.

(P. 122.) Ταῦτα γὰρ τὸν Ὁ.] BE καὶ ταῦτα. . . .

(P. 122.) ὑποτιθέμενον] Sch. ὑπόθεσιν πλάσσειντα.

(P. 122.) Διομήδην] Et hic edidi Διομήδην cum BDE.
Confer supra notam p. 495.

(P. 122.) καθέπεισθαι] Sch. ἰππιμαῖν.

(P. 122.) παρὰ τὴν μῆνιν] Sch. κατὰ καιρὸν τῆς μῆνιδος
ὡς καὶ τὸ εἰ ἰπτόχοις φησὶ ἡμέρη εὐάδει παρὰ τὴν ἄσθιν
ἔγρου, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἄσθης. — Vide notam p. 314.
ubi lectis quæ de hoc sensu τῆς παρὰ adnotavi, non
dubium ulli videbitur, quin Reiffius male cum Ar-
temidoro egerit, qui I. 77. p. 108. pro εἰ δὲ ἐκ τῶν ῥόδων
παρὰ μὲν τὸν καιρὸν πᾶσι ἀγαθὸν, ediderit, Reiskium se-
cutus, κατὰ μὲν τὸν καιρὸν.

(P. 122.) ἀνίστηκται] Sch. ἄρθιον. — Λύχην ἀνίστηκται
pro ἄρθιος *rectius*, est apud Philostratum juniorem IO.
p. 874. II. p. 882. 14. p. 885. Et 13. p. 830. κέχρηται
ἀνίστηκται. Idem dixit κέμη ἀνίστηκται 14. p. 886. 15.
p. 887. Et de Philoctete cui erat barba horridior. 17.
p. 889. τὴν γυνιάδα ὑπανίστηκται. De apro Calydonio 15.
p. 886. πολὺς ἰ κατὰ τῶν ἰδόντων ἀφρός ἐς πολὺ ἀνίστηκται

των. Noster infra p. 212. de Achillis cervice: είναι γὰρ δὴ ἰσθὸν καὶ ἀνισθηκότα.

(P. 122.) γροπὸν] Sch. γροπὸς λέγεται ὅστις ἔχει τὸν ῥίνα ἰκκρημαμένην. — Vide notam p. 488.

(P. 122.) ὑπερυθρόν] Sch. μισθῶς ἕρθερον.

(P. 124.) τὸν Διομήδην δὲ, βιβηκότα τι ἀναγράφει] Sch. τὸ στέσιμον ἐπὶ τοῦ ἰαυτοῦ ἕθους ἔχοντα ζωγραφῆι. — Sic hoc participio Noster utitur in Sophistis I. 20. § 3. p. 601. de oratore: σημειοποιεῖς τὴν ἀγγελίαν δευτῆ καὶ βιβηκόσ. Recipienda est emendatio ἀπαγγελίαν proposita a Τουρῖο ad Long. p. 231. In A e correctione legitur ἐπαγγελίαν. Sed hic propria vox est ἀπαγγελίαν. Arohilochus fragm. 15. de Deorum potentia:

Πολλάκις δ' ἀνατρίψουσ, καὶ μάλ' εὖ βιβηκότας
Ἵππῖους κλέουσι.

Ubi εὖ βιβηκότας quod sensu proprio ponitur de iis qui stant pedibus rectis et firmis, pulcherrima metaphorā detrahetur. Sic Sophocles El. 379. ἰχθροῖς ἢ βιβηκόσι: ubi scholiastes: ἐπὶ τοῦ βιβηκόσι ἰσθμῶν. Infra p. 160. satis audacter de naso Palamedis: ῥίνα τετραγώνιος τε ὄδου καὶ εὖ βιβηκότας. Noster proprie vocem adhibuit Soph. II. I. § 7. p. 552. κνήμη μισρὸν ἐς τὸ ἔξω κρητουμένη καὶ περιχουμένη τῇ βᾶσει τὸ εὖ βιβηκότας.

(P. 124.) οὐκω μίλασι] Non omnino nigri coloris, subnigrum. Infra p. 212. ῥίνα' οὐκω γροπῆσι Vlt. Apoll. VI. 2. p. 230. οἱ δὲ τὰ ὄρια τῶν ἠπείρων εἰκονοῦντες οὐκω μίλασι. 3 p. 231. τὸ γὰρ μὴ ἀδικεῖν οὐκω ἰπῶντος. Icon. I. 21. p. 781. de Heliadibus jam fere mutatis: τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ἔχθῃ γυναικί, ἀπ' οὐκω δίδρα. Heliodorus CORAYI

II. 35. p. 105. ὀφθαλμὸς οὐπω μὲν χαρπύς, χαρπύριον
 δι' ἡμετέρας.

(P. 124.) ἰσθὸν τὴν ῥίνα] Infra p. 222. Patrocli ῥίς
 ἰσθὸς τὴν ῥ. Confer notam p. 376.

(P. 124.) καὶ οὐλη δὲ ἡ κόμη, καὶ ξὺν ἀρχμῶ] F καὶ
 οὐλη τὴν, quod fere malim.

(P. 124.) ἐστράτευσε μὲν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν] Sch. εἰς στρα-
 τειὰν ἀναξέλλην πολλοῦ χρόνου παρελθόντος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.
 — Sic infra p. 182. ἐπὶ τῆς μάχης. Machon Athenæsi
 XIII. 583 B. ἐπὶ τῆς ἄρας. Maximus Tyrius dissert. 3.
 § 3. ἐπὶ τοῦ χρόνου. Confer DORVILLIUM char. p. 287.

(P. 124.) κληρονομῆσαι] Schol. κληρονομῆσαι γινίσθαι. —
 Inde Ovidio Ib. 253. Ausonio ep. 70. et Lactantio I.
 c. 9. vocatur *Herculis hæres*. Confer juniorem Phi-
 lostratum Icon. 17. Ovidium Metam. XIII. 51. Fern. de
 Cordova didasc. mult. p. 260.

(P. 124.) ἰσθὸν Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως]
 Sch. ἀποθνήσκων. — ABE ἰσθὸν. — Formula mortis
 enuntiatae κατ' εὐφημισμῶν. Eunapius p. 63. ἐξ ἀνθρώπων
 ἀπὸ τῶν. Et p. 34. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπιον.
 Lysias orat. fun. p. 34. ἰσθὸν Ἡρακλῆς μὲν ἐξ ἀνθρώπων
 ἀποθνήσκων. M. Antoninus II. § II. τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀποθνήσκων.
 Vide ibi GATAKERUM. Dictys I. 14. de Philoctete: « Co-
 » mes Herculis, post ἀδελφὸν αἴμα. » Quæ-
 dam similia collegit Elsner observ. sacr. I. 119. 219.

(P. 124.) ἀπὸ τῆς κληρονομίας, καὶ τὸ ἐν τῇ Οἴστῃ πῦρ]
 Olearius nominativum τοῦ κληρονομίας statuit esse Ἡρα-
 κλῆς, et vertit *præsto esse jussit*. Ego contra refero
 ad Philoctetem, ita ut verba Ἡρακλῆς. . . φύσις sint abso-

lute posita per nominativum. Tunc *παριστήσατο αὐτὸν*, pro *αὐτὸν* vel *ιαυτὸν*, erit, *præsto se exhibuit ad mandata exsequenda*, et *παριστήσατο τὸ πῦρ*, *ignem adparavit*. — Cæterum de fabula vide Plutarchum Arnobii adv. gent. IV. p. 44. Septimium II. 14. et alios bene multos.

(P. 124.) *φασὶν ἄτιμον καταλιφθῆναι τοῖς Ἀχαιοῖς*] ABCDEF *καταλιφθῆναι φ. ἄτιμον τ. Ἀχ.* B ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, quod est glossema, non vera lectio. Nicolinus, Morellus *καταλιφθῆναι*, permutatione ubique obvia. Vide supra p. 496.

(P. 124.) *ὑδρὸν ἐπισκέψαντος αὐτῷ ἐς τὸν πόδα*] Sch. *ἐπισκέψαν* ἰπὶ κακοῦ, *ἐπισκέψαν* ἀντὶ τοῦ ἐντάλλισθαι. Βαρίας *ἐπισκέψαντος*. — Infra p. 148. *ὁ λοῖμος... ἐπίσκεψε μὲν ἐς τὰς Ἑλλησποντικὰς πόλεις*. Heliodorus II. 24. p. 87. *ἄρμα Κρόνιου εἰς τὸν οἶκον ἐπίσκεψε*. De verbo *ἐπισκέψω* et similibus vide VALCKENARIUM Hippol. 438 : de ὑδρῶν interpretes ad Iliad. β. 723. Rem ipsam cernere est in WINCKELMANNI *monim. inod.* tab. 118.

(P. 124.) *μαντιυτὸν*] Editiones *μαντιυτήν*, quod bene e codicibus emendavit Olearius, et mei habent *μαντιυτώ*. Sic quoque conjecerat HUETIUS.

(P. 124.) *ἰλιεῖν ὑστέρων*] BE *ὑστέρων ἰλιεῖν*.

(P. 124.) *Ἀσκληπιαδῶν*] Sch. *τοῦ Ποδαλιρίου καὶ μαχάρονος*. — Propertius II. I. 61.

« Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon. »

Multa de Asclepiadibus collegit MILLINUS *μονομηνος ἐπέδεις*, t. 2. p. 245. Mox pro *αὐτῶς*, AC *αὐτῶν*, sed *αὐτῶς* servandum est, cum ante sit *ἀποκρίνας*.

(P. 124.) *παραπολὺ τῆς ἀληθείας*] Sch. *οὐκ ἔλαττον τῆς ἀληθείας· πολὺν, ἢ δὲ παραδὲ θελοῖ ὑφίστην*. — Confer not. p. 398.

(P. 124.)

(P. 124.) ξυλλαβίῃ αὐτῆ] Sch. ξυμπνοήσῃ. — Confer not. p. 385. ubi hunc locum indicare debebam.

(P. 124.) ἴληιν αὐτῆ] Infra p. 166. ἰπιστήμορα... τοξίω
ἔλξιος.

(P. 126.) ἴρημον τῶν θραπισσάτων] Sch. μεμνημένοι
τῶν ἰπριμελεσομένων. — Ἐρημος sic cum genitivo Græci pas-
sim, ad quorum exemplum Papinius Theb. v. 608.

« O mihi *desertæ natorum* dulcis imago

» Archemore.....»

Nam *natorum* jungendum puto cum *desertæ*, non cum *imago*. Hic græcismus paullo obscurior Papinianam musam non dedecet. Et alibi vocem *imago* eo fere sensu, ut quidem credo, quo ἄγλαμα Græcorum, posuit absolute. Silv. I. B. 112. Venus de dilecta sibi Violantilla :

« — mihi *dulcis imago*

» Prosiluit.....»

(P. 126.) οὐδὲ ἀπερριμμένοι τοῦ Ἑλληνικοῦ] Sch. οὐδὲ
ἀμελεθῆναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἴρριμμένοι ἰγκυαλλεῖται
μένοι.

(P. 126.) τῶν Μελβοίων οἰκουμένη] A τῶν τῆς Βυβοίων οἰ-
κουμένων. C τῶν μὲν Λίβοων οἰκουμένων. Male. Philoctetes
œpiais ex Melibœa, quæ est civitas supra Pheras, ductus
præerat, teste Homero Iliad. B. 716.

Θὸ δ' ἦρα Μελβόων καὶ Θασμακίης ἰσήμενο

Καὶ Μελβοίων ἴχοι, καὶ Ὀλιζόων τραχίϊον,

Τῶνδε Φιλοκίτης ἦχι.....

Et consentit Philostratus junior in Philoctete: τοὺς ἐς

Μελίβοιας ἐπὶ Τροίαν ἀνάγων. De Meliboea confer LARCHERUM in indice geographico ad Herodotum.

(P. 126.) πολλῶν ἀντάξις] Locutio HomERICA ducta e notissimo versu,

Ἴητρος γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξις ἄλλων.

Hanc passim recentiores frequentaverunt. Noster infra p. 162. πολλῶν βραχίστων ἀντάξις ἑαυτὸν ἠγοῦμαι. Xenophon memor. II. 10. 3. πολλῶν οἰκιστῶν οἶμαι ἀντάξις εἶναι.

(P. 126.) ἐπὶ τῆς βάλου τῆς Δηρύλας...] Terra nunc sigillata dicitur. Confer Mussardi historiam Deorum fatidicorum p. 245 : Daceriam ad Dictyn. II. c. 14 : CHOISEUL DE GOUFFIER iter p. 81.

(P. 126.) Ἡ δὲ ἰλανίου] Editiones ἰ δὲ βῦλος ἰλ. ABC FGHI et Oleariani duo βῦλος omittunt. Hac tot codicum auctoritate vocem sustuli.

(P. 126.) τὰς μαρμαρῆς νότους] I τὰς μαρμαρῆς νότους· γερμαρμαρῆς.

(P. 126.) ἐκρωλὸν δὲ αἶμα ἴσχει] Sch. τὸ ἐξ ῥέχους ῥίαι. — Vit. Apoll. III. 44. p. 132. φαρμάκων ἀφ' ὧν... αἶμα ἴσχειται.

(P. 126.) ὕδρου δὲ ἰᾶται δῆγμα μίον ἱριπῶν] A ὕ. δ. ἰ. μίον δ. ἱριπ. Et sic C cum μίον pro μίον.

(P. 126.) ἱριπῶν] Sch. τὸ τριβῆσθαι ἐπὶ κρητῶν, διῶν.

(P. 126.) Εὐνεο τῆ Ἰάστου] Sic codices mei; et jam e suis restituerat Olearius pro editorum Εὐναίῳ. De Euneo vide Apollodorum I. 9. 17. Nicolaum Damasc. p. 237. Varie scribitur nomen. Nicolaus habet Εὐνεο, Apollodorus olim Εὐνεο, nunc Εὐνηο, correctus ex Ho-

mero et codicibus; HEYNIUS citat formam *Εὔνιος*, quam noster habet, et *Εὐνίος*.

(P. 126.) ὑφ' ἧν κατέχοντο] B ἢ κατέχοντο.

(P. 126.) Ἐκείνη] Sch. ἀπὸ τοῦ αἰῶνα ἀπὸ τὸ Θρακιῶνα.

(P. 126.) Διομήδης καὶ Νεοπτόλεμος] In Sophoclis Philoctete non Diomedes, sed Ulysses Neoptolemo socius est.

(P. 126.) ὁπόση μαντιῖα εὐδαίμα] Apoll. vit. II. 37. p. 90. πολλὰ δὲ καὶ μαντιῖα λίγοιμι ἂν εὐδαίμα.

(P. 128.) τοῦ Ἰλίου] Olearius editorum additamentum *δουρὸς* sustulit, quod fui ignorabant codices, nec in meis inveni. Tollebat quoque HUKTIUS.

(P. 128.) ἔχρα..... ἐξ Ὀρφίως] Sch. ἱμαντιόουτε ἐξ ἱεργίως τοῦ Ὀρφίως.

(P. 128.) τὸ τῶν γυναικῶν ἔργον] Ἔργον abest ab H et Barocciano. — De re confer celebrem Virgiliti locum in Georgicis; Ovidium Ib. 600. et Phanoclem in BRUNCKII analectis, ἔργα γυναικῶν ἄγρια egregius narrantem versibus. — Corrige ἔργον pro ἔργων.

(P. 128.) ἐς Λέσβου κατεσχούσθ] Sch. κατήρσασθ, ἱλλομείσασθ. — Ἐς abest a BD, sed non debet abesse. Vide supra notam p. 344.

(P. 128.) ῥῆγμα τῆς Λέσβου ἤκεισι] B ἤκεισι sine sensu. — Caput delatum fuit circa Lesbi locum in quo sita fuit Lyrnessus, ut discimus ex Nostro infra p. 154. ubi vide notam. Hoc ῥῆγμα vocatur Ὀρφίως ἄδουσι vit. Apoll. IV. 14.

(P. 128.) ἰχνησμάθει · ὅθεν ἰχνηντο] Sch. χρησμούς ἀπέπικται. ὅθεν · διὰ τοῦτο, δέσσι ἰχνησμάθει.

(P. 128.) ξύπων Διολικόν] ABCDE πῦν. F ἑλληνικόν,
qui et omisit sequentia καὶ Ἰωνε Διολίῳσι πρόσωποι.

(P. 128.) ἐς τὸν ἄνω Βασιλίαν] Sch. τὸν τῶν Περσῶν.

(P. 128.) τὰ ἱμά, ὃ κῆρι, σά] Contulit Palaioretus
cum Luca 15. 31. καὶ πάντα τὰ ἱμά, σά ἰσιν.

(P. 128.) μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατοῦ γινόμενος] Sch.
μετὰ τοῦ εἶναι σοφός, μετὰ τῆς σοφίας.—Thucydides II. p.
110 B. γινόμενος μετὰ τοῦ ξυνοῦ καὶ δυνατοῦ. Imitatio-
nem jam indicavit WYTTENBACHIUS epist. p. 9. Athe-
næus VIII. C. I. μετὰ τοῦ ἡδίας καὶ μεγαλοφρονῶς φιλοτι-
μούμενος. Gregorius Naz. Stelit. I. p. 64 C. ἀφύλακτον
ἀπλότης καὶ μετὰ τοῦ σαθροῦ τὸ φιλόστροφον.

(P. 128.) Ἰσχυσι] Sch. ἐκράτησι.

(P. 128.) τιλιταῖς ἰθίλαζον] Sch. τοῖς μυσηρίοις ἐνθεου-
σίαζον.

(P. 128.) Ἐλάσις, . . . ὑπὲρ π. Ἰστρον] Sch. ἰλθὼν ἐπί-
πτα.

(P. 128.) ἐπὶ Μασσηγίταις τε καὶ Ἰσσηδῶνας] BE sine
τε, ut et C qui ἐπὶ mutat in εἰς. A Μασσ. τε ἐπὶ καὶ
Ἰσσηδ. D Ἰσσηδῶνας, ut E qui etiam τε omisit.—Ἰσσηδῶνας
vera est nominis scriptura. Sic nomen effert Ælianus
H. A. III. 4. in loco quem SCHNEIDERUS se non in-
telligere fatetur, quod Ælianus Issedones in India col-
locet, cum juxta Herodotum ultra Araxem habitent.
Sed ex Ptolemæi divisione fuere etiam Issedones in
Serica. Quidni Ælianus Sericæ Issedones in India po-
nere potuit, extenso latius Indiarum nomine? Vide
Rennellum *Geogr. of Herodot.* p. 211. Sed e loco
Æliani non sic omnis sublata est difficultas.

(P. 128.) ὑπὲρ γυναικῶς] Iscanus II. 44.

« Tamirim sic, Cyre, rogabas. »

Ubi Dresemius : vide et Sidonium carm. ix. 34.

(P. 130.) σφριγῶντι δὲ παρὰ πολλοῦς] Sch. ἀκμάζοντα ἰπτικίαια πολλῶν. — De σφριγῶντι vide supra notam p. 427.

(P. 130.) βλέπειν τι δεινότερα ἀνθρώπων] BDE τι non habent. — Infra p. 180. ἐκπλαγκτικότερα δὲ ἀνθρώπων βλέψαι, ubi plura notabimus.

(P. 130.) φθίγγεσθαι βραχυλογώτατα] « Ad hæc non » advertibat animum FENELONIUS in suo *Telemachio*, quum Philocteti intemperantissimam vaniloquentiam adpingit. » VISCONTI.

(P. 130.) ζυθιθεσθαι] Sch. συγκατατίθεσθαι, συμφωνεῖν. — Sic p. 154. ζυθιμίμου τῆ ἰπιβουλῆ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

(P. 130.) ἐν αὐτοῦργῆ τῶν πολιμικῶν] Sch. ἀρκεύμενον ταῖς ἰδίαις χερσὶ, μαχόμενον ταῖς ἰδίαις χερσὶ. — Ἐν addidisse se profitetur Olearius e codicibus, sed jam habebant, quas non inspexit, Aldina, Juntina et Nicoliana. — Infra p. 162. αὐτοῦργὸς βίος, ubi vide notam.

(P. 130.) τῆ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆ] Morellius et Olearius τῶν omiserant.

(P. 130.) δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος] Agamemnonæ formæ præstantiam laudat Lucianus de Hist. Conscr. 8. conferendus cum Philostrato epist. 54.

(P. 130.) εἶον ταῖς Χάρισι θύοντα] Locutio ducta e Platonis verbis ad Xenocratem de quibus lege scholiastem et interpretes Luciani Lexiph. 23. Sæpe huc adluserunt scriptores græci. Athenæus iv. 55. οὐχ ὥσπερ σὸ, Κυρικὲ, ὁ μαθῆσται ταῖς Χάρισιν, ἀλλ' οὐδὲ ταῖς Μουσαῖς θύοντες. Eunapius Lambl. init. ὥσπερ ἔλιγι περὶ Πειραματίου

ὁ Πλάτων ταῖς Ἑρμαῖκαῖς οὐ τίθεται Χάριον. Ubi Huetius in notis manuscriptis ad marginem exemplaris Plan-
tiniiani conjicit οὐκ ἴθουσι, et indicat Vulcanii emenda-
tionem τίθεται. Sed locus non videtur mutandus. Idem
Epigon. ὁ Βιρονικιστὸς ταῖς Χάριον ἴθουσι. Synesius paulo
aliter, Dion. p. 42 B. ἀξίω γὰρ ἰγὼ τοῦ φιλόσοφου μηδ'
ἄλλοτι κακῶς μηδ' ἀγροῖκον εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ Χαρίτων
μοῦσθαι. Adde eundem de Provid. p. 102 D.

(P. 130.) μετὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων] Sch. ἤτις.
— τοὺς πολλοὺς omisit E.

(P. 130.) τυγχάνοντα] Olearius in Laudiano invenit
τυγχάνοντες, quod non probat. Res quidem minimi esse
momenti videtur. Τυγχάνοντα servavi editionum jus
habens.

(P. 130.) καὶ ὧν ἑνὸς ἑαυτοῦ ἱερατεῖον] BE καὶ ὅτι ὧν
αὐτοῦ ἱερατεῖον.

(P. 130.) καὶ αὐτὸς] ABCGH καὶ non habent, et sic
codex Olearianus.

(P. 132.) βληθέντα] Sch. λθοῖς δηλονότι. — Morel-
liana et Nicoliniana βουληθέντα : Huetius conjicit λθο-
βουληθέντα : sed veram lectionem βληθέντα Aldina, Jun-
tina, Oleariana et codices habent; vide notam p. 436.
— « Βληθὲς nostro idem valet ac κατακλιθεῖς. Ita p. 74.
» Palamedem a Græcis βεβλήσθαι dixerat. Quis vero
» non novit ex Euripide Argivorum sententia Orestem
» πιτρούμειον mori debuisse? Orest. 941. » VISCONTI.

(P. 132.) τοὺς μὲν ἐτρέψατο, τοὺς δὲ καταπλίξας, τὴν
ἀρχὴν. . . . κατακλήσατο] Sch. Ἐτρέψατο · εἰς φυγὴν ἰδίωξι.
Κατακλήσατο · κατακράτησιν. — Olearius e codicibus edidit
τοὺς μὲν ἐτρέψατο, τὴν δὲ ἀρχὴν. . . . Sed lectionem quam

exhibui, in cæteris repertam editionibus, non vidi satis idoneam tollendi rationem. Mei codices Olearianis consentiebant.

(P. 132.) Κομᾶν δὲ τὸν Μειλίαν] Sic depictum videre est Menelaum inter eruditissimi MILLINI monumenta inedita II. 306.

(P. 132.) ἡ Σπάρτη ἐκόμῃ] Sch. οἱ Σπαρτιαῖται Κόμην ἔτριψι. — Philostratus Apoll. III. 15. p. 106. κομᾶν δὲ ἐπιτηδύουσιν, ὥσπερ οἱ Λακιδαιμόνιοι πάλαι. Ibi vide Olearium. Synesius calv. enc. 78 B. Λακιδαιμόνιοι γὰρ μετὰ Θυρίαν, Ἀργεῖοι δὲ πρὸ Θυρίας ἐκόμησαν.

(P. 132.) ἐπιχωριάζοντι] Sch. ἐπιχώρια πράττοντι. Ἐπιχωριάζουσιν οὐ μόνον ἐπὶ τισι χώρου διατρέβειν φασί, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἀλλοδαπῇ ὄντα τινὰ τοῖς ἐπιχωρίοις ἔθισι χρῆσθαι.

(P. 132.) τοὺς ἀπ' Εὐβοίας ἤκοιτας ἰτάθαζον, καὶ τοὶ γυλοῖας κομᾶντας] Sch. ἰλοιδόρου. — Ridicula fuit Eubœensium coma, qui, fronte videlicet rasa, ὅπθιν κομᾶντας erant, ut ait Homerus in Catalogo 49. Ibi confer HEYNIUM. Synesius calv. enc. p. 63 C. ταχύ τε ἀπιδείχθην οὐκ ἐπιτηδυντὸς Εὐβοίους, οὗς ὅπθιν κομᾶντας ἐστράτιουσιν ἐπὶ Τροίαν ἡ πόλις.

(P. 132.) Διαλεχθῆναι δὲ αὐτὸν ῥᾶστα ἀνθρώπων] Schol. ποιῆσαι τὴν ἑαυτοῦ ἡμιλίαν, τοῦ Μειλίαν, ἀνεπαχθῶς.

(P. 132.) ξυγκριμανύοντα ἰδοὺν τῷ λόγῳ] Sch. ἤρουν κράτος ἢ αὐτῷ λόγῳ μετὰ ἰδοῦς.

(P. 132.) οὐκ εἶδεν] E εἶδεν.

(P. 132.) σωφροῦς] Sch. πράως, ὑπομοιητικῶς, εὐτάκτως.

(P. 132.) παραγωγῆν τὸν ἤκοιτα] Sch. εἰς τὸ μίσειν ἀγωγῆν τὸν ἰλόδοτα. — Plenius Lysias orat. 12. p. 292. ὅστις

καὶ ἰατὴ παράγουσιν εἰς τὸν δῆμον. Plura dabit exempla Budæus Comment. p. 384.

(P. 132.) λαμπρῆ τῆ φωνῆ] Themistius or. XVI. p. 202 C. ἀνείπιν, ὃν οἶται, λαμπρῆ τῆ φωνῆ. Quod est dictum ad Demosthenis imitationem. Vide VALCKENARIUM ad hæc Joh. Chrysostomi p. XXXVI. de Paulo : λαμπρῆ τῆ φωνῆ... ἀπυλογούμενος ὑπὲρ τοῦ δισωτίου.

(P. 132.) φρονηματάδι] ABCEFGHI et editiones φρονημάδι, quod e Laudiano mutavit Olearius, quem fui secutus. Supra p. 68. habuimus φρονηματῶδεις. Φρονημάδι minus hic aptum esse videbatur, et de græcitate ipsa dubito.

(P. 134.) δίδωσιν ὑμῖν] Juntæ, Nicolini, Morelli, Olearii textus δ. ὑμῖν, vitio, ut videtur, operarum; nam versiones latinæ habent *uobis*. Ὑμῖν ab Aldo datur, et codicibus præstantioribus.

(P. 134.) καὶ ὡς τὴν Τροίαν ἱλιῶν παίζοντας] « Locus » videtur luxatus et constituendus, ut sequitur : καὶ » Τροίαν ἱλιῶν ὡς παίζοντας. » VISCONTI. Structura quidem satis dura videtur. Nolim tamen aliquid mutare. Ὡς est hic quasi ἄσπε, vel οἶουε, vel τοιούτανε. Et glossa est in A ad ὡς· τοιούτους ζυμμάχους.

(P. 134.) ὥσπερ οὔτε] BH et Oleariani duo ὄντε.

(P. 134.) περιλθῶν] Sch. εἰς μίαν ἱλιῶν. — Sic p. 142. περιλθὼν οὖν ὁ Παλαμῆδης. Ubi simile scholium.

(P. 134.) διδάκαμεν] BDEFGH ἰδάκαμεν, et sic Oleariani duo. C ἰδιδάκαμεν. Non facile in talibus verum videre est. Servavi editum διδάκαμεν, quod esset editum, et quod Mœris p. 11. aoristum ἀπιδάκαμεν ἀπιδάκατε ἀπιδάκατε

ἀπίδωκαν non Atticorum esse tradit. In Aristide i. p. 331. pro edito *ἀπίδωκα* codex 1040. legit *ἀπαδί-δωκα*.

(P. 134.) *κατὰ ἔργασίμους*] Sch. ἔργα δηλοῦσι, οὐχ, αἰς οὗτος φησι, ἰλίῳ παίζοντες.

(P. 134.) *πολίμιά*] BDEFG *πολίμια* quod prætuli, ut vulgato *πολιμικά* rarius, et ex usu Philostrateo. Vide notam p. 391. Eudocia p. 26. *πολιμιά*.

(P. 134.) *κατὰ Διομήδην τε καὶ Σθ. γιγνόμεναι*] Eudocia γαίεσθαι. Pro *Διομήδῃ* scripsi *Διομήδην* cum BDE, de quo jam supra monui p. 495.—P. 184. de Sarpedone ἦν μὲν γὰρ κατὰ τὸν Λιγύαι τὰς μάχας.

(P. 134.) *προσίχων τε οὐδὲν*] Sch. ὑπακούειν οὐδαμῶς.—Subauditur *οὐν*. Confer supra pag. 483. Mox habebimus: ὅσοι προσίχων τῶ Ἀγαμέμνονι.—D δὲ pro τε.

(P. 136.) *οὐτ' ἂν Ἀτρεΐδαις οὐτ' ἄλλῃ οὐδενί*] B. *οὐδ' ἂν*, quod non esset malum, etsi sequatur *οὐτ' ἂν ἄλλῃ οὐδενί*. Nam *οὐδέ* recte præcedere potest *οὐτι*. Nec omnino scribendum est *οὐδέ-οὐδέ*, vel *οὐτι-οὐτι*: quod monstravit BRUNCKIUS ad Orest. 295. Sic Synesius de Provid. p. 91 A. *ἰάκει δὲ οὐτι τῶ γίγει τὴν φύσιν, οὐδ' ἄλως ἀνθρώπων τινί*. Euripides Hippol. 75.

Ἐνθ' οὐτι πομπὴν ἀξιοῖ φέρειν βοτὰ
Οὐδ' ἄλλῃ πῶ σίδηρος.

(P. 136.) *ἴσ' ἂν ἤδη ἀστράπτῃ*] *ἴσ' ἂν* subjunctivo jungi docuit VALCKENARIUS ad Hipp. 659. et probavit exemplis. Confer et BRUNCKIUM ad Phœnise. p. 312. *ἴσ'ε* cum infinitivo infra p. 138. *ἴσ'ε* *πιεῦσαι*.

(P. 136.) *γὰρ γὰρ βλίπων*] Noster vit. Apoll. xi. 35.

γρηγορίων ἀναδλίπτουσι καὶ ἀναδλίττωσι : ubi recipienduna
γρηγορίων τι ἀναδλ. e codice A. ANACREON 29. 12.

Μίλων ἄμμα γρηγορίων ἴστω.

Heliodorus VII. p. 368. γλαυκιῶν τὸ βλέμμα καὶ ἱρασίον ἄμμα
καὶ γρηγορίων προσεβλίπτων. Confer Erasmi adagia 3. 4. 13.

(P. 136.) ἀναχαιτίζων τὴν κέμη] Sch. ἀνασσεῶν. — Phi-
lostratus Junior Icon. I. p. 863. ἄδιον δὲ ἢ ἀναχαιτίζουσα
τὴν κέμη, ubi JACOBIUS exercit. II. p. 119 non infeli-
citer reponit ἄδι δὲ ἢ ἀναχ.

(P. 136.) ἰαυτὸν δὲ, ὑπὲρ τῆς Εὐδωκίας] Editiones ἰαυτὸν
δ' ὑπὲρ. Ut scripsi, scribebant E et Eudocia: gravior fieri
oratio visa est.

(P. 136.) δῖον γὰρ δῆ] Sch. δῖον εἶναι ἴφρασι. — Δὲ quod
abest ab Eudocia, addidit Olearius, e codicibus, ut ait,
sed in Aldina Juntina, Nicoliniana jam fuit, quas non
viderat.

(P. 136.) κρατῖν βαρβάρων] Olearius edidit κρ. βαρβ. τι.
Nihil de hoc τι monens, quod non habent nec editiones,
nec codices, nec Eudocia; et ego valere jussi.

(P. 136.) χιμρόθη] Sch. ἤμερον.

(P. 136.) τὸ μῦκος] ABCDFGHI μίγθος, et sic Olea-
riani duo. Eudocia μῦκος.

(P. 136.) τῷ Αἰάντι] Eudocia αὐτῷ. Et quidem αὐτῷ in
alio scriptore mallet. Sed nominis repetitio pro pro-
nomine Philostrato placuisse videtur. P. 92. Ἐλένην μὲν
γὰρ τὴν Μενέλιω γυναῖκα ἰδίῃν οὐ φησιν ἐν Τροίᾳ, τὴν δὲ ἄλλῃ
αὐτῇ τὴν Ἐλένην. P. 130. τὸν γούν Ὀρίστην. . . . βλαθίντα αὐ-
την ἀπὸ τῶν Ἀργείων, εἰ μὴ Ὀρίστης ἰμπεριῶν τοῦτους. . . .
Sallustius Jug. 75. « ad hoc finitimis imperat (*Mecellus*)

» qui se post regis fugam *Metello* dederant, quam plurimum quisque aquas portarent.»

(P. 136.) *ξυνομαρτεῖν, εἶον κύμα*] *Eudocia συνακολουθεῖν*. Quod cito scholii vice.—Noster vit. Apoll. III. 4. p. 96. de Capra: *κινυζήσονται πρὸς τὴν χεῖρα, καθάπερ κύμα, ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας*. V. 42. p. 225. *λίοντα ἴμερον* (*lege ἕμερον*) ἀπὸ γυνῆρος ἢ ἁ π. ἄσπερ κύμα.

(P. 136.) *Κασσιόδρου*] *Eudocia Κασσιόδρου*. Theophrastus char. 8. *δοσισχὴς Κασσιόδρος*, ubi reperitur et *Κασσιόδρος*. Hæc hujus nominis varietas passim occurrit.

(P. 136.) *ἰδους*] *Eudocia ἰδου* quod erit pro scholio, non pro varia lectione. Ejus est mos, verba rariora vulgaribus mutandi.

(P. 136.) *προσκιμίην τῇ θιῶ καὶ ἰκτινύουσαν*] *Eudocia* *σπ. τῷ Ἡελλασίῳ*.—*Machon Athenæi XIII. 44.*

..... *λιπαρῶν δὲ καὶ προσκιμίνας.*

Vide supra notam p. 293.

(P. 136.) *βιάσεται γα*] *Eudocia* omisit *γα*.—Confer Thomam p. 151. de *βιάζεσθαι*.—Picturam vasculi græci indicat MILLIUS *μονιμη. in éd. t. I. p. 295. exhibentem*. Ajacis scelus.

(P. 136.) *ἄρσις*] *Sch. ἄσπερ πράξις*.

(P. 136.) *ἀόσα εἰ μὲθι ἰκτινύουσαι*] *ACI* *ἰς ἀόσῃ ψεύδουσαι*. *B. ἰς ἀόσῃ ψεύδουσαι*. Et sic *DEFGH* et *Oleatiana*. Servo editum *ἰκτινύουσαι*, quod non videam quid paritum alia lectione proficiatur, in qua *εἰς ἀόσῃ* vel *ἀόσῃ* glossa videtur propositiois *ἰκτινύουσαι* in composito *ἰκτινύουσαι*.

(P. 136.) *ἀπυργαῖν μὲν*] Editum *ἰκτινύουσαι* quod et

habet Eudocia, bene e codicibus emendavit Olearius. Ἀπυργαῖν mei quoque dederunt. — E et Olearianus omittunt μίιν.

(P. 136.) ἰδόντα τὴν Κασσίαν] BE et Olearianus ἰδ. πρὸς τὴν Κ.

(P. 136.) πρὸς γὰρ τῇ ἄρᾳ καὶ κατίσπιπτο παρὰ τῆς τίχης] Sch. κικαλλόπιστο. — Comparavit hæc ABRESCHIUS lectt. Aristæen. p. 117. cum Aristæneteis I. 19. καὶ τῆς τίχης, ἴσα φιλιῖ, κορηθεῖσα τὴν ἔψιν ἰδοῦσι βελτίαν.

(P. 136.) ἀλῶναι τι δὴ αὐτίκα τῆς κόρης] Sch. ἔπιω γινίσθαι. — Δὴ omittunt BCDEFGHI et Oleariani duo. Habet Eudocia. Δὴ sic positum est sub finem hujus capituli, ἴπλι τι δὴ μειταρίζουσα. — De ἀλῶναι confer supra notam p. 481.

(P. 136.) ἰν τῷ δασμῷ γινομένης] Sch. μερισμῷ — Eudocia vocem δασμῷ usus forte rarioris cum scholio permittavit, sic legens μερισμῷ γινομένης, ubi credo excidisse verba ἰν τῷ. Morellus vitiose δασμῷ. — Infra p. 162. ἰν δασμοῦ χρέματα, ubi scholium quoque μερισμοῦ.

(P. 136.) οὐ τ' ἀπιδίδου καὶ αἰτιῶσαι αὐτὸν ἰς τὴν Ἀθ. ἴφρασι] EF οὐτι. Eudocia ἴλιγι. — Cæterum edidi οὐ τ' non οὐτ', nam τι opponitur sequenti καί, et οὐ τι erit καὶ οὐ. Monuit LOCCELLA ad hæc Xenophontis sui p. 83. οὐ τι ὑπὸν τυχοῦσα καὶ πολλὰ ἰσοοῦσα.

(P. 136.) Καθίεντο δὲ τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοῖ] Sch. κατιπίμπουστο (τὸ θίμα καθίμι) ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, οἱ λόγους ψευδοῖς λίγοντες. — Eudocia Scholiastem non Philostratum exscribens: ἐπίμπουστο δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀ. καὶ λογοπ. — καὶ omittunt ABCEFGH et Olearianus. — Pro καθίεντο HUETIUS ad marginem Nicolinianæ conjicit καθίεντο.

quam conjecturam omittere poterat vir eruditissimus. Noster vit. Apoll. VII. 36. p. 314. de quodam emissario: καθήτο δ' ἄσπις ὁ πρότερος: ubi alia indicat Olearius. Parthenius I. καθήτορας τι καὶ ἱρσητηὰς πολλοὺς καθήτοι. Heliodorus I. p. 17. τοῦτο (τὸ παιδικάριον) ἰπ' ἰμὲ καθήτοι. (Δημαιίτη) ἱρῶν μοῦ δῆθεν προστάξασα. Synesius epist. 44. p. 181. D. σφαγία δὲ καθήτοις ἐκ τῶν σκευῶν λοχιτῶν τῶν ἁμίστατων. Vide TOURNIEM em. t. 4. p. 205. — Quæ Scholiastes ad λογοποιεῖν notavit, consentiunt cum his Suidæ: Λογοποιεῖν· πλάττων λόγους ψευδεῖς. Synesius ep. 44. p. 184. C. οὐχ' ἴτιρος οὕτω τρόπος διαμοίσε, ὡς ὁ λογοποιεῖς ὁ τετρασκαῖν ἐξ ἀφανοῦς.

(P. 136.) διὰ τὸ αἰ... ἰχθός] Niger verterat: *ad perpetuum excitandum in Ajacem odium*: sed cum Oleario referendum duxi ἰχθός ad Minervam. Ex λογοποιεῖν, quæ vox est prægnans, sumendum ad sententiæ integritatem, λίγοντες, vel aliud simile verbum.

(P. 138.) ἰπισημαιῖν] Sch. δηλοῦν.

(P. 138.) ἀπολιῖσθαι τὴν στρατιάν] Editi et Eudocia ἀπολιῖσθαι quod e codicibus mutavit Olearius; et ego ἀπολιῖσθαι in meis inveni plerisque. Et sic HUKTIUS VALESIIUSQUE conjiciebant.

(P. 138.) ὁ δ' ἰνθυμηθεῖς] Sch. ἀναλογισάμενος.

(P. 138.) διαβληθῆντα] συκοφαντηθῆντα. — Confer notam p. 411.

(P. 138.) ἀποδράναι νύκτωρ] Eudocia interponit λίγεται.

(P. 138.) ἀπίθανον] Eudocia interpretans, καταποντώθη. — Pœna Ajacis in ipsos Locros redundavit. Confer optimam WYTTENBACHII notam ad Plut. S. N. V. p. 66.

(P. 138.) τοῦ πάθους] Eudocia τοῦ θανάτου.

(P. 138.) *είπου ἄψικται*] Sch. *προφῆς*. — Sic vit. Apoll. III. 27. *κελεύει αὐτὸν εἶπου ἄψικται*. VII. 26. p. 307. *ὡς εἶπου τι οἱ πολλοὶ ἄψικται*. VIII. 1. *φασὶ μὲν εἶπου χθὲς ἄψικται*. Præiverat Homerus Odyss. IV. 60.

Σίτου δ' ἄψικθαι καὶ χαίριται.

Et Od. x. 379.

. *βρώμας δ' οὐχ ἄπειται αὐδὲ ποτῆτος*.

(P. 138.) *ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ*] Eudocia *ἀνδρὶ γενναίῳ* *τι καὶ ἀγαθῷ*. Quod additamentum nulli nostri dederunt codices.

(P. 138.) *χιῖρας ἄρματα*] Sch. *eis ὑψος ἄραι*. — Euripides suppl. 772.

Ἄλλ' εἶσι, αἶμα χεῖρ' ἀπειτήσας ἰέκροισι.

Ubi MARCKLANDUS videndus. Et Lucanus VIII. 149.

« Sic litore toto
» Plangitur, infestæ tenduntur in æthere dextre. »

(P. 138.) *προσιχημένος τι τῇ θυλάτῃ*] Sch. *προσίχοντας*. — A *θυλάτῃ* et Eudocia.

(P. 138.) *Ἀγαμέμνονα ἐν ἄργῃ ἔχειν*] Sch. *ἄρξασθαι* *τῷ Ἀγαμέμνονι*.

(P. 138.) *μοισοῦ χερσὶ πράξαντα τὴν ἀπόλειπιν τοῦ Αἴαντος*] A *μοισοῦ* *πράξαντα*. BE *μοῖον ἰεργῆ* *πράξαντα*, cum scholio *ἰεργήσαντα*. Sed *ἰεργῆ* nasci potuit ex *ἐν ἄργῃ*: quod editur, optimum est.

(P. 138.) *ἰεργισμῶντι*] Sch. *θυσιῶν*. — Timæus: *ἰεργίζω*, *θύειν*, ubi docet RYHNKENIUS, quem vide, hoc verbum proprie significare mortuis heroicis honores deferre. WESSELIUS ad Diodorum I. p. 283. movet sedem

quamdam habere *ἱερίσματα*, *ἱεργισμὸν*, *ἱεργίσειν* in heroum sacris, cum inferiis illis mittuntur. Infra p. 230. 234. 238. 240. usurpantur de Achillis inferiis. Heliodorus I. 17. p. 30. *ἴθθα τοῖς ἕρωσι οἱ πολέμαρχοι τὸ πύθριον ἱεργίζουσι*. Dixerunt tamen et de sacrificiis in honorem Deorum factis. Idem Heliodorus I. 28. *θεοῖς ἱεργαρίοις ἱεργίσαντες*. Ubi tamen animadvertendum est *θεοῖς ἱεργαρίοις* esse posse Heroes Dæmonum honoribus publice cultos.

(P. 138.) *ἀνθρώπων μηδενὶ*] ADG *τινί*. DE *ἀνθρώπων τινί*. F *τινί* sed vox est deleta punctis supra positis. — *Ἀνθρώπων μηδενί* bona est lectio: sic supra p. 136. *οὐτ' ἄλλα οὐδενί*. Sed nec mala *ἀνθρώπων τινί*. Synesius de Provid. p. 91 A. *ἴφκει δὲ οὐτι τῷ γένει τὴν φύσιν, οὐδ' ἄλλως ἀνθρώπων τινί*. In Synesii Dione p. 58 B variatur ut hic: *οὐδὲ ἰμέ τίνων, οὐδ' ἄλλοι οὐδὲνα ἀνθρώπων*. Codex Parisinus 2708. legit *ἀνθρώπων*, et etiam *οὐδ' ἰμέ* quod auribus gratius accidit quam *οὐδὲ ἰμέ*.

(P. 138.) *ξύλα ἱεσπιτεῖς ἄσπιτε ἰς αὐραὶν*] Sch. *συνάξαιτες, συναγωγῶτες*. — BE *ἰς* omittunt.

(P. 138.) *Ἰσραξὸν μίλανα πάντα*] De hoc ritu vide quæ monet Eschenbach ad Orph. Argon. 570.

(P. 138.) *σπείλωντες αὐτὴν ἰσθλοῖς μίλασι*] Sch. *κατασπείλωντες, ἐσπείλωντες, καταρτίωντες*. — Infra p. 234. navis quæ Achilli fert inferias, *ἐκ Θετταλίας μίλανα ἰσθλοῖς ἠρμένη ἴπλι*.

(P. 138.) *καὶ τοῖς ἄλλοις*] « *Funibus*. Paulo aliter » Tzetzes in Lycophronem p. 66. Ait enim Locros, » *ἔκθις* morte cognita, annum integrum in pullis vestibus eum luxisse, et quotannis navem actuariam

» maximis sacrificiis implere solitos, dein igne in
 » navem injecto, nigrum velum absque cervicibus,
 » ἄνω ἀχίαν, suspendere, atque ita navem in mare
 » demittere; et sic Ajaci parentant. » VALESIIUS. Ad
 hæc VALESII verba addebat VILLOISONUS : « J'ob-
 » serve que ce passage de Tizetzes se trouve sur le
 » 365°. vers de Lycophon, et que ἀχίαν χωρὶς si-
 » gnifie sine ea parte gubernaculi in quam incum-
 » bit gubernator navis, selon Constantin. Mais voyez
 » Pollux liv. I. c. 9. segm. 90. p. 61. »

(P. 138.) Ἐπὶ δὲ ἡ ἡμέρα διαφαίνεται] ABRESCHIUS ad
 Cattier. p. 91. similia collegit.

(P. 138.) κατῆι τὸ πνεῦμα] Quædam ad τοῦ κατῆσαι
 cum ἄνεμος, πνεῦμα juncti illustrationem facientia habet
 de Rhoer Fer. Daventr. p. 60.

(P. 140.) ἐς τὴν κοίλην τοῦ] ABDE ἐς κοίλην τὴν τοῦ.
 — Synesius ep. 31. p. 178 C. κλείτω δὲ διδμήμος ἐπὶ τοῦ
 καταστρώματος ἢ μὴ γὰρ κοίλην τοῦ καταβάσει.

(P. 140.) ἐῖκεν] Sch. ἐπέβαλλον.

(P. 140.) μεταωρίζουσα ἐς τὸ πέρατος] Sch. μεταωρίζου-
 μένη. — Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. μεταωρίζουσα ἂν τὴν
 τοῦ ἐς τὸ πέρατος.

(P. 140.) ἡλίου ἀνίσχοντες] Sch. ἀνατίλλοντες. — P.
 144. ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ εὐχισθαι. p. 268. χωρὶς δὲ ἄνεμος
 ἡλίου ἀνίσχοντι. Et sic sæpissime Noster. Confer vit.
 Apoll. II. 5. p. 54. 28. p. 80. v. 31. VI. 6. p. 234.
 Callistratum 9. p. 901. Vide TOURNIUM ent. 2. p. 253.

(P. 140.) φησιν] BDEF φασιν male. Nam semper
 Protesilaus loquitur.

(P. 140.) σφὸν δὲ καὶ λόγους καὶ ἔργα] Heraclides
 allegor.

allegor. c. 15. p. 51. πάση μὲν ἐπίκαστο σοφίᾳ. Cæterum de Chirone confer Fabricium Bibl. gr. i. c. 3.

(P. 140.) θύρας τε γὰρ ποιήλας ἤπειτο] Sch. διαφόρων ἐξείχεται. — Confer p. 418.

(P. 140.) ἰπυλίδι] Sch. ἰδίδασι. — Credo excidisse vocem τοὺς φοιτῶντας, vel aliam similem. Nam non dicitur quos ἰπυλίδι.

(P. 140.) ἰατρικοὺς ἀπίφαισι] C ἰατρικά. I ἰατρικά^{οὗς} sic. Olearius ἰατροὺς invenit in duobus. F ἀπίφαισι. — De Chironis medicina quædam collegit loca Siebelis in Matthiæ Miscellaneis philol. t. 2. p. 78.

(P. 140.) δικαίους ἰπυλίδι] Et certe potuit qui Homero dicitur Π. λ. 831. et Orpheo Argon. 381. δικαιοτάτος Κριταύρου. Eratosthenes catast. 40. de eodem: δικαιοσύνη δὲ ἰπυρινίγλας πάντας ἀνθρώπους. Et Achilles Statianus Ach. II. 448. sic de Magistro :

« Monitusque sacræ sub pectore fixit
» Justitiæ. »

Quod et infra p. 212. ait Noster de Achille : δικαιοτάτος δ' αὐτὸν ἦσαν γινίσθαι φύσει τε καὶ ξυνοσίᾳ τοῦ Χείρωνος.

(P. 140.) βιῶναι τε ἰπὶ μήκιστοι] Sch. ἰπὶ πλείστοι. φησὶ ὁ Πρωτυσιλιος.

(P. 140.) φοιτῆσαι δὲ αὐτῷ] Sch. φοιτητὴν γινίσθαι. — Φοιτῆν eo sensu non semel apud Nostrum legitur. Soph. I. 2. Δίω. ἰφείτη Πλάτωνι. II. I. § 14. p. 565. Σικεόνδῳ τῷ Ἀθηναίῳ ἰφείτησι Herodes. Olympiodorus in vita Platonis ἰφείτησι Διονυσίῳ τῷ γραμματικῷ. — De variis discipulis Chironis vide Eratosthenem catast. 40. Koppiersium obs. phil. p. 128. et Siebelim l. c. p. 90.

(P. 140.) *ἑπιείζειν δὲ*] Sch. φοιτῶν · τὸ κοινῶς συχναίζου.
— Baroccianus omittebat.

(P. 140.) *ἀπαγοίει αὐτὸν οἱ ἄλλοι*] Sch. ἐκάλουν οἱ ἀγῶ-
νιστῆς. — H αὐτοῦ.

(P. 140.) *Μιττοσχεῖν δὲ*] Δὲ quod e codice edidit
Olearius prò vulgato *τε* dederunt ABC, alii; et ego
recepti.

(P. 140.) *ἀπαγοίλλει*] Sch. διαγιγίται.

(P. 140.) *αὐτομαθῆ*] Sch. *ἑυμέσσοφοι*. — Vide Scholia
in Nubes 875.

(P. 140.) *σοφίας γυγυμισσόμενοι*] Sch. ἴμπιρον. —
Confer notam p. 451.

(P. 140.) *ὄσων ἦσαν ὄσται*] Sic ABCDEFGI et edi-
tiones, præter illam Olearii, qui *ὄσται* *vocem pauci* ex-
punit, præeunte uno e suis codicibus. Ego servavi,
etsi rarissimus esset loquendi modus. Fere simile le-
gitur Aristotelis exemplum Physiogn. init. *αἱ δεινόταται*
ἵππονται τοῖς σώμασι καὶ οὐκ ΕΙΣΙΝ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰς ἀπυθῆς
ΟΥΣΑΙ τῶν τοῦ σώματος κινήσεων.

(P. 142.) *εὐδὲ νόμισμα ἦν*] ABC et alii *νόμισμα*. Al-
dina quoque *ἰνόμισμα*. Juntina, aliæ *νομίσματα*. Scripsi
νόμισμα ex tanto in hanc lectionem consensu. Alcida-
mas etiam Palamedea inventa recensens, nominat
τάξεις πολιμικὰς, γράμματα, ἀριθμούς, μέτρα, σταθμούς,
πιτλοὺς, κύβους, μουσικὴν, ΝΟΜΙΣΜΑ, πυροὺς. — *Νόμισμα*
et *νομίσματα* sic permutantur apud Synesium de Regno
15 A.

(P. 142.) *σταθμὰ καὶ μέτρα, εὐδὲ ἀριθμοῖν*] Sch. *σταθμὰ*
ἰπὸ ταῦ ζυγοῦ λήγονται. — ABDEFGHI *ἀριθμοῖν* quod re-

vocavi, cum tot codices darent: edebatur ἀριθμοί. Infra p. 208. variatur inter πολυμεῖν et πάλεμον: p. 232. inter πλοῖν et πλοῦ. Cæterum ante bellum Trojanum hæc jam esse inventa tradit Euripides Phœn. 544.

Καὶ γὰρ μήτηρ ἀνθρώπων καὶ μῆρ σλαθμῶν
Ἰσότης ἵταξι κἀριθμὸν διάρῃσι.

Confer ibi VALCKENARIUM. Aristoxenus Laertii VIII. 14. dixit Pythagoram πρῶτον εἰς τοὺς Ἑλληνας μήτρα καὶ σλαθμὰ εἰσηγῆσθαι. Vide Mahne de Aristoxeno c. 3. § II. Tzetzes Philostratum sequitur Antehom. 254.

— Γράμματα δ' εὗρε βροτοῖσιν,
Πιστὸν, ἀριθμούς τε ζυγοσλασίου τε καὶ ἄλλα.

Ubi vide JACOBSIUM. Et consentit Gregorius Naz. or. III. p. 99 D. τὸ πιτλίειν δὲ καὶ ἀριθμεῖν καὶ λογίζεσθαι σακτιόλους, μήτρα τε καὶ σλαθμὰ, καὶ ἴτι πρὸ τούτων τὰ τεκνολικὰ καὶ πολυμικὰ, τίνας; οὐκ εὐβοίαν, ἕταρ εὐβοίους ὁ Παλαμύδης. . . . Ubi vide Eliam p. 371. et Billium p. 416 D. et Nonnum narrat. 60.

(P. 142.) *σεφ(ας δὲ]* Sic scripsi cum F pro *τι*. Nam sic δὲ in tota hac sententia.

(P. 142.) *μήτρος ἢ γράμματα]* D. *μήτρος ποτε ἢ*. Scripsit HUKTIUS ad marginem Nicolinianæ: « Ductis Cre- » tensis ait in usu fuisse tunc temporis apud Græcos » litteras Phœnicias. » Confer doctissimam HEMSTERHUSII notam Lucian. I. p. 305.

(P. 142.) *Χείρωνος ἄλλα καὶ ἱατρικὴν διδάσκειν αὐτὸν]* ABCDEGI *Χείρ. ἱατρικῆς δ. α. F. Χείρ. διδ. αὐτὸν ἱατρικῆν*, omissis ἄλλα τε καὶ, quæ etiam non invenit in Barocciano Olearius. Et certe facile abessent.

(P. 142.) *ιατρικὴν, οὐκ οὕτως μὲν, ἡδίας ἂν εἶρος, εἰρημίας δι.....*] Non parum in ordine verborum varietatis est. Editi 1. *ἡδίας μὲν οὐκ οὕτως ἂν εἶρος.* BEG *ιατρ. οὐκ οὕτως μ. ἡδ. ἂν εἶρον.* HI *ιατρ. μὲν ἡδίας ε. ε. ἂν εἶρος.* D *ιατρικὴν μὲν οὐκ οὕτως ἡδίας ἂν εἶρος* : et sic Baroccianus ; qui ordo Oleario concinnior videbatur. BEG *ιατρ. οὐκ οὕτως μὲν ἡδ. ἂν εἶρον*, quem ordinem recepi ; nam μὲν sic post οὐκ οὕτως, positum, melius τῇ εἰρημίας δι opponi visum est. — Loquendi forma convenit cum alio e Sophistis loco I. 15. § 2. *ρητορικὴν δι τῶ Ἀντιφῶντα, εἰ μὲν οὐκ οὕτως εἰρεῖν, εἰ δ' (male editur εἰδ') εἰρημίας αὐξήσαι.*

(P. 142.) τὸ ὑπίροφόν..... ἀπήχθηται μὲν Διδί] Sch. τὸ λίαν σφοδρὸν μεμίσσηται. — De ἀπήχθηται confer scholium p. 411.

(P. 142.) διήειν ἂν] Sch. διηγούμενη.

(P. 142.) ἐντυῖθα ἰδίελατο] Sch. ἐν ᾧ τόπῳ ὁ Χείρων ἐπίστατο θελοῦντι. Φασὶ τὸν Ἄσκληπιὸν νεαρὸν ἀιασθήσαστα, ἐντυῖθεν ἀπηχθῆσθαι Διδί καὶ Μοίραις, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς περαιοῦ βληθῆναι, οἷς τὸν ἄριστον τὸν Μοιρῶν καταλύοντα, ἀπεθαεῖν. — In ἐντυῖθα aliquid est difficultatis. Credidit, ut videtur, Philostratus Æsculapium in Thessalia fulmine fuisse ictum, quod nescio an apud alios inveniat hodie. — De βάλλεισιν confer notam p. 359.

(P. 142.) οὐ ράθυμοι παῖδιαν, ἀλλ' ἀγχινοῦσι τι καὶ εἶσω σπουδῆς] Schol. Ῥάθ. ἐγκαταφρόνητοι. Ἀγχι. συνιστῶν, φρονέσις διομήνη. Εἶσω σπ. ἤρωσι σπουδαίαν. — Hæc verba citavit Thomas in *ράθυμος*, cum hac glossa : *ράθυμος παῖδιαν, ἢ φούλη ἢ ἀμελημένη.* — Εἶσω σπουδῆς : aliis verbis eodem sensu vit. Apoll. II. 28. p. 80. οὐκ ἔξω τοῦ σπουδάσει. Sic φόντιος ἵππος Damoxenus Athenæsi dixit III.

No. 34. Οὐκ εἶσιν τίχης Noster Icon. II. 21. p. 845. Notandum præterea quæsitam elegantiam in antithesi verborum παιδιᾶ et σπουδῆ, quæ græcis scriptoribus multum placuit: Noster vit. Apoll. VI. 27. ἰγναταμί-
 γιυιτις σπουδῆν παιδιᾶ. Plato Phædr. p. 234 D. δοκῶ γὰρ
 σοι παιζέω καὶ οὐχὶ σπουδάζειν. Heliodorus II. 30. p. 97.
 οὐ παιζῶ, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα σπουδάζω. Timæus pref.
 lex. παιδιᾶ τι ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ σπουδῇ χρη-
 σάμενος. Gregorius Naz. ep. 9. ἃ μὲν πρότερον ἐπισηλλομεν
 περὶ τῆς Ποιτικῆς διατριβῆς παιζόντων ἦν, οὐ σπουδάζοντων.
 Synesius Dion. p. 42 B. πικρὰ μέρος ἐν βιβλίοις αἰὶ παιζῶν
 τι καὶ σπουδάζων. ep. 105. p. 247 C. δύο τούτοις ἐκαστοτε
 μαρίζω τὸν χρόνον, παιδιᾶ καὶ σπουδῆ.

(P. 142.) μαιῖαι πλατίζοιτο. . . . βούν ἴππων ξυμβουλῶν]
 Sch. Πλάτῃ. ὑπεκρίνοιο. ξυμβ. συνάψας, συζιύξας. — De re
 vide Ovidium Metam. XIII. 36. Ciceronem offic. III.
 26. etc.

(P. 142.) ἐλιγξέει τῷ Τηλεμάχῳ, οὐ φησιν ὑγιᾶ εἶναι]
 Sch. ἀληθῆ εἶναι τὸν λόγον. — Bene scholiastes referens
 ὑγιᾶ ad λόγον. Aliter et male fecit Olearius, jure a
 KÆNIO vituperatus ad Gregor. p. 70. De atticismo vocis
 ὑγιᾶ confer Gregorium et KÆNIUM, CORAYUM ad
 Heliod. p. 198. Reitzium ad Lucian. t. 5. p. 393. De
 λόγος ὑγιῆς vide supra p. 337. Artemidorus I. 12. εἰς
 μὲν γὰρ τὸν ὑγιᾶ λόγον δι᾽ ἐξετάζειν πᾶν τὸ ἀράμενον ἀποθεσά-
 ρειν: ubi vide Reiffium. — Cæterum Tzetzes Philostrati
 in verba jurans Antehom. 307.

Οὐ μὲν Ὀδυσσεὺς εἰκῆ μνήσονται αὐτὸς ἀρότρου,
 Οὐτ' ἄρα Τηλεμάχοιο ψεύδεις πάντα τίτυκται.

(P. 142.) γὰρ δὲ] Δὲ omittunt H et Baroccianus.

(P. 142.) παραδίδονται..... ἐπὶ δεινότητι] Sch. παραδομένοιον εἶναι ἐπὶ σοφίᾳ. — Aldina, Juntina παραδίδονται. — Diodorus Siculus XVI. § 85. p. 147. de Pythone: οὗτος γὰρ διαβιβαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι: ubi vide WESSELIUM.

(P. 142.) δινεχθῆναι..... ἐπιτύθει] Sch. εἰς μάχας ἰλιθῶν ἀπὸ τυτύθης τῆς αἰτίας.

(P. 142.) Ἑκλιψις ἡλίου] Vide Tzetzem Antehom. 314. cum JACOBSIO.

(P. 142.) σφραγὸς ἄθυμοι ἦσαν] Confer notam p. 450.

(P. 142.) λαμβάνοντες τὴν διοσημίαν] Sch. τὸ ἀπὸ τοῦ Διὸς σημαῖον. — Talis exercitus Romani superstitio, luna eclipsim patiente, Tacit. An. 1. 28. Solis lunæque defectus maxima mala portendebant, quæ pulchre recenset Pindarus in egregio fragmento p. 59. εἰς ἥλιον ἐκλείψονται.

(P. 142.) Περιλθὼν..... διεξῆλθε] Sch. εἰς τὸ μίσειν ἰλιθῶν διεγρήσατο· περιλθὼν ὁ Ὀδυσσεύς. — Confer p. 483.

(P. 144.) ἰξασαυροῦται, καὶ ἀχλὺν ἔλκει] Sch. σκοτεῦται; σκοτός ἰπισπῶται. Τὸ κατὰ τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν δηλοῖ, οὐ γὰρ σκοτεῦται ὁ ἥλιος.

(P. 144.) εἴ τις σημαίνει] Editiones σημαίνετο. ACEI et duo Oleariani σημαίνει. BDFGH et Baroccianus σημαίνοι. Cum nullus omnino codex σημαίνοιο daret, mihi visus sum secure lectionem codicum restituere posse. Σημαίνοι quod non prætuli nec ipsum malum fuisset. In σημαίνοιο potuit το adhæsisse ex sequenti τυτύθῃ. Nec cum σημαίνοιο sensus depravatur. Hæc sunt critica titivilitia.

(P. 144.) ταῦτα δὲ πῶς, ἴφθ] Sch. ἴφθ. — ἴφθ abest ab ABCD, δῆθεν ab F.

(P. 144.) ἀδίκων ἤρξαν] Sch. προηγούμενοι.

(P. 144.) Προσέτι δὲ καὶ] Καὶ abest ab A.

(P. 144.) λιυκῶ τι καὶ ἄριστον] Sch. Ἄριστον ἰλιούτερον. — D non τι.

(P. 144.) ἤρτωντο] Sch. ἤρτωμένοι ἦσαν. — Bene e codicibus restituit Olearius pro edito ἤρτωντο. VALESIIUS coniciebat ἤρτωντο. — Confer notam p. 500.

(P. 144.) Μαιτικῆς γὰρ τὰ τοιαῦτα] Sch. ἴδια.

(P. 144.) καὶ ἦτις] D εἴ τις.

(P. 144.) ἤρτων] Sic inveni in codicibus; et reposuerat Olearius e suis pro edito ἤρτωντα, quod nec ipsum malum.

(P. 144.) ἐν τῷ εὐραϊῷ] Morelli margo γρ. ἐν. Et sic legit Nicoliniana.

(P. 144.) εἰ σοφὸς ἦσθα, εἴπιν, ἃ Ὀδυσσεῦ, ξυνῆκας ἂν ὅτι μηδὲς ἂν σοφὸς τι περὶ τῶν εὐραϊῶν εἴποι] ACDFHI et Oleariani duo εἰ. σ. η. ἃ Ὀδυσσεῦ, εἴπι, ξ. α. ο. μ. ἂν δύναιτο λίγειν σοφῶ τι π. τ. εὐραϊῶν. Sic B male omisso λίγειν, et cum hoc scholio ad δύναιτο ἔχει φύσιν δύναισθαι λίγειν. EG ut B. — Vulgatam servavi. Nam proba est, et in his verum cernere fere est impossibile.

(P. 144.) μήτι ἄρας εἶναι, μήτι γῆν] Mei omnes codices μήτι ω. μήτι γ. εἶναι.

(P. 144.) ὁ δὲ π. ὄς] ACE. π. δὲ ὄς. Idem mox sic distinguunt βασιλεύοντα ἤδη, παρ. Sed melius, credo, ἤδη jungitur cum παρασκευάζων.

(P. 146.) ἰκκλησίᾳ] Sch. συνίδω.

(P. 146.) μαρτύρονται τοὺς Ἀχαιοὺς] Sch. μάρτυρας προκαλοῦνται. — Claudianus τοῖς Ἀχαιοῖς, quæ lectio in mentem BOCHARTO venerat, teste Oleario. Sed τοὺς Ἀχαιοὺς probum est. Lexicum ab HERMANNO editum p. 347. μαρτυρῶ ἰγὼ, καὶ μαρτύρομαι σι, ἀπὸ τοῦ μάρτυρα προβάλλομαι σι. Lexicum vetus citatum a Fr. Fabricio ad Milonianam xxv. 68. Antestari : μαρτυρεῖσθαι. — De hoc litteratorum volatu Claudianus Gildon. 477.

« Ordinibus variis per nubila textitur ales

» Littera, pennarumque notis inscribitur aer. »

Vide Ælianum H. A. III. 13. cum Gronovio, et HEMSTERHUSIUM ad Lucian. I. 305.

(P. 146.) ἀνδρὸς τοιοῦτου] Sch. δυναμίμου διῆξαι ταῦτα.

(P. 146.) μεταπειοῦνται] Sch. ἰδιωπειοῦνται, ἰπικηλοῦνται. — Timæus : μεταπειοῦσθαι ἄντικπειοῦσθαι : ubi confer RUHNKENIUM. Gregorius Naz. or. III. p. 99 D. de litteris et alia eruditione : τί δ' ἂν οἱ τὴν ἡσὺν ἔχοντες εὐβοῖαν (unde Palamedes) μεταπειοῦνται τούτων ὡς αὐτοῖς διαφιλάτων ;

(P. 146.) τάξιν ἰπικηλοῦσαι] Sch. χράμονται τάξει. — Hujus verbi usus placuit Philostrato. Infra p. 164. τὸ κακίως ἰπικηλοῦσα, ubi vide scholium. P. 172. στροφὴν ἂν Ἀθηναῖαι ἰπικηλοῦσαι. Synesius ep. 146. p. 283 D. εἰ δὲ καὶ τὸ μέγαν ἰπικηλοῦσαι.

(P. 146.) ξυνάψουσαι πάλαινοι σμικροῖς ἀνθρώποις] Sch. μαχρὸς αἰμῶναι. — Εἰ σμικροῖς quod recepi pro μικροῖς. — De Pygmaeis multi multa scripserunt. Vide Olearium ad Apoll. vit. p. 132 : et ipsum Philostratum ib. III. 47. VI. I. p. 229. Icon. II. 22. p. 846. Basilidem Athenæi IX. 43. qui ut Noster Pygmaeos vocat μικροὺς ἄνθρωπος : οἱ μικροὶ, φησὶν, ἄνθρωποι οἱ ταῖς γιγάνοις διαπολιμεῦντες. Et fere crediderim in Apollonii
vita

vita III. 50. p. 136. *σμικροῖς ἀσθράπαις ἴου* capiendum esse de Pygmæis, non de parvis hominibus *in genere*. Miltonus qui veteres sæpissime exprimit P. L. I. 575. eodem modo Pygmæos designat:

« — *that small infantry*
» *Warred on by Cranes.* —

Mythum explicat Bœus Athenæi IX. 49. e quo sua sumpsit Antoninus Liberalis c. 16, sed non sine varietate. Julianus Anticensor Epigr. 3.

Ἀλματι Πυγμαίων ἰδομένη γίγαιος :

plane ut Ovidius Fast. VI. 176.

« *Nec quæ Pygmaeo sanguine gaudet avem.* »

Alia dabit MILLINUS *monum. inéd.* t. I. p. 171.

(P. 146.) ἀτακτιῖς γὰρ τὰς μάχας] Infra p. 164. de Ulysse, οὐ μὴν ἰπισθήμοια ἰωλίστιος ἢ τοῦ τάξαι.

(P. 146.) Αἰτίαι... ἰίχτι] Sch. κατηγορίαι. — De αἰτίαι ἰίχτι Budæus comm. p. 8.

(P. 146.) ἴδοι] Sch. εἶδοι. — BDE ἴδοι, quod præstuli edito εἶδοι.

(P. 146.) καταλιπών] EF καταλείπων.

(P. 146.) ἐκκλησίαις] Sch. συνεδρίου.

(P. 146.) τοῦ Παλ.] AC sine articulo.

(P. 146.) ἰπιτιχίζει αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα] Sch. πολίμιον ἰπιτί, πολίμιον ἰπιήρι. — Hujus verbi potestatem pulchre exposuit HEMSTERHUSIUS ad Lucian. I. p. 264. Exemplis a viro doctissimo adlatis, adde Phalarim ep. 9. ἀλλὰ προσιτῆς εἰ ἀκμήν μίλλων αὐτοῖς ἰχθρὸν ἰπιτιχίσιον. οὐτὰ βαρὺν, ὅς αὐτοὺς ἐπὶ ῥέψω πίτυος δίκην. Sic veteres editiones,

et recte, ni fallor. Lennepius edidit, *ὡς αὐτοὺς ἐπιτίθει*, sumens *ἐπιτίθει* e tribus codicibus, *ὡς* e coniectura scribens. Sed tunc melius, credo, scriberetur *ἐπιτίθει*. *Ὁ*, *ἐπιτίθει* probum esset, sed *ἔ* *ἐπιτίθει* elegans est multo magis. Noster sæpe vocem usurpat. Apoll. v. 35. p. 219. *ἃ δὲ περὶ τὰ ἰσπίρια τῶν χαρίων ἀφίλου δίνουσι κέραι, δέουσι ἐπιτίθει*. Quod nulla tenus intellexit Olearius, vertens: « Illis quoque quibus in Hispania Vindicem adjuvi, » Neronem impugnavi. » Melius sic vertere mihi videor: « Quæ vero in Hispania Vindicem iuverunt, equidem » Neroni feceram infensa. » *Ἰβήρα* VII. p. 345. *δραχμὴν δὲ οὐδὲ φιλοσόφῳ ἀιδρὶ πύπτῳ προίμῳ, ἐπιτίθει τὸ ἰσπίριον πλοῦτος, ἴτεροι τὸν Αἰγύπτιον τοῦτον βέλων χρέμασι*. Quem locum prava distinctio corrumpit. Lege *ἐπιτίθει* τὸν ἰσπίριον πλοῦτος ἰσπίριον, τὸν Αἴγ. Sic codex A. optime distinguit. Euphrates, de quo hic est sermo, ne drachmam quidem philosopho unquam dans, a suis divitiis cæteros arcebat, Ægyptium autem istum pecunijs alebat. Hic est sensus verborum, quem non vidit Olearius. Gregorius Presbyter vit. Gregor. Naz. p. 21 D. *ἃ γὰρ προίμια τὸν δῆμον αὐτοῖς ἐπιτίθει*. *Μαθὲν ἐπιτίθει*.

(P. 146.) *Διτιχθῆναι δὲ πάλιν αὐτοῦ*] Sch. *μαχίσουσαι*.— Sic scripsi cum BDF. Editum *δ. δὲ αὐτοῦ πάλιν* auribus non tam leniter accidebat.

(P. 146.) *ἐκ τοῦτον*] Sic edidit e codicibus Olearius pro *τοῦτον*. Et ego *παύσαν* inveni in meis.

(P. 146.) *ἄλλοι*] Confer Tzetzem Antehem. 3a3.

(P. 148.) *ἐκίλιον*] Sic editiones præter Olearianam et AFL, Olearius *ἐκίλιον* scripsit, nihil monito lectore. Codices nonnulli mei *ἐκίλιον* habent. Mañi aoristum. Cæterum hæc tempora sæpe in codicibus permittantur,

et aspersissime quidem in hoc ipso verbo. Aristides. t. I. p. 286. 311. 328. 330. 334. ἐκίλυσι, ubi codex 1040. scribit ἐκίλυσα. Et p. 289. ἐκούσαμεν, ubi codex ἐκούομεν. Synesius epist. 4. p. 166 A. ἐκάλυσι. Codex 1039. ἐκάλυσι.

(P. 148.) ἀραμίους τόξα τε καὶ] Τε addidit Olearius e codicibus, et mei nonnulli habebant. Suidas : Ἀραμίνοι, ἐπάρματα. Scholiastes Aristophanis Lys. 332. Ἀραμίνοι, ἐπάρματα τὴν ὑδρίαν. Phrynichus appar. soph. ineditus : Ἀραμίνοι (lege Ἀραμίνοι) φέρον Ἀγίαν ἢ ὀνόμαζεν, θεὸς τῶν πῦν, ἄραιτα.

(P. 148.) τοξέυει] De vi pestifera telorum Apollinis et Dianæ vide HEYNIUM ad Iliad. A. 48.

(P. 148.) παρὰ τοὺς τοξόωντας] F ipi eodẽs 101. Olearius pro vulgato τοξόωντας e codice scripsit τοξόωντας, et sic inveni in ABC. H τοξόωντας sic. HUETIUS quoque conjecerat τοξόωντας.

(P. 148.) ἴνικα] AC ἴνικιν.

(P. 148.) Ἀπέλλων Δυκίφ τε καὶ Φυξίφ] Credo hic ludere Palamedem in etymo λύκος, quod et sentiebat Olearius. Aliæ cognominis Λύκος origines hic parum essent aptæ. — Ad Φυξίφ HUETIUS adscripsit videndum Scholiastem Theocriti Id. 7. 130. qui tamen agit de Πυξίφ Apolline, non Φυξίφ.

(P. 148.) τόξοις ἐξιλιῶν] Sch. ἰσβαλιῶν. — Hanc quam dedit lectionem Olearius pro edito τόξοις ἂν ἐξιλιῶν ἔχουσιν, inveni in meis codicibus, ut ille in suis invenerat. A habet ἰλιῶν pro ἐξιλιῶν. Hæc exemplum τοῦ ἐξαριῶν in talibus proprii illis poterit addi quæ collegit VALCKENARIUS Hipp. 17.

(P. 148.) τὸν ἴσον θεὸς ἐς αἰῶνας, φασὶ, τριψαί] Editiones

non habent φασί; sed inveni in codicibus omnibus, nisi quod in A linea super inducta recentissime deletur. Proverbum fuit (de quo vide Erasmus adag. 3. 2. 78.), natum ni fallor ex Ajacis ira in Danaos, quam Minerva in pecudes verterat.

..... τῷ δ' ἐνέλλαξεν Διὸς
 Τῆς τοῦδ' ὕβρις πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πιστῶν,

ut ait Sophoclis Menelaus in Ajace 1080.

(P. 148.) Καὶ ἡμεῖς] A ὁμεῖς.

(P. 148.) Δεῖ γὰρ] ABCGHI et Laudianus δεῖ δε.

(P. 148.) διαίτης λιπῶς] Sic noster vit. Apoll. I. 21. p. 27. ἀλλ' ἔστι σοι, ἴφθ, καὶ λιπῶς μοι ἰσθίῳ. III. 26. p. 117. παχίως οὖν, ἴφθ, διαίτῳσθι; ἡμεῖς μὲν, ἴφασσι, λιπῶς. VIII. 7. p. 340. κάμοι δὲ ὑπὲρ τῶν ἱμαυτοῦ στίων, ὡς λιπῶς..... εἴρηται. Et ibidem 5. p. 325. in loco quem paullo longiorem citabo, nam huc non parum facit. Πόθεν γὰρ, ἴφθ, ἀρμόμιος ἢ τῷ ξυμβαλλόμενος, προῖπας τῇ Ἐφίτω νοσῶν (malim cum A νοσῶν) αὐτοῦς; λιπῶς, ἴφθ, ὁ βασιλεῦ, διαίτη χράμιος, πρῶτος τοῦ Διουῦ ἡσθῶμη. Pessime hic A legit χαλιπῶς pro λιπῶς. Vides quam utilis fuerit isti divīno homini victus tenuitas, qua non a peste tantum sibi præcaveret, sed eam divinaret.

(P. 148.) ξυτῶν] Sch. στυδαῖον.

(P. 148.) παραίτησθαι] Sch. καταλιπῶν.

(P. 148.) τραγῆμοι] Sch. λιπῶς τροφαῖς.

(P. 148.) διῶγι] Sch. διήτι. — Thomas p. 215. καὶ διαίτημοι δὲ καὶ διάγων, οὐ μὲν καὶ διατριφάμοι. Arrianus Alex. IV. 18. 8. ἐν ἀφροδίῳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῶγι.

(P. 148.) τὸ ἐκ Παλαμῆδου] Sch. λεγόμενοι.

(P. 148.) θῆϊόν τε] E θ. τι et sic Olearianus unus. Confer notam p. 417.

(P. 148.) ἐπίσηψι. . . . ἀρχαίους, φαίν, ἐκ τοῦ Πόττου, προσίπτει δὲ καὶ τῷ Ἰλίῳ] Sch. ἐπίσηψι· βαρῆως ἐπίπτει. — De hoc verbo confer notam p. 135. Olearius e Barocciano δὲ post ἀρχαίους receperat, et mox post προσίπτει omitendum esse putaverat, qua mutatione non bene video quid fuerit assecutus, nisi absurditatem. Ego veterem lectionem revocare debui. E δὲ omnino omisit.

(P. 150.) ἐν γῆ ἰσοσύῃ] Sic editi et codices: sed cum margo Morelli offerret, γῆ. ἐν τῇ ἰσοσύῃ, statim recepit Olearius. Elegantem profecto fateor esse et frequentem vocis γῆς ἰλλειψιν. Sed non semper abest. Libanius orat. 17. t. 1. p. 225. 4°. πρὸς τίλματά τι ἄξειτῆς καὶ ἰσοσύῃς τὴν γῆν. Sic malo cum Morello quam cum REISKIO ἰσοσύῃς. Præstaret ἰσοῦῃς. Vel servato ἰσοῦῃς scriberem ἡσοῦ- τῆς. Sophocles Æd. Tyr. 635.

———— γῆς
Οὔτω ἰσοσύῃς.

(P. 150.) ἐσοφίστω] Sch. ὡς σοφὸς ἐφίῃσι. — Sic ABCE FGH et editi, ante Olearium qui ex Laudiano scripsit ἐσοφίξῃσι. I. ἐσοφίστω. Retinui ἐσοφίστω, nam quod sequitur ἐσοφίστω, nihil ad rem, cum paullo inferius sit ἴπῃσι. Et ex temporum ratione, certe ἐσοφίστω præstat, nam non hæc ἐσοφίξῃσι solebat, sed semel ἐσοφίστω.

(P. 150.) Κατιλύνους] Sch. καταγάγων.

(P. 150.) ἐσοφίστω] Sch. εἰς τὰς παύς. — Exempla dabit Palairetus ad Act. 27. 6.

(P. 150.) ἀμιλλαμίνας] Sch. ἐρίζοντας.

(P. 150.) προκατάρει.] Vide RYHNKENIUM Tim. p. 152.

(P. 150.) προεΐται... τοῦ ταχυνοτιῖν ἄλλα] Sch. ἔγνω
ἵεσθαι τοῦ ταχίως τὰ τῶν αὐτοῦ ἐργάζεσθαι. — B προεΐται
cum scholio προσβαλεῖν. Sed vera est lectio προεΐται.

(P. 150.) περιφοροῦσ] Sch. διεφθαρμένους.

(P. 150.) ἀριστία ἐσθιφαιούτο] Sch. ὡς εἴπωμαι ἐλάττωσαι.

(P. 150.) ἴτριφιν] Sch. ἐπίει. — A ἴτριφιν. utraque
lectione a prima manu. C ἴτριφιν.

(P. 150.) ἀκταίας] Sch. παραβαλαστίας.

(P. 150.) γυναικός τε καὶ] Te abest ab ABC.

(P. 150.) οὐ καθηκῆς] Sch. οὐ μόνον τοῦ καθηκόμενος.

(P. 150.) ἱξάριον] Sch. ἔγνω ἐκβάλλειν τοῦ καθιστηκότος.
— Forte respexit versum tragicum

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.

quem ex Galeno citatum emendavit VALCKENARIUS
ad Hipp. p. 198 B. Euripideum adfirmans, qua fide
non scio satis.

(P. 152.) καὶ μὴ ἀπέχονται μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φορᾶς,
ὀπιπιθιμίην δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι] Sch. φορᾶς ἄρμυς. Ὑποτιθ.
συμβουλεύονται πῶς. — BDEG et Oleariani duo καὶ μὴ ἀπέ-
χονται.... quod recepi; sensus enim inde fit concisusior.
Nam vix credo χαίρειν Ἀχιλλῆος socio armorum Pala-
mede, si ipsum ab impetu et ardore pugnae retra-
xisset, ἀπὸ τῆς φορᾶς ἀπέχονται. Sed ἱξάριον socio qui
impetum non coerceret, sed dirigeret. Hoc est Achilleus
indolis, illud non item. — De voce φορᾶ infra dicam
ad p. 180. ἰοικίμαι τῇ φορᾷ τοῦ ἤρω. AĒ et Laudianus
φθορᾶς. De hac permutatione jam supra p. 344. αἰτιῶν

ἀπὸ προ αὐτοῦ ἀπὸ vitium fuit operarum, non in editis, ut ait Olearius, nullo excepto; nam Aldina et Juntina recte habent αὐτὸ ἀπὸ.

(P. 152.) Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἴφκει] Alterum καὶ sustulit Olearius cum codice et abest quidem a B; sed habent CDGHI, e quibus particulam revocare placuit. In hīs et similibus formulis jam supra monui p. 312. saepius non bonos codices alterum καὶ omittere.

(P. 152.) ἴφκει λευκταμίω... πρῶτον] Statius Silv. III. 3. 71. de **Hetrusco Caligulae comite et famulo** :

- « Hunc et in arctas tenuis comes usque prinias
- » Terribilem affatu passus visuque tyrannum
- » Immanemque suis : ut qui metuenda ferarum
- » Corda domant, mersasque jubent jam sanguine tacto
- » Reddere ab ore manus et nulla vivere præda. »

Hæster vit. Apoll. VI. 43. p. 278. de cana rabioso : ὁ δ' (sic scribo, non ὄδ') ἡμίρου τι αὐτὸν ἵτι μᾶλλον καὶ τῷ χεῖρὶ ἰσπᾶντι.

(P. 152.) ἱκκλίον] Sch. ἱκκίον.

(P. 152.) ἀλλὰ καὶ βάλλον, καὶ φυλαττόμενος βίλη] Sch. πτρώσκου. — In A καὶ erasum est. — Horatius II. sat. 7 :

- « Velut si
- » Revera pugnent, feriant, vitentque moventes
- » Arma viri..... »

(P. 152.) ἀπὸ δὲ αὐτοῦ] Sch. ἀπὸ αὐτοῦ ἔχον ἐπιρροῆς.

(P. 152.) Τυχθῆναι δὲ μετὰ ταῦτα] Sch. μετὰ τὸ ἀπο-
θεῖναι αὐτὸν, τὸν Πρωτοεσίον. — Sic editi ante Olearium, qui γὰρ pro δὲ scripsit e duobus codicibus. Γὰρ inveni

in ABC. Laudianus μὲν γὰρ δὲ Servavi δὲ quod aptius hic esse videbatur. In μὲν τὰ ταῦτα a sensu Scholiastes discessit, ni fallor ipse. Vertendum credo, *post hæc, deinceps eo momento.*

(P. 152.) Πρωτ. ὡς Ἄχ. φησὶ] ABDEFH φησι ἰ Πρωτ. ὡς Ἄχ.

(P. 152.) καὶ Μυρμιδόνες οὗτος ὀνομασθῆναι πάντας Θεσσαλοὺς] Olearius e conjectura ediderat καὶ Μυρμιδόνες, οὗτος δ' ὀνομασθῆναι πάντας Θεσσαλοὺς, textu omnino corrupto. Editorum et codicum, lectionem revocavi. Sensus enim est, Thessalos omnes, cum et Myrmidones et Phylacenses sub uno Achille militarent, fuisse Myrmidones communi nomine appellatos. De Myrmidonibus vide Normannum ad Aristidem t. 2. p. 598. et, qui multa insuper de Thessaliæ populis habet, HEYNIUM ad Iliad. II. 681.

(P. 152.) τὰ ἔργα] Articulum omittunt BCDEH et Olearianus.

(P. 152.) ὡςτε καὶ τραβίτις] Καὶ abest ab ABCDF.

(P. 152.) ἀπειῖπιν] Sch. ἀπηγάμισιν.

(P. 152.) πρὶν μίσην ἐσθῆναι ὑπέλα, εἶλε] Sch. ἔλαβε. — E πρὶ μίσην ἐσθῆς ὑπέλα. Confer notam p. 403. de ἐσθῆσι hoc sensu.

(P. 152.) πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα] Vide Tzetzem antehom. 363.

(P. 152.) ψευδαῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ] Schol. δυναμίτους πιθανοὺς. — C πιθανοῖς. — Philo de legatione p. 15. ψευδαῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ καὶ ὑπερηγόρους κατ' αὐτοῦ κλάσειν αἰτίας.

(P. 152.) πρὸς τὸν εὐθύς ἀκούοντα] C πρὸς τοὺς εὐθύς ἀκούοντας. Laudianus ἰσθῆς.

(P. 152.)

(P. 152.) ἀφιζονται μὲν, ἴφη] Μὲν abest ab E.

(P. 154.) βοῦς τῆ] Τῆ abest a B.

(P. 154.) ἀδράμαδα] Sch. αἰχμάλωτα.

(P. 154.) ὑποποιήσονται] Sch. λάβρα ἰδιοποιήσονται. — De ὑποποιήσονται vide Budæum Comment. p. 790.

(P. 154.) Ἀχιλλίως μὲν οὖν] Et hic Olearius οὖν addidisse se profitetur ex codicibus. Editiones quas non inspexit habent οὖν, omnes, excepta Morelliana, vitio typographico.

(P. 154.) γυγιώσκοντας] Edidi γυγιώσκοντας cum F, quod vix monendum fuit.

(P. 154.) τὸ χρυσίον τὸ λεφθὲν ἐπὶ τῆ Φρυγί] Sic editi. E Laudiano Olearius pro ἐπὶ scripsit ἰμοῦ, sensu optimo et facillimo. Sed præter editiones, codices mei omnes dederunt ἐπὶ τῆ Φρυγί. Olearius putat ἰμοῦ fuisse mutatum in ἐπὶ, quod plerique ista non assequerentur. Sed certe ἐπὶ multo difficilius est quam ἰμοῦ. In hoc consensu ἐπὶ loco movere non ausus fui, et sic; nī fallor, est intelligendum: *aurum captum per Phrygem, Phrygis indicio*. Ἐπὶ hoc sensu illustrat Vigerus idiotism. 9. § 9. Valesius conjiciebat λεφθίον. Et certe ut jam notavi p. 496. λεφθίον et λειφθίον potuere facillime permutari. Et sic etiam corrigebat Stephanus Niger ut patet ex versione, quam hic non mutavi, sed tunc oporteret ἐπὶ τοῦ Φρυγίος. — De re confer Servium ad Æn. II. 82. Ovidium Met. XIII. 59. Septimium II. 15. et notam Daceriæ.

(P. 154.) ἰππινοῦσθαι] Sch. ἰφουρηθῆναι. — D ἰππινοῦσθαι.

(P. 154.) ξυθημίον] Sch. συμφωνήσαστες.

(P. 154.) τὸν μὲν Ἀχ.] Morellus et Olearius τὸν μὲν δὲ A. ediderunt, qua auctoritate nescio. Nam codices quos vidi, et Baroccianus, Aldus, Junta, Nicolinus δὲ non habent, et Morellus ipse ad marginem notavit γράφ. τὸν μὲν Ἀχ.

(P. 154.) φύλαττί μοι περι τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἴσθι ἴσθι] De pleonasmo τοῦ μοι confer H. Stephanum *Traité de la conformité*, etc. — CDEFH Baroccianus περι^{αὐ} I περι sic. Ἐν, omittunt DE, quod non potest abesse. Ἐν hic est pro περι. Nam si est *circum*, qui potest esse *intra*. Vide notam p. 449.

(P. 154.) τὸν Παλαμίδην] Edidi Παλαμίδην ex E pro Παλαμίδη. Jam dixi.

(P. 154.) μιτωπίμπου ἰνταῦθα] Sch. μιτωκαλοῦ ἰντάδι. — De ἰνταῦθα cum motu vide notam p. 308.

(P. 154.) οὐκ ἴμοι μῶφ ἴσθαι ἀλωνός] Sch. οὐκ ἀδύνατος κρατηθῆναι, ἀλλὰ δυνατὸν κρατηθῆναι αὐτὸν ὑπ' ἴμοῦ. — In A spatium est erasum inter μ. et αἰ. B ἴσθαι omisit.

(P. 154.) Ἐδοξί ταῦτα] Sch. ἰουράθη.

(P. 154.) Ἐαλώπι] Sch. ἦν ἰαλωπιῖα.

(P. 154.) ἀλλ' ὄδι] B ἀλλ' οὔτω. E ἀλλ' οὔπω.

(P. 154.) Λιολίς Λόρηστος] Sch. τῶν Λιολίων. — Invenitur et hoc nomen per amam ε scriptum. Vide Rhoeorum Fer. Daventr. p. 67.

(P. 154.) τειχάρης] D καὶ τειχάρης. — Aldus, Junta, Nicolinus male τειχάρης. — Noster Icon. II. 17. p. 835.

ἢ μὲν δὴ, πρῶτη σφῶν ἱερμυγία τί ἐστὶ καὶ ἀπίστευτος καὶ τιχάρης τὰν φόνου.

(P. 154.) ἡ φασὶ τὴν Ὀρφίαν προσεχθῆναι λύραν] Sch. ἡ · πάλιν. — Olearius vocem λύραν quam addunt editiones et codices omnes omnino deletit, ut absurdum imperitorum commentum, qui κεφαλῆν hic subaudiri nescientes, textum sic interpolarent. Nam de lyra Orphei in Lesbum delata nusquam se legere meminerat vir eruditissimus. Vix credibile est, et jam sæpe documenta habuimus, qua cum temeritate simul et imperitia in Nostrum grassatus sit Olearius. De Orphei lyra in Lesbum delata, describam pulchros Phanoclis versus :

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆν χαλκῷ τέρμεν, αὐτίκα δ' αὐτὴν
 εἰς ἄλλα Θρηϊκίαν ῥίψαν ΟΜΟΥ ΧΕΛΥΙ,
 Ἦλῶ κερτύμασι, ἴν' ἐμφερῆσιντο θαλάσση
 Ἄμφω ἄμα, γλαυκοῖς τυγῆμαι βοβίαις.
 Τὰς δ' ἐρηῆ ΛΕΣΒΩι πολὴν ἐπέκειλοι θάλασσα,
 Ἦχῆ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπίσχει λύρας,
 Νήσους τ' ἀγριαλοῦς ὧ ἀλιμυρίας, ἴθα λήγισαν
 Ἀτίρις Ὀρφείην ἐκτίρισται κεφαλῆν.
 Ἐστὶ δὲ χίλυι τέρμεν λιγυρῆν θίσαν, ἢ καὶ ἀγαύδους
 Πίτρας, καὶ Φόρκου εἰσυχθὸν ἐπιθεῖν ὕδαρ.

Isaïanus Saltat. 51. τὸν Ὀρφίαν, τὸν ἐκείνου σπουδαγμὸν,
 καὶ τὴν ἄλλοι αὐτοῦ κεφαλῆν τὴν ἐπιπέσειαν τῆς λύρας.

(P. 154.) ἤχῆν] Olearius edidit ἤχῆν nihil de hac mutatione monens, cum esset ante ἤχῆν, quod revocavi.

(P. 154.) μιμούσεται] Sch. μουσικὸν μίλος ἔχουσι.

(P. 156.) ὑπὸ τῆς φθῆς] ABCF ὑπ' φθῆς.

(P. 156.) ἰδῶσι δὲ πείθειται] Sch. ἤριστοι ἐκείνοις.

(P. 156.) τὸν Παλαμῆδην] Edidi Παλαμῆδην ex D, qui omisit τὸν, et E sine τὸν.

(P. 156.) ἀπῆλθον ἀλλήλων] Sch. διεχωρίσθησαν.

(P. 156.) κατίπλιυσεν] D κατίπλιυσεν, quod edebatur et mutatum fuit ab Oleario e codicibus. Nec tamen vitiosum est κατίπλιυσεν, et si qui mihi dedissent codices, servassem. Sed nihil invenio notatum.

(P. 156.) Ἀχιλλεῖ πάντα ἀντιθέεις] ADEFGHI ἀντιθέεις ἄπαντα Ἀχιλλεῖ. Gregorius Naz. in fratris laudatione funebri p. 373. Aug. διὰ δὲ καὶ τᾶλλα πάντα, ὅσως εἰκὸς, ἀντιθέεις.

(P. 156.) τοὺς Αἰανίδας] Schol. τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Αἴαντα.

(P. 156.) τὸν Κωνυῖος τε καὶ Τυθῶος] Sch. Σθένειος καὶ Διομῆδην.

(P. 156.) Πάτροκλόν τε δὲ πον] Te abest a BE, τε δὲ πον ab F.

(P. 156.) δῖσθε, ἤδη ἤγισθε κίεσθαι. τὴν Τροίαν τὸ γι ἐπ' ἱμοί] Sch. ἐπ' ἱμοί. ὅσον ἐπὶ τῇ ἱμῇ ἰσχυροῦ. — ABDEF ἤγισθε τὴν Τρ. τὸ γι ἐπ' ἱμοί κίεσθαι. Et sic C cum δῖσθαι, mendose, et ἤδη post ἤγισθε.

(P. 156.) Ἄλλ' ἔφθησαν] Sch. προέλαβον, πρὸ τοῦ εἰλεῖν τὴν Τροίαν. — Synesius alicubi habet φθῶνα δηλώσας, quod scholiastes ineditus interpretatur προλαμβῶνα, ut hic ἔφθησαν vertitur προέλαβον. Jam vide quam non parum inde firmetur docta CORAYI conjectura, qui ex his Heliodori verbis I. 15. p. 25. Ἔγνω προλαβεῖν καὶ φθῆναι, vult ejicere προλαβεῖν, ut scholium τοῦ φθῆναι male in

textum illatum. — Scripsi ἀλλ' pro ἀλλὰ cum ABCDEF.

(P. 156.) *πρόδοτος δὲ εἶναι κατεψεύσθη*] Schol. *ψευδῶς κατηγορήθη*. — AC τε pro δι. Virgilius *Æn.* II. Palamedem ait insontem, *falsa sub prodicione*, neci fuisse demissum.

(P. 156.) *Περμαχθεὺς δὲ τῷ χεῖρι*] Sch. *eis τοῦτοισιν δεθείς*. — Sic Noster Icon. II. II. *περιῆκται μὲν ἤδη τῷ χεῖρι ὁ Πάν*. Confer VILLOISONUM ad Long. p. 112.

(P. 156.) *κατελιθώθη*] Menelaus Libanio declamatus t. 4. p. 9. ad Trojanos de Paride: *εὐθὺς ἂν ἄπαντες ἤσαν δεινὴν καταλείπειν*. Ubi Morellus p. XLII. exemplis docet lapidationem heroicis temporibus in usu fuisse.

(P. 156.) *βαλλόντων*] B *βαλότων*. Confer notam p. 436.

(P. 156.) *Πελοποννησίαν*] Sch. *Πελοπόννησος καὶ Χερσόνησος, καὶ ὅσα τῇ γῆς συντίθενται τὰ γ' φιλοῦσι δωμασμάζων ὄθον καὶ βέβλοισι κυλαίαις. εὐ καὶ ἕγχεος γραφείσιν διὰ β' ἢ αἰ τοιαῦται συντίθεισι ἐπίσκοποιται. Ἐν δ' φησὶ καὶ ὁ γιωγράφος Στράβων, ἰς ἴθος τὴν αἰτίαν ἀναφίρων, ὅτι ἄριστοι ἀπὸ τῶν μίτρων πολλὰ γὰρ ἄδικα τοῖς μίτροις καὶ προστιθέναι καὶ ἀφαιρῖν στοιχεῖα*. — Ad rem Tzetzes Antehom. 383.

Καδδὲ Μυκηναῖοι κτείνοντὲ Κεφαλλῆνίς τι

Βάλλοντες λιθάδισιν. . . .

Ubi confer JACOBSIUM de dissenso scriptorum in nar-randa Palamedis morte.

(P. 156.) *Ἡ δὲ ἄλλη Ἑλλάς*] Passim obvia sunt hujus sensus τοῦ ἄλλος, quo pro λοιπὸς usurpatur, exempla. Pau-cis defungar. Philostratus *Apoll.* IV. 4. p. 143. *τὴν δὲ ἈΛΛΗΝ Ἰωνίαν περιέχει*. 25. p. 164. *τὴν μὲν γὰρ ἈΛΛΗΝ φιλοσοφίαν ἔβρωτο*. Lucianus *hist. scrib.* 23. *συνάδοι τῇ*

κεφαλῇ τὸ ΑΛΛΟ σῆμα. Pausanias x. p. 869. τὸ τε ΑΛΛΟ
σῆμα αἰωρουμένην ἐν σιρῆ. Issus de Menecl. hæred.
p. 9. ἀπαγκάζετο ὑπολείπεται εὐ ἀμφισβήτησι οὗτος, τὸ δὲ
ΑΛΛΟ (χαρῖον) ἀποδίδωαι. Alexis Athenæi ix. 34.

Ἀπολίπεται, τὸ δ' ΑΛΛΟ σῆμα ὑπόζυλον.

Et mox Heroic. p. 158. τῆν τε ΑΛΛΗΝ ἀιδρίαν ἰπαινῶν
τοῦ ἤν.

(P. 156.) δεκόντα ἀδικεῖν] Sch. καὶ ταῦτα φαίνεται.
— Huetius conjecerat δεκόντα, prorsus inutiliter.

(P. 156.) μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμῆδην] Scripsi Πα-
λαμῆδην cum D. — De re consentit cum nostro Tzetzes
Antehom. 386.

(P. 156.) ἀποθήκεῖν δὲ ἡ ἀειλάμενός τε καὶ θύψας]
Codices mei omnes et Oleariani duo τὸν ἀειλάμενόν τε
καὶ θύψαντα. Sed. editam servavi quæ est elegantioris
et difficilioris structuræ. — Ἀπαρτῆσαι in hac re pro-
prium est. Plato apolog. p. 74. bip. τοὺς δίκαι στρατήγεας
τοὺς αἰκ. ἀειλάμενους τοὺς ἐν τῆς ναυμαχίας. . . . Noster
supra p. 70. μὴδὲ ἀειλάσθαι ἐνχαρῆσαι τὸ σῆμα, ubi vidè
notam. p. 431.

(P. 158.) Ἀναθήμιος δὲ αὐτὸν] Hoc verbum in sensu
opus suscipiendi illustravit Budæus comm. p. 504. et
habet etiam nonnulla Tournius emend. t. i. p. 242.
Occurrit apud nostrum Icon. 11. 20. p. 843. ubi de
Atlante: αὐτὸς δ' αὖ καὶ μεταπίσει τὸν οὐρανὸν καὶ ἔσται
ἀναθήμιος εἰς μακρὸν τοῦ χρόνου. Et ibid. p. 844. ἔνθ μὲν
οὖν ἀιθάσις ταῦτα. 22. p. 846. Hercules Antæum κατὰ
τοῦ πατρὸς ἡθῶς ἀναθήμιος. Synesius de regno p. 15. D
ἴσται γὰρ τὸν χεῖρα φορτίον εἶναι μελλέου περιβριθέσιον· πι-
πρῆσαι γοῦν τὸν ἀναθήμιος·

(P. 158.) *δειξιμασι τῶ ἀλλοῦ*] Sic scripsi pro *δειξι-
ματα*. Sonus est idem: sed sensus in *δειξιμασι* multo
hic aptior. *Δεικνύσθαι* aliquid timidi et fugacis innuit.
Δεικνύσας ejus est qui cum vi et impetu sibi viam fa-
cit; et *δειξιμασι* quidem Ajax γυμνῶ τῷ ξίφει καὶ ἵππομα,
non vero potuit *δεικνύσθαι*, nec is erat qui vellet, etiam
si potuisset. Infra p. 208. de hasta Achillis: τὸ δὲ σίγμα
τῆς αἰχμῆς ἀδάμαντός τι εἶναι καὶ πιστός ΔΙΕΚΠΑΙΞΕΙΝ.
Multa hujus verbi exempla collegit PIERSON verisimil.
p. 234. Plutarchus in Pyrrho p. 445. Βρυ. τούτοις τοῖς
λόγοις ὅμοιοι ἦν τὸ κέσμα τοῦ στρατηγίδου, καὶ ΦΟΒΗ-
ΘΕΙΣ, ΚΡΥΦΑ ΔΙΕΞΗΠΕΣΕ, κωστήρι καὶ λιγῶ χλαμυ-
δῶ περιστρίβας ἑαυτὸν. Suidas: Δεικνύσωντες· διειρηνησάντες,
διεκδραμόντες: quod TOUPIUS t. 4. p. 227. mutat in
δεικνύσαντες, sed non satis certa de causa: nam ex in-
terpretatione mallet fere *δεικνύσαντες*. Lucianus D. Mer.
15. τούτ τι αὐλοῦς μοῦ συνέτριψε καὶ τὰν τράπεζαν μεταξὺ
δεικνύσαντων ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξίχεν ἰπισπασίας,
ubi nec malum codicum *ἰπισπασίαν*.

(P. 158.) *Θάψας οὖν αἰς ἕκός ἢ τὸν εἰργόμενον*] Schol.
ἰνδιχόμενοι ἢ κωλύμενοι ταφῆσαι. — F. 9. δὲ αἰς.

(P. 158.) *προσῆμι τῷ κοσῷ τῶν Ἑλλήνων*] Sch. *προσῆμι*.
— Apud Græcos idem valere τὰς κοινὰς προσελθῶν,
προσείσαι, τὰ κοινὰ πράττειν, vel σολιτηρεύσθαι docet LEO-
PARDUS emend. XIX. 22. Adde *προσῆμι* τοῖς κοινῶς ut est
apud Nostrum Apoll. IV. 32. p. 172. Vox κοινὸν eo
sensu sæpe in Nostri libris invenitur. Apoll. IV. 16.
p. 153. πρόσβουι παρὰ τὸ ΚΟΙΝΟΝ ἄντων (τῶν Θεσσαλῶν) ὑπὲρ
ἦν εἶπαι. IV. 33. 173. ἰπιστολὴ ἐκ βασιλείας Λακεδαιμονιαῖς
ἦλθεν ἰπιστολῆν ἐς τὸ ΚΟΙΝΟΝ αὐτῶν φέρουσα. Antiochus
in Sophistatarum vitis II. 4. § I. μηδὲ παρῆμι ἐς τὸν δῆμον.

μερὲ ἰς τὸ κοινὸν ἰσχυρίζουσι. Dionysius Halic. A. R. II. p. 703. οἱ τὰ βίβλια τῆ κοινῆ φρονοῦντες. Thucydides II. p. 139. τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνονται. Latini dixerunt eadem cum vi *communis*. Ovidius Metam. XII. 7.

« Gentisque simul *COMMUNE* Pelasgae. »

Ubi egregia legenda est Heinsii nota. Confer Budæum comment. p. 1036. Olearium ad Philostratum p. 143.

(P. 158.) βουλῆς ἢ γνώμης ἤπιτο] Sch. διακρίσεις, ἀποφάσεις. — Confer supra notam p. 418.

(P. 158.) Χιρρονήσου ἄλωσι] Sch. πύθησι. — Α Χιρρονήσου, quod recepi, pro Χιρρονήσου. Vide supra p. 541.

(P. 158.) ἄλιγοι] Mei codices et Laudianus ἄλγοι.

(P. 158.) μετιθήκει] Sch. κατίλωσι.

(P. 158.) ἰπιμήκονι] Sch. ἰς μῆκος ἐξίτιται. — Laudianus ἀπιμήκονι.

(P. 158.) Ὀιδῆν τι γὰρ . . . τὰ Παλαμήδην ἰπιπύθητο] Vit. Ap. I. 32. p. 41. Ἀπολλάνιος δὲ ἰπιπύθησεν αὐτὰ πιπύθηται Icon. I. II. p. 780. ποιήσονται ὀιδῆν τὰ μετράκιον.

(P. 158.) ὄναρ ἰφίσταται] Sch. παραγίνισται.

(P. 158.) οὗ Ἑρμῆς ὄπις ὀπίρῳ πίνει] Vide SCHWEIGHÆUSERUM ad Athen. I. c. 28. CLARKIUM ad Hom. Od. VII. 138. CORAYUM ad Heliod. p. 120. 273.

(P. 158.) ζῆλου . . . ἄξιοι] Sch. ἤτοι πάντες ἐξήλουσι ὄπις αὐτοῦ.

(P. 158.) ἰπιπύθησεν ἰς μετήκον αὐτοῦ ἀφικώμεθα] Olearius male omisit αὐτοῦ. — D γνώμην pro μετήκον.

(P. 158.) ἀσπασίῳ δακρύει] Sch. ποταμῶν. — De hoc ad-verbio

verbio vide VALCKENARIUM ad Adon. p. 228 B. Adde ABRESCHIUM lectt. Arist. p. 141.

(P. 158.) ἀνδρίαι ἰππιῶν τοῦ ἤρω] A ἀνδρίαι τοῦ ἡ. ἰπ. B τοῦ ἡ. ἰπ. EF ἀνδρίαι.

(P. 158.) ἰππιῶσαι ὁ Παλαμήδης] Sch. ἰππιτικῶς δραμαῖν.—Vulgati ἰππι. τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ Π. Voces τὸν Ἀγ. sustulit Olearius quas codices sui non dabant, nec ego inveni. Scholium sapiunt. Verbum potest absolute poni. Synesius ep. 44. p. 182 B. δεικνῆτι, καθικέτινος, ἀντιβόλησιν.—ABC et Oleariani duo τὸν Παλαμήδην. Sed nominativus bene se habet. Supra p. 138. ὁ δὲ ἰθυμηθεῖς..... ἀποδράσαι. Et sic passim.

(P. 158.) ἰλιῶ σι, ἀλήθεια· ἐν γὰρ ἡμοῦ προσηπίασας] Tzetzes Antehom. 384.

ὁ δ' ἴσθιτε ταῦτα πρῶτον.

Καῖρι, Ἀλήθεια καθή· πρόθινετ γὰρ ἡμοῖο.

ubi, citatis Philostrateis, JACOBIUS addit: « in his ver-
» bis ni multum fallor, Philostratus nobis Euripideæ
» fabulæ senarium servavit fere sic restituendum :

« Ἐλεῶ σ' ἀλήθεια, ἐν γὰρ προσηπίασας.

» Ἐμοῦ.....

(P. 160.) ὑπίσχε] Sch. ὑπίθησι.—Cæterum dissentit Dares qui Palamedém a Paride interfectum narrat c. 28.

(P. 160.) ὅτι ἡ Δία πρὸς αὐτοὺς ἴσθαι] ACI πρὸς αὐτοῦ.—Potest comparari Zacharias 9. 14. καὶ Κύριος ἴσθαι ἐπ' αὐτοῦς.—Scripsi ἡ Δία pro ἡ Δία. De Dea Δία vide Olearium ad vit. Apoll. p. 12. Darnaud de Diis περιέρ. p. 155. Heliodorus VIII. 13. p. 339. δινοῦς δὲ ὁ τῆς Δίης ὀφθαλμοῦ ἐλίγχαν, καὶ τὰ ἀμύμονα κρόφια καὶ ἀθμίτια φωτίζειν. Locum

corruptum esse putabat CORAYUS. Saltem quædamtenus juvari potest distinctione, sic : *δεικὰ δὲ ὁ τῶν Δ. ὀφθαλμοὶ ἐλιγχνῶν καὶ τὰ αἰμάματα, κρύφια καὶ αἰμίματα φωτίζου.*

(P. 160.) *καθῶστε τὸν Νίστορα*] BF *καθ.* καὶ τὸν Η.

(P. 160.) τὸν Διομήδην] AD sic. Edisi *Διομήδης*. — Sch. *Διομήδην καὶ Δημοσθένην μετὰ τοῦ ἐπιτακῆος· καὶ ἔστι μορφή ὀνόματος· τὰ δ' ἐπιτίθηται πλεῖς τοῦ ἰ, ἰσχυροῦ, ἰσχυροῦ, ἰσχυροῦ.* — Confer quæ supra notavi p. 495.

(P. 160.) *ἰσχυροῦ*] Sch. *λίγος*.

(P. 160.) *Μίγιστος*] E *κατὰ μίγιστος*. Ubi præpositio scholium est, quod in textum male irrepsit. — Cæterum Palamedem descripsit versibus satis asperis Tzetzes *Antabom.* 397. ubi alios indicat JACOBIVS.

(P. 160.) *κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν μίξον*] ABCE non habent articulum ante *Αἴαντα*. Dicitur *μίξον*, ut supra p. 158. *μίγιστος*, comparatione factorum, non stataræ, facta cum Ajace Locro : nam ut ait noster p. 168. *ἰλλὺν ἐπέλουσεν αἱ Ἀχαιοὶ μίγιστον, οὐκ ἀπὸ τοῦ μίγιστος, οὐδ' ἐπιτιθὴ μίξον ὁ ἔπιτος, ἀλλ' ἀπ' αἱ ἰσχυροῦ.* Et Ajax Locrus Synesio dicitur ep. 4. p. 162 D. *ὁ μικρὸς Αἴας*.

(P. 160.) *καὶ αὐτῶν*] ABC et reliqui omnes et Oleariani duo *καὶ αὐτῶν*. Aldina et Juntina *αὐτῶν*, Nicolinus *αὐτῶν*. Pronomina illorum permutatio frequentissima.

(P. 160.) *ἐν ἰσχυροῦ μισθῶν*] Sch. *ἰσχυροῦ*. — Libanius t. 4. p. 105a. in veris sophistica descriptione : *ἀλλὰ καὶ δίδου τῆς κῆρας ἀπολαμβάνου καὶ πάντα ἐν ἰσχυροῦ μισθῶν παραπῶν.* Reddenda vox Philostrato *Icon.* t. 4. p. 768. ubi de Menæceō : *ἰσχυροῦ καὶ ἄλλων ἰσχυροῦ, καὶ οὐκ ἀσπίδου τίθενται.* Olearius loci venustatem non capiens, edidit temere ex conjectura *ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ*. Humeri lati et

crassei vires indicant, *προσιέτιμπε*, *ἰσπαγγίλλουσι*. Hinc ἄρμον *ἰσπαγγίλλου* apte dicitur, nec sine sophisticō acumine. Icon. I. 16. p. 787. *παρίστησι δ' αὐτὸ ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ ἀοραθῆναι, διαδοχῶν ἢ δὴ καὶ ἐν ἀπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν*. Lege omnino cum codice A καὶ ἐν *ἰσπαγγίλλου* τοῦ βαδίζειν. Heliodorus CORYI II. 35. p. 105. ἢ *ῥίς ἐν ἰσπαγγίλλου θνμοῦ* : ubi vide notam doctissimi editoris, p. 109. et p. 372. quem non fugit Nostri locus.

(P. 160.) *τὴν δὲ κόμην ἐν χρῶ εἶναι*] AC τὴν δὲ κόμην quod recepi. Editiones τὴν κόμην τι. Olearius tacite reposuerat δὲ. D habet nec δὲ nec τι.—Sch. *χρῶ· σώματι*.—Gregorius Naz. or. XI. p. 300 B. *κεφαλῆς ἐν χρῶ κόμην*. Confer Solanum ad Lucian. t. 3. p. 448.

(P. 160.) *ἄρτες ἰλιυθίρας τι καὶ ἰρθῶς*] Vit. Apoll. VII. 42. p. 321. *ἄρη τι (τούτους) ἰλιυθίρα καὶ φρονοῦσα*. IV. 25. p. 164. *ἰφῶσι γούν ἀθλητῆ καλῶ καὶ ἰλιυθίρα τὸ εἶδος*. Icon. II. 21. p. 845. *τὸ μὲν ἰρθῶν τῆς κνήμης, ἀλλὰ ἀνελιυθίροι*.

(P. 160.) *ξυμβαλλούσας*] Sch. *συσπῆρινας*.

(P. 160.) *τιτράγωνόν τι... καὶ εὖ βιβηκῶν*] Sch. *βιβηκῶν ἰσηκῶν, πιπηγῶν*.—De passō quadrangulārī vide supra not. p. 376.—De εὖ βιβηκῶν quaedam jam monui p. 582.

(P. 160.) *τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν*] Philostratus Junior Icon. 14. p. 845. *καλλῆ δὲ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἕνεκα*.

(P. 160.) *εὐπροσέγγροι τὰς βολὰς*] Sch. *καλλῆς προσφθιγγόμενοι*.—BDEF *βολὰς*, quod indubitanter recepi, pro edito *βουλὰς*. Facile patet subaudiri *κατά*. *Βολαὶ ὀφθαλμῶν* passim occurrunt apud Nostrum et alios. Icon. II. 19. p. 842. *βολαὶ τι ὀφθαλμῶν εὐσκοποῖ*. Philostratus Junior Icon. I. p. 863. *βολαῖς τι ὀφθαλμῶν ἀπλῶ ἐκβλεπνύσας*, ubi non male Olearius conjicit *ἀπκλῶ*. II. p. 882. *πιπηγῶν τὰς*

τῶν ὀφθαλμῶν βολαῖς ἐς τὰ τῆς ψυχῆς ἀπέφθητα. 15. p. 887. τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολαῖς ἐς τὴν τῶν θρωμίων ἵννοιαν τιπεύουσι. Aristænetus I. I. ἐπιτοξενίου ταῖς τῶν ἁμαρτῶν βολαῖς. Fons locutionis Homerus, qui Odyss. A. 150.

Ὁφθαλμῶν τι βολαὶ κεφαλῆ τ' ἰφύπτηβί τι χαῖται.

Vide WAGNERUM ad Alciphr. III. I. De ἐναρροτόγυρος ἑρτιμα est VALCKENARII nota ad Hippol. 96.

(P. 160.) μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς] Aristides in Jovem p. 8. οὐχ ὕπνος τῶν τούτου ΜΕΓΑΛΩΝ τι καὶ μῶον ἰωρακέναι τάληθις ΟΦΘΑΛΜΩΝ.

(P. 160.) γυμνῶ φησι τὸν Παλαμῆδην] Sch. ἄουλον. — Confer supra notam p. 458. de hoc sensu vocis γυμνῶς. Scripsi φησι pro φασι. Nam hæc a Protesilao, non aliorum narratione docebatur Vinitor. Miror hoc mendum non sustulisse Olearium, qui simile paucis abhinc versibus tollet.

(P. 160.) μίση φέρισθαι βαρίος ἀθλητοῦ καὶ κούφου] Sch. ἤτοι μίσην ἢ ἀθλητοῦ βαρίος καὶ κούφου. Eunapius proem. p. 6. de Apollonio Tyanensi : ἢ τι θιῶν τι καὶ ἀνθρώπου μίσην. — Corrige mendum typhoteticum βαρίος. — Μίση φέρισθαι eodem modo dicitur ac τὰ πρῶτα, διότινα φέρισθαι, et similia.

(P. 160.) Αὐχμοῦ δε ἐπιμιμίλητο] Sic editiones et codices omnes, præter C in quo ἐπιμιμίλητο, paullo ἀτιμώτερον, quod tamen non recepi; nam non tanta erat codicis C auctoritas, nec mihi de usu Philostrato in talibus nunc satis constat. Sed non hæc est vera loci difficultas. VISCONTIUS vir doctissimus et rei criticæ non minus quam antiquariæ consultissimus, adscripserat notulam his verbis : « locus corruptus : donec meliora producantur,

» lego *ἰπιμελίητο*. » Et mihi jam pridem hæc conjectura venerat in mentem, quam a tali viro propositam videns, statim adripiebam ut optimam. Sed re serius pensitata, demum animadverti nimium in tali emendatione introducenda esse temeritatis et audaciæ. *ἰπιμελίητο* quod mihi displicebat præsertim ob *cura et studii* indicationem *πρὶ ἀύχμῶν*, jam satis aptum videbatur. Præcessit *ἀύχμῶν* Palamedis esse *ἡδὴ τῶν Εὐφύροβου πλοκάμῳ τῶν χρυσῶν*: et qua *cura* (lepidus esse voluit Philostratus) ad hanc *ἀύχμῶν* elegantem curiositatem perveniret Palamedes, mox narratur. Sic Philosophica negligentia comam ornabat Pythagoras infra p. 190. loco huc inprimis conferendo: *κῆμη ἢ σοφὸς γινόμενος ἐκόσμη τῷ ἀύχμῳ*. Et vit. Apollon. VI. 10. p. 340. de Virtute apud Prodicum: *ἢ δ' αὖ* (sic legendum non ἢ δ' αὖ) *πιπρωκεῖα μὲν προσφίρης, τραχὺ δὲ ἄρῳκα, τὸν δὲ ἀύχμῶν πιπρωμένη κόσμημα καὶ ἀνυπόδητος ἢ ἀριτὴ καὶ λιτὴ τῆν ἰσθῆτα*. In quo elegantissimo loco delerem ἢ ἀριτὴ quod videtur glossa adscripta olim ad ἢ δ' αὖ. Ibid. I. 8. p. 10. *ἀνυπόδησίαι τι ποιεῖται κόσμημα*. In loco quem illustrare conor et vindicare, *ἰπιμελίητο* est pro *ἀύχμῶν ἰποιεῖτο κόσμημα* aliorum exemplorum.

(P. 162.) *ὑπὸ τοῦ καθύδδιν*] Sch. *κοιμᾶσθαι*.

(P. 162.) *ἀυλίζισθαί... ἐν τῇ ἀκρωρυχίᾳ τῆς Ἰδης*] Sch. *κορυφῆ*. — Noster Icon. II. 17. p. 835. de insula: *ἀκρωρυχίαν ἐξαιρούσα πειρωτῆ Παισιδῶν*: ubi Scholiastes in A: *ἀκρωρυχία ἢ ἄκρα τῆς ἰουκίος, ἀκρωρυχία ἐπὶ ὄρους*. Sic quoque vit. Apoll. III. I. *ἀκρωρυχίαι γὰρ πιτρῶν παραλλάξ ὑπνωτίζουσι τοῦ ὕδατος*.

(P. 162.) *ἐν σχολῇ*] Sch. *ἀδεία*.

(P. 162.) *Τῆν γὰρ κατάληψιν τῶν μετιώρων*] Sch. *τὴν μάθησιν τῶν ἀστρονομικῶν μαθημάτων*. — De hoc sensu vocis

μειτῖαιρος quaedam notavit exempla Lamb. Bos. exercit. philol. p. 27. Hesychius : Μειτῖαιράων · τῶν τὰ οὐράνια σκοπούτων.

(P. 162.) ἰτιῦθι, ἀπὸ τῶν ὀψηλοτάτων] Fere crediderim tria hæc ultima verba scholium esse interpretantis ἰτιῦθι, et caventis ne qui forte crederent in unius Idæ cacumine astra omnes observare, non posse alibi.

(P. 162.) οὔτι καῦν, οὔτι ἄδρα] Aliter Dares c. 18. « Ex Cormo advenit Nauplii filius Palamedes cum navibus xxx. »

(P. 162.) ξὺν Οἴκαι τῷ ἀδελφῷ] De Oeace confer Septimium VI. 2.

(P. 162.) πολλῶν, φησὶ, ἀραχιῶν ἀντάξιον] Θεοὶ habent editiones et codices. Olearius mutavit in φησὶ, et secutus sum. — De ἀντάξιον supra pag. 506.

(P. 162.) Τίμησσα] De hac Ajacis Telamonii amica, vide Ovidium A. A. 3. 517.

(P. 162.) λούουσά τι] Τι omittunt DE.

(P. 162.) σφαιρῶσα τὸ λίχος] Sch. σφαιρῶουσα. — Hoc ex Heroica vita sumptum est. In Iliadis I. 30. versu notissimo,

Ἴστ' ὃν ἰπποχομέην καὶ ἱμὸν λίχος ἀντίωσαν.

sunt qui ἀντίωσαν interpretentur ἐστρωφίζουσα, sensu, ni fallor, optimo. Confer ΗΕΥΝΗΙ observationes.

(P. 162.) αὐτουργὰς βίος] Sch. αὐτὸς ἐκίητος ἐργαζόμενος ταῖς οἰκτικαῖς χερσὶ. — Joannes Antiochenus Suidæ in Λουπρά ait Cincinnatum τὸν ΑΥΤΟΥΡΓΟΝ ἀγαθῶν ΒΙΟΝ. Noster supra p. 130. ἘΝ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΙ τῶν πολιτικῶν εἶσαι, ubi vide scholium. Icon. II. 22. p. 847. ἰπποχόμεναι δὲ οὐκ ἀλλότρια, ἀλλ' οἰκία καὶ αὐτουργία. Soph. I. 21. § 4. p. 517.

βούλονται σε ὁ νίος τιθέναι, οὐδὲ τῶν αὐτόματων καὶ μετ' οὐ
 παλὸν θάνατος ἐσθιδέου τῆ σφ' γάρη, ἀλλ' ΑΥΤΟΥΡΓΩΝ μὲν τῆ
 ἐπιβολῆ, μισθούριος δὲ καὶ τὰς ἰμάς χεῖρας : quæ describo
 longiora, ut facilius pateat optimam esse quam inveni
 in AC variantem, ἐπιβολῆ. Nam de insidiis et illata
 per venenum, non per vim, morte agitur. Ipse filius insi-
 dias parat, et ad factum conducit serviles manus, vereque
 est ἐπιβολῆ servi, ἐπιβολῆ filii. Confer de voce ΗΜΗΣΤΕΚ-
 ΗΥΣΙΟΥ ad Lucian. II. p. 363. Thomam p. 129 : et de
 Heroum Homericorum αὐτουργία, Athenæum I. 31. p. 67.
 et XII. 3. p. 400. ubi Heroum βίος dicitur ἀκατάσκευος καὶ
 καθέπει ANAPTYTOΣ, οὗτ' ἐπιμηξίας εὐσε, οὗτε τῶν τιχρῶ
 διακριθωμένων. CORAYI doctissimi recepta fuit elegantis-
 sima emendatio ἀνάρτους pro vitioso ἀνίριτος. Conjece-
 ram olim reponendum αὐτουργός. Sed ad corrupta elementa
 propius accedit lectio CORAYI, nam in codicibus sæpis-
 sime α et ιο eodem fere modo efformantur. Sic ἀνίριτος
 et ἀνάρτους quæ primo aspectu non parum inter se
 distantia videntur, unica differunt penultima. Hæc α et ιο
 simillima forma non paucos peperit errores. Apud Sy-
 nesium Dion. p. 59 B. nunc scribitur : λελάθειν οὐ ἐπὶ
 σοφίας οἱ σπασίται τῆς ἐγγλωτίλας οὐτοι, καὶ τὸ Ἀπῶλλον
 δύντιρον ἄγοιτε ἰαυτῶν : quæ vertuntur : Quocirca isti
 qui eloquentiam omnem repudiant : sed codices
 1088. et 1039. ἐγγλωτίλας, et tunc σπασίται non erunt
 osiores, sed fautores, satellites. — Leguntur apud
 Athenæum x. c. 49. hi senarii duo :

Σοφιστῆς, κλέωντε, καὶ Σοῦν διη
 Τῶν μισθούριον, οὐκ ἀδείκνυμι ἐν τροφῇ.

Agitur de Sophista qui Congiorum festum avidè expectat,
 quo dona et mercedes ad ipsum mittentur, quique in-

terim non in deliciis nec laute cœnat. Hunc credo esse loci sensum, quem non vertit editor clarissimus, ultima, ut sunt, videns esse corrupta. Sed sana fient, ni fallor, legendo: *οὐκ ἐὺδειπνῶν ἐν τροφῇ*, et divisim ad metrum, *οὐκ ἐὺδειπνῶν ἐν τροφῇ*. Anapæstus in hac sede versus comici neminis aures offendet. De *α* et *ω* permutatione monent DORVILLIUS ad Charit. p. 227. HERMANNUS ad Orph. Arg. 179.

(P. 162.) *ἔξω τοῦ κατισκινάσθαι*] Sch. *ποικίλος εἶναι*. — Formam hanc loquendi sæpe legitur apud Nostrum. Icon. I. 29. p. 807. *οὐκ ἔξω τοῦ μεμοχθίνας*. 15. p. 786. *ἔγγισται ταῦτα ὡς ἔξω τοῦ καιροῦ*. Apoll. VII. 9. p. 285. *μὴ ἔξω λόγου πρᾶτλιν*. Sophist. I. 7. p. 488. *ἔξω τοῦ φιλοσοφίας ἤθους*.

(P. 162.) *πυτὶ*] Omiserunt BE.

(P. 162.) *ἀγροικότερος φαίνῃ*] Sch. *τὰ τῶν ἀγροικῶν ποιῶν δεκτῆς*.

(P. 162.) *ὅτι μὴ πίπτωσι*] Sic edidi ex BEF pro vulgato *κίπλησι*. A fere bonam lectionem *πίπτωσι* habet, cum scholio *κίπλησι*. Πίπτωσι quod usus est rarioris et elegantioris male locum cessit scholio *κίπλησι*. De *πίπτωσι* lege VALCKENARIUM anim. ad Ammon. p. 187. et ad Adon. p. 384. A. ubi aliud exemplum invenies permutationis inter *κίπλησι* et *πίπτωσι*. Emendabo bis corruptum in hac voce Philostratum. Apoll. VII. 26. p. 307. de Scythis dicitur: *οἰκίαι τε ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται*. Lego e codice A *πίπτωσι*. II. 39. p. 91. *ὁ πρῶτος δὲ ἀξιοῖ αὐτὸς πιπᾶσθαι ἢ ἐν τῇ λοιπῶν ἑαυτοῦ γῆ ἔδρῃ*. A legit *πιπᾶσθαι* cum scholio *κίπλησθαι*, et lectiones has unice probas recipiet futurus editor, ni ipso Oleario ἀνιλλητικότερος sit, quod fieri vix posse credo.

(P. 162.)

(P. 162.) *Θιραπιύουσα*] Olearius invenit *Θιραπιύουσα* et *Θιράπουσα*. Nihil e meis notatum habeo varietatis.

(P. 162.) *Τί οὖν ταῦτα, ἴφη, ᾧ Ἄχ.*] Codices *τί οὖν ᾧ Ἄχ. ταῦτ' ἴφη*, vel, *ταῦτα ἴφη*.

(P. 162.) *τῷ χεῖρι ἄμφω προτίνας*] ACI τ. χ. *πρωτ. ἄμφω*. — Apoll. vit. VIII. 12. p. 355. *προτίνας οὖν ὁ Ἀπελλάνιος τὴν χεῖρα*. et III. 27. p. 117. *τὸν βασιλῆα προτίουσα τὴν χεῖρα, εἶον ἰύχισται τοῖς ἀνδράσι*.

(P. 162.) *ἐκ θασμοῦ*] Sch. *μερισμοῦ*.

(P. 162.) *κελιῶν*] Sch. *πρωτίων*.

(P. 162.) *καὶ οὐ πείθειτε*] Confer supra p. 470.

(P. 162.) *προσέκλιτε*] Sch. *προσιδίξαιτε*.

(P. 162.) *ἰκωνοπλοῦντα...τίχνας*] Sch. *ἰκωνοπλοῦντα, ἰκωνοπλοῦντα*. — Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. *Θεσπισίαντι δὲ, καὶ εἴτις ἕτιρος λῆρον τῷ Ἰνδῶν ἰκόντι, μὴ ἂν ἰκωνοπλοῦνται ταῦς ἰκόντι λόγους*. Ubi forte reponendum *ἰκωνοπλοῦντα*. Praecessit σοὶ μὲν εὐδαιμόνεις ἂν βασκῆσαιμι ἐγὼ λόγους.

(P. 164.) *πῦρ ἐπὶ Ναυπλίου*] De re confer Septimium VI. 1 : Morellum ad Dion. Chrys. t. 2. p. 580. — De Nauplio vide Alcidas in Palam. p. 70 : LENNEPIUM ab Phal. p. 56. — Hoc πῦρ a Nauplio erectum *φρυκτωρίας* proprio nomine vocat Euripidis Scholiastes Or. 432. *Πυρρὸν, φρυκτωρίας, φρυκτῶν* vocabantur signa per ignem data, quorum inventorum laudem ipsi Palamedi tribuit idem ibidem Scholiastes, nec non Alcidas p. 74. De hoc signorum genere dissertationem satis diligenter scripsit Sallierus, *Acad. Inscr. Mem.* XIII. p. 400.

(P. 164.) *κόλην Εὐβοίας*] Sic vit. Apoll. III. 23. p. 114. *ἰρμάτων τε ὑπερῶν τὸ σκάφος ἐν Εὐβοίᾳ κόλη*. Ubi

vide Olearii notam, cujus cæteroque emendatione carere possumus. Nam locus, si quis alius est sanus. Dio Chrys. or. 7. p. 222: ὅρα γὰρ ὡς ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς ἰήσου τὰ πρὸς τὸ πύλαγος. Καὶ ταῦτ', εἴπω, ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα, ὅπου κατενιχθεῖσα ταῦς οὐκ ἂν ἴτι σωθεῖα.

(P. 164.) ἐκ Μοιρῶν] Codices mei et Oleariani duo ἐκ Μ., quod recepi, pro edito ὑπὸ Μ.

(P. 164.) ἴσως.... μηδὲ βουλομένης τῆς τοῦ Παλ. ταῦτα ψυχῆς] D μ. β. ταῦτα τῆς Παλ. ψ. Τοῦ etiam omittunt BF. — Olearius pessime omnino ἴσως junxit cum Ποσειδῶνος. Nihil erat dubii nec esse poterat quin Neptunus Palamedem voluerit ulcisci: et supra p. 104. narrabatur μετὰ τὸν Ποσειδῶν ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους. Referendum ergo ἴσως ad Palamedem, optimum Heroem qui ne inimicis quidem tam atrociter in se grassatis poterat tantum irasci, ut perditos vellet.

(P. 164.) ξυμειλίχως.... τῆς ἀπάτης] Sch. συγκρίματα ἰδίδου ἵεκα τῆς ἀπάτης ἢ ἀπατήθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς.

(P. 164.) Ἐθαψάν δὲ] F τὶ pro δὲ.

(P. 164.) ἤμορον.... Λιολίωι ἤπιραι] Sch. γαίτωνα. — Ad horum et quæ sequuntur intelligentiam omnino conferenda quæ de Palamedis sepulchro et atatu, habet Noster vit. Apollon. iv. c. 13. p. 150.

(P. 164.) ξυμειλίχως] Sch. συνερχόμενοι. —

(P. 164.) Μαστιχίου δὲ χυμῶ] B δὲ quod recepi pro τὶ.

(P. 164.) φράζω] Sch. ἱρμαγέει.

(P. 164.) Διῶν] ἱερωδότην. — Supra p. 142. vidimus Ulyssis ἄεσμα παραδιδόσθαι ταῖς Ἑλλασιν ἐπὶ δεῖπνον. — Vo-

cum *δαινὲς* de oratoribus usurpatam illustrat Olearius ad Soph. Nostri p. 483. sua sumens tacite ex Cresollio theatr. Rhet. I. c. 13.

(P. 164.) *ἱρασίην φθόνου*] Baroccianus *ἱρασιλήν*, male. Vit. Apoll. VII. 14. p. 293. *ψευδολογίας ἱρασίης*. VIII. 7. § 6. p. 335. *ἱρασίην τοῦ μὴ ἱρῶν*: qua simili venustate dixit Icon. II. 5. p. 817. *οὐ γὰρ μοι δοκίῃ ἱρῶν τοῦ ἱρασθῆαι*. Et sic alibi Noster, ut et alii. Maximus Tyrius diss. 3. § 9. *ἑπιτολμύσιμοι δ' ἂν ἔγωγε ἑπιτῆν ὡς οὐδεὶς ἡδοίης Διογένηος ἢ ἱρασίης ἀκριβέστερος*. Sophocles Œd. Tyr. 601.

Ἄλλ' οὐτ' ἱρασίης τῆσδε τῆς γνώμης ἴφου.

ubi vide BRUNCKIUM. Ælium adde H. A. II. II. III. 40. Chionem p. 42, 50. 52. etc.

(P. 164.) *κακόηθις ἑπινοῦντα*] Sch. *τὸ κακότροπον μεταχειρίζμενον, τὸ πικροῦργον· τὸ ἑπινοῦντα, ἐνθῆσι*. — Confer notam p. 528.

(P. 164.) *δοκῶντα μᾶλλον γυναικίον ἢ ὄντα*] Frequens antithesis ad imitationem nobilissimi Æschylei versus de Amphiarao :

Οὐ γὰρ ΔΟΚΕΙΝ ἄριστος, ἀλλ' ΕἶΝΑΙ δίαιε.

Heliodorus VII. 13. *τὸν δοκῶντα καὶ ὄντα πικτήρα*. Synesius ep. 44. p. 185 C. *εὐκαχῆς τε ἂν καὶ δοκῶν*.

(P. 164.) *ἑπιπέματα*] Sch. *ἰδιόματα*.

(P. 164.) ἢ τοῦ τάξαι] Supra p. 146. Ulyssi dicebat Palamedes, *οὐ δ' οὐδὲν ἂν περὶ τάξεως εἴποις, ἀπικαλίεις γὰρ τὸς μάχης*. — Distinxit Olearius post *τάξαι*, et sic fecit. Nam verbum hic credo poni absolute, non jungi cum *νοσημαχίας*. *Νησημαχίας* et *τιχηρομάχίας*, ut *ολιχρῆς*, genitivi sunt pendentes ab *ἑπιπέμασι*.

(P. 166.) τόξων ἔλξιωσ] Sch. ἐκλάσιως.—Supra p. 124. de arcu Herculis dixit, ἔλκειν αὐτά — Cæterum longe aliter de illa sagittandi peritia sentit Ulysses Homericus Od. VIII. 214.

Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὄντι αἶθλον
 Ἐὐ μὲν τόξον οἶδα ἰσχύειν ἀμφοφάσθαι.
 Οἷος δὲ μοι Φιλοπότης ἀπικαίνυτο τόξῳ
 Δύμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.

Et alia quibus se inter Phæacae gloriabundus extollit.

(P. 166.) αὐτοῦ εἶναι μὲν πολλῶ] BE a. e. πολλὰ μὲν. D. αὐτοῦ πολλὰ μὲν.

(P. 166.) πλὴν ἐνός] Sch. ἔργου.—Et Menelaus Homeri Od. δ. 269.

Ἄλλ' οὐπω τοιοῦτον ἰγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οἷον Ὀδυσσεὺς τελασίφρονος ἔσκει φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔριξι καὶ ἔτλη κάρτερος ἀνὴρ
 Ἴπῳ ἐνὶ ξιστῶ.

(P. 166.) κοῖλον] Sch. ἢ ἰνακτίον τὸ νασίον.

(P. 166.) οὐ τίκλαν μὲν Ἐπιτιός] Confer notam p. 473.

(P. 166.) λόχη] Sch. ἐνίδχη.

(P. 166.) Σηρηκλιώτατος] ABCDEF Σηρηκλιώτατος. Confer notam p. 492.

(P. 166.) πληρώματος] Sch. τὸ πλῆρωμα κυρίως ἐπὶ νείας, ἐπὶ κατέργου. — Κατέργου pro navi dixerunt recentiores. In Bibliotheca Coisliniana p. 209. Μανουὴλ ἀναβάς εἰς κότεργα τῶν Βενετικῶν. Vide CANGII lexicum. — De πλῆρωμα hanc mihi dedit notam VISCONTIUS humanissimus: « Bene » hoc nomen tribuitur τῷ λόχη qui equum ligneum im-

» plebat. Nam *πληρώματα* proprie sunt *socii navales*,
 » *classarii* (*l'équipage*), qui navigia implent. Hinc
 » in marmore Ostiensi (edito in mea epistola ad cl. ΓΕΩΡ-
 » ΓΙΟΥΜ ΖΟËΓΑ p. 9.) *Pleromarii* latine dicuntur istius
 » modi milites et nautæ. Machina Epei, ut pote lignea,
 » triremi bellicæ comparatur. » Et metaphorice usus est
 Gregorius Naz. or. XIX. p. 305 C. *ὁν πινεὶ τῷ τῆς ἐκκλησίας*
πληρώματι. Et III. in Julianum Stelit. I. p. 54. Β *ἰπὶ δὲ*
ἀντικαθάρματι τῷ λόγῳ τοῦ χοροῦ τὰ πλῆρωμα.

(P. 166.) *παρακινῶς*] Sch. *παρακινῶς ἀρχῆ, αὐξήσις,*
ἀικμὴ καὶ παρακμὴ ἰπὶ ἰόνου λίγνται.

(P. 166.) *τῇ ἄλλῃ*] Aldina *ἄλλη* et sic Juntina, confu-
 sione facili. Confer quæ supra notavi p. 477.

(P. 166.) *πρὸς τοὺς Κίκωνας*] Articulum addidit Olea-
 rius e codicibus; et ego inveni in B. Male primæ editio-
 nes habebant *Κίκωνας*. *Κίκωνες* semper apud Homerum,
 quem vide de hoc bello Od. IX. 39.

(P. 166.) *διεπιλημέθη*] Sch. *διὰ μίσην τῆς ἰδοῦ ἰγνίστε,*
ἢ εἰς μίσην ἐπιλημέθη. — Confer p. 449.

(P. 166.) *κατατρέχοντι τὰ ἰπὶ θαλάτῃ τοῦ Ἰσμάρου*] Sch.
ἄγνοι προθοῦντι. — Homerus loco citato :

Ἰλιόθιν μοι φέρον ἄνιμος Κικῶσισι πύλασιν
Ἰσμάρου.

(P. 166.) *τὰ γὰρ Πολυφύμου.....*] De Polyphemo
 vide Odysseam IX. de Antiphato Od. X. de Scylla Od.
 XII. de Inferis Od. XI. HÆVNIUS eruditissime de Scylla
 scripsit excurs. IV. ad Bucol. Virgilii.

(P. 166.) *αἱ Σιμῆϊδες ἐν τῇ ἰήσῃ ἤδον*] Sch. *ἐτραγῶδου.*
 — E *ἰδον*. A articulum omisit. — Verba *ἐν τῇ ἰήσῃ*
 sustulit Olearius ex auctoritate codicis : et ego quidem,

etsi in meis non inveniebam, nolui tamen tollere. De Sirenibus vide Odysseam XII. Insulam habitabant Ἀσιμοῦσαι, teste Scholiasta ad Od. XII. 39. Confer ibi Clarkium.

(P. 166.) ἰππαισφειν ἡμᾶς κερὸν τοῖς ἀνὶ] Respicit Homeri Od. XII. 177. κερὸν

Ἐξίης δ' ἰτάροιον ἰπ' οὐατα πῶσι ἄλιψα.

(P. 166.) παρατιτῖσθαι] Sch. ἀποτίμωσιον.

(P. 166.) πλία] Sch. πιπληρωμία.

(P. 166.) ψυχαγωγῆσαι] Sch. παραμυθῆσθαι.

(P. 166.) περιουρημία] Confer supra not. p. 480. de hac voce. Et quod ad rem spectat, jam supra p. 10a. dixerat Cyclopas et Læstrygonas nullibi gentium esse, et ex Homeri capite natos.

(P. 166.) Ὠγογίαι] B Ὠγογίη. D Ὠγίγη.

(P. 166.) παραπλιῖν] Sch. παρατρέχιν.

(P. 166.) προσομιλῆσθαι] Sch. προσίρχισθαι.

(P. 166.) ἔξωρον.... τῶν ἱρατικῶν] Sch. ἔξω τῆς ἄρας κατὰ ἣν γίνονται τὰ ἱρατικά. — Vit. Apoll. III. 4. p. 97. τῆς γὰρ τῶν ἰλάφωι καὶ οὐῶι θήρας ἔξωροι γεγονότις. VI. 36. p. 274. ἰππὶ δὲ ἔξωρος τούτων τυγχάνεις ἄν. Soph. I. 21. § 4. 516. ὁ δὲ ἄρῶν ταῦτα, ἰουθίτι, καὶ ἀπῆγι. Τούτῳ δὲ τοῖς ἔξωροις ἀθής.

(P. 166.) ὑπόσιμον] Sch. μετρίως σιμῶν. — Δ ὑπόσημον.

(P. 166.) πιπληρημένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὰς ἰννοίας τι καὶ ὑποσιμίας] Sch. Ἐννοίας ἰθυμῆσις. Ἰγνοίας ὑποψίας. — Icon. II. 32. p. 857. similiter dixit de Themistocle alienâ lingua non sine labore utente: πιπληρημένοι δι τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἰννοίαι ὑπὸ τοῦ λέγειν ἄς μετρίμασι. Dre-

semius hæc citans Nostri verba ad Iscanum IV. 121. scripsit, lapsu, ut videtur, calami, *πεπλοτυμμίνοι τοὺς ἐφθαλμούς.*

(P. 166.) *ἀὶ ἐφ' αὖτις*] Ἄιὶ omittunt ABCEFGH et Oleariani duo.

(P. 166.) *τοῦτο δὲ ἄχαρι*] F *τοῦτο γὰρ αἰ*

(P. 168.) *ἐκ τούτων*] ABCDGH et Oleariani duo *ἐκ τούτου*, et sic F qui mox inverso vulgato ordine legit *ὁ Πρ. διδάσκει.*

(P. 168.) *παρ' Εὐριπίδῃ*] Sch. *ἐν τῇ ποιήσει τοῦ Εὐριπίδου.*

(P. 168.) *μίλισιν*] Sch. *Θρήσις.* — « Nempæ in choria » tragediæ et in tractibus lyricis. » VISCONTI. Qui sequuntur versus disposui ex mente VALCKENARII ad Phœn. v. 321. quem vide et in diatribæ p. 190.

(P. 168.) *Ἐκείντ'*] Sch. *ἰφορεύσασσι.* — FH *ἐκείνσσι* bis. — De verbo *κείνσσι* quædam notavit Heringa observat. p. 121.

(P. 168.) *ἀλγύνουσαν*] C *ἀλγύνουσα.*

(P. 168.) *Ἀθήνα μουσῶν*] Sic FH bene; nec aliter Aldina, Juntina, Nicoliniana. Morellus *μουσῶν* inepte, quem unicum inspiciens Olearius, e more dixit, *vulgati nostri malo μουσαρ*, et mutavit in *μουσῶν*, apte quidem ad sensum, sed non ad dialectum. Conferri potest Nossis epigr. 12.

..... *Ῥίθων εἴμ' ὁ Συρακόσιος*
 ΜΟΥΣΑΩΝ Ὀλίγη τις ΑΗΑΟΝΙΣ....

ubi vide JACOBSIUM.

(P. 168.) *μᾶλλον, ἐν δὲ φησὶ*] Addidit Olearius e suis codicibus, et ego inveni in ABC.

(P. 168.) ἀραιδί λόγῳ, ταῦτα] A omittit λόγῳ ταῦτα. BCDEGH et Oleariani duo ἀραιδί ταῦτα. In I λόγῳ prius omissum, dein fuit superscriptum. Certe hac voce carere possumus.

(P. 168.) Αἰαντα] Ex hoc capite plurima descripsit Eudocia p. 27. Violarii, monente jam WYTTENBACHIO Bibl. crit. part. 3.

(P. 168.) ἐπιούνη αὐτῶν ξέρβαλον τοῦ καλίμου ἐκ πατρῶου ἔργου] Editi ξέρβαλον. A ξέρβαλον, eraso = e correctione. B ξέρβαλον cum scholio : σαρμῆιον. C vocem omisit. DEFGH ξέρβαλον. Solus I ξέρβαλον, quod et habet Eudocia. Sed verum unice ξέρβαλον. Sensus loci hic est : *Ajacem sibi quasi bonum belli omen adesse putabant, eoque duce et auspice Trojam esse capturos sperabant, paterni facinoris memores.* Nam ut mox dicetur, Telamon olim cum Hercule Trojam ceperat. Ξέρβαλον ab iis venit qui ξέρβαλον non intelligebant, et se legere sæpius meminerant ποιῆσθαι ξέρβαλον et similia, quæ ipse satis ex nostro illustravi p. 322.

(P. 168.) τῶν Ἡρακλῆ ἀσπυγόνων μετᾶδτι] Sch. ἐκόλασι. — D ἀσπυγόνων. F Ἡρακλία. — De re vide Apollodorum II. 6. 4. Iscanum libro primo, etc.

(P. 168.) καὶ ξὺν αὐτῇ τὸ Ἴλιον εἶλε] ABCDEF ξὺν omittunt, quod B habet pro scholio. Ellipsis præpositionis elegans est, et omittere volebam, sed imprudens reliqui, quam delebis, Lector, si mecum facis. Sic p. 58. ἀφικαρίνου γυνῆ ἰσταῦθα μοιχοῦ ποτὶ αὐτῇ γυναικὶ ἢ ἐπιίρα : ubi vide notam p. 412.

(P. 168.) φρόνημα αἶρων ἐπίου] Schol. κατάστημα τῆς ψυχῆς. — Noster et alibi : vit. Apoll. I. 15. p. 17. οὐ
ράδιος

ῥᾶδιον εὐνήριον καὶ πιδῶν λόγῳ μεταδίδασθαι. III. 34. p. 126. εὐνήριον δὲ κινεῖται καὶ εὐνάριον. V. 26. p. 209. εὐνήριος ζῆν. Timæus: εὐνήριος· ἀφιλοτιμία. Ubi hanc vocem, non præterito nostri loco, pulchre illustravit RÜHNKENIUS.

(P. 168.) Ὀπλισμένον δὲ ἰξεκρίμαντο] Sch. ἰκαρμαμένους ἕσας ἰκείνου. — AB τε pro δὲ. Sed δὲ opponitur τῷ μὲν superiori. — Ἐξεκρίμαντο sic positum legitur vit. Apoll. VIII. 12. p. 355. ἰξεκρίμαντο τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἠσπάζοντο. Eunapius p. 50. τῆς φωνῆς ἰξεκρίμαντο καὶ τῶν λόγων.

(P. 168.) μετῴρω τε βαλόντες] Sch. μετὰ γυναικίου φρονήματος.

(P. 170.) τὴν ἀσπίδα εὐ μεταχειριζομένου τοσούτην εὐσσι] Sch. διὰ τῶν χειρῶν ἰεργεῦντος. — Multi sunt veterum loci de clypeo septemplex Ajacis. Ovidius Met. 13. 347:

« Frustra Telamone creatus
» Gestasset læva taurorum tergora septem.

A. A. 3. 112:

» Scilicet Ajaci conjux ornata venires,
» Cui tegumen septem terga fuere boum. »

Sophocli Ajax in cognomine fabula 20. vocatur σκισφόρος: ubi Scholiastes: ἰξεκρίμαντο γὰρ εἶχεν ἡ Αἴας τὸ σάκος. Homero Ajacis σάκος vocatur ἰπταβόσιον, quod in mentem redibat Eumathio IV. p. 166. ἡ δ' αἰδᾶς τῇ παρθῆν ἀσπίς ἰπταβόσιος.

(P. 170.) χαροποιε τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυ, εἶον εἰ λίοντες ἐν ἀσπιδὶ τοῦ ἄρμῆσι] Sch. ἀσπιδὶ ὑπὲρ βίσι. — Conferri debet locus similis de Achille infra p. 212. τὸν θυμὸν δὲ τὸν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς χαροποιε εὐσσι, ἠσπάζοντες μὲν ἀσπιδόσσι τισα ἄρμῆν. Philostratus Junior Icon.

1. p. 864. τὸ δὲ ἄμμα ἀπὸ γογγύε μὲν, εἴη ἢ ἄμμῃ δὲ, ἀλλ' ἢ ἀναβολαῖς ἔτι, ubi vide Olearium. 10. p. 876. γογγύε γὰρ τὸ ἄμμα ἀπὸ τῆς εἰρηθῆς ἰνδολῆ.

(P. 170.) μὲν γὰρ] In A γὰρ erasum est.

(P. 170.) ἀριθμοῦ φάρακας ἑξήκω] BC ἑξήκω. — Hinc explicabo Statii locum nulli quæ viderim interpretum intellectum. Perierant quinquaginta Thebani a Tydeo intercepti. Mulier Thebana Ide per episodium introducitur, quæ duos filios in hac atrage necatos adloquuta, hæc fatur inter alia (III. Theb. 160.):

« — sed nec bellorum in luce patenti

» Conspicui fati, æternaque gentibus ausi,

» Quæsisit miseræ vulnus memorabile matri :

» Sed mortem obscuram, *numerandaque funera*

» passi. »

Nihil videtur corrigendum, nec *miseranda*, nec *miserosa*, nec *mussanda*, etsi hoc ΓΑΘΟΝΟΥΙΟ placuerit, viro in latinis rebus principi. Funera horum juvenum fuerunt *numeranda*, id est, ingloria et numerum expletia tantummodo. His *numeratis*, quinquaginta inventi sunt qui perierant, sed nec ipsorum nomen, nec fata memoranda ulli fuerunt. Dum in hoc poeta versor, de alio loco loquar quem possum illustrare. Hæc leguntur Theb. 1. 358.

« *Pulverulenta* prius calcandaque flumina nullæ

» Aggeribus tenuere moræ..... »

Improprietatem loquendi (Papinianum hoc vitium est) recte animadvertit Barthius, qua *flumina* dicuntur *Pulverulenta*, et cum eo sentio. Adducam tamen quo hoc illustretur, non defendatur, epithetum, locum ex epistola 10. femine ingeniosissime *madame de Villars* :

« Je veux vous parler d'une promenade où je fus hier....
 » C'est dans le Mançanarès. Au pied de la lettre, la
 » poussière commence à y être si grande, qu'elle in-
 » commode déjà beaucoup. Il y a de petits filets d'eau
 » par-ci par-là, mais pas assez pour qu'on en puisse ar-
 » roser des sables menus qui s'élèvent sous les pieds des
 » chevaux; en sorte que cette promenade n'est plus
 » supportable. Ce n'est donc pas pour vous dire une mau-
 » vaise plaisanterie, mais une chose assez extraordi-
 » naire. Je vous prie de conter cela, comme vous savez
 » orner toutes les choses auxquelles vous voulez donner
 » un air. Je vous expose seulement celle-ci, qu'on ne
 » peut se promener dans une rivière, *πατος* qu'il y a
 » de la poussière. »

(P. 170.) ἀξιωμαχους] Sch. αξίως μαχομένους.

(P. 170.) ἀνδρὸς εἶναι] Sch. γενναίου.

(P. 170.) λουποθέντι] Sch. ἀπὸ τοῦ λάπη καὶ τοῦ θέω,
 τὸ ἰκθίνω.—Confer Hesychium.

(P. 170.) Ἀπέλαστον δὲ εἶδεν] Sch. ἀπειθήματα — Δι
 abest a D.

(P. 170.) ἐν ἰσηκίῳ] Sch. ἔργου παρόντος ἰκτίνου ἀέτι ἀποδ-
 σαι.—F ἐν ἰσηκίῳ.

(P. 170.) θάκων ὑπανίσταται κίτῳ, καὶ ἰδὼν ἐπιβήσονται]
 Sch. θάκων · θρίων.—Vit. Apoll. III. 27. p. 117. ὑπανίστα-
 μένου δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου, κατίχθη αὐτὸν ὁ Ἴαρχος ἐν τῷ θρίῳ.
 Xenophon memor. II. 3. § 16. οὐ γὰρ καὶ ἰδὼν παραχωρήσαι
 τὸν ἰώτιον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυχάνοιτι πικταχοῦ νόμιζέται
 καὶ καθήμενον ἐπακισθῆσαι, ubi HANESTIUS videndus, qui
 Aristophanis locum Nub. 989. indicat, quam Noster
 respexisse videtur :

Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι.

In loco Xenophontis delevi οὐ ante καθήμενοι, auctoritate Stobæi. Ælianus H. A. VI. 61. Λυκοῦργος δὲ τομοθητῆ ἴσμος φιλαθροπώπυτος, ὡς ἰγύμαι, ἰόμαι, θάκων τε καὶ ἰδῶν ἀφίστασθαι ταῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους. Lucianus Demon. 63. τοσοῦτοι ἴρωτα ἴσχοι πρὸς αὐτῶ Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ καὶ ἄλλοι ἢ Ἑλλας, ὥστε παριόντι ὑπὸ ξανθίσταται μὴ τοὺς ἄρχοντας. Julianus Cæsar. p. 19. πρὸς τὴν παρεούσαν τοῦ πατρὸς ἐξαισιώμιοι. Synesius de Provid. I. p. 90. B. ἰδῶν ἐξίστατο καὶ καθίδρας Αἰγυπτίων ταῖς πρεσβυτέροις. Lepida est boni Sulpicii narratio de Valentiniano, qui Martino «nequaquam» *assurgere* est dignatus astanti, donec regiam sellam » ignis operiret, ipsumque regem ex parte corporis, qua » sedebat, adflaret incendium. Ita solio superbus excutitur, et Martino invitus assurgit.» Dialog. 2. c. 6.

(P. 170.) βασιλεύει] Sch. φθείρει.

(P. 170.) οὔτε ἰσοῦλοντε οὔτε ἰπιφύκειων] ABC οὔτ' ἰσ. οὔτ' ἰπιφύκειων. Editi et Eudocia ἰπιφύκειων, præter Olearium qui scripsit ἰπιφύκειων. Servavi ἰπιφύκειων quod est ἀττικώτερον. — Nonnulla habet Τουρπιος ad Long. § 1. p. 274. quæ ἰπιφύκειων possunt illustrare.

(P. 170.) μὴ μειρῶν ἴνικα] A μειρῶν ἴνικεν. C μειρῶν ἴνικα, vitiosius. Mὴ non debet omiti.

(P. 170.) τὰς δ' εἶον] Male edebatur τὰς δ' εἶον.

(P. 170.) εἶω] D male εἶ.

(P. 170.) ἰγαίεσθην] AC. et editi γαίεσθην. Olearius edidit ἰγαίεσθην, et sic legi in B.

(P. 172.) τρέφιμον τοῦ Ἡρακλείους] Sch. ἀνατροφὴν λαῶντα ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείους· τρεφίους ὁ τρέφω, τρέφιμος ὁ τρι-

φάμιλος ὑπὸ τοῦ τροφίως. — Eudociae variationes quasdam et omissiones non curo.

(P. 172.) ἐνελθῆναι τῇ λιοιτῇ τοῦ ἕματος] Sch. ἐνυλιχθῆναι. — « Winckelmannus ex hoc loco signum nobile » Musei Vaticani enarravit, Herculem offerens infantem » leonis pelle involutum ulnis sustententem. Signum hoc » nunc in Museo Neapolineo cernere licet (n°. 141. » ed. Piranesianæ tab. 31. tom. 2.). Ego quidem ad » Telephum magis quam ad Ajacem infantem scul- » pturam hanc spectare opinatus sum : non ita tamen » ut imagines hujusmodi etiam apud antiquos in an- » cipiti fuisse haud existimem. Vid. Musei Pio Cle- » mentini tom. II. tab. IX. » VISCONTI.

(P. 172.) ἀνάλωτος. . . . κατὰ τὴν δερὰν τοῦ λιοιτος] Sch. ἄτρωτος κατὰ τὸν τόπον ὅπου περιέλαβεν ἡ λιοιτῆ. Ἀνάλωτος κυρίως ὑπὸ πυλῖμου. — D δερὰν τοῦ Λίαιτος.

(P. 172.) νῆμα] Sch. συγκρατάσει.

(P. 172.) καὶ ἀπλῶς ἐς αὐτὸν βλίψαντι] ABC ἀπλῶς βλίψαντι. — Ἀπλῶς Meleagro corrupto restituere quid vetat? Sic editur poeta elegantissimus ep. 124. disticho ultimo :

Τοῖς μὲν ἀμιλήσει ποτιῖν πῦμα, τοῖς δὲ τοικῦσι
Ποτιῖν, τοῖς δ' ἀγνώστου πινθομίνοις ἰλαίῖν.

Pro ΑΓΝΩΣ quod sine sensu esse videtur, certissime corrigo ΑΠΑΩΣ. Dio. Chrys. or. XI. p. 324. οἱ τάληθῆ ἰδίῃαι θίλοιτις, οὐδεὶς θίλοιται μέτρων; ἀλλ' ἐξαρκίῃ αὐτοῖς ἀκούσαι ἀπλῶς.

(P. 172.) ἀθεὶ φῶναι] Sch. χωρὶς θείας νύκτιος γινεσθῆναι. — P. 194. τὰ δὲ Ὀμήρου τῶντων οὐκ ἀθεὶ μὲν εἴρηται. Vit. Apoll. III. 36. μὴ ἀθεὶ δοκίῃ ἐκφέρειν τὰς δέξας.

(P. 172.) διὰ τι τὴν ῥάμην τοῦ εἶδους] Sch. ἔχουσι διὰ τὴν ἰμφαινομένην ἀπὸ τοῦ εἶδους ῥάμην.

(P. 172.) ἄγαλμα πολέμου] Eunapius p. 35. de Socrate, ἔχει ἦσαντο πάντες Ἀθηναῖοι περιτωτοῦν ἄγαλμα σιφίης τοῦ-
χάστου.

(P. 172.) Ἐμοῦ δὲ ποτε εἰπώσας] BCF ποτε omittunt.

(P. 172.) καὶ μὴ καταπαλαίστη αἰὲ ὑπὸ] Sch. ἐπιπέθη.
— F καὶ δὴ κατω. E αἰὲ omittit.

(P. 172.) γαγῶσιν] ABCDEF ἰγγυῶσιν.

(P. 172.) καὶ ἀληθὲς ἦν ὁ πρὶ αὐτῶν μῦθος, μᾶλλον αὐτῶ
Πολυφῆμῳ διωπάλαισιν Ὀδυσσεύς, ἢ τῷ Αἴαντι.] Olearius
plene distinxit post μῦθος, et πρὶ αὐτῶν intelligit de
καταπαλαίσεσσι quibus Ulyssi succubuit Ajax. Falsa hæc
omnino. Post μῦθος, virgula ponenda fuit, ut in edi-
tionibus aliis. Αὐτῶν sunt Cyclopes. Confer notam p. 474.

(P. 172.) κακίῃσιν, ξίσι] D ξίσι κακίῃσιν.

(P. 172.) ὡς ἄρ' ἐκίμα ποταμῷ Ἰλισσῷ] Sch. τὴν ἀφῆν
εἶχεν ἀνατιθεμένην. — ABDEF ὡς ἄρα ἐκίμα. C ὡς ἄρα
κορῶ. — De hoc ritu confer Lindenbrogium ad Cen-
sorin. de die nat. c. i. extr.

(P. 172.) Εὐρύσακην οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλεον] Scripsi Εὐρύσα-
κην cum ABCDEFI pro edito Ευρυσακη. D οἱ παλαιοὶ
pro οἱ Ἀχαιοί. — Ajacis filium alium fuisse ex Glauca
Æantidem vocatum tradit Septimius v. 16., Eurysacem
habuisse ex Tecmessa. Nominis etymum dant hi pul-
cherrimi Sophoclis versus Aj. 575.

Ἄλλ' αὐτὸ μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπάνομον,
Εὐρύσακτες, ἔσχε διὰ πελοργάφου σίριφον
Ἠφρωκος ἐπιπέσειν ἄρρηκτον σάκος.

(P. 172.) ἱτριφι προφῶν] BE ἱτριφω.

(P. 172.) ἰππιουῶσι] Confer supra notam p. 528.

(P. 172.) Ἀθησθηριῶσι] Sch. Μαίη.

(P. 172.) ελιφαιουῶνται τῶν ἀσθίων] Sch. ελιφάη.

(P. 172.) τρίτη ἀπὸ γαιῆς ἴτι] Sch. κατὰ τὸ τρίτον ἴτος τῆς γαιῆστος.

(P. 174.) ἀντὶ ἴφρασι] Sch. τὰς Αἴωντα.

(P. 174.) κατὰ Θηρία] Sch. ἰσολος τῆ Θήσι. — Absurda est Olearii versio, *atate Thesoi*.

(P. 174.) ἰφ' ἰαντοῦ] ACGHI ἰφ' ἰαντοῦ et sic Oleariani duo. Edebatur ἰφ' ἀντοῦ quod mutatum malui, cum codices permitterent. Cæterum ἀντοῦ bonum fuisset; ἀντοῦ non est malum. Sed qui nunc in talibus certi esse possumus de autoris manu? Hæc minima, et alia multo graviora fuerunt penes librariorum.

(P. 174.) Τά τι ἐν ἄδου, Μὲ ἄφιλος.... Τόλῳ] Odysse. λ. 547. 548. — Ante Τόλῳ.... editiones addunt καὶ τὰ. Sed hæc verba in nullo codicum meorum iaveni, et sustuli. Nam τὰ τι indicat duorum versuum citationem: si καὶ τὰ scripsisset autor ante Τόλῳ, scripsisset ἢ καὶ τὰ τι ante versum primum, sed τὰ τι.

(P. 174.) ἱεὶς ἀντῶν] Sch. τῶν ἄσθων. — In Homero præcessit τούτων ἀμφ' Ἀχαιῶσ. VALESIIUS perdebatur operam pro ἀντῶσ conjiciens ἄσθων. Sed has notulas scribebat vir egregius inter legendum, nulla cura nec studio; et ipsius doctrinæ nequaquam nocere possunt.

(P. 174.) ἱεὶς] Sch. ἐν τῆ ἄσθ.

(P. 174.) πωτῶν τι καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα] De πωτῶν τι con-

fer supra notam p. 461. — Ulysses ipse in Sophoclis Ajace 1395.

Καὶ τὸν θανάτου τόδε συνάπτεται δῖλον
Καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἰλλίπειν, ὅσσον
Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν ποιεῖν βρότευσ.

(P. 174.) ἀπιπέλασται τὸν ἰαστοῦ νίκην] Quae excerpit Philostratus Junior Icon. 10. p. 876. cum Pyrrhum sistit arma Achillis indutum: τῷ Πύρρῳ δὲ τὰ ἐξ Ἡφαιείου πάρισι· ἰασίας ποτ' αὐτῶν Ὀδυσσεύς, καὶ ἀπιπελάμιος τὸν ἰαστοῦ νίκην.

(P. 174.) ἰπικνεῖ τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἴπικνε.... Παῖδες δὲ T. δῖκασον] ACD τὸ ἐπὶ αὐτῶ ἴπικνε. BEF τὸ ἐν αὐτῶ ἴπικνε. Olearius verterat, *laudat istud quod sequitur*, absurde, cum sit Odys. λ. versus 546. Niger omiserat. Verti *superius*. Codices ABCDEF ἰδῖκασον.

(P. 174.) διασείας ἰκάθισον] Confer quae dedit Palairtus ad Paulum 1. Cor. 6. 4.

(P. 174.) καταψηφίσασθαι τοῦ Λίαντος] Sch. καταψήφισον καὶ καταδικάζειν αἰτιατικῇ συντάσσονται, καταψηφίσασθαι δὲ γενικῇ.

(P. 174.) ξυγνῆσις γὰρ φόβῳ μῖσος] Schol. γνῆσιον. — Tertullianus Apolog. 27. « Nam licet subjecta sit nobis » tota vis dæmonum et ejusmodi spiritus, ut nequam » tamen servi, metui nonnunquam contumaciam mis- » cent, et lædere gestiunt quos alias verentur. Odium » enim etiam timor spirat. » Ubi vide Havercampium.

(P. 174.) πλιῖον ἢ εἰσῆσιον] BD πλιῖον.

(P. 174.) προσβαλὼν τῷ τίχρει] Sch. προσελθὼν. — Confer supra notam p. 303.

(P. 176.)

(P. 176.) ἰθύνουσιν] Sch. μισθωτοὶ ἐγίνοντο. — Confer scholium simile p. 353. Adde Wagnerum ad Euripidem Alc. p. 83.

(P. 176.) προβεβλήσθαι] Sch. προβάλους εἶναι. — Vide Budæum Comm. ling. gr. p. 454.

(P. 176.) τῶν Περιγᾶμων τοῦ ἄστειος] Sch. τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἐν Τροίᾳ.

(P. 176.) ἐπάλξιον ἄπλοιο] Sic p. 210. ἀπλόμισιον ἦδη τοῦ τείχους. Noster Icon. I. 6. p. 767. Καταινίς δὲ τὰ τεῖχος βλίπτει, περιφρονῶν τὰς ἐπάλξεις, ὡς κλίμακι ἀλωτάς. Moschopulus ecl. Ἐπάλξις, τὸ ἐπὶ τῶν τεύχους ἵθα ἰστάμενοι ἀποσπασθεῖσι τοὺς περὶ τοὺς. Libanius orat. edit. Lips. 1775. p. 9. ἐπὶ δὲ τοῦ τεύχους ἄνω περὶ τὰς ἐπάλξεις γινώσκουσιν.

(P. 176.) ἐπύοντο ἀγαπῶντες] Sch. τὸ παύομαι συντάσσεται καὶ μετὰ γινικῆς καὶ μετὰ μιτοχῆς.

(P. 176.) πῶς ἂν μεταβάλοιτο] Sch. μεταλλαγίη.

(P. 176.) ἀθρόον] A ἀθρόως sic. C ἀθρόως.

(P. 176.) ὡς αἰήκει γινίσθαι μηδὲ τῷ Ἰλίῳ] Huetius pro μηδὲ conjiciebat μὴν δὲ, contra loci sententiam. Noster Icon. I. II. p. 780. Καὶ τὸν τῶντα καὶ Ἰσθρῶν ἄσονται καὶ οὐδὲν αἰήκειν ἔσθαι τοῦ τοιούτου λόγου. Cujus loci scripturam a PIERSONO et JACOBSIO exercit. II. p. 79. tentatam, non mutat codex parisinus 1696.

(P. 176.) Προὔθιντο] Sch. εἰς τὸ μέσον ἴθηναι.

(P. 176.) ἢ ἰομίζουσιν Ἀθήνησι τιμᾶν] Sch. τῷ λόγῳ ἰομίζουσιν ἔχουσιν.

(P. 176.) τοῦ Ὀδυσσεὺς εὐδάμοι] ABCEF εὐδάμοι τοῦ Ὀδ.

(P. 176.) *μαδίε ἐς μῦθη ἀλλήλωνας*] Sch. *μυθολογίας.*

(P. 176.) *ἐξουαρμίνου*] Sch. *διδάσκωντος.*

(P. 176.) *οὐχ ὅσοι περὶ θάψιςται, οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείνουσι*] Sch. *οὐχ ὅσοι κ. θ. τὰς ἰ. ἀποκτείνονταις.* — D ὅσιον. — Huetius male conjiciebat *ἀπρίσται* pro *θάψιςται*. Vide loci illustrationem quam fecit HEMSTERHUSIUS ad Xenoph. Eph. p. 203. Confer KIRCHMANNUM de funer. I. c. 3. extr.: QUENSTEDIUM de sepult. veter. c. 3. In pictura quam describit Noster Icon. II. 31. p. 856. Amores pyram quam volens conscenderat Evadne faculis accendunt, *καὶ τὸ πυρ οὐ φάσι χραίνειν, ἀλλ' ὑδίοί τε καὶ καθαρωτέρη χρήσασθαι, ΘΔΥΑΝΤΕΣ ΑΥΤΩΙ τοὺς κολῶς χρέσμείνων τῆ ἱρῆν.* A habet *χρήσασθαι* quod malim. Sophist. II. 20. § 3. p. 631. *ἀπωγορεύει τοῖς Ἀθηναίοις ΠΥΡΙ ΜΗ ΘΑΠΤΕΙΝ.* Laertius proœm. de Magis: *ἀνίστου ἡγῆσθαι ΠΥΡΙ ΘΑΠΤΕΙΝ.* Florus III. 21. 21. « Q. Mucius Scævola » pontifex, Vestales amplexus aras, tantum non eodem » *sepelitur igne.* » Cicero pro L. Plæco XXXVIII. » Quam potestis P. Lentulo qui vos in complexu con- » jugum vestrarum trucidatos *incendio* patriæ *sepelire* » conatus est, mactare victimam. . . »

(P. 178.) *ῥάμην ἐν ταῖς μίσις τῶν Ἀχαιοῖν ἔχουσιν*] ABC DEF *ῥάμην ἔχουσιν*, cæteris omissis.

(P. 178.) *ἄξιον ἔσται*] Sch. *ἰπριμιλιέας.* — E ἄξιον.

(P. 178.) *Ἀπωρχίλλου δὲ*] AC *ἀπωρχίλλου δὲ δὲ*, quod recepi. Vide notam p. 308.

(P. 178.) *πολὺν πιπιῖσθαι λόγον*] Sch. *φροντίδα.*

(P. 178.) *Δίειμι*] Sch. *διηγέσθαι.*

(P. 178.) *θουμαστέα εἶναι δόξει*] A *θουμαστέον*, sic. C *θουμαστέον εἶναι*, sine *δόξει*. Pro *εἶναι* Laudianus *οἶμαι*, sed tamen cum altera lectione *εἶναι* supra scripta.

(P. 178.) ἘΚΤΩΡ] In C titulus : οἱ τῶν Τρώων ἦρωες.

(P. 178.) διελευῖν καὶ τὰς μάχας καὶ τὰς βουλὰς] Exciderant ab Olearii textu verba καὶ τὰς μάχας.

(P. 178.) κομπάζει] Sch. κόμπος ἢ διὰ λόγου ἵππῳσις.

(P. 180.) τῇ φορῇ τοῦ ἥρω] Supra p. 152. μὴ ἀπάγοντι αὐτὸν ἀπὸ τῆς φορᾶς, ubi Scholiastes exponit bene per ἰρμῆς. Vit. Apoll. VIII. 7. § 7. p. 336. οὐτ' ἐς λόγῳ καὶ χρησμῶν ἁδᾶς ἐξῆλθον, οἷα τῶν Διοκλυτουύτων φορᾶ. Et § 8. p. 339. ἀκμῶς δὲ τὰ Ἐμπεδοκλείους, ὃς ἐφίλης ἀνίσχει φορᾶν. Eunapius p. 34. τὴν Κοινελαντίου πρόφασιν τι καὶ φορᾶν τυρραϊκῶν καὶ μιτυαλίῳ τῇ λόγῳ.

(P. 180.) ἰκπληκτικώτατα. δὲ ἀνθρώπων βλίψαι] Codices mei omnes et Oleariani duo ἰκπλ. δὲ ἀνθρώπων βλίψαι : quod resūtui, pro edito ἰκπλ. δὲ αὐτὸν βλίψαι. Natum est αὐτὸν ex non intellecto, facillimo tamen et in codicibus ubivis obvivo, compendio ἁπλῶν. Præterea in his locutionibus, ἀνθρώπων habet semper Noster. Supra p. 124. ἄριστα δὲ ἀνθρώπων ἰτέξουσιν. P. 130. βλίψωμι τι δεινότητα ἀνθρώπων. P. 132. διαλιχθῆναι δὲ αὐτὸν ἄριστα ἀνθρώπων. Vit. Apoll. VIII. 7. p. 353. ἄριστα δὲ ἀνθρώπων λίγουντι. Plato Euthyphr. p. 30. τὰ γὰρ θῆα κάλλιστα φῆς εἶδέναι ἀνθρώπων.

(P. 180.) μείω] Sch. ἕτλοια. — Et mox ad οὐδὲν οὐδαμῶς.

(P. 180.) διρμότητος] Sch. τῆς γυναικὸς κινήσεως.

(P. 180.) Διδιδέλωτο δὲ πρὸς τὸν Πάριον, ὡς] Sch. διδιδέλωτο εἶχε — Sic infra p. 212. διδιδέλωτο πρὸς χρέματα. Vit. Apoll. III. 22. p. 113. διδιδέλωται πρὸς φιλοσοφίαν. 31. p. 121. διδιδέλωται πρὸς τὰ Ἑλλήνων. IV. 30. p. 169. διδιδέλωτο πρὸς τοὺς εἰρημίους ξυγγραφεῖσι. Adde v. 10. p. 195. 36. p. 221. 41. p. 225. VI. 3. p. 232. VII. 33. p. 313. VIII. 7. § 3. p. 332. διδιδέλωται δὲ πρὸς χρέματα μερῶν αἰῶν (lego

ἀν) ἔστ. ubi scholium Morellianum : ἀντὶ τῆς διαβίβλητος εἰχῆς, ἀπειρηφόμεν. In Sophistis II. I. p. 558. διαβίβλητος δὲ πρὸς αὐτὸν ὡς ἡλιθιάδῃ : quem locum tentavit PIERSON ad Mœr. p. 180. et citavit cum varietate Thomas p. 209, de διαβίβληται consulendus. Dativo junxit Plato Phædon. 12. p. 281. εἰ γὰρ διαβίβληται μὴ πιναχῆ τῆ σῶματι : ubi vide FISCHERUM.

(P. 180.) τ' ὅ τει] Sch. γούν.

(P. 180.) σπουδαζόμενοι] Sch. δι' ἱππευσίας ὦ.

(P. 180.) δι' ἱππῶν] E δι' ἱππῶν.

(P. 180.) ὅσα παταγῶς] Confer quæ supra mōnui p. 488.

(P. 180.) ὡς ἔφην] Supra p. 116.

(P. 180.) ἐγγύασκει] Sic cum AC pro ἐγγύασκειν.

(P. 180.) ἀλλὰ ταύροις ἀντίφισι] Sch. ἰμάχιστο. — BE καὶ σ. — Artemidorus I. 8. ταύροις δ' ἔτι κατὰ προαίρεσιν ἐν Ἰωνίᾳ πῆδες Ἐφισίω ἀγωνίζονται.

(P. 180.) ταῦτα ἦν] Sch. τὸ συμπλέκισθαι ταύροις.

(P. 180.) ἐφίσιπτοι] Sch. ὑποδίσχισθαι.

(P. 180.) καὶ θυρεῖν τὰς αἰχμὰς] BE καὶ τὸ θυρεῖν. A τὸ habet pro scholio. — De θυρεῖν satis superque supra egi p. 364.

(P. 180.) ἀπυχεύισσαι ταῦρον] Vim vocis explicat JACOBIUS exercitat. II. p. 121. Conferendus PETAVIUS ad Themistium p. 520.

(P. 180.) ἤσκει] Sch. ἐγυμνάζετο.

(P. 180.) τὸ μὲν δὲ ἄγκλημα] Δὴ omisit C. — De hac statua confer supra p. 68.

(P. 180.) φέρι] Sch. δεινότη.

(P. 180.) *αὐτὸν κἀκείνου ἴδιον*] Sch. τοῦ ἀγάλματος.— In A *αὐτὸν* erasum est.— F *ἴδιον κἀκείνου*.

(P. 180.) *φείγοντα*] Olearius inter auctores qui hanc traditionem secuti sunt memorat Dictyn; in quo lapsus est vir eruditus. Nam Dictys in alia omnia abit III. c. 15.

(P. 180.) *παικίοντα τὰς χεῖρας*] Sch. εὐδόντα, *παικίοντα ἔχοντα τὰς χεῖρας*.

(P. 182.) *πιστῖν*] Καὶ vulgatum ante *πιστῖν* sustulit cum suis codicibus Olearius, quem secutus sum, fretus auctoribus ABC.

(P. 182.) *ἰψὲ τῆς μάχης*] Confer notam supra p. 503.

(P. 182.) *ἰλχθῆναι μὲν ἀνηρτημένον*] Sch. *ἰλκυσθῆναι*.— B *ἠρτημένον*.

(P. 182.) *ἀποδοθῆναι*] Sch. *πραθῆναι*.

(P. 182.) *ξυῖσι δὲ περιῖσαι*] Sch. *μαῖν, περιγίεσθαι, πρατῖν*. — Homero II. E. 180. et alibi vocatur *Τρώων βουληφόρος*. Athenæus I. c. 18. *ἰστορεῖ δὲ (Ὅμηρος) καὶ τὰ δεινότετα Διόσκου τῶν Τρώων ἐν τῷ βουλεύεσθαι*.

(P. 182.) *τῶν αὐτῶν αὐτῷ Ἐκτορι*] *Αὐτῷ* quod non edebatur recipi ex B.

(P. 182.) *τὰ δὲ τῶν θιῶν εὐ εἰδῆναι*] Plato Eutyphr. p. 8. Bip. ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ τὰ θιῶν περὶ πολλοῦ ἰπποσύμην εἰδῆναι. p. 30. *τὰ γὰρ θιῶν κάλλιστα φῆς εἰδῆναι ἀνθρώπων*.

(P. 182.) *καὶ ἀ δὴ*] ABCDEF καὶ omittunt.

(P. 182.) *ὑπ' οὐδενός*] Sic malui cum DEF et Aldina, quam *ὑπὸ οὐδενός* editorum cæterorum.

(P. 182.) *τὸ γὰρ ἔτιον τε καὶ λογομαχίον...]* Sch. *πολλάκις ἀπὸ τοῦ προσηγορικῷ μοιολογοῦσιν ὀνόματος, τίθεται*

οὐδῆτιρος, εἶον, τὸ σφὸν τοῦ δῖτος ἀντὶ τοῦ, ἢ σφία, τὸ αὐτιξοσίον, ἀντὶ τοῦ ἢ αὐτιξοσιότης. — Quo de loquendi modo confer *HEMSTERHUSIUM* ad *LUCIAN.* t. I. p. 229. qui citans habet ἕνοιον, lapsu calami. Adde *CORAYUM* ad *Heliod.* p. 141. — Quæ hic datur *Æneæ*, fuit etiam *Belisarii* laus, teste *Procopio Goth.* III. p. 467 A.: ἰσμίνοι κινδύνοι πολέμου ἐψυχός τε ἦν ξὺν τῷ ἀσφαλιῖ καὶ ξὺν λογισηῖ εὐτελέστατος.

(P. 182.) χεῖρα τῶν Τράων] Vide notam infra ad p. 220.

(P. 182.) περιχειν πράγματα] Sch. ἐχλήσεις. — *Agri-
stophanes Plut.* 20.

..... ἀλλά σοι περίξω πράγματα

ubi scholiastes, ut noster, τὰς ἐχλήσεις φησί.... *Synesius* de *Provid.* I. p. 91 A : σκιρτῶν τι ἄμουσα καὶ περιχειν πράγματα καὶ ἤλιξι καὶ ὑπερήλιξι.

(P. 182.) μεμηγόντα Ἐκτορα] *E* μ. τὸν Ἐκτ.

(P. 182.) ἰσάλικες] Sch. ἰσάχροτοι.

(P. 182.) φαιδρὸν μὲν ἦτορ ἰφαίνετο] D non habet ἦτορ.

(P. 182.) καθισθηκός] Sch. ἐπτάλη. — *Libanius* in oratione quam edidit *Reiskia Lips.* 1775. p. 7. βλίπων οὐ σφῆδρα καθισθηκός. Hoc heroicorum loco utitur *PIERSONUS* ad *Mœr.* p. 50. καθισθηκός pro κατισκληκός restituere cupiens *Philostrato vit. soph.* I. 18. p. 508. sic edito : ὁ μὲν διακεχυμένος τε καὶ ἄδὺς ἰφαίνετο τοῖς συμπεριβύουσι· ὁ δὲ κατισκληκός τε καὶ αἰὶ σπουδαῖον. Sed idem ib. II. I. § 7. p. 552. σίρινα ἐσπαγῆ καὶ ξὺν ἄρκα κατισκληκόντα : sic *Philostratus* se vindicat ipsum.

(P. 182.) Ἐκόμα τε ἀντιπαχθῶς] Sch. κόμαν εἶχε ἀντιπαχθῶς. P. 511. ad ῥῆσιμα scholium fuit ἀντιπαχθῶς.

(P. 182.) ἤσκει τὴν κέμη] Sophist. II. 5. § 2. σὺ γὰρ ὁ τὴν κέμη ἀσκέων.

(P. 182.) ὑπὸ κίετο αὐτῶ] Sch. ὑπεκόντιστο, ὑπεκόντιστο. — Confer supra p. 294.

(P. 182.) ἀριτὴν ἰπυεῖτο κόρημα] Sch. κόρημα, καλλωπισμῶν. — Vit. Apoll. I. 8. p. 10. ἀνεποδησάω τε ποιῶναι κόρημα. VI. 10. p. 240. τὸν δὲ αὐχμὸν πιπρωμένη κόρημα. Inde patet male in E terminationem τε punctis deleri: nam medium verbum in his unice rectum est.

(P. 182.) Σφοδρῶς δὲ αὐτῶ τοι ἴσλιπυ] Sch. σφοδρῶς. F φαιδρῶν pro σφοδρῶν. Scripsi αὐτῶ τοι ex conjectura pro τε. Cujus mutationis rationes reddidi supra p. 428: quas si cui non probaverim, precor ne mihi nimium in re tantula irascatur, sed deleat hoc • male intrusum.

(P. 182.) ἀποχρῶν εἰμίαι... καὶ αὐτὸ τὸ βλίψαι] Sch. ἀριτεῖν. — Conferri potest Plinius Paneg. 17. « Nec » tibi opima (spolia) defuerint, si quis regum venire » in manus audeat; nec modo telorum tuorum; sed » etiam *oculorumque minarumque conjecturæ*, toto » campo totoque exercitu opposita, perhorrescat. »

(P. 184.) ΣΑΡΠ.] AB titulum habent, Σαρπέδων Γλαυκός Πάριος.

(P. 184.) ἤνεγμα] Sch. εἰς φῶς ἔφερε.

(P. 184.) ἤρει] Sch. ἔψωσεν. — Corrige in textu ἤρειν vi-tiose impressum pro ἤρειν.

(P. 184.) κατὰ τὸν Αἰνείαν] Sch. ἰστέως τῆ Αἰνεία. — Sic Apoll. vit. III. I. de Hyphasi flavio: εὖρος δὲ αὐτῶ κατὰ τὸν Ἰατρῶν. III. 13. τὸν δὲ ἔχθη. . . ἔψωσεν μὲν εἶπαι κατὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων φασὶν ἀρσενολίαν.

(P. 184.) ἁπλισίαιον] Sic editiones ante Olearium qui ἁπλισίαιον scripsit.

(P. 184.) Ἀπώλλω τὸν Δύκιον] Sch. τὸν ἐν τῇ Δουκίᾳ τιμώμενον.

(P. 184.) κοινανῆσαι] Sch. κοινωνὸν ποιῆσαι.—Confer catalogum Homeri 334.

(P. 184.) τῷ Ἀπώλλωνι] Τῷ abest a B.—Hespicitur Iliadis Δ. versus 119. ubi Pandarus Menelaum sagitta petens :

Ἡΰχιστο δ' Ἀπώλλωνι Λυκαηγυγίῃ κλυτοτόξῳ.

(P. 184.) ποιήσρατιῶ] Sch. διὰ πάσης σίρατιᾶς.

(P. 184.) ἀνδρία] DEF ἀνδρία.

(P. 184.) ἀνῆρτητο τοὺς Τρῶας] Sch. ἱκευμαμένους εἶχεν ἱκοντοῦ.—In Sophistis I. 9. § 1. ὁ δὲ, εἶμαι, καὶ τοὺς ἰλλογρμωτάτους ἀνῆρτήσρατο. E Xenophonte exempla citat Budæus comm. ling. gr. p. 733.

(P. 184.) τὸ δ' αὐτοῦ Διός] Olearianus unus τὸ δὲ αὐτοῦ Δ.

(P. 184.) τι καὶ ἰπῶ] Tε abest ab AC.

(P. 184.) τούτῃ] Sch. τὸ γεγονέναι τοῦ Διός.

(P. 184.) αἰς Ὀμήρῳ εἶρηται] Il. xv. 419-505.

(P. 184.) δεικνόντες τὸν νεκρὸν] D δ. τὸν ἰχθρῶ.

(P. 184.) Ἐσκειάσθε] Sch. ἰσκειασμένους ἦν.

(P. 186.) ἰφίκει καθιύδοντι] Corippus I. 240. de Justiniano defuncto :

« Ipse videbatur cunctis plangentibus unus
 » Effigie gaudere pia, diadmate comtus,
 » Purpureaque in veste jacens, *requiescere somno*
 » *Credere quod posses*, non duro fumere corpus.»
 Plura

Plura dabit Palaietus obs. p. 252.

(P. 186.) *πρωτῶν χράσασθαι*] Ælianus H. A. 3. 13. *φουλάξασθαι δι' ἄνεμοι ὄρον χράσασθαι οἱ πρωτῶν.* — Locum Homericum II. π. 681. indicavit jam Olearius.

(P. 186.) Ἄκουε δι' καὶ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου] Δὲ addidi ex F. Olearius τοῦ addiderat e codice.

(P. 186.) ἄχθη αὐτῶ] Sch. τὸ ἄχθομαι δοτικῆ συντάσσεται.

(P. 186.) οὐ χεῖροι δι' ἀκούσθαι] Aristides I. p. 298. ἴδοξιν οὐκ ἄντι οὐ χεῖροι εἶναι μεταπείρασθαι καὶ τὸν νεκρόν. Lucianus Histor. scrib. 5. ἡμῶς δι' οὐ χεῖροι καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρησθαι. Idem Demon. 14. οὐ χεῖροι δι' αὐτὰ εἰπῶν ἃ ἴλιγι. 44. οὐ χεῖροι δι' καὶ αὐτὰ εἰπῶν. Athenæus IX. 69. οὐ χεῖροι γὰρ καὶ τούτου μηχανῆσαι τί φησί. Noster in Sophistis I. 25. § 5. p. 536. οὐ χεῖροι δι' καὶ τὸν Τιμοκράτην δηλώσαι, etc. etc. Confer LEOPARDUM emendat. x. 21. Latini non aliter. Sallustius de Rep. ordin. I. 8. « non *pejus vi-* » *detur* pauca nunc de facto meo disserere. »

(P. 186.) Φησὶ τοῖσι τὸν Ἀλεξάνδρου] ABDE sine articulo. — Hinc quædam excerpit Eudocia p. 329.

(P. 186.) ἀπηχθῆσθαι] Confer scholium p. 411.

(P. 186.) καὶ τὸ ἕδος] E καὶ τὸ εἶδος prava superiorum iteratione.

(P. 186.) τῆ Πελοποννήσου] Sch. τοῖς Λακεδαιμόσι.

(P. 186.) μὴ λείπασθαι] Sch. ἰνδίσθητον εἶναι.

(P. 186.) τῶ εἶδι.] Sch. ὑπὸ τοῦ εἶδους.

(P. 186.) γάνυσθαι] Sch. χαίρειν, ἕδισθαι. — Vide locum Synesii mox adducendum.

(P. 186.) περιβλήσασθαι] Sch. περιβλήσθησθαι εἶναι. Et sic

Noster locutus est Apoll. i. 7. p. 8. περιβλεπόμενος ἐν τῷ ἄρμῳ. — Euripides Phœca. 554 :

περιβλεπόμενος τῆκεν ; κίον μὲν οὐκ.

Ubi legendâ VALCKENARIÏ nota.

(P. 186.) Τοῦτον γὰρ τὸν τὰδ] Facile quivis videt hæc esse dicta *δουλικῶς*, et pavonem fuisse in loquentium conspectu.

(P. 186.) τῇ ἄρμῳ καὶ τῇ ἄσθῃ] Sch. τῇ ἄσθῃ· τοῦς χρομασι. — ACIDI τῇ ἄσθῃ καὶ τῇ ἄρμῳ. BEF τῇ τε ἄσθῃ καὶ τῇ ἄρμῳ. — De attica forma ἄσθῃ vide PIERSONUM ad Mœt. p. 4. Lucianus de domo II. floridius de pavone : ἐπεδύκοντο τὰ ἄσθῃ τὰ κότεῦ, καὶ τὸ ἕαζ τῶν πτέρων.

(P. 186.) περιβλεπόμενος τὰ πτέρω] Sch. πῖρεξ διατιθέντα.

(P. 186.) περιβλεπόμενά τι αὐτῶ] Barocciatus κότεδ. Sed male. Superiora errorem pepererunt.

(P. 188.) ἰδὸν, ἔφη, οὗ ἡγῶν ἱκανοποιήσαις, ἡάρις] Sch. κρῶν· προχθόν. — Lucianus Nigr. 13. πῶς ἰ τὰδ οὗτος : ubi HEMSTERHIUSUS Nostri non fuit immemor. Synesius Dion. p. 39 C. hunc oratorem in declamationibus sophisticis, pavoni comparat, ut Paridem Noster : ἀραιοῖται καθάπερ ἰ τὰδ, περιβλεπὸν ἰσπτόν καὶ οὐκ ἠκανοποιήσας ὑπὸ τῆς ἀγλαίας τοῦ λόγου. Et ipse Dio or. XII. p. 37a. νεύει δέ, ὡς τῶς κοικίλους, τοὺς πολλοὺς νοφισίους, δόξῃ καὶ μαθηταῖς ἰκανοποιήσας, ἄσπερ πτεροῖς : sic lego ex probabiliori Koehlerii conjectura : nam locus est corruptus in editis. GÄTAKERUS ad Ant. i. § 7. p. 5. Dionem citans, verba non integrâ adposuit, ut difficultatem effugeret. In Synesio vix est ut moneam esse Nostri imitationem : περιβλεπὸν ἰσπτόν ductam est a περιέβρι ἰσπτόν, quod mox legemus ;

παυρήματος ἐπὶ ταῖς ἀρχαίας, α γίνεσθαι τῆ ἰαυτοῦ κάλλι, quod modo legitimus.

(P. 188.) Ἀρχὴ δὲ παρδάλιον ἐπέτω τρεῖς ἄμοις] Sch. ἰκκρημαμίνας ἴχει. — De ἐπέτω confer supra not. p. 380. — In Iliadé III. 17. Paris inducitur

Παρδάλιον ἄμοισιν ἴχει καὶ κάμπυλον τρέφα.

Ni fallor, Amazon Dinomache, in pictura vasis quam dedit MILLINUS, cui tantum antiquaria studia debent et debebunt, *Mon. ined.* t. I. tab. 27. pardalis pellem induitur. Penthesilea in tabula Polygnotti quam descripsit Pausanias x. 31. p. 263. conspiciebatur, τρέφον ἴχουσα τοῖς Σκυθικοῖς ἰμοφίσι, καὶ Παρδάλιος δῖσμα ἐπὶ τῶν ἄμων. Hæc jam alibi; sed mihi jus in mea.

(P. 188.) πρῆσιζέμεν κῆτε νόμοις] Sch. ἐμπέπληται. — Olearius e codice volebat τῆ κέμῃ reponere, sed ορατε non paruerunt; et recte sane. Nam κῆτε νόμοις probum est, nihilque mutationis lucratur. Κέμῃς inventi in codicibus, et sic Eudocia. — Ἰζέμεν metaphorice non semel usurpavit Noster: infra de rubigine et capli intemperie p. 242. τρυτὶ καὶ τῆ πῆθη δορεῖ. . . . ἐπὶ τῆς σὺκαρπυς τῆν ἐπίμακιν ἰζέμεν. p. 260: δὲ δόση, ἢ μίλιτις φέμαρ ἰπὴ πόνε δόσημα. . . . ἰζέμεν. Lucianus hist. sorib. 10. ἀφιστάσῃ ἢ ἰσθὺς τοῦ κάματος καὶ μὴ προαζάουσα.

(P. 188.) ἑσθίλῃ δὲ καὶ τοὺς ἄνυχας] Confer de hac veterum elegantia quas collegit, non sine nostro loco, BERTTIGERUS *Magas. Encycl.* t. 4. an 9. p. 315.

(P. 188.) καὶ ὑπέργρυπος ἦ] Sch. ἰ ἴχει μετρίως τὴν ῥῖνα γυρισθῆν ἢ γὰρ ὑπὸ τῆν ὕφῃσιν ἀγλοῖ. — Olearius καὶ nescio cur sustulerat. Revocavi ex cæteris editionibus. Habent etiam codices et Eudocia.

(P. 188.) λευκός, καὶ τὸ ἄμμα ἐγγράφω] I γρ. ἐγγράφωμαι. — Phrynichus sophist. appar. Ma. ἐπιγράμματα· οἷς ἐπιγράφονται τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἴσθι δὲ τις μίλιον σκαυασία, ἧ καὶ εἰς αὐτὸν καλοῦσιν. Josephus B. Jud. v. 9. πρὸς εὐαρίππειαν ἐπιγράφοντες ὀφθαλμοὺς. Athenæus XII. 38. de Sardanapalo : ἧ δὲ καὶ γάλακτος λευκώτερος, καὶ ἐπιγράφω τοὺς ὀφθαλμοὺς. In præcedentibus Athenæi verbis lacuna est quam varie explere tentant critici. SCHWENKHEUSERUS poterat indicare Trilleri tentamina obscrit. p. 411. saltem diligentiæ causa, nam non tanti sunt, ut desiderentur multum. Chariton I. 4. ὀφθαλμοὺς ἐπιγραμμίτους : ubi vide DORVILLIUM. p. 231. Nicolaus Damasc. p. 430. καθυπερβίβιστες τὸ ὀφθαλμῶ : ubi confer VALESIIUM. Idem mox : τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιγράφεται : ubi CORAYUS indicat suas in Heliodorum notas p. 355. quas legisse erit operæ pretium. Philostratus ep. 40. ὀφθαλμῶν δὲ ἐπιγραφαί, καὶ κομῶν προσθήσεις, καὶ ζωγραφίαι περιωῶν : codices A et Vaticanus 140. pro ζωγραφίαι habent γραφαί quod multo aptius videtur. Sic ep. 2. ἢ πορσεύουσι μίλιον τὰ χίλια, καὶ τὴν ΠΑΡΕΙΑΝ ΓΡΑΦΟΥΣΑ, κόλυμα φιλημάτων. Xenophon Cyrop. I. p. 8 : κισσομαίνον καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιγραφῆ καὶ χράματος ἰντρέψει. Hieronymus epist. sel. II. 9. « oculos stibio linit. » Confer RUPERTIUM ad Juven. 2. 94. VALCKENARIUM Adoniaz. p. 307 ; Beroaldum annot. t. I. Thes. Gruter. p. 261. Et qua arte Ægyptiæ foeminae nunc sibi pingant oculos tradidit Sonnini, Voyage en Grèce, t. I. c. 16. p. 290. Elegantissimas in India meretrices quas Balliaderes vocant, hoc more uti docet RAYNAL liv. IV. ch. 9. Similia de mulieribus Chyraziensibus tradit Franklin, Voyage du Bengale à Chyras, t. 2, p. 39, et de Patagonibus Wallis Voy. ch. I.

(P. 188.) ἡ δὲ ἰτίμα ἰφρὺς, ὑπερῆρι τοῦ ἤματος] Sch. ὑπερκειμένη ἦ. — I ὑπερῆρι· γρ. ὑπερῆρι. — Philostratus junior Icon. 2. p. 865. ἡ ἰφρὺς δὲ ὑπερκεῖται τοῦ ἤματος, ἵς ἀγὰρ συνηγμένη, καὶ διδοῦσά τι τῷ θυμῷ ἦθος.

(P. 188.) ξυτίθαισι μὲν ἀλλήλοις τὰς μάχας] Sch. ἄμοιαι ἦσαν.

(P. 188.) ταυτὸν ἰφίροντο τῆς ῥύμης] Sch. τὴν αὐτὴν ῥύμην.

(P. 188.) μαθητικῆς ἤπιτο] De ἀπλομαί vide supra p. 452. — Heleni fatidicæ scientiæ testes erunt Homerus Π. 2. 76 :

Πριαμίδης ἔλειος, οἰωνοπέλων ἔχ' ἄριστος :

Sophocles Philoctet. 613 :

..... μάντις ἦν τις ἐύχρηστος
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ἀνομάζετο
ἔλειος.....

et 1376 :

ἔλειος ἀριστήμαντις.....

Confer Mussardum Hist. Deor. fatidic. in Heleno.

(P. 188.) ἀποθάνει ὑπὸ τοῦ Μινέλιου] Confer Iliadem ε. 45. sq.

(P. 190.) ἤκουσας λόγῳ] BDEF λόγῳ ἤκουσας.

(P. 190.) ἔλειγι γὰρ δὴ ὁ Πυθαγόρας Εὐφορβὸς γιγνέσθαι] Confer Apollonii vitam III. 19. VIII. 7. § 4. p. 333. Pseudo-Diogenes epist. 19. Πυθαγόρας ἰαντὸν ἴλιγι Εὐφορβὸν γιγνέσθαι. Plurima collegit STANLEIUS Pythag. p. 776.

(P. 190.) ἐκ πολυμικοῦ] EF πολυμιστοῦ.

(P. 190.) πεπολασμένοις] Sch. σῶφρον, πτωχιδευμένοις.

(P. 19a.) *ισόφωι τῷ σὺχμῷ*] Malui sic scribere cum ABCDEGHI et Oleariaque una, quam-cum editis *ισοφῶι τῷ σὺχμῷ*. Non est quod articulus τῷ satis quidem improprie positus hanc lectionem præ altera daret. Nam nimij esse videntur, qui ubique articulos sic adhibitos tollunt: et se ipse defendet Philostratus qui vit. Apoll. VI. 10. p. 240. sic prorsus scripsit, τὰ δὲ σὺχμὸν πιστοποιημένα κέρματα: ubi τὸν æque vacat. — Confer de sententia notam p. 549.

(P. 190.) τὸν Πάτροκλον. . . . Ἐκλερι] Confer Septimium III. 10.

(P. 190.) *ἰς ἄνδρας ἔλθειν*] D *εἰ δὲ εἰς Τροίαν ἔλθειν*, omnino vitiose. E *εἰ δὲ καὶ εἰς ἕ.* — Similia dabit index Olearii in *εἰς ἄνδρας*. In Sophistis II. 4. § 2. *πρῶτον δὲ εἰς τὰ μεράκια*. Euripides Bacch. 819.

τί δὲ τὰδ' ἰς γυναῖκας ἰξ ἀνδρὸς τολᾷ;

(P. 190.) *ἰοικίται. . . ἀγάλματι*] Confer notam p. 377. ubi hunc locum omnino citare debebam.

(P. 190.) *κάλισθα ἑαυτοῦ*] Confer notam p. 484.

(P. 190.) *ἀβρὸς*] Sch. *τυφερός*.

(P. 190.) *Τοσαῦτα, ξίτι, πρὶ τῶν Τρώων δέεισιν*] Schol. *διηγῆται*. — A π. Τρώων. C ταῦτα, ξ. π. Τρώων. I ταῦτα γγ. *τοσαῦτά*.

(P. 190.) *ἀπέρηκας πρὸς τὸ μῆκος*] Sch. *ἠτάνηκας*. — D *ἀ πρὸς τὸν Ὅμηρον*.

(P. 190.) *οἱ τοῦ λατοῦ παρ' Ὀμήρου φαγόντες*] Vide Odysseam IX. 93. — Comparatio Sophistis valde placuit. Noster vit. Apoll. I. 40. *οἱ μὲν γὰρ τοῖς Λατοφάγοις προσωλαίσκωντες, ἀπέρηκον τῶν οἰκίων ἠδὲν ὑπὸ βράματος*.

ἡμεῖς δὲ οὐδὲ (codex A μη) φησὶν ἰσχυρῶς τῶν ἰταλῶν, καθάπερ πλείον χρῶνι τοῦ τριῶτος. III. 4. p. 96. φησὶν καθάπερ λατοῦ ἀποστολῆς. Euanapius de Rusthatio p. 86. οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοῖς καθάπερ οἱ τοῦ λατοῦ γινώσκοντες, τῆς φωνῆς ἐξικρίμαντο καὶ τῶν λόγων. Lucianus Nigrin. 38. ἐλελήθεις τί μοι πάλῃ ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ λατοῦ κενουμένης. Confer epigramma 335. ἀδισπώτων. — De loto vide scholiastam Platonis Ruhnkenianum p. 186.

(P. 190.) προσέμμεν ὅττω προσέμμεν τῇ πύρ] Sch. προσέμμεναι ἰ δῖνα τῇ δῖνι. — AC ὅττω. — Confer notam p. 293.

(P. 190.) καθάπερ τῷ λατῷ] Sch. ἐκείνοι προσέμμεντο. — Quae explicatio non proba est. Nam talis ellipsis ferri non posset. Melius interpres latinus.

(P. 190.) δὲ μόγις] Δὲ quod pro τε e codicibus dedit Olearius, inveni in meis nonnullis et recepi.

(P. 190.) διθῆναι δ' ἢν ἐν ἀπὸ κλάστω] Editiones δ. δ' αἶ. A διθῆναι αἶ : δ' eraso; nec δ' habuit Baroccianus. CHI διθῆναι δὲ αἶ. BE διθῆναι αἶ, ut et Olearianus. Θ διθῆναι αἶ. Reposui αἶ. Ἄν ἀπὸ κλάστω, ἀπὸ κλάστω αἶ, et jam διθῆναι ἢν. De permutatione αἶ et αἶν vide notam p. 445. — Cæterum animadvertenda hic est imitatio Homerica. Sic enim apud poetam Od. ix. 98. Ulysses :

Τοὺς μὲν ἰγὼν ἐπὶ τῆς ἄγροι κλάστω ἀνάγκη,

Νηοὶ δ' ἐπὶ γλαφύρῃσι τῶν ζυγῶν δῖνα ἰρύσσω.

(P. 192.) ἀποφωρῆσαι] BDEFGH et Oleariani duo ἰδωρῆσαι.

(P. 192.) ἐπὶ τῇ μὴ ἰμπεριλασθαι.] Sch. διὰ τὰ αἶ AB ἰμπεριλασθαι. D ἰμπεριλασθαι, vitio ex sequentibus nato.

(P. 192.) *ὄντα διατίθεισας*] Sch. *διάθεισιν ἔχειν πτωχίνας.*
—Hunc verbi usum præclare illustravit HEMSTERHUISIUS ad Lucian. Bip. I. p. 292. Adde WESSELIINGIUM ad Diod. I. p. 99.

(P. 192.) *Θιῶά τι αὐτά... καὶ πέρα ἀνθρώπου*] Sch. *τοιούτου δηλοῦσι, εἰα φαῖναι ἐξέκοντα, ἤγουσιν ἐπιρίχοντα τῆς ἀνθρωπίας φύσεως.* — Infra p. 210. *ὅστιν δοκίμῳ αὐτὰ πέρα τέχνης.* Icon. II. 5. p. 817. *ξασθὸν μὲν καὶ χρυσοῦ πέρα τὸ ἀπικλοῦν τῆς κόμης.* Aliis verbis, sensu non alio, infra p. 224. *Θιῶά τι εἶναι καὶ ἐπίκειντα τοῦ θνητοῦ φαίνεσθαι.* Et vit. Apoll. II. 21. p. 73. *Θιῶός τι καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίας ἰδοξεν.* IV. 44. p. 186. *ἰδοξεν τῷ Τιγγιλλίῳ ταῦτα δαιμόνια τι εἶναι καὶ πέρα ἀνθρώπου.*

(P. 192.) *δέξαι τῶν ἐκπιπλῆχθαι*] Sic scripsi cum ABC DEF. Sed longe aliter conceptus est locus in editionibus, sic: *ὡς Θιῶά τι αὐτὰ ἠγούμηνον, καὶ πέρα ἀνθρώπου δέξαι. Νῦν δ' ἐκπιπλῆχθαι...* inchoata nova sententia. Sed sic verba acrabra sunt, nec scripta cum facilitate Philostratoa. *Δέξαι* in novo hoc ordine et ab optimis codicibus firmato, erit *videri mihi.*

(P. 192.) *ἰσπουσία*] Sch. *ἰσπουσία λέγεται ἢ διὰ σίχων ἠσπικῶν.*

(P. 192.) *δίπαι σφῶν*] Sch. *σφῶν, τῶν ποιημάτων.*

(P. 192.) *γίσι*] Sch. *γενεαλογίας.*

(P. 192.) *δαίμοια*] Sch. *ἐκ τοῦ δαίμων, τὸ ἐπίσταμαι.*

(P. 192.) *Εὔφορος*] ABCDEFH *Εὔφορος.*

(P. 192.) *ἐν καταλόγῳ φράζει*] Sch. *ἐν τῇ ἀπικρομένῳ τοῦ σφρατοῦ. Ἐμφράζει, τὸ κατὰ λιπὴν φράζειν.* — Supra p. 20. *ἰση... ἐν εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἀχαιοῶν φράζει.*

(P. 192.)

(P. 192.) ἀπυργίλιας] Sch. διήγησιν. Ἀπυργίλια μὲν ἡ διήγησις, ἀπυργίλια δὲ ἡ ὑπόσχεσις.

(P. 192.) μετασκευάσαι] Sch. μετακλάσαι, μετακωλύσαι.

(P. 192.) ἀποφῆσαι] Sch. ἀποδείξαι.

(P. 192.) τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψει τῇ ποιήσει] Sch. ἐπιγραφήν ἐποιήσει. — Confer notam p. 473.

(P. 192.) ἰρήσθαι] Sch. ἀληθὲς εἶναι.

(P. 192.) ἴοισι] Sic scripsi cum AB pro ἴοισι. Vide notam p. 346.

(P. 194.) τῆς πάσης] ABCE sine articulo.

(P. 194.) αὐτοὶ πεν] C sine πεν. A ποι.

(P. 194.) πρὸς ταῖς Ἐννίαι] Absolute, subaudito Μούσαις: quam loquendi formam Angli habent: POPIUS initio carminis Lyrici in diem Cæcilie festum:

« Descend, ye Nines, descend and sing. »

(P. 194.) παρατυχεῖν] Sch. παραγίεσθαι.

(P. 194.) αἰτούμενοι τῷ λόγῳ] BE ἰωάμενοι τ. λ. vitiose omnino.

(P. 194.) ἀθεῖ] Sch. χωρὶς θείας ἐπινομίας.

(P. 194.) ᾗδον] Sch. ποιητικῶς ἴλιγον. — Nicoliniana, Morelliana εἶδον vitiose, ex iotacismo.

(P. 194.) φασιν ἴναι] ABCDGI φ. ἴταροι.

(P. 194.) τὴν ἀποικίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐς Ἴωνίαν] ABCDEFH οἱ Ἀθ. omittunt, quod AB dant pro scholio. — Vulgo a Troja capta ad Ionise foundationem 140 anni numerantur. Vide doctissimum LARCHERUM *Chronol. d' Hérodote*, p. 431.

(P. 194.) ἐξήκοιτα καὶ ἑκατὼ ἴτη] D ἐξήκοιτα ἴτη.

(P. 194.) καὶ Ὀμηροῦ..... Ἡσιόδου] Sch. μετὰ τῷ Ὀμηροῦ καὶ Ἡσιόδου.

(P. 194.) ἔστι ἄμφω] D sine ἄμφω. — Resa narrat fuse auctor *certaminis Homeri et Hesiodi*, p. 487. ed. Loesn. Meminerunt plures quos indicavit Barnesius in suo ad hunc libellum præloquio, quibus addo Themistium or. 3o. p. 348 D: Proclum ad Hesiodum p. 142. col. 2.

(P. 194.) τὰ ἔργα τὰ πρὸ τῶν Αἰώνων] ABCDEFHI τὰ ἔργα ἔργα. Locus Iliadis ad quem respicitur est libro N. 126. ubi novem quidem sunt versus. Sed potuit vel oculis vel memoria falli Philostratus; nec repudianda videtur vox tot freta auctoritate codicum. Lectorem precor ut ἔργα reponat.

(P. 194.) ἀραυῖαι τε καὶ καρτεραὶ ἦσαν] Sch. εὖ ἡραυῖαι. — ABCDEF ἀρ. τε ἦσαν καὶ καρτ.

(P. 194.) ἔργων..... ἀπλοῦς καὶ γυργύρα προσκίεσθαι] De ἀπλοῦς confer supra not. p. 418: de προσκίεσθαι p. 293. — Respiciuntur Hesiodi versus ἔργ. 383. sq.

(P. 194.) ἀληθίστην.... ταῦτα] Sch. τὰ μὲν ἔργα.

(P. 194.) ξυττίδεται] Sch. συμφωνεῖ.

(P. 194.) ψυφίζομεν] Sch. τὴν ἰκῶσαι ψῆφοι δίδωμι. — De ψυφίζομαι τινι vide quædam apud Budæum Comm. p. 168. Aliud exemplum habemas paucis inde versibus.

(P. 196.) ἀποθνήσκεις] ABCDEGI et Olearium duo ἀφραδός. F ἀφραδός. H ἀφραδός.

(P. 196.) Παιίδης, ἴφθ... ταυτὸν σοὶ πίνουσι] Schol. ἰδίον ὅτι τὸ ταυτὸν δοτικῇ συντάσσεται. — EF εἶπαι. — Auctor certaminis scribit Παιίδης alius elementis, non alio sono.

(P. 196.) *Χαλκίδα... βασιλεύς αὐ*] Ex narratione auctoris certaminis p. 478. *Γαυκίδης* rex esse videtur Euboeae, et *Πανίδης* regis esse avunculus, non ipse rex. Sed *μοχ* p. 486. *ὁ δὲ βασιλεύς Πανίδης*. De hereditate Amphidamantis, num ad filium, num ad fratrem con- tigerit, nunc ampliabo.

(P. 196.) *Ἡσιδῶ... ἐψηφίσατο*] Sch. τῆν νικῶσαν ψῆφον ἴδουκεν. — Vide *Certamen Homeri* p. 488.

(P. 196.) *Ἰχων μίττοι*] E μίττοι Ἰχων.

(P. 196.) *τὰ δὲ ὀνόματα ἦδη, καὶ τὰ ἔργα ἐπιλέξατο μί*] Sch. *ἐπιλέξατο, ἐπιθρονοῖσι*. — Aliter editiones: *τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τὰ εἶδη καὶ τὰ ἔργα ἐπι. μί*. Sed ACI *τὰ δὲ ὀνόματα ἦδη καὶ τὰ ἔργα ἐπιελ.* BDEFG *τὰ δὲ ὀ. ἦδη καὶ τὰ ἔργα ξ.* H *τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τὰ ἔργα ξ.* Patet primum vulgatam valde esse suspectam, cui nullus codicum suffragetur. Editor princeps in suo codice invenit forte *τὰ δὲ ὀνόματα εἶδη καὶ τὰ ἔργα ξ.* et non animadvertens, quod certe sine aliorum codicum collatione animad- versu difficile admodum erat, *εἶδη* esse isotismi vitium, addidit *καὶ τὰ* securus emendationis. Certe in præce- dentibus non *τῶν εἰδῶν*, sed *ὀνομάτων*, et *καί* et *ἔργων* scientiam in Homero Phoenix mirabatur, cui nunc respondet Vinitor. Unde scribendum putavi *ἦδη*, vel melius *ἦδη* ex *ἦδη* factum.

(P. 196.) *ὡς ἱκαστος ἦεν*] Edebatur *ἱκαστοι*, sed D *ἱκαστος* dedit, quod recipere non dubitavi, ut pote elegantius, et a librariis foras missum, quos solocismi species terrebat. Sic amant loqui. Philemo Lexico in- dedito: *ἱκαστος καὶ ἱκαστοι τὸ αὐτὸ, ἄσπις τὸ πῦρ καὶ πῦρ- τος, καὶ διὰ τοῦτο Ὅμηρος ἐπιθροῖσι*.

α Οἱ μὲν ἄρ' ἐπιθροῖσι ἴην ἐπὶ τῆν ἱκαστος. *α*

Πᾶς ἄνθρωπος ἀνακτιῖ καὶ πάντες ἄνθρωποι ἀνακτιόουσι, τὸ αὐτὸ.
Hesiodus vel ille, quisquis sit, Hercules scuti auctor
283. ὄν' αἰλαγγῆρι δ' ἰκασιόες Πρῶσ' ἴκισσι. Plura dabit Palairetus obes. ad act. 2. 6. Et sic Latini. Ovidius Met. i. 59.

« Cum sua quisque *regant*.....

ubi vide HEINSIUM. Gratius Cyneg. 441. « ter quisque *vocant*. » Septimius III. 19. « ad sua *quisque* tentoria *discessere*. » Et sic alibi.

(P. 196.) ἤλθε μὲν γὰρ] Recepi μὲν ex ABCDEGHI, Olearianis duobus et margine Morellianæ.

(P. 196.) ἱεραποργῶσαι τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ] Sch. ἀφαιρίσαι. — A non τῆ.

(P. 196.) ἴμαθι δὲ ταῦτα] ABCDEF ἴμ. δὲ αὐτά.

(P. 196.) δαιμόσιον τι καὶ σοφίας πρόσω] Noster vit. Apoll. IV. 44. fin. δαιμόσιόν τι καὶ πρόσω ἀνθρώπου. Synesius Dion. p. 42 A. πρόσω τοῦ μητροῦ. Plato Euthydem. p. 294 D. πρῶτον σοφίας ἔκει : ubi HEUSDEN specim. p. 68. alia ex Platone collegit exempla. Adde HEINDORFIUM ad Lysid. p. 24.

(P. 196.) πλιῦσαι φησιν] ABCDEF πλ. φασιν male. Nam Protesilaus loquitur.

(P. 196.) πίπνυται] Sch. εὐζήται, ἀμιλιῖ.

(P. 196.) ψυχαγωγία] Sch. τυχρῆ ἀισαγωγὴ τὴν ψυχῶν. Ψυχαγωγία ἢ ἀισαγωγὴ τῶν ψυχῶν · ψυχαγωγία, ἢ παραμοθία · λίγεται δὲ καὶ ἢ ἀισαπυσσις τῆς ψυχῆς. — Sic verbo usus est Noster vit. Apoll. IV. 16. p. 152. οὐδὲ ἀριῶν αἵματι ψυχαγωγίης ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλεύου ἦλθεν.

(P. 196.) Ἐπι δὲ ἀμιλιῖν] Notanda syntaxis parti-

cules ἐπι) cum infinitivo. Sic Plato construxit ἐπιδὲ quod idem est. Sympos. 2. p. 109 Fisch. ἐπιδὲ γινίσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος.

(P. 196.) ὕμιος] Sch. ἰγκάρμιον.

(P. 196.) σοφίᾳ] Sch. φροσύνη.

(P. 196.) Ὁμολογήσαντες] Sch. ὑποσχομένου.

(P. 196.) χαρισίῃσθαι αὐτῷ] Sch. τῷ Ὀδύσει χάριν δάσειν.

— BE αὐτῷ χαρ.

(P. 198.) διήμει] Sch. διηγείτο.

(P. 198.) πάντα ξὺν ἀληθείᾳ] D π. ἐν ἀληθ.

(P. 198.) Ἥμισθα γὰρ πρὸς αἵματι τι καὶ βόροις αἱ ψυχὰς ψεύδονται] Respicit Odyss. λ. 94.

Ἄλλ' ἀποσχάξω βόρου, ἄποσχε δὲ φάσγανον ἐξὺ,

Αἵματος ὄφρα πῶ καὶ τοι νημερτία εἴπω :

quos versus etiam respexit vit. Apoll. iv. 16. p. 152. ἀλλ' οὐχὶ βόρον Ὀδυσσεὺς ἀρξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵματι ψυχαγωγῆσθαι ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἔλθον : ubi vide Olearium. — Βόροι fiebant in sacris inferorum Deorum præcipue. Porphyrius de Antro 6. p. 7. αἶς γὰρ τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς νέους τι καὶ ἔδη καὶ βωμούς ἰδρύσαντο, χθονίοις δὲ καὶ ἤρουν ἰσχάρως, ὑποχθονίοις δὲ βόρους καὶ μίγνυον οὕτω κτλ. Noster vit. Apoll. vi. 11. p. 249. θεοὶ μὲν γὰρ χθονιοὶ βόρους ἀσπάζονται καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῆ δράματα : ubi confer notam. viii. 7. p. 341. Τὰ γὰρ τοιαῦτα οἱ καταδαίμονες βόροις ἀνατιθίσαι καὶ χθονίοις θεοῖς. — Vera putabantur esse mortuorum monita. Artemidorus ii. 69. ἔτι δὲ τῶν ἀξιοπίστων οἱ νεκροὶ, ἐπιὶ πάντως ἀληθεύουσι. Διὰ γὰρ δύο ταῦτα οἱ ψευδόμενοι ἀπατῶσιν, ἢ διὰ τὸ ἐλπίζειν τι ἢ διὰ τὸ φοβῆσθαι : οἱ δὲ μήτε ἐλπίζοντί τι μήτε φοβοῦμενοι, εἰκότως ἀληθῆ λέγουσι : μάλιστα δὲ οἱ νεκροὶ τοιοῦτοι.

(P. 198.) Ἰδα ἰδαῖον] Sch. ἰδλίον ἔστι τὰ γυναικῶν ῥήματα μετὰ μενοχῆς συντάσσονται, ἰδον, ἰίδα τὸ δῖτα ποιῶνται τῶδ. Quod exemplum non est ad rem satis aptum.

(P. 198.) θρημολύοντις] Sch. κρημολύοντις. — Respicit forte Od. λ. 558. ubi Ulysses narrat se vidisse Minoem :

Χρῆστοι σκῆπτρον ἴχοντα ΘΕΜΙΣΤΕΥΟΝΤΑ ἐκείσιν.

(P. 198.) τὰ ἐκ Ποινῶν ἰγῦς] Sch. ἐπὶ χρώου. — Edabatur τὰ ἐκ ποινῶν ἰγῦς, quod mutavi; nam Ποινῆς sunt *Furiae*, non *supplicia*, ut male interpres vertit. Hesychius ex emendatione ΤΟΥΡΗ em. t. 2. p. 122. ΠΟΙΝΑΙΣ ἀφύλακτοις ΕΡΙΝΝΥΣΙ. Synesius ep. 44. p. 182 D. loco priore: ἀλλ' ὅπως εἰσὶν ἐν ταῖς κατεταλαῖς αἰ δῆμοι χαῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν Αἰ Ποίνας χρίσαι τῇ φύσει τοῦ πάρος παρέχονται. ΔΑΙΜΟΝΕΣ Εἰσι ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΙ κελ. et p. 184 A. ἐξίλασθαι δὲ τῇ παραστία τίσι ΤΑΣ ΚΑΤΩ ΠΟΙΝΑΣ. Confer BOTTIGERUM p. 92. doctæ de Furiis dissertationis quam amicus eruditus WINCKLER gallicam fecit e germanica.

(P. 198.) ταῖς ἄνω ἀνθρώπων] Ε εἰς ἄνω.

(P. 198.) εἰργάζεσθαι τὸν Παλαμῆδην τοῦτον] Sch. κατασκευάζεσθαι. Ποῖός σε ποιῶν. Δῖτα δὲ κατασκευῶν συντάσσονται.

(P. 198.) Μὴ δὲ ἄγε τὸν Παλαμῆδην] Sch. τὸ μὴ ἐπὶ μὲν ἀορίστου συντάσσεται μετὰ ὑποτακτικοῦ, ἐπὶ δὲ ἰσιγῶτος μετὰ προστακτικοῦ. — AC μὴ δὲ. Παλαμῆδην cum E scripsi pro Παλαμῆδη.

(P. 198.) εἴποις] ABC εἴπως quod malletm.

(P. 198.) πικρὰ δὲ αὐτὸ δέξι, μὴ καὶ ἐφημέσια] Sch. ἐπὶ σου. — D κ. δ. μὴ δέξι, οὐ σου ἐφ.

(P. 198.) φρονούτω] Sch. ἐπιείκεια.

(P. 198.) τάλισθῃ] AC τὰ ἀλάθῃ.

(P. 198.) μετῆκόρησι δὲ πολλὰ] Schol. μετίπλασι. — BEG et Olearianus sine πολλὰ.

(P. 198.) ὡς ὑπίθετο] Sch. ὡς ὑπόθετον ἴθνηεν. — Editiones ἰ ὑπίθετο. Laudianus ὡς ὑπίθετο, quod recepi pro ἄ. Ὁν facilius et rectius ad λόγον refertur, quam ἰ ad ξυμφίρον.

(P. 198.) τίων] Sch. πατήρων.

(P. 198.) Καὶ πολλάκις] B sine καί.

(P. 198.) περιελπόντες] Sch. παραδραμάτες.

(P. 198.) σπουδαῖαι] αἱ φιλοτιμώτεραι ἐν λόγοις.

(P. 200.) πάλτην αὐτὸν σφῶν ποιῶντο] Sch. τὸ Ὁμηροῦ ἰσχυρῶν. — CDEGHI et Oleariani duo σφῶν αὐτῶν. Baccosianus ποιῶνται. — Auctor certaminis Hom. et Hes. p. 496. Loeb. αἱ μὲν Ἴωνες πάλτην αὐτὸν (Ὁμηροῦ) ποιῶντο ἰσχυρῶντο.

(P. 200.) Διμοῦ] Sch. ἴμεον.

(P. 200.) αὐτὸν κρᾶτλει] Sch. τὸν Πρωτοσίλαν.

(P. 200.) ἐκφίροι] Sch. δῆλον ποιόη, φαιροῖ.

(P. 200.) περιεσηκός] Sch. ἀποδῶν· αἱ εἰς ος μετοχαὶ διὰ τοῦ α μεγάλου γράφονται, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ ο μεικροῦ, πλὴν τοῦ γιγῶς, τεθλαῶς, ἰσθλαῶς· γιγῶς γὰρ ἦν, καὶ ἐκβαλῆ τοῦ γ, ἰβραχύνθη ἢ παραλόγουσα. — Non integrum est hoc scholium. Quidquid sit, GALLIUS doctissimus, qui in BASTII Epistola critica p. 90. ἐπισθῆς, prave ex Eustathio citatum pro ἰσθῆς, merito notavit, ipse videtur non errore vacare, cum neutrum ἰσθῆς exemplo firmaturus, adducit ex Thucydide 3. 91. τὸ ἰόμιμον καθίστηκός. Nam si quid istius modi legeretur apud Thucydidem, reponendum esset

omnino καθισθηκός. Quid enim contracti est in forma καθισθηκός, ut neutrum per *ω*s efferatur? Locum Thucydidis indicatum quæssivi frustra, sed inveni 1. 98. παρά τὸ ΚΑΘΕΣΤΗΚΟΣ, quod Scholiastes vertit, ΝΟΜΙΜΟΝ καὶ πρίνον: et IV. 97. πῦσιν γὰρ εἶναι ΚΑΘΕΣΤΗΚΟΣ, cum scholio ἴννομοι.

(P. 200.) Προστίθενται] Sch. οἰκιστικοῦσιν ἑαυτὰς τῷ Ὀμήρῳ, ἤγον ἴδιαι γίνονται. — Vide Budæum comm. p. 513.

(P. 200.) διηλυθῆναι] Sch. διαγέσασθαι.

(P. 200.) ἰπώμιθα τῷ λόγῳ, δι' ἃ σιωπᾶται ταῦτα] Sch. τῇ αἰτίᾳ ἤγον σιωπᾶμεν καὶ ἡμεῖς. — C σιωπῆσαι ταῦτα. — Plato Gorg. fin. τούτῳ οὖν ἰπώμιθα (τῷ λόγῳ). Plutarchus moral. p. 81 E. ὥσπερ θεῶ τῷ λόγῳ ταπεινὸς συνίσταται. Eusebius adv. Hierocl. 16. ἰπώμιτος τῷ λόγῳ. Et sic sæpe Noster: vit. Apoll. II. 32. p. 85. εἰπώμεν τῇ φήμῃ. Adde V. 12. p. 197. VIII. 7. § 3. p. 331. 353.

(P. 200.) ἄρα] Sch. καιρός.

(P. 200.) εἰ μὴ . . . ἐκπλήξει] Sch. εἰς θεῶμα ἰμβάλῃ. Unde videtur legisse ἐκπλήξῃ.

(P. 200.) Ἰλαμψεν . . . ἀπὸ τῆς τάφρου] D ἐπὶ τῆς τάφρου. Aldina et cæteræ præter Morellianam et Olearianam Ἰλαμψεν. Ἰλαμψεν quoque correxerat HUKTIUS ad marginem Nicolini. — Respexit locum II. Σ. 225.

Ἡίοχοι δ' ἐκπλήξῃ ἐπὶ ἴδαι ἀνάματοι πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγασθύμου Πελαίονος
 Δαιμόνιοι· τὸ δ' ἴδαι διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' Ἰαχι δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τρὶς δ' ἐκνήθησαι Τρῶες κλιτοὶ τ' ἐπίκουροι.

(P. 200.) Μὴ δίδῃσι τὸν Ἀχιλλεῖα, ὃ ξένε] Sic Philostratus

tus

tus Junior Iconum caput 16. orsus est : *μὴ δίδει, ὃ Παῖ, τὸ Ἐὐνην* : respicientes forte Homerum II. ε. 827.

Μήτι σύ γ' Ἄρηα τὸν δίδει.

(P. 200.) *παρὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου*] Sch. ἄρμῶν. — Elipsis Heliodoro valde placuit. Æthiop. I. p. 16. *οὐδὲ ἀπικρίσαστο τὴν πρώτην.* II. p. 25. *ἀρήσαστο τὴν πρώτην.* II. p. 62. *παρὰ μὲν τὴν πρώτην ἐτύχασε συγγραμμῆς,* etc. etc. Synesius de Provid. I. p. 95 B. *θεοί... τὴν πρώτην εὐθὺς ἐπαρχίῃς ἐπαρῶντο.* Noster Apoll. I. 22. p. 28. *ἀριθμὸς δὲ τῶν σπύμνων παρὰ μὲν τὴν πρώτην, τρεῖς ἑπὶ δὲ τῆς δευτέρας, δύο* : ubi notes additum *ἑπὶ τῆς δευτέρας*, quod usus rarioris est. In his omnibus subauditur ἄρμῶν, vel aliud quid vocabulum simili sensu præditum. Vide TOURNIUM em. t. 4. p. 13. Phrynichus apparatu manuscripto : *Ἀπὸ πρώτης ἑὸν ἐξ ἀρχῆς.*

(P. 200.) *δειξιθῶν*] Sch. *δειγματομίμνητος.*

(P. 200.) *ἐπιτυξίμια*] Baroccianus *ἐπιτύξῃ.*

(P. 202.) *τοιμῶτα*] ABDEFGH *τοιάδε* et sic Oleariani duo. CI *τάδε.*

(P. 202.) *φάσμα ἰφοίτη Σαλαπίλου δαίμονος*] Sch *φάντασμα.* — Vit. Apoll. I. 4. *κρούσῃ δὲ αὐτοῦ (cod. A. αὐτὸν) τῇ μητρὶ φάσμα ἔλθιν Αἰγυπτίου δαίμονος.*

(P. 202.) *οἴμαι.*] Abest ab ABDEFGH et Olearianis duobus.

(P. 202.) *ξυῖν*] Sch. *ἐπὶ συνουσίας.*

(P. 202.) *Πηλῶρ*] Sch. *Πήλιον ἄρος, η. Πύλιος δὲ Νέστωρ, ὀψιλόν.*

(P. 202.) *αἰδοῖ τοῦ ἁμίλου*] Et certe Thetis hunc cum mortali viro concubitum sæpe apud Poetas ut se indi-

grum queritur. Neptunus Thetidi, apud Statium Achill.
I. 90.

« Pelea jam desiste queri thalamosque minores. »

Et ipsa Achilli ibid. 252.

« Si mihi, care puer, Thalamos sors æqua dedisset
» Quos dabat. »

(P. 202.) *ἰπεχούσης*] A *ἰπεχούσης*.

(P. 202.) *ἀθύρουσα*] Sch. *παίζουσα*.

(P. 202.) *ἐκ περιωπῆς τοῦ Πηλίου*] Sch. *ἐκ τῆς οὐσιᾶς*. —
Male Olearius sequutus Morellium sequutum Nicolinia-
nam scripsit *περιωπῆς*. Aldus et Junta recte *περιώπης*, et sic
AB. Idem vitium tollendum Icon. II. 21. p. 846. *περιωπῆν*
ἴχην τοῦ ἀγῶνος, non *περιωπῆν*. — B *ἐκ περιωπῆς τοῦ Ἰλίου*.

(P. 202.) *ξυῖται τῆς θεῶ*] Supra p. 70. *ἰσοῦ τῆ μεραυλά*
βοῶντί τε καὶ ξυῖται λαοῦν τοῦ Ἐπιφοροῦ.

(P. 202.) *Ἡοῖς τε μεμνημένοντες ὡς Τιθωνοῦ ἤρα, καὶ Ἀφρο-*
δίτης ὡς ἔστι τοῦ Ἀγχίλου] De his notissimis mythis
nihil dicerem quod non esset notissimum; plus inibe
gratiae apud eruditos, comparato loco Philostrati epist.
39. p. 930. in quo multum variatur, et illustrato, quoad
potero: *οὕτω καὶ ὁ Ἀσάλλων κυρίων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη*
βουκόλων καὶ Ῥία ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τε ἄσθῃ οὐκ εἰ-
δόντων. HEMSTERHUISIUS ad Lucian. t. 2. p. 299. pro *Ῥία*
e codice Palatino adnotat lectionem *Ἡρα*, et ostendit hæc
nomina non semel fuisse permutata. Sed quem *ἀγροίκων*
Juno amavit, nunc ignoro. *Ῥία* certe *ἔστι οὕτως ἐν τῷ Ἀγῆ*,
ut est apud Lucianum (D. D. 12.), a nostro loco non est
aliena. Diserte Theocritus xx. 40.

Καὶ τὸ, *Ῥῆα*, καλῶς ἐν *ΒΩΚΟΛΟΝ*.

Cæterum non negligenda est eodiceis A scriptura : *εὔτω* καὶ ἡ Ἀφίλλων περιμένω ἦρα, καὶ ἡ Ἀφροδίτη βουκόλων ἦρα καὶ ἀγρωτάων, καὶ ἡ Δημήτηρ τῶν τῶ ἀθλίῳ οὐκ εἰδόντων. Olearius jam invenerat ἀθλίῳ. — Obiter monebo coniecturam SEVINI (apud doctissimum CLAVERIUM in Notis ad Apollodorum p. 21.) qua in tractatu de fluviis Plutarchæ c. 18. pro Ῥίῳ reponit Ἠρῆ, jam fuisse propositam ab HEMSTERHUSIO loco citato.

(P. 202.) εἶπεν] Abest a D.

(P. 202.) κρείττω ἀνθρώπων] Sch. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. — Eusebius adv. Hierocl. c. 8. p. 436. κρείττονα τε ἀντιχρῆς ἀνθρώπων φύσει.

(P. 202.) τροφία τὸν Ξείρων] Sch. τροφίῳς ἢ τρέφω· τρέφωμος ἢ τρεφάμενος ἰσὸς τοῦ τρεφίως. Quæ jam habuimus supra p. 564.

(P. 202.) ἔτρεφεν αὐτὸν κηρίῳς τε καὶ μυελοῖς νεβρῶν] Sch. νεβρὸς ἀπὸ τοῦ νεσσί περιέσθαι ἐς βορῆν. — Vit. Apollon. vi. 10. p. 240. κηρίῳς θρέψα. Tertullianus Pall. 4. « Ille ferarum medullis educatus. » Adde Rhetorem apud Bernardum ad Palladii febres p. 19. Achilles Stæ-tianus Achill. II. 381.

- « Dicor et in teneris et adhuc crescentibus annis. .
- » Non ullas ex more dapes habuisse, nec almis
- » Uberibus satiasset famem, sed spissâ leonum
- » Viscera semianimesque libens traxisset medullas.
- » Hæc mihi prima Ceres, hæc læti munera Bacchi.»

(P. 202.) εἶργα μὲν οὐδέ τῶν τοιούτων] Sch. εἶργα τε τοῦδε τοῦ πράγματος, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γαικῆν.

(P. 202.) εἶθις] A D E F εἶθις quod. recepi pro edito ἤθις.

(P. 202.) ἀκτίνα... ἑπιφανί] Philostratus Junior Icon. 14. p. 885. ὑπὲρ ὀφθαλμῶν... ἂν ἀκτίνες εἶον ἐκλάμπουσι. Alter in Tyanenai II. 24. πυρροῖς λίθοις ὑπερῶρατι χρυσοῖς, ἀγῶν ἐκιδόντες ἰοικνοῖαν ἀκτίνι.

(P. 204.) ὑπερφυῖς] Sch. ὑπὲρ φύσιν ἀνθρώπου.

(P. 204.) πολὺς μὲν ἐν ξυμπουσίαις ἤδετο] Sch. ἤγουσιν καταπολύ· τὸ ἄσωμα ἄντι τοῦ ἐπιρήματος. Ἡδίδετο· ἑτραγυδέϊτο.— Scripsi ξυμπουσίαις, quæ attica forma raro nunc invenitur. Noster vit. Apoll. VI. II. p. 249. ἀδικαῖς, Ἡφαισίη, κοσμηῶν τὸ ξυμπουσίαι τῶν θῶν (cod. A. συμπίουσι) καὶ πρὸς ἰσθλᾶς ἀντὶ θούματι. Codex A περιῖσθλᾶς ἀντὶ θούματι: unde facio περιῖσθλᾶς ἀντὶ θ. JACOBIUM epist. ad Schn. p. 44. egisse de hoc loco notavi; sed libellus nunc non est ad manum.

(P. 204.) ἐν σπουδαῖς] Editi σπουδαῖς. ABDEG σπουδαῖς. I σπουδαῖς. Recepi σπουδαῖς, quod opponitur ξυμπουσίαις. — σπουδῆ et σπουδῆ facile permutari docet SCHÆFERUS ad Long. p. 374. Vit. Apoll. IV. 27. p. 167. pro παλαῖστραῖ τὰ ἀνίδησιν καὶ ΣΠΟΝΔΑΙ, opfime restituit TOUPIUS emend. t. 2. p. 79. ΣΠΟΥΔΑΙ: quod dabat Suidas, et firmat codex A.

(P. 204.) θυμοῦ ἤτιον] A θ. τι τῆων.

(P. 204.) ἱκανῆ] Sch. ἀρκετή.

(P. 204.) ὑπερῶρατι] Sch. διεγυγερμένον. — ABCDE FGHI et Oleariani duo ἀνίσθηκός.

(P. 204.) ἀρμονίας] Sch. τῶν χορδῶν.

(P. 204.) πρὸς λύραν ἦσιν] Sch. πρὸς λύραν ἦσιν, ἀντὶ τοῦ ἑτραγυδέϊ πρὸς ἀργύριον ἦσιν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ λαθεῖν αὐτὰ, ἑτραγυδέϊ — Aristides ad Achillem II. p. 437. ἐν δὲ ἐν τῇ σαυρῆ μίνιαις ἤδων πρὸς λύραν.

(P. 204.) ἤλικας] Sch. ἰαυτοῦ.

(P. 204.) *ἰῆτι*] Sch. *διήγημα*. — I *ἰῆτινα*. γρ. *ἰῆτι*.

(P. 204.) *πρὸ ὕλλας*] ABCDEFH ὕλλας, quod recepi pro ὕλλας. Confer quæ supra notavi p. 481.

(P. 204.) *ἰς πυγῆν . . . ἀφανισθεῖς*] Sch. *ἀφανὲς γινόμενος*. — De re vide Propertium I. 20. et notas BROECKHUSII; Scholiastem Pluti v. 1128, quem excrispsit Eudocia p. 213. non sine varietate.

(P. 204.) *τὸν δὲ αἰ τοῦ Διομήδους ἴππων ἰθαίσιοντο*] Vide Philostratum Icon. II. 25. De Diomedis equabus confer JODRELLUM *on Alcestis* p. 182. 288.

(P. 204.) *τὸ ἀποχρῆν*] Sch. *τὸ ἀρκοῦν*.

(P. 204.) *κοιμίζεις δὲ τὰς λύπας*] Male edebatur *κοιμίζεις*, quod bene mutavit Olearius, et AB *κοιμίζεις* habebant. CD *κοιμίζεις*. — Xenophon Symp. p. 512. *ὁ εἶνος ἄρδαν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας . . . κοιμίζει*. De hoc *κοιμίζειν* usu metaphoricò vide Van Heusde specim. p. 89.

(P. 204.) *δοκῆ*] Sch. *δαίμων φαίνεται, ἀρίσκει*.

(P. 204.) *δεινὸν ἐν στρατοπέδοις*] Sch. *φοβερὸν*. — C *δεινὸν ἐν δεινοῖς στρατοῦ*. I *δ. ἐν δεινοῖς ἐν στρατῷ*. Et sic olim A, in quo posterius erasa est inficeta, ut mihi videtur, repetitio; sed aliter sentiebat Olearius, qui hanc varietatem citavit e Laudiano.

(P. 204.) *γυμνάζου*] Sch. *παιδείου*.

(P. 204.) *ἀνήστω*] Sch. *ἀναπίμψω*.

(P. 204.) *τὰ σὰ ὑμεῖν ἔργα*] AC *τὰ σὰ ἔργα ὑμεῖν*.

(P. 206.) *ἰχρήσθη*] Sch. *ἰλέχθη κατὰ χρησμών· χρῆ ὁ θεὸς, χρεῖται ὁ ἄνθρωπος*.

(P. 206.) *ὥσπερ οἱ πολλοὶ φασιν, ἀπόδοτος*] Sch. *ἀποτιθεμίμος*. — Philostratus Junior Icon. I. p. 863 *ἀπόδοτος*

αὐτῆ (τῆ Θίτιδι) ὁ παῖς ξὺν ταῖς Λυκαρχίδεσσι θυγατέρασιν ἐν Σπύρῳ κρύπτεται. — D sine φωνῆ.

(P. 206.) ὑπικατήμφαι] Sch. λάβω κίμφαι.

(P. 206.) ἰξορμῶντες] Sch. ἰξο ἀμίωτον. — Confer notam p. 413.

(P. 206.) ἐς γυναικονίτις ἰμβριζῆσθαι] Sch. ἐς τὸν οἶκον ἐν ᾧ οἰκοῦρον αἱ γυναῖκες. — AC ἰσβριζῆσθαι.

(P. 206.) θυμαρίζεσθαι τε καὶ εὐδακμοῖσι] Sch. ἰπαινεῖσθαι· εὐδακμοὶ πρᾶξι, εὐδακμοὶ φαίεσθαι. — F sine τε.

(P. 206.) φιλότιμον πλεῖστον ἤδη ἐν αὐτῷ ἦ] Sch. φιλοτιμία. — Editiones δὲ non ἤδη. A πλ. ἤδη e correctione. B πλ. ἤδη καὶ ἐν α. ἦν, cum scholio ad ἤδη· ἀπὸ τοῦ νῦν. EGH ἤδη. I δὲ καὶ ἐν α. ἦν. Et duo Oleariani habebant ἤδη. Recipiendum duxi. Pro ἦν Olearius in uno invenit εἶνα.

(P. 206.) Τί οὖν δὴ ὁ Πρ. Ἀρπηλ. π. τ. οἶδος;] AC τ. οὖν δὴ ὁ Πρ. π. τ. οἶδον, Ἀρπηλ.; — Δὴ omittit Olearianus unus.

(P. 206.) ἐπὶ τῇ ἀρᾷ τῆ ἐς τὸν υἱὸν] HUETIUS: « ἵσως· ἐς » τὸν λαόν. Vid. Plutarch. in Thes. » Sed ἐς τὸν υἱὸν servandum est. Agitur, ut docet Olearius, de imprecatione in Hippolytum filium.

(P. 206.) ξίνοι] Sch. φίλοι.

(P. 206.) τιμαρῶν] Sch. ἰνδικητῆρ.

(P. 206.) τῷ Φοίβῳ] I γρ. τῷ Κίμωνι.

(P. 206.) κατωσίῳ] Sch. κατωβαλεῖν.

(P. 206.) ἐκ προσβολῆς] Sch. ἐκ μόνης προσλιούσεως.

(P. 206.) τὸν Λυκαρχίδην] Sic codices Olearii quod recepi pro edito Λυκαρχίδην. Vide notam p. 495.

(P. 206.) *φύονται ἰπῆριον*] ABCDEFGH *φύονται* non habent, et scribunt *ἀπὶ κλίειον*. *Φύονται* aberat ab Olearianis duobus. Nihil tamen mutandum esse duxi.

(P. 208.) *εἰπῶτα*] C *εἰπῶτες*.

(P. 208.) *ἐν δίκῃ*] Sch. *δικαίως*.

(P. 208.) *ἐπὶ αὐτοῦ ἴφῃ*] Sch. *αὐτοῦ τοῦ Λυκοκλήδους. Ἔφῃ ἰ Πρωτισίως*. — Nicolinus et Morellus *ἐπὶ αὐτῶν*, errore tyrogum, ut videtur.

(P. 208.) *Δηϊδάμειον*] HUETIUS notat ab Heliodoro III. [2. p. 108.] vocari *Pyrrham*.

(P. 208) *γέγισται*] Scripsi *γέγισται* cum E pro *γέγισται*.

(P. 208.) *ὀνομασθῆς ταῦτο διὰ τὴν νεότητά...*] Sch. *κληθεῖς*. — ABCDE sine τὴν. — Caeterum vellem abessent verba τοῦ Ἀχιλλίως. — Τοῦτο est pro *οὕτω*. Vide notam p. 307.

(P. 208.) *ἐς τὰ κολιμίην*] BE *ἐς τὸν πάλεμον*. Vide notam p. 523.

(P. 208.) *διαταμίην περιγέγιστο*] Sch. *διάγοντι ἰφοῖτα*. — Editi *περιγέγιστο*. Sumpsit *περιγέγιστο* ex D, non propter *ἰθεράπωνι* tantum, sed quia imperfectum hic melius et aptius ponitur. Praeterea *ἰφοῖτα* non *ἰφοῖται* scribens Scholiastes suadebat.

(P. 208.) *ἰθεράπωνι. . . . τῶν μητέρων*] Sch. *ἰπιμελιῖται*. — Sic p. 260. *Θρακίους ἢ φύσει μητέρων*.

(P. 208.) *Κυλλιγομίην δὲ ἐς τὴν Αὐλίδην*] Sch. *συναθροῖζομίην*. — B sine τὴν.

(P. 208.) *διεπάρμενοι ἐστὸν ἐς τὴν Φθίαν*] Sch. *διεπάρμενοι*. Φθία, τὸ νῦν Φάρσαλα. — D *διεπάρμενοι*.

(P. 208.) *κεκλωσμένα*] Sch. *σπαρμένα, αἰς ἀπὸ τῆς Κλω-*

θούς μειραιρμείνα· κτελασμίνοι, πτωρμίνοι ἢ τῶ Ἀχιλλεῖ
ἢ πελοχρῆνοι γινίσθαι καὶ ἄτιμοι, ἢ ἄλιγοχρῆνοι καὶ ἔτιμοι.

(P. 208.) Τὸν Πηλῖα δὲ ποιουμένη. . . παιδὸς] ABC omit-
tebant δλ.

(P. 208.) ἐκποιῆσαι] Sch. ἐξεργάσασθαι.

(P. 208.) ἤνεγκε] Sch. ἰφάρισι.

(P. 208.) ὑπέπλησε] Sch. κρυφίως ἐπλήρωσε.

(P. 208.) οὕτω τοι] D οὕτω τι. Confer supra not. p. 428.

(P. 208.) ἄτλοντα] Sch. ἄρμῶντα. — Vit. Apoll. III. 14.
p. 103. κρατῆρα εἶναι πυρὸς οὗ φλόγα ἀναπύμπωσθαι μολυβδαῖα,
καπνὸν δὲ οὐδὲνα ἀπ' αὐτῆς ἄτλιν. Confer II. 5. fin. Resti-
tuenda vox est Nostro Icon. II. 13. p. 830. πῦρ δὲ ἐκ μίσης
ἄτλι· νιός. Lege cum A ἄτλι, et sic bene conjecerat Olear-
rius. Ἄτλιν de igne alibi apud Nostrum. vit. Apoll. I. 31.
p. 40. ἰπισκεψάμενος δὲ αὐτὸ (τὰ πῦρ). . . . ὁπίσθαις κορυφαῖς
ἄτλι, ubi notandum, simili ac in Iconum laudato loco
permutatione, codicem A habere ἄπλι. III. 8. p. 100. πῦρ
αὐτοῖς ἄτλι λαμπυδίου πλίου. A habuit olim ἄπλι, sed nunc
recte offert τ erasa τοῦ π tibi arum una. Hesychius : Διέ-
πλιν, ἄρμῶν, quod bene VALCKENARIUS ad Phoen. 1388.
mutavit in διέπλιν : ibique dedit alia hujus permuta-
tionis exempla.

(P. 208.) Ἠρόμεν] Sic ABCD quod malui quam ἐρό-
μεν. p. 194. ἤρτο με ὁ ἥρω. p. 198. ἤρον ποτί. p. 222. ἤρμεν
καὶ γὰρ τοῦ ἥρω.

(P. 208.) περὶ τῆς μελίσσε] De Achillis hasta multa alibi
quæ non repetam : sed operæ pretium erit monere ME-
LIAN proprie esse *ornum*, et *ornum* veterum esse
Linnæi *fraxinum excelsiorem*, veterum vero *fraxi-
num*, Linnæi *fraxinum ornum*. Hanc harum arborum
distinctionem

distinctionem non male stabilivisse videtur Duræus a Malla dissertassione peculiari doctissimi MILLINI *Magasin Encyclopédique* (1805. t. I. p. 100.) inserta.

(P. 208.) ὅ, τι ἦν τὸ παρ' αὐτῇ θυνῆμα] Ἡ περὶ αὐτῆ. Ἰ παρ' αὐτῆ γρ. περὶ αὐτῆν. Laudianus περὶ αὐτῆν, quod Olearius malebat, et ego quoque fere malim; nam vit. Apoll. III. in. περὶ δὲ τοῦ Ἰφάσιδος καὶ ὁπίστος τῆν Ἰνδικὴν διασείχεσι, καὶ Ο, ΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΘΑΥΜΑ. Sed Icon. II. II. ὁ δὲ παρὰ τοῖς βουκόλοις αὐχμός : ubi tamen A habet περὶ. Et erit forte qui velit legere, ὁ δὲ περὶ τοὺς βουκόλους αὐχμός. Icon. II. I. p. 811. λιμῶν τι ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας.

(P. 208.) οὕτω τοι ἰρρῶμίνον] BCDEFGHI et Morellus οὕτω τι.

(P. 208.) αἰς μὴ ἂν κλασθῆναι] Sic malui cum BCDEF GHI et Olearianis duobus, quam μεθὶ cum editionibus. C αἰς μὴ ἀνακλασθῆναι.—Icon. II. 3. p. 814. οὐ γὰρ εἰμαί σε ἀχθεῖσθαι τῷ Πηλίῳ καὶ τῇ ἐν αὐτῷ διαίτῃ καὶ τῷ τῆς μελίτας φυτῷ ἀνιμοτροφιῷ ὅτι καὶ παρεχομένη τὸ ἰθὺ ἡμεῶ καὶ τὸ μὴ κλάσθαι ἐν τῇ αἰχμῷ. Codex A ἀνιμοτροφιῷ, quod jam videtur TOURNIERUS em. 4. p. 225.

(P. 208.) εἶμα τῆς αἰχμῆς] Lucas XXI. 24. πιστεύονται εἶματι μαχαίρας, ubi vide PALAIRETUM. Gregorius Naz. or. XXIII. γυναιότερον γὰρ ἐν τοῦ πυθῆνι τὸ φιλόσοφον, ὅσπερ ψυχρῷ σίδηρος ἔμπυρος, οὕτω τοῖς κινδύνοις εἰσροούμενον. Adde PORSONUM ad Orest. 1279.

(P. 208.) ἀδάμαντος] Confer notam p. 405.

(P. 210.) διακπαιεῖν] Sch. διεξίνασι.

(P. 210.) εἰύρακα] Sch. εἰύραξ τὸ τοῦ δάματος τραχάλιον, ὁ καταπηγνύει εἰς τὴν γῆν εἰδῆσαι. — TIMÆUS : εἰύραξ ὁ σαρ-

ρώτη καλούμεσθ, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἢ ἡ ἐπιρρίζουσι, ubi lege
 ΒΥΗΗΚΚΗΝΥΜ. Σίγμασι vide in pictura antiqua apud
 MILLIUM *ποσιμσι*, *ισαδ.* t. I. n°. κχιι. ubi p. 294. vir
 doctissimus de *σπυράται* quaedam scripsit.

(P. 210.) *ἰκ τοῦ ἐπὶ θύρα*] D *ἰπιθάτιρον*. Sed rectum
 est quod habemus editum. Icon. II. 5. p. 817. τὸ δὲ ἐπὶ
 θύρα *κίμειον*. Et Soph. II. I. p. 550. τὸ δὲ ἐπὶ θύρα
 τοῦ *σπιδίου*. Cæterum hic scripsi divisim pro *ἰπιθάτιρα*.

(P. 210.) *ψυχάλκου*] Sch. *ἰριχάλκου*, ἢ *δευογὰς χαλ-
 κός*· *φιστὴν ἰλάτης καλῶσσι*, *ἰσχυρίζουσι εἰς αὐτὴν κἀδυνας
 ἰριχάλκου*. — Eandem citationem habet Suidas in *ἰρι-
 χάλκου*, et scribit *εἰς αὐτό*; sed rectius Scholiastes *εἰς αὐτὰ*.
 De oricalcho confer Olearium ad vit. Apoll. II. 7. p. 55.
 Th. Grævium ad Callimachum lav. Pall. v. 19. et ibidem
 Spanhemii observationes, et ΗΞΙΝΑΙΧΟΥ ad Hesiodi
 scutum v. 122.

(P. 210.) *ἴνα πῶσα δὲ ἀσπράσιοντα ἰκπύσι*] Sch. *λέ-
 πους βαρίσας ἰκπύσασιν*. — ACHI *ἴνα πῶσα δὲ* . . . *ἰκπύσι*.
 BEG *ἴνα δὲ πῶσα*. Olearius *ἰκπύσι* jam ediderat e suis
 codicibus pro *ἰκπύσι*. Edebatur *ἴνα ἴκπασα*. Sed historia
 sustuli, cum codices plurimi non haberent.

(P. 210.) *Θεῖα μὲν γὰρ*] γὰρ addidit Olearius ex codici-
 bus: dederunt quoque AB. In A supra scriptum est manu
 recentiori.

(P. 210) *ἀναγράφοντι*] Sch. *διηγουμένω*.

(P. 210) *ἄλλα, ἢ ἂ ἰς*] DE *ἀλλὰ ἰς*.

(P. 210.) *ἰδύνας αὐτὰ, παρὰ τὴν μῆνιν*] Sch. *φορίσας
 κατὰ τὸν καρὸν αὐτῶν μῆνιδος· μενοεικέλειαν*. — De hoc sensu τῆς
παρὰ confer supra p. 314. 501.

(P. 210.) ἀσπίρινοι ἦδη τοῦ τείχους] Supra p. 176. ἰσχυρίων ἀπλοῦς.

(P. 210.) ἄσπλα] Sch. ἀσπύλιον.

(P. 210.) ἰς γάμοι ἦκειν δεκοῦντα] Sch. νομίζονται.

(P. 210.) γυμνὸν ἀποθαιεῖν] Confer notam p. 458.

(P. 210.) ἄσπρα καὶ σφραῖμα] WYTTENBACHIIUS epist. p. 25. indicat imitationem in his esse Euripideam Phoeniss. 1128.

οὐ σημειῖ' ἔχων

Ἵδρισμῖν', ἀλλὰ σφραῖμας ἄσπρα' ἔσπλα.

(P. 210.) περικίλημα] Sch. ποικιλίαν.

(P. 210.) μεθιδάμενον] Sch. μεταβαλλόμενον.

(P. 210.) ὄσος ἢ Ἴρις] AD ὄσος. — Noster vit. Ap. III. 14. p. 103. ἀτρήν. . . περιχομένην εἶδος θιαροῦσιν Ἴριδος. Icon. II. 27. p. 852. de artemis Minervæ : τὴν δὲ ὕλην τῆς ποσειδάως οὐκ ἂν συμβάλοι τις · ὅσα γὰρ τῆς Ἴριδος χρώματι παραλλατῶσιν εἰς ἄλλοτε ἄλλο φῶς, τοσαῦτα καὶ τῶν ἔσπων. Philostratus Junior x. p. 876. Εὐρύπυλος ἀσπύμοις (ἔσπλοις) ἔστραται καὶ παραλλάττει τὴν αὐγὴν ἔσπη τι καὶ ὄσος κινεῖται, ὡς ἢ Ἴρις. Plutarchus S. N. V. p. 98. τὸ δὲ ὄσπος Ἴρις ἰξαιθεῖ τὰ ἀλουργόν. Philostratus Icon. 1. 28. p. 804. de purpura Phœnicum : δεκοῦν σκυθρωπάζειν, ἴλασι τιτὰ παρὰ τοῦ ἄλλου ἄρην, καὶ τῶ τῆς Ἴδης ἄσπει ραίεται. WYTTENBACHIIUS epist. crit. p. 62. pro Ἴδης proponit Ἴριδος. Sed hoc est calidius factum : nihil enim mutandum. Moschopoulos rem explicat eccl. in ἄσπος. Λέγεται ἄσπος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρώμα, αἷς παρὰ τῆ Φιλοστράτου · α τῶ τῆς Ἴδης ἄσπει ραίεται, ἢ ἄρην τῆ χρώματι τῶ Ἴδης. Ἐπεὶ δὲ Ἴδης βοτάνη τις. Hinc potest quæss pessime egerit Olearius cum Philostrato Icon. II. 33. p. 858, sic e conjectura scribens : ὁ δ' (ἄλιος) εἶος ἄσπος τι ἰσχυρίων ἀπλοῦς

καὶ φοιτῆτι τὴν κόρην μετρίῳ τῷ ἴδι. Ante edebatur μετρίῳ τῷ ἴδι, quod omnino verum erat. Vanæ sunt JACOBSII, HERINGÆ conjecturæ, etsi probaverit RYHNKENIUS ad Tim. p. 96.

(P. 210.) δοκεῖν] Sch. φαίνεται.

(P. 212.) κόρη, ἀμφιλαφῆ] Sch. δασύαι. — Suidas : ἀμφιλαφῆς, μεγάλη · οἶον ἀμφιλαφῆς, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἰστίς. Noster Icon. I. 3. p. 798 : ἀμφιλαφῆς γὰρ οὕτως αὐτῆς (τῆς κόρης) καὶ οἶον χρυσῆς : II. 18. p. 841. χαίτην μὲν ἀσασίῳ ἰστίην καὶ ἀμφιλαφῆ. Junior Icon. 4. p. 868. γυνὴ ἀμφιλαφῆς. Vide RYHNKENIUM ad Tim. p. 27.

(P. 212.) ὄσση καὶ ὄσως κινεῖν] DEG ὄσση pro ὄσση. Sed ὄσση stare potest. Philostratus Junior Icon. 10. p. 876. de armis Eurypyli : παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν ὄσση τι καὶ ὄσως κινεῖτο, ὡς ἡ Ἴρις. Heliodorus III. 11. p. 124. παράπτωται ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίῳ ὄσση τι καὶ ὄσως τοῖς θεοῖς φίλον. Sic edidit CORAYUS pro ὄσση. Nihil mutatum esse mallet : nam ὄσση motum quoque habet. 16. p. 889. διασκεψόμεθα ὄσση τι καὶ ὄσως ἔχει τὰ τῆς τέχνης. Basilius pr. τ. νέους p. 308. Auger. τίς δὲ οὖν οὗτος ὁ βίος καὶ ὄσση καὶ ὄσως αὐτὸν βιωσόμεθα. Gregorius Nyss. Wolf Anecd. 2. p. 297. οὐκ ἀκριβῶς ἐπισημαίνων ἡμῶν ἴτ' ἔτι ἰστί καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ζῶσσιον αἴτιον καὶ ὄσση καὶ ὄσως. Addidi οὐκ a typographis, ut videtur, omissum.

(P. 212.) ὄσση γρυπὴν ἀλλ' οἶον μίλλουσαν] Noster vit. Apoll. I. 19. p. 23. κίρατα. . . μικρὰ καὶ οἶον μίλλουσα. Icon. II. 3. p. 8. 4. ὑπάρχει δὲ αὐτοῖς χαίτη μίλλουσα. 14. p. 885. καὶ τὸ θῆρος ἔτι μίλλον αἰδοῖ μίγνουσι. — Diomedem pinxit Noster χαροπὸν καὶ ὄσση μίλανα, ubi vide not. p. 502. ὄσση γρυπὴν est quasi ὑπογρυπὴν.

(P. 212.) ἄρμασι χαρποῦσι οὖσι..... ἀναβάλλισθαι τινα ἄρμην] Confer notam p. 561.

(P. 212.) τοῖς τι ἱρῶσι; ἠδὲν τότε..... φαίσεσθαι] CDE FGI τότε ignorant. Editorum ἱρῶσι in ἠρῶσι e Laudiano mutavit Olearius, et recte credo.

(P. 212.) πιπνοθίνας γὰρ τι] Confer scholium p. 461.

(P. 212.) αὐτούς] Abest a BE.

(P. 212.) Τὸ δι λῆμα] Sch. φρόνημα. Λῆμα τὸ δῆρον, διὰ δύο μμ, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λῆβω τὸ λαμβάνω · λῆμα δι ἢ φρόνησις δι' ἰνός. — C λῆμμα, quod Aldina et Jun-
tinda habebant. Facile hæ voces permutari possunt. De harum discrimine vide CORAYUM ad hæc Heliodori II. 18. p. 75. ἀποδειλιῶντα δὴ πρὸς ταῦτα τὸν Κνήμασι διασπόμενος ὁ Θιαγίνης (καὶ γὰρ φράζων τὰ λιχθίντα πρὸς τοῦ Αἰγυπτίου δῆλος ἢ ὑπεραγωνιστῆς), σὺ δὲ, ἴφη, τὴν μὲν γνώμην ἱρῶμίνος τις ἄρα ἦσθα, τὸ λῆμα δι ἀσθενείσσης: quæ descripsi longiora, ut indicandæ locus esset Platonicæ imitationi Charm. p. 125. Bip. t. 5. ὁ Κριτίας ΔΗΛΟΣ ΜΕΝ ΗΝ καὶ πάλαι ΑΓΩΝΙΩΝ. Lamb. Bosius anim. p. 48. de voce λῆμα agit, et eam optime restituit Philostrato ep. 42. ubi Olearius βλίμμα edidit, putidam conjecturam.

(P. 212.) ἀνισθηκόστω] Confer notam p. 501.

(P. 212.) Δικαιοτάτων..... Χείρωνος] Confer notam p. 521.

(P. 212.) τό ται διαβελῆσθαι πρὸς χρέματα] Sch. διαβολὴν ἔχειν, κακῶς διατίθεσθαι. — D τὸ γὰρ τοι. — «Se-» mina huic locutioni ea quæ de Cyro apud Lucianum num *de Macroch.* ubi Rex ille dicitur, πρὸς τὴν » ἀμύνητα τοῦ υἱοῦ διαβληθείς. Stephanus in Thes. locum

» *allegat, sed non satis explicat. Hic διαβάλλω ea si-
gnificatione accipitur ab ipso Stephano alibi obser-
vata, per quam idem valet ac odiosum reddo, aver-
sari facio. Verte igitur quod opes aversabatur :
ita enim illas est aversatus ut etc.* » VISCONTI.
— Confer notam p. 571.

(P. 212.) ἐκείθιν] Sch. ἀπὸ τοῦ Σείριως.

(P. 212.) φοιτῆσαι] Sch. φοιτῆν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὸ
μαίνεσθαι.

(P. 212.) ἐν τριῶν καὶ εἴκοσι πόλει] Homerum sequi-
tur quem vide Π. Ο. 328. Tzetzes Antehom. 346.

Ἦτοι γὰρ Παλαμῆδος κέρθει ἄσλια Τριῶν
Σὺν Ἀχιλλῷ, ἴσον δὲ εἴκοσι τριῶν τι πόλιν,

ubi confer ΗΚΥΝΙΟΥ. Aristides ad Achillem II. p. 43z.
δώδεκα μὲν πόλεις κατὰ Θάλατταν, ἴσθια δ' εἴκοσι παρ' ἑπι-
ρον. Maximus Tyrius diss. 5. § 8. τίς δὲ τοῦ Ἀχιλλείου
(μῆμν), ἰὰν ἀφίλῃς αὐτοῦ. . . . τὰς δώδεκα μὲν σὺν τοσὶ
πόλεις, ἴσθια δὲ ἑπιρωτικῶς. Noster Apoll. III. 20. p.
III. φησὶ δὲ (Ὅμηρος) αὐτὸν (Ἀχιλλεῖα) δώδεκα μὲν πόλεις
ἐκ Θαλάττης ἡγεῖσθαι, πεζῇ δὲ ἴσθια.

(P. 212.) αἰχμάλωτα] Sch. ἀνδράποδα.

(P. 212.) μηδενὸς δὲ αὐτῶν ἠγληθῆναι] BD αὐτῶν.

(P. 214.) ἰδουκεν] ACDF δίδουκεν. Confer p. 512.

(P. 214.) ἰπισκαλοῦντες] Sch. ἰσκαλοῦντες.

(P. 214.) τὸ πλιῖον] ABD τὸ πλιόν.

(P. 214.) πλειονηπλίτω ὁ βουλόμενος] Sch. πλιόν ἐχίτω.
Ἡ πλειονηπλία ἰσωντίον ἔχει τὴν μειονηπλίαν. — Eadem forma
ποχ usus est : καμὲ δὲ κηπίτω ὁ βουλόμενος. Xenophon
Laced. c. I. ext. ὁ βουλόμενος ἰπισκοπιῖτω, ut et c. 3.

initio. — Scholiastes recte notat τῆ πλειοξίᾳ ὀρροῖν τὴν μειοξίαν, hancque antithesim non semel observavi. Synesius de regno p. 7 D. ὄταν... ἰξενάξω... τὰς ἐν ἄπαι μειοξίας πρὸς τὰς ἐν ἄπαι πλειοξίας. Idem ep. 66. p. 207 C. πλειοκλίῃ μὲν ἴσους, μειοκλίῃ δὲ τιμῶν. Gregorius Presb. vit. Greg. Naz. p. 7 A. μειοξίαν καὶ πλειοξίαν ἀποδιδάσκοντες καὶ ἐν ἕροις τοῦ καλοῦ μένουσι.

(P. 214.) Ἐπ' ἐκίρη] Sch. κατὰ τὸν χρόνον ἐκίρη.

(P. 214.) Μνημονεύων] Schol. διηγούμενος · κατ' ὄνομα λέγων.

(P. 214.) ἄμφω ἐξῦλον] Sch. ἐξωφόρησεν.

(P. 214.) ἐς αὐτῶν] Eis αὐτὸν A. eis αὐτὰ C. eis αὐτὸν D.

(P. 214.) λειδορουμίου τῆ Ἀχιλλεΐ] Sch. ὑβρίζοντες τὸν Ἀχιλλεῖα. Λειδοροῦμαι κτητικῶς, καὶ συντάσσονται δοτικῇ · λειδορῶ δὲ αιτιατικῇ.

(P. 214.) ἀπάλασι] Sch. ἀπαθλίωξι.

(P. 214.) καθιπόμενος] Sch. καταψάμενος.

(P. 214.) ἔξω βελῶν διητήσατο] Sch. ἔξω τοῦ πολέμου διήτριψεν. — Aristides II. 434. καὶ τίς πρὸς θεῶν οὕτω πᾶσι ἐστὶν ὅστις πισθῆναι εἰς Ἀχιλλεὺς ἀγαπᾷ ζῶν, καὶ διὰ πάντων ἔξω βελῶν ἐστὶ... Locutionem explicat Duportus Gnomolog. Homer. p. 66.

(P. 214.) μέγα ἔργον εἰ πράξαι ἐς σὸ κοινὸν φέρον, μέγα φοιτῶν ἐς τὰ βουλιόμενα] Sch. φέρον · λυσταλοῦν, συμφέρον. — ABCD μέγ' ἔργον. — Homerus II. a. 490.

Ὅστις πρὸς εἰς ἀγορὰν πολέμαστο ἀδιάνομος,

Ὅστις πρὸς ἐς πόλεμοι.

Non credendum hic τὸ κοινόν eodem poni sensu quem supra illustravi p. 543. Subauditum videtur nomen quod expressit plene Joannes Antiochenus Suidæ in Καρίνος.

Οὗτος ὁ Καρῖνος βασιλεύσας πρῶγμα μὲν ἐς καινὸν ἄφελος φίρον
 οὐδὲν ἐργάσατο. Ὅφελος subaudiendum in his Nostri vit.
 Apoll. IV. 8. p. 146. φιλοτιμία δὲ ἢ πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ
 τοῦ καινοῦ. Et sic in multis similibus.

(P. 214.) ὅτι δὴ] Sch. ὅτι οὐκ ἰφοίτη ἐς τὰ βουλευόμενα.

(P. 214.) ἐν πικτὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ἔστων] Sch. μειδύτη.
 — Bene scholiastes. Aristides I. p. 278. ὡς δ' ἄνωξ πι-
 ριτεχέθη, ἐν πικτὶ εἶναι οὔτι πιστεύω, ἰδιόξεσθαι τε οὐκ
 ἐθέλων ὅτι ἀπιστοίην. P. 304. καὶ τοῦτο μὲν περὶ τῶν ἰδῶτων
 ἐν πικτὶ κατίσθη. Heliodorus VII. 23. ἐκίσθη τε ἐν τῷ πικτὶ
 σαλεύει. Xenophon Hellen. v. 4. § 29. ἐν πικτὶ ἔστω. Et
 VI. I. p. 206. ἐἰς πῦν ἀφίετο βασιλεύς. Plene Plutarchus
 S. N. V. p. 108. ὡς δὲ ἀναστρέφειν ἔμιλλεν ἐν πικτὶ γε-
 ρίσθαι κακῷ διὰ φόβου: ubi κακῷ forte additamentum est
 glossematicum, ut putat WYTTENBACHIUS, quem vide.

(P. 214.) ξυγσίεις τε] Scripsi ξυγσίεις oblatum ab ABC
 et aliis. Συγσίεις τε jam optime restituerat Olearius e
 codicibus pro vulgata συγσίεσθαι τε.

(P. 214.) διαλλάχθαι] Sch. καταλλαγῆναι.

(P. 216.) τὸν γαῦν Π.] Sch. τὸ γαῦν τοιαύτην δύναμιν
 ἔχει ἐνταῦθα· ἰσχυρὸν δὲ τοῦ μὲν Ἀχιλλείως ἀπίτεχου, ἰπίτεχου δὲ
 τοῦ Πατρόκλου. — Olearius edidit τὸν μὲν γαῦν e codice.
 ABCDEGHI τὸν γαῦν Π. Idcirco μὲν valere jussi.

(P. 216.) παρ' αὐτοῦ εὔριπτο] Sch. τοῦ Ἀχιλλείως. —
 BDEF εὔριπτο. — Idem est sensus τοῦ εὔριπτο in hoc
 Tyanensis vitæ loco I. 24. p. 32. ἐπὶ οὖν παρὰ βασιλέως
 ἀφίετο, εὔριπτο αὐτοῖς τὸ χρῆσθαι μέσους τῷ λάφῳ. Quæ
 verba satis commode disponere tentat ABBESCHIUS ad
 Catt. p. 86. ἐπὶ οὖν ἀφίετο, παρὰ βασιλέως εὔριπτο. . . .
 comparans locum hunc Heroicorum. Potuisset addere

et

et alium quem legemus infra p. 242. *δίδω μὴ παρὰ Θε-
τιδος ἕρηταιί τι αὐτοῖς.* Vit. Apoll. I. 38. p. 47. *ἃ δύνανται
καὶ ἀποτος ἔχουσιν, ἐν τῇ αὐτῶν (A. ἰαυτῶν) ὄντα, βούλονται
παρ' ἑκάστος εὐρίσκεισθαι μᾶλλον.* Ut I. 15. p. 18. *παρ' ἑκάστων
εὐρίσθαι τὸν σίτον.* Soph. II. 30. p. 622. *εὐρίτε παρ' αὐτῆς
διὰ τοῦ βασιλείως τὸν Ἀθήνησι θράσος.* Demosthenes Leptin.
§ 65. *τὴν ἀτίλειαν ἣν εὐρίτε παρ' ὑμῶν.*

(P. 216.) *ἰδ' ἱπραξι*] Sch. *ἰ Ἀχιλλεύς. A ὄδ' ἱπραξι.
B οὐδ' ἱπραξι.*

(P. 216.) *ἀγανίς*] Sch. *ἀναδρον.*

(P. 216.) *ἱρμυίως*] Sch. *ἀιθρίως, ὡς ἱπρικῶν ἀιθρίω.*

(P. 216.) *ῥίτε*] Sch. *προσιδέω.*

(P. 216.) *αὐτοῖς ἄρμασι Τρῶας, ἰωὶτ' ἰ Ἀχ.]* Sch. *σύν.*
— ABCDF *α. ἄρμασιν ἰωὶσι Ἀ.* Equidem facile crediderim Τρῶας venisse e scholio marginis.

(P. 216.) *ἐν τῇ ποταμῷ*] ACD sine articulo. Additus est e codice ab Oleario et servavi.

(P. 216.) *τοῦ ποταμοῦ κλίησιν*] Descripta est a Nostro Icon. I. 2. Adde II. I. Propertius III. I. 26.

« Fluminaque Æmonio cominus isse viro. »

(P. 216.) *ἰωὶτ' ἱπυίση*] ACDGHI *ῶτ' ἱπυίση*, et sic habebant editi. BF *ἰωὶτ' ἱπυίση*. Olearius e codicibus duobus scripsit *ἰωὶτ' ἱπυίση*, quod servavi.

(P. 216.) *διαγράφι*] Sch. *ἀφανίζει.* — Nihil de hoc verbo desiderabit qui legerit *ΡΥΗΚΕΝΙ* notam ad Timæum p. 81. Confer scholium p. 374.

(P. 216.) *πεχαρισμένα*] Sch. *ἕνεκα ἡδονῆς γιγονότα.* — Verbis Horatii in *Arte: ficta voluptatis causa.*

(P. 216.) Εἰ γὰρ καὶ σφάδρα] ^{γὰρ} Δ εἰ δὲ καὶ σφάδρα. Γὰρ
est a manu recentiore. BE εἰ γὰρ σφ. C εἰ καὶ σφ.

(P. 216.) ἰμώμορον] Sch. ἰπλώμορον · πωιά φωνή.

(P. 216.) ἤλυξεν] Sch. ἰξίφυγεν.

(P. 216.) ἰμῶσι χαρῶν τῷ ὕδατι] Sch. τὸ σε κίσειν ἔχει
eis τόπον. — « Et paullo inferius : ἰμῶσι χαροῦντα ταῖς
ἢ εἰχμαῖτ. Valet ex adverso se opponere unum al-
teri ; Latinis, in unum coire pro miscere pugnam. »
VISCONTI. — Icon. II. 13. Ajax Locrus ἰμῶσι πυχάρως
τοῖς κύμασι. Joannes Chrysostomus orat. I. in Paul. οὐχ
ἰμῶσι τοῖς λυπητοῖς χαρῶν : ubi quaedam notavit VALCKE-
NARIUS p. 18. Confer RUHNKENIUM ad Tim. p. 191.
CORAYUM ad Hel. p. 173. qui in his Heliodori, Εἰσω-
μεν τῇ τύχῃ καὶ ἰσφησωμεν ὁμοσε τῷ φέροντι, non
debebat dubitare quin ἰμῶσι, praeunte optima Basi-
laensi editione, esset tollendum. Nam ἰξωμεν, χαρῶ-
σιν ἰμῶσι sibi repugnant, et sine ἰμῶσι consentiunt.
Redi supra ad notam p. 365.

(P. 216.) Πιθμῶματα. . . . εἶμαι, δέισι] Sch. τὸ εἶμαι
ὅτι συντάσσεται μετὰ ἰριστικοῦ ῥήματος, νοεῖται τὸ ὡς ἔξωθεν ·
ὅτι δὲ συντάσσεται μετὰ ἀπυριμφάτου, οὐ νοεῖται. Δέισι ·
δειξίρονται.

(P. 216.) ξυριλαθῆναι] Sch. ἰμοῦ ἀπυριλαθῆναι.

(P. 218.) θαρσύναιος] Schol. τολμῆστος, θάρσος λα-
βῶτας.

(P. 218.) ἰπικασυβαλίην] Sch. ἰπὸ τῷ θαρσῶ ἀπυριλαθῆναι.
Ἐπικασυβαλίην κερὰν λέγεται ὅταν κατέρχεται ὁ εἰρητις ἀπὸ
ἄρου.

(P. 218.) νιανῶ] Sch. ἰπυοναι. — I νιῶν. γρ. νιανῶ. —

Hæc ait de se Asteropæus apud Homerum II. φ. 154.

Ἐγὼ μὲν ἰκ Παιονίης ἰριβάλου τηλῶθ' ἰούσης. . . .

Αὐτὰρ ἔμοι γυνίη ἰξ' Ἀξίου εὐρὸ βίοντος. . . .

Ὅς τίς Πηλιγῶνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τοῖδ' ἔμει φασὶ

Γείσασθαι.

(P. 218.) διεῖον ἄμφω τὰ χεῖρε] Sch. τουτίσφι ἀμφατιρο-
δίξιον.— Homerus II. φ. 163.

. ἐπιπεριδίξις ἤι.

(P. 218.) ἀπραιφνῆ θύγαμιν] Sch. ἀπραιφνη, λαμπρῆν.—
Philostratus Junior Icon. 3. πηγὴν δὲ αὐτοῖς ἀναδίδουσι
ἀπραιφνῆ, πύθμεον τι καὶ διασυγῶς γάματος.

(P. 218.) ἄρτι ἐς Τροίαν ἤκει] Laudianus ἄρματι. Sed
ἄρτι bene iustur Olearius ex Homero.

(P. 218.) ἐκπλήξασ] Sch. ἐκπλήξω τὸ δουμάζειν ποιῶ
ἴστρον.

(P. 218.) δαίμονα . . . ἰμπρωπίαια] Sch. θιὰν ἐπιλθεῖν.

(P. 218.) ἀνδρὶ τοιῷδ᾽] AC ἀνδρὶ τοιούτῳ.

(P. 218.) Ἵπποσάωτος] Sch. ὑπόσταται ὁ δεικὸν τὸν δεικῶ
διξαμίονου.

(P. 218.) πρὶ ἑαυτοῦ] Sic ABCEGHI et Oleariani
duo. Editiones αὐτοῦ. ABRESCHIUS ad Call. p. 88. putat
πρὶ esse pro αὐτῷ, et αὐτοῦ refert ad Asteropæum: in quo
virum doctissimum non sequor.

(P. 218.) ἀπαγορεύονται αὐτῷ μὴ μάχισθαι] Sch. αὐτῷ·
τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιῆν τόδε.— De pleonasmō
τοῦ μὴ cum verbis negandi, interdicendi, vide Budæum
comm. p. 936. REITZIUM ad Lucian. Bip. 7. p. 527.
HEINDORFIUM ad Platonem Lys. p. 8. SCHWEIGHÆUSERUM
ad Athen. anim. I. p. 69.

(P. 220.) περιέλιξε] Sch. κύκλῳ ἐλίξε.

(P. 220.) ξυγίωσίων] Et excusari potest facinus atrocē, quod Thessalorum fuit mos patrius, equis raptare caedis suorum auctores. Vide Callimachum fragm. p. 465. et HEYNIUM obs. ad Il. χ. p. 328.

(P. 220.) δαιμονίῳ] Sch. θείῳ.

(P. 220.) ἡμεῦ πᾶσιν] In A ἡμεῦ suprascrripsit manus recentior. In C omittitur : sed retinendum est. Confer notam p. 277.

(P. 220.) μετὰ ταῦτα] Sch. μετὰ τὸ κλιῖται τὸν Ἐπίορα.

(P. 220.) ἱερομίῳ] Sch. γρ. ἱερομίῳ καὶ προσηρομίῳ.

(P. 220.) ποῖα ἔδωκε καὶ...] H ut Baroccianus ποῖα τῶν ἔργων ἢ κ. ABCFGI τε inserunt ante καί, quod recepi.

(P. 220.) ταυτὰ ἀπιπρίετο] AB τὸ αὐτὸ ἀπ. C ταῦτα ἀπ. EF ταυτὸ ἀπ.

(P. 220.) ταυτὰ ἔργα] ABC ταυτὸ ἔργον.

(P. 220.) χαλιπῶν τι γίνετο καὶ] DE χ. γίνετο.

(P. 220.) κινδυνύματα] Sch. ἀγωνίσματα.

(P. 220.) Τραῦμα δὲ ποῖον μάλιστά σι, ᾧ Ἄχ. ἰλύπησι] AC τρ. δὲ, Ἄχ. π. μ. σι ἰλύπ. BF ut AC addito ᾧ. D ut B omisso σι.

(P. 220.) οὐκ ἐτρώθησιν ὑπ' αὐτοῦ, ὁ Αἴας ἴφην] ABDE ὑπ' αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἐτρώθησιν, ὁ Α. ἴφην. C εἴπιν et supra ἴφην.

(P. 220.) ὁ Ἀχιλλεύς εἴπιν] B εἴπιν ὁ Ἄχ.

(P. 220.) Σὶ μὲν γὰρ ἑμαυτοῦ κίφαλὴν ἠγοῦμαι, Πάτροκλος δὲ μοι χεῖρις ἦν] A σὶ γὰρ κίφ. ἑμαυτοῦ ἠγο. Sic BEH cum μίην. C σὶ γὰρ κίφ. ἠγ. ἑμ. Sic F cum μίην. Aristides t. I. p. 262. ᾧ ποιητὴ τοῖς Ἑλλήσιν ἀποφορᾶ, οἶον κίφαλὴν τοῦ γένους

ἀπώρογκας! de Smyrna. Synesius ep. 44. p. 182 D. ὄψε
εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δῆμοι, χεῖρες τῶν νόμων. Noster su-
pra p. 182. ἐκάλου δι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἐκτορα χεῖρα τῶν
τρώων. Apud Ovidium Met. v. 365. Venus Amori:

« Arma, manusque mea, mea, Nate, potentia,
dixit. »

Non abludit Themistius Or. vi. p. 83 C. de Byzantio:
καθάπερ σώματος ἐνὸς ἄλλης τῆς γῆς δυνάμεις ὀφθαλμοὺς, μᾶλλον
δὲ καρδίαν καὶ ὀφθαλμὸς, καὶ ὅ, τι ἀν' εἴπωι τις τῶν μερῶν τὸ κυ-
ριώτατον. Codex 2988. pro κυριώτατον habet καιριώτατον,
quod omnino prætulerim. Auctor epistolæ 32. inter So-
craticas p. 71. ὅτι δὲ τὰ καιριώτατα σώματος, καὶ τῆ ὄντι
ἢ κεφαλῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ περισσίῃ, εὖ ἔχει. Heliodorus VIII.
8. p. 324. τὸ γὰρ κακὸν... ἐξέτιρον ἢ ὥστι εἰπῶν τῶν καιριώτατων
καθίκετο. — Confer BARTHIIUM ad Statium Theb. i. 440.

(P. 222.) ἐπιτηδεύεται τῶν ἰταίων] Sch. φίλιτων. — E
ἐτίρων, solemni permutatione. Confer supra p. 345.

(P. 222.) ὥσπερ καὶ ὁ Ἀχ.] Καὶ male fuit omissum a
Morello et Oleario.

(P. 222.) λυπιῖσθαί τε] Scripsit Olearius δὲ pro τε
contra alias editiones et contra codices.

(P. 222.) τὸν αὐτὸν τρόπον] Sch. κατὰ ἤγουν ὁμοίως.

(P. 222.) ξυμβουλίειν αἰεί τι, καὶ] G ξ. αἰεί τι καί.

(P. 222.) ἄδοντος] Sch. ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεύς ἰλυπιῖτο.

(P. 222.) Καὶ οἱ ἴπποι] Sch. τοῦ Ἀχιλλεύς. — BE
sine οἱ.

(P. 222.) ἵχαιρον φέροντες] AI ἴφαιρον χαίροντες, et sic
editi. Olearius scripsit e codicibus suis omnibus ἵχαιρον
φέροντες, et sic inveni in meis pluribus. Minus elegantiae
in vulgata esse videtur.

(P. 222.) ἀνδρείου] Sic ABCEF et Aldus Juntaque. Alii ἀνδρίαν.

(P. 222.) ἰλιπίπτε] Sch. ἰνδιδίσιρος ἢ · λιλίπτεται ἰ δειῖτα τοῦ δειῖτος, ἀντὶ τοῦ ἰνδιδίσιρος ἰσι.

(P. 222.) ἄμφω] Sch. κατὰ τὰ δύο.

(P. 222.) μελίχρους] Sch. σιτόχρους. — AF μελίχλωρος. — Morellus et Olearius scripserunt μελίχρους, non male; sed revocare debui pristinam lectionem sine causa mutatam.

(P. 222.) μίτρα ἰππιῶν κόμης] Sch. συμμετρίας. — Supra p. 40. de Protesilao: κόμης ξανθῆς ἔχει τὸ μίτριον. — De ἰππιῶν supra not. p. 528.

(P. 222.) ἰσέβηται] Sch. βεβηκῶτα ἢ ἰσῖατο. — Confer supra p. 502.

(P. 222.) ῥίς ἀθή] Confer supra p. 376.

(P. 222.) μυκῆρας ἀνευρύνετο, καθάπερ οἱ πρόθυμοι τῶν ἵππων] Sch. ῥάθυμους ἰππιόυνοτο. — Heliodorus II. 35. p. 105. de Theagene, ἡ ῥίς ἐν ἰππιόυσι θυμοῦ, καὶ οἱ μυκῆρας ἰλιθίως τὸν αἶρα ἰσπνίονται. Noster Icon. II. 4. p. 815. μυκῆρας δὲ ἀρθοῖς ἐξὺ χρεμετίζουσι, de equis Hippolyti. Junior Icon. 9. p. 874. φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἰππιδὲ ὑψαύχεις τε καὶ πολλοὶ τὸν μυκῆρα, ubi vide Olearium. II. p. 882. μυκῆρας μὲν ἀναπνιπαμένοι τούτοις. Xenophon Hipp. καὶ γὰρ ὅταν ἵππος ἀργίζηται ἵππω ἢ ἐν ἰππικίᾳ θυμῶται, εὐρύνει μᾶλλον τοὺς μυκῆρας. Ælianus H. A. VI. 10. ἢ τε τῶν ἰππιόυσκῶν βοὴ ἰγάρει αὐτὸν (τὸν ἵππον) καὶ τὰ ἄλλα ἀρθωσι αὐτὸς, καὶ τοὺς μυκῆρας δειῖτα.

(P. 222.) Ἐς καλὸν με τῶν τοῦ Ἀχ. ἵππων ἀίμνησας] AC μοί. — Plato Hipp. Maj. § 14. καὶ γὰρ με εἰς καλὸν ὑπίμνησας. Sympos. 2. p. 109. εἰς καλὸν ἔκτισ, ubi FISCHERUS

Suidæ glossam, *εις καλὸν ἰσκαίρωσ*, ex hoc Platonis loco sumptam esse nullus dubitat. Sed potest æque bene referri ad Hippiae locum, vel ad alium alius auctoris; nam hæc locutio non infrequens est: quidni ad Sophoclem CEd. T. 78?

ἀλλ' εἰς καλὸν εὐ' ἴσκαρσ.....

ubi Scholiastes: *καλῶσ, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἰμνήθησ*. Menander Athenæi xi. 48.

——— *ὡσ εἰς καλῶ*

Τὸν οἶον ἐτυχοῦντα καὶ σιωσμένοιον

Πρῶτος λίγων σοι

(P. 222.) Σφόδρα γὰρ δὴ διομαι μεθεῖν] A σφ. διομαι μ. B σφ. γὰρ βούλομαι μεθεῖν. C σφ. γὰρ διομαι μ. DEFGH ut B, et sic duo Oleariani.

(P. 222.) τί βελτίους ἰτέρων ἄπασ] Sch. κριτίστοις. — B ὡτις ἰτέρων.

(P. 222.) τὸν ἄρω, ξίσι] ABCD ξίσι, τὸν ἄρω.

(P. 222.) φησι] BE φασι.

(P. 222.) ἀθαιασίαι] Hom. Il. π. 154.

(P. 222.) πρὶ αὐτῶν] BEGH εἰς αὐτοὺς, ut et duo Oleariani.

(P. 222.) μεμυθαλογῆσθαι] Sch. μεθεπῶσ ἀρῆσθαι. — Magno consensu editiones μεμυθαλογεῖσθαι. Scripsi μεμυθολογῆσθαι cum ABDEFH. Sed CI habebant μεμυθολογεῖσθαι, vitio scripturæ, editoribus non recipiendo: nam barbaries mera.

(P. 222.) εἰν Ἑσπερίαν δὲ, εὐκωπον] AB τε pro δὲ. — HuxTius adscripserat:

« Ἴσκαρσ Ἑσπερίαν, Δακιδαιμοσίην τε γυναικα. »

—Quod est sumptum ex oraculo quodam olim Megarensibus dato, de quo vide Erasmmum Adag. II. I. 79. Gregorium Naz. Or. 3. p. 102 B. et BILLII notam t. 2. p. 419 B.

(P. 224.) τότε δύο ἵππους λευκῶ τι καὶ ξανθῶν, δαιμονίους] Edebatur, τ. δ. ἰ. Λάμπων τι καὶ Ξάνθου. Sed bene adnotavit Olearius Λάμπων, esse Hectoris, non Achillis (Π. θ. 185.), alterum vero Achillis equum, Homero Βάλιον, vocari (Π. π. 149.), et ipsi Nostro infra p. 240. Et non male inde colligebat Philostratum memoria fuisse lapsum. Sed codices difficultatem sustulisse videntur. Inveni in ACI δύο ἵππους λευκῶ τι καὶ ξανθῶν, et quidem sine τότε. In BDEFGH ἵππους ξανθῶν τι καὶ λευκῶ. Miror nihil Olearium e suis enotavisse, in quibus fere affirmaverim variatum aliquid esse. Jam nullus dubitavi quin λευκῶ esset restituendum, et has voces vidi non hic esse nomina propria, sed epitheta. Inde venit error, quod qui primus edidit, λευκῶν καὶ ξανθῶν propria esse nomina putaret, et cum meminisset Ξάνθου esse quidem proprium equi alterutrius nomen, λευκῶν corruptum esse credidit, et errore memoriæ de Hectoris Λάμπων cogitavit, elementorum quadam affinitate ductus. Sed hic colores tantum equorum indicantur, unde nomina posthac acceperunt, ξανθῶν καὶ βάλιον. Βάλιος enim est idem ac λευκῶ: quod omnem tollit dubitationem de hujus lectionis sinceritate. Scholiastes Theocriti citatus a ΤΟΥΡΙΟ videndo em. t. 3. p. 338. τὸ φάλιοι δὲ καὶ βάλιοι λίγουσι ἐπὶ τῶν ἰχθύων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μεταπῶν. Nec omittendum infra p. 234. eundem inveniri verborum ordinem: τυρούς δὲ, λευκῶ τι καὶ μίλανα, χειροῦθεις ἄμφω. — Corrigan in textu ξανθῶν.

(P. 224.) κατὰ θεὸν δὲ τίνα] Sch. κατὰ βουλὴν τίνα θεοῦ.

(P. 224.) ἐπίκεινα τοῦ θεοῦ] Sch. τῆς θεοτότητος.

(P. 224.)

(P. 224.) Ἐκ Πάριδος τι καὶ Ἀπόλλωνος ἀποθαιῖν] Ovidius Met. 13. 501.

« At postquam cecidit Paridis Phoebique sagittis. »

Et XII. 597 sq.

(P. 224.) Συμβραῖς] Sch. ἰπιθῖτον Ἀπόλλωνος. — Sed hic templi nomen.

(P. 224.) τὸν Ἀπόλλω ἰπυῖττο] BE ἰπ. τὸν Ἀπ.

(P. 224.) ἴπυσι] Sch. ἀπίθαι. — E Laudiano ἀπίθαι citat Olearius pro variante.

(P. 224.) Ἡ θυσία] Sch. ἡ σφαγή. — De re variant scriptores. Vide Septimium IV. 11. cum nota DACERIJÆ.

(P. 224.) Πολυξίνας ἡ Ἀχ. ἡρα] Et digna fuit sane quæ ab Achille amaretur, si Dareti Heroïnæ describenti c. 12. fides est habenda. « Polyxenam candidam, altam, » formosam, collo longo, oculis venustis, capillis flavis » et longis, compositis membris, digitis prolixis, cruribus rectis, pedibus optimis, quæ forma sua omnes » superaverat, animo simplici, largam, dapsilem. »

(P. 224.) ἀναστῆσαι] Sch. ἀνάστασις καὶ ἀναστάτωσις.

(P. 224.) Ἡρα δὲ καὶ] Δὲ quod addidit Olearius e codice, inveni in AB. καὶ omittitur in C, qui habet δὲ.

(P. 224.) εἶδον δὲ ἀλλήλους] Rem aliter narrat Septimius III. 2. quem lege, si tanti est.

(P. 224.) χιμαρωγόν... ἰπυῖττο] Sch. ἰδηγόν. — Consentit Septimius III. 20. « Mæroribus senioque decrepitus (Priamus) filix Polyxenæ humeris innitebatur. »

(P. 224.) ἰδράτωσι] Sch. ἰπιμιλοῦντο.

(P. 224.) οὕτω δὲ τοι] ABDEFH οὕτω δὲ τι. — Confer supra not. p. 428.

(P. 224.) ἐπὶ δικαιοσύνης ἰσχυροῦ] ABCFEH ἰσ. ἐπὶ δικ.

(P. 224.) ἀφιέλσται Sch. ἀρπάσται.

(P. 224.) ἰφ' ἑαυτῆ ὀδῶν] Sch. ἐπὶ τῆ ἰξουσία ἑαυτοῦ. —
Confer p. 391.

(P. 226.) γάμοι δὲ αὐτῶν ἡμολογῆσαι] Sch. συμφασῆσαι —
E δὲ, quod recepi pro τὶ editorum. — Apud Septimium
III. 27. Priamus Achilli Polyxenam offert, et orat « ut
» suscipiat sibi que habeat. » Cæterum ἡμολογῆσαι his est
proprium. Vit. Apoll. II. 31. p. 84. καὶ κοινῶν τῆς ἀρχῆς
ἀποφαίσει τῷ υἱῷ, τὴν δὲ θυγατέρα ἡμολογεῖ, ubi A τὰ τὶ 3.
quod fere malim.

(P. 226.) γυμνῶ] Sch. ἄσκησις. — Confer supra p. 458.

(P. 226.) ὁπλῆς τοῦτον] Sch. τῶν γάμων. — AD παρὶ τοῦτον.

(P. 226.) ἔκ τοῦ ἱεροῦ] Abest ab AC.

(P. 226.) ἰσχυροῦσιν] Sch. σκορπισθέντων.

(P. 226.) καὶ φυγεῖν] Sic codices. In Morelliana
τὸ φυγεῖν vitium est operarum.

(P. 226.) ζῆν μὲν ἐν κομῶν] Sch. ἰσχυροῦσιν. — D sine μὲν.

(P. 226.) ἡρώδου δὲ ἥδη κομῶν τοῦ νεαροῦ] BE τ. δ.
ἥδη τοῦ γ. κ.

(P. 226.) αὐτῶν ἰσχυροῦσιν] AB et Aldina αὐτῶν quod
prætulit aliorum αὐτῶν. DI ἑαυτῶν ἀσκηθεῖσαι, scholium
pro textu. — De Polyxenes fato varie narrato vide JA-
COBIUM ad Tzetz. Posthom. 498.

(P. 226.) μὲν ψευδόμενοι τὸν γάμον] Sic ABCDEFGH
et Baroccianus. Editiones ψευδόμενοι. I ψευδόμενοι sic.
Recepi ψευδόμενοι quod pluribus se testat autoritatibus
et meliorem sensum habet omnino. — Υἱὸς ἑστὶν γάμων
his Euripides in Bacchis 31. 241.

(P. 226.) *ἰς διουτίην ψυχολογία]* HÆTIUS: «Lib. Odys.
» 24. Prior est lib. Odys. II.» Quæ ratio cum Oleariana consentit, et vera est. Confer HEMSTERHUISIUM ad Lucian. Bip. III. p. 350.

(P. 226.) *ῥῶταῖς]* Sch. *θρήνοις.*

(P. 226.) *οὐ παραπολύ φησι κεκομμάσθαι]* VISCONTIUS aliter ac Latinus interpres intelligit, vertitque: *haud multo ultra verum jactari ait*: Quæ ratio mihi quoque magis placet. Vide supra p. 398.

(P. 226.) *Μούσας. . . . οὔτι αἰάσαι]* ABDEF *οὔτι ἄσαι.* Prætuli *αἰάσαι* editorum.

(P. 226.) *οὐδὲ Νηρήιδον τιὰ ἔφθῆναι]* Sed Homerum sequitur Tzetzæ Posth. 450.

*Αὐτίκα Νηρῆος κούραι μέγα κῦμα θαλάσσης
Ἐξ ἄλᾶς ἤϊξαν, μάρμαρι δὲ πόντος ἀπείρων.*

ubi festinans JACOBSIUS pro *θαλάσσης* certe mutando proposuit *λαπῶντες*: scribere voluit *λαπῶσαι*.

(P. 226.) *γυγιωσκομίαις ὅτι ἤκουσι]* ABCDEF γ. ὅτι ἤκουσι.

(P. 226.) *θάλαττα. . . ἰμυκᾶτο]* ABC *θάλασση.* — Olearius contra omnes editiones quæ habebant *ἰμυκᾶτο*, tacite scripsit *ἰμυκᾶτο*: recte omnino, et sic inveni in codicibus.

(P. 188.) *ἀρθεῖσω, λόφῳ μεγάλῳ ἴση]* Archias ep. 30.

*Ἦ γὰρ ἴσην κρηῖνι Μαλίης, ὡς ἰκυκᾶθη.
Κῦμα πολυξάντους σ' ὄντι ἐπὶ ψαμάθους.*

(P. 228.) *Ῥοιτιῖον]* Sch. *ἀκρατῆριον τῆς Τροίας.*

(P. 228.) *Ἐκπεπληγμένῳ δὲ τῶν Ἄ.]* D καὶ ἰκπ. τῶν Ἄ.
In A καὶ superscribitur. In EF nec δὲ nec καὶ legitur.

(P. 228.) ἰπιδὴ πλησίον ἰγίνετο] BEF ἰπι δ. ADΓ ἰγίνετο.

(P. 228.) προσκύμαιοι] Sch. κῦμα ὕγαιμι.

(P. 228.) ἀθρόοι] Sch. αἴφνης, ἁμοῦ.

(P. 228.) Τούτου] Sch. τοῦ ἀνοιδήσκοντος κύματος. — Non κύματος μόνου, sed potius ἄλου τοῦ πράγματος. — Mox ad φανίντος scholium : νομισθέντος.

(P. 228.) ἀμολογούντων] Sch. συμφαινούντων.

(P. 228.) πρῶον] Sch. προσηίς.

(P. 228.) προσηυιάσθη] Sch. προσίπισις.

(P. 228.) ἰδοξεν] Sch. ἰνομίσθη.

(P. 228.) ρυξ ἰπίλαβεν] Sch. διιδίξατο. — ABCDEF ὑπίλαβεν. I ὑπίλαβεν sic.

(P. 228.) διεφοίτα τὸν σφρατὸν] Sch. εἰ μὲν ἦν ἡ διὰ εἰς τὸν σφρατὸν, ἤμελλεν συνταχθῆναι μετὰ γαιικῆς, οἶον· διὰ τοῦ σφρα- τοῦ ἰφοίτα· ἰπι δὲ ἀπῆρι τὸ ῥῆμα τῆν πρόσειν, μετὰ αἰτιατικῆς, οἶον· διεφοίτα τὸν σφρατὸν.

(P. 228.) ἀνιυφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοάσης] Sch. μετ' ἐυφημίας βοάσης τὸν υἱόν.

(P. 228.) ἰβῶα δὲ τερὸν] BDEF ἰβῶα δὲ τὸ ἰβῶα. — Noster Soph. I. 25. § 10. τερὸν ἔχουσα ὥσπερ ἡ Ὀλυμπικὴ σάλπιγξ.

(P. 228.) Ἰναυλον] Timæus : Ἰναυλος λόγος· Ἰναυλος : ubi vide RYHNKENIUM.

(P. 228.) ἔχῳ] Sch. τὸ ἀντήχημα.

(P. 228.) Καὶ τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ ξυνῆκαν] Sch. ἐνώσαν. — ABC κ. τ. μ. εἰ Ἀ. συνῆκαν. — Me pœnitet non recepisse εἰ pro καί.

(P. 228.) Τὸν μὲν δὲ καλωνῶν, ξίει, τοῦτον] Sch. τὸν ὑψηλοῦ τῶνον.—AC τ. μ. δ. καλωνῶν τοῦτον, ξίει. BE ut editi, sed cum ᾧ ante ξίει. Baroccianus οὖν addit post μὲν.

(P. 228.) ἐπὶ τοῦ μετώπου] Hoc loco abutitur Palai-retus ad Lucam 21. 35.

(P. 228.) ξυιελθόντες; ὅτι] ABDE ξ. ὅτι. In A ὅτι est o correctione. Sed ὅτι unice bonum est.

(P. 228.) κάλλιστον ἐπιτάφιον... δούς] Sch. ἐπιτάφια τὰ ἐπὶ τῇ ταφῇ γινόμενα πρῶματα. — EF διδούς. — Euripides Helen. 419.

ἴα δὲ με

Αὐτὴν μελοῦσθαι ἐπιτάφια δοῦναι νεκρῶ.

Heliodorus I. p. 14. καλὸν ἐπιτάφιον τῆν συμφροσύνην ἀπειργαμίειν. Ælianus V. H. I. 16. ἴλασι γὰρ αὐτῶ καλῶν ἐπιτάφιον μὴ ἀμοιρήσειν εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάσῃ. Synesius de regno p. 5 C. ἐπιτάφιοί τι ἴσχει τὴν ἀρετὴν, ubi PETAVIUS.

(P. 228.) τὰ φιλικὰ ἐπιποιούντες] Sch. πρᾶτοιτες—Supra de ἐπιποιῶ p. 528.

(P. 228.) ἐσηλότατα] Sch. ἐπισημώτατα.

(P. 228.) πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκιν αὐτῶ ἢ Ἑλλὰς] Julianus Or. I. p. 16 C. οὐ μόνον τῶ πλήθει καὶ κάλλει τῶν ἐπιτεχθέντων τὸν τάφον ἐκόσμεισ, ubi WYTTENBACH notat et exemplis firmat ἐπιφέρειν proprie dici de sepulchrorum ornamentis. Errat ΤΟΥΡΙΟΥS em. t. 2. p. 414. cum in hoc incerti apud Stobæum p. 469 : χρῆ δὲ καὶ τῶν τελευταίων ἐκαστοὶ τιμᾶν, μὴ θακρῶν, μηδὲ οἰκτοῖς, ἀλλὰ μνήμη ἀγαθῆ καὶ τῇ τῶν κατ' ἴστος ἡρώων ΕΠΙΦΟΡΑΙ, reponendum proponit ἀποφορᾶ. Nymphodorus quidem Athenæi VI. 90. quem testem sibi invocat, favere videtur : καὶ αὐτῶ ἴτι καὶ οὖν οἱ δραπέτης ΑΠΟΦΕΡΟΥΣΙΝ ἀπαρχὰς πάντων ἢν ἀφίλωνται. Sed

si quid est in alterutro vitii, magis, ni fallor, esse audiendus, Nymphodoro dans ἰσχυρίσασθαι ex sermonis usu proprio, quæm ΤΟΥΡΙΟΥ ex scriptore non satis accurately vocem probam impropria alia mutans. Heliodorus γ'III. 8. p. 327. εἶεν ἰσχυρίσασθαι τὴν ἰσχυρίσασθαι. Philostratus vit. Ap. I. 24. p. 32. χέσασθαι τε καὶ ἰσχυρίσασθαι ἐφ' ἑαυτοῦ ἰσχυρίσασθαι.

(P. 230.) μετὰ τὸν Ἀχ.] Sch. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλεύου.

(P. 230.) χρυσία τε καὶ ὄ, τι ἰσχυρίσασθαι εἶχεν] « Quis dubitat hanc opinionem de divitiis plurimis semel atque iterum in Achillis tumulo defossis crebram anti- quis τρυφωρῶν occasionem præbuisse tumuli hujus evertendi atque effodiendi? Si qui igitur exstantes tumuli etiam nunc in eo littore apparent, quos Achillis et Patrocli credere possis, ita existima eos sequiori ætate denuo aggestos a novis Iliensibus aut Alexandriæ Troades colonis, ut patriam locorum tam insignium famam tuerentur. Itaque senex quosdam et testaceæ quisquilæ a viro illustri DE CHOISEUL GOUFFIER in iis tumulis effossæ mirum quantum a temporum, non tantum Iliacorum, sed etiam Homericorum simplicitate, formis, artibusque dissentiunt. » VISCONTI.

(P. 230.) ἐκ θαλάσσης] Sch. λαφυραγωγίας.

(P. 230.) ἰσχυρίσασθαι... ἀθροῖς] Sch. συνάξασθαι ἑαυτοῦ.

(P. 230.) παραχρῆμα] Sch. περιετόπος.

(P. 230.) καὶ ὅτι ὁ Νισσητός.] B καὶ ὅτι Ν. D καὶ ὁ Ν.

(P. 230.) Λαφυραγῶν γὰρ δὲ ἰσχυρίσασθαι καὶ τῶν ἰσχυρίσασθαι] BD EFGH omittunt τῶν ἰσχυρίσασθαι.

(P. 230.) ἀντιχρησίσασθαι] Sch. ἀντιχρησίσασθαι.

(P. 230.) *ποιούμενοι πλοῦν*] Sch. τὸν ἀπέπλουι. — B ποι-
αῖντες τὸ ἀπέπλουι.

(P. 230.) *περιβάλλειν*] Sch. περιλαμβάνειν.

(P. 230.) *Τὸν Νεοπτόλεμον δὲ*] Sch. οὗτος ἐλίγιστο καὶ Πύρρος.
— D τὸν δὲ Ν. — Hic veteres editiones titulum habebant
Νεοπτόλεμος. Sed cum codices Olearii et mei nonnulli non
haberent, Oleario, qui sustulit, fui obsecutus. Nam pau-
cis tantum de Neoptolemo dicitur, et mox fiet ad Achil-
leum reditus.

(P. 230.) *οὐδὲν*] Sch. οὐδαμῶς.

(P. 230.) *Ταυτὸ*] Sch. ἴσους.

(P. 230.) *καλὸν*] Sch. εὐμορφον.

(P. 230.) *προσποιότα*] Sch. ἁμοιούμενοι.

(P. 230.) *τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λίπυνται*] « Locus
» notandus de pulchritudine exquisitiori (*beau idéal*)
» quam artifices operibus artis suæ conciliare noverant. »
VISCONTI.—Confer supra p. 377.

(P. 230.) *ἀπὸ πᾶν ἔτος φοιτῶντες ἐπὶ τὸ εἶμα*] ABCDE
α. π. ἔτος ἐπὶ τ. σ. φοιτ. E ἐπὶ τὸ μῦμα φοιτ.

(P. 230.) *τελιτῆς τε ἰγναταμιγνύντες τοῖς ἰναγίσμασι*] Sch.
ἰορτῆς μίρος. Ἐναγίσμασι τὰς χοαῖς καὶ σπονδαῖς ἰναγίς
τὸ μυστήριον, κατ' εὐφημισμῶν. — De ἰναγίσματι supra p. 518.

(P. 230.) *ὅς Ἀθήνιοι τε νομίζουσι καὶ Πελοποννησίων οἱ
ἀπὸ Σουφου*] Sch. νόμισον ἔχουσι νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω καὶ
τὸ ἱάμισον ἠγοῦμαι. Οἱ ἀπὸ Σισ. καταγόμενοι, ἦγον οἱ Κορίνθιοι.
— De re mox ipse noster agit.

(P. 230.) *μεθίμην*] Sch. καταφροσύνημι. — Editiones
ante Olearium *μεθόμην*.

(P. 232.) οὐδ' εἰ πᾶσι ὑπὲρ τοῦ παραπλῆσαι αὐτὸν πρᾶτοις] Sch. τὸ παραπλῆσαι λίγεται ὅταν πησῆ δύο πησῆ καὶ διαβαίη τὸ ἐν τῷ ἴτερον· τὸ παρατρέχειν λίγεται ἰπὶ δύο ἀνθρώπων, ὅταν τρέχουσι καὶ παρατρέχη ὁ εἰς (f. τὸν ἴτερον)· τὸ περιτρέχεται δι' ὅταν περιπατῶσι οὕτως ἀπλῶς, καὶ διαβαίη ὁ εἰς τὸν ἴτερον.— Editiones : οὐδ' εἰ πᾶσι ὑπὲρ τοῦ μὴ παραπλῆσαι αὐτὸν ἱπρατλον. A o. i. πᾶσι ὑπὲρ τοῦ παραπλῆσαι αὐτὸν πρᾶτοις, sed e correctione. B ut A omisso τοῦ. DEFGH et Oleariani duo ut A. C et I cum editis consentiunt. Sed I. γρ. μὴ παραπλῆσαι αὐτὸν πρᾶτοις. Quam prætuli lectionem tot firmatam codicibus, meliorem fundere sensum credidi : placebat et Oleario. Latina tamen non mutavi.

(P. 232.) τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων] Sch. ἐκτροπᾶς, παραβάσεις. — Confer supra p. 433.

(P. 232.) ἀδελείας] Sch. πολυλογίας. — F ἀδελειχίας.

(P. 232.) αὔρα] Sch. αὔρα ἢ πνοιή, α καὶ ο· ἄβρα δι' ἢ δούλη, α καὶ β. Quod monuit ob prononciationem quæ in his vocibus similis est. Hinc fit ut αὔρα et ἄβρα sæpe permutentur. — Male servavi editum αὔρα. Reponas, lector, αὔρα. Nam hæc est recta vocis scriptura, non αὔρα. Et AD αὔρα. Confer SCHÆFERUM ad Long. p. 378.

(P. 232.) κατὰ πρόβουαι εἰσὶ] Sch. ἐπίλθοι.

(P. 232.) τὰ ἰσλία ἀσπίδιον] Sch. ἀσπιτιανόνιον. — Sic Noster vit. Apoll. VI. 12. p. 250. ἀσπίδιον τὰ ἰσλία, μεταίρμασι ἢ τὴν ταῦν ἐς τὸ πύλαγον.

(P. 232.) ξυνηαίρισται] F ξυναίρισται.

(P. 232.) πάντα δεύτερα ἡγουμένους τοῦ πλείον] BE et Oleariani duo τοῦ πλεον. Vide supra p. 523.

(P. 232.)

(P. 232.) Ἐρρώστω λοιπὸν ἢ καὺς] B ἱρρώστω. γρ. ἱρρίτω. et omittit ἢ καὺς. E ἱρρώστωι λ. sine ἢ καὺς. F ἱρρίτω. γρ. ἱρρώστω. — Utraque forma in usu est. Aristasnetus II. 5. ἱρρίτω αἰδῶς, ἱρρίτω σφραγεύη.

(P. 232.) τῆς ψυχῆς ἀγωγήμα] Sch. διηγέσις. — Thomas: εἰσὶ δὲ καὶ ἀγωγήμα οὐ μόνον τὰ φορέα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπλῶς κομιζόμενα: vide ibi notas. Noster vit. Apoll. III. 35. ἀγωγήμαν Ἰδικαῖν ἀντιδότης Διγύβια. Synesius ep. 48. πύμφεις ἱπιστολάς, τὸ τιμαλφίστατον ἱμοὶ τῶν ἀπὸ Θρηάκας ἀγωγήμαν: quæ repetuntur ep. 70.

(P. 232.) κερδαλιώτερα] Sch. ἄγουσι ἱπικέρδιερα.

(P. 232.) ἀλλ' ἱπικέρδιαν ἀγάμεθα τῆς ἱμανρίας] Olearius pro vulgato ἱπικαίριαν edidit ἱπὶ κέρδει ἄν. EF quidem habent ἱπὶ κέρδει ἄν. Sed ABCDGH I ἱπικέρδιαν ἄν. et hæc lectio sane fuit recipienda. Jam venerat in mentem VALCKENARIO diatr. p. 289. qui etiam malebat ἱπικέρδια, adducto simili Nostri loco e Sophistis p. 603. ubi ἱπικέρδια legebat pro edito ἱπικέρδια. Ego malui ἱπικέρδιαν codicum auctoritate non paucorum firmatum. — De ἀγάμεθα monebo hac formula sæpius uti Philostratum. Infra habebimus p. 244. τῶντο ἀγάμεθα. p. 260. τὸ μὲν δὲ ἄνομα. . . . κείσθαι ἀγάμεθα. Apoll. II. 21. p. 74. καὶ τῆν μὲν ἀγάμεθα εἶαν. . . . III. 35. p. 127. πάντο ἀγάμεθα καὶ πρὸ τούδε τὸν κόσμον εἶναι. Adde similia exempla v. 17. p. 201. VI. I. p. 228. IO. p. 239. Soph. II. 9. § 3. p. 583. et alibi sæpiissime. Unde facile crediderim vit. Apoll. II. 43. πρὸ τούς μὲν δὲ βαμῶνς. Ἀλεξάνδρου ἀγομέμεθα reponendum esse ἀγάμεθα. Et his scriptis sic video legi in A. Mallem quoque ἀγάμεθα cum codica A. quam ἀγομέμεθα in Sophistis I. 8. § 4. p. 491. Sed recepto ἀγάμεθα, infra recipiendum quoque erit ἀποφωτισμέμεθα ex A

pro ἀποφωρίσεια. Eodem modo emendabo initium vitæ Gorgiæ ibid. l. 9. p. 492. Ζευκλίη Γοργία ἐς Αποφωρίσεια ἤνεγκεν, ἐς ἣ ἀπαφώρισα ἠγάγευα, ὅσπερ ἐς πατήρα, τῶ τῶν σφισίων τέχην. A habet consueta formula, ἠγάγευα, quod indubie recipere debebit editor futurus.

(P. 232.) Ὑγιαίνεις] ABCEF ἠγαίεις, ad quam lectionem refertur Scholium: καλῶς φρονεῖε.

(P. 232.) οὕτω γιγιάσειον] AC οὕτω γ. quod serius animadverti: nam recepissem.

(P. 232.) Τὰ μὲν δὲ Κ.] ABE τὰ μὲν γὰρ Κ.

(P. 232.) ταύτους γὰρ δὲ τοὺς ἀπὸ Σισύφου εἶπον] B sine δὲ. — Locus est classicus II. 2. 15a.

Ἔστι πάρος Ἐφρήν, μύχρ Ἄργιος ἰκνοβότοις
Ἐθάδε Σίσυφος ἴσκει ὁ κέρδιος γίνετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Διολίδης.

(P. 232.) οὗς ἐπὶ τῆς Γλαύκης ἀπέκτενον] Editiones ἀπέκτενον. Olearius scripsit e conjectura ἀπέκτενον: ego ex ABCDE ἀπέκτενον. Olearius traditionem secutus est qua Medææ libri non ab ipsa, sed a Corinthiis interfecti tradebantur. Confers Ælianum V. H. 7. 21. Ἀπέκτενον scripserat editor male sedulus, qui hanc de Corinthiis historiam ignorabat.

(P. 232.) τελεσιδικῶ] Sch. μυστηριώδει.

(P. 232.) ἐνδία] Sch. μανικῶ, ἐπιουσιαστικῶ.

(P. 232.) τοὺς μὲν γὰρ δὲ μελλόμενοι] Sch. τῶν Ἀσκηθῶν ἰξονμολίζοντα καὶ εἰς Βαλαίμαρα, — Δὲ omisit A, et sic BEF.

(P. 232.) καὶ ἠγάθει (της) Edobatur καὶ ἴνα τοῦ ἴτους, quod Olearium non videtur offendiisse, sed ego non

poteram mihi explicare. A καθ' ἑκαστον τοῦ ἴτους e correctione. BDEFGH et Oleariani duo καθ' ἑκαστον ἴτος. C unus καὶ καθ' ἑνα τοῦ ἴτους. Restitui καθ' ἑκαστον ἴτος ex linguæ genio et codicibus, et ex opinione CORAYI ἑλληνικωτέρου.

(P. 234.) ἡμίρας ἰνία] ABCDGH I et Oleariani duo ἴς vel ἴς ἡμ. ἰν.

(P. 234.) θιαρίς δι' αὐτῆς] Sch. ἡ τοῦθ' θιαροῦς ἔχουσα.

(P. 234.) ἰναγυράτων] Sch. θυσῶν τῶν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γιομίνων. — Confer supra p. 515.

(P. 234.) ἴσ' ἂν αἴσιον] Sch. ἴσ' ἰσθίσιμον. — ABCE FGHI et Olearianus ἴς τι ὕσιον.

(P. 234.) τὸ ἰσπλιῦσαι] Olearius e codicibus scripsit ἰσπλιῦσαι pro vulgato πλιῦσαι. AD ἰσπλιῦσαι quod malui et ob atticismum et quia infra est : ἰπιδαὶ δὲ ἡ θιαρίς ἰσπλιούσῃ. B ἰσπλιῦσαι. CF ἰσπλιῦσαι.

(P. 234.) Ἐπιδαὶ δὲ ἡ θιαρίς ἰσπλιούσῃ] Olearius male scripsit ἰπιδαὶ pro ἰπιδαῖ.

(P. 234.) ρεβρωται] Sch. δια.

(P. 234.) θλαται] Sch. διαγωγῆ.

(P. 234.) ἰμπόρους] B ἰμπόρους.

(P. 234.) κεινοῦ τὸ ἰπιθῆν βίου φασὶν ἄρχισται] A ἄρχονται. BCEF ἄρχισται omisso φασὶν, quod et A non habet. C κεινοῦ τὸ ἰπιθῆν.

(P. 234.) Θεσσαλικὰ ἰναγύρατα] Schol. ἐν Θεσσαλίᾳ ἰρχάματα.

(P. 234.) ἰχρήσθη] Sch. διὰ χρησθῆν ἰδῶθῃ.

(P. 234.) ὅσα ἴτη] Sch. ἀπὸ τοῦ ἀπὸ πᾶν ἴτος.

(P. 234.) τὰ δ' αἶς ἐν μοίρῃ τῶν κερμάτων] Male edebatur τὰ δ'.

(P. 234.) ἐγγύς] Sic ex ADEF pro ἐγγύς.

(P. 234.) μίλινα ἰσθία ἡμίση] Schol. βασιλεύουσα. — Confer supra p. 519.

(P. 234.) θιωρὸς] Sch. δοκῶ, τὸ φαίνομαι, καὶ ὑπολαβάνω · θιωρῶ τὰ θῆκα ἄρῶ καὶ τὸ στίψομαι · ἄρῶ μὲν ἐπὶ σώματος, θιωρῶ δὲ ἐπὶ ψυχῆς. De θιωροῖς confer Scholium ad Platonis Phædonem ed. Fisch. c. 1.

(P. 234.) ἀπαύγουσα] E ἰπαύγουσα.

(P. 234.) χειρῶθεις] Sch. συνήθεις ταῖς χερσίν. — Suidas χειρῶθεις ἡμεροί, πρῶτον. Confer supra p. 514.

(P. 234.) ὕλην] Sch. κεκομμένα ξύλα.

(P. 234.) ἐκ τοῦ Πηλίου] DEF sine τοῦ.

(P. 234.) ἀμαραντίνας] Sch. ἐξ ἀμαραντίνων.

(P. 234.) ἐς τὰ κῆθῃ πρῶτοι Θιτταλοὶ ἐνομίσειν] Sch. νομοθετοῦναι ἀγύσαντο. — E ἐνομίσθησαν.

(P. 234.) καὶ αἶμοι. . . ἀπολάβουσι] Sch. ἀπολαβάνουσι κρατῶσιν. Ἀπολαμβάνω καὶ τὸ ὄντι μοι χραιστέϊ τις. — D ἀπολαύουσι, vitio pronuntiationis. Confer supra not. p. 481. — Plato Phæd. I. p. 234. ὅταν τύχῃσιν οἱ αἶμοι ἀπολαβάνουσι αὐτούς, de Theoris in Delum missis, ubi vide FISCHERUM qui nostri locum non neglexit.

(P. 236.) μὴ σαρρὸς] Artemidorus I. c. 77. οἱ δὲ τοῦ ἀμαραντίνου (στίφθιοι) πῶσιν ἀγαθοὶ καὶ μάστιγα δικαζομένοις, ἐπὶ μετρήσι πάντες οἱ ἀμαραντίνος διὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ χροῖμα φυλάσσει. Ubi facio cum REIFFIO qui ex certa, ut videtur, REISKII emendatione scripsit οἱ ἀμαραντίνος pro ἀμαραντίνος.

Adde Rigaltii notam. Confer Paschaliū Coron. III. II. p. 178. qui Nostri non fuit immemor.

(P. 236.) ἴδι] Sch. τιτωργίνοι ἦν.

(P. 236.) Θίτι κωνία κτλ.] Olearius sic edidit oratione prosa : Θίτι κωνία, Θίτι Πηλία, τὸν μίγον ἴτικισ οἰὸν Ἀχιλλῆα, τοῦ θνατὰ μὲν ὄσον φύσις ἦν γκι τοι Τροία λάχι. Σᾶς δ' ὄσον ἀβαιάτου γαιᾶς πῦς ἴσπυσι, πάντες ἴχι. Βαῖνε πρὸς αἰπὺν τῶδε κολωνὸν Ἀχιλλίως ἴμπυρα βαῖν' ἀδάρυτος μετὰ θυηλάς· Θίτι κωνία, Θίτι Πηλία. Editiones ante Olearium sic odarii finem exhibent : βαῖνε πρὸς α. τ. κολωνὸν μετ' Ἀχιλλίως ἴμπυρα βαῖν' ἀδάρυτος.... Magna in codicibus varietas. Pro Πηλία, omnes habent Πηλία, et Ἀχιλλίω pro Ἀχιλλῆα. B ἦν γκι Τροία. C ἦν γκι Τροία, sine τοι : et cum Scholio ἰκληρώσωτο. ABCDFH βαῖν' ἰπ' αὐτὸν κολωνὸν μετ' Ἀχιλλίως ἴμπυρα βαῖν' ἀδάρυτος. Baroccianus βαῖν' ἰπ' αὐτὸν τῶδε κολ. E βαῖνε ἰπ' αὐτὸν κολ. et reliqua ut A. G βαῖν' ἰπ' αὐτὸν τὸν κολ. I βαῖν' ἰπ' αὐτὸν κολ. μετ' Ἀχιλλ. ἴμπυρα, cum nota : γράφ. πρὸς αἰπὺν τῶδε κολ. Oleariani duo ἀδάρυτος et sic margo Morelliana. Pro μετὰ θυηλάς ACDEGHI μετὰ Θεσσαλίας : F μετὰ Θεσσαλίαις. Et tandem pro Πηλία omnes Πηλία, excepto E qui habet Πηλία. — Olearius versus ad metrum cogere voluit; sed hoc tentamen secus ipsi cessisse videtur, cum nonnulla sua auctoritate mutaverit, et malas servaverit lectiones. Quos feci versus nescio an omnino probi sint; nam in talibus ut in multis aliis sum parum exercitatus. — v. i. Scripsi Πηλία ut inveneram. VISCONTIUS proponebat Θ. κ. Θ. Πηλιῖ ᾄ. . . et eadem verba in fine carminis repetenda credebat esse usque ad ἴμπυρα. Sed nihil mutandum est. Odarion incipit et desinit eodem versu, prorsus ut Thessalorum

hymnus quem Heliodorus III. 2, ad Philostrati imitationem conscripsit :

Τὰν Θίτην αἶδω, χρυσόθιμα Θίτην
Νηρίως ἀειάτων εἰναλλοιο κέρας,

et in fine cursus :

Τὰν Θίτην αἶδω, χρυσόθιμα Θίτην.

Nηρίως veterum editionum non debuisset, ni fallor, CORAYUS in Νηρίως mutare : nil tale postulabat, quod credidit, lex metrica. Νηρίως contracte, ut sexcenta alia, pronunciari potest; et spondæus ut dactylus huic versus loco æque convenit. Addam, hujus Heliodori hymni penultimum versum, qui sic editur

Πᾶν δ' ἀπίρκει δίος ἀμείρας πάλιος,

non recto videri stare talo, nisi ad vim cæsursæ confugas, quod remedium vix placet : satius fuerit, ordinibus transpositis, legere :

'Αμείρας πάλιος πᾶν δ' ἀπίρκει δίος.

— Τίνας sine augmento dedi, quod facile spero condonabitur. Ἀχιλλίω dabant codices. — Τεῖ omisi post ἤνεγκε, codicum auctoritate. Λάχειν scripsi pro λάχει.— Recepi editum βᾶϊνε πρὸς αἰπὺν τόπον κολωνῶν, quæ lectio cæteris melior, planior et elegantior visa est. — Μετ' Ἀχιλλίως ἔμπυρα. Revocavi μετ' nescio quare ab Oleario repudiatum, qui ne monuit quidem. Ἐν πυρᾷ sensu carebat, et Lipsiensem editorem secutus sum in scribendo ἔμπυρα, a plurimis etiam codicibus datum. De ἔμπυροις vide Grævium ad Callimachum *Pallad.* 107. et Spanhemium. Μετὰ pendet a βᾶϊνε, et a μετὰ pendet ἔμπυρα : βᾶϊνε μετὰ ἔμπυρα Ἀχιλλίως. Hæc constructio

praepositionis *μετά* invenitur saepe apud poetas. **Homerus** Od. IV. 701:

..... ἰ δ' ἔβη *μετά* πατρός ἀκουψ.

Euripides Iphig. Taur. 16:

εἰς ἴμενος ἦλθε καὶ λίγχι Κάλχας τάδε.

— Scripsi *ἀδάμυτος* cum codicibus pluribus. — Pro *μετά* *θουλας* recepi *μετά* *Θισσαλίαις* codicum auctoritate, quod loci totius ratio satis firmare videtur. Olearius diligentius in loco tam difficili debuisset codicum suorum varietates notare.

(P. 236.) τῷ σήματι] D τῷ δύματι. Vitium scripturae natum ex pronunciatione.

(P. 236.) *πριεδουπιῖτο*] ABCDGH I et Oleariani duo *ιδουπιῖτο*.

(P. 236.) *δράμοις δ' ἰρρυθμισμένοις*] Sch. *εὐτάκτως*. — B *δράμοις δὲ ἰρρυθμ*. — Δὲ quoque Nicoliniana.

(P. 236.) *ξυηλάλαζον*] Sch. *ἰμοῦ ἰκῶν*. — Scribe *ξυηλ*. pro *συηλ*.

(P. 236.) *δαῖτα*] Sch. *τῶν χύσι τοῦ αἵματος*.

(P. 236.) *Ἰσημῶνται δὲ καὶ ἰσημῶνται*] Sch. *καθὼς καὶ ἰσημῶνται ἔστιν τὸ τῆς ἕδος πῆμα*. — Noter vit. Apoll. I. 24. p. 32. *ἰσημῶνται ἐφ' ἑστέον ἰσημῶνται πᾶσι τῶν ἐπιπέδων τῶν καθ' ἑστέον*. De *ἰσημῶνται* vide Verheyk ad Antonin. c. 4. Olearium loc. cit. De *ἰσημῶνται* supra p. 518.

(P. 238.) *ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ*] Sic ABCDEFGI et Olearianus quod praetuli edito *ἐπὶ τῶν αἰγιαλων*, huc minus apto: infra p. 256. *τὴν κῆρον δ' ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ λέγει μοι*. H *ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ*, et sic Baroccianus.

(P. 238.) *καὶ τὰ ἰσημῶνται καὶ ἀπλόχων*] « Sic » **Aeschines** contra Ctesiphontem: *ἰσημῶνται μὲν τὰ κατὰ*,

» περιέθηκε δὲ τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα. » VALESIIUS. Quibus addebat VILLOISONUS : « p. 511. et 512. t. 3. ed. » de Reiske. Il est nécessaire de consulter sur ce passage les savantes notes de Taylor et de Markland « *ibid.* » et les passages parallèles qu'ils indiquent et « citent. » Κανίον jam inde ab Homero in sacrificiis notum fuit. Odyss. δ. 441.

————— ἰτίρη δ' ἔχον οὐλάς

Ἐν κανίῳ —————

et 445 :

Χίριδά τ' οὐλοχύτας τι κατάρχοιο πολλά δ' ἄθρη
 Ἐύχιστ' ἀπαρχήσιος.....

ubi κατάρχομαι, ἀπαρχομαι eodem sensu posita ac Nostri ἐνάρχομαι illustravit ERNESTUS. Vide VILLOISON ad Long. p. 174. Præterea de voce κανιῶν conferendus Olearius ad vit. Apoll. p. 2. Abreschius ad Æsch. t. I. p. 502. et in præf. imprimisque CORAYUM utilia nec vulgaria monentem ad Héliod. p. 114.

(P. 238.) ἴθουι γὰρ τὴν θυσίαν ταύτην] Sic codices omnes mei, Aldina; Juntina, Nicoliniana. Morellus ἴθουι τὴν γὰρ θ. τ. Nescio cur Olearius receptum ordinem verborum immutare voluerit, scribens : τὴν γὰρ θυσίαν ταύτην ἴθουι ἄς θη.

(P. 238.) ἐν τῇ πολιτείᾳ] Sch. γῆ δηλοῦσθαι.

(P. 238.) μὲν ὑπὸ τῶν τυράνων] ABE et editiones ὑπὸ τῶν τ. Articulus Olearius omiserat. CI μὲν καὶ ὑπὸ τ. τυρ.

(P. 238.) ἀμιληθῆναι] Sch. καταφρονηθῆναι.

(P. 238.) Θετταλίαις. Αἰ μὲν γὰρ..... αἰ δ' εἰς νῆατα] ABCDEF Θετταλίαις· αἰ δ' εἰς νῆατα..... cæteris omissis.

(P. 238.) αἰεὶ δὲ κατίβαλλον] ABCD αἰ δὲ κατίβαλαν.
 (P. 238.)

(P. 238.) πισθίσις τῆς γῆς] ABCDEF τῆς γ. π.

(P. 238.) ὡς θίμις] Sch. ὡς ἴσθιν ἄξιον καὶ δίκαιον.

(P. 238.) ἐνάμιζον] Sch. ἰσομισμίον ἔχον ποιῆν.

(P. 238.) τὸ ὡς θίμις] D τὸ οὐθίμις.

(P. 238.) ἐνάμιζον] Sch. ἰθυσίζον.

(P. 238.) καὶ ἐνίτημον] Sch. ἴσφαζον. — Olearius bene emendavit editum ἀνίτημον. ABCG dederunt ἐνίτημον. A omisit καὶ.

(P. 238.) ἴλασις] Sch. ἴφοδος.

(P. 238.) ἐν ἡ Θετταλοὶ μηδίσωντις] Sch. τῇ ἰππωλεύσει τοῦ Πέρσου καὶ τοῦ Μήδου φρονήσωντις.

(P. 238.) ἐξίλιπον] Ipse Achilles de hac Thessalorum incuria queritur apud nostrum Apoll. IV. 16. p. 153. Θετταλοὶ γὰρ τὰ ἰναγίσματα χρόνον ἤδη πολὺν ἐκλειπίωσι μοι. Vox ἐκλειπίω in talibus est propria. Philostratus Ap. II. 39. p. 92. ὑβρισθῆς τε ἀλίγχιτο καὶ θυσίας ἐκλειπίως, ἃς ἴδαι τοῖς ἐν τῇ γῆ θιοῖς θύειν. Aristides in Jovem I. p. 2. οὐ γὰρ ἐκλειπίων οὐδὲν ἐκλειπῶν φασιν, ἀλλὰ πᾶν ὄντων ὁπωσῶν ἀποδιδόμενοι κριῖντοι ἢ καθάπεξ ἐκλειφθῆν. Et paucis interjectis : τὸ μὲν ὅλας ἐκλειπῶν ἀργίας οἶσι δόξαν, ἢ οὐ θίμις ἐν τοῖς πρὸς τοὺς θιοὺς ἔχων. Et mox : οὐ γὰρ ἐκόντες ἐκλειπῶν δόξομεν : sic lego e codice Barocciano pro ἰλλειπίω. Plato Menex. § 22. αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευταίωσιν τιμῶσιν οὐδῶσιν ἐκλειπίω (ἢ πόλις) καθ' ἑκαστον ἑαυτῶν.

(P. 238.) ἄγουσα ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον] Sch. πλήθους. — Hujus auxilii meminit Noster Soph. II. I. p. 546. de Herode : ἀνίφειρ δὲ ἐς τὸ τῶν Αἰακιδῶν, οὗς ξυμμαχούς ποτὲ ἢ Ἑλλὰς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἰπποῖτο. Ubi pro ἐς τὸ malle ἐς τὸν cum A, subaudit οἶκον.

(P. 238.) *χρόσφ ὕσιμον*] ABCDEFGI *χρόσις ὕσιμον*. — Utraque forma æque in usu est. Sed debuisse forte recipere *χρόσις*, quod tot darent codices, et animadverterim sæpius Nostrum plurali usum fuisse.

(P. 238.) *τῶν μὲν ἄλλων Θετταλίων*] BE omittunt *τῶν μὲν*.

(P. 240.) *Φθίαν τῆ Ἀχιλλεῖ ἀνῆκον*] Sch. *Φθία ἣ εἶν λιγυμίτη Θεσσαλία*.

(P. 240.) *ξύμμαχον τῶν Ἀχιλλίᾳ ἐν Τροίᾳ*] Discimus ex Artiano I. 12. Alexandrum Achillis tumulum coronasse. Vide SAINTE CROIX eruditissimum et *κριτικώτατον Εκκαμπεν* etc. p. 238.

(P. 240.) *ἰπιτρέφουσι... τοῦ Ἀχιλλίᾳς*] Sch. *φροντίδα ἰποιήσαντο*. — Noster Apoll. VIII. 7. § 12. p. 346. *ἀφραποδισθίντων μὴ ἰπιτρέφισθαι*. Philostratus junior Icon. 5. p. 869. *οὐδὲν ἰπιτρέφῃ τῆς μητρός* : ubi Olearius.

(P. 240.) *ἴππων τι ἰπόσῃ*] Olearius ait se addidisse *τι* ex codicibus. Addidit tantum Morellianæ; sed nec ipse culpa vaco : corrigat lector male permutata verba *ἰπόσῃ* *τι*.

(P. 240.) *πριήλασαν*] Sch. *κύκλω*.

(P. 240.) *ξυτίπτον*] Sch. *ξυῖλλον*.

(P. 240.) *ἰππομαχοῦντες*] Schol. *ἀπὸ τῶν ἴππων μαχόμενοι*.

(P. 240.) *εὐξάμειοι τι καὶ θύσωντες*] Hæc verba frequenter junguntur. Infra p. 254. *προστυξάμειοι τι καὶ θύσωντες*. Vit Apoll. I. 29. *ξυθύσας τι καὶ ξυτυξάμενος*. II. 9. *εὐξάμειοι τῆ Διοσκούρῃ καὶ θύσωντα*. IV. 40. *ὡς ἂν τις θεοῖς ὄνχοιτο καὶ θύοι*. V. 43. *εὐξάμειοι τοῖς θεοῖς καὶ οἶον ἰμωτῆρια πλοῦ θύσωντες*. VIII. 7. § 5. *ἰμοὶ δὲ καὶ Πυθαγόρῃ ἀπὸ*

τοῦτο σχῆμα γίγναι διαλιγομίνοις, εὐχομίνοις, θόουσι. Dio Chrys. or. XI. p. 328. τὴν Ἐλίτην ὑποδέχισθαι μετὰ θουσιῶν καὶ εὐχῶν.

(P. 240.) ἀττῷ Βαλίφ] Sch. σύν.

(P. 240.) ἄλω] Sch. ἱερατῆα.

(P. 240.) ξυτίσιλων] Sch. ἔχουσι ἔτισινα ἱποίησις.

(P. 240.) ἱαυγίζων] Sch. τῶν τὰς σπουδὰς ποιούτων.

(P. 240.) εὔτε ἀφικνουμίτων] Olearius ἰφικνουμίτων. ABC et reliqui, cum Aldo et Junta, ἀφικνουμίτων, quod revocavi. Olearius credit se restituisse εὔτε pro *editotam* εὔτε. Sed Morelliana, non alise, operatum σφάλματι offert εὔτε. — B mox τὴν inserit ante Τροίαν.

(P. 240.) μετ' ἡμέραν] Sch. κατὰ τὴν ἡμέραν.

(P. 240.) διεξίωμι] Sch. διαγέμνη.

(P. 240.) κλίως] D πλήρης. — Πλήρης minus est Atticum. Confer Mœrin p. 332.

(P. 240.) ἱταῦθα] AC ἱταῦθοι.

(P. 240.) θαμὰ] Sch. συχναίως.

(P. 240.) φιλέταυρος τε καὶ χρυσὸς εἰς φιλάων] B φ. τε εἰς καὶ χρυσὸς τιμῶν. E τιμῶν. — Vit. Apoll. I. 14. p. 17. τὸ γὰρ φιλάειρον τε καὶ τὸ εἰρησὶς εἶχε : ubi HUBERTUS recte conjicit φιλέταυρον, quod firmat codex A. Idem vitium foedat Theophrastum ch. 29. εὐφυν καὶ φιλάειρον, ubi CORAYUS veram lectionem in nota restituere contentus, pravam in textu relinquere non debuit.

(P. 240.) δεινιχθίς] Sch. μαχασάμιος.

(P. 240.) ὄπηρ τῶν] Sch. ἴσινα.

(P. 240.) αἰσθάμιος] Sch. τοῖος.

(P. 240.) ἴφην] B ἴφη.

(P. 242.) κακῶ τι ἐκ θαλάττης δύνειν] Confer supra p. 437.

(P. 242.) πῦρὰ τῆς Θείδος ἴρηται] Confer supra p. 608.

(P. 242.) ἀμείλικος] Sch. ἀκαμπίτος.

(P. 242.) ὃ ξίνο] ὃ abest ab ABCEF.

(P. 242.) ἱρυσίνας] Hesychius: Ἐρυσίνα, νόσος τις. Et ibi TOUPIUS. Timæus: Ἐρυσίνα· μιλιτάδης νόσος. Et ibi RUHKENIUS.

(P. 242.) προσβιβλήσισται] Sch. προσβάλειν, ἐπιθήσισται.

(P. 242.) ταυτί] Sch. τὰ τῆς ἱρυσίνας καὶ τῆς ἀμίχλης.

(P. 242.) ἰζάνειν] Sch. ἰπικαθῆσται. — Confer supra p. 579.

(P. 242.) Ὡμην δὲ καὶ] Καὶ quod addidit Olearius e codicibus, inveni et in meis nonnullis.

(P. 242.) οἶα βοῦρά τι καὶ Ἐλίκη] Schol. οἶα· καθά Ἀχαιοὶ ἦσαν. — Baroccianus οἶον. — Confer Havercampium ad Tertull. apol. p. 341. Martinum var. lect. p. 59. Scholiastem Platonis Ruhkenianum p. 208.

(P. 242.) τῆν μὲν γὰρ καταδύναι] Olearius contra codicum et editorum auctoritatem scripsit τὰς μὲν γὰρ. Pristinam lectionem revocavi. τῆν μὲν referas ad Buram quæ fluctibus, τῆν δ' αὖ ad Helicem quæ, rupto solo, hiatus fuit absorpta. De Atalanta nihil amplius addit Philostratus, quod cum non probaret Olearius, illud τὰς μὲν excogitabat, nec inepte.

(P. 242.) ἀπυλάσσει οἱ Θειτάλοι] Revocavi articulum quem omiserat Olearius. ABCD ἀπυλάσσει Θ.

(P. 242.) ἰπιτιμίον] Sch. τιμαριῶν.

(P. 242.) οἱ ἄθραυτοι σφρίζονται] Sch. τεχνάζονται. —
 ABCD dederunt articulum.

(P. 242.) αἰτίαν ἴσχει οἱ Θεσσαλοὶ] Sch. κατηγορήθησαν.
 — « Quis hæc legendo Lucretii non meminerit, cuius
 » famigeratum illud (II. 499.) :

» ————— Melibœaque fulgens

» Purpura Thessalico concharum tincta colore.

» Attamen nec Melibœam istam purpura insignem,
 » nec Thessalos, de quibus poeta, in Thessalia quæren-
 » dos autumat Vossius ad Melam II. 3. cui Heynius
 » ipse videtur suffragari ad Æn. v. 251. Alia fuit Me-
 » libœa Orontis fluvii Syriaci insula, Thessalorum for-
 » tasse colonia, ubi ex Festo tinctura purpuræ. At si
 » viri eruditi, ii præcipue qui Lucretium pertractarunt,
 » hunc Nostri locum præ oculis habuissent, officinas
 » saltem tinctorias ad parandam purpuram Thessalis
 » non negassent : etsi murex aliunde advectus esset.
 » Ita et Tarentina purpura ab antiquis scriptoribus lau-
 » datur, et ipsa tamen Phœnicio murice infecta. »

VISCONTI.

(P. 242.) παρανομήσαι] Sch. παράνομα πράξει.

(P. 242.) εἰ μὲν ἀληθῆ, οὐκ οἶδα] Hæc omittunt ABC
 DEGH. Palaietus ad 2. Corinth. 12. 2. supple-
 dum censet verbum ἀποφήσασθαι. Similis est locus Pla-
 tonis Euthyphr. p. 14. εἰ μὲν τοι ὡς ἀληθῶς τοῦτο, οὐ-
 κω οἶδα, quod sic conceptum exhibet codex Parisinus
 1010. εἰ μὲν ἀληθῆς τοῦτο, οὐκω οἶδα. Noster vit. Apoll.
 VIII. 7. § 3. p. 331. εἰ δ' ἴσθι τεχνῆ, οὐκω οἶδα. et § 12.
 p. 345. ἥδιό τις, ὁ Βασιλεῦ, κωδὸς Ἀρκάδος ἐν τῇ κατηγορίᾳ
 θρηῆος, τιμῆσθαι μὲν αὐτὸν ὑπ' ἑμοῦ, ἰούλαρ εἰ δ' ὄναρ
 φησὶν, οὐκω οἶδα. Locum prave distinxit et absurde vertit

Olearius. Repone ex aliis editis et A, ὡς ἰμοῦ νύκταρ.
(οἱ δ' ἄνερ φησὶν, οὐκ οἶδα). Puerum Arcadem νύκτωρ
τυγμῶσθαι disces collato alio loco VII. 20. p. 300.

(P. 242.) Λίθοι οὖν ἱπικρίμονται] Adludit ad Tantali
supplicium, non vulgatus illud quo aqua et fructibus
oblatis caret, sed ad perpetuas suspensi saxi minas.
Gregorius Naz. *epist.* 7. p. 771 D. τὰ κρομφῆς ἀπεριτέλλοντα
τίσονται, ὅς Ταντάλιον ἡμῶν ποιῶ τὴν ζῶην. Confer omnino
quæ eruditissime disputavit PORSONUS ad *Orest.* 5.
Adde JACOBSSUM *anim.* in *Eurip.* p. 10. et *præf. Exercit.*
I. p. 16. cum fine notæ Olearii, qui primum cæcatus,
verum vidit demum.

(P. 242.) ἀποδίδονται] Sch. πωλοῦνται.

(P. 242.) ἀποδίδρακε] Sch. ἀπίφυγε. — D ὑποδίδρακε.

(P. 242.) οἱ πολλοὶ] Sch. οἱ πλείονες.

(P. 242.) ἀπίδοντε] Sch. ἱπύλασται.

(P. 244.) Οὐλομένην μῆνιν λόγις] Hac occasione
oblata cum lectoribus communicabo epigramma Aga-
thiæ adhuc, ni me fallit opinio, ἀνίδωτος, quod in co-
dice Parisino 3019 inveni. Poeta, ut hic Philostratus,
Iliados initium respexit.

ΤΟΥ ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΝΤΟΣ ΚΑΚΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Μῆνιν ἄϊδι μάθων καὶ μῆνιν ἄϊδι διδάξας·

Οὐλομένην γαμιντὴν ἠγαγόμεν ἰτάλας.

Παιδῆμαρ μάχεται καὶ πικρυχὴν πολέμειζαι,

Ὡς παρὰ τῆς μητρὸς προῖκα λαβοῦσα μάχην.

* Ἡ δὲ θύλα στήθων καὶ μαρμαρίνη ἐπιπίπτειν,

Ὅτι περὶ οὐ μάχεσθαι, τοῦθ' ἔτι καὶ μάχεται.

Cod. Venetus 183. habet πῦν δ' ἤμαρ. BASTIUS alibi invenit hos versus inscriptos Palladæ.

(P. 244.) τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ἰήσου] Confer Maximum Tyr. diss. xv. § 7. et DAVISII notam.

(P. 244.) Θυμασίον] ABCEFGHI et Oleariani duo Θυμασίον. Hæc epitheta permutantur. Synesius ep. 110. p. 253 B. ὁ Θυμασίος Ἰωάννης, ubi codex 1040. Θυμασίος.

(P. 244.) ξυλλογίται] Sch. ἀμιλιῖ. — Scripsi ξυλλογίται cum ABC pro ξυλλογίται.

(P. 244.) μία τῶν ἐν τῷ Πόντῳ] Editiones μία ἐν. ACI μία τῶν quod recipere placuit.

(P. 244.) πρὸς τῇ ἀξίῳ πλευρῇ μᾶλλον, ἢ] Ἄη retuli ad πλευρῇ non ad ἡσόν, ut interpretes. Infra p. 258. κατὰ γὰρ τὴν ἀξίον τοῦ Πόντου πλευρᾶν, ἢ τὰ ἄρα τὰ Ταυρικὰ τίτται. Bion fragm. x.

Ὅλασις ἢ χαλιπυῖσιν ἐν Ἀξιόισιν Ὀρίσιαις.

ubi vide interpretes.

(P. 244.) ἰσπλιόντις] Sch. ἰσιρχήμοι.

(P. 244.) ἰπίχαι] Confer supra not. p. 356.

(P. 244.) εὐάθια μῆκος μὲν τριάκοντα] Sch. ἦσαν δ' ἑξήκοντα. — Μὲν, quod e codicibus addidit Olearius, inveni in AC, et sexvavi.

(P. 244.) εὔρος] Sch. πλάτος.

(P. 244.) Δίνδρα τι ἐν αὐτῇ πιφύκει] Sch. ἐβλασθήκει. — E δὲ pro τι. BF πιφύκει. D πιφύκει. E πιφύκει sic.

(P. 244.) ἰερὸν Ἰδρυται μὲν πρὸς τῇ M.] Sch. δῶμα βίβηκιν ἀφορᾶν πρὸς τὴν Μαιώτιδα, κλησίον τῆς Μαιώτιδος.

(P. 244.) ἢ δι' ἰσῆ τῷ Πόντῳ ἰς αὐτὰ ἰμβάλλει] Olearius pro αὐτῶν editorum reposuit αὐτῶ, cum hac nota: « Ita » omnino legendum, refertur enim ad ἰσῆ. » Falso omnino: refertur ad Πόντῳ. ABCDEFG ἰς αὐτὰ βάλλει. I ἰς αὐτὸν ἰμβάλλει. DEF non habent τῷ. Sensus loci est Mæotidem ipso Ponto parem in ipsum ingredi. Ἐμβάλλειν hoc sensu sæpius occurrit. Diodorus Sic. III. p. 212. ποταμῷ μίζοντος ἰς αὐτὸν (λιμῖνα) ἰμβάλλοντος. Ælianus H. A. XIV. 23. de fluviis in Istrum influentibus: ὅταν δὲ ἰς τὸ Ἰσθρον ἰμβάλλωσι, etc. etc. Cæterum hæc de Mæotide, quæ nihil ad rem facientia signis parentheses inclusi, crediderim fere scholium esse male huc intrusum, ut sæpiissime factum est.

(P. 244.) ὡς Μοιρῶν ξυταρμοσθίντις] Omittunt BE.

(P. 244.) Κεμίον γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἰσῆ] Noster vit. Apoll. I. 34. p. 42. οἱ εὐνοῦχοι ἰσῆσι καὶ τὸ ἰπιθυμητικὸν ὥστε ἰσῆγονται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐκ ἀπομαραίνονται σφῶν, ἀλλὰ μένι (cod. A. ἀλλ' ἰμρίνι) θηριώ τι καὶ ζῶπυρον. Hesychius: Ὀμράτιος πάθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἰσῆ ἀλίσκεσθαι ἰσῆσι. Ἐκ γὰρ τοῦ ἰσῆσι γίνεται ἀνθρώποις ἰσῆσι. Ad quem comicum versum adludunt Isidorus Pelus. III. 254. ἐκ τοῦ ἰσῆσι τὸ ἰσῆσι: Philostratus ep. 74. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἰσῆσι τὸ ἰσῆσι, τυφλοὶ οἱ μὴ ἰσῆσι: conferendus idem ep. 3. οἱ ὀφθαλμοὶ ξύμβουλοι τοῦ ἰσῆσι. Σὺ δ' ἀκοὴν σπάσας, ἰσῆσι Ἰωνικοῦ μισραλίον, οἰκῶν Κόρινθον· τουτὶ δὲ μαιμικὸν φαίνεται τοῖς οὐπω ἰδέσσει ὅτι τοῦ ἰσῆσι. Descripsi longiora hæc, ut indicarem pulchram codicis Vaticanici 140. variantem μαρτικὸν pro μαιμικόν. Adde Heliodorum III. 7. p. 120. VI. 10. p. 239. ἰσῆσιρον τι ὅς φοιτᾷ δι' ἰμρίων. Aristænetus II. 7. δι' ἀκοῆς τι καὶ θίας ἄλισθαι ἰσῆσι ἐπὶ τὴν ἐκίτης ψυχῆ. Adde Dresemium ad Iscan. III. 243. Belinum ad Oppian. II. 402. Schraderum ad Mus. 95.

(P. 244.)

(P. 244.) πρώτων] BD πρώτοι. C πρώτη.

(P. 244.) κατ' Αἰγυπτίον] Confer supra p. 100.

(P. 244.) ἰδίῃ] AC ἰδ' ἰν.

(P. 244.) γίνισιν ἰμίρου σώματος ἄτα ἐρώτις] Sch. ἰπιδυ-
μίας. — C ἐρώτος.

(P. 244.) Πιπρωμίης δι' αὐτοῖς] BCD π. δι' αὐτῆς.

(P. 244.) οὐδμιῶς οὔσης τῶν ὑπὸ Ἰλίφ, Ἐχινάδων τε τῶν
κατ' Οἰιάδας] Codices variant multum. A spatium habet
erasum inter οὐδμιῶς et τῶν. Supra scribitur οὔσης. C οὐ-
δμιῶς τῆς τῶν ὑπὸ Ἰλίφ Ἐχινάδων τῶν κατ' Οἰιάδας. B Ἰλίφ
Ἐχ. τῶν κατ' Ἰλία. D Ἰλ. Ἐχ. τῶν κατ' Οἰιάδους. E Ἰλ. Ἐχ.
τῶν κατ' Οἰία. F Ἐχ. τῶν κατ' Οἰοάδας. G Ἐχ. τῶν κατ'
Οἰιάδας. HI Ἐχ. τῶν κατ' Οἰιάδας. Locus ut edebatur, et
ut edidi, mancus est. Ex A lacuna patet excidisse vocem
suppletam deinde per οὔσης : Forte fuit *πριπρούσης*. Sic lo-
cum refingit vir doctissimus VISCONTIUS, cujus hæc est
ad hunc locum notula : « οὐδμιῶς οὔσης τῶν ὑπὸ Ἰλίφ. Adde
» *χωρῶν ἴτι καθαράς.* » Optime ad sensum, sed longius
forte a scriptura data. *πριπρούσης* magis aptum esse vi-
detur. HVETIUS conjiciebat *ἰήσου* pro τῶν, quod nullo
pacto potest satisfacere: nam certe Tenedus fuit ὑπὸ Ἰλίφ.
Olearius subintelligebat *τόπων*, soluce cum οὐδμιῶς. Scho-
liastes ad οὔσης habet *ἰήσου* quod recte subintelligi potest
et debet. Pro κατ' Οἰιάδα editionum scripsi cum ACHI
Οἰιάδας. Nam sic effertur nomen Ætolæ urbis circa
Acarνανiam et Echinades.

(P. 246.) ὅτι δὲ Ἀλκαίων ἀποκρίσις τὴν μητέρα, τὰς ἐκ-
βολὰς τοῦ Ἀχελφίου ἤκειν] B Ἀλκαίων. — Noster Apoll.
VII. 25. p. 305. τὴν δ' Ἀλκαίονες τοῦ Ἀμφιάριω λένει,
δι' ἣν τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφίου μετὰ τὴν μητέρα ἤκειν.

(P. 246.) νιστήρα τοῦ ἔργου] Sch. ἔργου τῆς ματροκλι-
νίας.

(P. 246.) τὸν Ποσιδῶ] BEF τὸν Ποσιδῶνα.

(P. 246.) αἰαδοῦναι τινα ἐκ τῆς θαλάττης ἤσου] Sch. αἰα-
δλασθῆσαι. — D ἐκ τῆς γῆς ἤσου.

(P. 246.) ἐνθυμησίς] Sch. ἀναλογισμένης.

(P. 246.) αἰόκητος] Edebatur αἰόλητος quod mutavit e
codicibus Olearius, et dederunt αἰόκητος ABC.

(P. 246.) αἰόφρη] Sch. αἰόδακτι.

(P. 246.) αὐταῖς δι' ἰσλασται καὶ ἐν τῷ σιλάγγι] CDE hoc
καὶ dederunt, quod locum ante scabrum et intricatum
elucidat.

(P. 246.) πυρκαϊῆς δὲ] AB ἰ. δὲ.

(P. 246.) Βοροστίη] Edidi Βοροστίην cum ABC. Con-
fer supra p. 495. Ante Βοροστίη.

(P. 246.) ἀμυχάνοις] Sch. μεγάλαις.

(P. 246.) αἰνῶσις] ABD αἰνάσις, et sic editiones ante
Olearium.

(P. 246.) πρῶχμοι] Sch. πρῶχμοσμένων ἰσπῶσι.

(P. 246.) ἔσω σι] Sic malui cum ABCD. Edebatur
ἔσω δι.

(P. 246.) ἀπιτόρινοι] Sch. κατιστοιῦσαι.

(P. 246.) ἰδαίσατο] Sch. ἐναχέσατο.

(P. 246.) μὴν δὲ λευκοὺς ἄριθας] E. sive δὲ

(P. 248.) ὕγρας] Noster Icon. l. 9. p. 776. μακροῦθρον
δι πολλοὺς ἰλιθίαι, σιλίου θρῦνταις, ἀρῶθαις κρηάλλασθαι τοῦ
ἄρμαι τοῖς ὕγραῖς.

(P. 248.) καὶ τῆς θαλάττης ἀπείθουσι] Revocavi articu-

lum ab Oleario omissum, et quem editiones et codices fere omnes dederunt. C καὶ παρὰ τῆς Δ. ἀπ.

(P. 248.) *θεράποντας αὐτοῦ πτωχεύσθαι*] D Δ. κούρος πτω.

(P. 248.) *κορμειύνας αὐτῷ τὸ ἄλλος*]. BD κ. κὺτὸ τὸ ἄλλος.

(P. 248.) *πράττειν δι*] DE πρ. τι.

(P. 248.) *ὑπερμάροντας*] Sch. *ὑπερμαχουνας*.

(P. 248.) *ἰσία ἢ ἦνος ἰσθαίειν*] Sch. *ἰσίρχισθαί τινα εἰς κῆντῃν ὡς τὸ, ἰ. πεταμὸς ἦδὺν κηῖν*.

(P. 248.) *νηὶν ἰσλία*] « Insula τῇ ἰσλία comparatur etiam » a Callimacho, hymn. in Delum 325. » VISCONTI. Themistius orat. VI. p. 84 A. de Byzantio : *πάλαι ἢ ἰσλία τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους Μουτυῶν*. Synesius ep. 135. *αἰ δὲ Ἀθηναῖ, πάλαι μὲν ἢ ἢ πάλις ἰσλία σαφῶν*.

(P. 248.) *οἶκον δὲ μὴ ποιῆσθαι αὐτὴν πῶσ' οὐ ἀπιρήσται*] BDFGH *πῶσιν ἀπιρήσται*. — De μὴ cum verbis interdicendi vide supra p. 611.

(P. 248.) *ἰσθαίειν*] Sch. *εἰς τὴν καῖν*. — Consentit Maximus Tyr. diss. 15. § 7. *θύσας δὲ ἐκκαθαίρει τῆς εἰός, ἀπὶ* vide DAVISIUM.

(P. 248.) *μὴ ἐννεχέουσις τῇ γῆ*] Sch. *μὴ διαθεσάξονται ἐν τῇ γῆ τὴν ὑπὸ γα*. — Μὲν pro μὴ, in quod acumen exercet Olearius, *σφάλμα* operarum est in Morelliana.

(P. 248.) *ἀναψαμένους*] Sch. *ἀναρτήσαντας*.

(P. 248.) *λέγονται*] AC *λίγεται*.

(P. 248.) *καὶ ἐν φθαῖς εἶται*] Καὶ non est in BE. — Noster Apoll. VII. II. p. 287. *ἐξουσίαν δὲ ἐπὶ πλατῶν, οἱ μὲν εἰτίγας, ὑπερφαλλούσης αὐτοῦς τῆς ἄρας, ἐν φθαῖς ἦται*. Sed hic locus in mendo cubat. Legendum *ὑπερφαλλούσης αὐτοῦς τῆς ἄρας*. Vertit interpres : *οὐκ ἐμπροστίαι αὐτῶν τῆς ἄρας*.

adum concitatae. Sed *ὑποψάλλειν* nunquam hoc sensu invenietur. Aristænetus emendationi meæ favet I. 3. ἴτι δὲ τὸ ἔμπροσθεν τῆς αὔρας λιγυρὸν ὑπηχίῃ τῆ μουσικῆ τῶν τιτλίγων χορῶν. Verba sunt dissimilia, sed sententia prorsus Philostratae similis. Λιγυρὸν ὑπηχίῃ τῆ μουσικῆ χορῶν, eodem sensu dictum est ac ὑποψάλλουσιν αὐτοῖς. Dativum αὐτοῖς reposui pro αὐτοῖς, ductus et linguae ratione, et codicis A auctoritate, et Philostrato stylo. Icon. II. I. p. 811. παραψάλλει αὐτοῖς ὁ ἦρας. Idem remedium afferam simili morbo vitæ Apollonii II. 19. λίγυροι δὲ καὶ ἄθη τῆ Ἰδῶν εἶναι, οἷα τοῦ Νείλου ἀναφύονται· καὶ τὰς αὔρας αἰ πρὸ τῆν Ἰδικήν εἶσι, χιμαῖος μὲν ἀλεινὰς εἶναι, θύρου δὲ πριγνῆς. Certe pro αὔρας reponendo αὔρας, sensus erit commodior, et ni fallor, ipsa auctoris manus restituetur. De frequenti permutatione harum vocum confer WAGNERUM Alciphr. t. I. p. 46.

(P. 248.) τὰ ἀλλήλων] Articulus fuit erasus in A. BD non habent.

(P. 248.) ποιητικῆς δῶρον... ἐφοίτησιν] Noster Apoll. I. 23. προσελθῶσι δὲ αὐτῶν... δέξασθαι ἰνυπίου ἐφοίτησιν. II. 7. p. 56. τὸ μεθύειν οὐκ ἐκ βοτρυῶν μόνον (A μόνον) ἐσφοίτη τὸς ἀνθρώπους.

(P. 250.) ἐπὶ τῆ Ὀμήρῳ] B sine τῆ.

(P. 250.) θύρας] Sch. θυμασίσως.

(P. 250.) γιγνάσκεις] Sic AC pro γινάσκεις.

(P. 250.) ἐκφέρειν] Sch. φανερὸν καθιστῆν.

(P. 250.) Καὶ μὲν πολλοὶ μὲν, ξίνοι] ABCEFGHI καὶ μὲν, ξίνοι, πολλοὶ, sine μὲν. Laudianus οὐ μὲν.

(P. 250.) τοῦ Ἀχιλλέως ἄδοτος ἀκούειν] De re Maximus Tyr. diss. 15. § 7. εἶδον ἤδη καὶ πολλὰς ἀνδρα γήθειον, ξανθὸν τὴν κόμην, πηδῶντα ἐν ἄσπλοις, τὰ ἄσπλα χρυσῶ· οἱ δὲ εἶδον καὶ ἤκουσαν. — D τοῦ Ὀδυσσεὺς ἤδ.

(P. 250.) γνάμης] Sch. διακρίσιως.

(P. 250.) Ἀχὼ παρὰ μύρον ὕδαρ] Hos versus prosa oratione ediderunt Aldus, Junta, Nicolinus. Morellus, ut vides, distinxit, auctoritate nescio qua, et Olearius eum secutus est, a quo ipse fere non recedi, nisi in nonnullis de quibus monebo. — v. 1. Olearius scripserat ἄχῳ, Dorismo nullum ratus hic esse locum. Sed cum editiones et codices habeant ἀχὼ omnes, excepto E, et in hoc odario sint alii Dorismi, ἀχὼ revocavi. B ἀχῳ. Editiones παρὶ μύρον: sed recepi παρὰ ex BDEFGH et Olearianis duobus. A παρὰ e correctione. — 2. ABDEFGH μιν. οὔσα πλιυρά. In A οὔσα est e correctione. CI τίσινα. D οὔσα πλιυρά. — 3. E ψάλλει δὲ σι. — 4. Morellus αἶσιδε ἱμοί: alii αἶσίδε μοι. — 5. κλῖος ἀνίρων: Sch. δόξαν τῶν ἀνδρῶν, ἤχουσι ὅστις ἰδέξασι τοὺς ἀνθρώπους. Codices mei, Aldus, Junta, Nicolinus ἀνίρων, quod recepi. Morellus et Olearius ἀνδρῶν. — 6. Aldus, Junta, Nicolinus, δι' ὃν οὐ θῶνον, et sic AB CDEGHI. F δι' ὃν οὐ θῶνον. Morellus et Olearius δι' ὃ οὐκ ἔθανον. — 8. C ἱμοὶ pro ἱμός. ACI ἀδούληπιος. Aldus, Junta et Nicolinus ἀδορίληπιος. HUETIUS corrigebat ἀδορύληπιος. Morellus et Olearius ἀδορίληπιος. Scripsi ἀδορίληπιος ex conjectura WESSELIINGII prob. p. 81. — 10. BEFGH καὶ πίσι. D καὶ ἴπισι. Junta, Nicolinus, Morellus κοῦπίσι. Olearius κοῦπισι. ACI et Aldus κοῦ πίσι, quod recepi.

(P. 250.) Δαιμονίως] Sch. συνίθηκε τὸ ἄσμα.

(P. 250.) τὸ μὴ ἀποτιτίθει αὐτὰ] Sch. ἀποτιτιμῖνα ποιῶν. — Aldus et Olearius bene sic: alii ἀποκατίθειν. Icon. I. 21. p. 791. βουλοίμεθ' ἂν καὶ ἰς νύκτας ἀποτιτίθει τὸ ἀύλημα. Sic Plato sæpius: Gorg. § 9. καὶ τῶν ἴσως πᾶσι ἀποτιτιοῦμεν, ἂν διαλεγώμεθα. § 15. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτίτικα. Mox: ἀπὲ

τινι καὶ ἐν λόγῳ. Polit. κ. p. 515 C. μακρὰν ῥῆσιν ἀποτινίσκουσας. Libanius t. 4. p. 4. μὲ μακροὺς ὄντες τῶν πραγμάτων ἀποτινίσκει λόγους. Gregorius Naz. i. Stelit. p. 5a B. ἀλλ' ὁ μὲν ὄντες τῶν λόγων λόγους τοσοῦτος, ἵνα μὲ μακρότερον ἀποτινίσκοντες, ἕξω τοῦ κειμένου πύργων. Idem orat. x. p. 160 B. μακροὺς ἀποτινίσκοντες καὶ περιφροὺς λόγους. Scholiastes Ajacis Sophoclei 1059. Μὴ τίτῃ μακρὰν] ἀπὸ τοῦ ἀπύσιμι, λόγοι θαλασσοί· τὸ ἀπύσιμι γὰρ ἐπὶ λόγων λέγεται, εἶτα ἀπύσιμι λόγοι μάκρον: quod exemplum sumpsit forte homo Christianus a Johanne Chrysostomo in Eutrop. p. 356. Auger: μακρὸν ἀπύσιμι λόγοι. Dixerunt quoque τίτῃν λόγον, ut Plato Gorg. § 58. et ἐκτίθειν. Confer interpretes Thomæ p. 614. Athenæus XIII. 32. καταλίξω δὲ σοὶ Ἰωνικὴν τῶν ῥῆσιν, ἐκτίθειν κατὰ τὸν Λισχύλον, ubi non credo cum SCHWÆGHERO verbum ἐκτίθειν ab Æschylo unice mutuatum esse Athenæum. Nam non adeo rarum est, ut sic κατ' ἔξοχον citetur. Potius cum STANLEIO putaverim tria verba Ἰωνικὴν ῥῆσιν ἐκτίθειν esse Æschylea. Certe in Ἰωνικῇ ῥῆσιν aliquid hic est reconditoris, et ab usu vulgari remoti. Synesius ep. 4. p. 167 A. εἶδα μὲν ἐκτίθειν τὴν ἐπιτολὴν εἰς μῆκος: quæ postrema scholium sapiunt, et absunt a duobus codicibus.

(P. 252.) σχοιοποιεῖ] Sch. ἐπιμήκη. — Pindarus fragm. p. 72. σχοιοποιεῖς αἰοιδά dicit. Hesychius: σχοιοποιεῖς, ἀπὸ μακρῶν.

(P. 252.) ἡ ποιήσις] Articulum adjecisse se e codicibus Olearius ait, sed addidit tantum Morellianæ.

(P. 252.) τὸ τοῦ Ἀσβόλου τοῦ κινταίου σῶμα] Morellus et Olearius omiserant τοῦ Ἀσβόλου.

(P. 252.) Ἀσβόλος] Epigramma retulit inter analecta BRUNCKIUS t. 3. p. 212. — HUETIUS ad marginem in-

dicabat Hesiodum Scut. v. 185. qui "Λοδοι, vocat
οἰωνιστήν.

(P. 252.) *κριμασίος ἄπ'*] Sic scripsi eum BRUNCKIO
 et JACOBSIO. — "Ληναίμω pro ἔγνημω sumpsit ex CD. —
ἀμετροδόμεος pro ἀμετροδόμεος dedit F, et sic olim fuit in C.

(P. 252.) "Αθλητής γι καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς] Sch. τούτων·
τῶν ἰππογραμμάτων. — De ἀθλητής hoc sensu vide p. 438.

(P. 252.) *ἰζήριτε*] Omittunt G et Olearius unus. B ha-
 bet pro scholio.

(P. 252.) *περ' ἣς δῆλόν που*] Editiones ante Olearium,
δήλῃ. Tacite mutavit Lipsiensis editor. A δῆλόν habet e
 correctione : et sic conjecit VALESIUS. Sed nec δῆλον
 omnino satisfacere videtur. Forte e ΔΗΛΗ faciendum
δεῖ αἰεί. A facile potuit in A abire, et η in ι.

(P. 252.) *ὑπελαβόν*] Sch. *κάτωθεν λαβόν*.

(P. 252.) *παρέπλωγξίς*] Sch. *πλεσιπλοῖμα ὑπελάστι*.

(P. 252.) *ἄσματος ἐν αὐτῷ*] B *ἄσματος τῷ ἐν αὐτῷ*.

(P. 252.) *ἄδουα*] Male reliqui *ἄδουσι*, quod corriget
 Lector benevolus.

(P. 252.) *Διήκει γοῦν*] Sch. *διήρχεται*. — E δ. γάρ.

(P. 252.) *Φασὶ δ' οἱ*] BDE *φασὶ δὲ*, iotacismo vitio.

(P. 254.) *κλῖπτον ἀκούειν... ἤχου*] B *κλῖπτον... ἤχου*. D *κλῖ-*
πον... ἤχου. Hic certe praestat genitivus ; sed ἀκούειν et ac-
 cusativum accipit : et exemplum est Aeschyli S. C. Theb.
 205. ubi ἀκούει in eadem sententia duo habet regimina :

"Ω φίλοι, οἰδίστου τικός, ἴδιος ἀκου-
 σασθαι τὸν ἀρματοκτονιστὴν ἄσθεν, ὅτε

Σύριγγες ἑκκαλεξάν ἑλίτροχοι, ἰωνι-
 Κῶν τ' αὐστῶν πηδαλίων διὰ σίμα,
 Πυργισιτῶν χαλιῶν.

Vide ibi BRUNCKIUM. Sed hinc male defenderetur lectio codicis D. Nam si quid Poetis licet, non statim et alius licet.

(P. 254.) ἰς τὰ βάρια ἢ ἰς τὰ νότια] AC ἰς τὰ β. ἢ τὰ γ.

(P. 254.) μέλλοι τις ἄνιμος ἰωνιτικός τῷ ὄρμῳ πνεῖν] Editi habebant ἰκπνεῖν, quod e Laudiano mutavit Olearius in ἰκπλείν, sed male omnino. ABCEFGHI πνεῖν. D μέλλοι τ. ἄνιμος τῷ ὄρμῳ πνεῖν. Recepi πνεῖν, quod omnes codices darent.

(P. 254.) δι καὶ τῶν ἰκπλείοντων] D δι ἐκ τῶν πλείοντων.

(P. 254.) προσπλείουσι] Sch. διὰ πλοῦ προσέρχονται.

(P. 254.) ἰπιθῶν προῖθαι] Olearius male ἰπιθῶ.

(P. 254.) προσυξέμενοι. . . . καὶ θύουσις] Sic ABCDE FGHI, et editi ante Olearium qui aoristum invexit e Laudiano. Sed omnino male:

(P. 254.) ἰερίων αὐτάματων] Confer supra p. 419.

(P. 254.) πρὶ τὴν κάλπην τῆν χρυσῆν] B πρὸ τῆν κάλπην χρ.
 « Olearius : forte eo spectat amphora quia in nummis
 » Chiorum apparet. Sed eo ipso quod est amphora non
 » est κάλπης. Ea ad vinum Chium et Phanæum imprimis
 » clare adludit ; ideo Sphingi subjicitur, Thebano
 » monstro et Thebani Bacchi symbolo. » VISCONTI.

(P. 254.) τῇ ἰήσῳ φωνῆσαι] ABDF φων. τῇ ἰήσῳ.

(P. 254.) ἀριθάλως εἰρ. αὐθίς] Omittunt BDEFGH αὐθίς.
 BEFGH ἀριζάλως, cum scholio in B : κατεπαλὸς ζηλωτῶς.

(P. 254.) λίγιστοι θαμίζοντες] Sch. συχρῶς ἱρχομένης.

—ABC

—ABC et cæteri λ. θ. ποτι : quod recepi, pro edito λίγισται ποτι θμ. ne quis posset, ut Olearius, jungere ποτι cum λίγισται, cum ad θμρίζουτι pertineat.

(P. 254.) ἰ Ἀχιλλεύς αὐτῷ] FGH αὐτός, et mox inserunt αὐτῷ post διηγῆσθαι, ut et Laudianus.

(P. 254.) ἰ Τροίᾳ] ABC ἰ τῇ Τ.

(P. 254.) ξειῖσαι δ' αὐτὸν] BE ξ. δ' αὐτῷ.

(P. 254.) δουλεύουσιν] B δουλίουσιν.

(P. 256.) τί δὲ σοι διῖ δούλης] Edebatur, τί θέτερο δουλ. Sed BDEFGH et Oleariani duo τί δὲ σοι διῖ : et sic A e correctione. Vulgatam postposui, utpote omnino languidiorem.

(P. 256.) αἵματος] αἷμα hoc sensu illustravit Palairtus obs. Act. 17. 26.

(P. 256.) ἰρᾶν] Sch. τῆς κόρης.

(P. 256.) ἰαυτῷ] Sic ABCEGHI et Olearianus unus : quod scripsi pro edito αὐτῷ.

(P. 256.) νῆϊ (διὰ γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ ἰσθατὸν εἶναι γυναιξὶ τῆν νῆσον)] Edebatur νῆϊ· διῖ γὰρ οἶμαι, τὸ μὴ ἰσθατὸν. . . . νῆσον. Sed hæc lectio vitiosa esse videtur. Ἐδι, pro διῖ ab Oleario propositum difficultatem non minuit. In A, inter νῆϊ et τὸ μὴ, spatium erasum est. BEFGHI et Olearianus omittunt verba διῖ γὰρ οἶμαι, junctis sine lacuna, νῆϊ· τὸ μὴ. B ad τὸ μὴ habet scholium, διὰ. C δι' οἶμαι τὸ μὴ. I νῆϊ, οἶμαι, διὰ τὸ μὴ. D νῆϊ· τὸ (sic) μὴ. Cum, in tali varietate, Philostrati manus omnino sit desperanda, credo mihi vitio non iri versum, si διὰ e codicibus pro διῖ scripto, cætera servaverim, faciliora et clariora hac tantula mutatione facta. AD dabant ἰσθατὴν, sed non ægre fe-

rent Atticismi studiosi textum huic lectioni ἰσχυρὸν non fuisse.

(P. 256.) Ἐπιτὸ δὲ ἡμέρα ἰγίστετο] Xenophon Ephes. I. p. 17. ἰπιτὸ δὲ ἡμέρα ἰγίστετο. Aristides I. p. 298. ἰπιτὸ δὲ ἰως ἰγίστετο.

(P. 256.) ἴφθ] Omittit E.

(P. 256.) λιῖπὸ μοι] Sic malui cum BEFGH et Laudiano. Editi λιπι.

(P. 256.) οἰμωγὰ προσβάλλει αὐτοῖς] De hoc eleganti usu τοῦ προσβάλλειν confer observata KÆNIO ad Gregor. p. 15. qui multa e Nostro excitavit exempla. Adde JACOBIUM exerc. II. p. 73.

(P. 256.) διασπαρμίσει αὐτὸν καὶ μελιῖσθι ξαίοντες] ACD μελισίθι. C ξίοντες. — Similis est Nostri locus vit. Apoll. II. 14. p. 65. εἰ γὰρ φαράσιαι τωτὶ οἱ λίοντες, διασπῶνται τοὺς σπύριμους καὶ ξαίονται τὴν σποράν. III. 31. p. 122. σπριβλοῦν τι καὶ ξαίειν. Icon. I. 18. p. 790. αἱ δὲ καὶ ξαίονται τὸ θάρμα, ubi possumus carere emendatione quam proposuit JACOBIUS I. exerc. p. 147. De ξαίειν vide Oudendorpium ad Thomam, et SCHULTENSIIUM origin. Hebr. II. vindic. p. 141.

(P. 256.) ἰλιῖν φασί] AC φ. ἰλιῖν.

(P. 256.) μαχομήνας] CD μαχομήνας quod malui. Editiones μαχομήνας.

(P. 256.) Πριάμον πολιμήνοτος αὐταῖς ὑπὲρ Φρυγῶν κατὰ Μυγδάνα] D αὐτάς. — Olearius vertit pro *Phrygiibus Mygdonia incolis*, et summo supercilio Steph. Nigrum sugillat vertentem *Mygdonis tempestata*. Lapsus est Olearius. Κατὰ Μυγδάνα bene cepit Nigr. Phrygiibus tunc

imperavit Mygdon Rex. Testis ipse Priamus apud Homerum II. 3. 184.

Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσέλυθον ἀμπελοῖσσαν,
Ἔσθαι ἴδον κλισίους Φρύγας, ἀνίρας ἀλοσπῶλους,
Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μυζδῶος ἀντιθείοιο.

Quo ipso loco ad rem suam nescio quo modo Olearius abutitur.

(P. 258.) ἰλθῖν Ἰλῖφ] BE ἰ. ἰν Ἰλῖφ.

(P. 258.) κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, ἣν τὸ πρῶτον... Λεωιδάσ] B Ὀλ. ἰν ἣ τὰ.....

(P. 258.) φασὶ] Bene pro φησὶ edito restituit e codice Olearius. Φασὶ dederunt ABC.

(P. 258.) τὰ ἄτά μοι ἤγειρας, καὶ ἄλλως ἐσηκῆται] Confer p. 442. D sine τὰ.

(P. 258.) ἐς Πόντον] ACD ἐς τὸν Π.

(P. 258.) ἄξινοι τοῦ Πόντου πλευράν] Confer p. 339.

(P. 258.) ἄς ὁ πωτήρ] F καὶ ὁ π.

(P. 258.) ἐν ὁμιλίᾳ τῶν πολυμικῶν εἶναι] Noster vit. Apollon. I. 13. p. 15. ἐἰς ὁμιλίᾳ ἀφικίσθαι ποτὶ τῶν ἀφροδισίων.

(P. 258.) ἱπιδαὶν δίνονται] Solemni Olearius errore habet ἱπιδαί.

(P. 258.) ἐπὶ ποταμὸν Ἄλυν] B ἐπὶ τὸν π. Ἄ. — Scripsi cum Aldo, Junta, Nicolino Ἄλυν. Morellus et Olearius Ἄλυν, ut et Codices nonnulli. Sed Ἄλυν melior videbatur scriptura, sicque editur apud Herodotum, et alios.

(P. 260.) ἐπὶ τὰ ἴρια] B sine τὰ.

(P. 260.) ἀνίλοιτο] ACIDI ἀνίλοιτο. Sed præstat media

vox. Et μοχ ἀραιῖσθαι habemus; quod de tollendis pueris proprium est. Vide Budæum Comm. linguæ græcæ p. 225. VILLOISONUM ad Longum p. 6. Unde REISKIUS ἀίλιοντο pro ἔλιοντο bene coniecisse videtur in his Dionis Chrysostomi xi. p. 308. καθάπερ οἶμαι τῶν τὰ ὑπεβαλιμῶτα παιδάκια θρηψάντων, χαλεπὸν ὑπερον ἀφιλιῖσθαι ταύτην λίγιστον, ἃ γὰρ ἐν ἀρχῇ, εἴ τις αὐτοῖς ἴφρασιν, οὐκ ἂν ποτε ΕΛΟΙΝΤΟ.

(P. 260.) θρασιπύειν τι ἢ φύσις μητέρων] De ἢ pro ὡς vide VALCKENARIUM ad Hippol. p. 193. Confer supra not. p. 599.

(P. 260.) ἰπισχιῖν γάλα] A ἰπισχιῖν eraso σ. D ἰπισχιῖν. Sed ἰπισχιῖν probum est. Andromache uxor certe rarissimæ indolis apud Euripidem in fabula cognomine v. 224.

Καὶ μαστῶν ἤδη πολλάκις γένοιτο σοῖς
Ἐπίσχοι.

Poeta anonymus Etymologi Magni p. 372 A.

Κεῖθε δὲ οἱ πρώτη μαζὸν ἰπίσχοι Ἐρίφθ.

Ad imitationem Homeri Il. χ. 82.

..... εἴ ποτε τοι λαθικηδία μαζὸν ἰπίσχοι.

(P. 260.) αὐτὰ θηλύνοιτο] BF αὐτὰ θηλύνοιτο. E αὐτὰς θηλύνοιτο. I θηλύνοιτο. γρ. θηλάζοιτο. Editiones αὐτὰ θηλύνοιτο : θηλύνοιτο verius visum est passive.

(P. 260.) τοὺς μαζοὺς ἀποκριμῶντο] Edebatur ἀποκριμοῖντο. Restitui ἀποκριμῶντο ex ACD. Et sic coniciebat HUETIUS. I ἀποκρίμαιντο. — Confer notam supra p. 489. de sensu vocis. Olearius non intellexerat, vertens : « ut » adeo illæ neque lactentur neque ab uberibus suspen-

» dantur. » Latina Nigri meliora sunt. Vigenerius :
 » De peur que cela ne les efféminât trop , et que leurs
 » mammelles n'en devinsent pendantes. »

(P. 260.) ἡγάμεθα] B ἡγεύμεθα. Sed ex nota p. 625. satis patebit ἡγάμεθα veram esse lectionem.

(P. 260.) φορβάδων ἰωνων] Suidas φορβάδων · ιομάδων, βοσκομίων.

(P. 260.) δρόσου κηρίσις ἢ μέλιτος δίκην... ἰζάνει] Philostratus Junior Icon. 13. p. 884. mel δρόσου vocavit. Ὁρᾶς γὰρ καὶ τὰς μελίττιδας ὡς ὑπερπίπτονται σου... ἰπιλιέουσιν σπλαγῶνας ἀπερήτους τῆς οἰκίας δρόσου. — De ἰζάνει supra p. 579.

(P. 260.) πρόσφορα... γίνετο] Editiones γίνετο quod tacite mutavit Olearius. AC dederunt γίνετο. In E est πρόσφορον.

(P. 260.) ἰσλί. Ναῦται γὰρ ἐπὶ νεῶν ποτὲ πλειόνων καὶ ναυπηγοί] Editiones : Ἐπὶ νεῶν πλειόνων ποτὲ ναυπηγοί. A ut edidi, nisi quod habeat ναυπηγῶν. C ἰσλί · αὐται et reliqua ut A. DI ut C. BEFGH ἰσλί · ἐπὶ πλειόνων νεῶν, et reliqua ut editi. Cum infra de his hominibus dicatur : ἰπειδὴ ναῦται τι ἦσαν καὶ νεῶν τέκτονες, ex A meam confeci lectionem, minima mutatione ναυπηγῶν in ναυπηγοί.

(P. 260.) ἐς τὴν ἀριστιεράν] « Nempe intrantibus Bosporum et e Ponto advenientibus. » VISCONTI.

(P. 260.) ἴν' ἀποδῶνται] Sic scripsi ex C. Editi ἴνα ἀποδ.

(P. 262.) ξὺν αὐτοῖς] Sic edidit Olearius. Sed ante eum erat ξὺν αὐταῖς. A αὐταῖς. C αὐτοῖς. H. VALESIIUS ad Aldinæ marginem : αὐτοῖς · ἴσως, ξὺν αὐταῖς, quod est ingeniosum, et forte verum. Sed cum codex C habeat

αὐτοῖς quod satis potest facere, non potui non recipere.

(P. 262.) ἡλίησι, καί τις ἴριος ἐκ τούτου ἰγίησι] Aristænetus II. 12. οὐκ ἤδῃσι δὲ ὅτι τοιοῦτος ἴλιος ἴριος ἐστὶν ἀρχὴ· ἐκ γὰρ ἴλιου τὰ πολλὰ φέρεται πάθος, ubi quædam similia notavit ABRESCHIUS. Theophilus in Larissa : « brevi de » misericordia ærumnarum, in amorem ejus lapsa » sum. » DRYDEN in pulcherrimo carmine *Alexander's feast* :

« For Pity melts the mind to Love. »

(P. 262.) οὐ πάλαι] Non habet B.

(P. 262.) τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦτον] CG τ. ε. α. πλοῦν.

(P. 262.) εὔρημα ποιησάμεναι τοὺς ζήνους] Hanc locutionem, quæ elegans est in primis et attica, frequentat Philostratus. Apollon. I. 18. p. 22. εὔρημα δὲ καὶ τοὺς μάγους ἰπωοῖτο, εἰ Βαβύλωνια καὶ Σούσα οἰκῶσι, quæ verba citavit Suidas in εὔρημα, auctore non laudato. Exemplum simile citat ibidem Lexicographus e Xenophonte. Locum non indicant interpretes, quem invenies II. anab. p. 280. Formula variata Noster etiam dixit ἴρμαιον ποιῆσθαι : Apoll. III. 28. p. 119. Quod a suo Platone mutuabatur qui in Gorgia 5. 35. habet : ἴαν τις ῥήματι ἀμάρτη, ἴρμαιον τοῦτο ποιούμενος. Aristides I. p. 308. ἴρμαιον ἰπωοῦσάμεν προσδραμεῖν τῷ φρίατι. Thomas p. 393. monet εὔρημα attice dici οὐχ εὔρημα. In exordio Iconum p. 762. θιῶν τὸ εὔρημα male mutavit in θιῶν τὸ εὔρημα Grammaticus quem edidit HERMANNUS p. 366. emend. gramm. gr. Confer TOUPIUM ad Longin. p. 286.

(P. 262.) σχήσουσι ταῖς ἰπωοῖς] B σχίσσουσι. VALESIIUS : ικίησουσι. ABCEFGHI τοῖς. Et sic Margo Morellianæ.

ΗΥΚΤΙΥΣ quoque, ἴσως τοῖς. In articulo multum variatur. Mox habebimus τὰς ἰσπυς, et rursus τοῖς ἰσπυς, pro quo codices offerunt τοῖς ἰσπυς. Scripsi τοῖς et mihi in reliquis constabo. HEYNIUS ad Georg. I. 59: « Equas noto » more quo sexus feminei animantia præstantiora » habentur. » Plura vide apud GATAKERUM advers. miscell. II. 8.

(P. 262.) ξυειλίξαντο] CD ξυειλίξαντο quod esset minus insuave auribus.

(P. 262.) ἀφῆκαν] Confer supra p. 281.

(P. 264.) δίδρασι] BC δίδρασι quod pro δίδρασι repositum velim. Et ἵipse reposuissem : sed serius hanc variantem reperi. Confer notam p. 369 et addenda.

(P. 264.) τοῖς ἰσπυς] Sic BI. Editiones τοῖς : quod omnino pravum erat, nam mox est ἡγούμενοι.

(P. 264.) προσέβαλεν] ACD ἐπέβαλεν.

(P. 264.) ἀνισκίρησαν, ἀλλότριόν τι καὶ....] AC ἀν. καὶ ἀλλ. D sine τι. ACD mox ἡγούμενοι, recte si servetur τοῖς ἰσπυς.

(P. 264.) τὰ ἰῶτα τοῦ πιλάγου] Verba ποιητικώτερα, sed quæ hic non displicent, cum cætera sint stylo depicta grandiori. Icon. I. 19. p. 791. ἡ δὲ (Σάλασσα) ὑπὶ χεῖ τοῦ Διονύσου τὰ ἰαυτῆς ἰῶτα. Philostratus Junior Icon. 9. p. 874. τὰ τῆς γαλήνης ἰῶτα. Sophisticæ hæc sunt orationis lumina. Latinæ prosæ scriptores quandoque *tergum* et *dorsum* simili dixerunt metaphora, sed tamen vix probanda. Plinius qui sæpius in Panegyrico poetica miscuit c. 12. « Danubius ripas gelu jungit, duratusque glacie ingentia » *tergo* bella transportat. » Ubi bona legitur Arnizenii

nota. De hoc tropico vocis *ἄτος* et similium usu vide Klotzium ad Týrtæum p. 56.

(P. 264.) *ἀνίμου σφοδρού*] BE et Laudianus *σφοδρῶς*.

(P. 264.) *ἀρμισμαίνας*] Editiones ante Olearium *ἀραισμαίνας*, quod mutavit ex codice. ABC *ἀρμισμαίνας*. H et Laudianus *ἀρμισμαίνας*. HÆTIUS: *ἴσως ἀρμισμαίνας*.

(P. 264.) *προσίπτωλον ἀλλήλοις καὶ ξυμράττοντο*] Similis apud Aristidem descriptio t. I. p. 329. *τὰ πλοισάρια τὰ ἐν τῷ λιμένι, τὰ μὲν εἰς τὴν γῆν ἐξίπτωπι, τὰ δ' ἀλλήλοις ἐπίπτωπι καὶ συστρίβοντο*.

(P. 266.) *κατίδου γαῦν*] Olearius edidit *κατίδου*: sed editiones cæteræ et codices ABCDE *κατίδου*. Statim tamen *ἀνιέρηγν* sine varietate.

(P. 266.) *πῶσαι ξυνίπτου*] H. VALESIIUS: *ἰμβολαί, ἴσως*. Non *ἴσως*, sed omnino.

(P. 266.) *καὶ οὐκ ἐκ πρ.*] AC sine *καί*.

(P. 266.) *καὶ ἀνθρώπων μιλῶν τι ἀθρ. διισπαρμίνων*] ACD *ἀθρ. ἐν αὐτῷ κ. ἰμπιόντων ἤδη καὶ ἡμιβρώτων μιλῶν*. B *καὶ ἐν αὐτῷ κ. ἡμιβρώτων τι καὶ ἰμπ. ἴτι μ.* Olearianus omittebat quoque *ἀνθρώπων*, et sic E. H habet *τι* ante *καί*, ut B, quod recepi. AC *ἰσπαρμίνων*. In cæteris ab editis non recedi.—Potest conferri Heliodori initium. *ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μιστὰ πάντα ἰσοφραγῶν, τῶν μὲν ἄρδην ἀπολυκίτων, τῶν δὲ ἡμιθιήτων, καὶ μίρισι τῶν σαρμάτων ἴτι σπαρρότων. ἄρτι πιπαῦσθαι τὸν πόλιμοι κατηγοροῦντων*.

(P. 266.) *τῆς γῆσου*] Sic ABCEGHI et Olearianus, quod recipere placuit. Ante *τῆ γῆσου*.

(P. 266.) *Κορυφὴν γὰρ τοῦ Πόντου*] Olearius *κορυφὴν* explicat ex Hesychii *κορυφῆ, καταρῆϊ, ut κορυφὴ hic sit καταρῆρου*.

κατάρρους. TOUPIUS emend. IV. p. 227. hanc Olearii sententiam nude citat, suam ipse non aperiens. Mihi quidem non placet, nimis longe petita; et exemplis saltem prosaïcis adfirmari debbat. Κορυφὴν simplicius intellexi de aquarum summitate. Vigenerius: « si » qu' Achille y ayant attiré le sommet des ondes, tout » fut lavé et nétoyé en moins de rien. »

(P. 266.) θιοφιλή] E θιοφιλίη.

(P. 266.) σοι ἤκειν οἶμαι] ACD οἶμαι σοι ἤκειν. BE οἶμαι ἤκειν.

(P. 266.) βεβήλω] VALESIIUS: ἴσως ἀβεβήλω. Sed βεβήλω probum est. — Mox B αὐτὰ τοῦ τῷ χρῆσθαι τῷ λόγῳ. AD omittunt αὐτὰν.

(P. 266.) τοὺς δὲ Κακύτους... Ἀχειρουσιάδα] Citavit Thomas p. 135.

(P. 266.) ποταμῶν τι... ὀνόματα] E π. ὀνοματά τι...

(P. 268.) τὰ τούτων δικαστήρια τε καὶ δικαιοσύνη] H. VALESIIUS: ἴσως περίλειπε δικαιοσύνη: et VILLOISONUS putat vocem hanc abundare post δικαστήρια. Nihil mutavi tamen, cum codices nihil mutarent. Notum est quam sæpe veteres simili παντολογία usi sint.

(P. 268.) ἀπωγίλλει] Edebatur ἀπωγίλλεις. B ἀπωγίλλει. Ἀπωγίλλεις non placebat; ἀπωγίλλει vitiosum erat. Minima mutati sensum optimum restituere mihi visum.

(P. 268.) ἰσπίρα] D ἰσπίρας.

(P. 268.) τὰ γὰρ] AC τὰ μὲν. BEH τὰ γού: et sic Laudianus et Morelli margo. I τὰ μὲν οὖν.

(P. 268.) ἐκ βουλυτοῦ] Icon. II. 24. 849. Θεοδόματι δὲ

πρὸ βουλευτῶν ἐπιφοιτήσας. Synesius ep. 104. p. 244 B. πρὸ
 βουλευτῶν ἀπιχωροῦσαι ἑκατέρωθεν ὁδοῖς. Heliodorus II. 19.
 p. 78. ἢ μὲν ἄρα πρὸ βουλευτῶν ἦδη, cum nota CORAYI.
 Aratus :

Ἥλιος δὲ τοὶ μίλιτῳ ἑκάτερον ἴστος.

Ei δ' αὐτὰς καθάρων μιν ἴχοι βουλευτῶν ἄρη...

Horatius III. Od. 6. 41.

« sol ubi montium

» Mutaret umbras et Juga demeret

» Bobus fatigatis.

Ubi confer MITSCHERLICHUM.

(P. 268.) Νῦν μὲν οὖν] ABCDEHI et Oleariani duo
 v. μ. δῆ.

(P. 268.) Καὶ μὲν τὸ πνεῦμα ὑμέτερον] AD κ. μ. τ. π.
 ἡμερον ῥ. C ἡμερον. I ἡμερον ῥ. γρ. ὑμέτερον. — ἡμερον est
 quasi glossemā τοῦ ὑμέτερον. Ἑμέτερον hic latine sonat
secundum, et ita rectè interpretabatur GRÖNVIUS
 observ. IV. 17. p. 721. ubi similem Latinorum prono-
 minum usum multis probat.

(P. 268.) δεῦρο] omitit B.

(P. 268.) τούξῃ ὡς βούλει] CI τούξει οὗ βούλει. D οὗ βού-
 λει. Non sumendum τούξει videbatur. Nam τούξῃ mutato,
 mutandæ et aliæ similes in toto opere formæ, et ad ve-
 terem atticismum revocandæ, quod in Atticistis recen-
 tioribus fieri nolebat VALCKENARIUS Phœniss. p. 287.
 quocum ego facio. Sed βούλει et pauca alia servavit
 usus.

(P. 268.) πρὶν ἢ] I πρὶν ἢ

ADDENDA

ET CORRIGENDA.

Pag. 8. vers. 4. lege τί δι

P. 36. v. 20. leg. ἡγίουσι

P. 40. v. 16. leg. ὀφθαλμῶν

P. 46. v. 12. leg. ἰσθῆται.

P. 46. v. 19. leg. τί φησί;

P. 72. v. 12. leg. Ἐκίθην γὰρ, Ἀμπιλουργί.

P. 126. v. 13. leg. ἰτριβοντο

P. 130. v. 3. leg. ὑφ' ἡλικίας, ἰξήν...

P. 134. v. 8. leg. ὅδι

P. 184. v. 3. leg. ἦρον

P. 224. v. 1. leg. ξανθὸν

P. 274. v. 18. post Albertus observ. p. 486. adde: infinita sunt exempla. Unum citabo Strattidis Athenæi XII. 55. non omnino sanum:

A. Εἰσὶν δὲ ΠΟΘΕΝ αἱ πῶδες αὐταί, καὶ ΤΙΝΕΣ;

B. Νῦν (αἱ) μὲν ἤκουσι Μεγαρόθεν...

A: quod addidit, ut metrum fulciret, SCHWΕΙGHÆUSERUS, non commodum videtur. Quid si legeretur?

Νυνὶ μὲν ἤκουσι Μ.

P. 280. v. 6. a fine leg. ΣΥΜΒΟΛΩ:

P. 286. v. 3. a fine adde: de voce φιλοχρήματος vide Scholiastem Platonis p. 184.

P. 295. v. ultim. adde: conferendus Heliodorus VII. 7. p. 265. ὅσπερ δὲ ἀχαιῶν ὑπ' ἀγνοίας καὶ ΤΟΙΣ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ παραπλησίον.

P. 304. v. 7. *post* permutavit *adde*: Olearius.

P. 310. v. 12. Locus Epicratis πρὸς τίσι ὄν διατρίβουσι; quem male a GROTIO tentatum docte tuetur SCHWEIGHÆUSERUS, omnino firmatur simili Platonis exemplo Parm. t. x. p. 71. πρὸς ἰσπικῆ τὰ πολλὰ διατρίβει.

P. 356. v. 8. hoc ἰσπὰ ante ξωγράφου venit ex male repetita prima τοῦ ξωγράφου litera, quæ indocto librario signum numerale ζ visa est.

P. 369. v. 18. serius animadverti codices BC habere διδρῖσι, quod restituet, precor, Lector benevolus.

P. 371. v. 3. *a fine leg.* Isidis

P. 393. *ante notam Σικιάς, hanc insere male omissam*:

Τὸ μὲν γὰρ τοξείου διελῶν ἤγιται.] Dio Chrys. Or. 58. init. ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Χείρωνα ἤρτε· τί μὲ, φησὶ, τοξείου δὲ δάξεις; — Ὅτι, ἴφη, καὶ τοῦτο τῶν πολεμικῶν ἐστὶ. — Διελῶν, ἴφη, τὸ ἔργον ἐπὶ διελούς. Confer Duportum gnomol. Homer. p. 68.

P. 431. v. 28. *leg.* ἤθῶν

P. 433. v. 13. *adde*: similis est constructio apud M. Antoninum II. fin. διὰ τί ὑπέδηται τις τὴν πάντων μεταβολῆν καὶ διάλυσιν; κατὰ φύσιν γὰρ.

P. 449. v. 5. *leg.* μισόγαια

P. 497. v. 4. *post ἀπωλιφθεῖς adde*: Dio Chrys. Or. VII. p. 220. καταληφθεῖς δὲ μόνος, ubi probo REISKII conjecturam καταλιφθεῖς.

P. 497. v. 14. *post* ἐξείρων αὐτῆ *adde*: ubi p. 436. idem est scholium; unde conjicerem reponendum ἐξαιρῶν.

P. 507. v. 22. *leg.* 334.

P. 513. v. 14. *leg.* 433.

P. 522. v. 16. sed nunc doceor quem credebam rarissimum, frequentissimum esse. DORVILLIUS ad Char. p. 295. «passim ἦσαν ὅτις. Demosth. in Theocrin. p. 801.

» 13. *Achill. Tat.* 5. 299. » Eunapius Proestr. p. 137. γρημῖος ἦν. Codex 1405. γρημῖος ἂν ἦν.

P. 533. v. 3. a *sine leg. καθιλιεύουσ*

P. 565. v. 16. *adde* : Scholiastes *Æliani ineditus ad ἀλώσις αἰτία* H. A. 1. 2. Ἄλωσις καὶ ἀλωτὸς καὶ ἀνάλωτος κυρίως ἐπὶ τῶν κρατουμένων ἐν πολέμῳ λέγεται ἢ μὴ κρατουμένων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως κρατουμένων ἢ μὴ κρατουμένων.

P. 628. v. 6. hæc scholii verba, Δοκῶ τὸ φαίνομαι καὶ ὑπελαμβάνω, mihi in mentem revocant Eusebii ῥῆσιν ubi ὑπίλαβον sensu ἰδέσθωσι restituendum videtur. Serius hoc forte adnotatum dicent nonnulli, nec omnino hujus loci; sed si bona est emendatio, facile me probabo eruditis. Sic autem Eusebius vit. Const. 1. 3. p. 406 D. οἱ μὲν σκιαγραφίαις κηροχύτου γραφῆς ἄθισιν, οἱ δὲ γλυφῆς ὕλης ἀψύχου ἀδριανικὰ σχήματα τικτημένοι, οἱ δὲ κύβητι καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαστες, μνήμαις ὑπίδαλοι αἰωνίους τὰς τῶν τιμαμένων ἀριτὰς παραδίδουσι. Repono, ut dixi, ὑπίλαβον, *crediderunt*, quod ad sensum est apūssimum. Notum est quam frequens sit horum verborum sub his temporibus permutatio. Sed nec sententiæ initium caret difficultate : σκιαγραφίαις κηροχύτου γραφῆς ἄθισιν : vellem inferi καὶ ante κηροχύτου. Ducor hinc ad Philostratum vit. Ap. 1. 2. p. 4. καθάπερ ζωγράφος ἰσκιαγραφημένοις ὑπίλαβον χρώματα, ubi non spernenda varians in A χρωμάτι. Gregorius Naz. t. 1. p. 288 D. βραχία τῆς εὐφημίας ἐξ ἂν αὐτὸς συνῆψαται τῷ ἀπιθόντι σκιαγραφῆσιν : lege σκιαγραφῆσιν : nam σκιαγραφῶ verbum est recentius. Sed priusquam finem his criticis laboribus, vel nugis faciam, volo cum erudito lectore communicare emendationem Dicæarchi quæ mihi modo inter legendum ex tempore nata est, et certa esse videtur. Si commodiorem expec-

tare voluerim occasionem, forte nunquam dabitur, et nolo perire emendationem. Sic editur Dicæarchus l. 2. Geogr. min. p. 8. ὅδε ἐν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη καλλιστοῦ Σίατρον ἀξιόλογον μίγαν καὶ Σπουμασίον. Critici incassum se torquent. Athenæ describuntur. Lego φήϊον τῶν ἐν τῇ.... Suidas : φήϊον, Ἀθήνησιν ἄσπις Σίατρον ἢ πιπυρίαται, ἢ φανει, Περιελῆς.

INDEX

Scriptorum qui in Notis emendantur, illustrantur,
vel inediti citantur.

- A**
ADRIANUS. 421.
Ælianus. 301. 365. 389. 457.
508. 661.
Æchylus. 295. 555.
Agathias ineditus. 638.
Alciphro. 287.
Anonymus apud Sch. 294.
Aristæmetus. 297. 306. 315.
385. 485. 644.
Aristides. 280. 299. 308.
340. 341. 349. 357. 388.
379. 410. 414. 458. 460.
462. 513. 531. 633.
Aristophanes. 318.
Arrianus. 289. 482. 497.
Artæmidorus. 453. 462. 628.
Athenæus. 277. 305. 321.
322. 329. 337. 360. 419.
429. 492. 551. 580. 621.
646. 659. 660.
Brutus. 445.
Callistratus. 339. 470. 487.
Cicero. 440.
Demosthenes. 308. 384.
Dicæarchus. 661.
Dio Chrysost. 298. 330. 444.
578. 652. 660.
Diogenes. 332. 383. 452.
Dionysius Perieg. 276. 285.
366. 467. 475. 481.
Epictetus. 313.
Eudocia. 500. 516. 597.
Eumathius. 440. 861.
Eunapius. 400. 453. 510. 661.
Eusebius. 661.
Eustathius. 475.
Gorgias. 472.
Grammaticus anonym. 361.
654.
Gregorius Nazianz. 661. 432.

- Gregorius Nyssen.** 604.
Gregorius Presbyter. 297.
 383. 497. 530.
Heliodorus. 274. 275. 306.
 313. 314. 320. 326. 343.
 347. 381. 390. 404. 405.
 436. 449. 519. 540. 545.
 555. 604. 605. 610. 630.
Heraclides. 311. 391.
Hesiodus. 404. 464. 474.
Hesychius. 297. 346. 475.
Homerus. 357. 550.
Horatius. 332.

Joannes Chrysostom. 361.
 375. 432.
Julianus. 529.

Lactantius. 302.
Lexicum inedit. 285. 350.
Libanius. 485.
Lucianus. 299. 307. 326.
 338. 373. 471. 543.
Lucretius. 637.

Meleager. 565.
Moschopulus. 301. 315. 361.
 410.

Nonnus. 314.

Ovidius. 485.

Palladas. 639.
Phædrus. 316.
Phalaris. 487. 529.
Philemoined. 298. 300. 320.
 495. 587.
Philostrati. 278. 279. 280.
 282. 284. 287. 290. 296.
 299. 301. 304. 305. 312.
 313. 316. 317. 323. 324.
 325. 326. 328. 329. 330.
 335. 338. 340. 344. 347.
 348. 349. 350. 352. 355.
 364. 372. 378. 380. 397.
 399. 401. 412. 416. 427.
 429. 431. 437. 438. 444.
 445. 449. 451. 452. 453.
 456. 470. 473. 475. 476.
 477. 482. 484. 490. 499.
 502. 513. 515. 524. 529.
 530. 532. 535. 546. 547.
 549. 551. 552. 553. 555.
 569. 570. 571. 572. 574.
 580. 583. 593. 594. 596.
 600. 601. 603. 605. 608.
 609. 618. 625. 626. 633.
 635. 638. 640. 643. 644.
 650. 654. 661.
Phrynichus inedit. 436. 449.
 476. 531. 580. 593.
Plato. 297. 318. 339. 637.
Plutarchus. 278. 388. 480.
 595. 608.

Procopius.

S C R I P T O R U M.

665

Procopius. 358.	328. 339. 343. 349. 354.
Psellus. 304.	365. 373. 417. 419. 421. 427. 443. 469. 481. 519.
Scholiastes ineditus Æliani. 301. 661.	522. 531. 551. 555. 578. 625. 646.
Scholiastes Platonis. 320.	
— Sophoclis. 646.	Themistius. 329. 398. 454. 471. 613.
— Theocriti. 315.	Theophrastus. 373. 635.
Sophocles. 314. 615.	Thomas Magister. 319. 428.
Statius. 504. 562.	Thucydides. 591.
Stobæus. 621.	Tzetzes. 367. 450. 619.
Suidas. 282. 291. 361. 543. 602. 615. 654.	Xenophon. 391. 564.
Synesius. 278. 297. 303. 308. 310. 313. 323. 326. 327.	

F 239 INDEX

IN PHILOSTRATI HEROICA.

INTRODUCTIO	Pagin. 2
Protesilaus	38
Nestor et Antilochus.	106
Diomedes et Sthenelus	116
Philoctetes	124
Agamemnon et Menelaus.	130
Idomeneus	132
Ajax Locrensis	134
Chiron.	140
Palamedes.	<i>Ibid.</i>
Ulysses	164
Ajax Telamonius.	168
Teucer	178
Hæctor	<i>Ibid.</i>
Æneas	182
Sarpedon..	184
Alexander	186
Helenus Deiphobus et Polydamas	188
Euphorbus.	<i>Ibid.</i>
Achilles	200

507-16. nph. Philatelia

A 662547 DUPL

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 06699 130

